

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

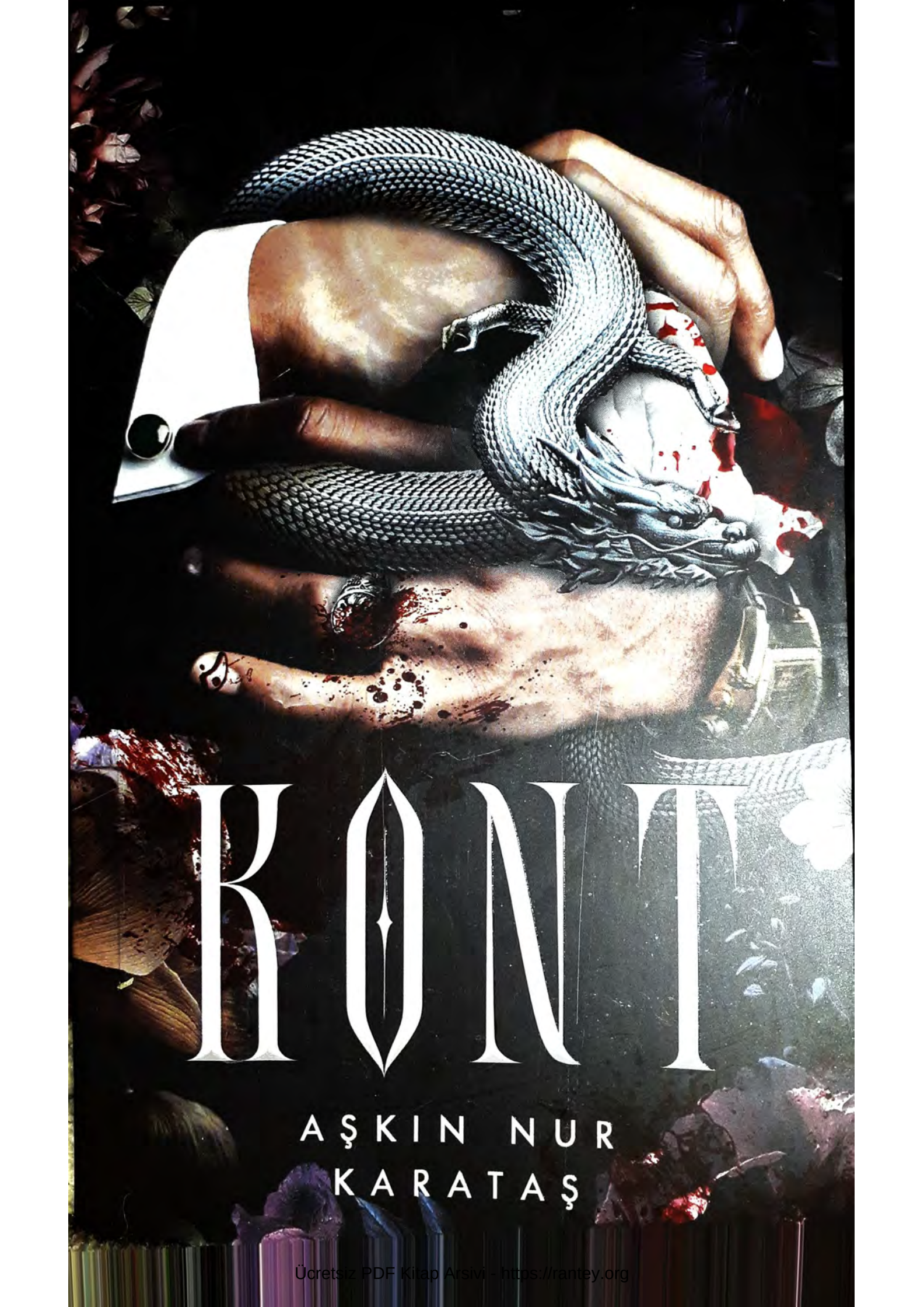
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KONT

AŞKIN NUR
KARATAŞ

RONT

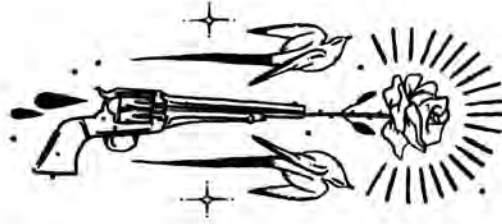

*Onun yurdunda ışık yoktu
ama tüm ışıklardan göz alıcı
şekilde karanlıktı.*

A Ş
K

BİRİNCİ BÖLÜM

*Üstümde o sonsuz gökyüzü yolunu gördüm. Altın vadiyi
altımda gördüm. Bu topraklar senin ve benim için yapıldı.
Dolaştım ve başıboş dolaştım ve adımlarımı takip ettim. El-
mas çöllerinin ısıltılı kumlarına. Etrafımda bir ses çınlıyordu.*

Bu topraklar senin ve benim için yapıldı.

WOODY GUTHRIE – THIS LAND IS YOUR LAND

Temmuz 1964

Jolene, senelerdir her yaz yaptığı gibi merdivenlerden parmak ucunda indi. Çiftlik evinin ahşap kapısını yavaşça açarken çıkan sesi kimsenin duyup duymadığını anlamak için birkaç saniye bekledi. Evde herkes uyuyordu. Asi bir karaktere sahip olduğu söylenemezdi, yaptığı çoğu şey çiftlikte yetişen bir kızın yapacaklarından ibaretti. Fakat sabahları evden gizlice kaçarak göle gitmesi ailesinin pek hoşuna gitmezdi. Özellikle de gölde çırılçıplak yüzdüğünü öğrenmeleri, Jolene'in hayatının geri kalanında bir rahibe manastırında tövbe ederek geçirmesine neden olabilirdi.

Gün henüz tam aydınlanmamıştı, gökyüzünde oluşan kızılalık havanın bugün de çok sıcak olacağını habercisi gibiydi. Jolene toprak yoldan geçerek ahıra yöneldi. Ailesi bölgenin en büyük at çiftliğinin sahibiydi ve Jolene atlarla büyümüştü. Ahırın kapısı çirkin bir gıcırtyıyla açıldı ve Jolene biniş takımlarını es geçerek yerde duran kovadan bir elma aldı. Yüzü hınzır bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Bir vahşi gibi ata eyer ve koşum takımları olmadan binmekten hoşlanıyordu. Annesi bunun tehlikeli ve bir 'hanımefendi' için uygun olmadığını söylese de etrafta annesi yokken bunu sık sık yapardı. Atın sıcaklığını, bacaklarının arasındaki gücünü, hızlanırken kaslarının gerilmesini hissetmeyi seviyordu.

Jolene on yaşındayken dünyaya gelen Ivy, doğduğundan beri Jolene'in en sevdiği attı. Eskiden küçük, çelimsiz bir tayken şimdi iri, güçlü ve hızlı bir kısrak olmuştu. Jolene, hayvanın beyaz burnunu okşadı ve elini güçlü karnında gezdirdi. Parlak kahverengi tüyleri, beyaz büyük beneklerle çevriliydi. Elmayı ona uzatınca hayvan kafasını sallayarak kişnedi.

"Şşşt. Bugün yine sessiz olmalıyız. Sırrımızı açık etmek istemezsin, değil mi?"

Hayvan anlayışlı bir homurdanma çıkararak kızın elindeki elmayı dişledi. Elmayı iki lokmada yiyen Ivy'e gülen Jolene, ata binmek için tahta bir tabureyi kullandı, boyu bir ata öylece atlamak için fazlasıyla kısaydı. Ivy'i ahırdan çıkarırken sessiz olmaya çalışıyordu. Çiftlik sınırlarından çıkana kadar hayvanı tırıs sürdürdü ve sık sık etrafı kolaçan etmeyi de ihmal etmedi. Çiftlikten çıkıp çalılarla çevrili toprak patikaya girdiklerinde Ivy neşeli sayılabilecek bir şekilde kişnedi ve ayağıyla toprağı eşeledi.

"Hadi bakalım, Ivy. Doğruca göle gidiyoruz."

Ivy patika boyunca dümdüz giderken rüzgâr Jolene'in saçlarını dalgalandırıyor. Elbisesinin eteğinden görünen çıplak bacakları hayvanın güçlü gövdesini kavramış dimdik durarak karşıya bakıyordu. Günün en sevdiği saatleriydi. Patikanın her iki yanını çevreleyen sık çalılar göl kenarına yaklaştıkça sıklaşıyor, ağaçlar gölün etrafını gizemli bir şekilde çevreliyordu. Tepeye baktığında kasabaya bağlanan yol görünürken yoldan da göl görünüyordu ama sabahın bu kadar erken saatinde kimsenin göremeyeceğinden de emindi. Senelerdir her yaz bunu yapardı ve henüz kimseye yakalanmamıştı.

Gölün kenarında atı durdurdu ve üzerinden atladı. Ivy'i sevdiği çalıların olduğu yere, meşe ağacına bağlarken, "Burada olduğumuzu belli etme, tamam mı kızım? Sana güveniyorum," diye fısıldadı.

Göle doğru heyecanla yürürken havayı kokladı. Çam ağaçlarının, tatlı çiçeklerin ve gölün temiz kokusu burnuna doldu. Ateş böceklerinin çalıların arasından gelen sesi ve hafif, ılık meltemin uğultusu dışında etraf sessizdi. Jolene elbisesinin eteklerini kavradı ve üzerinden çıkardı. İç çamaşırlarını da elbisesinin üzerine bırakarak ayağındaki çizmeleri tekmeledi. Kahverengi saçları sırtına dökülüyor, rüzgâr hafifçe dalgalanmalarına neden oluyordu. Göle ilk adımını attı, ikinci adımında su göğsüne dayanmıştı. Çıplak göğüs uçları gölün serinliğiyle irkilerek kendilerini gösterdiler.

Jolene kollarını uzattı ve bedenini düzleştirdi. Birkaç kulaç atarak gölün içinde ilerledi. Su berraktı, henüz doğan güneş yavaş yavaş göle vurmaya başlamıştı ama gecenin serinliğinden nasibini almış olan göl hâlâ soğuktu.

Oradan oraya yüzerken kendini özgür ve asi hissediyordu. Sıradan hayatının tamamı bu küçük kasabada, çoğunlukla da çiftlikte geçiyordu. Babası, babasının babası hatta onun babası Kentucky Taylorsville’de at yetiştiriciliği yapıyordu. Babası bununla övünmeye bayılırdı. Annesi ise ev hanımıydı ama elinden her türlü iş gelirdi. Genelde diğer çiftlik hayvanları ile ilgilenirdi. Onları besler, büyütür, doğurtur ve tedavi ederdi. Bölgenin en büyük ikinci çiftliğiydi, bu yüzden çok fazla iş oluyordu. İlki ise bölgenin en büyük tütün çiftliği sahibi olan Rogerslara aitti.

Jolene’in abisi George, kasabanın iflah olmaz çapkını olsa da atlar konusunda bilgi sahibiydi. Tabii Jolene her zaman ondan daha iyi olduğunu savunmaya devam edecekti. Ablası Martha ve kocası Ernie ilk çocuklarını bekliyorlardı. Martha evin işlerinden sorumluydu, tozdan ve pislikten hoşlanmadığı için annesi onu evin içinde tutmaya özen gösteriyordu. Ernie ise sadece Ernie’ydi. Jolene’in babasının sözünden çıkmadan çiftlikteki işleri yapmaya özen gösteriyordu.

Jolene, Kentucky’de okuduğu hemşirelik okulunu üç sene önce bitirmişti. Şimdi yirmi bir yaşındaydı ve annesi evlilik yaşının geldiği konusunda oldukça ısrarcıydı. Babasının, en küçük kızları pek umurunda değildi. Ufak kasabada her zaman ona ihtiyaç olurdu. Erkekler kendilerini sakatlamaya bayılırlardı, tabii yaramaz hayvanlar da...

Güneş yükseldikçe gitme vaktinin geldiğini fark eden Jolene, kıyıya doğru yüzmeye başladı. Atletik bir vücudu yoktu, pek yapılı da sayılmazdı. Ufak tefek ve cılızdı. Yine de güçlü bacak kaslarına sahipti. Bunu da at binmeye ve yüzmeye borçluydu.

Yavaşça kıyıya çıktı. Vücudundan damlayan sular, bacaklarından ayaklarına süzülüyordu. Jolene tam kıyafetlerini yerden alacağı sırada birinin onu izlediğini hissetti. Telaşla kafasını kaldırdı ve o anda atının yanında dikilmiş, yüzündeki geniş gülümsemesiyle onu seyreden adamı fark etti. Jolene attığı ufak bir çığlıkla yerden elbisesini alıp çıplak yerlerini örtmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı.

“Telaşlanma peri kızı, gördüğüm ilk çıplak kız değilsin.” Adamın sesi keyifli geliyordu, hafif bir aksanı vardı. Nereli olduğunu tahmin edememişti ama Amerikalı olmadığı kesindi.

“Burada ne işiniz var?”

Adam duymamış gibi yaparak ukala bir tavırla, “Ama gördüklerimin en güzeli olduğunu söylemeliyim,” dedi. Bakışları utanmaz bir şekilde Jolene’in çıplak bacaklarında geziniyordu.

“Bir beyefendi olduğunuzu ümit ediyorum?”

Giyiminden öyle olduğu anlaşıyordu. Çizgili pantolonu, beyaz gömleği ve pantolonuna takım yelege vardı. Boynunda kravat olsa da ceket giymemişti ama yaz sıcaklığında bu anlaşılırdı. Mokasen ayakkabıları ise temiz ve parlaktı.

Adam sanki başında şapka varmış ve onu çıkarıp selam veriyormuş gibi yaparak, “Hizmetinizdeyim,” dedi.

“Peki, o şekilde davranarak arkanızı döner misiniz? Giyinmeliyim.”

Adam gülümserken kibarca arkasını döndü. Bunu fırsat bilen Jolene, yerden hızlıca iç çamaşırlarını alıp üzerine geçirdi ve elbisesini giyerken adam, “Niyetim seni izlemek değildi,” diyerek kendini açıklamaya çalıştı.

“Ah, tam da bunu yapıyordunuz, bayım.”

Jolene kovboy çizmelerini giymek için kıyıdaki kayalardan birinin üzerine oturdu. Adam ise bir yandan Ivy’nin burnunu okşayıp bir yandan konuştu. “Yoldan geçiyordum ve aşağıda sizi görünce... Kendime engel olamadım, kusura bakmayın.”

Hain Ivy, biri geldiğinde onu uyarması gerekiyordu ama o resmen adamla iş birliği yapıyordu. Jolene giyinmeyi bitirdiğinde ayaklarını yere vura vura adama yaklaştı, adam ise kendisine dönerek gülümsemeyi sürdürdü.

“Bu saatte yalnız bir genç kız için fazla macera dolu değil misiniz?”

Jolene küçük bir kız çocuğu gibi ayağını yere vurmak istiyordu ama bunun yerine ellerini beline koyarak bedenini dikleştirdi. Adama yaklaştığında onun çok genç ve... ve çok yakışıklı olduğunu fark etti. Bunun için Ivy’i suçlamamaya karar verdi. Sonuçta Ivy’de bir dişiydi.

Adam oldukça uzun boyluydu, Jolene kafasını kaldırmadan yüzünü göremiyordu. Yüzü sakalsız ve temizdi ve genç kız, adamın kendisinden dört belki beş yaş büyük olduğundan emindi. Atletik bir vücudu vardı. Sevimli yüzüne düşen açık kumral saçları, son modaya uygun kesilmişti. Gözlerinin tam rengini çıkaramasa da mavi olduğunu söyleyebilirdi.

“Bir yabancı için çok sapa bir yol değil mi?” Kasabaya yabancılar sık gelmezdi. Burası küçük, kendi kendine yeten bir bölgeydi.

Adam bir kez daha güldü ve Jolene, hızlanan kalbine bir anlam veremedi. Adamın hoş gülüşü yüzünden miydi yoksa parlak güzel dişlerinden mi? Belki de sadece onu çıplak gördüğü için utanmıştı.

“Kabalığımı mazur görün, ben Sergio Russo,” derken tokalaşmak için elini kibarca uzatmıştı. Sanki bir davette tanışıyorlarmış gibi rahattı.

Jolene arada kalmış bir şekilde adamın eline baktı ve sonra onunla tokalaşmak için elini uzattı. “Jolene Carter. Herkes bana Jo der.”

“Bir peri için uygun bir isim.”

Sergio, onunla tokalaştıktan sonra elini dudaklarına götürüp üstlerine öpücük kondurdu. Jolene kanının bedeninde kaynadığını hissetti ve titreyen bacakları tökezlemesine neden oldu. Daha önce bu kadar yakışıklı bir adam gördüğünü sanmıyordu, hayır, görmediğinden kesinlikle emindi. Kentucky’de okuduğu yıllarda bile böylesini görmemişti.

“Hâlâ burada ne aradığınızı söylemediniz?”

Adam elini isteksizce bıraktı. “İş için buradayım.”

“Küçük kasabamızda mı? Ne tür bir iş?”

Sergio bir adım atarak Jolene’e yaklaştı. Genç kız nefesini tutmuştu. “Küçük peri kızları için fazla karmaşık, erkek işleri...”

“Düşündüğünüzün aksine bayım küçük, masum bir peri kızı değilim. Bir adamı neresinden yaralarsam ölümcül olacağını bilen bir hemşireyim.”

Sergio’nun bakışları eğlenceli tavrını kaybetmiş, daha karanlık ama daha heyecan verici bir hâle dönüşmüştü. Jolene’e iyice yaklaştı, onun temiz, sabun kokusunu duyabiliyordu. Biraz da tütün... Adam ona doğru eğildi, Jolene ağzının kuruduğunu hissediyordu ve adamın gözleri kesinlikle hoş bir maviydi.

“Beni bir yerden yaraladığın doğru ama ölür müyüm, bilmiyorum...” Sergio’nun fısıldayarak söylediği şeyler, Jolene’in soluk soluğa kalmasına neden oldu. Adam onun elini tutarak kendine çekti ve elini kalbinin üzerine götürdü. Jolene, adamın gömleğine ve yeleşine rağmen bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. “Bak buradan, tam kalbimden.”

Jolene kendini gülümserken buldu. Adamın çapkınlık yeteneği oldukça gelişmişti ve daha önce hiç böyle iltifatlar duymayan Jolene, nefes almakta zorlanıyordu. Adamın eli hâlâ elindeydi ve Jolene’in eli

de adamın göğsündeydi. Birbirlerine fazlasıyla yakınlardı ve bu adam az önce onu çıplak görmüştü. “Ne uygunsuz,” diye geçirdi içinden.

Sergio aklına bir şey gelmiş gibi saatine baktı ve sonra parmaklarıyla çenesini kavrayarak, “Gitmem gerekli Jo,” dedi.

Jolene sessiz kaldı ne diyeceğini bilemiyordu.

“Fakat gitmeden yapmam gereken bir şey var, izin verirsen?”

“A-anlayamadım?”

“Senden bir öpücük çalmalıyım.”

“Neden?”

“Kalbimin acısı için... Bir öpücük Jo, küçük, masum ve tatlı. Eminim hastalara yardım etmeyi seven bir hemşiresindir.”

Parmakları uzandı ve Jolene’in yüzüne düşen saçları kulağının arkasına attı. Jolene dudaklarını beklentiyle yaladı ve o anda adam beline sarılarak onu kendine yasladı. Adamın sert ve sıcak bedenine çekilmenin heyecanı ile ne olduğunu anlayamadan adamın dudaklarını dudaklarında hissetti. İlk öpücüğü sayılmazdı. Fakat daha önce hiç böyle öpülmemişti.

Bu ufak bir öpücük değildi. Adamın dudakları, onun dudaklarını ayırdı ve inleyerek kendini biraz daha ona bastırdı. Dişleri hafifçe dudaklarını sıyırdığında Jolene ne olduğuna anlam veremediği bir hissin bütün bedenini titrettiğini hissetti. Kendini sıcak ve ıslak hissediyordu. Bu ıslaklığın gölden yeni çıkmış olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sergio ellerini Jolene’in sarıldığı belinden çekerek saçlarının arasına daldırdı, yüzü böylece daha yakına çekilmişti. Jolene ellerini nereye koyacağını bilmiyordu ama adama dokunma ihtiyacıyla yanıyordu, bu yüzden ellerini adamın göğsüne yasladı. Düşmekten korkuyordu.

“Bellissimo Jo,” derken dudaklarına fısıldadığı kelime Jolene’in inlemesine neden oldu. Sergio sanki ondan acı çekiyormuş gibi uzaklaştı ama elleri hâlâ Jolene’i tutuyordu. Sanki dengesini kaybetmek üzere olduğunu anlamıştı.

“İlk öpücüğün müydü?” diye sorarken kendinden emin görünüyordu. Onun da yanakları tatlı bir şekilde kızarmıştı ve sanırım o da en az Jolene kadar bu öpücükten hoşlanmıştı.

Jolene kafasını iki yana sallarken, “Bu bir öpücük değildi bayım,” dedi.

Sergio dudaklarını yaladı. “Haklısın, seni tutkuyla öptüm. Bu tutkuyla daha pek çok şey yapabilirim, Jo. Hoşuna gider miydi?”

Jolene cevap veremedi adam onu bir kez daha öptü, bu seferki daha kısa ve masumdu. “Bana sonra cevap ver olur mu, Jo? İşimi bitirip seni görmeye geleceğim.”

“Beni nerede bulacağını bilmiyorsun.”

“Seni bulacağım,” diye fısıldarken tatlı bir şekilde gülümsedi.

Sergio tepeyi aşp gözden kaybolurken Jolene bir süre daha o gölün kenarında öylece kaldı. Ivy’nin kişnemesi ona geç kalmak üzere olduğunu hatırlattığında atı çözdü ve bir ağaç kütüğünden destek alarak üzerine atlayıp atı doğruca çiftliğe sürdü.

Jolene çiftliğe tam vaktinde dönmüş, kıyafetlerini değiştirmiş ve ailesiyle her zamanki gibi kahvaltısını yapmıştı. Fakat eskisi gibi hissetmiyordu. Göğsünde derin bir ağrı vardı, bedeni sıcak yüzünden olmayan bir ateşle kavruluyordu, dudaklarında hâlâ adamın tadını hissediyordu.

Jolene atın üzerinde çiftlik işlerine koştururken Sergio ve Sergi-o’nun ateşli öpüşü, yanaklarını kızartmaya devam etmişti. Atını ineklerin ahırına doğru sürdü. İneklerden biri her an doğum yapmaya hazırdu ve Jolene onu bizzat takip ediyordu. Çiftlikten tepeye doğru tırıs giderken büyük bir gürültü duyuldu. At korkuyla şaha kalkarken Jolene, onu zorlukla kontrol altına aldı. Bir yandan da karşı tepeye baktı, çıkan dumanlar gökyüzüne yükseliyordu.

Babası atını Jolene’e doğru sürerken çalışanlardan biri yanlarına koştı.

“Beyim, kaza! Bir araba tepeden aşağı yuvarlandı.” Adamın bağırması Jolene’in telaşlanmasına neden oldu. Burada kazalar sık yaşanırdı ama bir araba kazası, at ile ulaşım sağlanan bir kasaba için olağan değildi.

Babası atın yönünü çevirdi.

“Adamlara ve George’a haber ver. Ben tepeye gidiyorum, arkamdan gelin.” Babasının sesi güçlü ve otoriterdi.

Jolene dizginlere asıldı. “Baba! Ben de geliyorum.”

Babası atı dörtnala sürmeden önce, “Sen kal, Jo. Yaralı olabilir, annene haber ver, hazırlıklı olun,” dedi ve gitti.

Babası haklıydı, eğer ölen yoksa mutlaka yaralı olacaktı. Kasabada Jolene ve annesi dışında onunla ilgilenecek kimse yoktu. Jolene atını annesinin yanına sürerken içinde yoğun bir sıkıntı vardı.

Erkekler kaza yerine gittikleri sırada Jolene annesine haber vermiş, Martha ve çalışan kadınların yardımıyla at ahırının yanında, Jolene'in hastalara bakarken kullandığı odayı yaralı ya da yaralılar için hazırlamışlardı. Bütün malzemeler kaynatılmış, yataklar yapılmış, Jolene'in Kentucky'den aldirdığı iğne ve ilaçlar hazır bir şekilde bekliyordu. Jolene, saçlarına beyaz boneyi takıp önlüğünü giydiği sırada babası, George ve çalışanlarından iki kişi daha kötü hâlde yaralanmış bir adamı taşıyıp yatağa yatırdılar.

"Tek başınaydı. Yaşıyor ama kötü yaralanmış," derken babası bağıırıyordu.

George, "Araba uçurumdan yuvarlanmış," diyerek açıklama yaptı.

Jolene adamı yatağa yatırmalarını bekledi. Çok fazla kan vardı ve kanın çoğu adamın başını kaplamış, yüzünü seçilmez hâle getirmişti. Jolene erkeklere bakarak, "Herkes dışarı," dedi. "Burada alana ihtiyacım var."

Erkekler dışarı çıkarken annesi ve hizmetçi kız Agnes, yardım için kalmıştı. Jolene daha önce böyle ciddi bir yaralanmayı tedavi etmemişti ve korktuğunu hissetti. Kapıda bekleyen erkeklere doğru, "Baba! Doktor Thompson'a haber verin. Hemen gelmesi lazım," diyerek bağıırdı.

Kasabaya en yakın Doktor Thompson, Lexington'daydı. Çok acil durumlarda onu çağırırlardı ve bu gerçekten çok acil bir durumdu. Doktorun gelmesi iki saat sürebilirdi ve Jolene doktor gelene kadar bu adamı hayatta tutmalıydı.

İlk şoku atlatıp adamın başındaki yaraya bakarken tanıdık bir şey fark etti. Hayır, bu adamı tanıdığını fark etti. Bu adamı kesinlikle tanıyordu. Bu dudakları tanıyordu... Bu dudakları daha birkaç saat önce öpmüştü!

Jolene donup kalınca annesi koluna dokundu, "Jo iyi misin?" diye sordu. Jolene kendini toparlamalıydı. Bu adam, Sergio yaşamak zorundaydı. Onu yaşatacaktı. Başını sallayarak annesini onaylarken, "Evet, evet ben iyiyim," dedi. "Agnes gazlı bez," diye seslendi ve gazlı bezi sıcak suda ıslatıp adamın yüzünü silmeye başladı.

Kan başının arkasından geliyordu ve çok yoğundu. Jolene elinden geldiğince kanı temizleyerek adamın başını kontrol etti. Derin bir yarıkta, kanamasını durdurmak için yaraya tampon yaptı. Fakat bedeninin başka yerlerinde de yaralar olmalıydı. Tanrı aşkına! Bu adam

uçurumdan yuvarlanan bir arabanın içinden çıkmıştı. Sakinleşmeliydi, kendini toplamalıydı.

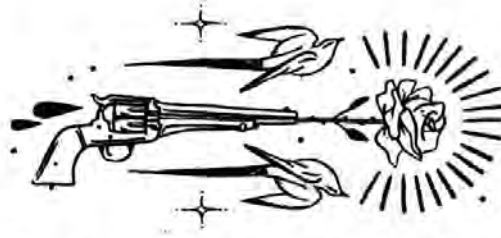
“Anne! Başındaki bezi bastır, kanamayı durdurmalıyız. Ben vücudunda başka yara var mı diye bakacağım.” Annesi hemen söyleneni yaparken Jolene, Agnes’a döndü. “Morfin. Morfine ihtiyacım var, Agnes.”

Agnes, morfini hazırlarken Jolene adamın ceketini, yeleğini, pantolonunu ve ayakkabılarını çıkardı. Adam iç çamaşırı haricinde çıplak kalmıştı. Bu sabah arzularını uyandıran adam karşısında neredeyse çıplaktı ama Jolene şu an sadece korku hissediyordu. “Ölmeyeceksin, Sergio,” diyerek kendi kendine mırıldandı.

Jolene adamı kontrol etmişti, kaburgalarında kırık görünmüyordu ama o bölgede morluklar vardı. Bacaklarında basit kesikler olsa da kırık kemik yoktu. Yine de tanıyı koymak için doktoru beklemek zorundaydılar. Onu endişelendiren tek şey adamın başındaki yaraydı. Nasıl bir komplikasyona neden olacağını kestiremiyordu. Kanamayı kontrol altına almışlardı ve Jolene o bölgeye dikiş atmıştı. Morfini vurarak adamı derin bir uykuya bırakmıştı. Şimdi başında doktorun gelmesini beklerken odada onunla yalnızdı.

Sergio’nun üzerinden çıkardığı kıyafetleri öylece yerde duruyordu, onları alırken ceketinden düşen cüzdan gözüne çarptı. Jolene eğilerek cüzdanı yerden aldı. İçinde kimliği vardı. Sergio Russo bir İtalyan’dı. Onun bu kadar şiirsel olmasına şaşırmamak gerekirdi. Cüzdanın içinden çıkan bir kâğıtta öylesine karalanmış bir adres ve telefon numarası vardı. Adres New York’taydı. Sergio New York’ta yaşıyor olmalıydı. Bu kadar uzakta, vahşi batıda ne işi vardı?

Kapı açılıp Doktor Thompson içeri girdiğinde Jolene telaşla elindeki cüzdanı önlüğünün cebine attı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu, belki adamı tanımalarını istememişti. Bir ailesi var mıydı? Onu biraz daha kendine saklayamaz mıydı? Ya ölürse, diye düşündü. Hayır, ölmesine izin vermeyecekti. O, ölmeyecekti!

İKİNCİ BÖLÜM

Mehtaplı bir geceydi. Yıldızlar ısl ısl parluyordu. Ve yükseklerden fısıldadılar. Aşkın hoşça kal dedi. Kentucky'nin mavi aya parlamaya devam ediyor. Giden ve hoşça kal diyene parılda.

BILL MONROE & HIS BLUEGRASS BOYS – BLUE MOON OF KENTUCKY

Doktor Thompson, Jolene'in yaptığı her şeye bakmış ve hepsini onaylamıştı. Adamı detaylı muayene ederken Jolene kapının kenarında sessizce dikiliyordu. Yaşlı doktor hafifçe öksürerek, "İç kanama bulgusu görünmüyor, ciddi bir kırık olduğunu da düşünmüyorum," dedi.

Jolene biraz olsun rahatladı. "Peki ya başındaki yara?"

"Oldukça ciddi görünüyor ama zamanında müdahale etmişsin. Yine de onu bir hastaneye götürmemiz gerekli." Duraksadı ve adamın kıyafetlerinin durduğu sandalyeye baktı. "Üzerinden kimlik çıktı mı? Ailesine ya da yakınlarına haber vermeliyiz."

Jolene telaşla kafasını iki yana salladı. "Hayır, kimlik yoktu. Sadece sigara tablası."

"Onu hastaneye götürmek için gerekli ayarlamaları yapacağım. Lexington'dan bir ambulans isteyeceğim, onu doğruca Kentucky'e götürürüz. Baş travmaları ciddi olabilir."

Jolene başını sallayarak doktoru onayladı, bunu kendisi de biliyordu. Şu an tek çareleri adamın uyanmasını beklemektir. Morfinin etkisi geçmek üzere olmalıydı. Adam gerçekten iyiye bir saate kadar büyük bir acıyla uyanmalıydı. Uyanacaktı...

Jolene, Sergio'nun yanına çektiği sandalyede otururken elini ön-lüğünün cebine soktu. Doktora kimliği bulduğunu söylemeli miydi? Sergio'nun onu merak eden bir ailesi var mıydı? Annesi, babası, kardeşleri... Genç kızın içi yaptığı şeyin suçluluğuyla dolmuştu. Yalan söylemişti ama henüz ondan ayrılmaya hazır değildi. Onunla ilgili bir şeyleri sadece kendine saklamak istiyordu. Belki de korkmuştu. Bir

ailesi varsa ve onlar gelirse adam hastanede tedavi altına alınacak ve Jolene'in bir daha onu görmek için bir bahanesi olmayacaktı. Yine de tam yerinden kalkıp kimliği bulduğundan bahsetmek üzereyken duyduğu sesle duraksadı.

Sergio uyanıyordu, boğazından yükselen acı dolu inilti korkutucu olsa da Jolene buna mutlu oldu. Yaşıyordu. Hızla yerinden kalkıp adamın fazla hareket etmemesi için onu tuttu. "Şşşt, Sergio. Beni duyabiliyor musun?"

Adamın gözleri yavaşça aralandı ve Jolene onun koyu mavi gözlerindeki yorgun göz bebeklerine baktı. Elini tutarak güven verircesine dokunurken, "Merak etme, hayattasın. Ben buradayım. Unuttun mu, ben hemşireyim?" diye mırıldandı.

"B-ben..."

"Kendini yormamalısın, başından yaralandın."

"Ha-ayır. İ-sm-im. E-ddy."

Jolene'in kaşları çatıldı. İsminin Sergio olduğundan emindi, kimlikte yazıyordu. Bu konuda yalan mı söylüyordu? Yoksa sadece kafası mı karıştı? "Bir travma geçiriyor olabilirsin, doktoru çağıracağım."

Jolene tam kapıya yönelirken adam onun eline uzandı ve tuttu. Tutuşu güçlü değildi, zayıftı ama bu Jolene'in durması için yeterliydi. "Ed-dy," diye fısıldadı. Sesi gücünü kaybediyordu. Gözlerine bir şey ister gibi baktı ve Jolene o anda anladı. İsmi bir sırdı. Kimseye söylemesini istemiyordu. Jolene yutkundü, peki ama neden?

Sergio bir kez daha kendinden geçtiğinde Jolene, Doktor Thompson'ı onu kontrol etmesi için çağırdı ama endişeliydi. Doktora bilincinin açık olduğu, konuştuğu bilgisini verdiğinde Thompson rahatladı. Doktor, Sergio'yu kontrol ederken genç adam bir kez daha ayıldı ve hastaneye gitmek istemediğini mırıldandı. Jolene dışarı çıkarak doktoru ve Sergio'yu yalnız bıraktı. Nihayet Doktor Thompson dışarı çıktığında onun iyi görüldüğüne, sadece ufak bir hafıza kaybı yaşıyor olabileceğine kanaat getirdi. Hastaneye gitmesine gerek yoktu, sadece bir müddet dinlenmeye ve bakıma ihtiyacı vardı. Jolene hevesle bu görevi kabul etti.

Sergio baygın yatıyordu, çoktan akşam olmuştu ama onun başından ayrılamıyordu. Sergio yemek yiyecek ve su içecek durumda değildi. Jolene ona serum bağladı ve yanına oturdu. Acı dolu iniltisi uykusuna eşlik ediyordu.

Annesi kapıdan içeri sessizce süzüldü. "Bir gelişme yok mu?"

Jolene kafasını iki yana sallarken, "Uyuyor," dedi. Kendisi de yorulmuştu ama uyuyamayacak kadar uzun bir gün olmuştu.

"Erkeklerden biri onunla kalabilir, sen uyumalısın."

"Ben kalırım, acil bir durum olursa burada olmalıyım."

Annesi onaylamaz bir tavırla kaşlarını çatı. "Bekar, genç bir hanımın hastada olsa bir adamla aynı odada geceyi geçirmesi doğru değil, Jo."

Jolene gözlerini devirdi. Annesi ve babası hâlâ orta çağda yaşıyorlarmış gibi davranıyorlardı. "O hasta bir adam anne ve ben de bir hemşireyim. Doktor Thompson onu gözetim altında tutmam gerektiğini söyledi."

Annesi bunu onaylamıyormuş gibi görünse de adamın durumu açıktı. "Agnes'i göndereceğim," diyerek kapıyı kapattı.

Jolene elini korkarak adamın yüzüne götürdü. Güçlü bir yüz hattı vardı. Çıkık elmacık kemikleri, uzun ve keskin çene hattı... Buna rağmen yüzünde derin bir masumiyet vardı. Yani gözleri açıkken, muzip pırıltılar saçarken, Jolene daha önce hiçbir adama böyle çekilmemişti. Kentucky'de okuduğu kız hemşirelik okulunda çok sık erkek göremiyordu. Eskiden kasabadan bir sevgilisi olmuştu, ufak birkaç öpücük... Fakat asla ayakları yerden kesen türden değildi. Sergio ise ona çok farklı hissettiriyordu.

Agnes içeri girerken Jolene hızlıca elini adamın yüzünden uzaklaştırdı. Jolene'den üç yaş küçük olan Agnes henüz on sekiz yaşındaydı ve iki yıldır çiftlikte onlara yardımcı oluyordu. Utangaç, sessiz ama çalışkandı. Jolene ona gülümsedi.

"Yatakta uyuyabilirsin, Agnes. Hepimiz için uzun bir gün oldu."

"Sandalyede uyuyabilirim."

"Ben buradayım. O kadar uykum yok. Sen uyu, lütfen."

Agnes bir kez daha itiraz etmedi. Çok yorgun olmalıydı. Boş yatağa yattığı gibi hafifçe horlamaya başladı. Jolene bir süre daha adamı izlese de uykuya daha fazla direnemiyordu, başı yavaşça yana düştü ve gözleri kapandı.

Üç gün sonra...

Jolene üç gün boyunca adamın yanından ayrılmamıştı. Üç günün çoğunu uyuyarak geçiren adama serum ve ağrı kesici takviyesi yapmış, yarasını temizlemiş, bandajlarını değiştirmişti. Her gece Agnes'le onun yanında uyumuş, gözlerini yeniden görebileceği anı kollamıştı.

Adam uyandığı kısacık zaman dilimlerinde kafası karışık davranmış, hiçbir şeyi hatırlamadığını söylemişti. Kendisine dair hatırladığı tek şey ismiydi ve onun da Eddy olduğu konusunda ısrarcıydı. Jolene kimseye gerçeği söylememişti. Bu adam Sergio'ydu, Eddy her kimse bir şeyler saklıyordu. Fakat onun tehlikeli olduğunu düşünmüyordu. Doktor Thompson, adamın hafıza kaybı teşhisini kesin olarak koymuştu. Jolene'in babası ise adamın iyileşene kadar çiftlikte kalmasına karar vermişti.

Jolene doğum yapan hayvanları kontrol etmek için adamın yanından ayrılalı henüz bir saat olmuştu ki Agnes koşarak yanına geldi. "Bayan Jo! Bayan Jo!"

Jolene, genç kıza doğru yürürken, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Uyandı."

Jolene atın sırtına tek hamleyle atlayıp dörtmala ahırlara doğru sürdü. Birkaç dakika içinde adamın yanına ulaşmıştı fakat gördükleri hiç iyi değildi. Sergio yatağından kalkmış, pantolonunu giyiyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Adam başını çevirerek ona baktı. "Giyiniyorum, bir hanımefendinin karşısında pantolonsuz olmak saygısızlık. Tabii bazı durumlar dışında," diyerek şakalaştı.

Jolene kızaran yanaklarını umursamadan, "Kafanızı ben diktim, bayım ve bir araya getirmek oldukça zordu. Beyninize daha fazla zarar vermeden yatın, lütfen," dedi.

Sergio onu umursamadan pantolonunu giydi ve gömleğini üzerine geçirirken yüzünü buruşturdu. Kaburgalarındaki zedelenme canını yakıyor olmalıydı. Fakat buna rağmen gömleğin düğmelerini iliklemeye başladı.

"Beni sormak için gelen oldu mu?"

"Aileniz mi?" Genç kız o giyinirken kibarca arkasını döndü. "İsterseniz onlara haber gönderebiliriz. Kasabada telefon kulüpleri var."

Sergio soğuk bir tavırla, "Hayır," dedi. "Ben... Hatırlamakta zorlanıyorum."

Jolene anlayışla başını salladı ve adamın giyinmesi için ona izin verirken kibarca arkasını döndü. "Bu olağan. Başınıza aldığınız darbe hafıza kaybına neden olmuş. Doktor Thompson kısa sürede her şeyi hatırlayacağınızı söyledi. Yine de isterseniz sizi hastaneye götürebiliriz."

“Hayır, hayır. Hastaneye gitmek istemiyorum, sanırım biraz dinlenip kendimi toplamalıyım,” derken sesinde panik vardı.

Jolene adamın adım seslerini duyduğunda ona doğru döndü. Pantolonunu, ayakkabılarını ve gömleğini giymişti. “Oturun lütfen, ayakta durmamalısınız. Sizin için yiyecek bir şeyler hazırlatayım, daha sonra başınıza da pansuman yapmalıyım.”

Adam söz dinledi ve yatağa oturdu. O sırada Agnes’ı kapıda gören Jolene, genç kıza yemek ve su getirmesini söyledi. Agnes hızla ortadan kaybolduğunda Jolene, pansuman malzemelerini alarak adama yaklaştı. Başındaki sargıyı açarken adamın dudaklarından keskin bir nefes çıktı.

“Üzgünüm, acıtmak istemedim.”

“Eliniz son derece hafif, endişelenmeyin.”

“Neler hatırlıyorsunuz? Kendinize ya da kazaya dair bir şeyler aklınıza geliyor mu?” diye sorarken bandajı çıkardı. “Şerif yakında kaza hakkında sorular sormak için gelecektir. Arabanız için üzgünüm sizinle ilgilenirken arabanız yandı ve bir teneke parçasına döndü.”

“Önemli değil.” Adam duraksadığında Jolene pansumana başlamıştı, canını yakmamak için mümkün olduğunca nazik hareket ediyordu. “Fakat bir şey hatırlamıyorum. Kendime ya da kazaya dair... Büyük bir boşluk gibi.”

“Uyandığınız bir ara isminizi söylediniz,” derken Jolene tereddütlüydü. “İsminiz Eddy mi?”

Adam başını hafifçe salladı sonra acıyla inledi. “Evet, ismim Eddy, bunu hatırlıyorum.”

“Soy isminiz?”

“Maalesef...”

Jolene adama dikkatle baktı. Gerçekten hafıza kaybı yaşıyor gibi görünüyordu. Fakat ismini neden yanlış hatırlıyordu? Bundan bahsetmeli miydi? En sonunda bu sırrı bir süre daha kendine saklamaya karar verdi. Pansumanı bitirdikten sonra adamın yemek yemesine yardımcı oldu ve onu uyuması için yalnız bırakıp yanından ayrıldı.

Günün ilerleyen saatlerinde sığır çobanlarının yanından dönen babasını karşıladı. Çiftliğin girişine doğru dörtnala gelen iki at duraksamalarına neden oldu. Gelenlerden biri kasabanın dışında tütün çiftlikleri bulunan Rogers kardeşlerin ortancası Mick Rogers’dı. Yanında ise çalışanlarından biri vardı.

Mick şapkasını çıkararak onları selamladı. "Bay Carter, Jo."

Babası ona karşılık verdi. "Mick, bir sorun mu var?"

"Hayır Bay Carter, sadece kazayı duyduk ve sanırım bir yaralı varmış?"

Jolene, Mick'in bunu soruşturandan hiç hoşlanmamıştı.

"Evet, genç bir adam kötü yaralanmış, Jo onu tedavi ediyor."

Mick'in gözleri üzerinde gezinirken rahatsız hisseden Jolene atın üzerinde kıpırdandı. Bu aileden hoşlanmıyordu. Geçen sene Mick onunla evlenmek istemişti ve Jolene uzun süre direterek anne ve babasının bu fikirden caymasını sağlamıştı. Mick ondan on beş yaş büyüktü. Fakat kasabada evlenebileceği ailesine uygun başka kimse yoktu, yaşı gelmişti ve Mick sabırla onu bekliyordu. İlk karısı iki sene önce ölmüştü, hâlâ onun yasını tutuyordu, sanırım Jolene onu kabul edene kadar da bu yası sürdürecekti. Babası için uygun bir anlaşma olurdu. Bölgenin en güçlü ve zengin ailesine kız vermek... Mick her ne kadar bir ahmak olsa da...

Mick bir yandan etrafa bakınırken, "Adam bir İtalyan mı?" diye sordu.

Jolene hızla cevap vererek, "Hayır," dedi. "Amerikalı. İsminin Eddy olduğunu söylüyor ama ne yazık ki isminden başka bir şey hatırlamıyor."

"Hafızasını mı kaybetmiş?"

"Evet, kötü yaralanmış."

Mick atını yaklaştırdı.

"Onu görebilir miyiz, Jo?"

"Üzgünüm Mick. Doktor Thompson konuşmamasını ve ziyaretçi kabul etmememizi tavsiye etti. Zaten baygın, uzun süre kendine geleceğini sanmıyorum."

Babası ona baktı ama bir şey söylemedi. Mick selam verip giderken Jolene cevapsız sorularla doluydu. Rogersların ne kadar pislik olduğunu biliyordu. Tehlikeliydiler... Ve Jolene onların yaralı bir adama merhamet gösterip, umursayacaklarını sanmıyordu. Bir şey vardı.

Akşama doğru kasabanın şerifi, Sergio ya da adı her neyse, onunla konuşmaya gelmişti. Bir şey hatırlamadığını söyleyen adam, kazanın nasıl olduğu hakkında da bilgi verememişti. Şerif büyük ihtimalle frenlerin tutmadığı fikrini yürütmüş ve adamın ailesine ulaşmaya çalışacaklarını söyleyerek gitmişti.

Jolene ise gün içinde onu kontrol etmeye gitmiş ve bunu sık sık yapmak için sürekli bir bahane bulmuştu. Akşam yemeğinden sonra George'un çiftlikten ayrılmasını, annesinin el işine başlamasını, babasının kanepede uyuklamasını, Martha ve kocasının da odalarına çekilmesini bekledi. Tüm bunlar olduktan sonra odasına çıkarak yeni çiçekli elbiselerinden birini giydi. Elbisenin düğmeli yakası boğazına kadar kapalıydı ama Jolene, o düğmeleri birer birer açarak göğüslerinin ortasındaki o gizemli oluğu ortaya çıkardı. Aynanın karşısında kendine baktı, yorgun ve solgun görünüyordu. Kırmızı rujunu alarak yanaklarını ve dudaklarını biraz renklendirdi. Kahverengi saçları tüm gün esen rüzgâr yüzünden karmaşıktı ama Jolene onları fırçalayarak omuzlarından dökülmelerine izin verdi. Derin bir nefes alarak, yavaşça evden çıkıp ahıra yöneldi.

İçeri girmeden önce kapıyı yavaşça çaldı. Çalışanların ya da başkasının onu duymasını istemiyordu. Eğer yakalanırsa pansuman yapmak için geldiğini söyleyecekti.

"Gel."

Jolene davet edilince heyecanı daha da arttı. Tanrım! Büyük bir aptallık yapmadığını umuyordu. Basit bir kız gibi adamın peşinden koşuyor değildi, sadece... Sadece ondan etkilenmişti. Belki o öpüşmeyi tekrar yaşamak istiyor da olabilirdi hatta öpüşmenin devamını da arzuluyor olabilirdi. Kapıyı yavaşça açarak içeri süzülürken, "Merhaba," diye mırıldandı.

Adam yatakta toparlandı ve oturur pozisyona geldi. Yüzünde göl kenarında gördüğü o çapkın gülümseme vardı. Gözleri kısılıyor, beyaz, sivri dişleri hoş bir gülümsemeyle aydınlanıyordu. Jolene kalbinin göğüs kafesinde çırpındığını hissetti.

"Şey... Ben pansuman yapmak için gelmiştim," diye mırıldanırken kızaran yanaklarını saklamak için başını eğdi.

Adam ise hâlâ bir saniye olsun gözlerini kaçırmadan ona bakıyordu. "Benim ölmediğime emin misiniz?"

Jolene ona bakarken, "Buradasınız," dedi.

"Belki ben öldüm ve siz de bir meleksiniz ama merak ettiğim bir şey var."

Jolene gülümsedi, "Nedir?" diye sordu.

"Cennete girmek için nasıl bir iyilik yaptım?"

Genç kız kıkırdarken adama yaklaştı ve başındaki bandajı çözdü. Yarası temizdi ve iyileşiyordu, bir haftaya dikişleri alabilirdi. Bu iyiye

işaretti. “Kötü bir insan olup olmadığınızı nereden biliyorsunuz? Bir şey hatırlamadığınızı sanıyordum?”

Jolene yarayı tekrar sarmak için sargı bezlerine uzanırken adam konuşmaya başladı. “Hafıza kaybımdan şüphe mi ediyorsunuz?” derken sesinde gizemli bir ton vardı.

“Ah, hayır. Yalan söylemek için ne gibi bir sebebiniz olabilir ki? Bu kadar batıda bir çiftlikte kapalı kalmak istemeyecek kadar meşgul bir adam olmalısınız. Ayrıca genç ve yakışıklısınız, sizi bekleyen birileri olmalı...”

Jolene daha küçük bir bandaj kullandı ve böylece işini bitirmişti ama adam bu süre boyunca sessizdi. Genç kız tam gerilemek üzereyken adam onun elini tutarak gitmesine engel oldu. “Hemen gidiyor musunuz?”

“Kalmalı mıyım?”

Jolene nefesinin hızlandığını hissediyordu, adamın dokunuşu korku gibiydi. Ayağa kalkarak Jolene’in tam karşısına dikildi, genç kızdan otuz santim uzun olmalıydı ve Jolene, böyle uzun bir adamın karşısında kendini minicik hissetti. Başını kaldırıp adamın gözlerine baktı.

“Beni bekler miydin?”

“Bunu neden soruyorsunuz?”

Uzanıp Jolene’in yüzüne düşen saçları tuttu ve parmakları arasında okşadı. “Senin beni beklemini isterdim, çünkü merak ediyor-” Genç kız parmakları ucunda yükseldi ve dudaklarını adamın dudaklarına bastırdı. “Beklerdim,” derken soluk soluğa kalmış ve geri çekilmişti.

Fakat birkaç saniye içinde adam onun geri çekilmesini kabullene-memiş gibi genç kızın beline sarılarak onu bedenine yasladı ve dudaklarını aynı göl kenarında yaptığı gibi ağızla öptü. Dili, dişleri, dokunuşları, boğazından yükselen o hırıltı, hepsi günah kapısını aralıyordu. Jolene bir düşün içinde o kapıya sürükleniyordu ve en kötü yanı bunu durdurmak için en ufak bir istek duymuyordu.

Onu kalçalarından kavrayarak biraz daha kendine yaklaştırdığında, Jolene karnına değen sertliği hissetti ve yutkunmak zorunda kaldı. Bacaklarının arasında yine sıcak bir sızlama oluşmuştu. Bu sefer kendini istekli bir şekilde adama bastıran Jolene’di. Ancak karşılığında adam acı çeker gibi inledi. Jolene onun yaralı olduğunu ve henüz iyileşmediğini hatırlayarak hızla geri çekildi.

“Üzgünüm, canını mı yaktım?”

Adam gülümserken dudaklarını yaladı. “Hayır, mio amore.” Bir kez daha genç kızı öptü ve bu sefer yüzünü ellerinin arasına aldı. “Dudakların bir cennet, bırak cennetine değsin dudaklarım,” diye fısıldadı. Jolene ona teslim olmuştu, zaten buraya bunun için gelmemiş miydi? Bir kez daha o dudakların tadına bakmak için...

Adam bu sefer biraz daha ileri giderek ellerini göğüslerine götürdü. Jolene sızlayan göğüs uçları için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Öyle tatlı bir acı içindeydi ve öyle ağır ağır yanıyordu ki, tek bildiği bu ateşi söndürebilecek tek kişinin kollarında olduğuydu. Adam, elbisesinin iki düğmesini daha çözdüğünde pek bir şeyi kapatmayan sutyeni açığa çıktı. Adamın elleri sutyenin kumaşının üzerinden Jolene’in meme başlarından birini yakaladı. Hafifçe sıktığında Jolene çığlığını zorlukla bastırdı.

Maharetli elleri sutyenini kenara iterek şişmiş, pembe meme başlarından birini açığa çıkardı. Jolene adama tamamen teslim olmuştu. Adam güçlü bir soluk verirken, “Çok güzelsin, mio amore ama bu kadar istekli olman ikimizi de tehlikeye sokuyor,” diye mırıldandı.

Jolene gerildiğini hissetti. Bu adamla ilgili anlamlandıramadığı bir şey vardı. O gün iş için buraya geldiğini söylemiş, muhtemelen dönüş yolunda kaza olmuştu. Hafızasını kaybetmişti ve Rogers kardeşlerin onu sorması hiç mantıklı gelmiyordu.

Genç kız geri çekilerek kıyafetlerini toplamaya başladı. “Birileri gelip bizi görebilir.”

Adam kibirli bir tavırla güldü. “Beni öldürürler mi? Yoksa sadece masumiyetini çaldım diye seninle evlenmemi mi isterler? İkinci seçeneğe eğer seni hemen şuraya yatırabilirim.”

Jolene gülümsemesini zorlukla bastırdı, muhtemelen ikinci seçenekti ama bunu yüksek sesle söylemeyecekti. “Gitmeliyim.”

“Yarın gece herkes uyuyunca beni yine ziyarete gelir misin, Nymph?” *

Jolene bir şey söylemeden odadan çıktı, yanakları kızarmıştı, yüzü ise alev alev yanıyordu.

* Su Perisi. Yunan Mitojisi'nde yeri ve denizi dolduran sayısız çokluktaki dişi, tanrısal varlıklardır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ben burada ay ışığında tek başıma otururken, Gülen yüzünü görüyorum. Ve sarılmanı bir kez daha özliyorum. O güzel Kentucky valsinde... O gece Kentucky'de vals yapıyorduk.

BILL MONROE – KENTUCKY WALTZ

Jolene sabah babasıyla birlikte adamı ziyaret etmiş, ona ağrı kesici iğne yaptıktan sonra da gün boyu bir daha görmemişti. Kafasını kurcalayan bir şey vardı ve Jolene, akşam bu konuyu onunla konuşmaya kararlıydı. Düşüncelerini bölen şey kısarak Ellie'nin doğum sancılarının başlamış olmasıydı. Jolene doğuma yardım etmek için annesinin yanına gitti. Zorlu bir doğum oluyordu ama genç kız bu gibi durumlara alışıkta. Eldivenini giymiş olan annesi içeride sıkışıp kalmış taya yardım ederken Jolene, Ellie'nin başını okşadı. Hayvan saatlerdir sancı çekiyordu ve artık daha fazla gücü kalmamıştı.

Annesi kanlı ellerini Ellie'nin içinden çıkarıp Agnes'a seslendi. At daha fazla dayanamadı ve kendini yere bıraktı. Samanların üzerinde yatıyordu, başı öne düşmeye başlamıştı. Jolene dizleri üzerine çökerek hayvanı okşamaya başladı.

"Sanırım çekmek gerekecek," derken sesinde endişe vardı. Ellie kuvvetli atlarından biriydi ve onu doğumda kaybetmek çok kötü olurdu.

Jolene tam George'u çağırmak üzereyken içeriden Sergio çıktı. Ağrı kesicilerin etkisi geçmiş ve derin uykusundan uyanmış olmalıydı. Çok daha iyi görünüyordu. George ona kendi giysilerinden vermişti ve şimdi aynı kasabadaki diğer gençler gibi giyiniyordu. Kot pantolon, kovboy çizimleri, kareli yeşil gömlek... Fakat kasabadaki diğer gençlerden çok daha yakışıklı ve dikkat çekiciydi.

"Hanımlar. Yardıma ihtiyaç var mı?"

"Midesi hassas bir beyefendi değilsen biraz yardım fena olmaz," diyen annesinin elleri hâlâ atın içindeydi ama Sergio etkilenmiş görünmüyordu.

"Midem son derece dayanıklıdır, hanımefendi," derken yanlarına geldi. Yerde çok fazla kan vardı ama Sergio umursamadı. Genelde bunu ilk defa görenler düşüp bayılırdı. Sergio bir şehirli gibi görünüyordu ama anlaşılan çiftlik yaşamına alıştı.

Sergio'nun da yardımıyla Ellie minik yavrusu Will Kane'e kavuşmuştu. Yavrunun adını Sergio koymuştu ve Will Kane güçlü bir erkekti. Jolene tulumbadan çektiği suyla kendini temizlerken, "Will Kane, oldukça garip bir isim," dedi.

Sergio ise ahırın duvarına yaslanmış onu seyrederken yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. "*High Noon*" filminden bir karakter. Filmi severim."

"Öyle mi?" diye sorarken gözleri parıldayan Jolene, heyecanını gizlemeyi başaramadı.

"Sinemaya gider misin, Jo?"

Jolene ellerini yıkamayı bitirip kurularken adama döndü. "Hemşirelik okuluna gittiğim yıllarda birkaç film izlemiştim ama uzun zamandır buradayım ve kasabadan hiç ayrılmadım."

Tehlikeli bir şekilde ona yaklaşırken adamın sıcak ve temiz nefesini hissetti. "Yakın bir zamanda seni sinemaya götüreceğim."

Jolene bakışlarını adamdan kaçırdı, "Korkarım bu pek uygun olmaz. Ailem... Onların böyle bir şeye onay vereceğini sanmıyorum," dedi.

"Saçma! Kaç yaşındasın Jo?"

"Yirmi bir," derken Jolene'in sesi titredi.

"Sen yetişkin bir kadınsın, aşkım. Üstelik çok akıllı ve yeteneklisin. İstedığın zaman istediğin şeyi yapmakta özgür olduğunu düşünmüyor musun?"

Jolene'de bunu bir süredir düşünüyordu. O yüzden çırılçıplak gölde yüzüyor, ata eğersiz biniyordu. Dün akşam çok tanımadığı bir adamın odasına gidip onunla öpüşmesi de bu yüzdendi. Macera, heyecan ve tutku istiyordu. Hayatında eksikliğini çektiği en önemli şeyler bunlardı. Her zaman çok basit ama çok yoğun hayatları vardı. Burada çiftlikte çok fazla iş vardı ve kimse durup ne istediğini düşünemiyordu. Ailesi dindar Katoliklerdendi, tüm bu heyecan içeren aktiviteleri günah olarak kabul ediyorlardı.

* 1952 ABD yapımı dramatik western filmidir.

Jolene hemşirelik okulunda diğer kızları görmüştü. Gece dışarı kaçıyor, erkek arkadaşlarıyla sevişiyorlardı. Fakat Jolene her zaman örnek evlat olmuştu ama şimdi... Bir şeyler onu boğuyordu. Ömrünün kalanında bu küçük kasabada yaşayıp Mick Rogers gibi kaba bir adamla evli olmak istemiyordu. O New York'a belki Los Angeles'a gitmek istiyordu. Sinemaya gitmek, akşam dışarı çıkmak, arzuladığı bir adamla güneş doğana kadar sevişmek istiyordu.

Fakat bunları yüksek sesle söylemek yerine başını dikleştirdi. "İtalya'da her nerede yaşıyorsanız burası öyle bir yer değil. Burası Kentucky'nin küçük bir kasabası. Burada ben yetişkin olsam da sadece bir kadını. Özgürlüğüm ile önümde duran göğüslerim var, büyük bir engel."

Jolene daha önce hiç böylesine isyankâr konuşmamıştı, ağzından çıkanlara kendi de inanamıyordu. Fakat adam şok olmak yerine sırıttı. "Göğüslerin, mio amore onlar hayatımda gördüğüm en güzel şeyler. Hiçbir şeye engel olacaklarını sanmıyorum. Sen istemediğin sürece..." Genç kız utançla kızarıırken adam konuşmasına fısıldayarak devam etti. "Fakat benim asıl merak ettiğim İtalya hakkında ne bildiğin?"

Jolene çenesini yukarı kaldırıp gururlu bir tavırla, "Yalan söylediğinizi düşünüyorum," dedi.

Sergio ellerini ceplerine soktu. "Hangi konuda?"

"Hafızanızı kaybetmediniz."

"Bu kaniya nereden vardınız küçük hanım? Yaşlı doktorunuz kaybettiğimi söyledi, değil mi?"

Jolene tehlikeli sayılabilecek bir şekilde adama yaklaştı ve fısıldayarak, "Ne saklıyorsunuz, bilmiyorum ama hafızanızı kaybetmediniz, Sergio," dedi. "Bunun Rogers kardeşlerle bir ilgisi mi var? Kazanın ve onların sizi sormasının?"

Sergio kaşlarını çatarak, "Rogerslar beni mi sordular?" diye sordu.

Jolene başını salladı. "Ortancaları, Mick."

İtalyanca olduğunu tahmin ettiği bir dilde bir şeyler söyledi. Jolene bunun küfür olduğundan emindi. "Onlara ne söyledin?"

"Senin bir Amerikalı olduğunu, hafızanı kaybettiğini ve durumunun ağır olduğunu."

Gülümserken, gururlu bir tavırla, "Akıllı kız," dedi. "Onlara neden yalan söyledin peki? Ve neden sırrımı hâlâ açık etmedin?"

Jolene bakışlarını kaçırdı. "Onlardan hoşlanmıyorum. Onlar... Tehlikeliler."

Sergio'nun gülümsemesi tehlike vaat edencesine parladı. "Şu an bu topraklarda benden daha tehlikeli bir şey yok, aşkım." Sergio onu öp-

mek ister gibi üzerine eğilmişti. “Ve her şeyi hatırlıyorum. Çıplakken ne kadar harika olduğunu, utanınca kızaran yanaklarını, dudaklarının o enfes tadını...”

Jolene bir adım geriledi ve endişeyle etrafına bakındı. “Neden yalan söyledin?”

“Birinin aracımın frenleriyle oynadığını düşünüyorum ve onu bulacağım.”

Genç kız şaşkınlıkla, “Kim?” diye sordu.

“Rogerslar olmalı.” Duraksadı konuşmadan önce bakışları yoğunlaştı. “Ve seninle biraz daha kalmak istedim. Seni bulacağımı söylemiştim, değil mi?”

Jolene annesinin kendisine seslenmesiyle dengesini sağladı, az daha adama tutunmak zorunda kalacaktı. “Gitmeliyim,” diye mırıldandı.

“Gece gelecek misin?”

Genç kız sadece başını salladı.

“Herkes uyuduğunda, seni çiftliğin aşağısında bekleyeceğim.”

Jolene onu nereye götüreceğini sormadı sadece onu bir kez daha onayladı. Heyecanla atan kalbinin sesini duyabiliyordu. Annesinin yanına giderken dönüp arkasına baktı. Sergio sırtını duvara yaslamış, yüzündeki gülümsemeyle onu seyrediyordu. Âşık bir adam gibi görünüyordu. Böyle muhteşem bir adam onu sevebilir miydi?

Jolene, evde herkesin uyumasını beklerken zamanın daha önce hiç bu kadar yavaş aktığına şahit olmamıştı. Babası koltukta uyukluyor, annesi el işi yapıyor, Martha doğacak bebeğine kıyafet örüyor, Ernie ise sabah okuyamadığı gazeteyi okurken radyo dinliyordu. Jolene onların uykusunu getireceğini düşünerek birkaç defa sesli bir şekilde esnedi.

Annesi ona kalkık kaşlarla bakarken, “Uykun geldiyse yatabilirsin,” dedi.

Genç kız kibarca bir kez daha esnedi. “Bugün çok yorucuydu,” diye mırıldandı.

Martha onu onayladı. “Haklısın. Sanırım benim de biraz uyumaya ihtiyacım var. Bebek beni çok yoruyor.”

Jolene nihayet diye düşündü. Martha ve Ernie merdivenlerden çıktıktan sonra Jolene’de arkalarından ilerledi. Odası koridorun başında merdivenlerin hemen dibindeydi. Diğer herkesin yatak odası koridorun sonundaydı, bu yüzden evden kaçması çok zor değildi. Çalışanların kasabada kendi evleri vardı. Agnes ve seyis yardımcısı Jo çiftlikte kalsalar da biri ahırda diğeri mutfak yanındaki odada kalıyordu. Jolene yeterince sessiz olduğu takdirde evden rahatça çıkıp girebilirdi.

Bir saat kadar daha odasında beklerken gece lambasını yakmış, üzerini değiştirmiş, saçlarını fırçalamış, ensesine ve bileklerine biraz parfüm sürmüştü. Anne ve babası odalarına girdikten sonra uykuya dalmaları için biraz daha bekledi. Yeterince beklediğine kanaat getirince kapısını yavaşça açarak koridoru kontrol etti. Her yer karanlık ve sessizdi. Evden çıkması da sessizce gerçekleşti. Çiftliğin içinde ilerlerken gölgelerde kalmak için büyük bir çaba gösterdi. Sergio'nun onu bekleyip beklemediğini merak ediyordu Etrafına bakınırken gözleri onu arıyordu.

Toprak yol boyunca ilerledi, çiftlikten çıkana kadar nemli hava yüzünden terlemişti. Uzaklarda bir baykuş gecenin sessizliğini bölüyordu. Jolene çiftliğin dışındaki demir kapıyı yavaşça açarak dışarı süzüldü. Göle giden patika yolda yürümeye başladı. Gideceği yolu aydınlatan tek ışık tepesindeki dolunaydı. Biraz daha yürüdükten sonra kavak ağaçlarının başladığı noktada onu gördü. Sırtını ağaca yaslamış, genç kızın geldiği yöne bakıyordu. Başındaki kovboy şapkası ifadesini gizlese de yüzünün aydınlandığını seçebiliyordu. Jolene onun bu yeni vahşi batı tarzından hoşlanmıştı.

Sergio hiçbir şey söylemeden onu kendine çekerek ağaca yasladı. Jolene'in dudaklarını aynı saniyede kendininkilerle esir aldı. Jolene kendini bu hazza teslim etti, zaten buraya bunun için gelmemiş miydi? Sergio'nun tadı müthişti ve Jolene vücuduna uyguladığı baskının muhteşem olduğunu düşünüyordu. Şimdi okuldan kaçan kızların bunu yaparken neden bu kadar hevesli olduğunu anlıyordu. Sergio ile şu anı yaşamak için her akşam çiftlikten kaçabilirdi.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım, aşkım," diye fısıldarken dudakları hâlâ dudaklarının üzerindeydi.

"Ben... Buraya, sana gelmeyi heyecanla bekledim."

Sergio'nun dudaklarında beliren gülümseme, gözlerindeki karanlıkla birleştğinde tehlikeli bir hâl aldı. Dudaklarını dudaklarından çekerek burnunu boynuna dayadı, adamın nefesiyle titredi. Sergio boynuna doğru konuştuğunda yerin ayaklarının altından kaydığını hissedebiliyordu.

"Tadını, kokunu, teninin tenimin üzerinde verdiği hissi... Hepsini bu gece istiyorum."

Bir şey söylemesine izin vermeden onun elini tuttu ve birlikte patika boyunca sessizce yürümeye başladılar. Uzun bir yürüyüşün ardından göl kenarındaki saklı alana vardılar. Jolene yola doğru baktı fakat hiçbir şey görünmüyordu, her yer karanlıktı. Gölün üzerine vuran dolunay dışında ışık yoktu.

“Burada kimse bizi göremez, Jo. Korkuyor musun?”

Jolene kollarını göğsünde bağlarken kafasını kaldırıp adamın yüzüne baktı.

“Korkmuyorum.”

“Sana istediğimi yapabilirim.”

Jolene titredi ama bunun adamın sözlerindeki tehlikeli vaatle ilgisi yoktu. Bunu istiyordu. Bütün bedeni onaylarcasına sarsıldı. Sergio onun omuzlarına dokunarak bedenini bedenine yaklaştırdı, Tatlı bir fısıltıyla, “Korkma mio amore... Seni asla incitmem. Bana güveniyor musun?” diye sordu.

Jolene, “Korkmuyorum, sana güveniyorum,” derken sesinde güçlü bir kararlılık vardı. Yalan söylemiyordu. Neden, nasıl bilmiyordu ama Sergio’ya güveniyordu. Onun yanında hiç olmadığı kadar güvende ve mutluydu. Bu aşk mıydı?

Birlikte gölün kenarındaki kayaların üzerine oturdular. Çıplak bacakları Sergio’nun sert, kot pantolonlu bacaklarına değiyor, adamın bedeninin sıcaklığını hissediyordu.

“Bu kıyafetler sana çok yakışmış.”

Başındaki kovboy şapkasını düzeltirken, “Vahşi batılı bir kovboy olmamdan hoşlandın demek, öyle mi?”

Jolene kıkırdadı. “Seni ilk gördüğüm zaman da oldukça yakışıklıydın,” derken arkasını dönüp onu gördüğü noktaya baktı. Sergio onun bakışlarını takip etti.

Sergio, çenesini kavrayarak yüzünü kendine çevirdi. Gözleri gözlerinin içine bakarken Jolene’in dudaklarına tatlı bir öpücük bıraktı. “Ve sen mio amore,” diye mırıldandı. “Seni ilk gördüğüm günden bile daha güzelsin.”

Sergio, dudaklarını öperken Jolene ona karşılık vermekten geri durmadı. Nefesleri, nabızları, dilleri birbirine karışıyordu. Jolene daha önce hiç çıkarmadığı bir sesle inlediğinde Sergio onun elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. Jolene beceriksizce onun gömleğini omuzlarından sıyırmaya çalışıyordu. Nihayet Sergio, Yunan Tanrısı gibi üstü çıplak bir hâlde kaldı. Bu bedeni daha önce görmüş, dokunmuştu ama şu an, bu zaman sadece onlara aitti.

Kimse göremezdi, kimse duyamazdı. Jolene’nin elbisesi beline düşen bir paçavra dönuştü. Edepsiz bir kız gibi içinde sutyen yoktu ve Sergio bunu gördüğünde derinden bir sesle inleyerek karşılık verdi. Meme başları gecenin ılık meltemine karşı birer tomurcuğa dönüşmüşlerdi. Sergio baş ve işaret parmaklarıyla meme ucunu kavrayarak yuvarladı. Jolene inledi, başını adamın omzuna yaslarken derin bir teslimiyet içindeydi.

“Seni yalamak istiyorum.” Bir mırıltı ve ardından hım sesi çıkarmıştı. Başını geriye attı ve Sergio bir eliyle göğüsleriyle oynamayı sürdürürken, ağzını diğer meme başına yasladı. Yeni çıkan sakalları beyaz tenini çizirken dili onu yatıştırıyordu. Dudakları meme başının üzerine kapanıp onu yalıyordu ve Jolene sadece inliyordu.

Bilinçsizce, “Sergio,” diye fısıldadı.

Sergio çok kısa bir an ağzını ondan uzaklaştırdı. “Bu gece seninim, bana ne istediğini söyle.”

Jolene bilmiyordu, ne istediğini bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi? Daha önce bir kez öpüştüğünü düşünüyordu ama onun da sadece masum bir öpücük olduğunu yeni anlıyordu. Edepsiz bir kız sayılmazdı. Şu andan itibaren günahkâr olacağı kesindi.

“Ben bilmiyorum... Özür dilerim ben... Ben tanıdığın diğer kadınlar gibi...”

Sergio parmaklarını genç kızın dudaklarına koyarak onu susturdu. “Biliyorum. Biliyorum, Jo. Bakire bir su perisi...” Gözleri yine o tehlikeli ışıkla parıldadı. “Onu senden almak istiyorum.” Kulağına doğru eğilerek, “Bekâretini,” dedi.

Jolene’in nefesi kesildi ve birkaç saniye sessiz kaldı. Sadece ağzını açıp kapatıyordu, cevap veremeden elini tutup kalbinin üzerine koydu. Çıplak göğsü pürüzsüz, sert ve sıcaktı. “Karşılığında sana kalbimi vereceğim.”

Titreyen sesiyle, “Sen bir yabancısın. Gitmen gerekmeyecek mi?” diye mırıldandı.

Sergio gülümseyerek, “Hayır,” dedi. “Seni almadan gitmeyeceğim.” Jolene’in yüzü de benzer bir gülümsemeyle aydınlandı. Sergio gözlerini bir an olsun kaçırmadan onun gözlerine bakıyordu. “Tanrım! Bunlar gördüğüm en güzel gözler. Sorun şu ki ne renk olduklarından bile emin değilim.”

Jolene gözlerini devirirken hâlâ gülüyordu. Sergio, çapkın bir adamdı. “Sıradan bir yeşil.”

“Seninle ilgili sıradan hiçbir şey yok.” Elleriyle omuzlarına düşen saçlara dokundu. “Gördüğüm en güzel kahverengi.” İşaret parmağını dudağında gezdirdi. “En dolgun kırmızı dudaklar.” Yanaklarının üzerinde gezindi. “Dünyanın en seksi varlığını bile masum gösterecek çiller...” Ellerinin tersiyle göğüslerini okşadı. “Gördüğüm en tatlı krema renginde ten... Kusursuzsun mio amore.”

Bir kez daha onu öptü. Tüm tutkusuyla. Söylediklerini ispatlarcasına. Elleri tekrar çıplak göğüslerini kavradı. Zevk verecek kadar sert okşamalarla çıplak karnına indi ve bacaklarının arasında durdu. Jolene

sıcak hissediyordu. Hayır, bacaklarının arası daha önce hissetmediği bir sıcaklıkla yanıyordu. Aynı zamanda ılık bir ıslaklıkla ağırlaşmıştı.

“Hiç orgazm oldun mu? Kendine dokunup zevk verdin mi? Oradaki küçük tomurcuğu okşadın mı?” Jolene şaşkınlık ve heyecanla kafasını iki yana salladı. “Şimdi sana yıldızları göstereceğim.”

Jolene gökyüzüne baktı. “Bu akşam hiç yıldız yok.” Sergio gülümseyişinde bütün dişleri parladı ve Jolene o anda anladı. “Ah. Oh... Şey...”

Sergio’nun dudakları onu susturdu ve eli eteğinin altına süzüldü. Çamaşırının üzerinden parmaklarını hissettiğinde kendini ona doğru itirdi. Onun için yanıp tutuşuyordu. Bu duygu o kadar güçlüydü ki karşı koymak imkânsızdı, zaten karşı koymak da istemiyordu. Sergio, çamaşırını yavaşça kenara çekti ve eli çıplak etine değdi. Kendi kendine “Tanrım, lütfen bunları görme!” diye fısıldadı. Böylesine tatlı bir günahı günah çıkartarak bile içinden söküp atamazdı.

Parmakları katlarını aralayıp sıcak, nemli etine ulaştığında dudaklarını tüm gücüyle dişledi. Çılgılık atmak istiyordu. Kendini ona doğru itip çekme dürtüsüyle savaş veriyordu ve bu gerçekten zorlu bir savaştı.

“Bu gece sizi memnun etmek benim için onur olacak, küçük hanım.”

“Lütfen,” diye mırıldanırken Jolene’in sesi kulağa acınası geliyordu.

Sergio söylediği o noktayı buldu. Kadınlığının tepesindeki o yükseliyi okşadı ve yavaşça tomurcuğuna kaydı. Hafifçe ona dokunurken kulağına İtalyanca bir şeyler fısıldıyordu. Hiçbirini anlamıyordu ama romantik vaatler olmalıydı. Belki edepsiz sözler... Her ikisi de hoşuna gidiyordu.

“Çok tatlısın, aşkım. Sana karşı koymak çok zor.” Jolene bedeninde gezinen hisler yüzünden konuşamadı. Titriyor, sarsılıyor, yalvarıyor ve inliyordu. “Gel. La mia bellissima figlia. (Benim güzel kızım.)”

Jolene titreşimleri hissediyordu, yoğunluğu... O ağırlık ve bir yere ulaşma hissi bedeninin her noktasına yayılmıştı ve tam o anda onu yakaladı. Kendini ona bıraktı. Sergio onu okşarken defalarca adını haykırdı.

“Sergio! Sergio!”

İkisi de nefes nefese kalmıştı ve Jolene, Sergio’nun pantolonunun önündeki kabarıklığı fark etmişti. Çok rahatsız olmalıydı. Ona doğru uzandı fakat adam onu durdurdu.

“Bu gece aşkım, seni memnun etmek içindi.”

“Bende seni memnun etmek istiyorum.”

“Bunu sonra yapacaksın, olur mu? İstersen... Bunu yaparken ben senin içinde olacağım.” Ayağa kalkarak atletini, çizmelerini, şapkasını ve pantolonunu çıkardı. İç çamaşırı ile göle doğru yürürken, “Şimdi serinlemem lazım,” dedi.

Gölün kenarına gittiğinde iç çamaşırını da üzerinden çıkardı. Çıplak kalçası gözlerinin önündeyken yavaşça suya girdi. Jolene ise hâlâ nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Bunu başardığında elbisesini topladı. Birkaç dakika sonra Sergio sudan çıktı. İç çamaşırını giydikten sonra Jolene’in yanına gelerek diğer kıyafet parçalarını teker teker giydi.

“Üşümüyor musun?”

Sergio gülümserken elini ona uzattı ve Jolene eline uzanarak ayağa kalktı. “Yanıyorum. Sen beni yakıyorsun.” Jolene’i kendine çekerek kollarıyla ona sarıldı. Sergio gerçekten de sıcaktı... Jolene’in yanaklarını, burnunu ve dudaklarını öptü. “Jo... Seni kendime istiyorum. Bu bedeni yatağında istiyorum. Seninle sinemaya gitmek istiyorum. Seni güzel yerlere yemeğe götürmek istiyorum ve sonra seninle dans etmek istiyorum.”

Jolene kıkırdadı. “Ben... Dans etmeyi bilmiyorum.”

Sergio, “Hiç mi?” diye sordu.

“*Kontra** biliyorum ama sanırım senin bahsettiğin bir taşra dansı değil.”

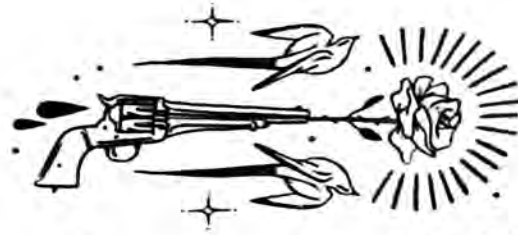
Sergio gülümsedi. “Hayır, aşkım. Ben seninle vals yapardım.”

Kolunu beline sardı ve onu kendine bedenine yaslarken elini elinin içine aldı. Birlikte yavaşça dönerken gözlerine bakıyordu. Jolene ise gülümsemekten kendini alamıyordu. Başını yukarı kaldırıp gökyüzüne baktı.

“Bu gece çok güzel.”

Sergio dans etmeye devam ederken, “Gece sadece âşık olduğunda güzeldir,” diye fısıldadı.

* Çiftlerin katıldığı bir halk dansıdır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerim ağırlaştı ve dudaklarım konuşamadı. Halkmaya çalıştım fakat ayaklarımı bulamadım. Yabancı olmayan bir sözle beni rahatlattı. Ve sonra bana daha fazla yaz şarabı verdi.

NANCY SINATRA, LEE HAZLEWOOD – SUMMER WINE

Jolene kilisede pazar duasında ailesiyle birlikte otururken aklı başka yerlerdeydi. Ellerini birleştirmiş, yüzü önde, gözlerinde derin bir huşuyla dua ediyor gibi görünebilirdi hatta uzaktan onu gören biri bir azize olduğunu dahi düşünebilirdi fakat gerçek çok farklıydı. Jolene sadece dün geceyi düşünüyordu. Sergio'nun kollarının arasındayken hissettiklerini düşünüyor ve onu tekrar arzuluyordu. Gece eve girdikten sonra mışıl mışıl uyumuş, sabah da ilk iş olarak Sergio'yu görmeye gitmişti ama o yoktu. Seyis kasabaya gittiğini söyleyince kilisede olabileceğini düşünmüştü. Değildi. Onu göremediği için garip bir endişe duyuyordu. Hafızasını kaybetmediğine göre burada olduğunu birilerine haber vereceği kesindi, peki ya gitmesi ne kadar sürecekti?

Dua bittiğinde ufak kilise binasından çıktılar. Kasabanın merkezi bu görülen alandan ibaretti. Kilisenin çevresini ufak bir park ve yürüyüş yolu çevreliyordu. Hemen karşıda kasabanın tek oteli vardı. Hemen yanında bir market ve kuru temizleme, diğer yanında ise postane ile terzi sıralanmıştı. Yolun biraz aşağısında kasabanın tek barı ve benzinliği vardı. İşte Jolene'in hayatı doğduğundan beri buraya sıkışmıştı. Kentucky'de okuduğu yıllarda ise yurttan dışarı çıktığı söylenemezdi. Kız arkadaşlarıyla bir iki defa sinemaya gitmiş, birkaç defa da hamburger yemişti, hepsi bu kadardı. Ufacık ve yetersiz bir hayat... Özellikle çok daha büyük şeylerin hayalini kuran genç kızlar için...

George yine kiliseye gitmekten kaytarmış ve çiftlikte kalmıştı. Martha, kocasının koluna girmiş yürüyüş alanına ilerliyordu. Anne ve babası papazla konuşurken Jolene onlardan ayrıldı. Sergio kasabadaysa

buralarda olmalıydı ve onu görmek, gidip gitmediğinden emin olmak istiyordu. Tam bir iki adım atıyordu ki Mick ona seslendi. Hızlı adımlarla yanına geldi. Bronz teni, sarı saçlarının ardında daha belirgin parlıyordu. Kaslı bir adamdı ama iri yarı sayılmazdı. Boyu Jolene'den biraz daha uzundu. Yaşını belli eden, göz kenarlarındaki kırışıklık ve gömleğinden çıkıntı yapan hafif bira göbeği vardı.

Yanına gelerek başıyla ona selam verdi. "Jo, nasılsın?"

Jolene kibar olmaya çalışıyordu ama Mick'e gülümseyecek havada değildi. Özellikle onun ailesi ve Sergio'yla arasında nasıl bir mesele olduğunu bilmeden bunu yapamazdı. "İyiyim Mick, sen nasılsın?"

Konuşmayı uzatmak istemediğini belli edercesine etrafına bakırken Mick, "İyiyim," dedi. "Şu yaralı adam... İyileşti mi? Hafızası yerine geldi mi?"

Jolene bakışlarını ona çevirirken gözlerini kıstı. "Tanımadığın bir adam için ne kadar ilgilisin, Mick. Seni gören de buralarda iyi kalbinle meşhur olduğunu sanır," derken gülümsüyordu ama sesindeki kinaye barizdi.

Mick sanki ona iltifat etmiş gibi güldü. "Kalbimi kırıyorsun, Jo. Belki bana bir şans versen kalbim hakkında daha fazla şey öğrenirsin."

"Üzgünüm. Kendimi bu kasabayla ve evlilikle kısıtlamak istemiyorum. Benim daha büyük planlarım var."

Mick'in kaşları çatıldı. "Öyle mi? Baban kasabadan çıkma planlarından bahsetmedi."

Ailesinin böyle bir şeye izin vermeyeceğini tahmin edebiliyordu. Ailesi yıllardır bu kasabadaydı. Babası kasabadan biriyle, annesiyle evlenmişti. Ablası Martha'da öyle... George'da muhtemelen kasabadan bir kızla evlenecekti ve Jolene'in de kaderine boyun eğmekten başka şansı kalmayacak ya da zamanla bu kasabada bir kız kurusuna dönecekti. Fakat bu iki kötü ihtimalin olmaması adına o çok uzaklardaki iyi ihtimalin hayalini kurmaya kararlıydı. O ufaklık ihtimalin peşinden gidecekti.

Mick'in bu alttan tehdidi karşısında öfkelenen Jolene, "İyi günler Mick, gitmeliyim," diyerek bir iki adım attı.

"İyi günler Jo. Bu kasabada kaldığın sürece benden başka kimseyle evlenemeyeceksin. Bunu unutma," diye fısıldarken sesinde keskin bir kararlılık vardı. Doğruydı, kasabadan kimseyle evlenemezdi. Bunu istemiyordu da zaten...

Jolene, Sergio'yu kasabanın hiçbir yerinde görememişti. İçini kaplayan umutsuzlukla çiftliğe döndü. Yatağı boştu ama sigara tablası, abisinin kıyafetleri, yarısı içilmiş suyu, her şeyi odada duruyordu. Belki de sadece yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Kendi kendine, "Belki de gitmeye karar verdi," diye mırıldandı. Kasabalı bir kızla yeteri kadar oynamıştı, onun gibi bir adamın önemli işleri olmalıydı. Yeni doğan tay Will Kane'in annesini besledikten sonra yere oturup tayı kucağına aldı. Şimdiden şımarık ve oyuncuydu. Büyüdüğü zaman hızlı olacağından emindi. Hayvanın yüzüne düşen siyah yelesini ve siyah burnunu okşadı.

"Will Kane, komik isimli komik bir atсын, muhtemelen büyüdüğünde çiftlikteki diğer atlar seninle dalga geçecek," derken gülümsüyordu.

İleriden bir ses duyduğunda donup kaldı. "Karizmatik bir isme sahip, karizmatik bir at olacak ve çiftlikteki diğer atlar özellikle ismi Fıstık olan şu iri at ve yanındaki Şekerleme olan... Onu kesinlikle kıskanacak."

Genç kız yutkundu ama heyecanını gizlemek için istifini bozmadı, olduğu yerde oturmayı sürdürdü. "Buradasın?"

Sergio ahır bölmesinin ahşap kapısına yaslanırken, "Nerede olacağımı düşündün?" diye sordu.

"Kasabada değildin ve ben de belki evine dönmüşsündür diye düşündüm."

Sergio'nun kaşları havaya kalkarken kollarını göğsünde bağladı. Başı dik, duruşu kendinden emin hatta tavrı fazlasıyla kendini beğenmişti. "Beni araman gururumu okşadı, aşkım." Gülümsemesi yavaşça yüzünden silinirken, "Henüz gidemem. Buradaki işim bitmedi. Önce arabamla kimin oynayıp ölmemi istediğini bulmalıyım."

"Sence Mick miydi?"

Adamın bakışları karardı ve gözlerini tam karşıya dikerek konuştu. "Emin değilim ama Rogerslarla iş yapmak için buraya geldim ve bir anlaşma sağlayamadık. Yani bu yüzden onlardan biri yapmış olmalı." Sergio bakışlarını Jolene'e çevirdi. "Bugün kilisenin önünde sizi konuşurken gördüm. Senden hoşlanıyor," derken sözleri bıçak gibi keskindi.

"Bana seni sordu. Ama bir şey söylemedim." Jolene duraksadı. Will Kane tembelce kucağında yatmaktan sıkılmıştı, tay üzerinden kalkınca o da ayağa kalktı.

"Yanınıza gelip o pislik herifin suratına bir yumruk atmamak için kendimi zor tuttum."

“Onun yaptığından emin olmadığını söylemiştin.”

Sergio iki uzun adımda genç kızın karşısına dikildi. Jolene onun sıcak nefesini hissedebiliyordu. “Yumruk, sana o şekilde baktığı için olacaktı.”

Jolene, Sergio’nun kıskançlığı karşısında gülümsedi. “Geçen sene benimle evlenmek istediğini söyledi ama ben bu kasabadan kimseyle evlenmeyeceğim, o da bunu biliyor.”

Sergio parmaklarını uzatıp genç kızın yüzüne belli belirsiz dokundu. “Güzel... Seni bu kasabada bırakmaya niyetim yok.”

Jolene güçlükle nefes alıyordu. Sergio etrafındayken, özellikle bu kadar yakinken nefes almak bile zordu. Ona bir şey yapıyordu. Kalbine göğüs kafesinin içinde taklalar attırıyordu. Dün akşam yaşananlardan sonra onu hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Bugün onu çiftlikte göremeyince hissettiği korkuyu düşünmek bile onu büyük bir kedere sürüklüyordu. Birine bu kadar kısa zamanda âşık olmak mümkün müydü?

“Jo,” ismini fısıldarken aynı şeyleri onun da hissettiğini düşündü. İsmi dudaklarından tutkuyla, derin bir özlemle çıkmıştı. “Bu gece gölde seni bekleyeceğim.”

Jolene olacakların düşüncesiyle heyecanlandı. Vücudu hemen buna tepki verdi. Sergio sanki bunu fark etmiş gibi bakışları ince elbisesine dayanan göğüslerine kaydı. Meme başları sutyeninin altından seçilebilecek kadar irileşmişti.

“Ah, sana böyle bakıp dokunamamak, öpememek, seni hemen arkadaki duvara yaslayıp tadına bakmamak çok zor. Beni tüketiyorsun,” derken sesinle derin bir çaresizlik vardı.

Jolene nefesini tuttu. “Beni öpebilirsin,” diye fısıldadı.

Sergio etrafına baktı. Jolene’in bu cesaretli fikrini düşünür gibi bir hâli vardı ama hemen ardından kollarını ona dolayarak ahırın kenarına çekti ve saman balyalarına yasladı. Burada köşede kalmışlardı, biri onları görmeden önce birkaç saniye zamanları olurdu. Jolene bu heyecanı sevmişti. Yakalanma korkusuyla inleyerek adamın öpüşüne karşılık verdi. Sergio ise son derece rahattı, sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibiydi. Bedeninde en ufak bir gerginlik yoktu. Kendi hayatında da çapkın mıydı? Jolene onu düşünmeden duramıyordu. Nasıl bir hayatı vardı? Ne iş yapıyordu? Ailesiyle mi yaşıyordu? Arkadaşları var mıydı? Bunları öğrenip öğrenemeyeceğini ya da ne zaman öğreneceğini bilmiyordu. Tek bildiği şu anı, bu adamı yaşamak istediğiydi.

Sergio onu arzuyla öperken bastırılmış ve boğuk bir sesle inledi. Onun da güçsüz düşmesi, Jolene'i bu kadar istemesi genç kadını derin bir tatminle dolduruyordu. Geri çekilip dudaklarını yalnız bıraktığında bir itiraz mırıltısı çıkardı ve Sergio gülümseyerek karşılık verdi.

"Seni dün ve bugün öpmeyi düşündüm. Muhtemelen yarın ve ondan sonraki tüm günlerde de bunu düşüneceğim," derken soluklarını kontrol altına almıştı.

Jolene ise hâlâ öpüşmenin etkisiyle soluk soluğaydı ve şimdi bu güzel sözler karşısında titremeye başlamıştı. "Gece göle geleceğim."

Sergio istediğini elde etmiş gibi gülümsedi. Uzanıp Jolene'in saç örgüsünü tutan tokayı çekip çıkardı ve genç kızın örgüsünü bozup saçlarının omuzlarına dağılmasına izin verdi. "Gece seni bekleyeceğim, mio amore." Parmakları hâlâ saçlarının arasındayken, "Ama unutma," diye fısıldadı. "Bu öpücükler geride çok daha fazla arzuladığımı bir şey bıraktı."

Sergio ahırdan çıktıktan sonra Jolene yanaklarındaki kırmızılığın geçmesini bekledi ve arkasından kapıya yöneldi. Fakat ablası Martha hemen kapıda dikiliyordu. Yüzünde o kurnaz ifadesi vardı ev Jolene çocukluğundan beri bu ifadeden nefret ederdi. Ablası ile arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Aralarında yedi yaş vardı ve Martha her zaman Jolene'i kıskanmıştı.

"Onunla flörtleşiyor musun?" Kısılan gözleri üzerinde gezindi. Dağılmış saçlarına, kızarmış dudaklarına uzun uzun baktı. "O tip adamların istediği tek bir şey vardır, Jo."

Jolene duruşunu dikleştirdi. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Elbette namusunu kirletmek."

"O, onurlu bir beyefendi. Her erkek aynı değildir."

Martha gözlerini devirirken, "Ah, çok safsın Jo," dedi. "Şehirden gelmiş, düzgün, genç ve yakışıklı bir adam. Sen ise ufak bir kasaba hemşiresisin. Zavallı adam hafızasını kaybettiği için boşlukta ve seninle sadece eğleniyor. Ona istediğini verince ortadan kaybolacak."

Jolene öfkesini bastırmak için derin bir nefes aldı. "Ve ben yeterince düzgün değil miyim, Martha?"

Martha korkulu bir fısıltıyla, "Ona istediğini vermedin değil mi, Jo?" diye sordu. Eliyle şişkin karnına dokundu, sanki sonuçlarını gösteriyor gibiydi.

"Merak etme, bir adamı kendime bağlamak için hamile kalmama gerek yok. Beni istiyorsa hamile kaldığım için değil sevdiği için benimle olur."

Martha sinirlenmişti. Yaşı geçtiği hâlde bir talibi olmamış, en sonunda ise benzinlikte çalışan Ernie'yi kandırıp hamile kaldıktan kısa bir süre sonra evlenmişti. Ailesinin bundan haberi yoktu ama Jolene biliyordu.

Annesi de tahmin ediyor olmalıydı. Yedi aylık hamile olması gerekirken her an doğum yapacak gibi görünüyordu. Karnı aşağıya inmeye başlamıştı. En fazla on günü vardı.

Jolene'in üzerine doğru yürürken işaret parmağını ona doğru salladı. "Seni küçük süttük!"

Onunla tartışmayacaktı, çünkü Martha böyleydi. Her zaman Jolene ile tartışmanın bir yolunu bulur ve sonunda göz yaşları içinde ondan yakınıp dururdu. Herkes onun kırılgan olduğunu düşünürdü, zavallı Martha'ya acırlardı ve Jolene her tartışmanın haksız tarafı olurdu.

"İkimizde bebeğin on gün sonra doğacağını biliyoruz, Martha ve küçük bir bebek olmayacak." Onun yanından geçip giderken Martha orada öylece kaldı. Jolene zafer kazanmış gibi hissediyordu ama artık daha dikkatli olmalıydı. Annesi ve babası durumu öğrenirse Sergio'yu evliliğe zorlardı ve Jolene ikisi arasındaki aşkı böyle bir baskıyla tüketmek istemiyordu.

Çiftlik işleri her zaman yoğun ve yorucuydu. Jolene at sırtında oradan oraya koştururken zaman akıp giderdi ama bugün akmak bilmemişti. Tüm aile yemek masasına oturduğunda Sergio'yu kapıda görmek zamanın o anda durmasına neden oldu. Jolene elinde fırından yeni çıkmış ekmeğe sepetiyle öylece kaldı.

Babası yerinden kalkarak, "Eddy seni böyle ayakta ve sapasağlam görmek ne güzel. İçeri gel, lütfen. Birlikte yemek yiyelim," dedi. Sesi coşku-luydu, anlaşılan babası ve Sergio birlikte zaman geçirmişlerdi.

Sergio tüm o İtalyan kibarlığıyla herkesle selamlaştı. Jolene sona kalmıştı ve hâlâ ekmeğe sepeti elindeydi. Ona o parıltılı gülümsemesiyle bakarak göz kırptı.

"Ve benim muhteşem hemşirem. Teşekkür ederim hanımefendi, sizin sayenizde hayattayım."

Jolene yutkundu ve ekmekleri masaya bıraktı. "Ben sadece görevimi yaptım. Sizi böyle iyileşmiş görmek çok güzel. Hâlâ aklınız karışık mı? Bir şey hatırlamıyor musunuz?"

Sergio dudaklarını hafifçe büktü. "Maalesef. Bir süre daha sizi rahatsız edeceğim gibi görünüyor."

Babası, Sergio'nun sırtına vururken, "Endişelenme evlat," dedi. "Seni misafir etmekten mutluyuz."

Ailesi her zaman misafirleri sevmişti. Sergio'da kibar tavırları ile ailesinin masasında kendine yer buldu. Martha'nın yemeklerini övdü, annesinin ekmeklerine iltifatlar etti, babasıyla çiftlikteki traktörler hakkında sohbet etti, George'un bekarlığını destekledi, Ernie sessizce onları dinlerken onu da sohbe dahil etti ve böylece ailede herkesin sevgisini kazandı.

Jolene bütün akşamı derin bir sükunetle geçirdi, sadece sorulduğunda konuştuk ki bu hiç ona uygun değildi. Sergio karşısında otururken geceyi düşünmemek elinde değildi, ya da onun öpüşlerini, dokunuşlarını... Titreyen elleriyle su bardağına uzanıp büyük bir yudum alırken bakışları Sergio'nun bakışlarıyla buluştu ve o sanki her şeyi anlıyorum dercesine gülümsedi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Martha, Ernie ve annesi yatmaya gitmişti. Babası, George ve Sergio hâlâ aşağıda oturuyorlardı ve Jolene odasında oturmuş bekliyordu. Beklemek çok zordu. Odanın içinde volta atamıyordu, sessiz olmak zorundaydı, herkes yattığını düşünmeliydi. Terleyen ensesine yapışan saçlarını havalandırdı ve bir kez daha aynada kendine baktı. Elbisesinin altına iç çamaşırı giymemişti. Sergio bunu fark eder miydi? Yanakları kızardı ve vücuduna biraz daha ateş bastı. Saat ilerledi, Jolene ise camın kenarına oturdu. Sergio'nun evlerinden çıkıp ahıra yönelişini izledi. Kısa bir süre sonra babasıyla abisinin merdivenleri çıkıp odalarının kapılarını kapattıklarını duydu. Biraz daha bekledi. Sergio'nun ahırdan çıkışını gördü. Çiftliğin çıkışına ilerleyip gözden kaybolana kadar ona baktı. Nihayet artık gitme zamanı gelmişti.

Sergio onu bu sefer ağaçların altında beklememişti. Jolene yola devam etti ve patikadan ilerleyerek göl kenarına ulaştı. Oradaydı. Jolene şaşkınlıkla açtığı ağzını zorlukla kapattı. Gölün kenarına örtü sermiş, onun için hazırlık yapmıştı. Katlı duran battaniyeye, minik piknik sepetine bakakaldı. Tüm bunları ne zaman yapmıştı? Küçük adımlarla ilerlerden ayak seslerini duyan Sergio ona doğru döndü. Oturduğu yerden kalkarak Jolene'in elini tuttu ve onu kendine çekerek dudaklarına tatlı bir öpücük bıraktı.

"Tüm bunları ne zaman yaptın?"

Gülümseyen Sergio genç kızın yere oturmasına yardımcı oldu. "Bütün gün nereye kaybolduğumu sandın?"

Jolene güldü. Bunları yapmak için mi sabah ortadan kaybolmuştu? Daha önce kendini özel hissettiği bir an olmamıştı ama şimdi kendini öyle hissediyordu. Özel... Jolene utanarak bakışlarını ondan kaçırırken, "Zaman geçmek bilmedi," diye mırıldandı.

"Sana o kadar yakın olup dokunamamak işkence gibiydi." Sergio yanağına dokunup yüzünü kendine çevirdi. "Sana daha fazlasını vermek isterdim, Jo ama şartlarımız bundan ibaret," derken etrafını gösterdi. "Söz veriyorum, yakın zamanda sen, ben ve keşfedebileceğimiz kocaman bir şehir olacak."

Genç kız kendisini ve Sergio'yu New York'ta düşündü. "New York, nasıl bir yer?"

"Neden soruyorsun?"

"Oradan gelmiyor musun?"

Sergio, genç kızın elini tuttu ve parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. “Bunu nereden biliyorsun, Jo?” derken sesi mesafeliydi.

Jolene cüzdanının ve kimliğinin kendisinde olduğunu ona söylememişti. Geri vermeyi de düşünmemişti ama şimdi bunu yapması gerektiğini düşünüyordu. Dudağını ısırarak, “Bana söylemiştin,” dedi.

“Benim hakkımda fazla bir şey bilmen tehlikeli olabilir.”

“Neden?” derken ona baktı. Gözlerinde cevap arıyordu. Neden bu kadar gizemliydi? Neden kendi ismini kullanmıyordu? Neden hafızasını kaybetmiş numarası yapıp çiftlikte gizleniyordu? Rogerslardan niye hoşlanmıyordu?

“Arabamı uçurumdan yuvarladılar, az kalsın ölüyordum. Benim hayatım senin buradaki hayatından çok farklı. Ölmemi isteyen insanlar var.”

Jolene endişeyle, “Kim onlar?” diye sordu. “Rogers kardeşler mi?”

“Onlardan birinin yaptığından neredeyse eminim. Fakat nedenini sana şimdi anlatamam.”

“Peki bir gün anlatacak mısın?”

Kendinden emin bir sesle, “Anlatacağım,” dedi. “İkimizin de hayatının güvende olduğundan emin olduğumda.”

Jolene kendi hayatının tehlikede olduğunu hiç düşünmemişti. Rogerslar, Sergio’yu yaşattığı için ona zarar verirler miydi? “Ben tehlikede miyim?”

“Şimdilik değilsin. Anlaşılan Mick Rogers’ın ilgisi seni koruyor.”

Sergio uzanıp piknik sepetinden bir şişe şarap ve iki kadeh çıkardı. “Şimdi bunları konuşmak istemiyorum. Bu gece sana ve bana ait. Burada sadece biz varız.” Şarabı açarak kadehlere doldurdu ve birini Jolene’e uzattı.

“Daha önce şarap içmedim.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

Sergio gülümsedi. Kendi şarabından büyük bir yudum aldı. “Güzel. O zaman önce benim dudaklarımdan tadına bak.” Uzanıp Jolene’i öptüğünde Jolene içkinin mayhoş tadını aldı. Sergio’nun tadıyla karışmış müthiş bir meyve şöleni. Başı döndü ama şaraptan mı öpücükten mi, bilemiyordu. Geri çekildiğinde Sergio kadehi işaret etti. “Şimdi iç.” Jolene şarabından küçük bir yudum aldı.

“Güzel mi?”

Genç kız kızardı. “Senin tadını daha çok sevdim.”

Sergio bu itiraftan hoşlanmıştı. Gözleri yine parladı ve dişleri muhteşem gülümsemesiyle ortaya çıktı. Ona sarılıp kendine çekerek dudaklarını öptü. İkisi de birer yudum şarap aldı ve tekrar öpüştüler. Jolene, onun dudaklarından aldığı yaz şarabı tadıyla mest oldu. Sarhoşluk böyle bir şey miydi? Kendi-

ni onda kaybetmek... Tam olarak bunun olmasını istiyordu. Burada, şu anda Sergio'nun kolları ve dudakları arasında.

"Mio amore, sana dayanmak çok zor."

"Sergio," diye fısıldarken sesindeki ton yalvarır gibi çıkmıştı.

Sergio oturduğu yerden kalkarak gömleğinin düğmelerini çözdü, pantolonunun kemerini çözerken Jolene başını kaldırıp ona baktı. Ayın solgun ışığı göğüs kafesini aydınlatıyordu. Çürükleri hâlâ geçmemişti ama o serin ve güçlü görüntüsünden hiçbir şey kaybetmemişti. Sergio, ayakkabılarını da çıkarıp iç çamaşırlarıyla kaldığında göle doğru iki adım attı. Serin su ayaklarının dibine serilmiş bir örtü gibiydi.

"Yüzmek için geç bir saat değil mi?" diye sorarken Jolene'in sesi belirgin bir şekilde titredi.

"Sabahları tercih ettiğini biliyorum, aşkım ama geceler de en az sabahlar kadar gizem dolu." Elini uzattı. "Benimle gel." Jolene yerinden kalktı, kısa bir kararsızlık yaşasa da elbisesini etek ucundan kavradı ve o anda tamamen çıplak olduğu aklına geldi. Duraksadığında Sergio ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Genç kız başını salladı. "Şey, ben çıplağım. Yani tamamen."

Sergio'nun nefesi dudaklarından bir ısıklık gibi çıkarken ona doğru döndü. Elbisesinin düğmelerini yavaşça açıp eteklerini kavradı ve başından yukarı doğru çekti. Jolene serin yaz havasını teninde hissetti, bedeni aniden uyarıldı. Örtünme isteğine karşı koyarken elbise Sergio'nun elinden düştü ve Jolene'i yanına çekti. Ayakları gölün serin suyuyla temas etti.

"Gördüğüm en güzel manzarasın sen."

Sergio erkekliğini örten çamaşırı çıkardı ve aynı Jolene gibi çıtırçıplak kaldı, ona bakmaktan kendini alamıyordu. Güçlü bacakları dar kalçasıyla birleşiyordu. Erkekliği önünde güçlü bir şekilde sallanıyordu. Her yanından saf erkeklik akıyordu. Birlikte gölde ilerlediler; çok geçmeden su Jolene'in ayaklarının değmeyeceği kadar yükseldi, Sergio'nun ise hâlâ ayakları yere basıyordu. Jolene'i kavrayarak kendine çekti ve Jolene onun omuzlarına tutunarak suyun üzerinde kaldı. Ay ışığında adamın gözlerine baktı. İşte dedi, onu buldum. Âşık olmak için ne güzel bir gece...

"Sergio," diye fısıldadı.

Sergio ona daha sıkı sarıldı. "Bende hissediyorum."

İkisi de sadece bakışarak hislerini birbirlerine anlattılar. Jolene adamın gözlerinde kendini gördü, kendi gözleri ise artık ondan başkasını göremezdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yıldızlar senin üzerinde parlıyor. Gece esintileri fısıldar gibi. "Seni seviyorum." Çınar ağacında şarkı söyleyen kuşlar. Biraz hayal kur. "İyi geceler," de ve öp beni.

DORIS DAY – DREAM A LITTLE DREAM OF ME

Ay ve yıldızlar üstlerine parlarken Jolene, adamın dudaklarına uzandı ve onu bir kez daha öptü. Sergio, Jolene'in bir süre kendisini öpmesine izin verdi. Belki de edepsiz bir kız gibi davranıyordu ama kendine engel olamıyordu. Tam geri çekilmek üzereyken Sergio ona engel oldu. Dudaklarını kendine çekerek öptü ve dilini ağzının içinde gezdirdi. Şarap tadı şarabın kendisinden daha sarhoş edici bir şekilde ağzının içine doluyordu. Sergio'nun erkekliği aralarında belirgin bir şekilde yükselmeye başlamıştı ve Jolene onu hissettiği anda kendine engel olamayarak kalçasını aşağı yukarı oynattı. Tam o noktada, kadınlığının dolgun etinde onun sert erkekliğini hissetti ve Sergio derinden geren bir inlemeyle birlikte dudaklarını ondan ayırdı.

Jolene utangaç bir tavırla gözlerini kaçırırken, "Üzgünüm. Ben... Ben çok edepsizce davranıyorum," dedi.

Sergio acı çekercesine güldü. "Her iyi kızın edepsiz bir yanı vardır. Uyandırmak için bunu nasıl yapacağını bilen bir erkek gerekir." Çenesini kavrayarak Jolene'in kendisine bakmasını sağladı. "Bunun için utanma. Biz birbirimiz için yaratılmışız, Jo. Âdem'le Havva gibi."

Jolene rahatladı. Sergio'yu istiyordu. Bütün bedeni bu istek ile cayır cayır yanarken gölün serin suyu bile içindeki ateşi ferahlatmıyordu.

Sergio kararlı bir tavırla ona bakarken, "Mio amore," diye mırıldandı. "İkimizde çok fazlasını istiyoruz, bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum."

Jolene kollarını adamın boynuna dolayarak başını göğsüne yasladı. "Sana her şeyimi veririm, Sergio. Kalbim nasıl çarpıyor duymuyor musun?"

"Duyuyorum. Ya sen benimkini duyuyor musun?"

Jolene yanağının altında çarpan kalbin ritmiyle sarhoş oldu. Soğuk suyla irkilen meme başları birer kiraz çekirdeği gibi suyun üzerinde süzülüyordu. Sergio göğüslerine dokundu, onun sert parmaklarını yumuşak teninde hissetti. Kalçasını hafifçe kaldırarak erkekliğiyle temas aradı ve aradığı temas işte oradaydı. Sergio hem bir demir gibi sert hem de bir kadife kadar yumuşaktı. Jolene içgüdülerine karşı koyamamış olarak hafifçe sürtündü. Erkekliğinin kadife dokusu, yumuşak kadınlığının arasında kaydı. Sergio gürültülü bir soluk aldı.

"Jo..."

Jolene kafasını kaldırıp adamın yüzüne baktığında gördüğü şeyden hoşlandı. Göz kapakları ağırlaşmış, dudakları gerilmişti. İçindeki arzu yüzündeki her çizgiden okunuyordu. Jolene bir kez daha hareket etti ve erkekliği tekrar kadınlığının üzerinden kayıp geçti. Jolene göle rağmen bacaklarının arasındaki o ağır, sıcak kayganlığı hissediyordu. Bu sayede Sergio kayıp gidiyordu. Jolene tekrar hareket ettiğinde adam yabancı dilde mırıldandı.

"Jo, beni öldüreceksin aşkım."

"Sergio," diye fısıldarken Jolene'in sesi ağlamaklı çıkmıştı. "Dokun bana, lütfen."

Sergio büyük bir açlıkla Jolene'i öperken elleri ağırlaşmış göğüslerini kavradı ve Jolene yavaşça erkekliği üzerinde kaymaya devam etti. Başını geriye atarak bu hazzın bedenini ele geçirmesine izin verdi. Bir günaha sürükleniyordu ama öyle tatlıydı ki cehennem ateşlerini bile kucaklayabilirdi. Sergio ellerinden birini göğüslerinden çektiğinde Jolene bir itiraz homurtusuyla karşılık verdi ama adamın eli yavaşça bacaklarının arasına süzüldü. Erkekliğini tutarak sıcak katmanları arasında daha güçlü bir şekilde kaydırmaya başladı. Parmakları Jolene'in kadınlığının taç yapraklarını ayırdı ve oradaki duyarlı tepeciği okşadı. Jolene çığlığını dudaklarını ısırarak bastırdı ve o haykırış gecenin içinde kayboldu.

"Mio amore, sen cennetsin."

Jolene inledi. O yükselişe yaklaşıyordu, bedeni yoğun bir heyecanın pençesindeydi. Genç kız tam o noktaya ulaşmak üzereyken Sergio durdu.

"Hayır, aşkım. Sen gelirken içinde olacağım." Jolene itiraz eder gibi mırıldandı. Sergio gülümseyerek kulağına eğildi. "Kendimi sende bulmak istercesine içine girmek, tenine nüfuz etmek, sana karışmak

istiyorum. Her parçana sahip olmalıyım, seni işaretlemeliyim, Jo. Sen benimdin ve artık bunun geri dönüşü yok.”

Sergio güçlü kollarıyla onu kucaklayarak gölden dışarı çıkardı. Jolene’in ayakları her anlamda yerden kesilmişti. Jolene’i yere serdiği yumuşak battaniyenin üzerine nazikçe yatırdı ve bunu yaparken bedenleri birbirine dolanmış hâldeydi. Jolene onu öpmek için uzandı, Sergio öpüşüne tüm açlığıyla karşılık verdi.

“Üşüyor musun?” diye sorarken nefes nefeseydi.

Jolene kafasını iki yana salladı. “Hayır, içimde bir yangın var.”

Sergio, Jolene’in bacaklarını okşarken aralarına usulca yerleşti, kendi pürüzsüz bacaklarının onun erkeksi tüylerle bezeli bacaklarına dolanmasından hoşlanmıştı. Kasıkları arasındaki sert erkekliği kadınlığının hemen üzerinde duruyordu. Jolene temas arayarak kıvrandı.

“İkimizin içinde de yangın var, Jo. Cennete ulaşmak için ateşlerde yürümem gerekiyorsa yürüyeceğim.”

Jolene bilinçsizce inledi. Arzuladığı şeyi istiyordu. Hemen, şimdi. Onunla bir bütün olmak için sabırsızlanıyordu. Sergio elini aralarına götürerek erkekliğinin sert başını, yumuşak ve ıslak girişine yasladı.

Gözleri gözlerine kilitlenmişti. “Emin misin?” diye fısıldarken bakışları, Jolene’in ifadesini tartıyordu. Sanki cevabı gözlerinde arıyordu.

“Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

Sergio gülümserken yüzündeki bütün gergin kaslar rahatladı. “Şükürler olsun, bundan sonra durabileceğimi sanmıyorum.” Yavaşça kendini içeri doğru bastırırken, “Korkma, yavaş olacağım Jo. Seni asla incitmem,” dedi.

Jolene onun sözleriyle rahatladı, tüm söylediklerine inandı. Kendini tamamen Sergio’ya teslim etti. Sergio içindeki o sıkı kasların arasında biraz daha ilerledi ve Jolene baskıyı daha yoğun hissetmeye başladı. İçi öylesine dolmuştu ki daha fazla ilerlemesi mümkün değil gibiydi.

“Az kaldı, mio amore. Birazdan tamamen içinde olacağım. Rahatla ve kendini bana bırak.”

Jolene uslu bir kız gibi söz dinledi. Mümkün olduğunca rahatladı. Sergio kendini biraz daha içeri bastırdı ve keskin bir acı bütün bedenine yayıldığında ağzından ufak bir çığlık kaçtı.

Sergio, dudaklarını öperek, “Üzgünüm,” dedi. “Bu kaçınılmazdı ama artık çok daha iyi olacak. Biraz durmamı ister misin?”

Kafasını iki yana sallarken, “Hayır,” dedi. “Lütfen, durma.”

Ellerini Sergio'nun omuzlarına koyarak ona tutundu ve Sergio içinden yavaşça çıkıp tekrar girdiğinde tamamen bir bütün oldular. Adamın kasığı, Jolene'in kasığına değiyordu ve bu haz müthişti. Hâlâ acıyı hissetse de zevk ve tatmin olma duygusu çok daha baskındı. Sergio bir kez daha geri çekildi ve sonra tekrar içindeydi.

"Tanrım! Bu beni öldürebilir." Derin bir nefes alırken, "Jo, sıcacık ve ufacıksın," diye mırıldandı.

Jolene inleyerek karşılık verdi, daha fazlasını yapmak isterdi ama ne yapacağını ya da böyle bir durumda ne söyleyeceğini bilemiyordu. Tabii bir de insanın aklını başından alan müthiş zevk vardı. Sergio ona daha önce de farklı şekillerde zevk vermişti, onun dudaklarının dudakları üzerinde olması bile zevkten başını döndürmesi için yeterliydi ama bu... Bu bambaşkaydı. Biraz acılı ve biraz da rahatsız ediciydi, bunu inkâr edemezdi fakat diğer yandan sadece içinde olduğunu düşünmek bile zevkten kıvranmasına neden oluyordu. Sergio duraksadı ve aleti içinde seğirdi.

"Jo, bana bir şey söylemen lazım. Böyle durduğunda aşkım, canını yakığımı düşünüyorum."

Jolene gülümsedi. "Sadece düşünüyordum."

"Ne düşündüğünü söyle bana."

Alnını alnına dayarken, "Böyle bir zevkin nasıl mümkün olduğunu," diye fısıldadı

Sergio kesik nefeslerle gülerken bedeni rahatladı. Kendini geri çekti ve çok yavaşça tekrar içine girdi. Jolene başını geriye atarak inledi. Sergio hareketi tekrarladı ve biraz daha hızlandı. Nihayet içinde ritmik bir şekilde gidip gelmeye başladı. İkisi de derin derin soluyor, haz dolu mırıltılar çıkarıyorlardı. Sergio kulağına sevgi sözcükleri fısıldıyor, onun ne kadar güzel, ne kadar harika hissettirdiğini söylüyordu. Jolene o gücü tekrar içinde hissetti. İçinde biriken o haz dolu enerji dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Sergio bunun farkına varınca ritmi daha hızlı, daha doyurucu, daha baştan çıkarıcı bir hâl aldı.

"Sergio," diye inledi. "Lütfen. Lütfen, durma."

"Durmayacağım, aşkım. Ne kadar çok istediğini söyle bana."

Jolene bir mırıltı çıkararak, "Çok," dedi. "Çok istiyorum. Her şeyden çok."

Jolene nihayet o bacaklarını titretip bütün bedenini yakan ateşle yıkandı. Vücudundan geçen titremeler yavaş yavaş dinerken hızla çarpan kalbi ve hızlı solukları durulmaya başladı. Jolene gözlerini aç-

tığında Sergio'nun gözlerini gördü. Ona bakıyordu. Sanki bir dünya harikasını seyredermiş gibi onu seyrediyordu.

"Sergio," diye fısıldadı.

Sergio, "Jo," diyerek karşılık verdi.

Ritmi yavaşladı ama hâlâ her seferinde sona ulaşıyordu. Alnında parlayan ter damlaları yavaşça yanaklarına süzülüyordu. Jolene onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Ona bakmaktan, dokunmaktan kendini alamıyordu. Sergio içinde bir iki sefer daha gidip geldi ve derinden gelen bir kükremeyle birlikte erkekliğini dışarı çıkarıp sıvısını battaniyeye boşalttı. Jolene bunu hiç düşünmemişti. Kendini tamamen kaptırmıştı ve bu noktada kendini çekebildiği için Sergio'ya minnettardı. Şaşkın bakışlarla ona bakarken Sergio bakışlarını yakaladı.

"Hamile kalmamalısın, Jo. Şimdi değil."

Şimdi değil... Bu kulağa bir söz gibi geldi, ilerisi için tatlı bir vaat. Sergio'ya benzeyen sevimli oğlan çocuklarını hayal etti ve gülümsedi. Sergio yana doğru devrilirken kollarını Jolene'e doladı ve ona sımsıkı sarıldı. Bu rahat ve mutlu hissetmesine neden oldu.

Jolene ona doğru dönerek gözlerinin içine baktı. Sergio'da aynı hayranlıkla onu seyrediyordu. "Sergio, ben sana âşık oldum."

Adam gülümsedi ve genç kızın dudaklarını öperek karşılık verdi. "Sana gecenin sadece âşık olduğunda güzel olduğunu söylemiştim, aşkım. Ne güzel bir gece değil mi?"

Jolene başını salladı. "Çok güzel bir gece."

"Birlikte olduğumuz her gece güzel olacak, mio amore. Sana söz veriyorum. Artık benimsin ve bunun geri dönüşü yok."

Jolene eve döndüğünde güneş neredeyse doğmak üzereydi. Sergio onunla bir kez daha tatlı tatlı sevişmiş, birlikte gölde yıkanmışlardı. Bacaklarının arasındaki acı bugün at binmesini zorlaştıracaktı ama buna değerdı. Hem de her bir saniyesine... Sabah kahvaltısından sonra ahıra gittiği sırada George ve Sergio'yu kamyonete binerken gördü. George kasabaya gidiyor olmalıydı, peki ama Sergio neden onunla birlikteydi? Jolene atını alıp babasının yanına doğru sürdü.

"George nereye gidiyor, baba?"

Babası şapkasını çıkarıp yüzündeki teri eliyle silerken, "Kasabaya gidiyorlar," dedi.

"Benimde kasabaya gitmem gerekiyordu ama onları kaçırdım, bu kötü oldu."

"Bir şeye mi ihtiyaç vardı?"

Jolene başını sallarken, "İlaçlarda eksikim var," dedi. "Hayvanlar için olanları kasabadan alabilirim."

"Lexington'dan aldırabiliriz, bir iki gün bekleyemez mi?"

"Onlara acil ihtiyacım var. Ellie doğumdan sonra hâlâ toparlamadı ve geçen gün doğan minik buzağı içinde ilaç gerekli."

Babası sakalını kaşırken, "Tamam," dedi. "Seni bırakması için birini bulayım."

On dakika sonra Jolene yanında emektar seyisleri ile yola çıkmıştı. George diğer arabayı aldığı için elinde kalan külüstür bir kamyonetti. Seyisleri Harry ise iyi görmeyen gözleriyle her çukura giriyordu. Neyse ki bu sarsıntılı yolculuk çok uzun sürmedi. Jolene hayvan ilaçlarını alabileceği benzinliğin önünde indi ve Harry'e, "Beni beklemene gerek yok, Harry. George ile dönerim," dedi.

Yaşlı adam da onu beklemeye çok hevesli görünmüyordu, bu yüzden itiraz etmedi. Jolene bir iki gereksiz ilaç aldıktan sonra kasabada ilerlemeye başladı. Birkaç tanıdık ile selamlaşırken gözü George'un kamyonetini arıyordu ve çok geçmeden onu gördü. Otelin yanındaki küçük otoparkta duruyordu ama George'tan ya da Sergio'dan iz yoktu. Jolene yürümeye devam etti. Tam çamaşır dükkanının yanından geçiyordu ki ara sokakta Sergio'yu gördü.

Bir adamla konuşuyordu. Adam gri takım elbise içindeydi, şapkasından ayakkabılarına kadar kasabaya fazla gelen bir şıklığı vardı. Tıpkı ilk gördüğünde Sergio'da olduğu gibi. Sergio'nun burada bir adamla ne işi vardı? Gizlenmişlerdi, bu çok açıktı. Ara sokaktaydılar ve ikisi de dikkatli görünüyordu. Adam cebinden çıkardığı tabancayı Sergio'ya uzattı ve Sergio silahı hızlıca pantolonunun içine sakladı. Tam o anda Sergio etrafa bakındı ama Jolene hızlı davranarak geri çekildi. Yakalanmadığı için tuttuğu nefesini verdiği sırada Sergio karşısına dikildi.

"Gizlice insanları gözetlemek yanlış bir davranış değil mi, aşkım?"

Jolene kaşlarını çatarak, "Öyle olduğuna eminim," dedi. Sesinde yoğun bir kinaye vardı. Bu adam kim oluyordu da gözetlemek hakkın-da atıp tutuyordu? "Bunu söyleyecek en son insan da sen olmalısın."

Sergio rahat bir tavırla gülümseyerek karşılık verdi. "Böyle hırçın davrandığında seni öpmek istiyorum."

Jolene onun bu çapkınlığına kanmamaya kararlıydı. "O adam kimdi ve o silahı neden aldın?"

Jolene bunu söylediği anda Sergio onu kolundan tutarak sokak arasına çekti. "Görmemen gereken şeyler görüp söylememen gereken şeyler söylüyorsun, mio amore."

“Neler oluyor, Sergio?” Korku dolu gözlerle adama bakarken, “Gidiyor musun?” diye sordu.

Sergio, Jolene’in yüzünü elleri arasına alarak kızı kendine hapsetti. “Gitmeyeceğim. Daha değil, sensiz olmaz.”

Jolene ona inandı. “Peki ya silah?”

“Kendimi korumak için.”

Jolene, “Tehlikede misin?” diye sorarken tedirgindi. Birinin Sergio’ya zarar verme ihtimalini düşünmek istemiyordu. Onu bir kez kur-tarmıştı ve bununla bir daha karşı karşıya gelmek istemiyordu.

“Sana söyledim aşkım, bu kasabada benden daha tehlikeli bir şey yok.” Onu serbest bırakarak sokağa doğru ilerlemesi için elini beline götürdü. “Hadi, buradan gidelim.”

Tam sokaktan çıktıkları sırada yolun diğer tarafından gelen Mick Rogers ve kardeşi Tom ile karşılaştılar. Jolene gerildi ama Sergio tehdit altındaki bir kurt gibi saldırıya hazır görünüyordu. Dişisini korumaya çalışan vahşi bir hayvan gibi... Gerginliğini ona dokunmadan ya da yüzünü görmeden hissetmişti. İtalyanca küfür olduğunu düşündüğü bir şeyler mırıldandığını duydu, tam o sırada Mick ve Tom karşısına dikildi.

“Şu işe bakın, Sergio Russo...”

Sergio hırıltıyla karışık bir ses çıkararak, “Mick,” dedi.

“Kazayı duyduk, ailem adına geçmiş olsun dileklerimizi kabul et. Jo hafızanı kaybettiğini ve kötü yaralandığını söylemişti, görünüşe göre yaraların da hafızan da iyileşmiş.”

Sergio, Jolene’i korumak ister gibi önüne geçti. “İyi bir hemşirem vardı. Çok yakında şimdi hatırladığımdan daha fazlasını hatırlayacağıma da eminim.”

Mick dişlerini sıktı, bakışları doğruca Jolene’e kaydı. İkisinin arasındaki o duygu akışı dışarıdan hissedilecek kadar şiddetliydi. “O hâl-de evine dönmek için acele edersin. Kont haberlerini bekler.”

Jolene çarpışan erkek egolarını seyrederken konuşmanın amacından habersizdi.

Sergio güldü. “Kont haberleri çoktan aldı. Yakında bu küçük kasaba çok daha küçülecek.”

Konuşmanın başından beri abisinin yanında olan Tom, Sergio’ya doğru yürüdü ve fazla yakın bir mesafeden, “Sen ailemizi tehdit mi ediyorsun?” diye sordu.

İşler çirkinleşiyordu. Jolene müdahale etmesi gerektiğini hissetti, kavga çıkması en son isteyeceği şeydi. Onların aralarına girerek, "Bu kadar yeter, beyler," dedi. "Hoş bir karşılaşmaydı ama kozlarınızı paylaşmak için uygun bir yer ve zaman değil."

Mick rahatsız edici bakışlarıyla Jolene'i süzerken, "Evet, gençler. Jo haklı. Yanınızda hanımlar varken daha nazik olmalısınız," diye mırıldandı. Bir yandan da Sergio'ya bakarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Fakat Jolene onu kolundan tuttu ve sokağın sonuna doğru yürümeye başladı. Mick ve Tom Rogers'ı geride bıraktıkları sırada, "O he-rifi öldüreceğim," dedi.

"Tom'u mu? Eskiden George ile aynı sınıftaydı, pisliğin tekidir."

Sergio dişlerini birbirine bastırırken, "O da olur ama hayır. Mick'i," diye fısıldadı. "Seni istiyor."

"Benimle evlenmek istediğini sana söylemiştim."

Sergio adımlarını hızlandırdı ve Jolene ona yetişmekte zorlanıyordu. Aniden Jolene'e doğru dönünce çarpmaktan son anda kaçındı. "Seni istiyor, arzuluyor. Yatağında..."

Jolene donup kaldı ve kıpkırmızı kesildi. Dün gece Sergio ile yaşadıkları birer birer zihnine üşüştü. Kendini Sergio'dan başka kimseyle düşünemiyordu. Ondan başka kimseyi arzulamıyordu. "Benim tek istediğim sensin," derken son derece masumdu. Yanakları kızarmıştı ama gözlerinden ne kadar ciddi olduğu okunuyordu. Sergio'nun öfkeli ifadesi anında yumuşadı.

"Tanrım, Jo! Eğer namusunu düşünüyorsan ortalık yerde bana böyle şeyler söylememelisin."

"Neden?"

"Çünkü seni öperim ve bir an olsun hiç kimseyi düşünmem."

Jolene gülümsedi ve birlikte kamyonete doğru yürümeye başladılar. Kamyonetin yanında George'un gelmesini bekledikleri sırada Jolene kollarını göğsünde bağlayarak ayağını yere vurmaya başladı.

"Kont kim?"

Kamyonete yaslanmış sigarasını içen Sergio bir anda duraksadı. "Patronum," dedi. "Senin gibi tatlı kızların hakkında bir şey bilmek istemeyeceği bir adam."

"Kötü biri mi?"

Sergio sigarasından derin bir nefes çekti. "Çok kötü biri."

Jolene gözüne giren güneşten dolayı Sergio'nun ifadesini göremiyordu. Bu yüzden elini yüzüne siper ederek, "O kadar kötüyse neden onun için çalışıyorsun?" diye sordu.

Sergio sigarayı yere atarak üstüne bastı. "Bazı şeyleri sen seçemezsin."

"Yani seni zorla mı çalıştırıyor?" derken sesindeki panik hissediliyordu.

Sergio güldü. "Hayır, mio amore bana zorla bir şey yaptırmıyor."

Tam o sırada gelen George konuşmayı böldü ve Jolene'i tatmin etmeyen cevaplarla ortada bıraktı.

Jolene o gece odasında otururken mutsuz ve huzursuzdu. Kasabadan döndükten sonra Sergio ile konuşma fırsatı olmamıştı ve ona gece buluşmaları için herhangi bir şey de söylememişti. Bir fısıltı ya da not yoktu. Hiçbir şey... İçindeki sıkıntıyla nefes almaya çalıştı. Bugüne dair onu huzursuz eden pek çok şey vardı ve Sergio'nun çok yakın bir zamanda gideceğini hissediyordu. Onu bir daha görememekten korkuyordu.

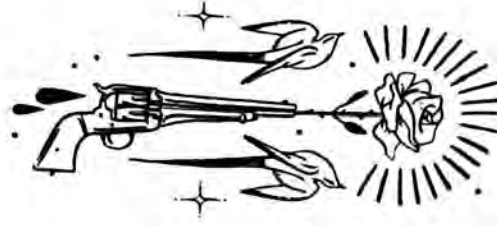
Onu da götüreceğini söylemişti ama bu nasıl olacaktı? Ailesi ona izin vermezdi. Babası bu kasabadan uzaklaşmasına asla izin vermezdi. Onu kaçırmıy mıydı? Jolene seve seve onunla kaçardı. Pencereye doğru ilerledi, uzaklarda bir baykuşun sesi duyuluyordu, onun dışında derin bir sessizlik vardı. Jolene bir anda panikledi. Belki de Sergio çoktan gitmişti.

Jolene elinden geldiği kadar sessiz olmaya çalışsa da içindeki panik hissi acele etmesini söylüyordu. Evin arka kapısından çıkarak doğrudan ahırların olduğu yere ilerledi ve Sergio'nun odasında durdu. Kapıyı çalmak için elini kaldırırken eli titriyordu. Yavaşça kapıya vurdu, içeriden ses gelmesini bekledi. Bu hayatının en zor bekleyişlerinden biriydi ama ses gelmedi. Bir kez daha vurdu. Belki de uyuyordu?

Kapıyı açarak karanlık odaya süzülürken, "Sergio," diye fısıldadı.

İçerisi boştu. Boş, kimsesiz, yalnız ve terk edilmiş.

Jolene daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir acı hissetti. Kalbinin tam üzerinde biri onu sıkıyormuş gibi... Ona yalan söylemişti. Gitmeyeceğini söylemişti ama gitmişti. Veda bile etmemişti. Kalbi binlerce küçük parçaya bölündü. Sergio'ya ait olan parçalara...

ALTINCI BÖLÜM

*Bana nasıl umursadığını söyledi. Ve asla ayrılmayacağımızı...
Ve ilk defa, Kalbimi verdim. Ertesi gün gitti.*

RICKY NELSON – POOR LITTLE FOOL

Jolene odadan çıkmak için gerilemişti ki arkasında birini hissetti ve sonra Sergio'nun o yumuşak sesini duydu. "Bir şey mi kaybettin, mio amore?"

Bir anda dönerek Sergio'ya sarıldı, kollarını boynuna doladı. Bedeni rahatlamayla gevşedi ve tuttuğu gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Sergio endişeyle onu sarmalarken gözyaşlarını sildi.

"Jo? İyi misin? Neyin var?"

"Gittiğini sandım," derken dudakları arasından kaçan hıçkırığa engel olamadı.

Sergio gülümsedi ama çenesi gergindi. "Gitmedim."

Jolene adamın yüzünü elleri arasına aldı. Yüzünü çevrelemeye başlayan açık renk sakallar ellerine batıyordu, parmaklarını onların üzerinde gezdirdi. Bu hissi sevmiştir. Parmak uçlarında yükselerek dudaklarını öptü ve Sergio ona sarılarak bedenine yaslarırken öpücüklerini daha tutkulu bir hâle getirdi. O anda Jolene için hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Sergio'nun nereye kaybolduğunun, ailesinin biraz ileride uyuyor olmasının, birilerinin onları yakalama ihtimalinin...

İçerisi karanlıktı ve Jolene onun yüzünü tam seçemiyordu. Elleri yüzünü keşfediyor, nefes sesleri birbirine karışıyordu. Sergio onu biraz ilerideki yatağa yönlendirdi, kendisi yatağa otururken Jolene'i de üstüne çekti. Genç kız adamın kucağındaydı, elleri Sergio'nun göğsünü keşfederken aşağıya süzöldü. Sergio hızla gömleğinden kurtuldu, Jolene'in elbisesini kavrayıp başından yukarı çekti. Genç kıızı çıplak

bıraktı. Başını eğerek göğüslerinden birini ağzına aldığı anda ondaki saf açlığı hissetti. Sergio sanki acıkmış vahşi bir hayvan gibiydi.

Onu ilk öptüğü andan itibaren her zaman nazik olmuştu ama şimdi başkaydı. Çok daha sert, çok daha tutkulu, çok daha hoyrat. Jolene bu değişim karşısında şaşırda da diğer yandan hoşuna gitmişti. Ona ihtiyaç duyuyor olmasından memnundu. Sergio onu tek koluyla kaldırıırken pantolonunu çıkardı ve tekmeledi. Yatağa uzandı ve Jolene'i üzerine çekti.

"Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Sergio onu erkekliğinin üzerine doğru çekerek yerleştirdi. Şimdi çıplak kadınlığı, adamın sertliğine değişiyordu. "Sana ne iyi hissettiriyorsa onu yap, Jo. Ben sana aitim."

Jolene'in dudaklarından kaçan nefes ürkek ama heyecan doluydu. Aşağıya doğru hareket ettiğinde Sergio'nun erkekliğini yalayıp geçen kadınlığı nemlendi. Büyük bir hazla sarsılan Sergio, onun belini kavradı. Jolene ise bu akıl almaz hazzı bir kez daha hissetmek için tekrar hareket etti. Kadınlığının kaygan dudakları arasında hareket eden sertliği kavrayıp bırakıyordu.

Sergio en sonunda çaresizce, "İçine al beni, aşkım," diye mırıldandı.

Jolene inleyerek karşılık verdi. Sergio doğruldu ve sırtını yatağın demir başına yasladı. Elini aralarına uzatarak aletini Jolene'in sıcak kadınlığından içeri itti. İkisi birlikte inlediler ve dudakları arzuyla kavuştu. Sergio'nun yönlendirmeleriyle Jolene kısa sürede ritme alıştı. İstedığı gibi adamın üstünde hareket ederken kendini hiç olmadığı kadar özgür hissediyordu. Bu durum tıpkı uçsuz bucaksız bozkırlarda ata binmek gibiydi.

Sergio ellerini göğüslerine götürerek onları okşadı. Jolene'in meme başları anında tepki vererek sertleşti, bedeni kasıldı ve gevşedi. "Baharı müjdeleyen tomurcuklar gibi aşkım. Sadece bana özel bir bahar..."

Jolene inlerken kollarını Sergio'nun boynuna doladı. Yükselip alçaldıkça göğüsleri harika bir ritimle sallanıyordu. Jolene cılız bir kız olsa da göğüsleri her zaman bedeninin en dolgun yeri olmuştu ve Sergio bundan son derece memnun görünüyordu.

"Sono innamorato di te." Jolene anlamadığı sözlerin ardından başını kaldırıp Sergio'nun gözlerine baktı. Adam yüzünü avuçlarının içine alarak, "Sana âşık oldum, Jo," dedi. "Ve bu beni korkutuyor."

"Neden?"

"Çünkü senden vazgeçmeyeceğim, asla."

İkisi de doyuma ulaştıktan sonra Jolene, adamın yanında kalmak istemişti. Onun göğsünün üstünde yatarken, nefes alışverişini dinlemenin güzelliğini kelimelerle anlatamazdı. Sergio'nun kolu beline dolmuş, parmakları bel çukurunu okşuyordu. Jolene o anda yerdeki kıyafet öbeğini fark etti. Gece lambasının loş ışığında Sergio'nun pantolonundaki ve gömleğindeki koyu renk lekeler dikkatini çekti. Jolene adamın yanından kalkarak yerden kıyafetleri aldı ve burnuna götürüp kokladı.

"Bu, kan mı?"

Sergio son derece soğuk bir tavırla, "Endişelenme, benim kanım değil," dedi.

"Kimin?" Sergio doğrularak genç kızın elinden pantolonunu aldı ve cebindeki sigarayı çıkarıp yakarak derin bir nefes çekti. Jolene hâlâ bir cevap bekliyordu. En sonunda dayanamayarak, "Bu gece neredeydin?" diye sordu.

"Rogerslar ve ben biraz konuştuk."

Jolene endişeyle, "Tek başına mı?" derken çığlık atmamak için ağzını son anda kapattı.

"Evet."

"Sergio! Sen delirdin mi? Onlar... Onlar çok tehlikeli. En iyi ihtimalle beş kişiler ve evlerinde onları koruyan bir düzine adam olduğundan da eminim."

Sigarasından bir nefes daha aldı ve dışarı üflerken, "Bu kasabadaki en tehlikeli şey olduğumu daha kaç defa söyleyeceğim?" dedi. "Bana bir şey yapamazlar. Bir daha olmaz."

"Bir daha mı?"

Sergio genç kızın elini tuttu ve onu yanına oturttu. Jolene yaşadığı şok yüzünden uysal bir kedi gibiydi. "Kazayı planlamışlar." Kafasını çevirerek Jolene'e baktı ve Jolene ilk defa onun gözlerinde karanlık bir yansıma gördü. "Mick."

Jolene bu sefer çığlığını bastıramadı. Rogers ailesinin başında en büyük ağabeyleri Robert olsa da ailenin tüm işlerini Mick yapıyordu. Fakat Jolene bu işlerin neleri içerdiğini hiç düşünmemişti. Kendi hâllerinde tütün yetiştiren bir aile olmadıklarının bütün kasaba farkındaydı. Vergi kaçırdıklarını ya da yasadışı sevkiyat yaptıklarını duymuştu ama bir adamın canına kastetmek... Bunu neden yapmıştı?

"Bundan emin misin?"

Sergio başını salladı. "Bizzat itiraf etti."

"Kavga mı ettiniz?" diye sorarken Jolene'in gözleri Sergio'nun bedenini taradı, bir yaralanma belirtisi arıyordu. Başına darbe almadığını umuyordu ama bedeninin hiçbir yerinde kavgaya dair bir iz de yoktu.

Sergio elindeki sigarayı taşmak üzere olan kül tablasına söndürdükten sonra boş bakışlarla Jolene'e baktı. Bu bakışlar ona o kadar yabancıydı ki Jolene bu adamı birkaç gündür tanıyor olsa da sıcak bakışlarından, gülüşünden etkilenmişti ama şimdi bu karşısındaki adam soğuk, donuk ve hissizdi.

"Onu vurdum."

Genç kız yerinden fırlayarak ayağa kalktı. "Onu öldürdün mü?"

Sergio'nun... Sevdigi adamın soğuk kanlı bir katil olması ihtimalini bile düşünemiyordu. O tatlı adam böyle bir şeyi yapamazdı. Peki ama aldığı silah? Bu kasabada benden daha tehlikeli biri yok sözü? Bu karşısındaki soğuk, hissiz adam birini rahatça öldürebilir miydi? Jolene vardığı gerçeğe birlikte gözlerine hücum eden yaşlara engel olamadı. Elbisesini yerden alıp giydi ve tam kapıya doğru yönelirken Sergio önüne geçerek bileklerini tuttu.

Yüzüne o eski bakışıyla bakarken, "Ölmedi," dedi. "Sadece yaralandı."

"Bu yaptığın şeyi hafifletmez," derken gözyaşları şiddetlendi.

"Biri seni öldürmeye çalıştığında kendini savunursun. Benim geldiğim yerde doğar doğmaz bunu öğreniriz. Kendini ve sevdiklerini korumayı."

Jolene korkuyla titredi. "Peşine düşecekler."

Bir anda endişelendiği şey Sergio'nun katil olması değil, onun hayatı olmuştu. Ne kadar kötü bir adam olursa olsun ölmesini istemiyordu. Sergio başını sallayarak onu onaylarken, "Biliyorum," dedi. "O yüzden gitmeliyim."

Jolene donup kaldı. Gidiyor muydu? Peki ya kendisi? Onu arkadaş mı bırakacaktı? Eğer bu gece bu odaya gelmemiş olsaydı sabah uyanıldığında onu bir daha göremeyecek miydi? Jolene'in kafasındaki soruların farkına varan Sergio genç kızın yüzünü elleri arasına aldı ve dudaklarına minik öpücükler bıraktı.

Jolene gözyaşlarının arasından, "Hayatıma nasıl gideceğini göstermek için mi girdin?" diye sordu. Sesindeki acı bir bıçak kadar keskin-di. Sergio gidiyordu ve Jolene'i yanına almaya niyeti yoktu, belki de hiç olmamıştı.

"Jo, bana bak."

Jolene kafasını kaldırıp adamın gözlerine baktı. Birini sevmeden böylesine dolu dolu bakmak mümkün müydü? Jolene'in gördüğü kendi hislerinin yansıması mıydı? İlk aşkı olduğu için bunu fazla mı büyütüyordu? Yoksa gençliğin verdiği toyluktan dolayı mı bu kadar çabuk kapılmıştı? Belki de Martha haklıydı.

"Bu gece yollara pusu kuracaklardır, bu yüzden saklanacağım ama sabaha karşı kaçmalıyım. Seni şimdi götüremem çünkü bu tehlikeli olacak ama New York'a varınca sana yazacağım. Sen benimsin mio amore, bu sonsuza kadar böyle olacak. Seni bırakmıyorum."

Genç kız elleriyle gözlerini sildi. "Seni gördüğümde, seninle tanışmaktan korktum. Seninle tanıştığımda, seni öpmekten korktum. Seni öptüğümde, seni sevmekten korktum. Şimdi seni seviyorum ve kaybetmekten korkuyorum," derken sesi tahmin ettiğinden cılız çıkmıştı.

Sergio ona sarıldı ve elini tutarak kalbinin üzerine koydu. "Yemin ederim, Jo. Geri geleceğim. Kalbimi buraya geçici olarak bırakıyorum, bana inan."

"Bu gece buraya gelmeseydim eğer... Bana veda edecek miydin?"

Sergio kaşlarını çatı. "Odandan geliyordum, mio amore."

Eğilerek Jolene'in dudaklarını, söylediklerini ispat etmek istercesine öptü ve birkaç saniye içinde bir veda öpücüğüne dönüştü. "Gitmiyorum. Buraya gelecekler."

"Sabaha kadar seni bulup bulmadıklarını nereden bileceğim?"

Sergio elini dudaklarına götürüp öperken, "Beni bulamayacaklar," dedi. O kadar kararlı söylemişti ki Jolene'in ona inanmaktan başka bir çaresi yoktu.

Jolene evden içeri girip merdivenlere yönelmişti ki ona doğru gelen Martha ile karşılaştı. Martha'nın yüzündeki o sinsî bakış "nereden geldiğini biliyorum" olarak yorumlanabilirdi. Jolene başını dik tutarak önce onun konuşmasını bekledi.

"Onun yanıdaydın değil mi? Ahırda..."

"Bu seni ilgilendirmez."

Martha karşısına dikilerek geçmesine engel oldu. "Ailemizi ilgilendiren şeyler beni de ilgilendirir. Seni bir rezil gibi ortada bırakacak." Jolene cevap vermek üzereyken Martha onu susturdu. "O bir yabancı, Jo. Belki de şu an eşyalarını topluyordur. Şu hâline bakılırsa ona istediğini vermişsin, kaçmakta gecikmeyecek."

Jolene'in içinde bir parça koptu ve acısını hissetti. Sergio gitmek zorundaydı, hayatı tehlikedeydi. Jolene'i sevdiğini söylemişti ve ona inanıyordu. Jolene bir kez daha cevap vermek istedi ama dışarıda duyulan gürültü yerinden fırlamasına neden oldu. Hemen ardından patlayan silah Martha'nın güçlü çığlığı ile süslendi. Dışarıda bir şeyler oluyordu ve Jolene ne olduğunu biliyordu. Babası ve abisi George pijamalarıyla merdivenlerden indiler. İkisi de baş uçlarında asılı olan tüfekleri almışlardı. Hemen arkalarından Ernie de koşturdu, o korkağın eli tabii ki boştu. Babası onlara baktı.

"Neler oluyor?"

Martha korkuyla karnını tutarak, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım birileri geldi. Silahlılar."

Babası onlara baktı. "Yukarı çıkın, pencerelerden de uzak durun."

Bunu dinleyen tek kişi ise Martha olmuştu. Jolene annesiyle birlikte erkeklerin arkasından bahçeye çıktı. Dışarıda kalabalık erkek grubunu görüyordu, hepsi atlarının üzerinde elleri silahlıydı. Rogerslar adamlarıyla birlikte gelmişti. Jolene'in babası kasabanın saygı duyduğu bir adamdı, oldukça kendi hâlinde bir aileleri vardı. Bu yüzden hiçbir zaman silahlı korumalara ihtiyaç duymamışlardı. Dışarıda seyis ve iki çoban onlara karşı durmaya çalışsa da işe yaramadığı ortadaydı. Babası tüfeğini kaldırıp havaya bir el ateş ettiğinde kalabalık sessizleşti. Rogersların büyüğü Robert, Jolene'in babasıyla yaşitti. Pek ortada görünmezdi ama kasabada herkes onun isminden çekinirdi. Atından inerek babasına yaklaştı.

"Burada bir İtalyan saklıyormuşsunuz?" Tom Rogers ise abisinin hemen arkasında silahı yere bakacak şekilde tutmuştu ama çenesindeki seğirmeyle birlikte gözleri etrafta geziniyordu.

Babası soğuk kanlı bir tavırla, "Burada kimseyi saklamıyorum, Robert," dedi. "Beni bilirsin, işime bakarım. Gecenin bu saatinde evime bu şekilde silahların ve adamlarınla gelemezsin."

Tom araya girerek, "Adamı burada tedavi ettiniz," diye bağırdı. "Kızın kasabada onunla el ele geziyordu. O piç İtalyan, Mick'i vurdu."

Babasının kaşları çatıldı ve bakışları hemen arkasında duran Jolene'e kaydı.

"Adam Amerikalıydı, yaralıydı ve onu tedavi ettim. Burada değil, gitmiş. İsterseniz kendiniz bakın."

Babasının kaşları daha da çatıldı. Bu şekilde konuşarak ailesinin şüphesini ve tepkisini çekeceğini biliyordu ama çenesini kapalı tutma

konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştı. Robert Rogers adamlarına işaret verdi.

“Evimin içine giremezler,” derken babası dişlerini sıkıyordu.

Robert başını salladı. “Ahır ve çiftliği arayacaklar.”

Beş dakika boyunca herkes olduğu yerde dikildi. Jolene, Sergio’nun çoktan gittiğini biliyordu ama yine de kalbinin korkuyla çarpmasına engel olamıyordu. Nihayet arama yapan adamlar ellerinde Sergio’nun bile olmayan birkaç parça eşyayla geri döndüler.

“Gitmiş.”

“Fazla uzağa gidemez. O piç kurusunu bulacağım ve kafasını Kont’a yollayacağım.”

Silahlar inince babası Robert’ı durdurdu. “Kaza yapan, hafızası zayıf bir adam... Mick’i neden vursun?”

Robert dalga geçer gibi güldü. Sararmış dişleri, beyazlamaya yüz tutan sakallarının ardında parladı. “Evinizde baktığınız o adam, İtalyan mafya köpeği.”

“İtalyan mafyasının burada ne işi var?”

“Tütün tarlaları için buradaydı. Bana teklif verdi, kabul etmeyince de tehdit etti.”

Jolene kaşlarını çatı. Sergio İtalyan mafyası için mi çalışıyordu? Radyoda onlar hakkında pek çok haber duyuyordu. New York’ta pek çok bölgede faaliyet gösteriyorlardı. Silah, uyuşturucu ve kaçakçılık gibi işlerle uğraşıyorlardı, çoğunlukla birilerini de öldürüyorlardı. Sergio soğukkanlı bir katil miydi? Robert’ın yanıldığını söylemek istedi. Sergio öyle biri olamazdı ama sonra onu çok kısa bir zamandır tanıdığını düşündü. Belki de tüm söylenenler doğrudu.

Gece baskını son bulduğunda Jolene, tüm ailesinin şüpheli bakışları altında tahta sandalyede oturuyordu. Senelerdir bu sandalyenin bu kadar rahatsız hissettirdiği bir ânı hatırlayamıyordu ama yerinde kıpırdanıp kimsenin dikkatini çekmek de istemiyordu.

Babası, Jolene’e keskin bakışlarla bakarak, “Tom Rogers ne ima ediyordu, Jolene?” diye sordu. Tam ismini kullanması her zaman babasının dertte olduğunun işaretiydi.

“Onunla el ele gezmiyordum. Kasabada karşılaştık ve George’a oradaydı.” Jolene, yardım istercesine George’a baktı fakat abisi onu kurtarmaya hiçbir zaman hevesli olmamıştı.

“Ben sizi görmedim, yanınıza geldiğimde kamyonun yanında bekliyordunuz.” Eli çenesinde gezindi. “Ve o adam geldiğinden beri ona çok yakın olduğunda yalan değil.”

“Onu tedavi ediyordum,” derken Jolene’in sesi yükseldi.

Fakat konuşmanın başından beri oturduğu koltukta sessiz duran Martha tam vakti olduğunu düşünerek, "Jo geceleri adamın yanına gidiyordu," dedi.

Herkes aynı anda ayağa fırladı. Jolene, Martha'ya bağırıırken babası ve annesi genç kızıdan hesap soruyordu. George onu arayan Rogerslara katılmak istiyordu ve bağırışlar bir çığ gibi büyüyordu. Sessiz kalan tek kişi Ernie'ydi. O da karısı Martha'nın sakin olması için kolunu tutuyordu. Jolene ona doğru atıldığında annesi onu durdurdu.

"Evlenmek için Ernie ile yattın ve hamile kalınca amacına ulaştın. Neden bunu babama itiraf etmiyorsun. Yedi aylık hamile olmalısın Martha ama sen bir veya iki gün sonra doğuracaksın!"

Kısa bir an sessizlik oldu, babasının bakışları Martha ve Ernie'ye kaydı. Tam o anda Martha'nın bakışları dondu, yüzü beyazladı. Eliyle karnını tutarken bakışlarını yere indirdi. Jolene onun bakışlarını takip ettiğinde suyunun geldiğini gördü. Harika! Şimdilik kurtulmuştu ama Martha'ya doğum yaptırması gerekecekti ve en nihayetinde babası onunla hesaplaşmak isteyecekti. Jolene başının dertte olduğunu biliyordu. Çok büyük bir dertte... Tek dileği Sergio'nun onu kurtarmak için acele etmesiydi.

Jolene annesiyle birlikte Martha'yı doğuma hazırlarken Agnes onlara yardım ediyordu. Jolene daha önce doğum yaptırmamıştı ama neler yapılması gerektiğini iyi biliyordu, hayvanları da sürekli doğurtuyordu ama gerçek bir doğum da bulunma fırsatı hiç olmamıştı. Agnes ise korku dolu bakışlarıyla burada bulunmak istemediğini ele veriyordu. Jolene, annesinin bunu yapabileceğini düşünse de emin olamıyordu. Annesi Martha'nın bacaklarının arasına geçtiğinde genç kız rahatladı. Annesi ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu.

"Çok uzun sürmeyecek Martha, dayan canım." Annesi istediği malzemeleri Agnes'a söylerken Jolene onunla gitmek için hareketlendi. Annesi kolunu sertçe tutarak onu durdurdu. Kadın kendi gözlerinin aynısına sahipti ama Jolene bu kadar keskin bakabildiğini hiç bilmiyordu. "Sen kal ve ablana destek ol!"

Jolene isteksizce Martha'nın yanına gitti. Alnındaki teri kurularken annesinin hazırlık yapmasını seyretti. Martha o kadar çok bağırıyor ve çığlık atıyordu ki Jolene daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. "Ona bir ağrı kesici yapmalı mıyız?"

Annesi rahat bir tavırla, "Gerek yok," dedi. "Kadınlar bu acıyı yüzyıllardır çekiyor. Martha ilk veya son değil. Günahlarından arınıyor."

Jolene ürperdi. Annesi her zaman katı ve dindardı ama Jolene Tanrı'nın bu kadar kötü olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı. Tanrı acı çekmemizi neden isterdi ki? Annesi bir seferinde kadınların günahkâr yaratıldığını ve bu yüzden doğum acısıyla hepimizin günahlarımızdan arındırıldığımızı anlatmıştı. Jolene o zaman buna itiraz ettiği için üç gün oda hapsi cezası almıştı ve artık karşı çıkmamayı öğrenmişti.

Bir belki de iki saatin sonunda Martha'nın sinir bozucu çığlıklarının yerini güçlü bir bebek ağlaması almıştı. Jolene'in tahmin ettiği gibi bebek vaktinde doğmuştu. Bebek temizlenip annesinin kollarına yattığında ağlaması son bulmuştu. Jolene bunun ne kadar mucizevi olduğunu düşündü. Onlara baktı... Ablasının kollarında yatan güçlü bebeğin meme emerken gösterdiği çabayı hayranlıkla seyretti.

"Git ve erkeklere haber ver."

Jolene başını sallayarak odadan çıktı. Erkekler dışarı da içki ve sigara içerek gelecek haberi bekliyorlardı. Jolene kapıdan çıktığında herkesin kafası ona döndü. "Güçlü bir oğlan. Martha'da iyi."

Ernie heyecanla yanından geçip eve girerken babası genç kıza yaklaştı. "Konu kapanmadı, Jolene. Seninle konuşacağız ve o zamana kadar odanda kalacaksın. Sadece sana ihtiyaç duyulduğunda dışarı çıkabilirsin." Jolene çok daha kötüsünü beklediği için tuttuğu nefesini bıraktı. Sınırsız süreli ev hapsi kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Ta ki babası sözlerine devam edene kadar... "Bence artık evlenme zamanı geldi."

Jolene yutkundu. "Kiminle?"

"Mick Rogers'ın bir an önce iyileşmesini umalım. Güzel haberi ona bizzat vereceğim. Rogerslarla aramızı düzeltmeli ve seni yola getirmeliyiz. Bana başka bir çare bırakmadın, Jolene."

Babası yanından geçip gittiğinde Jolene orada dikilmeyi sürdürdü. Mick'in iyileşmemesi için dua etmeliydi belki de ama bu Sergio'yu katil yapardı. Jolene onun bir mafya olduğuna ve sadece emir aldığı için birilerini öldüreceğine inanmıyordu. Ona bakmıştı, onu görmüştü ve Tanrım! Onu sevmişti.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Onu sevmeme izin verdin, kavuşma da izin ver."

YEDİNCİ BÖLÜM

Hiçbir uyarı, veda sözü olmadan ayrıldı. Beni sevdiğini söyledin ve bana çiçeğim dedin. Hayatın kasvetli saatinde seni neşelendirmek için çiçek açıyordu. Hayatın karanlık saatinde pişman olduğunu görmek için yaşıyorum. O gitti ve bu solgun kur çiçeğini ihmal etti.

THE CARTER FAMILY – WILDWOOD FLOWER

1 Ay Sonra

Geçen haftalar boyunca Jolene sadece kendisine ihtiyaç duyulduğunda odasından çıkmıştı. Tek tesellisi Rogersların Sergio'yu yakalayamamış olmasıydı. Bu haberi Sergio'nun göndereceği mektuptan almak isterdi ama hayır, Sergio henüz ona yazmamıştı. Kasabaya gidemediği için elindeki telefon numarası da bir işe yaramıyordu. Ondan kalan tek şey sakladığı cüzdanı ve genç kızda bıraktığı ânilardı. Geçen zaman babasının fikrini de değiştirmemişti. Jolene'i evlendirmeye kararlıydı ve Mick artık çok daha iyi olduğundan bir iki gün önce mutlu haberi almıştı. Haftaya nişanlanıyorlardı, kış gelmeden de Jolene Rogers olması için tüm hazırlıklar başlamıştı. Jolene bunun olmayacağından emindi, Sergio buna izin vermezdi. Jolene buna izin veremezdi!

Bir ay boyunca uslu duran Jolene bahçede gezinebiliyordu. Bahçe sınırları dışına çıkmadan tüm o çitlerin etrafında dolaşıyordu. Sıcak rüzgârı teninde hissediyor, otların kokusunu soluyor, güneş tenini yakıyordu ama bir kafesteydi. Babasının öfkesi geçip onun tekrar dolaşmasına izin verdiğinde yine bir kafeste olacaktı. Sınırları belliydi, bu sefer de kasabanın içinde dolaşabilecekti. Yıllardır kafesini koruyan o parmaklıkları artık görebiliyordu. Jolene daha fazlasını hayal etmeye başlamıştı ve artık bu kasaba ona yeterli gelmeyecekti. Kimsenin kızı ya da karısı olmak istemiyordu. Özgürce gezip, eğlenen genç bir kadın olmak istiyordu. Aşkını doyasıya yaşamak, kalabalık bir restoranda yemek yerken dudaklarını kıpkırmızı boyamak istiyordu.

Çiftliğin en ucuna doğru yürüdü ve kafasını kaldırıp yola baktı. Sergio'nun kaza yaptığı tepeyi rahatça görebiliyordu. Tam o anda çiftliğe doğru koşan küçük oğlan çocuğunu fark etti. Elini gözlerine siper ederek güneşe doğru baktı. Oğlan kısa pantolonuyla çalıların içinde koşuyordu. Biraz sonra Jolene çocuğun kendisine doğru geldiğini fark etti ve çocuk çitin diğer tarafında durdu. Sarı saçları güneşin altında parlıyordu, yüzü koştuktan kıpkırmızı olmuştu, en fazla sekiz yaşında olmalıydı.

"Birini mi arıyorsun?"

Çocuk derin derin birkaç nefes aldı ve etrafa bakarak başını salladı. "Kimi?"

"Şey... Bir kız."

Jolene gülümseyerek, "Küçük bir kız mı?" diye sordu. Çiftlikte çalışanların çocukları arasında hiç küçük bir kız olduğunu sanmıyordu, varsa da yanlarında getirmiyorlardı.

Çocuk kafasını hızla iki yana salladı. Elini cebine atarak bir zarf çıkardı ve zarfın üzerine bakarak, "Kızın ismi Jo," dedi.

Jolene heyecanla çitlere biraz daha yaklaştı. "Jo benim. Mektup kimden geliyor, onu sana kim verdi?"

Çocuk ürkek tavırlarla kafasını kaldırıp Jolene'e baktı. "Postaneden aldım. Bir süre önce bir bey bana bir mektup yollayacağını ve onu Jo adında bir kıza vermemi söyledi. Bana oldukça iyi para verdi ve gönderdiği zarfın içinde de para olacağını söyledi. Zarfta isminiz yazıyor, o yüzden açmadım."

Jolene çitlerin arasından elini uzatıp çocuğun saçlarını okşadı. "Aferin sana."

Çocuk titreyen elleriyle mektubu Jolene'e verdi. Üzerinde sadece Jo yazıyordu. Genç kız mektubu açtı ve içinden yirmi dolar çıktı. Gülümseyerek parayı çocuğa uzattı. "Bu senin için olmalı."

Çocuk parayı alırken Jolene'e teşekkür etti. Jolene mektubu hızla elbisesinin yakasından içeri sokarken, "İsmin ne?" diye sordu.

Çocuk yüzünü ayaklarına indirip, "Jamie, Bayan," diye cevap verdi.

"Bunu getirdiğin için teşekkür ederim ama aramızda kalacak tamam mı? Eğer benim cevabımı postaneye bırakmak için gelirsen sana bir beşlik ve kırmızı elmalarla dolu bir sepet vereceğim."

Çocuk gülümsedi. "Ne zaman geleyim?"

"Yarın sabah bu saatlerde burada olacağım, kimseye görünme olur mu?"

Çocuk hızla başını salladı ve geldiği gibi ortadan kayboldu.

Jo...

Ruhlar birbirini tanır. Bazen birini ilk defa gördüğünde onu zamanın varoluşundan beri tanıdığını hissedersin.

Tam olarak öyle hissettim... Seni o göl kenarında gördüm ve o an sana vuruldum. San ki sen bir Nymphi'din. Ben ise umutsuzca sana âşık olan bir Fatir'dim. Orada kalmamın tek sebebi sendin, aşkım. O çiftlikte hayatımın en güzel günlerini geçirdim. Başından beri bana kimin tuzak kurduğunu biliyordum ama kalmak istedim, bir bahane yarattım. Kalbimi orada bıraktım ve bu benim hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Gelir gelmez sana yazmak istedim fakat çözülmeyi bekleyen pek çok iş vardı. Bunları sana uzun uzun anlatabam, zaten anlatmakta istemiyorum. Defalarca yazmayı istediğim tek şey sana nasıl âşık olduğum. Mektuptan önce seni almak için gelmek isterdim ama bunun için biraz daha sabırlı olmalıyız. Burayı ikimiz içinde daha güvenilir bir hâle getirdiğimde senin için geleceğim. O zaman beni göl kenarında beklemeni istiyorum... Tıpkı seni ilk gördüğümde olduğu gibi.

Bu mektup eline ulaştıktan birkaç hafta sonra ikinci bir mektup alacaksın ve sana ne zaman beni beklemen gerektiğini yazacağım, mio amore. Bana yazmak istersen mektubun arkasına bir adres bırakıyorum. Hasretle satırlarını bekleyeceğim.

Ti voglio bene...

Sergio

Jolene mektubu defalarca kez okudu. Ta ki her bir satırı ezberleyene kadar... Sergio onu unutmamıştı ve gerçek hayatına dönmüş olmasına rağmen hâlâ ona âşıktı. Fakat yetişemeyecekti. Jolene, Sergio gelene kadar nişanlanmış olacaktı. Nişanlı bir kadını buradan alıp kaçırır mıydı? Mick'in peşlerine düşeceğinden emindi. Sergio'nun başı kendisi yüzünden belaya girecekti ve Jolene buna asla izin veremezdi. O nişan olamazdı. Olmamalıydı. Bir kâğıt ve kalem alarak sevdiği adama cevap yazmaya başladığında çoktan gece olmuş, yıldızlar gökyüzünü birer inci tanesi gibi süslemişti.

* Antik Yunan mitolojisinde yer alan yarı keçi yarı insan kır ve orman iyesi. Çoğunlukla gövdelerinin belden üstü insan, belden aşağısı ise teke biçimindedir.

** Seni Seviyorum

Sergio.

Aşkım, bütün duygularımı paylaşıyorum. Umutsuzluğa kapıldığım tüm o günlerde içim sadece sana duyduğum aşkı. Seni gölün serin suyundan, rüzgârın taşıdığı temiz kokudan, gecedен ve kendimden bile çok seviyorum.

Umutsuzluğa kapılmanı istemiyorum ya da seni telaslandırmak istemiyorum ama babam Mick'e nişanımıza onay verdi. Bizi biliyorlar... İçten içe herkese seni nasıl sevdiğimi ve seninle nasıl seviştiğimi anlatmak istiyorum. Hatta bunu yapmamak için kendimi zor tutuyorum. Sen geldiğinde ben nişanlanmış olacağım, Sergio... Fakat buna izin veremem. Bu mektup sana ulaştıktan birkaç gün sonra belki de önce senin yanında olacağım.

Beni beklediğini ve yanında daima güvende olacağımı biliyorum, aşkım.

Seni seviyorum.

Jo...

Jolene sabah çitlere giderek Jamie'yi beklemeye başladı. Elindeki sepette söz verdiği gibi en güzel kırmızı elmalar dizilmişti. Çok geçmeden çocuk koşarak çitlere geldi. Jolene ona önce mektubu verdi. Jamie mektubu güzelce cebine yerleştirdi, hemen ardından parayı ve elmaları uzattı.

"Adresi mektubun üzerine yazdım. Postaneye bırak olur mu?"

Jamie başını salladı. "Başka mektup gelecek mi, Bayan?"

"Hayır, Jamie. Başka mektup gelmeyecek."

Çocuk koşarak gözden kaybolduğunda Jolene eve döndü. Tam verandanın merdivenlerini çıkacağı sırada bir kamyonet çiftlikten içeri girdi. Jolene arkasını dönerek baktı. Mick araçtan inerken ayağı aksıyordu. Sergio onu uyluk kemiğinden vurmuştu ve düzgün yürümesi zaman alacaktı. Şapkasını çıkararak Jolene'i selamladı.

"Bay Carter ile konuşmaya geldim."

"Öyle mi? Ne için?"

Jolene başını dik tutarken Mick ona yaklaştı. Kavgadan kalma morluklar ve yaralar hâlâ yüzünü süslüyordu. "Nişanımız için. Düğünü de fazla ertelememeye kararlıyım."

"Seninle evlenmeyeceğim."

"Burada işler o şekilde yürümüyor, Jo. Baban onay verdi ve ben seni istiyorum. Evleneceğiz." Eğilerek Jolene'e yaklaştı. Jolene öğürmek için kendini zorladı. "Seni çok mutlu edeceğim."

Jolene bir adım geriledi, neyse ki o sırada babası görüldü. Mick babasına doğru yürürken Jolene evin içine girip kapıyı güçlü bir şekilde

de çarptı. Onunla evlenmeyecekti. Asla! Bir anda gelen korku, kaygı ve tiksintiyle bulanık midesi onu zayıf düşürdü. Tuvaletten son anda yetişip içindeki her şeyi döktü. Jolene tuvaletten çıktığında Martha korkutucu bir tavırla kapıda dikiliyordu, yüzünde asla hoşlanmadığı o sinsi gülümseme vardı.

“Hasta mısın, zavallı Jo?”

Jolene dişlerini birbirine bastırarak, “Senin bebeğinle ilgilenmen gerekmiyor mu?” diye sordu.

Martha kollarını göğsünde bağlayarak bedenini dikleştirdi. “Chuck uyuyor.”

Jolene gözlerini devirdi. Martha ve Ernie çocuklarının adını Charles koymuşlardı. Minik bebek, dedesiyle aynı ismi taşıyordu ki Martha bunu ağlayarak babasına servis etmişti. Küçüklüğünden beri her zaman babasına yaranmak için bir şeyler yapması gerektiğini düşünmüştü ve hâlâ bunu yapmaya devam ediyordu. Bebek büyüyene kadar onu Charles diye çağırmak yerine Chuck diye çağıracaktı. Jolene kusmamak için kendini zor tuttu hem fiziki hem de mecazi anlamda...

“Yerinde olsam Mick’le bir an önce evlenmek için çaba gösterirdim.”

“Öyle bir şey olmayacak,” derken Jolene’in sesi kararlı ve keskindi.

“Yabancı gitti, gelmeyecek ve görünüşe göre seni arkada yalnız başına bırakmadı.”

“Ne saçmalıyorsun sen?!”

Martha bilmiş tavrıyla karşısında dikilirken Jolene onun ne söylemeye çalıştığından emin değildi. Martha her zaman böyleydi, mutlu anlarını bozmak, mutsuz anlarını daha beter hâle getirmek için elinden geleni yapardı. Doğduğu günlerde Jolene’i öldürmemiş olması bir mucizeydi.

“Hamilesin, bu çok açık. Günün çoğunu uyuyarak geçiriyorsun, hep yorgunsun, yemek yemiyorsun ve bulantıların başladı. Ayrıca kalçanın genişlemeye başladığını da görebiliyorum.”

Jolene histerik bir kahkaha attı. “Bir hemşireyim, Martha. Hamile olsam bunu anlardım.”

“Yeni bebeğim oldu. Hamile olduğunu anlayabiliyorum. Hâlâ bakire olduğun yalanınla kimseyi kandıramazsın ve eğer onunla yattıysan hamile kalman imkânsız değil.”

Jolene, ablasının karşısına dikildi, neredeyse aynı boydaydılar ama Jolene başını ve omuzlarını dik tutarak ona tepeden bakmayı başardı.

"Burada kapalıyım, mutsuzum, üzgünüm. Bütün gördüğün belirtiler bundan ibaret ve asla Mick'le evlenmeyeceğim."

Jolene, Martha'nın yanından geçip giderken Martha ukala bir tavırla, "Yakında evlenmek için Mick'in ayaklarına kapanacaksın ama o seni kabul etmeyecek," dedi.

Jolene odasına girerek kapıyı gürültüyle çarptı. Ondan ve hayatı zehretme çabasından nefret ediyordu. Her zaman böyle olmuştu, Jolene'i her zaman kıskanmıştı. Derin derin solurken pencerenin kenarına gitti, babası ve Mick hâlâ konuşuyorlardı, bundan hoşlanmamıştı. Bu kadar uzun ne hakkında konuştuklarını merak ediyordu. Akıllı Martha'nın söylediği saçmalığa kaydı.

"Hayır, bu mümkün değil," diye kendi kendine mırıldandı.

Sergio... Tedbirli davranmıştı. Jolene adet gününü kafasından geçirdi. O günü daha önce hiç takip etme gereği duymamıştı, bu yüzden net bir tarih bilmiyordu. Öylece oluveriyordu... Ters bir durumla karşılaşmamıştı. Kendini zorladı, tarihleri hesaplamak için gün içinde yaptıklarını düşündü ve parmaklarını saydı. Dün mü adet olması gerekiyordu? Belki de bugün ya da yarın? Henüz endişelenmesi için bir neden yoktu.

Jolene yatağının üzerine oturmuş soluklanırken kapısı çaldı. "Gir." Annesi kapıdan kafasını uzattı. Her zaman soğuk bir kadındı, otoriterdi ve çocuklarıyla samimi bir ilişkisi olmamıştı. Jolene'e kızgın olduğu için artık onu tamamen görmezden geliyordu. "Mick burada, aşağıda ve seninle baş başa konuşmak istiyor."

"Onunla konuşmak istemiyorum."

Annesi keskin bakışlarla Jolene'e baktı. Çocukken ne zaman bu bakışı atsa Jolene onun istediğini yapmak zorunda kalırdı. "Böyle bir seçeneğin yok. Artık şımarıklık yapamazsın, Jo. Çocuk değilsin ve Mick yakında kocan olacak. Oldukça iyi bir evlilik. Hem bize yakın olacaksın hem de maddi sıkıntın olmayacak. Ona birkaç çocuk verisin, onları büyütürken zaman geçer."

"Senin yaptığın gibi mi?"

Kadın öfkeyle burnundan soludu. "Mick aşağıda bekliyor, Jo. Bir kez daha söylemeyeceğim."

Jolene aşağıya inmeye mecburdu. Başka ne yapabilirdi ki? Annesi onu odaya yollayıp kapıda nöbet tutması gerekse bile o ikisini götürmenin bir yolunu bulurdu. Bazen onun hayattaki tek amacının ço-

cuk büyötmek ve onları evlendirmek olduğunu düşünüyordu. Üçten fazla çocuk yapmamış olması garipti.

Mick salondaki büyük, taş şöminenin önünde dikilmiş bekliyordu. Bir beyefendi gibi şapkasını çıkarmış, elinde tutuyordu. Jolene'in geldiğini fark ederek ona doğru döndü.

"Benimle konuşmak istemişsin?"

Mick başını sallarken, "Ever," dedi. "Artık baş başa geleceğe dair konuşmamızın zamanı gelmişti."

"Bizim bir geleceğimiz olmayacak, Mick. Babam ne söylerse söylesin."

Taba rengi botları, ahşap zeminde çıtırtılar çıkarırken Mick'in adımları Jolene'e yaklaştı. Karşısında dikilirken yüzünde öfke dolu bir gülümseme vardı ve ilk defa Jolene, Mick'ten korktuğunu hissetti. "Buraya gelirken yolda bir çocuğa rastladım." Jolene kaşlarını çatarak Mick'e dikkat kesildi. Mick cebine uzanarak bir kâğıt çıkardı. Jolene'in, Sergio'ya yazdığı mektup... "İşe bak ki senin mektubunu postaneye götürüyormuş. Ne tesadüf öyle değil mi?" Jolene yutkundu ve mektubu almak için Mick'e doğru atıldı. Mick mektubu havaya kaldırarak Jolene'den uzaklaştırdı.

"O bana ait!"

Mick onaylamaz bir cık sesi çıkarırken, "Biz nişanlı sayılırız, aramızda senin benim mi var?" diye sordu. Jolene öfkelenmişti ve yüzünün alev alev yandığını hissediyordu.

"Sana mektubu vermeni söyledim! Onu almaya hakkın yoktu."

Mick, genç kızın yüzünü sertçe kavradı ve kendine bakması için zorladı. "Neye hakkım olduğunu sana söyleyeyim mi? Bu mektupta yazan şeyleri okuduktan sonra her şeye hakkım var. Aslında benim yerimde bir başkası olsa seninle asla evlenmezdi. Özellikle İtalyan bir piçin altına yattıktan sonra..."

Jolene kendini kurtarmak için çırpındı, başarılı olunca hemen bir adım gerileyerek dağılan saçlarını düzeltti. "Bu seni ilgilendirmez. Hem sen de bir genç kızın ilk tercihi değilsin, bir dulsun."

Mick onu duymazdan geldi, transa girmiş gibi konuşmaya devam ediyordu. "Fakat ben seni ortada bırakmayacağım, güzel Jo. Erdemli bir adam gibi seninle evleneceğim, sen de uslu bir kız olacaksın. Babanla konuştum, iki hafta içinde hızlı bir düğün yapıyoruz. Umalım ki karnında bir piç olmasın yoksa yaşayacağımız hayatı sana zindan ederim." Jolene'in midesi burkuldu. Korkuyla, endişeyle, çaresizlikle.

Bütün bu duyguları aynı anda hissediyordu. "Sakın kaçmaya kalkışma, seni bulurum. Emin ol bulurum ve o zaman her şey senin için de onun için de çok daha kötü olur."

Elini kemerine götürerek silahının durduğu kılıfa dokundu. Jolene mesajı almıştı. Mick, Sergio'ya zarar verebilir miydi? Hem kendini hem Jolene'i koruyabilir miydi? Sergio gerçekten de o kadar güçlü müydü? Jolene kararını vermişti, buradan kaçmaktan başka şansı yoktu. New York'a gidecek ve Sergio'yu bulacaktı.

Mick gittikten sonra babası, evdeki herkesi toplayarak iki hafta sonra düğün olacağını duyurmuştu. Annesi her şeyin yetişmesinin imkânsız olduğunu söyleyip hazırlıkları planlarken, Martha 'ben söylemişim' dercesine Jolene'e bakıyordu. Sanki onun yenilgisini görmekten mutluydu. Kaçması son ana kadar mümkün olmayacaktı. Babası çiftlikten çıkmasını yasaklamıştı ve Jolene çiftliğin içinde gezerken Mick'in birkaç adamının dışarıda olduğunu fark etmişti. İki hafta boyunca herkes düğün hazırlıkları için koştururken Jolene kaçma planı için gerekli hazırlıkları ve planlamaları yapmıştı. Düğün sabahı erkenden gidecekti. Bir gece önce erkekler içki içip eğlence yapacaklardı, Jolene bunu duyduğu için mutluydu. Hepsi içkinin etkisinde olacaktı, neredeyse bütün kasaba Mick'in bekârlık kutlamasına davetliydi.

Çiftlikte hiç nöbetçi olmayacaktı, olsa bile Jolene onun da kaytaracağından emindi. Babası ve George'un dönmesini bekleyecek, onlar sabaha karşı döndüğünde ise ahırdan Ivy'i alıp sessizce dışarı çıkarcaktı. Ivy onu Lexington'a kadar götürebilirdi. Bu iki saat belki daha fazla sürmesi muhtemel bir yolculuktu. Daha önce atla şehre hiç gitmemişti ama hem sessizdi hem de doğrudan ana yolu kullanmasına gerek olmayacağı için yakalanmazdı. Lexington'a vardığında Ivy'i serbest bırakacaktı, nasılsa hayvan yolu bulup geri dönerdi. Daha önce o kadar uzaklaşmamıştı ama atların doğası gereği dönmesi gerekirdi, değil mi? Okuldayken otobüsle birkaç defa seyahat etmişti. Yine yapacaktı, sadece bu sefer çok daha uzağa gidecekti.

Düğün gecesinden bir gece önce Jolene hem gergin hem umutluydu. Her şey şimdiye kadar istediği gibi ilerliyordu. Evde sadece Martha ve annesi vardı, çiftliğin dışında ise nöbetçi görünmüyordu. Mick onun pes ettiğini düşünüyor olmalıydı ama hayır pes edemezdi, şimdi değildi. Hem endişesini arttırsa da neredeyse emin olduğu bir durum daha vardı ki Martha haklıydı. Jolene iki hafta belki biraz daha

önce adet görmeliydi ama görmemişti. Belki de stres veya gerginlik yüzündendi, bilmiyordu ama mide bulantıları devam edip yorgunluk hâli sürdükçe hamile olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sergio ile bir bebekleri olacaktı. Bu kaçmak için yeterli bir sebep değil miydi?

İtiraf etmek zorundaydı, kendi başına kaçacağını hiç düşünmemişti. Bir umut Sergio'nun onu kaçırmak için geleceğini düşünmüştü. Onu kurtarmak için gelecek ve buradan götürecekti. Yeni bir hayata... Bu kadar önemli olan işinin ne olduğunu merak ediyordu. Onun kendi başına geldiğini görünce sevinecek miydi? Peki ya bebekleri olacağını öğrendiğinde? Jolene tüm bunları öğrenmek için bekliyordu. Işığı kapalıydı. Üzerinde çiftlikte çalışırken giydiği binici pantolonu, botları ve kareli gömleği vardı. Saçlarını örmüş, ucuna bir kurdele bağlamıştı.

Sonunda sabaha karşı saat üçte babası, George ve Ernie eve döndü. Jolene onların odalarına yerleşip uykuya dalmalarını bekledi. Kimse onu kontrole gelmeyince de gitmek için ayaklandı. Sessizce evden çıkıp ahırdan Ivy'i aldı. Taylorsville'den çıkıp Lexington'a doğru dört nala at sürmeye başladığında özgürlüğe ve aşka giden yolda ilk adımı atmıştı. Her şey planına uygun işliyordu, güneş doğmadan Lexington'daki otobüs terminaline varmıştı. Ivy'i bırakmış ve ona eve dönmesini söylemişti. Otobüsü birazdan kalkacaktı. Yanına aldığı paranın yolculuğu için yeterli olacağını düşünüyordu, eğer yetmezse diye birkaç parça mücevherini de almayı akıl etmişti.

Doğrudan NewYork'a otobüs yoktu, bu yüzden Jolene'i uzun ve karmaşık bir yolculuk bekliyordu; önce Cincinnati'ye, oradan Columbus'a daha sonra Pittsburg'a ve son olarak da New York'a gelmişti. Tam bir gününü yolda geçirmiş, yorulmuş, uyumamış ve kesinlikle bitmiş bir hâldeydi. Otobüs terminalinden bulduğu taksiye binerek elinde tutmaktan buruşmuş ve yazıları neredeyse silinmeye yüz tutmuş kâğıdı adama uzattı. Adam kaşlarını çatarak adrese bakmaya başlayınca Jolene açıklama yapması gerektiğini hissederek, "Manhattan'a gitmek istiyorum," dedi. Adresin sonunda Manhattan, NYC yazdığını biliyordu.

"Buraya gitmek istediğinize emin misiniz, hanımefendi?"

Jolene şaşkınlıkla başını sallarken, "Evet," dedi.

"Burası Küçük İtalya."

Jolene doğru yoldaydı, Sergio'ya çok yaklaştı. Bu hisle birlikte gülümsedi. "Gitmek istediğim yer orası."

Adam arka koltuğa doğru dönerken yüzünde hâlâ endişeli bir ifade vardı. Hafifçe kafasını kaşırken, "Orası tehlikeli bir yer, İtalyanlar orada yaşıyorlar. Şu karanlık işlerle ilgilenenler de... Her gün bir olay oluyor. Yalnız bir bayan için uygun değil," dedi.

Jolene kaşlarını çatarak, "Orada beni bekleyen biri var," diye ısrar etti.

Şoför en sonunda ikna olarak yola çıktı. Jolene rahat bir nefes alırken pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Karşısında her ayrıntısıyla keşfedilmeyi bekleyen kocaman bir şehir vardı. Hayatında hiç bu kadar büyük binalar, bu kadar çok araba ve bu kadar çok insanı bir arada görmemişti. İnsanı içine çekecek bir girdap gibi korkutucu görünse de içindeki renkler merak uyandırıcıydı. Jolene hayatında ilk defa luna-parka gelen ve koşup oynamakla bir köşeye saklanmak arasında kalmış küçük bir çocuk gibiydi.

Taksi on dakika kadar sonra bir sokağın önünde durdu. Jolene heyecanla, "Burası mı?" diye sordu.

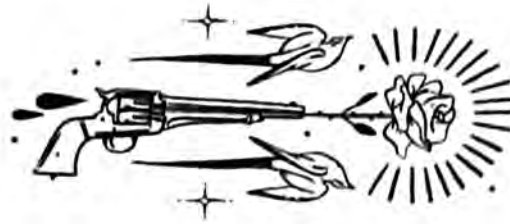
Adam iki büyük binanın arasından devam eden karanlık sokağı işaret ederek, "Bu yolu takip edin, adrese ulaşırsınız. Üzgünüm bayan, sizi burada indirmek zorundayım. İtalyan Mahallesi'ne giremem," dedi.

Jolene gözlerini devirdi. Gerçekten bu kadar korkutucu olan ne vardı? Sadece başka ülkeden gelmiş insanların yerleştiği bir mahalleydi. Ücreti ödedikten sonra son parasını da kullanmış oldu. Sergio'yu burada bulmayı umuyordu yoksa kalacak yer için yeterli parası yoktu. Mücevherleri paraya çevirmesi gerekecekti. Elindeki küçük çantasıyla birlikte karanlık sokağa adım attı. Karanlık ve uzun bir koridoru andıran sokak, onu çevreleyen binalar yüzünden güneş almıyordu. Jolene yaz sıcağına rağmen ürperdiğini hissetti. Sokağın sonu daha geniş bir caddeye açıldı. Dükkanlar, evler, restoranlar ile etraf oldukça canlı görünse de caddede yürüyen pek fazla insan yoktu.

Adımlarını hızlandırarak yol boyunca ilerledi. Kiremit rengi binaları süsleyen demir korkuluklu balkonlar, pencerelerdeki çiçekler, ilerideki çiçek pazarından gelen çiçek kokusu ve alışveriş yapan birkaç insanın melodik İtalyancası... Jolene New York'ta olduğundan emin olmasa İtalya'da olduğunu düşünürdü. Yanından geçen birkaç centilmen İtalyan şapkalarını çıkararak onu kibarca selamladı ama Jolene kendini önüne bakmaya şartlamıştı. Emin adımlarla sokak numaralarını takip ederek hedefine yürüyordu ve nihayet aradığı evi bulmuştu.

Kader

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aptal aşk tanrısı, sen gerçekten adı bir adamsın. Hanatlarını bağlamak isterdim böylece uçamazdın. Aşığım ve bu ağlanacak bir utanç.

CONNIE FRANCIS – STUPID CUPID

Jolene önünde durduğu küçük binaya baktı. Onu çevreleyen diğer binalardan farklı olarak üç katlıydı, kırmızı boyası yeni ve parlak görünüyordu. Üst kattaki sevimli balkon yeşil yapraklı kırmızı çiçeklerle süslenmişti. Sıcak, samimi ve kesinlikle son derece İtalyan'dı, kendi kendine gülümsedi. Sergio bu evde ailesiyle yaşıyor olmalıydı, aksi hâlde bir erkeğin yalnız yaşaması için fazla bakımlı görünüyordu. Jolene birkaç basamak merdiveni çıkararak kapı tokmağını iki kere vurdu. Birkaç saniye sonra elli yaşlarında, ufak tefek, esmer bir kadın kapıyı açtı.

Jolene bu kadının Sergio'nun annesi olabileceğini düşünerek heyecanlandı. Elinde tuttuğu çantanın sapını sıkarak, "İyi günler Bayan. Ben Sergio'yu arıyordum, acaba burada mı yaşıyor?" diye sordu.

Kadın yüksek sesle İtalyanca konuşmaya başladı. Bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama Jolene tek kelime anlamıyordu. "Üzgünüm, sizi anlamıyorum."

Kadın sesini biraz daha yükseltti ama hâlâ tek kelime İngilizce konuşmuyordu. Jolene çaresiz gözlerle kadına bakarken arkadan başka bir kadın onlara doğru yaklaştı. Güzel ve oldukça genç bir kadındı, sarı saçları topuz yapılmış, beyaz yüzü, kırmızı yanakları ve kahverengi gözleri açığa çıkmıştı. Boynundaki bir dizi inci kolye ve açık pembe elbisesi sevimli görüntüsünü tamamlamıştı. Hoş bir ses tonuyla Jolene'e bakarak, "Sophia İngilizce bilmez. Çok üzgünüm," dedi ve Sophia'ya İtalyanca bir şeyler söyleyerek kadını içeri gönderdi.

Kapıyı biraz daha açarak Jolene'e kibarca gülümsedi. "Kimi aramıştınız?"

Jolene onun Sergio'nun kız kardeşi olup olmadığını düşünüyordu, en fazla Jolene ile yaşıt olmalıydı, belki bir iki yaş daha küçük bile olabilirdi. "Şey... Ben Sergio'yu arıyordum. Sergio Russo. Adresinin burası olduğunu sanıyorum fakat emin değilim."

Kadın onu başıyla onayladı. "Ah, evet, burada yaşıyor. Siz kimsiniz?"

Jolene ne söylemesi, kendini nasıl tanıtması gerektiğini bilemiyordu. Bir anda fazla ayrıntı vererek Sergio'yu ailesine karşı mahcup etmek istemiyordu, belki de henüz ondan bahsetmemişti. Bu yüzden son derece yüzeysel bir şekilde, "Ben hemşireyim," dedi. "Kendisi bizim kasabamızda ufak bir kaza geçirmişti ve-"

Genç kadın aşırı coşkulu bir tavırla ufak bir çığlık atarken elini ağzına kapattı. "Aman Tanrım! Arabası uçurumdan yuvarlandığında onu iyileştiren hemşire siz misiniz?" diye sordu. Anlaşılan Sergio ailesine ondan bahsetmişti. Jolene, genç kadını hafifçe onayladı ve ne olduğunu anlamadan kadın onu kolundan tutup içeri çekti. "İçeri gelin, lütfen. Sergio birazdan burada olur."

Sarmal merdivenin süslediği holden geçerek geniş bir salona ulaşılar. Ferah mobilyalarla dekore edilmiş açık renk salonun pencereleri demir parmaklıklarla çevrili olsa da doğruca sokağa bakıyordu.

Genç kadın ona krem renk kanepayı işaret ederek, "Lütfen, oturun," dedi. Jolene çantasını ayağının dibine bırakıp otururken şaşkıındı. Kadın onun şaşkınlığını fark etmiş olmalı ki gülümsedi, yanakları kızarmıştı.

"Çok özür dilerim. Ben heyecanlandım." Jolene'in önünde durup ona elini uzatırken, "İsmim Anna," diye mırıldandı. "Sergio'yu kurtardığınız için size minnettarım. Tanrı onu bize bağışladı ve sizin yardımınızla hayata tutunmasını sağladı." İstavroz çıkarırken incilerin ardına gizlenmiş altın hacı tuttu.

Jolene lafa girmek için bir başarısız girişimde daha bulundu. "Şey... Aslında oldukça şanslıydı."

Fakat genç kadın coşkulu görünüyordu, yanakları kızarmış, gözleri yaşlarla parıldamak üzereydi. Anlaşıla Sergio'nun kazası onu fazlasıyla üzmüştü. Jolene ona karşı büyük bir şefkat hissiyle doldu.

"Siz, Sergio'nun kardeşi misiniz?"

Kadın gülümseyerek kafasını iki yana salladı, yanakları iyice pembeleşmişti. "Geçen yıl evlendik, henüz on yedi yaşındayım."

Jolene duyduklarıyla birlikte beyninde büyük bir gürültü hissetti. Sanki kulağının dibinde bir bomba patlamıştı, kadın bir şeyler daha

anlatıyordu ama Jolene artık söylediklerini anlama yetisinden yoksundu. Bu kadın... Sergio'nun karısı mıydı? Sergio evli miydi? Hem de bu kadar genç, güzel ve onu sevdiği her hâlden belli olan bir kadınla... Peki o hâlde neden kendisiyle birlikte olmuş, ona âşık olduğunu söylemiş ve sözler vermişti? Hafızasını gerçekten kaybetmiş olmalıydı. Ya da soğuk kanlı bir yalancıydı! Buna başka bir açıklama yapamıyordu. Daha duyduklarını sindirememişken ona kapıyı açan kadın kucağında bir bebekle içeri girdi. Bebek pembe, beyaz dantel yumağının içindeydi, keskin ağlaması odaya bir anda dolunca Anna heyecanla bebeğe uzanıp kucağına aldı. Jolene kendi ile verdiği savaşa ara vermiş, kadına ve kucağındaki bebeğe bakıyordu.

"Ve bu küçük hanım ailemizin yeni üyesi Angela Russo. Ona Sergio'nun annesinin adını verdik." Anna derin bir şekilde iç çekerken Jolene'in tam karşısındaki koltuğa oturup bebeği emzirmeye başladı, bir yandan da bebeğine bakıp gülümseyerek konuşuyordu. "Üç hafta önce doğum yaptım ve Sergio tam vaktinde yetişti. O olmadan doğum yapacağım diye çok korkmuştum. Neyse ki sen onu kurtardın ve minik kızımızın doğumuna yetişti."

Jolene büyük bir darbe daha almıştı. Bu seferki gözyaşlarının göz pınarlarına kadar gelmesine sebep olsa da kendini tutarak ağlamadı. Sergio gelememişti çünkü karısı bir bebek bekliyordu. Sergio gelememişti çünkü burada bir ailesi vardı. Söylediği her şey yalandı. Kalbinin acısı onu yerine mıhlasa da burada daha fazla oturamayacaktı. Sergio'nun yüzünü görmek istemiyordu. Aslında onunla yüzleşip gerçekleri yüzüne haykırmak, ona yalancı bir pislik olduğunu söylemek isterdi. Fakat bunu yapamazdı. Karısı Anna... Ona çok âşıktı, bir bebeği vardı, mutlu ve tatlıydı. Jolene ona böyle bir kötülüğü asla yapamazdı.

Ayağa kalkarak, "Ben gitmeliyim," dedi.

Anna'nın gözleri kocaman oldu. "Lütfen oturun. Sergio neredeyse gelir ve sizi gördüğüne sevineceğinden eminim. Gelip gittiğinizi duyarsa çok üzülür."

Jolene zorlukla gülümsedi. "Acil bir işim vardı ve unuttum. Üzgünüm." Güçlkle ayağa kalkarken çantasından adamın kimliğini çıkarıp sehpanın üzerine bıraktı. "Bay Russo kimliğini kaza sırasında düşürmüş, onu bulup teslim etmek istedim, siz ona verirsiniz."

Hemen ardından Anna'ya onu geçirmesine gerek olmadığını, bebeğini emzirmesini ve onunla tanıştığı için çok mutlu olduğunu mırıldandı. Kulağa söylediklerinin nasıl geldiğini bilmiyordu sadece ez-

berlediği bir dizi sözü okur gibiydi. Sophia onu geçirdi ve İtalyanca bir şeyler söyleyerek kapıyı kapattı. Jolene bir eliyle merdiven korkuluğuna tutunurken diğer eliyle çantasının sapını sıkıyordu.

Geldiği yönün ters istikametine doğru yürürken nereye gittiğinin bir önemi kalmamıştı, zaten bunun farkında bile değildi. Ayakları birbirine dolaşıyor, başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Caddeyi çevreleyen binalara tutunarak yürürken insanların bakışlarından rahatsız olmaya başlamıştı. Hızlıca kendini ara sokaklardan birine attı. İssiz, kimsesiz, karanlık sokak boyunca ilerlerken şimdi ne yapacağını düşünmeye başlamıştı. Karnında bir bebek olduğundan neredeyse emindi. Yalnızdı, parası yoktu, evden kaçmıştı ve ailesinin yanına asla dönemezdi. Bir hastanede iş bulabilirdi ya da bebek doğana kadar idare etmeliydi. New York büyük bir şehirdi, mutlaka karşısına bir fırsat çıkardı. Başını kaldırıp çevresine baktı. Birkaç dükkânın arka kapısı buraya açılıyor olmalıydı, çöp kutularından yayılan keskin koku mide bulantısını tetikledi. Arkasında ayak sesleri duyunca hızlıca dönüp baktı fakat kimse yoktu. Korkmaya başlamıştı, bu sokaktan bir an önce çıkmak istiyordu fakat geri dönemeyecek kadar da çok uzaklaşmıştı.

Adımlarını hızlandırarak ilerledi, koşmamak için kendini güçlkle zapt ediyordu. Bedeni, tehlike hisseden bir hayvan gibi ona sinyaller gönderiyordu ama Jolene çevresinde herhangi bir tehlike göremiyordu. Nihayet o karanlık sokaktan çıktı ve bir ana caddeye ulaştı. Caddenin hemen çıkışına park etmiş iki siyah araba ve yoldan geçen tek tük arabalar dışında caddede kimse görünmüyordu. Jolene tam karşıda bir meyhane olduğunu fark etti. Tabelası İtalyancaydı ama içki kokusu karşı sokağa kadar ulaşıyordu. Jolene bu mahalleden bir an önce çıkmak ve bulunduğu yerden uzaklaşmak istiyordu. Kaldırımında durduğu sırada meyhaneden çıkan adama kilitlendi. Onu tanımıyordu, neden dikkatini çektiğini de bilmiyordu. Belki koca caddede gördüğü tek insan o olduğu içindi belki de inanılmaz şık görüntüsünden dolayıydı. Jolene daha önce hiç böylesine şık bir adam görmemişti. Çizgili, lacivert bir takım elbise giyiyordu. Yeleğinden kravatına ve mendiline kadar özel bir güne hazırlanmış gibiydi. Başındaki şapka takım elbisesi ile aynı kumaştandı ve yüzünü gizliyordu. Kahverengi mokasenleri güneş ışığında göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Boyu uzundu ve yapılıydı, bunlar onu farklı kılan diğer özelliklerdi.

Elbette adam onu görmedi, zaten Jolene öyle dikkat çeken bir kız değildi, hiç olmamıştı. Adam karşıdan karşıya geçerken sağına solu-

na bakma gereği bile duymadı. Sanki arabaların ona yol vereceğinden emindi. Yolun tam ortasında, elinde tuttuğu sigaradan son bir nefes çekerek yere attı ve yürümeye devam etti. Jolene'in yanında duran siyah limuzine doğru geliyordu, adamı seyrederken karşıdan karşıya geçmeyi unutmuştu. Adam siyah arabaya binmeden önce kafasını kaldırdı, şapkasının ardından ona doğru baktı. Ve Jolene adam ona bakana kadar gözünden akan yaşların farkına varmamıştı. Kendini o kadar çok sıkışmış, o kadar çok mücadele etmişti ki gözyaşları sinsice akmaya başladığında onlara daha fazla karşı koyamamıştı.

Tam o anda adamın hemen arkasında bir hareketlilik fark etti. Caddenin diğer ucunda duran yeşil arabadan inen adam, pantolonundan çıkardığı silahı doğruca adamın olduğu yöne çevirdi ve Jolene tam o anda var gücüyle bağırmaya başladı.

"Bayım! Silah!"

Adam ani bir hamleyle arkasına bakmadan bir adım yana kaydı. Çok kısa bir andı, sanki olanları ağır çekimde seyretmişti. Silah ateşlendi, gürültüyle patladı. Siyah arabalardan çıkan bir grup adam silahlarını yeşil arabaya doğru ateşlediler, patlayan silahlar birkaç çığlık ve acı bir fren sesiyle birlikte arka planda kaldı. Jolene adama bir kez daha baktı, adam yere dizlerinin üzerine çökerken gözlerini bir saniye olsun Jolene'den ayırmadı. Jolene elindeki çantayı yere bırakıp adamın yanına koştu. Elini omzuna koyarak tamamen yere düşmesine engel olurken nereden vurulduğunu anlamak için sırtına baktı. Kurşunun isabet ettiği noktada kumaş yanmış, kan adamın şık takımına yayılmaya başlamıştı. Telaştan ve şaşkınlıktan pek anlayamasa da kurşunun hayati organlardan birine isabet etmediğini umuyordu. En azından kalbini korumuştur ve bu iyi bir haberdi.

Jolene dizlerinin üzerine çökerek, "Beni duyuyor musunuz?" diye sordu.

Adam konuşmadı sadece gözlerini kapatıp açtı. Yüzü şapkası yüzünden karanlıkta kalsa da Jolene bu küçük hareketi fark etmişti, adam onu duyuyordu. Jolene hızlıca ne yapması gerektiğini düşünürken önce kanamaya müdahale etmesi gerektiğini hatırladı. Üzerindeki gömleğin düğmelerini çözdü ve onu çıkararak adamın yarasına sertçe bastırdı. Çok temiz sayılmazdı ama şu an yapabileceği başka bir şey yoktu. Onu tedavi etmek için bir hastaneye götürmeliydi. İçindeki askılı bluz ile kendini fazla çıplak hissetse de bunu umursamanın zamanı değildi. Jolene bu kadar iri yapılı bir adamı nasıl yerinden kaldırıp

taşıyacağını bilmiyordu. Çevrede yardım isteyeceği biri var mı diye kafasını kaldırdığında yanlarına siyah takım elbise içinde, şapkalı bir adam geldi.

"Efendim, iyi misiniz?" Bu soruyu doğruca adama sormuştu, adam hafifçe başını eğdi.

"Kanamasına müdahale edilmeli, yarayı görmem için kıyafetlerini çıkarmalıyım. Acilen hastaneye gitmeliyiz." Siyah takım elbiseli adam ona baktığında Jolene kendini açıklamak zorunda hissetti. "Hemşireyim."

Adam başını salladı. "Beyefendiyi tedavi edileceği bir yere götüreceğiz."

"Bir hastane demek istediniz herhâlde?"

"Endişelenmeyin küçük hanım, daha önce de defalarca kez vuruldu, bu ilk değil."

Jolene'in ağzı şaşkınlıktan küçük bir o şeklini aldı. Daha önce vurulmuş muydu? Peki ama neden? Yaralı adam bir şeyler homurdandı ama Jolene ne söylediğini anlayamadı. Siyah takım elbiseli adam onu kaldırıp limuzine götürürken Jolene hâlâ yarasına kompres yapıyordu. Çok geçmeden silahlı adamın peşinden koşan adamlardan ikisi döndü.

"Yaraya bu şekilde bastırmalı ve bir an önce kurşunu çıkarmalısınız." Jolene direktif verirken siyah takım elbiseli adam bıyığının altından güldü.

"Görünüşe göre küçük hanım bizimle geliyorsunuz."

"Ben mi?"

"Evet, hemşire değil misiniz? Arabaya binin, lütfen. Beyefendi daha fazla kan kaybetmesin."

Jolene neden o arabaya binmişti? Neden yardım edemeyeceğini söylememiştir? Adamı kim, neden vurmuştu? Tanrım! Bu arabada ne işi vardı? Tüm bu sorular cevapsız bir şekilde kafasının içinde dolaşırken siyah limuzin iki arabanın eskortluğunda son hız ilerliyordu. Adam kucığında yatıyordu ve gözleri kapalıydı. Jolene ilk defa onun yüzüne baktı. Görünenden ya da tahmininden daha olgundu. Yüzünde belli noktalarda yaşını ele veren çizgiler vardı. Karakteristik kemikli bir suratı, büyük ama suratına yakışan bir burnu ve kalın dudakları vardı. Aslında güzel bir adam değildi ama etkileyici bir havası olduğu gerçektir. Adamın suratına baktığında ilk dikkatini çeken şey kapalı gözündeki derin yara iziydi. Uzun yıllar önce olmuş olmalıydı, yara

izi pembeydi ve kaşının hemen üzerinden başlayıp göz kapağından geçiyor, göz çukurunun altında bitiyordu. Sahibine korkutucu bir hava katması gerekirdi ki tam olarak da bunu yapıyordu.

Adamın şapkasını çıkardı, beyaz çizgilerin süslediği açık kumral saçları açığa çıktı. Şapkayı kenara atarak adamın ceketini sıyırdı. Bunu yaparken canı acımış olmalı ki dudakları arasından dökülen iniltiyle gözleri aralandı. Bir gözü koyu kahverengiyken yaranın olduğu göz donuk, saydam bir maviydi, aldığı hasarla zarar görmüş olmalıydı.

"Ogni angelo in paradiso è così bello?"

Adam çok karizmatik bir ses tonuyla İtalyanca konuşuyordu. İtalyanca olduğunu biliyordu çünkü Sergio'nun ona mırıldandığı sözcükleri hâlâ anımsıyordu. Gözlerine gelen yaşları burnunu çekerek geri gönderdi. "Üzgünüm bayım, İtalyanca bilmiyorum."

Adamın dudakları gülümser gibi kıvrıldı. Nefesini tutup acıdan dişlerini sıkarak, "Cennetteki her melek bu kadar güzel mi?" diye sordu.

Jolene onun ölüm döşeginde bile iltifat etme kabiliyetine gülümsedi. Adamın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Ölmediniz."

Adam dişlerini birbirine bastırdı. "Tahmin etmeliydim, Tanrı'nın beni cennete göndereceğini hiç sanmam, bir karışıklık olduğundan emindim."

Gömleği adamın kollarından sıyrırken beyazlamaya başlamış tüylerle kaplı göğsünü fark etti. Göğsü geniş ve kaslarla kaplıydı, aynı şekilde kolları da öyleydi. Fakat tıpkı şimdi arabayı kullanan siyah takım elbiseli adamın söylediği gibi pek çok yara izi de vardı. Kurşun izleri, bıçak izleri...

"Kötü bir adam olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

Adam, Jolene'i titreten bir keskinlikle, "Bundan eminim," dedi.

"Kendinizi yormayın, yaranıza bakmam gerek ve bu biraz canınızı yakabilir."

Jolene adamın doğrulmasını ve arkasını dönmesini sağladıktan sonra kurşun yarasına baktı. Çok derin görünmüyordu ama kurşun içerdeydi, kanama devam ediyordu, bu hiç iyi değildi. Bir hastaneye, doktora ve tıbbi malzemelere ihtiyaç vardı. Jolene yaraya gömleğini bastırmaya devam ederken şoföre seslendi.

"En yakın hastaneye ne kadar kaldı?"

Limuzinin ara penceresi açıktı, şoför aynadan arka tarafa baktı. "Hastaneye gitmiyoruz."

"Hastaneye gitmeliyiz!" Jolene bağırmaya başlamıştı. "Adam yaralı ve kan kaybediyor. Bir doktora ihtiyacı var!"

"Beyefendi eve gidiyor, hanımefendi. Oraya bir doktor gelecek ve ne gerekiyorsa o yapar."

"Fazla zamanı yok, kurşunu çıkarmalıyız."

"O hâlde kurşunu sizin çıkarmanız gerekecek, eve kadar bekler misiniz yoksa bir bıçak versem şimdi mi yaparsınız?"

Jolene'in sinirden ve çaresizlikten elleri titremeye başlamıştı. Fakat itiraz etmesi faydasız görünüyordu.

İskeleden küçük bir gemiye bindiklerinde kaşlarını çatı. "Neden denizdeyiz?"

"Adaya gidiyoruz."

Gemi çalışırken şoför arkasını dönerek ona baktı. "New York adalarıyla meşhurdur. Beyefendi o adalardan birinin sahibi."

Jolene yutkundu. Harika! Yaralı adamın bir adası vardı. Bu adamlar kimdi? Neye bulaşmıştı böyle? Jolene hayatında ilk defa bir gemiye binmişti. Neyse ki mide bulandırıcı yolculuk çok uzun sürmeden şehri gören oldukça yakın bir noktadaki küçük adaya ulaştılar. Adada minik bir limanın yanında adayı çevreleyen bir kumsal ve ağaçlık alanın içinde göze çarpan büyük bir malikâne de vardı. Adam yolculuk boyunca bilinçsiz bir şekilde uyusa da Jolene onu sık sık kontrol etmişti.

Araba doğruca malikâneye hareket ederken şoför bir kez daha onunla konuştu. "Doktora haber verdik, yakında burada olur."

"Artık doktoru bekleyemez, kurşunu çıkaracağım."

Şoför güldü. "Daha önce kurşun çıkardın mı?"

Jolene kendine güvenen tavrıyla sert bir ses tonu kullanarak, "Evet," dedi. "Daha önce kurşun çıkardım."

"Duydunuz mu efendim? Küçük hanım ya bir azize ya da sandığımızdan daha tehlikeli." Böyle bir durumda bile ses tonundaki eğlence Jolene'i ürküttü. Patronu vurulmuştu hatta ölmek üzereydi ama bunu Jolene'den başka kimse ciddiye alıyormuş gibi görünmüyordu.

Adam dişlerinin arasından, "Ya da beni öldürecek," diye tıslarken sırıtiyordu. "Düşündüğüm kadar kötü bir ölüm olmazdı."

Şoför arabayı devasa malikânenin ön kapısında durdurdu. Camdan dışarı sarkarak İtalyanca bir şeyler söyledi, saniyeler içinde silahlı altı adam arabaya doğru gelmeye başladı. Adam ona dönerek, "Ölmesine izin verme," dedi.

Birkaç dakika içinde adam yukarı taşınmıştı. Jolene onun peşinden giderken bu eşsiz malikâneyi pek fazla inceleyememişti. Adamın odası doğruca şehre bakan kusursuz bir manzaraya sahipti. Adamı yatağa bıraktılar, Jolene ise istediği malzemeleri sıralamaya başladı. Saniyeler içinde neşterden gazlı beze hatta ağrı kesici ilaçlara ve serumla kadar her şeyi getirdiler. Bir evde neden bu kadar çok tıbbi malzeme olurdu? Adam uyanıktı, bilinci yerindeydi. Kapıda dikilen şoför ise yardım etmeye pek hevesli görünmüyordu sadece kapıda durup Jolene'in ne zaman kaçacağı hakkında bir fikir edinmeye çalışıyormuş gibi ona bakıyordu.

"Bayım size bir sakinleştirici vererek uyumanızı sağlayabilirim böylece kurşunu çıkarırken acı hissetmezsiniz." Adamın alnı terlemeye başlarken yüzü de beyazlamıştı. Vücudunda belirgin bir titreme vardı.

Gözlerini devirirken, "Acı umurumda değil ama beni bir zavallı gibi bayıltman gururumu yerle bir eder," dedi. Jolene sesindeki o alaycı tavır karşısında hayrete düştü.

"Peki, o zaman birkaç adamınızı sizi tutması için çağırın. Çünkü çok acıyacak."

Kapıda dikilen ve yüzünde bir sırıtişla onları seyreden şoförüne bakarak, "Duydun mu, Viggo? Acıyacakmış," dedi.

"Duydum, efendim. Hanımefendinin elinin bir İtalyan kasabından daha hafif olduğuna bahse girerim."

Sanki aralarında bir espriye güler gibi güldüler ve bu Jolene'i oldukça öfkeliendirdi. Yarayı dezenfekte ederken nazik davranmamaya karar vererek sıvıyı yaraya boca etti. Adamın nefesi kesilmiş, ağzından tıslama benzeri bir ses çıkmıştı. Şoför İtalyanca bir şey söylediğinde başını sallayarak onu onayladı ve dişlerinin arasından konuşmaya başladı. İtalyanca konuşuyor olsa da Jolene onun sesindeki tehlikeyi hissediyordu. Şoför onu onayladıktan sonra kapıyı kapatıp odadan çıktı ve Jolene'i adamla yalnız bıraktı. Yaralı bir adamın yanında tedirgin hissetmemesi gerekirdi ama nedenini anlamadığı bir şekilde bu adamın yanında kendini tedirgin ve savunmasız hissediyordu. Jolene neşterle ufak bir müdahalenin ardından kurşunu çıkardı.

"Şansınız varmış, çok derine gitmemiş."

Adam soğuk bir sesle, "Senin sayende," dedi.

"Benim mi?"

"Evet, beni kurtardın. Muhtemelen sen uyarmasaydın kalbimden ya da başımdan vurulacaktım."

Jolene, adamın yarasına dikiş atarken nefesini tuttu. Bunu hiç düşünmemişti, o an adamı uyarması sadece reflekti. Adam tecrübeli bir şekilde Jolene'in uyarısını dinlemiş, göğsünü dönerek daha ciddi bir darbe almasına engel olmuştu. Yana doğru bir adım attığını hatırlayan Jolene, o an hayati bir kurşun yarasını engellediğini fark etti.

"Sen bir meleksin. Öyle olmalısın. Beni bir değil iki defa kurtardın." Jolene adamın yarasını temizleyerek üstünü kapatırken ona bakmaktan kaçındı ama onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. "Seni Tanrı mı gönderdi?"

Jolene gülümseyerek kafasını iki yana salladı.

"Korkarım hayır, beni buraya getiren kendi kötü kaderimdi."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ağladığımda fayda yok. Her şeyi yaptım ve şimdi denemekten bıktım. Gecelerimi attım. Ve bütün günlerimi seninle harcadım. Sen kendi yoluna gidiyorsun, ben de benimkime. Şimdi ve sonsuza kadar zamanın sonuna kadar.

BUDDY HOLLY – IT DOESN'T MATTER ANYMORE

Adam, Jolene'in fark ettirmeden verdiği ağrı kesicinin etkisiyle uyuya kalmıştı. Fakat Jolene ne yapacağını bilemediği için onun yanında beklemeye karar vermişti. Pencerenin önündeki altın varaklı koltuğu sürükleyerek yatağın yanına çekti, ayaklarını topladı ve yeterince küçüldüğünde gözlerini kapattı. İçindeki korku, endişe ve çaresizlik bedenine bir karanlık gibi çökerken göz kapakları ağırlaştı. Eli farkında olmadan henüz düz olan karnını kaplamıştı. Jolene izlendiği hissiyle gözlerini açtığı anda hava kararmış, odadaki eşyalar birer silüet hâlini almıştı. Geniş pencerelerden hafif bir ay ışığı odaya dolsa da Jolene'in etrafı net görmesi birkaç saniyesini almıştı. Gözleri yavaşça yatağa kaydığında adamın uyanık olduğunu ve kendisini seyrettiğini fark etti. Hafifçe doğrulmuş, sırtını yatağın başlığına yaslamıştı. Üzeri çıplaktı, belden aşağısı ise örtünün altındaydı. Tek gözündeki keskin parlama onun kendisini seyrettiğini ele veriyordu.

"Beni bayıltmamayı söylemiştim," diye fısıldadığında odadaki sessizlik çatırdadı.

"Sizi bayıltmadım, ağrı kesici verdim. Hem biraz dinlendiniz. Bu iyi, daha çabuk iyileşeceksiniz."

"Ağrım yoktu, uyumam ise oldukça gereksizdi."

Jolene ayaklarını yere doğru uzattı. "Uyku gereksiz değildir, bütün insanlar uyur."

"Ben uyumam."

"Hiç mi?" diye sorarken Jolene şaşkındı.

"Neredeyse hiç."

Genç kız şaşkınlıkla ağzını açıp kapattı, bir şeyler söylemek üzereyken adam tekrar konuştu. İtalyan aksanı çok yoğundu, sesinde hafif pürüzlü erkeksi bir ton vardı. Korkutucu, tehlikeli ve esrarengiz...

"Bir Amerikalısın."

Jolene bu tespit karşısında elleriyle oynamaya başladı. "Bu normal değil mi? Burası New York."

Adam çekmeceye uzanmaya çalışırken, "New Yorklu değilsin," dedi.

Jolene onun bir yerini inciteceğinden korkarak oturduğu koltuktan kalkıp çekmeceyi açtı. Çekmecenin içi bir sigara tablası ve çakmak dışında boştu. Genç kız onaylamaz bir ses çıkarsa da adamın sigarasını almak için onun yardımını istemeyeceğini ya da sözünü dinlemeyeceğini biliyordu. İkisini de alıp adama uzattı.

"Teşekkür ederim," derken sigara tablasından bir puro çıkardı ve gümüş çakmakla yakarak derin bir nefes aldı.

"Nereden geliyorsun?"

"Kentucky'nin küçük bir kasabasından."

Adam güldü, yüz ifadesini pek seçemiyordu. "Çok uzaktasın, burada ne işin var?"

"Macera..."

Purodan bir nefes daha aldı, oda yoğun bir kokuyla sarmalanmıştı. "Şansına iyi bir tanesine denk geldin," derken güldü. "İtalyan Mahallesi'nde ne işin vardı?"

"Yolumu kaybettim."

"Macera arayan küçük bir kız İtalyan Mahallesi'nde yolunu kaybediyor ve silahlı bir olaya şahit olup yaralanan adamı kurtarıyor, öyle mi?"

Jolene kollarını göğsünde bağlayarak başını dik tuttu. "Tam olarak öyle."

Burnundan birkaç nefes veren adam güldü ve yanan puroyu komodinın hemen kenarında duran kül tablasına bırakıp ayaklarını örtünün altından çıkardı. Bacaklarını yataktan aşağıya sarkıtırken dikkatliydi. Yataktan destek alarak ayağa kalktığı anda Jolene'in tüm cesareti uçup gitmişti. Adam ona tepeden bakıyordu ve Jolene kendini küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu. Bu garipti, çünkü Sergio bu adamdan birkaç santim daha uzun olmalıydı ama hiçbir zaman onun yanında kendini korkmuş bir yavru kedi gibi hissetmemişti.

“İsmin ne?”

Jolene beklenmedik soru karşısında kaşlarını çatarak, “Jolene,” dedi. “Ama herkes Jo, der.”

Adam başını sallarken, “Jolene,” diye mırıldandı. İsmi dudaklarından bir şiir gibi çıkmıştı. “İsminin kısaltılmasına izin vermemelisin. Böyle güzel bir ismin içinden bir harf bile atılmamalı.”

Genç kız bu beklenmedik tepki karşısında afalladı. Hayatı boyunca eğer annesiyle babasını kızdırmadıysa hep Jo olmuştu ama bu adam şimdi karşısına geçmiş ona yeni bir isim veriyordu. Jolene...

Adam elini tokalaşmak ister gibi uzatırken, “Giovanni Cardinale,” diye mırıldandı.

Jolene adamın elini sıkarken gülümsedi. “Yani insanlar size Gio demiyor mu?”

Giovanni’de karşılık olarak güldü. “Kimse bana Gio demez.” Jolene’in gözlerine bakarken, “Ama sen diyebilirsin,” dedi. “Seninki kadar güzel bir isim değil.”

Genç kız isminin güzel olduğunu hiç düşünmemişti. Annesinin Fransa’dan gelen büyükannesinin adıydı ve sadece anlamının “güzel” demek olduğunu biliyordu. Yaşlı ve ölmüş bir kadının ânisine konmuş, üzerinde fazla düşünülmemiş bir isimdi ama bunu ona söylemedi. Ayrıca ona Gio demek gibi bir samimiyet kuracak kadar uzun zaman burada kalmayacaktı.

“Şimdi söyle bana Jolene... İtalyan Mahallesi’nde ne işin vardı?” Ona doğru hafifçe eğilerek fısıldadı. “Ve yalan söyleme, en iyilerinin bile kokusunu alırım.”

Jolene yutkundu. “Birini arıyordum,” dedi.

“Kimi?”

Genç kız omuz silkerek, “Bu artık önemli değil,” diye mırıldandı. “Onu buldum.”

“O hâlde neden onun yanında değilsin?” Jolene gözlerini kaçırırken adam buruk bir tebessümle karşılık verdi. “Biz İtalyanlar bazen kalp kırabiliyoruz.”

“Aradığımın bir erkek olduğunu ve bunun kalbimle ilgili olduğunu nereden bilebilirsiniz ki?”

Adamın gözleri üzerinde gezindi. “Kalbi kırılmış bir kadın gibi görünüyorsun. Güçlü, mağrur ama hüznü.” Jolene onu onaylamadı ama bu sessizliğinden bile aldığı onay adama yetmiş gibi görünüyordu. “Ne oldu? Anlat bana.”

“Neden merak ediyorsunuz, birbirimizi tanımıyoruz.”

“Tanışmaya çalışıyorum. Hem belki sana yardım edebilirim.”

Jolene adamın yüzüne baktı. Acı çekiyor olmalıydı, saatler önce bir kurşun yemişti ama onun aşk acısının hikâyesini mi dinlemek istiyordu? “Oturmalı hatta yatmalısınız. Yaralısınız.”

“Göründüğüm kadar yaşlı değilim.”

“Öyle söylemek istemedim.”

Jolene ilk defa adama dikkatle baktı. Vücuduna bakarak onun genç bir delikanlı kadar formda olduğunu söyleyebilirdi ama yüzü ve saçlarındaki kırışmalar yaşı hakkında fikir veriyordu. Olgun bir adamdı... Görünüşe göre oldukça güçlü ve bir imparator kadar da zengindi. Adam şaşırtıcı bir şekilde Jolene’i dinleyerek yatağa oturdu. Jolene’de rahatlayarak az önce kalktığı koltuğa oturup pantolonundaki görünmez tozları silkeledi.

“Bir kovboy gibi görünüyorsun.”

Adamın söylediği şey karşısında gülümseyen Jolene, “Düğün günümde kaçtım. Şehre kadar at sürmem gerekti,” dedi. “Tanrım! Mick Rogers’ın suratını görmek isterdim.”

“Evden mi kaçtın?” Adamın gözlerinde takdir gezindi. “Gerçek bir macera.” Giovanni elini çenesinde gezdirirken, “Mick Rogers nişanlın mı?” diye sordu.

“Benim onayım olmadan yapılan bir nişan.”

“Çünkü sen... Bir İtalyan’a âşık oldun? Tahmin etmesi zor değil.” Jolene başını sallayarak adamı onayladı. “Kentucky’de bir İtalyan ha!”

“Arabası yaşadığım bölgede kaza yaptı ve ben... Ben onunla ilgilendim.”

Adam komodinin üzerindeki puroya uzanıp bir nefes alırken, “Güzel hikâye,” dedi. Genç kızın gözlerindeki bakışı yakalamış olmalı ki hafifçe öksürdü. Jolene kalbinin hâlâ binlerce parçaya ayrılıp içinden bir bir söküldüğünü hissediyordu.

“Seni ardında bırakıp buraya döndü, sende peşinden mi geldin?”

Jolene başını salladı. “Evinde karısı ve yeni doğmuş bebeğiyle tanıştım.”

Giovanni İtalyanca bir şeyler geveledi, Jolene bunun bir dizi küfür olduğundan emindi. “Şimdi ne yapacaksın? Evine geri mi döneceksin?”

Jolene gözlerini kaçırıp odada boş bir noktaya bakmaya başladı. “Dönemem. Artık olmaz.”

"Sana borçlandım, Jolene. Burada kalabilirsin. İstedğin kadar."

Jolene güldü. "Teşekkür ederim, bu çok nazik bir teklif ama bunu yapamam. Sizi tanımıyorum."

"Adımı biliyorsun. Gördüğün gibi bir İtalyan'ım. Yatırımcıyım."

Jolene onun bir iş adamı olduğunu tahmin etse de nedense içinde garip bir şüphe vardı. "Bir işe ihtiyacım var."

Adam dudaklarını büzerek düşünmeye başladı, kaşlarını çatmıştı. Bu yaralı olan tarafın daha gergin durmasına neden oluyordu. "Bir hemşiresin?"

Genç kız başını sallayarak adamı onayladı. "Kentucky Lexington'da okudum."

"Sanırım sana uygun bir işim var."

Jolene kıkırdadı. "Birkaç güne iyileşirsiniz, devamlı bir bakıcıya ihtiyacınız yok."

"Kendime bakıcı aramıyorum. Buna ihtiyacım olmadığı konusunda haklısın." Duraksadı ve Jolene'i incelemeye başladı. "Eşim... Uzun yıllardır felçli."

"Buna üzüldüm."

Adam başını salladı, omuzları çökmüştü. "Ona bakacak birine ihtiyacım var. Güvendiğim ve onun seveceği birine."

"Beni seveceğini nereden biliyorsunuz?"

Puroyu kül tablasına söndürürken, "Bir his," dedi.

Jolene kaşlarını çatı. "Eşiniz... O burada mı?"

Jolene Kentucky'den olabildiğince uzaklaşmak istiyordu. Bebeği ve kendisinin güvende olması için uzakta olmalıydı. Şu durumda Manhattan'da olmak istediğini de sanmıyordu. Sergio ile karşılaşmak istemiyordu, onu görmek istemiyordu. Manhattan onunla karşılaşmıyacağı kadar büyük müydü?

Adam onu onaylarken, "Burada," dedi.

Jolene'in gözleri şaşkınlıkla açıldı, kekeleyerek, "Sizinle mi yaşayacağım?" diye sordu.

Adam başını iki yana salladı. "Hayır, burada yaşamıyorum. Burada sadece ailem ve çalışanlarım kalıyor." Jolene'in açıklama beklediğini fark eden Giovanni konuşmaya devam etti. "Manhattan'da bir dairem var. İşimden kalan zamanlarda orada yaşıyorum."

Bir yatırımcının tam olarak ne yaptığını bilmese de adam bu kadar zengin olmak için çok çalışıyor olmalıydı. Şehre uzak bir adadan gidip gelmenin zor olduğundan emindi. Burası sanki içinde yaşayan insanla-

rın güvende olması için inşa edilmişti. Her yer korumalarla çevriliydi. Yine de eşinden ayrı yaşıyor olması mantıklı gelmiyordu. Annesi ve babasının da birbirlerine aşkla bağlı olduklarını sanmıyordu ama her zaman beraberlerdi, ikisini ayrı odalarda hatta ayrı yataklarda düşünemiyordu.

“Size söylemem gereken bir şey var. Eğer bana bir iş teklif ediyorsanız bunu bilmek hakkınız.”

Adam gözlerini kısarak ona bakıyordu. Jolene derin bir nefesle içini doldururken, “Bir bebeğim olacak,” diye mırıldandı.

Odaya derin bir sessizlik çöktü, eğer içeri bir kelebek girse Jolene onun kanat çırpış sesini duyacağından emindi. Adam onun ahlaksız olduğunu mu düşünüyordu? Ya da bir aptal? Neden bir şey söylemiyordu? Çenesindeki belirgin kasılmaları karanlıkta bile seçebiliyordu, birkaç saniye sonra adam derin bir huzurla konuştu. Sesinde en ufak bir yükselme olmadan bir rahip gibi konuşması hem ürkütücü hem hayranlık uyandırıcıydı.

“Bebeğin babası... Âşık olduğun adam, değil mi?” Jolene sadece başını sallayarak onu onayladı. “Haber var mı?”

“Hayır, bilmesini istemiyorum. Benim... Uzaklaşmam iyi olabilir. Bebeği doğurmak istiyorum, onu tek başıma büyütebilirim. Bunu yapabilirim.” Genç kız telaşla konuşmaya devam ederken adamın ayağa kalktığını fark etmemişti. “Peşimde olabilir. Nişanım... Peşime düşecek bundan eminim. Manhattan’a geleceğimi tahmin edecektir.”

Adam yanına kadar gelmişti ve Jolene, adamın elini omzunda hissettiğinde bunun farkına varabilmişti. Başını kaldırdığında destek verircesine omzuna dokunduğunu fark etti. Bileğinde pahalı görünen bir saat ve parmağında bir yüzük vardı. “Kimse seni bulamayacak. Burada seni kimse bulamaz.”

“Eşiniz İngilizce biliyor mu? Ben İtalyanca bilmiyorum.”

“Bilmene gerek yok. Doktorlar eşimin çevrede olup bitenlerden haberi olmadığını söylüyor. Tamamen hareketsiz ve bilinçsiz. Bizi duyamıyor, konuşamıyor. Sadece yemek yiyor, uyuyor ve tavana bakıyor ama yine de istersen onunla İngilizce konuşabilirsin, seni anlayacaktır. Sağlıklı olduğu zamanlarda İngilizce bilirdi.” Jolene daha tanımadan onun için üzüldü. “İstersen güvende olacağın, huzurlu bir hayatın olabilir. Maddi beklentilerini de karşılayacağımdan emin olabilirsin. Gelecek için birikim yapabilirsin.”

“Neden ben? Neden bana böyle bir teklif yapıyorsunuz?”

Adam yavaş adımlarla pencerenin kenarına doğru yürüdü, Jolene ise ona doğru dönerek geniş sırtını inceledi. Karanlıkta bile geçmiş yaraların soluk izlerini seçebiliyordu. "Kadere inanır mısınız?"

Jolene, *"Her şey çoktan kararlaştırıldı. Her insanın ne olabileceği uzun zaman önce biliniyordu. Öyleyse, Tanrı ile kader hakkında tartışmaya gerek yok."* diyerek kutsal kitaptan alıntı yaptı.

Giovanni sanki bu ayeti biliyormuş gibi onu onaylayarak başını salladı. "Bugüne kadar kaderci bir insan olmadım, Jolene ama bugün kadere inandım. Tüm bu olanlar basit bir rastlantı olamayacak kadar ilahi. Senin yolun benimkine karıştı."

Bu sözleri yabancı bir adamdan duymak kulağa ürkütücü gelebilirdi ama Jolene düşününce adama hak veriyordu. Belki de Tanrı ona yardım ediyordu. Adamın sunduğu fırsatı geri tepemezdi. Bebeğini büyütmek ve onu korumak için bir şansı vardı. Eğer yalnız olsaydı risk alabileceği farklı yollara giderdi, fakat artık yalnız değildi, risk alamazdı. Ona güvenmek zorundaydı.

"Şimdi biraz düşün, Jolene. Kararı sana bırakıyorum, kabul etmezsen de burada dilediğin kadar kalabilirsin."

Jolene oturduğu koltuktan kalkarak, "Düşünmeme gerek yok," dedi. "Teklifinizi kabul ediyorum." Giovanni ona doğru döndü. Jolene ise heyecanla, "Eşinizle tanışabilir miyim?" diye sordu.

"Bunun için çok zamanın olacak. Şimdi dinlen, yarın onunla tanışırsın." Saatine baktıktan sonra, "Yemek yemelisin. Benim ofisimde birkaç telefon konuşması yapmam gerekiyor," dedi. Daha sonra yüksek sesle İtalyanca konuştu ve saniyeler içinde kapıda bekleyen adamlardan biri içeri girdi. Giovanni adama birtakım talimatlar verdikten sonra Jolene adamın eşliğinde odadan çıkıp alt kata indi.

Kocaman bir yemek salonundaydı ve içeride kendisinden başka kimse yoktu. Loş abajur ışıkları içeriye sadece gerektiği kadar aydınlatıyordu. Masa gereğinden fazla büyüktü, Jolene birbirine aralıklı olarak koyulmuş yirmi iki sandalye saymıştı. Verniklenmiş masada tek bir pürüz ya da çizik yoktu. Sandalyeler o kadar görkemliydi ki Jolene oturduğunda kaybolmuş gibiydi, arkadan gelen biri onu göremezdi. Birkaç hizmetçi onunla hiç konuşmadan servis açmış ve sonra ortadan kaybolmuşlardı. Jolene pencereden geldikleri iskeleyi seçebiliyordu. Dışarıda fazla sokak lambası bulunmadığından bahçe karanlıktı. Nihayet bekleyiş son bulmuş ve enfes kokan yemekler birer birer önüne

konmuştu. Jolene o kadar açtı ki ne olduklarına bakmadı bile, kokularıyla mest olmuştu. Bolca soslanmış et, yoğun zeytinyağı ve biberiye kokusu, haşlanmış sebzeler, enfes sulu meyveler... Jolene daha önce hiç bu kadar aç hissettiği bir ânı hatırlamıyordu. Hızlıca yemeğine odaklanıp hepsini yerken başka hiçbir şey düşünmüyordu. Nihayet tamamen doyduğunda arkasından bir öksürük sesi duydu. Kapıda genç bir kız dikiliyordu.

“Sizi odanıza götürmemi ister misiniz, Signora?”

“Odam mı?”

“Evet, sizin için misafir odalarından birini seçtim.”

Jolene pek kibar olmayan bir tavırla esneyerek sandalyeden kalktı. “Biraz uyusam fena olmaz. Ama öncesinde Bay Giovanni’yi görebilir miyim? Ağrı kesiciye ihtiyacı olacaktır.”

Kız mahcup bir tavırla bakışlarını kaçırdı. “Üzgünüm. Signore adadan ayrıldı.”

Jolene şaşkınlıkla, “Ne?” diye sordu. “Adadan mı ayrıldı? Yalnızca birkaç saat önce içinden bir kurşun çıkardım ve o öylece gitti mi?” Jolene kızın ürkek görüldüğünü ve cevap vermeyeceğini fark etti. “İsmin nedir?”

“Giulia, Signora.”

“Bende Jo, tanıştığımıza memnun oldum.” Kız başıyla onayladığında Jolene konuşmasına devam etti. “Bana odamı göstermene itiraz edemeyeceğim, gerçekten yorgunum ama senden bir şey isteyeceğim.”

“Tabii Signora, ne arzu ederseniz.”

“Bay Giovanni geldiğinde beni uyandırmanı istiyorum.”

Kız ellerini mavi önlüğünün önünde kavuşturmuştu ve bakışlarını ellerine çevirerek, “Yapamam,” dedi. “Özür dilerim.”

Herkesin bu adamdan bu kadar korkuyor ve çekiniyor olmasına anlam veremiyordu ama Giulia’yı anlıyordu. İtalyan olduğu çok açıktı ve çok gençti, en fazla on altı yaşında olmalıydı. Sarı saçları omuzlarına düşen iki örgüyle toplanmış, üzerinde lacivert bir elbise ve çiçek işlemeli mavi bir önlük vardı. Sevimli ama utangaç bir kızdı. Daha fazla ısrar etmedi. Giulia’nın onu odasına götürmesine izin verdi. Malikânenin ikinci katına çıkıp sol kanat boyunca ilerlediler. Adamın yatak odasının olduğu kapıyı geçip hemen yan taraftaki koridora girdiler. Kız çift kanatlı kapıyı açarak Jolene’i gösterişli bir yatak odasına soktu. Direkli yatak, gümüş rengi işlemeli yatak örtüsü, zarif koltuklarla süslenmiş oda, bir film setinden çıkma gibi görünüyordu. Jolene

daha önce hiç böyle bir lüks ve ihtişam görmemişti. Şaşkın bakışlarla yerdeki halı boyunca ilerledi, halı neredeyse bütün odayı kaplıyordu. Yatağın yanındaki abajurlar yanıyordu, oda sarı bir ışıkla aydınlanmıştı. Genç kız yatağın ayak ucuna giderek örtüde elini gezdirdi. Yatak yumuşak ve davetkâr görünüyordu.

Giulia dolaba ilerleyerek kapaklarını açtı, içindeki askılarda asılı birkaç parça kadın kıyafeti vardı. "Yanınızda eşyanız yokmuş, bu kıyafetleri bulabildik. Umarım üzerinize uyar."

Jolene gülümseyerek, "Teşekkürler," diye mırıldandı. Yanında hiçbir şeyi yoktu. Geçmişi tamamen ardında bırakmıştı.

"Ben sizi yalnız bırakayım, dinlenin. Eğer bana ihtiyacınız olursa," Komodinin yanındaki zinciri işaret ederek, "Zinciri çekebilirsiniz," dedi.

Jolene kaşlarını çattı. "Sen uyumayacak mısın?"

Kız gülümsedi. "Uyuyacağım ama kulağım zilde olacak."

Jolene elini sallayarak, "Buna gerek yok. Ben uyuyacağım, sende aynısını yapmalısın. Bu gece o zili çalmayacağım, Giulia," dedi.

Kız odadan çıktığında Jolene gösterişli odayı biraz daha inceledi ama yatağın o davetkâr duruşuna daha fazla dayanamadı. Dolabı açarak içinden ipek olduğunu tahmin ettiği bir gecelik buldu. Krem rengiydi ve aynı renkte kurdele ile yakası süslenmişti, eteği dizinin hemen altında bitiyordu. Jolene kıyafetlerini çıkarıp kenara koyarak geceliği üzerine geçirdi. Yatağa girmek üzere hareketlendiğinde sandalyenin üzerinde duran çantası dikkatini çekti. Onu karmaşa esnasında yolda unuttuğunu düşünmüştü ama odasındaydı. Fermuarını açarak içindeki bir avuç eşyasına baktı. Kimliği, mücevherleri, en sevdiği elbisesi ve Sergio'nun mektubu... Gözleri sıcak yaşlarla doldu. Dişlerini birbirine bastırarak fermuarı hızla kapatan Jolene, yatağa uzanıp örtüyü üzerine çekti. Gözyaşları yastığını ıslatırken onu teselli eden tek şey yaşayacağı yeni hayatın vaadiydi.

ONUNCU BÖLÜM

Rüzgârın içinden yürü. Yağmurun içinden yürü. Hayallerin bir yana atılsa da savrulsa da, Yürümeye devam et, yürü, yüreğinde umutla... Ve asla yalnız yürümeyeceksin...

GERRY & PACEMAKERS – YOU'LL NEVER WALK ALONE

Altı Hafta Önce
MANHATTAN, NYC.

Sergio Kentucky'den döner dönmez Kont'u görmek için yaşadığı yere gelmişti. Kont, gönderdiği birkaç notta derhâl dönmesini yazmıştı ve Sergio daha fazla kalamamıştı. Jolene'i ardında bırakmak kalbini binlerce parçaya ayırıyordu. Fakat onu yanında getiremezdi. Yol tehlikeli olacaktı ve onu tehlikeye atamayacak kadar fazla önemsiyordu. Diğer yandan halletmesi gereken başka meselelerde vardı. Jolene'e açıklayamadığı meseleler... Dişlerini birbirine bastırdı. Asansörün kapıları geniş dairenin girişine açıldı, Sergio salondan geçerek çalışma odasının olduğu yere yöneldi. Sadık şoförü ve koruması Viggo, Kont'un ofisinin kapısında nöbetteydi, onu gördüğünde bıyıklarının altından gülümsedi.

"Geç kaldın."

"İşimi halledememiştim."

"Seni az daha temizliyorlardı. Ne büyük bir utanç sadece bütün tüccarlarıydı Sergio. Kont seni fazla şımartıyor."

Sergio onunla atışacak ruh hâlinde değildi. O yüzden kısa keserek, "Kont'u görmem lazım," dedi.

Viggo kapıyı çaldı ve açmadan önce, "Seni bekliyor," diye mırıldandı.

Sergio yıllardır olduğu gibi yine onun çalışma odasına korkak bir fare gibi girdi. Neden bu kadar karanlıktı? Bu adamın ışıkla derdi ney-

di? Sadece çalışma masasının yanındaki küçük sarı lamba yanıyordu. Puronun dumanı ışığın önünde yükseliyordu. Kont ise masasında oturmuş parmaklarıyla ritim tutuyordu.

“Günler önce dönmüş olmalıydın.”

Sakinliği korkutucuydu ama Sergio ondan korkmamayı öğrenmişti. Çocukluğu, gençliği bu adamın yanında onun himayesinde geçmişti. “Piç kuruları arabamın frenleriyle oynadılar, uçurumdan yuvarlandım.”

“Yanına adam vermeyi teklif ettim, Sergio! Sen ne yaptın? Kibirli bir piç gibi davrandın!” Oturduğu sandalyeden kalkarak purosunu söndürdü. “Ölebilirdin!” Sergio onun ne kadar sert bir adam olduğunu bilmesee kendi için endişelendiğini düşünüp gözyaşlarına boğulabilirdi.

“Ölmedim.” Kendini işaret etti. “Gördüğün gibi sapasağlam döndüm.”

Hızlı iki adımda Sergio’nun önünde dikildi ve tek koluyla ona sarıldı. “Ölseydin... Ölseydin seni öldürürdüm.”

Sergio güldü ve geri çekildiğinde onun yüzüne baktı. Çocuğu yoktu, hiç olmamıştı ve sanırım olmayacaktı. Herkes onun kısır olduğunu konuşuyordu. Sergio’nun annesi ölmeden önce onu Kont’a yani yeğenine emanet etmişti. Kont o günden beri onun için bir babaya en yakın şeydi. Sergio gerçek bir piçti. Babasını hiç tanımamıştı, bu yüzden bu karşısındaki adam örnek alabileceği tek figürdü. Kont’ta aynı şekilde Sergio’yu bir evlat gibi görüyordu. Yaramaz bir evlat ve acımasız bir baba... Klasik Sicilya ailesi.

Onu deri koltuklara doğru yönlendirdi ve Sergio koltuğa oturduğunda kendisi de tam karşısındaki tekli koltuğa yerleşti. Bacak bacak üstüne atarak bir puro daha yaktı. Sergio ne yapması gerektiğini biliyordu. Cam sehpa da duran viski şişesinin kapağını açtı ve bardaklara doldurdu. Kendisinin bir bardaktan fazlasına ihtiyacı vardı, yine de viskisinden büyük bir yudum aldı.

“Anlat bakalım. Neler oldu?”

Sergio, Kentucky’e Rogers ailesi ile görüşmeye tütün işi yaptıkları için gitmişti. Kont, İtalya’dan tütün getirmek maliyetli olduğu için Amerika’da kaliteli mallar satan namussuz çiftçilerle anlaşma yapıyordu. Malların çoğu kaçak olarak başka ülkelere sevk edilecek, kalanlar da burada vergisi ödenerek satılacaktı. Dikkat çekmemeye çalışıyordu. Bir şirket kurmuştu ve her şeyi gizlice yürütüyordu. Hükümetle arası-

nı bozmak için hiç iyi bir zaman değildi. Sergio ona bütün konuşmayı en ince detayına kadar anlattı.

İlk bardağı bitmek üzereyken, “Anladığım kadarıyla çoktan Romano ailesi ile anlaşmışlar,” dedi.

Kont bardağı elinde sıktı ama neyse ki artık elinde parçalanmayan, daha dayanıklı bardaklar tercih ediyordu. Romanolar uzun yıllardır Cardinale ailesinin en büyük düşmanıydı. Kont’un babası hatta dedesi bile onlarla mücadele etmiş ve her zaman Romanolardan bir adım önde olmuşlardı ama şimdi devir değişiyordu. Romano ailesinin başı olan Michael ölmüştü. Büyük oğlu Fredrico ise bir pislikti. Bütün amacı Kont’u alt etmektir, tüm hamlelerini de buna göre yapıyordu.

“Fredrico yanlış duvara işiyor.”

“Emin değilim ama Rogerslar birer korkak. Arkalarında büyük bir güç olmalı yoksa kesinlikle ailemize böyle bir saygısızlık yapamazlardı.”

Kont başını sallarken içkisini tek dikişte bitirdi. “Bunu öğreneceğim. O çiftlik farelerine de bir ders vermeliyiz. Hayır, bir cevap değildir. Manevi oğlumu öldürmeye çalışmak ise kesinlikle bir ölüm fermanı.”

Sergio onlara sağlam bir ders verecekti. Jolene’i almaya gittiğinde... Kalbi gürültüyle çarptı. “Sana söylemek istediğim bir şey var.”

Kont’un onu anlayacağını düşünüyordu. Daha önce hiç âşık olmadığından emindi ama aşka saygılı bir adamdı. Olgunluğa eriştiğinden beri yaptığı tüm çapkınlıkları affetmiş, ona her zaman destek olmuştu. Bu bir kaçamaktan çok daha fazlasıydı, biliyordu. İlk defa âşık oluyordu ve kesinlikle böyle bir duygu olacağını tahmin edemezdi. Sanki Jolene’den uzak olduğu her an biri boğazını sıkıyor ve nefesi kesiliyordu.

“Kazada hayatımı bir kız kurtardı.”

Kont başını salladı, “Şanslı bir piçsin,” dedi.

“Mick Rogers, kızı istiyor.”

Kont puroyu tuttuğu elini sallayarak, “Kızı onlara karşı kullanmamızı mı tavsiye ediyorsun?” diye sordu.

Sergio başını hızla iki yana salladıktan sonra bir bardak daha içki doldurup hepsini içti. “Kızı oradan almak istiyorum.”

Kont gülererek, “Neden?” dedi.

“Ona âşık oldum.” Bu his şimdi çok daha gerçek geliyordu. Sergio ne kadar âşık olduğunu bağırarak istiyordu.

“Onu becerdin?”

Sergio sevdiği kadından bu şekilde bahsedilmesinden hoşlanmamıştı, “Onunla seviştin,” diyerek Kont’u düzeltti.

Adamın yüzünde tebessüm vardı ama Sergio bu tebessümden çekinmesi gerektiğini biliyordu. Öfkelenmişti. “Çapkınlığınla her zaman gurur duydum, seni yargılamadım. Hepimiz gençliğimizde senin gibiydik, iyi bir kış ve meme dikine gitmemize neden olur. Biz İtalya’nız.” Kont konuşmaya devam etmeden önce ayağa kalktı. Sergio’nun üstünlüğünü görmesini istiyordu, bu ailenin reisi oydu. “Fakat artık evlisin ve karına karşı sorumlusun. Uslanacağını düşündüm. Evliliğinizin ilk zamanlarında şu şarkıcı kadını becerirken bile buna saygı gösterdim. Yeni evlendiğini ve henüz alışamadığını söyledim. Karın hamile Sergio. Bir bebeğiniz olacak, seni seviyor, evine, ailene ve sana sadık. İyi biri. Sen başka bir kadını becerirken daha fazla zevk aldığın için onu harcamana izin veremem. Bir metres edinmen sana âşık olan karının da babasının da hoşuna gitmeyecek!”

İşte bütün mesele buydu. Sergio’nun karısının babası... Sergio, Anna’ya âşık olmamıştı, onu sevmemiş hatta hoşlanmamıştı. Güzel, tatlı bir kızdı ama hepsi buydu. Fakat Kont onun ailesiyle yani Mancinilerle anlaşma yapmak istiyordu. İtalya’nın en güçlü ailesiyle... Kont’tan güçlü değillerdi belki ama İtalya’nın tüm dini ve siyasi ağı onların elindeydi. Kont eğer onların desteğini kaybederse hâlihazırda ki düşmanlarına bir yenisi daha eklenecekti. Anna’nın babası bir aile bağı istemişti, bozulamayacak bir bağ... Tek kızı vardı ve onu da evlilik yoluyla vermeye kararlıydı. Kont’un evliliğinden ya da evlilik dışı ilişkilerinden bir çocuğu olmamıştı. Kont öldüğünde ailenin kime geçeceğini herkes biliyordu. Yaşlı çakal... Böylece Sergio ve Anna bozulamayacak bir yeminle bağlanmışlardı. Sergio o zaman bunu kabul etmişti, Anna ile evlenmişti ama bir sene sonrasında hayatının aşkını bulacağını tahmin edememişti. Sergio her zaman Kont ne isterse onu yapmıştı. Onun istediği şekilde yetişmiş, onun sağ kolu olmuştu. Biri ni ilk defa o öldürmesini istediği için öldürdüğünde daha on sekizindeydi. İlk defa ona itiraz etmek istiyordu.

“Onu bir metres olarak istemiyorum, onun karım olmasını istiyorum. Anlamıyor musun? Onu seviyorum.”

Kont ona doğru yürüyerek önünde dikildi. Eğilerek Sergio’nun yakasını kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı. “Sen ne saçmaladığının farkında mısın? Mick Rogers kıza göz koymuş, Romanolar tepemize binmek için fırsat kolluyor ve sen en büyük desteğimiz olan kayınpederini kızdırmak istiyorsun! Gebermek istiyorsan

kendini bir köprüden at ama beni peşinden sürüklemene izin veremeyeceğim. Sen bana teyzemin emanetisin.”

Sergio tüm cesaretiyle, “Bir korkak olduğumu bilmiyordum, bana her zaman cesur olmamı öğütleyen sendin!” dedi.

“Bunun cesaretle hiçbir ilgisi yok. Cesaret nedir biliyor musun?” Pantolonundan silahını çıkardı. Kıymetli altıpatlar tabancası her zaman yanında olurdu. Onu Sergio’nun eline tutuştururken öfkeden yüzü kızarmıştı. “Ne istersen onu mu yapmak istiyorsun? Beni vur. Aile senin olsun, o zaman ne bok yersen yiyebilirsin. İşte bu cesarettir, evlat.”

Sergio başını eğerek elindeki tabancaya baktı. Kont’un elleri hâlâ yakasındaydı. Onu öldürmek istemiyordu, bu silahı kullanmak istemiyordu, ailenin başına geçmek de istemiyordu. Jolene ile aşk dolu bir hayat sürmek istiyordu. Sadece buydu. Tüm hayatı boyunca istediği tek lanet şey buydu! Sergio silahı yere bıraktı ve düşmesine izin verdi.

“Eğer bunu yapamıyorsan bana cesarettten bahsetme.”

Onun yakasını bırakarak koltuğuna oturdu ve bir bardak daha içki koydu. “Ailemizin, toplumumuzun bazı kuralları var Sergio ve sen o kurallarla yetiştin. Sadece İtalyan bir kadınla evlenebilirsin. Amerikalı bir kadınla evlenmen demek toplumun seni dışlaması demektir. Kimse sana saygı duymaz, tabii karına da öyle. Amerikalı kadınları sadece becerebiliriz, aşk istiyorsan onu evinde ara.”

Derin bir nefes alarak bakışlarını Sergio’dan çekti. “Şimdi toparlan ve karına dön. Doğumuna az kaldığını duydum, endişeyle seni bekliyor. Onu özlediğini söyle ve onunla seviş. Emin ol hislerin değişecek. Şu kızı da unut.” İçkisinin yarısını hızlıca içti ve konuşmayı sürdürdü. “Umarım kız peşine düşecek kadar aptal değildir. Yoksa hem kendini hem de seni tehlikeye atar. Ona kimliğini söyledin mi? Adresini? Seni bulabilir mi?”

Sergio cüzdanının Jolene’de olduğunu biliyordu. Onu gizlice alıp saklamıştı. İçinde kişisel bilgileri ve bir yerlerde ölüp kalırsa evine ulaşılabilirsin diye adresi vardı. Bunlar elinde olmasa bile Jolene onu bulurdu. “Jo akıllı bir kız. İsterse beni bulur.”

“Ondan kurtul. Bir mektup yaz ve onunla sadece oynadığını söyle. Peşine düşerse ve seni bulursa ya da sen bir aptallık edip onu yanına alırsan başını fena hâlde belaya sokarsın. Mick Rogers kızı istiyorsa almak için her şeyi yapacaktır, onları araştırdım.”

Sergio hiçbir şey söylemedi sadece sessiz kaldı. İlk defa Kont’a itaatsizlik edecekti. Jolene olmadan yaşayamazdı. Onunla evlenemese

bile yanında bir evi olmasını sağlayacaktı. Onu her gün görebileceği, güvende tutabileceği bir yerde olmasını istiyordu. Jolene onu anlardı, her şeyi anlattığında aşk için bunu kabul ederdi.

Sergio yanından ayrıldıktan sonra Kont sıktağı yumruklarını serbest bıraktı. Aptal çocuk! Asla büyümeyecekti. Masasına yürüyüp telefonun ahizesini kaldırdı. İtalyan Mahallesi'nde bulunan ofisine telefon etti. "Sergio'nun evindeki hizmetçi kadına ulaşın. Eğer yabancı bir kadın gelirse derhâl haberim olacak."

Sergio gece geç saatlere kadar evine yakın bir meyhanede zaman öldürmüştü. Eskiden böyle hissetmezdi ama artık eve gitmek istemiyordu. Anna ile bir sorunu yoktu, hiç olmamıştı. O uysal, nazik, sevecen ve neşeli bir kadındı. Bu onu ilk aldatışı da değildi. Anna ile evlendiği ilk zamanlarda şarkıcı bir kadınla ilişkisi vardı ve bu evliliğinin büyük bir bölümünde de devam etmişti. Anna'nın bunu bildiğinden emindi ama hiç yüzüne vurmamıştı. Bir iki ay önce komşuları olan dul İtalyan kadınla eğlenceli zaman geçirmişti. Dedikodular Anna'nın kulağına gitmiş olmalıydı ama yine de Anna hiç sesini çıkarmamıştı. Fakat şimdi olan şey farklıydı. Jolene ile olan hiçbir şey sadece bedensel bir çekim değildi. Ona tüm kalbini vermişti. Karısına bile vermediği o kalbi gördüğü ilk an Jolene'e vermişti. Şimdi suçlu hissediyordu çünkü ilk defa âşık olmuştu ve karısına ne diyeceğini bilemiyordu. Onun kalbini kırmak, istediği en son şeydi.

Sabaha karşı Sergio sarhoş bir hâlde evine gitti. Kapıda Kont'un silahlı adamları vardı, onu ve ailesini koruyorlardı. Kapıyı açan kadın ona basit bir şekilde hoş geldiniz dedi ve Sergio yatak odasına çıkan merdivenleri arşınladı. Tam odaya girmemeye karar vermişti ki yatak odasının kapısı karısı tarafından açıldı. Beyaz geceliğinin incecik kumaşından dolgunlaşmış göğüsleri ve iyice büyümüş karnı seçiliyordu. Ayakları çıplaktı. Sarı saçları açık bir şekilde omuzlarından dökülüyordu. Yanakları her zamanki gibi kırmızıydı. Hamile bir bakire gibi görünüyordu ama Sergio bir sene önce onun masumiyetini almıştı. Düğün gecelerinde... Anna koşarak Sergio'nun boynuna sarıldı. Yüzünü öpücüklere boğarken sessiz dualar fısıldıyor, onu ne kadar sevdiğini ne kadar özlediğini mırıldanıyordu. Sergio'yu içeri çekerken hiçbir şey söylemedi sadece kıyafetlerini çıkarıp yatağın ucuna oturmasını sağladı. Ayaklarının ucuna oturup ellerini tuttu.

"Seni özledim, seni çok merak ettim."

Sergio karısının şişkin karnına bakarak, “Bebek nasıl?” diye sordu. Kadının yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. “Çok hareketli sanırım yaramaz olacak.”

Sergio gülümseyerek, “Babasına benzeyecek desene,” diye mırıldandı.

Anna ışıldıyordu, bebeğini taşıyordu ve onu seviyordu. “Sen gelmeden doğacak diye çok korktum. Neyse ki şimdi buradasın. Gitmeden önce kısa bir iş demiştin...”

“Ufak bir kaza geçirdim.”

Anna telaşlı bir çığlık attı. “Kaza mı? Her şeyi anlat bana, Sergio. Burada meraktan ve özlemenden ölmek üzereydim.”

Sergio ayık olsa yapmayacağı bir şeyi yaparak kazayı, olanları, ona bakan hemşire Jo’yu anlattı. Anna ise gözyaşları içinde anlattıklarını dinlerken uzanıp defalarca ellerini öptü. Karısı ona daha fazla acısın istemiyordu. Sergio bu dünyadaki en kötü adamlardan biriydi. Bu kadının sevgisini hak etmiyordu. Karnında bebeğiyle ona acıyan bu kadını hak etmiyordu. Nihayet anlattığı masalın sonuna geldiğinde Anna hâlâ ilgiyle onu dinliyordu Sergio ona dürüst olmak istedi.

“Ben başkasına âşık oldum, Anna. Çok üzgünüm ama elimde değildi.”

Anna gözlerindeki kırgınlıkla ona baktı. “Kime?”

“Jo’ya.”

Uzun süren sessizlik odada asılı kaldı. Sergio, Anna’nın öfkelenmesini, odada ne bulursa kafasına atıp onu evden kovmasını bekliyordu. Normal bir İtalyan kadını öyle yapardı ama Anna yapmadı. Gözyaşlarını engellemek ister gibi buruk bir tebessümle gülümsedi. “Metresin mi olacak?”

Sergio sessiz kaldı. Jolene’e böyle bir teklif yapsa kabul edip etmeyeceğini bilemiyordu. Anna’dan boşanamazdı, bunun farkındaydı. Böyle bir şey kendi hayatını da Jolene’in hayatını da tehlikeye atardı ama belki zamanla kabul ederdi. Belki... Belki sadece onunla olmak Jolene’e de yeterdi.

Sergio sessiz kalınca Anna konuşmaya başladı sanki kendi kendini onaylıyor gibi bir tavrı vardı. “Erkekler böyle şeyler yapar. İtalyan erkekleri çapkındır. Babamın da metresleri olurdu ama annem bunu hep görmezden gelirdi.” Yutkundu, sesi çatallanmaya başlamıştı. “Babam günün sonunda her zaman anneme dönerdi, ona saygı gösterirdi, onu severdi. Bu sadece bedensel bir şey değil mi Sergio? Cinsellikle ilgili?”

Sergio yine cevap vermedi. Bu kadar masum bir kadının yüzüne karşı gerçekleri haykıramazdı. Fakat Sergio cevap vermedikçe Anna daha çok üzülmüyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken oturduğu yerden ayağa kalkarak geceliğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Göster bana. Bana öğret." Geceliği omuzlarından düştüğünde bedeni çıplak kaldı. Onunla evlendiği zamankinden çok daha dolgun, çok daha kadınsıydı fakat Sergio onun üzerini örtme güdüsüyle doluyordu. Bu onu parça parça ediyordu. "Nasıl sevdiğini göster. Nasıl zevk alıyorsun, Sergio? Nasıl davranmalıyım."

"Anna yeter! Üzerini giy."

Anna hâlâ ağlıyordu ama ona yaklaştırmaya devam etti. Tam önünde dikildi. "Evlendiğimizde ben tecrübesizdim. Senden başka kimseyi tanımadım. Sadece... Seni mutlu edemiyor muyum? Yeterince tatmin olmuyor musun? Sorun bu mu? Bunu çözebiliriz. Tek yapman gereken bana öğretmek, her ne istiyorsan senin için yaparım."

Sergio ondan kaçmak için ayağa kalktı, yerden aldığı geceliği üzerine giydirmeye çalışırken, "Bu seninle ya da sikişmekle ilgili değil Anna!" dedi. Kaba konuşuyordu çünkü bunu anlamasını istiyordu. "Bu benimle ilgili. Ben lanet olası pislğin tekiyim! Özür dilerim. Seni sevmiyorum. Denedim ama olmadı ve ben hayatımda ilk defa kalbimin olduğunu hissettim, Anna. Orada, Jo'nun yanında."

Anna hıçkırıklarla sarsılan bedenini kontrol edemiyordu. Sergio onun üzerini örterek kollarını etrafına doladı, içinde uyanan duygu sadece şefkatti. Başının tepesini öperken, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Anna ise fısıltıyla konuşuyordu. "Onu kabul edeceğim, Sergio bir metresin olabilir. Ondan hevesini alacaksın ve aldığında burada, yuvamızda seni bekliyor olacağım. Uysal bir eş öyle yapar. Ben senden başkasını sevemem, ömrüm bu evde yalnız başıma da geçse bebeğimizle daima seni bekliyor olacağım. Tanrı'ya her gün kalbinde aşkla bana dönmen için dua ederek seni bekleyeceğim."

İTALYAN MAHALLESİ – MANHATTAN, NYC

Telefon geldiğinde Kont, Küçük İtalya'daki bardaydı, burada sıklıkla kullandığı bir ofisi vardı. Yurttaşlarının dertlerini dinliyor, paraya ve korumaya ihtiyacı olanlara yardımcı oluyordu. Romano ailesinin nefesi ensesindeyken daha fazla yandaşa ve muhbire ihtiyacı vardı. Sadık koruması Viggo yanına gelerek kulağına eğildi. "Efendim, kız

Sergio'nun evindeymiş. Adamları yollayıp aldırmamı ister misiniz?"

Kont yerinden kalkarak sandalyenin arkasına astığı ceketini giydi. "Kızı şimdiden korkutmayalım. Evden çıkınca arka sokakta bir arabaya bindirin. Onunla konuşacağım. Kızı yanımızda tutarsak Rogersları tehdit ederek yanımıza çekebiliriz. Görünüşe göre Mick kızı istiyormuş."

Onu Sergio'dan uzaklaştırmaya ve kendi çıkarları için kullanmaya kararlıydı. Eğer Mick Rogers kızı gerçekten istiyorsa onunla anlaşmaya varır, karşılığında kızı alırdı. Eğer istemiyorsa... Kızın kaderini kendi belirlemek zorundaydı. Ne olursa olsun o kız Sergio'dan uzak durmalıydı. Adamları kızı ara sokakta takip ederken oturduğu barın penceresinden onu gördü. Korkmuş bir şekilde yürüyordu. Yabancı olduğu o kadar açıktı ki... Kovboy çizimleri ve örgülü saçlarıyla sevimli bir kovboya benziyordu. Kont kendi kendine gülümsedi. Sergio'ya hak vermek lazımdı, kız güzeldi. Çok güzeldi. Adamları ondan komut beklerken kıza biraz daha yaklaşmaya karar verdi. Belki yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorarak bu durumu daha kolay bir şekilde halledebilirdi. Adamlarının onu kolundan tutup araca atmaları kızın kesinlikle ödünü patlatırdı. Karşıdan karşıya geçerken ona bakmadı ama bir şekilde onu görüyordu, tüm hareketlerini hissediyordu. Tam ona yaklaştığı esnada kızın berrak sesinden iki kelime işitti.

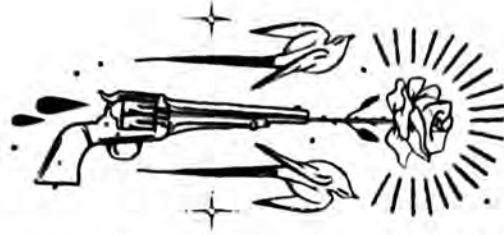
"Bayım, silah!"

Bunu beklemiyordu. İtalyan Mahallesi'nde, onun muhitinde kimse böyle bir şeye cüret edemezdi ama görünüşe göre biri ona tuzak kurmuştu. Arkasını dönerse kurşunu kalbine yiyebilirdi bu yüzden ustaca bir hamleyle bir adım yana kaydı. Kurşun sırtında bir noktaya isabet etti. Acı tanıdıktı, büyütmeye gerek yoktu ama yine de bu ona diz çöktürdü. Yirmi yıl önce olsa içinde bir kurşun varken silahını çekip arkasındakilere ateş ederdi. Yaşlanıyorsun, diye mırıldandı kendi kendine. Bir anda hoş bir koku burnuna doldu. Vahşi çiçek kokusu... Kafasını kaldırıp baktığında kızın güzel yüzünü gördü. Güneş arkasından vurup onu hoş bir ışık huzmesinin içine almıştı. Kilise gravürlerindeki melek tasvirlerine benziyordu. O kadar ilahiydi ki neredeyse dua etmek üzereydi. Yuvarlak yüzü bembeyaz olsa da yanaklarında güneşin öpücüğü gibi kızılık vardı. Dudakları dolgun ve hoş bir pembeydi. Küçük burnu suratına mükemmellik katıyordu ve o kocaman gözleri... Vahşi batı kadar vahşi siyah kirpiklerinin çevrelediği gözleri hoş bir su yeşili rengindeydi. Konuşurken onu duyamıyordu, tek odak-

landığı açılıp kapanan küçük ağzıydı. Dolgun dudakları arasındaki iki uzun ön dişi konuştuğu göze çarpıyordu.

Yaşadığı panikle ağzından çıkan her kelime gülünç olmasını sağlıyordu. İtalyan Mahallesi'ne geliyorsa böyle şeylere alışık olmalıydı ama o değildi. O bir vahşi batılıydı ve anlaşılan korunaklı yetiştirilmişti. Sergio'nun ona neden âşık olduğunu anlayabiliyordu. Güzel olmasının yanında yardım severdi ve kesinlikle savaşçı bir ruha sahip olduğu aşikârdı. Bahse vardı ki inatçı ve söz dinlemez bir yapısı vardı. Bir İtalyan'ın dikkatini çekecek her şeye sahipti. Âşık olduğu falan yoktu. İlk görüşte âşık olamayacak kadar çok şey yaşamıştı ve aşk onun için bir ihtimal değildi, hiç olmamıştı. Kendi gibi bir adam için aşk zayıflıktı. Kendisinin ve âşık olduğu kadının hayatı için zayıflık... Hem zaten kız çok gençti. Kaç yaşındaydı? Yirmi? Yirmi bir? En fazla yirmi iki olabilecek kadar gençti. Kırk bir yaşında bir adam için çok geç kalmıştı.

Bildiği bir şey vardı ki bu küçük kız hayatını kurtarmıştı. Hem de onu kaçırmak üzereyken! Bu kesinlikle uzun yıllar sonra Tanrı'nın ona verdiği işaretti. *Teşekkürler büyük adam, sonunda beni yakaladın! En kısa zamanda kiliseye gideceğim, mesela öldüğüm gün, diye içinden geçirirken kızın gözlerine bakmaya çalışıyordu. O an karar verdi, onu kimseye vermeyecekti ve almaya çalışan herkesle de savaşacaktı.*

ON BİRİNCİ BÖLÜM

*Sevgilim, şimdi anlıyor musun beni? Biraz deli gibiyim bazen.
Ama bilmiyor musun hiçbir canlı, Melek olamaz her zaman.
İşler ters gidiince kötü oluyorum. Ama sadece niyetleri iyi olan bir ruhum ben.*

THE ANIMALS – DON'T LET ME BE MISUNDERSTOOD

Jolene çantasındaki tek elbisesini üzerine geçirdikten sonra kahvaltıya inmiş ve hayatında gördüğü en muhteşem kahvaltı sofrasında karnını doyurmuştu. Tam portakal suyundan son yudumlarını alırken iskeledeki tekne dikkatini çekti. Buraya gelirken kullandıkları tekneydi, anlaşılan Bay Giovanni gece eve dönmemişti. Jolene derin bir nefes alırken ağzını kucağındaki bez peçeteye silerek ayağa kalktı. Elbisesindeki görünmez tozları silkelerken yüzüne katı bir ifade oturtmayı ihmal etmedi. Malikânedenden dışarı yavaş ve mağrur adımlarla çıktığı sırada Giovanni neredeyse kapıya kadar gelmişti, onu gördüğünde adamın yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. Şükür ki iyi görünüyordu. Üzerinde bu sefer koyu gri takımı ve şapkası vardı. Dükkü yaralanan adamla uzaktan yakından alakası yoktu. Oldukça güçlü bir şekilde başı ve omuzları dik yürüyordu. Jolene ile karşı karşıya geldiğinde şapkasını çıkarıp elinde tuttu.

“Buon giorno”, Jolene. Bu ne güzel bir sabah.”

Jolene öfkeyle ellerini beline koyarken kaşlarını çatmayı ihmal etmedi. “Dün içinizden bir kurşun çıkardım bayım ama siz dinlenmek yerine bütün gece ortadan kayboldunuz!”

“Ah, demek gece olmadığımı fark ettin. Gururum okşandı.” Çapkın gülümsemesi çok tanıdıktı. Dişlerini birbirine bastırdı.

“Bu yaptığınız büyük sorumsuzluktu. Kendi canınızı düşünmüyorsanız benim emeğimi düşünmeniz gerekirdi. Kurşunu çıkarmam için beni buraya getirdiniz, kurallarına uymalısınız.”

* Günaydın. (İtalyanca)

Güçlü ve erkeksi bir kahkahayla gülen Giovanni, "Demek senin kurallarına uymalıyım?" dedi. "Bak bu hoş bir değişiklik olurdu." Sonra sanki Jolene'in söylediklerinin hiçbir önemi yokmuş gibi, "Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu. Genç kız başını sallayarak onayladığında girmesi için kolunu uzattı.

"O hâlde sana etrafı gezdirebilirim. Eğer burada yaşayacaksan etrafı tanıman iyi olur, hem biraz sohbet de ederiz."

Jolene nedense adamdan kaçınması gerektiğini hissediyordu. "Önce eşinizle tanışmak isterim."

Giovanni başını sallayarak onayladı fakat kolu hâlâ havadaydı. Jolene kabalık yapmamak için adamı geri çevirmedi ve koluna girerek malikâneye doğru ilerledi. Jolene adamın omuzlarına bile gelmiyordu, girdiği kolu kaslı ve gergindi. Kendini ufak ve savunmasız hissediyordu. Adam ise yanında tüm heybetiyle yürüyordu. Fakat Jolene'i malikânenen içeri sokmak yerine yanından geçerek arka yola yönlendirdi.

"Eşinizle tanışmak istemiştım."

"Oraya gidiyoruz."

"Malikânede yaşadığını sanıyordum?"

Adam mâlikaneninin hemen arkasındaki daha küçük binayı işaret etti. "Orada kalıyor."

Neden ana binada değildi? Jolene merak etse de kabalık etmemek için bu soruyu adama sormadı. Adam onu evin kapısından geçirdi. Geniş hol ve yüksek sarmal merdiven ana binadakine benzese de burası daha ferah ve aydınlıktı. Hemen karşıdaki salonun mobilyaları kasvetten uzak, beyaz, açık mavi ve bej renklerle döşenmişti. Ahşap ayrıntılar kırsal bir hava katmıştı. Ana malikâne her ayrıntısıyla ihtisamlı, görkemli ve karanlıktı.

"Neden burada kalıyor?"

Merdivenlerden çıktıkları sırada adam ona bakmadan konuşmaya başladı. "Ana binadan hep nefret ederdi. Burayı bir İtalyan'a uygun şekilde dekore etti. Sağlıklı olduğu zamanlarda zamanının çoğunu burada geçirirdi."

Üst kata çıktıklarında uzun koridorda ilerlediler ve nihayet koridorun sonundaki odaya ulaştıklarında kapıyı açan adam, önce onun geçmesini işaret etti. Jolene içeri girdiğinde güneş ışığı gözlerini rahatsız etti. İçerisi o kadar aydınlıktı ki güneş doğruca odanın içinde gibiydi. Perdeler sonuna kadar açıktı. Bütün mobilyalar beyazdı. Direkli yatağın içinde yatan kadına doğru ilerledi ve onu incelemeye başladı. Tah-

min ettiğinden çok daha kötü durumdaydı. Uzun zamandır bu hâlde olmalıydı. Olması gerekenden çok daha yaşlı görünüyordu. Kocasına bakarak kadının en fazla kırklarında olması gerektiğini söyleyebilirdi ama burada hareketsiz yatmak onu hızlı yaşlandırmış olmalıydı. Siyah saçları, şakaklarından geriye doğru beyaz tutamlarla bezeliydi. Yüzü bütün kanı çekilmiş gibi bembeyazdı ve ela gözlerinin çevresi koyu renk halkalarla çevriliydi.

Jolene yatağın yanına yaklaşarak kadının onu görmesi için eğildi. Gülümseyerek, “Merhaba,” diye şakıdı. “Ben Jo. Buraya size arkadaşlık etmek için geldim.” Kadın sabit bir şekilde ona bakıyordu, hiçbir tepkisi yoktu.

Giovanni içeri girmemişti, kapıda dikiliyordu. Hafifçe öksürdü. “Etrafta olup bitenden habersiz ama yine de onun rahat ve mutlu olmasını istiyorum. O farkında olmasa bile benim içimin rahat etmesi için önemli.”

“Tıbbi kayıtları var mı?”

Adam onu onayladı. “Onları bir ara sana veririm.” Jolene kadının yanında öylece dikilirken Giovanni konuşmasını sürdürdü. “Kişisel bakımı, ihtiyaçları ile ilgilenen biri var. Sen ona arkadaşlık edip doktoruyla görüştükten sonra tıbbi konularla ilgilenebilirsin. Bazen dayanılmaz ağrılar çektiğini düşünüyorum. Sık sık ağrı kesici veriyoruz, uyuması için de bazı takviyeler alıyor.”

Başını sallayarak onayladı. Bu duruma düşmeden önce güzel bir kadın olmalıydı. Jolene onun için üzülmekten kendini alamıyordu. Bakışları kapıda dikilen adama kaydı. Sağlıklı olduğu zamanlar birbirlerine âşık olup olmadıklarını merak etti.

Adamı bu sefer geri çeviremeyen Jolene, onunla dışarı çıktı. Ev üç kısımdan oluşuyordu. Biri ana bina, diğeri Giovanni’nin eşinin kaldığı bina ve biraz ileride çalışanların kaldığı başka bir bina vardı. Adanın konumu şehre yakın olsa da kimsenin onları görme olasılığı yoktu. Ada arazisinin bir kısmı kumsal, deniz ve kayalarla çevriliyken diğer tarafında ağaçlar vardı.

Yürüyüş esnasında Jolene, “Eşinizin ismi ne?” diye sordu. Ona ismiyle hitap etmek istiyordu. Doktor ne söylemiş olursa olsun Jolene kadının etrafta olan bitenden haberdar olduğunu düşünüyordu.

“Alessia.”

“Ne kadar zamandır böyle?”

“On yıldır.”

Jolene yutkundu. Bu çok uzun bir zamandı. "İyileşme belirtisi gösteriyor mu?"

"Hayır. Daha kötüye gittiğini söyleyebilirim."

Tıbbi kayıtları alana kadar bekleyemeyeceği için, "Hastalığı nedir?" diye sordu.

Giovanni bir anda yürümeyi kesti ve Jolene bir adım gerisinde kalan adama döndü. "Hasta değil." Gözlerini başka bir noktaya çevirdi. Jolene onun baktığı noktaya baktığında eşinin odasının balkonunu gördü. "Kendini oradan aşağıya attı."

Jolene yaşadığı şaşkınlık ve acıyla ağzından çıkan ufak çığlığı bastıramadı. Kendini öldürmek mi istemişti? Peki ama neden? "Bu... Bu çok... Çok üzücü."

Giovanni sadece başını salladı ve yürümeye devam etti. Jolene ona eşlik ederken bir şeyler daha anlatmasını istiyordu. Sessiz kalacağını fark ederek, "Sizin için çok zor olmalı. Birbirinize çok âşık mıydınız?" diye sordu.

"Evet, benim için oldukça zor. Fakat hayır, âşık değildik. Biz sadece birbirine tahammül etmek zorunda olan iki insandık. Evliliğimiz olması gerektiği için olmuştu. Onun ailesi ve benim ailem arasında bir anlaşma."

Jolene buz gibi oldu. Eğer kaçmasaydı kendi de böyle bir evliliğin içinde olacaktı. Karısı bu yüzden mi intihar etmişti? Onu sevmediği ve istemediği için mi?

"Kaç yıldır evliyiniz?"

"İntihar ettiğinde on yıllık evliydik. Şimdi yirmi yıl oldu."

"Çocuğunuz var mı?"

"Hayır."

"Ona iyi bakacağım."

Giovanni gülümsedi. "Bundan eminim, Jolene. Sana güveniyorum."

Kumsala bakan kayalıkların hemen üzerine varmışlardı. Burada rüzgâr çok şiddetli ve sert esiyordu. Jolene'in saç örgüsünden kurtulan saçları savruluyordu, saçlarını tutarak adama doğru döndü. Adam ise tepede öylece durmuş onu seyreliyordu. Jolene sertçe yutkundu. Giovanni hızlıca ceketini çıkarıp Jolene'in omuzlarına koydu. Sadece gömleğiyle kalmıştı. Gömleğin iki kenarında kahverengi pantolon askıları vardı. Şık bir adamdı.

"Teşekkür ederim."

“Rüzgâr bu tarafta oldukça şiddetli.”

Jolene başını salladı. “Çok huzurlu bir yer.”

“Huzurlu ve güvenli.”

Güvenli kısmının vurgulanması Jolene’i tedirgin etti. “Size ateş eden kimdi?”

Giovanni’nin dudağı yukarı doğru kıvrıldı sanki bu önemli bir mesele değilmiş gibi bir tavrı vardı. “Henüz bulamadım ama bulacağım. Çok yakında...”

“Bu başınıza sık geliyormuş gibi görünüyorsunuz?”

Omuzlarını silkerek, “Ne diyebilirim ki? Düşmanım çok,” dedi.

Jolene elini güneşe siper ederek adama doğru bakmaya çalıştı. “Kont diye birini tanıyor musunuz?”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Jolene sorusunun yanıtsız kalacağını düşünmüştü ama öyle olmadı Giovanni küçük adımlarla genç kıza yaklaştı. Kayalıkların hemen önünde onun yanına dikilip bakışlarını karşıya odakladı.

“Evet, yaşlı çakalın tekidir,” derken gülümsedi. “Sen Kont’u nereden duydun?”

Jolene omuzlarını silktilti. “Sergio... O... Onun için çalıştığını söylemişti.”

“O hâlde güvenilirmez bir adam olmalı. Yani şu Sergio.”

Giovanni kolundaki saate bakarak, “Artık gitmeliyim,” dedi. “Hal etmem gereken işler var.”

Jolene yumuşak bir sesle, “Dinlenmelisiniz,” diye mırıldandı.

“Sana söz veriyorum güzel Jolene, bu gece dinleneceğim.”

Jolene gülümseyerek başını salladı. Ne kadar direktse de onun şu an dinlenmesini sağlayamayacağı kesindi, inatçı bir adamdı. Ceketi omuzlarından sıyrıp adama uzattı. Giovanni limana doğru yürürken Jolene orada dikilip adamın gidişini seyretti. Onunla ilgili bir şey vardı... Yanında hem tehlikede hem de güvende hissediyordu. Ona hem inanıyor hem de ondan şüpheleniyordu.

Jolene o günün kalanını Alessia’nın yanında, onun bakım süreçlerini takip edip alışmaya çalışarak geçirdi. Giulia onun çevresinde olan bitenden haberi olmadığı konusunda ısrarcı olsa da Jolene kadınla konuşup kendi hakkında gevezelik etmişti. Burada olmanın tek kötü yanı Giulia dışında kimsenin İngilizce bilmemesiydi. Belki korumalar biliyordu ama hiçbiri de Jolene ile konuşmamıştı.

Yemekten sonra odasına çıktığında koltuğun üzerinde siyah kapaklı bir dosya buldu. Oturup dosyaya göz atınca bunun Alessia'nın tıbbi kayıtları olduğunu fark etti. Düşmeye bağl, omurilik zedelenmesi, beyin kanaması ve oksijensiz kalma gibi pek çok bulgu yazılmıştı. Jolene onun düştükten hemen sonra bulunmadığını düşünüyordu, anlaşılan beyin uzun süre oksijensiz kalmış, bu da konuşma bozukluğuna neden olmuştu. Bedeninin hareketsiz kalması omurilik kaynaklı olmalıydı. Doktor raporlarına da bu şekilde işlenmişti. Alessia kayıtlara göre kırk üç yaşındaydı fakat orada hareketsiz yatmak onu on yıl daha yaşlandırmıştı. Aldığı ilaçlar ve tedavi yöntemleri kayıtlara geçmişti ama kadında hiçbir tedavi işe yaramıyordu. Dosyayı tamamen okuyup bitirdikten sonra yumuşak yatağa girip örtüyü üzerine çekti. Alessia'nın neden intihar ettiğini düşünüyordu. Eğer kendisi Mick Rogers'la evlenmiş olsaydı böyle bir şey yapıp yapmayacağını bilemiyordu. Sanırım ne olursa olsun bir şekilde yaşamayı ya da savaşmayı seçerdi. Hangisi daha cesurca olurdu? Ölmek mi? Yaşamak mı?

Jolene, Alessia hakkında daha fazla bilgi edinmek için sağlıklı olduğu dönemde evde çalışan birkaç kişiyle -Giulia aracılığıyla- konuştu. Evin en eski çalışanı Giulia'nın annesiydi, enfes yemekleri o yapıyordu ve Jolene kadının yüksek sesle ve el hareketleriyle İtalyanca konuşmasından hoşlanmıştı. Bir yandan çorba karıştırıp diğer yandan ona bildiklerini anlatmıştı. Alessia sağlıklıyken zamanının çoğunu diğer evde geçiriyormuş. Dekorasyona, kitaplara ve bahçe işlerine meraklıymış. Ayrıca dindar bir Katolik olduğu için sık sık İncil'de okurmuş. Jolene, dindar biri nasıl olup da intihar eder diye düşündü. Kilisede her zaman bunun hakkında vaazlar olurdu ve bu en büyük günahlardan biriydi.

İKİ AY SONRA

İki koca ay hızlıca akıp geçmişti. Jolene, zamanın nasıl olup da bu kadar hızlı aktığına anlam veremiyordu. Jolene, Alessia'ya arkadaşlık ediyor, ona malikânedeki dev kütüphaneden seçtiği kitapları ve İncil'den bazı bölümleri okuyordu. Burada konuşabildiği tek kişi Giulia'ydı, Jolene onunla konuşmaktan da memnundu. On altı yaşındaki Giulia oldukça eğlenceli bir kızdı. Giovanni ise iki aydır adaya hiç gelmemişti. Jolene onun sık sık ziyarete geleceğini neden düşündüğünü bilmiyordu ama en azından karısını kontrol etmeye geleceğini ummuştu. Alessia ağrı kesicilerin etkisiyle derin uykuya daldığında Giulia ona limonlu çay getirdi. Sonbahar kışa dönmek üzereydi ama

hava henüz soğumamıştı. Jolene, Alessia'nın intihar ettiği balkonda üzerinde bir şalla oturmuş, kıyıya vuran dalgaları seyrediyordu.

Giulia gitmek üzereyken, "Bay Giovanni karısını görmek için gelmez mi?" diye sordu.

"Hayır, Signora. Şey... Jo." Jolene onunla samimi bir ilişki kurmaya çalışıyordu. Giulia ismini düzelttikten sonra, "Signor Giovanni buraya sık gelmez. Bu evde çalışanlar onu senede birkaç defa görür," dedi.

"O zaman neden böyle bir yerde evi var?"

"Çalışmak için Amerika'ya gelen yurttaşlarını yanına aldı. Çoğu kaçak suçlular ama bu konuda fazla bir şey söyleyemem. Diğer yandan annem gibi çocuğunu babasız büyütmek zorunda kalanlar ve gidecek başka yeri olmayanlar da burada kalıyor. Signor burayı bir kale gibi koruyor. Tabii Signora Alessia'da hep bu adadaydı." Kaçak suçluları mı saklıyordu? Jolene kaşlarını çattı. Giulia'nın söylediklerini kafasında evirip çevirirken kız konuşmaya devam etti. "Vurulunca buraya gelmesine şaşırdık. Kendi evine bir doktorun gelmesi çok daha kolaydı ama o sizinle buraya gelmeyi seçti. Biz düşündük ki siz..."

Jolene, genç kızın ima ettiği şeyi anlayarak, "Hayır," dedi. "Onu tanımıyorum, o da beni. O gün karşılaşmamız sadece bir tesadüftü. Evdeki insanlar bizim... Bizim şey olduğumuzu mu düşünüyorlar?"

Giulia'nın yanakları kızarınca Jolene cevabını almış oldu. Tanrım! Bu çok utanç vericiydi. Jolene sanki Alessia onu duyabilirmiş gibi, "Onun karısı var," diye fısıldadı.

Giulia kafasını içeri uzatıp baktıktan sonra Jolene'e döndü. "On yıldır böyle. Signor Giovanni artık bekârmış gibi davranabilir ve kimse onu suçlayamaz. Hem zaten annemin anlattıklarına göre hiçbir zaman birbirlerine aşkla bağlı olmamışlar."

Jolene duydukları ile yaşadığı şoku üzerinden atamamıştı. Bu yüzden Giulia'ya cevap veremedi. Genç kız müsaade isteyip gittikten sonra orada oturmaya devam etti. Şimdi evde kimsenin yüzüne bakamayacaktı. Herkes onun arkasından mı konuşuyordu? Jolene'in... Bay Giovanni'nin sevgilisi olduğunu mu düşünüyorlardı? Evli ve... O kadar olgun bir adamın? Jolene bir anda midesinin bulandığını hissetti. Hamileydi! Birkaç ay içinde karnı büyümeye başladığında bebeğin babasının o olduğunu düşüneceklerdi. Bu Bay Giovanni'nin aklına gelmemiş miydi?

Jolene bir hafta daha adamın gelmesini bekledi ama sanırım Bay Giovanni'nin buna pek niyeti yoktu. Onunla bir an önce konuşması

gerekiyordu. Giulia'dan onu aramak için yardım istediğinde genç kızın yüzündeki gülümsemeden hoşlanmamıştı. Ona en yakın olan Giulia bile Giovanni ile ilişkileri olduğunu düşünüyordu. Nihayet Giovanni'den telefon geldiğinde Jolene kütüphaneden Alessia için yeni bir kitap seçiyordu. Giulia telaşla kütüphaneye girmiş ve Jolene'e telefon geldiğini haber vermişti.

Jolene hızlıca merdivenleri çıkıp adamın çalışma odasına girdi ve ahizeyi kulağına koyarak, "Merhaba," diye mırıldandı.

Adam tok ve sakin sesiyle, "Merhaba, Jolene," dedi. "Sesini duymak ne kadar güzel. Beni neden aradın? Bir sorun mu var?"

Jolene dudaklarını dişlerken, "Şey evet. Aslında bir sorun var ama bunu telefonda konuşmamız doğru olmaz," dedi. Bu konu yüzünden çok utanıyordu ve adama nasıl anlatacağını da bilmiyordu. İkisini de son derece küçük düşürücü bir duruma sokacaktı.

Giovanni kısa bir an sessiz kaldı. "Peki. Madem benimle konuşacakların var o hâlde geleceğim. Yarın akşam yemeğinde görüşürüz."

Birlikte akşam yemeği mi yiyeceklerdi? Görüşmek istediğini söylediğinde bunu kastetmemişti, bu daha büyük bir soruna neden olmaz mıydı? Birlikte akşam yemeği yemeleri dedikoduları sadece desteklerdi. Jolene karşı çıkarak, "Öğlen uğrasanız ve ayaküstü konuşsak?" diye sordu.

"Acil bir durum mu var?"

Adam telaşlanmış olmalıydı, sesi sakinliğini kısmen kaybetmişti. "Hayır, hayır acil bir şey değil. Peki yarın akşam konuşabiliriz."

"O hâlde iyi geceler, Jolene. Yarın akşamı sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Jolene kelimeleri toparlamak için bütün gün düşünmüştü. Bunu bu akşam mutlaka yapmalıydı. Mide bulantıları şiddetlenmişti ve Giulia hasta olduğunu düşünüyordu. Eğer hasta olmadığı anlaşılırsa herkes hamile olduğunu öğrenecekti. Bebeğin babası ise tahmine çok açık olacaktı. Jolene onu heyecanlandıran bir şey daha keşfetmişti. Alessia'nın göz bebekleri tepki veriyordu. Jolene onun göz bebeklerinden ve göz kırpmaları hareketlerinden neyi sevip sevmediğini anlayabiliyordu. Bu çok ilginç bir durumdu. Doktor raporları onun neredeyse tamamen bilinçsiz olduğunu söylüyordu ama Jolene bugün ona üç kitap götürmüş ve Alessia göz bebeklerinin ufak hareketleriyle dinlemek istediği kitabı seçmişti.

Jolene yemekten önce üzerini değiştirdi, giyecek başka kıyafeti olmadığı için Giulia'nın ona verdiği odada bulunan kıyafetleri giyiyordu. Jolene bu elbiselerin Alessia'ya ait olduklarını tahmin ediyordu. Alessia uzun boylu ve zayıftı, bu yüzden kıyafetlerin çoğunun boyu ona oldukça uzun geliyordu. Giulia bir kısmını kısaltmasına ve bedene uydurmasına yardım etmişti. Ayrıca hepsinde ellili yılların havası vardı. Alessia'nın sağlıklı olduğu yılların... Bu rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Özellikle evdekilerin onun hakkında ne düşündüğünü öğrendiğinden beri. Hasta bir kadının hayatını çalmaya niyeti yoktu, bunu istemiyordu ve kendi hakkında bu şekilde düşünülmesini de istemiyordu.

Pencerenin önünde dikilirken iskeleye yanaşan tekneyi gördü ve sonra onu fark etti. Bu kadar uzaktan minik bir nokta gibi görünmesine rağmen o olduğunu biliyordu. Giovanni onca adamın arasında dikkat çeken, kendini her şekilde fark ettiren bir adamdı. Yakışıklı değildi, abartılı bir iriliği yoktu fakat çok şıktı, bu bir gerçektir. Diğer yandan oldukça karizmatik ve gizemliydi. Tehlikeli havasıyla, çok belirgin İtalyan aksanını da unutmamak lazımdı. Jolene adam malikâneye ulaşmadan önce yemek odasına indi. Böyle yaptığı için mutluydu çünkü masa çok güzel hazırlanmış olsa da ortada yanan mumlar çok romantikti ve bunun olmaması gerekiyordu. Jolene kırmızı mumları üfleyerek gümüş şamdanları eline alıp koyacak yer aramaya başladı. Tam o sırada Giovanni peşinde Viggo ile içeri girdi.

Giovanni, "İyi akşamlar," derken gözleri Jolene'nin elinde tuttuğu şamdanlarda gezindi.

Jolene mumları yanmayan şamdanı masanın üzerine isteksizce geri bıraktı. "Şey... İyi akşamlar. Ben şey yapıyordum. Mum masaya düşmek üzereydi ve ben de söndürdüm." Şamdanları tekrar eline aldı. "Bence bunlar son derece tehlikeli."

Giovanni birkaç adımlık mesafeyi kapadı ve uzanıp Jolene'in elinden aldığı şamdanları aynalı dolabın üzerine yerleştirdi. Tekrar genç kadına yaklaşıırken, "Burada sık yemek yemem, çalışanlar her şeyin kusursuz olmasını istemiş olmalı," dedi.

Jolene adamı inceledi. Kahverengi ceket, beyaz gömleği, siyah pantolonu, kahverengi desenli kravatı ve ceketindeki mendiliyle çok şıktı. Bu sefer kafasında şapkası yoktu, onu girişte bırakmış olmalıydı. Giovanni masanın başındaki sandalyeyi çekerek Jolene'e oturmasını

işaret etti. Jolene sandalyeye yerleşirken, "Görüşmeyeli nasılsın, Jolene?" diye sordu.

Bu soruyu sadece birkaç gündür onu görmüyormuş gibi sormuştu, oysa iki aydan fazladır birbirlerini görmüyorlardı. "İyiyim. İyiyim teşekkür ederim." Adam masanın diğer ucundaki sandalyeye yerleşirken, "Siz? Siz nasılsınız?" diye sordu.

Giovanni oturduktan sonra parmakları ceketinin düğmelerini çözmek üzere hareketlendi. "Bende iyiyim." Hafifçe öksürdü. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Bir yandan da sanki yeterince mükemmel değilmiş gibi masadaki çatal, bıçak ve bardakları düzeltiyordu.

Jolene hafifçe kafasını çevirerek hâlâ kapıda dikilen Viggo'ya baktı. Adam bu bakışı yakalamış olmalı ki İtalyanca bir komutla Viggo'nun çıkarken kapıyı kapatmasını sağladı.

"Şimdi baş başa kaldık." Giovanni gülümserken tabağına birkaç parça yemek aldı. Bunu yaparken çok dikkatli ve özenliydi. Servis çatalını ve bıçağını kusursuz bir şekilde kullanıyordu. Baş başa kalmışlardı ve bu tehlikeli olsa da başka insanların gözleri altında bu konuyu konuşamazdı. "İstediğin bu değil miydi?"

Jolene kadehini alıp içindeki sudan birkaç küçük yudum aldı. "Çalışanlar... Onlar konuşuyor."

Adam dalga geçercesine, "Bundan eminim," dedi. "Birkaçını konuşurken duydum."

"Ben ciddiylim." Jolene masaya doğru eğildi ve fısıldayarak, "Bizim şey olduğumuzu," dedi. "Benim sizin âşığınız olduğumu konuşuyorlar." Giovanni'nin bakışları dondu ve elinde tuttuğu servis çatalı havada kaldı. Jolene ona iyilik yapmak isteyen bu adamı çalışanlarına karşı mahcup ettiği için utanç duyuyordu. Bunların tüm suçlusu kendisiydi belki de... Bir an önce buradan gitmesi en doğru karar olurdu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Seni bir sevgilinin sevmesi gerektiği gibi sevmek istiyorum. İyisin, çok nazıksın.. Bu dünyaya senin benim, benim, benim. Benim olduğumu söylemek istiyorum!

JERRY LEE LEWIS – GREAT BALLS OF FIRE

Jolene adamın öfkeli olduğunu sanmıştı ama hayır, değildi. Giovanni birkaç uzun saniyenin ardından kahkahalarla gülmeye başladı. Bu kadar ciddi bir durum karşısında gülüyor olması Jolene'i öfkelen-dirdi. Kaşlarını çatarak, "Komik olan ne?" diye sordu. "Benim sizin aşığınız olacak kadar uygun olmamam mı?"

Bu söylediği adamı daha çok güldürdü, bir süre sonra uzanıp şarap içmek zorunda kaldı. Nihayet sakinleştiğinde gözlerinin içine tehlikeli bir ifadeyle bakarak, "Uygun olmaman söz konusu bile değil, dolcez-za." Giovanni elindeki kadehi masaya bıraktı. "Tanrı beni bu dünyaya biraz daha geç gönderseydi kalbini çalan kişi ben olurum."

Jolene bir süre sessiz kaldı, aklından adamın söylediklerini geçiri-yordu. Donup kalmıştı, ne tepki vermesi gerektiğini ya da ne söyle-mesi gerektiğini bilmiyordu. Sadece fısıldayarak, "Siz evlisiniz," dedi.

Giovanni arkasına yaslandı, önemli bir konu hakkında açıklama yapacak gibi görünüyordu. İfadesi sabitti ve ses tonu olabilecek en sa-kin tondaydı. "Jolene, benim evliliğim yıllar önce bitti. Alessia asla düzelmeyecek ve ben zaten hayatımı çoktan yaşamaya başladım. Evet, Alessia ölene kadar benim karım ve hayatımın bir parçası olarak kala-cak ama hepsi bu. O da benim yerimde olsaydı aynısını yapardı."

Jolene bunun acımasızlık olduğunu düşünüyordu. Fakat diğer yan-dan ondan boşanıp bir hastaneye de kapatabilirdi ama bunu yapma-mıştı. Ona evinde en iyi şekilde bakılıyordu, hâlâ onun karısıydı ve hâlâ ona karşı merhamet duyuyordu.

"Bizimki gibi büyük İtalyan aileleri evliliklerde aşk aramazlar. Para, güç, statü... Tüm evlilikler buna göre yapılır. Alessia ve benim yıllar önce evlenme sebebimiz de buydu. Onun ailesi güç istiyordu, benim ailem ise para. İkimizde bunun bilincindeydik. İlk birkaç yıl birbirimize âşık olmak için çabaladık ama olmadı. Alessia'nın babasının iki kızı vardı ve ben onlara her zaman göz kulak olacağıma yemin ettim."

Jolene yutkundu. Hep aşk evliliği yapacağını düşünmüştü ve bunun tersinin olma ihtimali aklına bile gelmemişti. Ta ki Mick Rogers'dan düğün gecelerinde kaçana kadar... Jolene az daha böyle bir evliliğe mahkûm olacaktı, bu fikirle titredi. Diğer yandan ilk aşkı Sergio... Onunla asla kavuşma şansı yoktu. Fakat bu sözler içinde ufacık bir noktaya dokunmuştu. Sergio'da Giovanni gibi kendisi gibi bu evliliğe zorlanmış olabilir miydi? Elbette bu yalanlarını haklı çıkarmazdı, elbette onu kandırmış ve aldatmıştı ama düşünmeden de duramıyordu.

"Birine âşık olmayı seçsem kimse beni veya âşık olduğum kadını suçlayamaz." Giovanni sakince yemeğinden birkaç lokma aldı, Jolene midesinin hâlâ takla attığını hissediyordu.

"Ben hamileyim," derken bir kez daha gergince fısıldamıştı.

Adam gülümsedi. "Biliyorum, bu yüzden daha çok yemelisin. Odukça zayıflamışsın."

"Senin bebeğin babası olduğunu düşünmelerinden endişe etmiyor musun?"

Giovanni bir kez daha dondu. Çatal ve bıçak tutan elleri öylece havada kalmıştı. Bakışlarını Jolene'e çevirdi. "Kimin ne düşündüğü umurumda değil. Bu seni rahatsız mı eder? Bebeğin babasını bulmak mı istiyorsun?"

Jolene kafasını hızla iki yana salladı. "Hayır, onun bebeği bilmesini istemiyorum. Asla! Fakat insanların bebeğin babasının siz olduğunu da düşünmesini istemiyorum."

"Bebeğine yalnız annelik yapman çok zor olacak Jolene. İnsanlar her zaman senin hakkında konuşup seni yargılayacak. Bu evde de pek çok örneği var. Bebeğinin babası kocan olmasa da kim olduğunun bilinmesi her zaman daha iyidir. Ben bunu sorun etmem."

Adamın söylemeye çalıştığı şeyi yanlış anlamadığını umuyordu. Ona bebeğinin babası olarak anılmayı sorun etmeyeceğini mi söylüyordu? Jolene bu konuda tereddütlüydü, böyle bir şeyin olmasına neden izin vermek istiyordu?

“Onun babası siz değilsiniz ve Alessia... Öldüğünde... Benim gitmem gerekecek.”

Jolene tek lokma yiyemezken Giovanni ağır ağır yemeğini yemeyi sürdürüyordu. Ona bakmadan, “Alessia bir gün ölecek. Yakın veya uzak bir zamanda... Fakat sen istediğin kadar burada kalabilirsin,” dedi.

“Kim olarak?”

İşte şimdi gözleri kendi gözleriyle buluştu. Yemek odası her zamankinden daha karanlık olsa da Jolene onun ifadelerini seçebiliyordu. Sanki özellikle ayarlanmış gibi sol gözündeki yaranın olduğu taraf daha da karanlıktı. Jolene onun yüzündeki yarayı neredeyse göremiyordu.

“Kim olarak kalmak istersen... Çocuğumun annesi olarak? Hayatımı kurtaran kahraman olarak? Ya da hiçbir şey söyleme, bırak insanlar ne düşünürlerse düşünsünler.”

“Ya bunu size karşı kullanırsam?” Gözleri etrafta gezinen Jolene kaşlarını çatarak, “Zengin bir adamsınız, bu açık,” dedi.

Kahkahası gürültülü bir şekilde odada yankılandı. “Para için bana oyun oynayacak çok fazla insan tanıdım. Sen onlardan biri değilsin. Yine de buna bir cevap vermemi istiyorsan... Sorun değil. Bu sadece para Jolene, istediğin gibi bana karşı kullan.”

Jolene bakışlarını kaçırırken, “Bunu asla yapmam,” dedi.

“Biliyorum.”

Jolene kendini yemek yemeye zorladı çünkü başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Öylece herkesin yanlış şeyler düşünmesine izin mi vermesi gerekiyordu? Herkes ona kötü kadın gözüyle bakacaktı. Karısına bakarken adamı ayartıp hamile kalan kadın... Midesi bulanmış ve su bardağına bir kez daha uzanıp yavaş yudumlar aldı. Giovanni ise onu seyrediyordu. Diğer yandan biliyordu ki bir gün bir yerde Sergio ile karşılaşacaktı, burada kalırsa karşılaşacağından emindi. Bir çocukları olduğunu öğrenirse onu almaya çalışır mıydı? Karnındaki bebeği delicesine istiyor değildi, yakın bir zamanda hamile kalmayı planlamamıştı. Hayallerinde bir çocuk sahibi olmak her zaman sonlardaydı. Önce macera yaşamak istemişti; gezmek, yeni yerler görmek, yeni insanlarla tanışmak, hemşire olarak her zaman gerçek bir hastanede çalışmak istemişti. Şimdi yakın zamanda bunların hiçbiri gerçekleşmeyecekti. Jolene bebeğine karşı kendini sorumlu hissediyordu. Onu

korunmalıydı ve kendinden önce onun için bir plan yapmalıydı. Bu ev onun için güvenli olurdu. Burada onu koruyabileceğini düşünüyordu.

Jolene çok uzun süre sessiz kalmıştı, Giovanni kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu. “İyi misin?”

“Ben sadece düşünüyordum...”

“Bir karar verdin mi?”

Omuzlarını silktilti. “Sanırım sessizliği tercih edeceğim, herkes istediğini düşünebilir.” Jolene adama bakarak, “Teşekkür ederim,” dedi. “Desteyiniz ve yardımınız... Bu benim için önemliydi.”

“Önemli değil. Sana hayatımı borçluyum ve bunu ölene kadar ödeyemem.”

“Yapmam gerekeni yapıyordum. Ben bir hemşireyim, insanlara yardım etmeyi kendim seçtim.”

Boşalan şarap kadehini bir kez daha doldurdu, bu üçüncü belki dördüncü kadehiydi ve yemeğe başlayalı çok olmamıştı. Jolene onun alkolik olup olmadığını merak etti.

“Ben hasta yatağında ölümü bekleyen yaşlı bir adam değildim, Jolene. Ben bir silahlı saldırıya uğradım. Sen olmasaydın muhtemelen beynim dağılmış olacaktı.” Bu komikmiş gibi kahkaha attı. “Bu benim dünyamda ödeyemeyeceğim kadar büyük bir borç.”

“Sizin dünyanız mı?”

Adam cevap veremedi kapı tıklatıldı ve Viggo içeri girdi. İkisi İtalyanca konuşmaya başladığında Jolene adamın konuşmasına dikkat kesildi. İngilizcede olduğu gibi ses tonu sakın ve hırıltılı olsa da İtalyancayı çok daha hızlı konuşuyordu. Jolene bunun dilden kaynaklı olduğunu düşündü. İtalyanlarla dolu bir evde yaşamaya başlayacaksa bir an önce dil öğrenmesi gerekecekti. İnsanların ne konuştuğunu anlamak istiyordu. Viggo gittiğinde Giovanni Jolene’e bakıp gülümsedi.

“Bir fırtına yaklaşıyormuş. Bir saat kadar sonra tekneyi kullanmamız mümkün olmayacak.”

“Ah, o hâlde erken mi ayrılıyorsunuz?”

Giovanni arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. “Hayır, burada kalıyorum.”

Evinde kalması normal olmalıydı ama bu durum Jolene’i şaşırtmıştı. Giulia onun malikânede hiç kalmadığını defalarca söylemişti. Çalışanların şaşkınlığı ve panik hâli düşünülürse Giulia doğruyu söylüyordu. Yemekleri bittiğinde Jolene ne yapması gerektiğinden emin değildi. Onunla sohbet etmek istiyordu. Korkutucu olup onu gerse

de Jolene adamın yanında olmaktan ve onunla sohbet etmekten keyif alıyordu. Onu daha iyi tanımak için de zaman geçirmesi iyi olabilirdi ama diğer yandan bu yanlış mı olurdu? İzin isteyip odasına mı çıkmalıydı?

Giovanni onu bu kararsızlık ve ikilemden kurtardı. “Benimle oturup sohbet etmek ister misin?”

Jolene gülümserken, “Yaptığımızın bu olduğunu sanıyordum?” dedi.

“Masanın iki uzak ucuna oturup ciddi konular ve olasılıklar hakkında sohbet etmekten bahsetmiyorum, Jolene.” Yerinden kalkarken sandalyesi çirkin bir sürtünme sesi çıkardı ve adımları tüm kararlılığıyla Jolene’e doğru yaklaştı. Onun sandalyesini tutup, “Bence birbirimizi tanımalıyız,” dedi. “Tercihen yüzünü daha yakından görebileceğim ve sen konuşurken mimiklerini izleyebileceğim bir yerde.”

Jolene kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı ama yüzündeki gülümseme hâlâ duruyordu. “Haklısınız, bence de ikimiz konuşmalıyız, daha aydınlık bir yerde. Aynı şeyi bende talep ediyorum, siz konuşurken ne düşündüğünüzü tahmin etmek zor. Özellikle bu kadar karanlıkta.”

Bu kadar yakından bile Jolene onu yeterince göremiyordu. “Bende görülmeye değer bir şey yok. Güzel bir yüze ve bir çift göze sahip değilim.”

“Gözünüz... Sizi rahatsız eden bu mu? Onu görmemden hoşlanmıyor musunuz? Bu benim için sorun değil.”

Giovanni, Jolene’e doğru eğildi, yüzünü artık net olarak görüyordu. “Yanlış anladın, Jolene. İstediğim şey güzel görünmek değil, hiç olmadı. Güzellikler kırılmandır ve bende kırılman tek bir parça bile yok.” Sesi yavaş yavaş bir fısıltıya dönerken ifadesi ciddileşti. “Gözümde ışık hassasiyeti var ama karanlığı seviyor olmamın tek nedeni bu değil. Karanlığı seviyorum çünkü karanlığa alışmak savunmasızlığı önler.” Elini uzattığında Jolene kararsızlıkla elini adamın sert ve büyük elinin içine bıraktı. Giovanni kibarca kalkmasına yardım ederken, “Karanlık insanı aldatmaz. Her şeyin gölgesi siyahtır. Bunu en iyi karanlıkta fark edersin.”

Birlikte büyük salona geçtiler. Jolene gösterişli abajurların altındaki büyük kanepeye oturdu. Odada koyu zümrüt yeşili tonları ve bolca altın yaldız hâkimdi. Burası evin en gösterişli yeri idi. Giovanni yine ışıkların en loş olduğu şöminenin hemen yanındaki tekli koltuğu

tercih etti. Şömine büyüleyiciydi ve kışın yanmaya başladığında bütün salonu ısıtacak kadar da büyüktü. Jolene'i görebileceği kadar yakın olsa da kendini gizleyecek kadar mesafeliydi. Adam bardağına içki doldururken konu açması gerektiğini hisseden Jolene yerinde kıpırdanırken ona Alessia ile ilgili keşfettiği şeyden bahsetmeye karar verdi.

"Alessia, onun göz bebekleri tepki veriyor."

Giovanni kafasını kaldırarak Jolene'e baktı. "Karşısına iki kitap tuttuğumda okumamı istediği kitabı göz bebeklerinin hareketiyle işaret ediyor." Jolene adamın heyecanlanacağını ummuştur ama karşılaştığı şey tepkisizlikti. Fakat bu onun heyecanla bundan bahsetmesine engel olmadı. "Bu çok büyük bir şey. Yani onun için... Bence sandığınız gibi tamamen tepkisiz değil, bizi duyuyor ve anlıyor."

"Tamamen rastlantısal bir şekilde göz bebeklerini oynatmış olabilir, Jolene. Gözlerini açıp kapatabiliyor, vücudunda ağzı dışında hareket edebilen tek yeri orası."

"Hayır, anlamıyorsunuz. O sanki... Sanki beni anlıyor ve sorularına gözleriyle cevap veriyor. Bugün ona Muhteşem Gatsby'i okumamı istedi."

Derinden bir sesle gülerken içkisinden büyük bir yudum aldı. "Öyle kitaplar okumayı sevdiğini bilmiyordum. Onu İncil'den başka bir şey okurken görmedim."

"Seviyor. Mutluydu. Bunu anlayabiliyorum. Ben... Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Neden gelip kendiniz görmüyorsunuz? Onu hiç ziyaret etmiyor musunuz?"

"Onun ihtiyacı olan bakımı sağlıyorum ama onun beni görmek istediğini sanmıyorum." Ve bende onu görmek istemiyorum diyeceğini sanmıştı ama söylemedi, ağzı açılıp kapandı. Jolene onun suçluluk duyup duymadığını merak etti. Belki de onu istemediği bir evlilikte bu şatafatın içinde yapayalnız bıraktığı için kendini suçluyordu. Belki de suçlamalıydı.

Adamın bakışlarının ilk defa vücudunda gezindiğini hissettiğinde yutkundu. "Evde senin yaşına ve modaya uygun başka kıyafetler olmadığı için üzgünüm. En kısa zamanda sana uygun kıyafetler göndereceğim."

Jolene eteğinin kaygan kumaşında elini gezdirdi. Çiftlikte kendi kıyafetlerini dikerlerdi ve çoğunlukla bir kot, çizme ve gömlek giyerdi. Şimdi giydikleri on belki on beş yıl öncesine ait olsa da son derece kaliteli, gösterişli ve şıktı.

“Şey... Buna gerek yok. Ben zaten buradan başka bir yere gitmiyorum.”

Adamın parmakları dudaklarında gezinirken, “Çıkmak ister misin?” dedi.

Jolene şaşkınlık ve heyecanla, “Nereye?” diye sordu.

“Nereye istersen, sana arada izin vermem adil olur. Çevreyi gezebilirsin, sinemaya, restorana, alışverişe gidersin. Senin yaşındaki genç hanımların yaptığı gibi.”

Jolene bu fikrin cazibesiyle dolsa da yalnız başına kocaman bir şehirde gezme düşüncesi korkunçtu, diğer yandan Sergio... Onunla karşılaşması mümkün olmazdı değil mi? “Ben... Bilemiyorum. Yalnız başıma bu kadar büyük bir şehirde gezebilir miyim?”

Giovanni gülümserken ilk defa tebessümü yanaklarını gelecek kadar büyüktü. “İstersen sana eşlik ederim.”

“Siz çok meşgul olmalısınız.”

“Senin kadar güzel bir kız için ayıracak vaktim var. Elbette benim kadar yaşlı bir adamla olmak seni sıkmayacaksa?”

Gülümserken, “O kadar yaşlı olduğunuzu sanmıyorum,” dedi. “Öyle görünmüyorsunuz.”

Boş bardağını bir kez daha kehribar rengi sıvıyla doldurdu. İlk yudumu almak için bardağı dudaklarına götürürken, “Çok kibarsın,” diye fısıldadı. “Fakat senden iki kat daha yaşlı olduğuma eminim.”

Jolene bakışlarını adama çevirdi.

“Yirmi bir yaşındayım.”

“Sei quasi un bambino.” Jolene’in anlamadığını fark edince, “Neredeyse bir çocuksun,” dedi.

Jolene başını dik tutarken omzundaki saç örgüsünü geriye attı.

“Bir kadın gibi görüldüğümden eminim.”

Bunu anlık sinirle söylemiş olsa da Giovanni’nin gülmesini ciddiye alınmadığı şeklinde yorumladı. Fakat adam beklediği gibi tepki vermek yerine onu çok daha yoğun bakışlarla inceledi.

“Kesinlikle bir kadın olduğumu biliyorum, Jolene... Benim bahsettiğim hayat tecrübesi ve yaşanmışlıkla ilgiliydi, görünüşünle değil.”

Jolene kendinden utanırken sakinleşti. Hayata dair hiçbir tecrübesi yoktu, bunu biliyordu. O sadece gölde çıplak yüzen, at binen, yaralı hayvan ve insanları tedavi eden basit bir vahşi batı kızıydı. Oysa adamın yüzüne baktığında bile hayatından pek çok yaşanmışlık, macera ve keder geçtiğini görebiliyordu.

Çekinerek, "Kaç yaşındasınız?" diye sordu. Onunla ilgili merak ettiği pek çok şey vardı ama sorup sormamak konusunda kararsızdı.

Düz ve net bir sesle, "Kırk bir," dedi. Jolene sessiz kalınca adam güldü. "Ne diyorsun? Yanında gezemeyecek kadar yaşlı mıyım?"

Jolene kıkırdarken başını iki yana salladı. "Kesinlikle hâlâ yaşlı olmadığınızı düşünüyorum ve eğer bana zaman ayırmak isterseniz sizinle gezmeyi çok isterim."

Jolene saat gece yarısı olana kadar adamla sohbet etti. Aslında daha çok kendisi konuşup Giovanni'nin sorularına cevap vermişti. Ona çiftlik hayatından, okul yıllarından hatta hâlâ içinde cayır cayır yanan öfkeye rağmen Sergio'dan bahsetmişti. Giovanni onu dinledi, yargılamadı... Anlattıklarıyla kimi zaman kahkaha attı kimi zaman dişlerini birbirine bastırdı. Jolene esnemeye başladığında onu odanın kapısına kadar geçirdi ve genç kıza kibarca iyi geceler diledi. Gece odaya dolan gölgeleri izleyen Jolene fırtına sesini artık duyamıyordu.

Sabah gözlerini açtığında hava dün akşamın aksine pırıl pırıl parlıyordu. Duvardaki sarkaçlı saate baktı. Henüz yediydi ama kendini uyanacak kadar enerjik hissediyordu. Yataktan çıkıp pembe bir elbise giydi ve merdivenlerden indi. Her gün bu saatlerde kahvaltıdan önce yürüyüş yapıyordu. Malikâneden çıktığı sırada süs havuzunun kenarında onu gördü. Giovanni... Ceketini ve şapkasını elinde tutmuş Viggo ile konuşuyordu, gece burada kalmıştı. Onu gördüğünde Viggo yanından ayrıldı ve Giovanni ona doğru yürüdü.

"Erken kalkmışsın."

Jolene gülümsedi. "Benim geldiğim yerde gün doğmadan uyanırdım ama artık daha fazla uyuyorum."

Giovanni kolunu tutarak onu kendine yaklaştırdı ve başını hafifçe eğip, "Bebek seni yoruyor olmalı," diye mırıldandı. "Daha fazla dinlen Jolene, kendini yorma. Evdekilere talimat vereceğim."

Jolene kafasını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Yani buna gerek yok. Ben yorulmuyorum. Çok iyiyim," sözcükleri arka arkaya sıralamıştı.

Giovanni elini kolundan kaydırıp Jolene'in elini tuttu ve yumuşak bir şekilde öptü. "Pazar günü izinlisin, seni dışarı çıkaracağım. O gün gelene kadar kendine dikkat et." Jolene onu onayladı. İskeleye doğru yürürken arkasından baktı ve Giovanni de iki defa arkasını dönüp Jo-

lene'e baktı. Sanki gitmeyi hiç istemiyormuş gibi... Bu düşünce içini ürpertti.

Jolene kahvaltıdan sonra seçtiği bir kucak dolusu kitap ve bahçeden topladığı mis kokulu çiçeklerle Alessia'nın yanına gitti. Giovanni ne söylerse söylesin onu elinde çiçeklerle gördüğünde Alessia'nın göz bebekleri ışıldamış ve gözlerini minnetle kapatıp açmıştı.

"Herkes çiçekleri sevdiğini söylüyor ama odanda bir tane bile çiçek yok." Jolene cam vazoya kırmızı, pembe ve beyaz çiçekleri özenle yerleştirirken konuşmaya devam etti. "Bunları senin için topladım, seveceğini düşündüm."

Alessia'nın yanındaki koltuğa yerleşti ve kitapları kadının önüne doğru tuttu. Alessia onu şaşırtmadı, bahçe bitkileri ve çiçekler hakkında olan ansiklopediyi seçti ve Jolene ona çiçek türleri, bakımı ve tarihleri hakkında yazılan bilgileri okumaya, kitaptaki çizimleri göstermeye başladı. Alessia mutluydu ve Jolene bunu anlayabiliyordu. Nasıl oluyordu da bu kadının her şeyden habersiz olduğunu söyleyebiliyorlardı? Alessia'nın ilaç saatinden önce Jolene kitabı kapattı ve kadının gözlerine bakarak, "Bay Giovanni buradaydı," dedi. Alessia'nın bakışlarında bir duygu aradı fakat yoktu yine hissizleşmişti.

"Bilemiyorum ama sanırım o iyi biri..."

Belki de bunları adamın karısına söylememeliydi ama onunla konuşmak istiyordu. Alessia'yla konuşmak rahatlatıcıydı. Onu dinlediğini ve önemsediyiğini hissediyordu ama diğer yandan Alessia büyük bir ihtimalle Giovanni yüzünden intihar etmişti. Belki de ondan nefret ediyordu.

"O senin yanına gelmedi çünkü... Sanırım bu durumda olmaktan kendini suçluyor. Daha az suçlu hissetmek için seni görmeye gelmesi kabul edilebilir değil elbette ama seni düşünüyor. İyi, mutlu ve rahat olmanı istiyor."

Alessia yine gözlerini ona dikmiş bakıyordu ama Jolene bu sefer hiçbir duygusunu anlayamıyordu. Biraz nefret, belki acı ya da umut görmeyi ummuştı. Ona ipucu verecek bir çıkış yolu verecek ufacık bir işaret... Kendini neden suçlu hissediyordu? İçinde neden bir arayış vardı? Neyin cevabını arıyordu?

Jolene sanki birinin duymasından endişe eder gibi yatakta Alessia'ya doğru eğildi. "Onu seviyor musun, Alessia?" diye sordu ama bu soruyu neden sorma gereği duyduğundan bile emin değildi. "Eğer onu seviyorsan gözlerini kırp." Kadın düz bakışlarla ona bakıyordu, gözle-

rini kırpmadı sadece ona baktı. Jolene, Alessia'nın saçlarını okşadıktan sonra serumuna ilaç ekledi ve uyuması için yanından ayrıldı.

Jolene odasına çıktığında yatağının üzerinde bir zarf durduğunu gördü. Zarfın üzerine şık bir el yazısıyla ismi yazılmıştı. Genç kız zarfı açtığında şaşkınlıkla yutkundu. Zarfın içi para doluydu. Çok fazla para... Bu kadar çok parayı bir arada gördüğünü bile sanmıyordu. Kasaba şartlarına göre ailesi varlıklıydı ama her şeyi kendileri ürettikleri için Jolene'in parayla hiç işi olmuyordu. Oysa şimdi parayı kullanması gerekecekti. Eli karnına gitti. Hamileliği hâlâ dışarıdan belli olmasa da Jolene göğüslerinin büyüyüp ağırlaştığını, kalçalarının genişlediğini ve göbeğinde minicik bir tümseğin oluştuğunu hissediyordu. Bebek neredeyse on beş haftalıktı. Paraya ihtiyacı vardı çünkü kızına veya oğluna iyi bir gelecek kurmalıydı. Ona yalnız başına bakması gerekecekti. Bu düşünceyle korktu. Belki de yalnız olması gerekmezdi. Onu burada büyütebilirdi. Giovanni'nin söyledikleri kafasının içinde dönüp dolaşıyordu. Babasız bir çocuk büyütmenin nasıl olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu hatta bir çocuk büyütme hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu belirsizlik onu deli gibi korkutuyordu ama diğer yandan Giovanni ona çok daha kolay bir yol sunuyordu. Çocuğunu sahiplenebilirdi, ona ve kendisine sahip çıkabilirdi. Fakat böyle bir yalan ileride ona neye mal olurdu, bilemiyordu. Ve mutlaka bir bedel ödemesi gerekecekti. Böyle bir yalanın bedeli ne olurdu? Düşünceleri Sergio'ya kaydı. Haftalardır düşüncelerini bir şekilde ondan uzak tutmak çabalıyordu ama karnında çocuğu büyürken bu çok zordu. Ona yazmış mıydı? Onu aramaya gitmiş miydi? Ya gittiyse ve Rogerslar ile karşılaştıysa diye düşündü. Hayır, hayır böyle bir şey yapmazdı. Onun burada bir hayatı, bir karısı ve bir bebeği vardı. Jolene onun için sadece eğlenceydi. Geri dönmemişti, dönmeyecekti.

Jolene ona hem bu kadar yakın hem de bir o kadar uzakken yepyeni bir hayat kurmak zorundaydı. Ve bu hayatı kurarken tek dileği Tanrı'nın ona yardım etmesiydi. Tanrı'nın doğru yolu seçerken ona rehber olmasını istedi çünkü Jolene nereye gitmesi gerektiğini bilemiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

**Kızım, seni kime vereyim? -Anne benim için sen düşün.
*Seni balıkçıya verirsem gelir ve gider ama balıkları hep elindedir,
eğer aklına eserse. Seni balık gibi avlar, ah kızım benim.*

LOU MONTE – CHE LA LUNA MEZZO MARE

Giovanni ofisinde oturmuş puro ve brendi eşliğinde karşısındaki adamları dinliyordu. Hem de bir lanet saattir! Adamlar kendi aralarında konuşuyor, planlar yapıyor ve kendisinin de bu planlara uyacağını düşünüyorlardı. Adamlardan biri Savio Costa'ydı. Tanınmış bir İtalyan aile reisiydi. Giovanni onu araştırmıştı. Ailesini kumar borçları ile neredeyse iflasa sürüklemek üzereydi ve para için karısını bile satacağından emindi. Güven vermeyen piçin tekiydi. Diğer adam ise Ugo Moretti'ydi. Uyuşturucu kaçakçısıydı. İtalyanlardan çok Amerikalılara hizmet ederdi, bu da onu güvenilir bir yapıyordu. Bir terslik olduğunda paçasını kurtarmak için her şeyi yapacak korkak bir fareydi. Ricardo Derbez, nam-ı diğer Meksikalı... Bir zehir taciri daha... Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordu, tek bildiği uyuşturucu işinde olduğuydu. Diğer adam da eski bir polis memuru olan Amerikalı Alec Arbuckle'ydi. Onu araştırmıştı çünkü polislerle arası iyiydi. Amerikalı olduğu için güvenilirmezdi elbette ayrıca polislikten ihraç edilmişti. Yine de pek çok bağlantısı olduğu için güçlü aileler arasında yer edinmişti. İnsanlara birbiri hakkında haber uçuran şerefsiz bir muhbirdi.

Savio ona dönerek, "Sen ne düşünüyorsun, Kont?" diye sordu. "Bu iş mükemmel. Para getirisi silah kaçakçılığından çok daha yüksek."

Ugo araya girdi. "Ayrıca kolay, temiz ve yakalanma ihtimalimiz yok." Alec'in omzuna vurup yavaş bir tavırla kahkaha attı. "Polis dostumuz yanımızda olacak. Mallar limandan boşaltılırken elimizi kolumuzu sallayarak dolaşabiliriz, kimse bizi enselemez."

Ricardo dikkat çekmek için ellerini birbirine vurdu. "Tek ihtiyacımız olan şey para."

Savio yüksek sesle güldü. "Ve ondan Kont'ta bolca var."

"Bunu yapmayacağımı size daha önce de söyledim. Bir gemi dolu su toza o parayı vermeyeceğim," derken sesi sertti. Purosundan derin bir nefes aldı.

Savio, "Çok daha fazlasını silah, içki ve tütün için harcıyoruz," diye itiraz etti.

Doğrusu 'harcıyorsun' olacaktı ama Giovanni onları düzeltmedi. Onlar sadece eli kirlenmesin diye tuttuğu maşalardı. Asıl işin sahibi ve para kaynağı her zaman kendisi olmuştu. Ellerini masaya yaslayarak ayağa kalktı ve Savio'ya baktı. "Bu onurlu bir iş değil."

Bu sefer araya giren Ugo oldu. "Hadi ama Kont! Silah kaçakçılığı çok mu onurlu?"

Emin, kararlı adımlarla onlara yaklaştı, hepsinin ifadesinin yüzlerinde donmasını ve ondan korkmalarının keyfini sürdürdü. İnsanlar ondan korkuyordu hatta çoğu kişi bir deli olduğunu düşünüyordu ama Giovanni bundan rahatsız olmuyordu, bundan hoşlanıyordu. Bu güçten büyük bir zevk alıyordu. Gözleri hepsinin üzerinde gezindi daha doğrusu tek, sağlam gözü. Diğer gözünün önünde karanlık bir sis perdesi vardı, buna zamanla alışmış olsa da verdiği zayıflıktan hoşlanmadığı gerçektir.

"Gençleri zehirleyip, uyuşturup zavallı bir hâlde yavaşça öldürmektense onların eline birer silah verip savaşmalarına izin veriyorum." Durdu ve sesini birazcık yükseltti. "Uyuşturucu olmayacak. Konuşmamız bitti, ben yokum!"

Dışarı çıkarlarken hiçbirisi Kont'un kararından memnun değildi. Bunu anlıyordu ama umurunda değildi. Para ve güç artık kendisindeydi, nasıl isterse öyle yapmakta özgürdü. Masasının başına geçip sandalyesine oturdu ve çekmecenin küçük anahtarıyla kilidi açtı. Sergio'nun, Jolene'e yazdığı ama asla yerine ulaşmayan mektuplar çekmesindeydi. Onları okumuştur elbette... Onu almaya gideceğini yazdığı mektubu aylar önce göndermişti. Fakat Mick Rogers çoktan Jolene'i aramaya Manhattan'a gelmişti. Sergio'yu bir süre buradan göndermek yapılacak en mantıklı şeydi. Onu Sicilya'daki işleri halletmesi için hızlıca göndermiş, bunun nedenini bile sorgulamasına izin vermemişti.

Tam beklediği gibi Sergio gittikten birkaç gün sonra Mick Rogers, Kont'a ulaşmış ve Sergio Russo'nun müstakbel eşini kaçırdığını söylemişti. Kont adamı ilk gördüğü anda bir pislik olduğundan emin olmuştu. Mick Rogers'ın gözünü biraz korkutmuştu ama hâlâ Jolene'in ve Sergio'nun peşinde olduğundan emindi. Bu durumu bir an önce çözmesi gerekiyordu. Sergio'yu daha fazla uzak tutamazdı, yakında her

şeyi öğrenecekti. En sonunda Jolene'in yanında olduğunu öğreneceğini de biliyordu ama o zamana kadar kızı saklamaya kararlıydı. Ne için olduğunun bir önemi yoktu. İçinden ikisini de korumak istediğini söylese de bunun bir yalan olduğunun farkına varacak kadar tecrübe sahibiydi.

Kapısı tıklatıldı ve Viggo içeri başını uzattı. "Sergio lobideymiş, buraya geliyor." Ve işte beklediği an gelmişti. Onunla yüzleşmesi gerekecekti.

Sergio içeri girdiğinde yerinden kalkmadı. Kendine bir bardak daha brendi almıştı çünkü alkol olmadan bu konuşmayı idare edebileceğini sanmıyordu.

"Bir hafta sonra burada olman gerekiyordu Sergio?"

Öfkeyle solurken dişlerinin arasından konuştu.

"Beni neden Sicilya'ya yolladığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Beni uzak tutuyorsun. Bu boktan iş için iki aydır oradaydım."

Sakin ses tonunu kaybetmeden, "Saygı sınırlarını aşıyorsun," dedi. "Benim kim olduğumu unutuyor musun? Ne zamandan beri verdiğim işleri ya da emirleri sorguluyorsun?"

Pencerenin önünde durdu, ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Beni artık engelleyemezsin. Gidip onu alacağım."

"Bunu yapmayacaksın!"

Sergio, Giovanni'ye doğru ilerledi ve ellerini masaya yaslayarak öne eğildi. Onunla göz göze gelmek istemişti. Ne kadar ciddi ve kararlı olduğunu görmesini istemişti. "Ona bir söz verdim. Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? Ben sevdiğim kadına bir söz verdim ve onu arkamda bıraktım."

Giovanni içkisini tek dikişte bitirdikten sonra bardağını sertçe masaya koydu. "Birine bir söz verirken sonuçlarını düşünmen gerekirdi. Sen evlisin!"

"Ne önemi var, Tanrı aşkına? Çevrene bir bak! Her erkek karısına âşık ve sadık mı?" Durdu ve geri çekilirken ona acıyan gözlerle baktı. "Alessia'ya âşık mıydın? Evliliğin boyunca ona sadık mıydın?"

Giovanni dişlerini birbirine bastırdı. Konunun Alessia'ya gelmesini istemiyordu ama onunla vurulacağını tahmin etmişti. Alessia'ya âşık değildi, hiç olmamıştı. Evliliği boyunca ona sadık kaldığını da söyleyemezdi. Onu aldatmıştı hem de en kötü şekilde. "İşte bu yüzden benim yaptığım hataları yapmaman için seni koruyorum."

"Beni korumanı istemiyorum!" diye bağırdı. Öfkesi onu soluk soluğa bırakmıştı.

"Evine git Sergio, biraz sakinleş."

"Kentucky'e gidiyorum. Bu sefer beni kimse durduramaz."

Sergio kapıdan çıkmak üzereyken, "Boşuna yola çıkmış olursun," dedi.

"Bu da ne demek?"

"Mick Rogers geldi. Kız düğün gecelerinde kaçmış ve onu arıyor."

"Ne zaman? Rogers buraya ne zaman geldi?"

"İki ay. Belki biraz daha fazla..."

"Lanet olsun! Bunu şimdi mi söylüyorsun? Jo'dan haber aldın mı?"

Yalan söylemekten hoşlanmazdı hatta ne kadar berbat olursa olsun her zaman gerçeği söylemeyi tercih ederdi ve insanların onu sevmemesinin nedenlerinden biri de buydu. Fakat şu son birkaç haftadır çok fazla yalan söylüyordu.

"Hayır." Yerinden kalkarken ağır ama kendinden emin bir hâlde hareket etti. "Mick Rogers hâlâ buralarda. Seni arıyor, bu yüzden dönmeyen aptallıktı."

"Ondan korkmuyorum!"

Ceketinin düğmelerini kapatırken Sergio'ya doğru yürüdü. "Ah, ama korkmalısın. O gururu kırılmış bir adam. Her şeyi yapabilir."

Sergio kaşlarını çatıp endişeli bir ifadeyle, "Anna güvende mi?" diye sordu.

"Elbette güvende. Onu koruyorum, aileni ve seni, senin için koruyorum Sergio. Ayrıca İtalyan Mahallesi'ne benden habersiz hiçbir yabancı ayak basamaz."

Sergio ona şüpheyle bakarken, "Geçenlerde İtalyan Mahallesi'nde vurulmadın mı? Belki de artık orası senin için değildir," dedi.

"Onu yapan bizden biriydi. Artık daha büyük tehlikeler altındayız. Bu yüzden birlik olmalıyız. Her köşeye bir adamımızı yerleştirdim. İtalyan Mahallesi tamamen temiz."

Sergio başını kaldırarak kararlı bakışlarla Giovanni'ye baktı. "Jo'yu bulmalıyım ve sen de yardım edeceksin."

Cumartesi günü dairesinde dört saatlik uykusundan uyanan Giovanni hâlâ ne yapacağını bilmiyordu. Kızı kaçıırken amacı onu iyi niyet göstergesi olarak kullanıp Mick Rogers'a vermektir ama artık bunu yapamayacağını biliyordu. Onu kimseye veremezdi. Sergio'yu ondan uzak tutmayı bir şekilde başarıyordu ama bu da tamamen şansa kalmıştı. Sergio her yerde onu aramaya başlamıştı. Adada güvendedi, herkes çenesini kapalı tuttuğu ve Jolene'i saklayabildiği sürece... Derin bir nefes aldı. Bunu da kendi eliyle mahvetmek üzereydi, kızı dışarı çıkararak büyük bir risk alacaktı, farkındaydı ama onunla zaman

geçirmek istiyordu. Herkesten ve her şeyden uzakta kendi olmasını izlemek istiyordu. Jolene'de bir güneşin enerjisi, ışığı ve sıcaklığı vardı, bunu kendi gözleriyle seyretmek için onu parlayabileceği yerlere götürmeliydi. Mutlu olmasını istiyordu, lanet olsun, mutluyken onu izlemek istiyordu. Gümüş tablasını açarak içinden bir puro aldı ve yakıp dumanın ciğerlerinde dolaşmasına izin verdi. Yirmi yaşında gibi davranıyordu. Bu çok tehlikeliydi.

Bir saat sonra akıllıca bir karar vermesi gerekirken telefonuna uzandı. Bernardo Bartinazzi ve karısı Daniela uzun yıllardır Manhattan'da terzilik yapıyordu. Şimdi lüks moda endüstrisine merak salmış, Manhattan'ın en ünlü butiklerinden birini işletiyorlardı. Bernardo onun kıyafetlerini hâlâ elde ve özenle dikiyordu. Butiği aradığında Daniela'nın telefona çıkmasını bekledi. Çalışan kızların birbirine seslenip telaş içinde kadına ulaşmaya çalıştıklarını duyuyordu.

Daniela neşeli ses tonuyla telefonu cevapladı. "Signor Kont. Size nasıl yardımcı olabilirim? Yine son moda takımlara mı ihtiyacınız var?"

"Hayır, Daniela bu sefer kendim için bir şey istemeyeceğim." Bunu yaptığı için kendine içten içe küfrediyordu ama o asla geri adım atmazdı. "Bir Hanım için bir şeylere ihtiyacım var. Güzel, modern ve canlı bir şeylere..."

Daniela bu istek karşısında şaşırmıştı ama toparlanması uzun sürmedi. "Si, Signor. Elbette, Signoranın ölçülerine ihtiyacım olacak, özel dikim bir şeyler mi gerekli?"

"Hayır, hızlı bir şeyler. Hepsi en küçük beden olsun. Bu akşam teslim alması için birini göndereceğim. Günlük kıyafetler, şık elbiseler, iç çamaşırı ve mayolar. Bir hanıma ne gerekirse."

Kadın not alıyor olmalıydı, kalemin sesini duyuyordu. "Signoreye uygun renkleri seçmem için saç, göz ve ten rengini öğrenebilir miyim?"

"Kahverengi saçları var, yeşil gözlü ve beyaz tenli. Ayrıca o çok... Çok genç."

"Si. Hepsi akşama hazır olur, merak etmeyin."

"Daniela?"

"Dinliyorum efendim."

"Hamile kıyafetlerine de ihtiyacım olacak."

Cumartesi gecesini Manhattan'ın ışıklarına bakan salonunda oturmuş Jolene'i düşünüyordu. Onu bir haftadır görmemişti ve neden bunun bu kadar ıstırap verdiğini anlayamıyordu. Elbette istediği zaman gidip onu görebilirdi, bunu biliyordu. Fakat onu korkutmak ya da kaçırmak istemiyordu. Ağır ağır hareket ediyor, ona bir balıkçının sabrıyla yaklaşıyordu. Ağını atmıştı, şimdi balığın o ağın içinde oldu-

ğunu biliyordu ama daha derine çekilmesini istiyordu. O ağdan kurtulamayacak kadar derine çekilmeliydi... Kaçmasına izin veremezdi. Hayatında ilk defa oyuncak gören fakir bir çocuk gibiydi. Onu almak istiyordu ama kirli elleriyle ellemekten de çekiniyordu. Heyecan doluydu. Kırk bir yıllık hayatında onu bu kadar heyecanlandıran bir şey olmamıştı. Birini öldürmek, neredeyse öldürülmek, tuzağa düşmek, tuzağa çekilmek... Her şey ama her şey Jolene ile aynı odada oturup onun o cıvı cıvı ses tonu ve batılı Amerikan aksanıyla konuşmasından daha sönük kalıyordu. Yarın onunla geçireceği koca günün düşüncesi, peşinde taşıdığı risklere karşı bile kör olmasını sağlıyordu. Bu tehlikeli bir oyundu ve Kont tehlikeli bir oyuncuydu.

Jolene odanın kapısında dikilmiş çalışanların paketleri odaya taşımalarını şaşkınlık içinde seyrediyordu. Tekne iskeleye yanaştığında Giovanni'nin yarınki gezileri için erken geldiğini düşünmüştü ama gelen kişi Giovanni değildi. Bir sürü kıyafet, ayakkabı, çanta ve hemen yanında duran kutunun kapağını kaldırdığında gördüğü şey, Tanrım! İç çamaşırları... Bu kadar çok kıyafete ihtiyacı var mıydı? Ömrü boyunca yetecek kadar fazla şeye... Giulia hevesle paketleri açıp içinden çıkanları önce Jolene'e gösterip sonra dolaplara yerleştiriyordu.

"Signor Giovanni, çok kibar öyle değil mi? Ve çok cömert..."

"Evet, öyle. Ama bu kadar şeye gerek var mıydı, emin değilim."

Giulia'nın gözleri hülyalı bir bakışla ışıldadı, elinde tuttuğu siyah gece elbisesiyle birlikte kendi etrafında döndü. "Bu birlikte zaman geçireceksiniz, şehirde gezecek ve davetlere katılacaksınız demek oluyor."

Yanaklarındaki kırmızılık ve heyecanlı ses tonu Jolene'i utandırdı. Şimdi herkes aralarında bir şey olduğundan kesinlikle emin olmuştu. Giulia paketlerden birinden çıkan elbiseye dikkatle bakıyordu. Jolene bedeninin büyük olduğunu düşünmüştü ki onun ne olduğunun farkına vardı, bir hamile elbisesiydi.

Giulia elbiseyi kendine doğru çevirip Jolene'e baktı. "Bu elbise çok büyük değil mi?"

Kıpkırmızı kesilen Jolene, "Yakında burada fazla yemek ve tembellik etmekten kilo alacağım anlaşılan. Bay Giovanni çok öngörülü," diyerek onu geçiştirdi fakat Giulia ikinci elbiseyi eline aldığı anda durumun farkına varmıştı. Ne kadar iyi niyetli olsa da dedikodu seven genç bir kızdı. Jolene'e bir şey söylemese de hamile olduğunu anlamıştı. Çok geçmeden bunu herkesin öğreneceğini de biliyordu.

Jolene pazar sabahı uyandığında heyecan doluydu. Bir aydan fazladır adadan başka bir yere gitmemişti. Elbette burada keşfedilecek

pek çok şey vardı ama yine de özgürce dolaşmakla aynı şey değildi. Bu sefer onu engelleyen çiftliğin ya da kasabanın sınırları değil denizdi. Şehirden tamamen uzak olmak zor olsa da kendini güvende hissettiği de bir gerçektir. Nereye gideceklerinden emin olamadığı için kıyafet seçimi uzun sürmüş ve sonunda her ortama uyum sağlayacak, ayak bileklerinin biraz üzerinde biten kırmızı, hacimli etekte karar kılmıştı. Ekru renk gömleğinin kolları dirseğinin biraz üstüne kadar kıvrıktı ve açık yakasından boynuna taktığı çizgili fular görünüyordu. İki yandan ördüğü saçları arkaya dolayarak yüzünü ve boynunu açıkta bırakmıştı. İskelede yanaşan küçük tekneyi gördüğünde ne yapması gerektiğini düşündü. İskelede mi gitmeliydi yoksa Giovanni'yi evde mi beklemeliydi?

Merdivenlerden indiği sırada Giulia kızarmış yanaklarıyla ona bakarak, "Signora, tekne sizi bekliyor," dedi.

"Teşekkür ederim, Giulia."

İskelede yanaşmış olan tekne buraya geldiklerinden çok daha küçük olsa da şık ve moderndi. Tekneye binmesine yardım eden adam onu İtalyanca selamladı ve Jolene'de ona aynı şekilde karşılık verdi. İtalyanca çalışmaya başlamıştı, Giulia'da ona yardımcı oluyordu. Şimdiden birkaç yeni kelime öğrenmişti. Teknenin yolcu kamarasına çıktığında içeride yalnız olduğunu fark etti. Giovanni yoktu. Tekne limandan ayrılıp yolculuk başladığında denizi ve git gide küçülen adayı seyretti. Jolene çok uzun sürmeyen yolculuğun ardından tekneden indi ve onu bekleyen siyah, uzun arabayı fark etti. Viggo arabanın kapısını açtı ve Giovanni onu karşılamak için indi. Oldukça spor görünen lacivert bir takım giyiyordu, şapkası yoktu ve saçları hafifçe yana yatıktı.

Ellerini Jolene'in omuzlarına koyarak iki yanağına minik öpücükler bıraktı. Jolene onun temiz, erkeksi kokusunu almıştı. "*Buona giornata, Signor Giovanni*," derken kıkırdıyordu.

Giovanni güçlü bir kahkaha atarak karşılık verdi. "*Buona giornata, Jolene. Bana Giovanni demeni tercih ederim.*" Onu arabaya yönlendirirken, "İtalyanca mı öğreniyorsun?" diye sordu.

"Daha çok başındayım ama hevesli bir öğrenciyim."

Giovanni arabanın kapısını açtı ve Jolene'in binmesine yardımcı oldu. Diğer tarafa geçip yanına yerleştğinde araç hareket etti. "Çok güzel görünüyorsun."

Jolene bakışlarını kaçırırken, "Kıyafetler için teşekkür ederim," dedi. "Bu kadarına gerek yoktu, gerçekten çok fazla-." Adam onun sözünü keserek, "Beğendin mi?" diye sordu.

* İyi günler. (İtalyanca)

“Evet ama-.”

“Sevindim, eminim hepsi sana çok yakışacak.”

Jolene kutulardan çıkan iç çamaşırlarını düşündü, onları görmemiş olmasını umuyordu. Arabayla yolculuk yaptıkları sırada Jolene, ona adada olan günlük şeylerden bahsetti. Giovanni ise hevesle onu dinlerken sık sık sağlığı hakkında sorular sordu.

“En kısa zamanda bir doktor randevusu ayarlayacağım. Senin ve bebeğin sağlık durumuna bakmalıyız.”

“Buna hiç gerek yok. Biz gayet iyiyiz.”

“İçim rahat etmeli.”

Jolene, adamın yüzündeki ciddi ve endişeli ifadeyi seyretti. “Bebeği neden bu kadar düşünüyorsunuz?” diye sorarken sesi farkında olmadan titredi.

Giovanni ona doğru hafifçe eğildi. “Seni düşünüyorum.”

Jolene geldikleri yerin uçsuz bucaksız yeşilliğini seyrederken heyecanla adama doğru döndü. Nerede olduklarını anlamıştı ve başka bir şey onu daha fazla mutlu edemezdi.

“Konuşurken bana ata binmeyi ne kadar özlediğinden bahsetmiştin. Hoşuna gider diye düşündüm.”

“Çok... Çok teşekkür ederim. Bu harika! Bayıldım!” Utangaç bir tavırla boynundaki fuları düzeltirken, “Fakat ata binmem güvenli olmayabilir,” diye mırıldandı.

Giovanni ona anlamaz bakışlarla baktı. “İyi bir binici olduğunu söylemiştin.”

“Öyleyim. Elbette öyleyim ama...” Elini karnında gezdirdi. “Bebek için.”

Giovanni ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. “Üzgünüm, ben bunu düşünemedim. Yine de burası bir çiftlik, atlarla vakit geçirebilirsin, kırlarda yürüyebiliriz.” Çatık kaşları düzelirken, “Sanırım bugünü telafi etmem gerekecek,” dedi. “Daha güvenli bir aktiviteyle...”

Jolene gülümsemekten kendini alamadı. “Bunun için teşekkür ederim.” Heyecanla ve çocuksu bir neşeyle arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. Atların yanına koştururken Giovanni’nin hemen arkasında onu seyrettiğini hissedebiliyordu. Atlardan biriyle hemen bağ kurdu. Sağlıklı, güçlü bir dişiydi.

Jolene onun açık kahverengi yelesini okşarken Giovanni de yanına geldi. “Evde buna benzer bir atım vardı. Ivy...”

“Şu sırtında kaçtığın at mı?”

Kıkırdarken, “Evet,” dedi. Ona kaçışının bütün ayrıntılarını anlatmıştı.

"Evi özlüyor musun?" Yüz ifadesi ciddi bir hâl almıştı. Jolene bu soru üzerine birkaç saniye düşündü. Annesi, babası ve kardeşleri... Onları seviyordu, sevmişti ama şimdi düşününce Jolene kendi çocuğuna asla onların kendisine davrandığı gibi davranmazdı. "Hayır," derken sesi olabildiğince kararlıydı. "Sanırım arkada beni özleyen bir aile de bırakmadım." Yaşadıkları utançtan sonra Jolene'den kurtuldukları için mutlu olmalıydılar.

Jolene konuyu değiştirmek istercesine, "Ata binebiliyor musunuz, Signor Giovanni?" diye sordu sesi alaycıydı.

Giovanni güçlü bir kahkaha atarken ileride bekleyen seyislere işaret verdi. "Bana Giovanni demeni istiyorum, Jolene ve evet, ben Sicilya'nın kırsalında büyüdüm, elbette ata binebiliyorum."

Saniyeler içinde siyah bir aygırı tutan iki seyis onlara yaklaştı. Jolene hayvana hayranlıkla ve biraz da korkuyla baktı. Daha önce bu kadar iri bir aygır görmemişti. Giovanni atı okşayıp İtalyanca mırıldandı ve at sakinleşerek sabit durdu. Giovanni ata tek seferde bindiğinde seyisler geri çekildi, hayvan görkemli bir şekilde şahlandı ve Giovanni onu hızlı bir hamleyle kontrolde tuttu. Dört nala gitmeden önce atla etrafında bir tur attı ve Jolene'e gülümseyen bakışlarla bakmayı da ihmal etmedi. Giovanni süratle ata binerken Jolene onu seyretti. Tehlikeli bir kara şövalye-ye benzediğini söyleyebilirdi ve kesinlikle usta bir biniciydi. Ona doğru gelirken hızlanan nefesini kontrol altına aldı. Atı önünde durdurduktan sonra inerek hayvanın yularını seyislerden birine uzattı.

"Sizi memnun edebildiğimi umuyorum, *Signorina*?"

Jolene takdirini gizlemeye çalışmadı, zaten kızarmış yanakları ve gülümseyen yüzü her şeyi ele veriyordu. "Etkilenmediğimi söyleyemem." Giovanni ona girmesi için kolunu uzatırken, "Madem birlikte at binemiyoruz o hâlde yürüyüş yaparken eşlik etmeme izin ver," dedi. Jolene kabul ederek adamın koluna girdiğinde denize doğru çıkıntı yapmış yamaç kenarında yürümeye başladılar. Rüzgâr sert esiyordu ve denizin tuzlu kokusuyla üzerinde yürüdükleri çimenlerin kokusunu birbirine karıştırıyordu. Birlikte çiftlik işleri hakkında konuştular, Jolene ona kendi çiftliklerinden ve yaptığı yaramazlıklardan bahsederken Giovanni çoğu yerde kahkahalarını tutamadı. Kendi hakkında pek konuşmuyor daha çok dinlemeyi tercih ediyordu, garip ama Jolene'de ona anlatmak istiyordu. Yargılamayan bakışları, bütün dikkatini ona vermesi ve en önemlisi birinin onun ağzından çıkan her şeyi dinlemesi çok güzeldi.

Yürüyüş son bulurken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Beni buraya getirmeniz çok iyi geldi."

Giovanni ise zafer kazanmış gibi gülümserken, "Sevindim," dedi. "Hadi şimdi karnını doyuralım."

* Küçük Hanım (İtalyanca)

Çiftlik evinde onlar için hazırlanmış enfes yemekleri yedikleri sırada Jolene, "Ne zamandır Amerika'dasınız?" diye sordu. Giovanni'nin aksanı hâlâ çok yoğundu.

"Babam öldüğünde işleri devralmak için geldim. Yirmi beş yaşındaydım, o zamana kadar Sicilya'da yaşadım."

"Sicilya, İtalya'da mı?"

"Evet, istersen bir gün seni götürürüm."

Jolene, bunu sadece kibarlıktan söylediğini düşünerek cevap vermedi. "Çok genç yaşta işleri devralmak zorunda kalmışsınız, zor olmadı mı? Yani o kadar genç yaşta bir iş yönetmek?"

"Babam, çok küçük yaşlardan beri işin içinde olduğumdan emin oldu." Bunu acı bir ifadeyle söylemişti.

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?"

Omuzlarını silkerken, "Ben yapmıyorum," dedi. "İşi yapanlara fon sağlıyorum," dedi. Jolene işi ile ilgili pek bir şey anlamıyordu. Sanırım bazı işler için para veriyordu, bir yatırımcının yaptığı buydu ve bunun sonucunda da çok fazla para kazanıyor olmalıydı.

Geri dönmek üzere yola çıktıklarında hava çoktan kararmıştı. Jolene çiftlikteki bütün hayvanlarla zaman geçirmiş, yeni doğan taylara büyük bir zaman ayırmıştı. Giovanni onu büyük bir mutlulukla izlemiş ve peşinde oradan oraya dolaşmaktan hiç şikâyet etmemişti. Araba yolculuğu, hamileliği ve bugünün tatlı yorgunluğunun etkisiyle göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Arabanın ufak sarsıntıları ve motor sesiyle birlikte başının düştüğünü hissetti.

Giovanni omzuna yaslanan sıcak başın ve bedeninden yükselen tatlı çiçek kokularının fazlasıyla farkındaydı. Onun bu kadar farkına varmak zayıf hissetmesine neden olsa da bundan vazgeçmek istemiyordu, geri çekilmek istemiyordu. Onu hak etmediğini biliyordu, kendi için alması mümkün olmayabilirdi ama yine de anı yaşamak istiyordu. Sahip olduğu her anı. Onlarca farklı kadınla beraber olmuştu. Sevişecek birini bulmakta hiçbir zaman zorlanmazdı hatta çoğu kadın ona gelirdi. Fakat ilk defa biri güven ve huzur içinde omzuna başını yaslamıştı, bir bebek gibi uyuyordu. Daha önce böyle bir şeye ihtiyacı olduğunun farkında bile değildi.

Viggo, "Efendim, iskeleye yaklaşıyoruz," dediğinde daldığı rüyadan sıyrılıp etrafa baktı. Hafifçe öksürdü. "Etrafta biraz turla," derken bunu söylediğine kendi bile inanamıyordu. Henüz onun uyanıp gitmesine hazır değildi sadece birkaç dakika daha...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sana kuşları ve arıları anlatabayım. Çiçekler ve ağaçlar... Gökyüzündeki yıldızlar, bir kız ve bir erkek. Kuşlar ve arılar. Çiçekler ve ağaçlar. Gökyüzündeki yıldızlar ve bir kız ve bir erkek...

DEAN MARTIN – THE BIRDS AND THE BEES

Malikânedeki herkes onun arkasından fısıldaşıyordu. Jolene bunun farkındaydı. Muhtemelen artık hamile olduğundan da herkesin haberi vardı. Elbette henüz karnı belli olmuyordu ama belirtiler mevcuttu. Sürekli uyuyakalıyordu, durmadan yemek yiyordu, sabah bulantıları devam ediyordu... Sabah bulantılarından biriyle uyanmış banyodan çıktığı sırada kapıda dikilen Giulia ile karşılaştı. Elinde bir tepsi ve içinde bir tür kurabiyeyle çay vardı.

“Buon giorno, Signora. Annem bunu sizin için gönderdi.”

Jolene kaşlarını çatarak, “Bu nedir?” diye sordu.

Giulia odada ikisinden başka kimse olmamasına rağmen fısıldayarak, “Sabah bulantılarına iyi geleceğini söyledi. Tuzlu kurabiye ve zencefil çayı,” dedi. Jolene yanaklarının kızardığını hissederken rahatsızlıkla kıpırdandı. Giulia günlerdir ‘durumuna’ ilk kez değiniyordu.

“Şey... Teşekkür ederim Giulia. Lütfen annene de teşekkürlerimi ilet.” Giulia’nın elinden tepsiyi alarak pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Çayından ilk yudumu alırken Giulia odadan çıkmak üzereydi. “Giulia?”

“Si, Signora?”

“Hamile olduğumu herkes biliyor mu?”

Giulia gözlerini kaçırdı. “Burada haberler çabuk yayılır.” Jolene’in yüzünün düştüğünü fark ederek hızla yanına geldi. “Üzülmeyin, lütfen. Kimse kötü bir şey düşünmüyor. Hatta çok mutlular.”

“Mutlular mı?”

"Evet, Signor Giovanni ve Signora Alessia'nın çocuğu olmadı. Hatta Signor Giovanni'nin kimseden çocuğu olmadı. Herkes onun şey olduğunu konuşuyordu. Şey olduğunu..."

"Ne?"

"Kısır olduğunu," diye fısıldadı.

Bu doğru olabilir miydi? Onun için mi Jolene'e sahip çıkıyor ve bebeği istiyordu? Kendi çocuğu olmadığı ve bir çocuk istediği için mi? Jolene bunun kötü bir şey olup olmadığını bilmiyordu ama çocuğunu kimseye verip gitmezdi. Hayır, bunu yapamazdı. Bu bebek onun bebeğiydi. Onun ve ... O ismi düşünmekten hemen vazgeçti. Onun bir hayatı vardı, bir karısı ve bir bebeği... Jolene neden tek başına olmak zorundaydı? Giovanni'nin de bir karısı vardı. Jolene'in ilgilenmekle görevlendirildiği bir karısı... Herkese gerçeği söylemeliydi, bu bebeğin Giovanni'nin olmadığını söylemeliydi. Bu Alessia'ya çok büyük haksızlıktı. Korkuyordu, yalnız başına bir bebek büyütmekten deli gibi korkuyordu. Nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Kentucky'den kaçıp buraya gelirken asla yalnız olacağını düşünmemişti. Sergio'nun onu ve bebeği sahipleneceğinden o kadar emindi ki ikinci bir yol hiç düşünmemişti. Şimdi ise işler yoluna koyamayacağı bir şekilde karışmıştı. Giulia'ya gerçeği söyleyemedi sadece sessiz kaldı.

İki hafta sonra Giovanni geldi. Jolene mükemmel uzunlukta bir yatın iskeleye yanaştığını gördüğünde Alessia'nın yanından henüz ayrılmıştı. İki hafta boyunca ona dört defa telefon etmiş ve uzun telefon görüşmelerinde sadece Jolene'in nasıl olduğunu, nasıl hissettiğini, bebeğin iyi olup olmadığını sormuştu. Jolene ise ona sormadığı hâlde Alessia'yı anlatmıştı. Anlaşmalarına göre Giovanni ayda bir gün onunla dışarı çıkacaktı, işi yüzünden daha fazlasını yapamayacağını söylemişti. Zaten Jolene'de koca şehirde tek başına gezecek durumda değildi. Hâlâ Sergio ile karşılaşabileceğinden korkuyordu. Onu görmeye hazır değildi, hazır olacağını da sanmıyordu. Neden bu kadar erken geldiğini bilmiyordu ama bu onu mutlu etmişti. Giovanni'nin yanında olmak çok kısa bir anlığına da olsa kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Onun yanındayken geleceğe dair endişe duymuyordu ya da hataları yüzünden durmadan kendini yargılamıyordu. Sadece kendisi oluyordu.

Onunla malikânenin önünde karşılaştı. Jolene merdivenleri çıkıp içeri girmek üzereydi ve Giovanni tam da ona doğru yürüyordu. Kasım ayının ortalarıydı, buna rağmen hava olması gerekenden sıcaktı. Giovanni simsiyah bir takımın içindeydi. Gerçek bir kara şövalye... Onun at binerken ki görüntüsü aklına geldi ve istemsizce gülümsedi.

Ona yaklaştıkça, "Beni gördüğün için gülümsediğini varsayıyorum?" dedi.

"Sizi görmek güzel."

Tam karşısında durdu, cılız güneşin önünde siper olmuştu. "Seni, lütfen."

Giovanni siz, biz kavramlarını tamamen kaldırmaya kararlıydı. Her seferinde Jolene'i düzeltiyordu. Onunla bu şekilde samimi olmak uygunsuz gelse de kendine ya da ona engel olamıyordu. "Seni görmek güzel."

"Seni görmek de çok güzel." Gözlerinin tam içine bakıyordu sanki Jolene ne düşünürse düşünsün okuyabilirmiş gibi.

"Neden geldiğini sormam kabalık olur mu?"

Jolene'in sorusu karşısında başını arkaya atarak güldü. "Seninle ilgili hiçbir şeyin kaba olacağını sanmıyorum." Gülüşü yavaşça silinirken bir süre ona baktı daha sonra hafifçe öksürüp, "Buraya seni götürmeye geldim," dedi. "Yeni bir maceraya..."

"Gelmenize daha iki hafta olduğunu sanıyordum ve ben... Ben hazırlanmadım."

"İş için bir süre Manhattan'dan uzakta olacağım. Şimdi yukarı çıkarsan üzerini değiştirip akşam için şık bir şeyler giyebilirsin. Bir elbise, güzel bir ceket, topuklu ayakkabılar, ihtiyacın yok ama belki biraz makyaj."

Jolene kaşlarını çatmış adamın söylediklerini dinliyordu. Onu akşam için bir yerlere mi götürmeyi planlıyordu? Manhattan'da? Peki ya Sergio ile karşılaşma ihtimalleri neydi? Jolene'in yaşadığı tedirginliği fark etmiş olmalı ki ona yaklaşıp güven veren bir tavırla koluna dokundu. "Endişelenme. Bana anlattığın gibi bir akşam geçirmeni sağlayacağım. Hani şu hemşire okulundan arkadaşlarınla gittiğin sinema filminde gördüğün gibi... İstersen kırmızı rujda sürebilirsin."

Jolene kendini gülümsemekten alamadı. Onun söylediği en ufak hatta bazen en saçma şeyleri bile hatırlaması karşısında nasıl davranacağını bilemiyordu. Bu çok güzel bir şeydi.

Aşağıya indiğinde kendini o filmin içindeymiş gibi hissediyordu. Giulia onu hazırlarken çok keyifliydi ve Jolene o ne söylerse yapmıştı. Yine de fazla abartılı olup olmadığını düşünüyordu. Daha önce hiç böyle bir elbise giymemiş, bu kadar çok makyaj yapmamıştı. Siyah elbisesinin volanlı eteği dizinin altında bitiyordu, üzeri kırmızı ve turuncu çiçeklerle süslüydü. Siyah alçak topuklu ayakkabıları ise son derece rahattı. Beyaz kaşmir ceketinin hoş bir yumuşaklığı vardı. Saçları en-

sesinde bir topuzla toplanmış ve büyük bir gülümseme yaratan kırmızı ruj dudaklarını süslemişti. Giovanni onu gördüğünde derin bir nefes alarak gülümsedi. Elinden tutarak tekneye binmesine ve güverteye çıkmasına yardım etti. Hava kararmak üzereydi ama yine de hâlâ fazla soğuk sayılmazdı, bu yüzden dışarıda oturmak istedi.

Oturma alanı teknenin büyük bir kısmını kaplamasına rağmen Giovanni hemen yanına oturup bacak bacak üstüne attı. Masanın üzerinde duran viskiden bardağına biraz doldurup bir yudum aldı. Kızıl güneş ışığı doğrudan yüzüne vuruyor ve Giovanni'yi daha önce hiç görmediği kadar net görmesini sağlıyordu. Çok dikkatle bakmış olmalı ki Giovanni o müthiş özgüvenini kaybederek yerinde rahatsızlıkla kıpırdandı. Onu tamamen yanlış anladığını düşünüyordu. O sadece... Sadece ne kadar farklı olduğunu düşünüyordu ve bu kesinlikle iyi anlamdaydı. Karanlıkların ardında saklanan bir adamdı ama günışığında çok daha parlaktı.

Onun yurdunda ışık yoktu ama tüm ışıklardan göz alıcı şekilde karanlıktı.

Heyecanla, "Çok güzel," diye mırıldandı.

Bunu ona bakarak söylediğinin farkında değildi. "Benden bahsediyor olamazsın değil mi, Jolene?" Bu kinayesine gülse de sözcükleri söyleyiş tarzı buruktu.

Tamamen denizden, havadan ve gün batımından bahsediyordu aslında. İçindeki o heyecanı bastırmaya çalışsa da engel olamıyordu. Bu kötü bir şey miydi? Onu heyecanlandıran bu kadar cömert oluşu muydu yoksa kibarlığı ve düşünceli tavırları mıydı? Bu durumu daha önce hissettiği hiçbir duyguyla kıyaslayamıyordu. Hayranlık olabilir miydi? Evet belki de en doğru tanımlama buydu. O hayranlık uyandırıyor.

"Deniz ve gün batımı... Bu tekne. Beni düşünüp her söylediğimi dinlemeniz. Size karşı bir tanımlama yapsam bu 'güzel' olmazdı 'iyi' olurdu." Jolene aklına gelen şeyle istemsizce kıkırdadığında, "Ne?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Göz alıcı derecede karanlık olduğunuzu."

Bu hoşuna gitmişti. Kaşları yukarı kalkarken bedenini tamamen ona doğru çevirdi. "Demek göz alıcı derecede karanlık, öyle mi?" Gülererek, "Bunu iyi anlamda söylediğini varsayıyorum," dedi.

"Kesinlikle iyi anlamda."

"Bana samimiyetten uzak bir şekilde 'siz' derken bunun pek farkına varamıyorum."

Jolene sessiz kalıp etrafı seyrederken Giovanni'nin gözlerini üzerinde hissediyordu. Gökyüzü kararıyor ve kuşlar dans eder gibi tekne-

nin tepesinde uçuyorlardı. Adadan uzaklaşırken güneş de yavaş yavaş tam karşılarında yok oluyordu. Genç kız gözlerini kapattı, kısa bir an başından geçen her şey gözlerinin önünden geçmişti. Gözleri hızlıca açıldı, şimdi buradaydı... Yeni hayatını kurmaya çalışıyordu.

Giovanni'nin sakın sesi onu daldığı yerden çıkardı. "İyi misin, Jolene?" Başını sallayarak onu onayladı. "Duygusal olarak iyi misin?" Jolene umursamazca omzunu silkti ama sonra ona yalan söylemek istemediğini fark etti. Kendine yeterince söylüyordu zaten.

"Bilmiyorum. Ben nasılım, bilmiyorum." Gözyaşlarını engellemek için duraksadı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanki sonu olmayan bir koridordayım, etrafım kapılarla çevrili, çıkmak istiyorum ama hangisinin doğru kapı olduğunu bilmiyorum." Giovanni dikkat kesilmişti. "Bana çıkış yolu bulmamda yardım ettiğini biliyorum. Sen karşıma çıkmasan nereden, ne yapıyor olurdum, emin değilim. Tanrı'ya ve sana bunun için minnettarım ama bunların hiçbirisi sanki benim elimde değilmiş gibi. Nasıl anlatacağımı bilmiyorum, ben... Ben sanki... Hayatımın kontrolü bende değilmiş gibi hissediyorum."

Birkaç damla sıcak gözyaşı yanaklarından süzüldü, tüm bu duygusallığı hormonlarına bağlasa da başka şeyler olduğunu da hissediyordu. Adamın güven veren dokunuşunu hissetti, onu teselli etmek istercesine okşuyordu. İtiraf etmek istemiyordu ama bundan hoşlanmıştı.

"Jolene... İnan bana hepsi geçecek. Şimdi nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Kalbin kırık, endişelisin, gelecekte korkuyorsun, yalnız olduğunu düşünüyorsun ama sonra yalnız olmadığını, bundan sonra da olmayacağını fark ediyorsun. Muhtemelen bu seni daha da korkutuyor fakat sen izin verdiğin sürece burada olacağım, sana yardım edeceğim."

Ağlayarak, "Neden?" diye sordu. "Sakın bana hayatını kurtardığım için olduğunu söyleme, ben bir çocuk değilim. Bu kadar basit olamaz. Tüm bunları sadece onun için yapıyor olamazsın. Eğer öyle olsaydı bana biraz para verir gönderirdin. Ya da malikânede yaşamama izin verirdin ama bununla sınırlı değil." Giovanni'nin gözleri endişeyle kıstıldı sanki suçüstü yakalanmış gibiydi. Kolundaki elinin gerildiğini ve diğer elinin parmaklarını sıktığını fark etti. Jolene onu doğru yerden vurmuş olabileceğini fark ettiğinde konuşmasını sürdürdü. "Tüm bunlar; benim için alışveriş yapman, sevdiğim şeyleri yapmaya çalışman, benim ve bebeğimin sağlığını bu kadar önemsemen... Sadece çok iyi bir insan olduğun için mi?" diye sordu. Sesindeki sitem hissediliyordu.

"İyi bir insan olduğumu asla söylemedim, bunu söyleyen sensin."

"O zaman neden? Bebeği mi istiyorsun? Çalışanlar, onlar... Onlar senin hiç çocuğun olmadığını söyledi. Bir çocuk mu istiyorsun?"

Jolene şüphelerinin kulağa nasıl geldiğinden emin değildi fakat bu paranoyadan kurtulmak için onu tatmin edecek açıklamalara ihtiyacı vardı. Bir insan karşılıksız bu kadar iyi ve ilgili olamazdı, öyle olmasının imkânı yoktu. Bir kez hiçbir şeyi sorgulamadan bir adama güvenmişti, bunu bir kez daha yapmayacaktı.

"Açıkça söyleyebilirsin, Jolene. Ben kısırım." Dokunuşu kayboldu, yerinde boş bir soğukluk bıraktı. "Fakat hayır, bir çocuğa ihtiyacım yok, hiç olmadı. Bebeğin bir kız olabilir, benim dünyamda bir kız varisim olamaz. Diğer yandan erkek bile olsa onun büyüüp yetiştirilmesine ömrüm yetmeyebilir. Ve bir varisim var."

"Bir çocuğun mu var?"

"Manevi bir oğlum var. Senden biraz daha büyük ve öldüğümde her şey onun olacak. Bu yüzden bir bebeğe ihtiyacım yok. Seninle ilgileniyorum çünkü bundan hoşlanıyorum. Seninle böyle zaman geçirmekten... Belki inanmayacaksın ama ben bunu hiç yapmadım. Kimseyle zaman geçirmedim, tekneyle okyanusa açılmadım, at çiftliğine gitmedim veya baş başa yemek istemedim. Hayatta sadece ben, işim ve karanlık vardı." Gülerek, "Şu senin göz alıcı olarak tanımladığın karanlığım."

Jolene kulaklarına inanamıyordu. Tüm bunların kendisi için olduğunu sanmıştı. Her şeyi yanlış mı yorumluyordu? Adamın niyeti sandığından farklı mıydı? Çekinerek, "Benden... Benden hoşlanıyor musunuz?" diye sordu.

Giovanni sadece ona baktı, uzun uzun yüzünü seyretti. İfadesi o kadar düzdü ki tek bir mimik yoktu. "Senden hoşlanıyorum, Jolene. Aslında daha çok seninle olmaktan hoşlanıyorum. Kendimi tekrar genç olduğum, daha iyi olduğum o günlerde buluyorum. Sende masumiyet, neşe, saflık ve iyilik var. Bunların benim dünyamda ne kadar az ve nadir olduğuna inanamazsın." Konuşmasını kesti ve kendi kendine başını iki yana sallayarak, "Fakat sen çok gençsin," dedi. "Birbirimize uygun değiliz bunun da farkındayım. Aramızda bundan başka bir şey olamaz. İki yakın dost..."

Jolene ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Bu... Söyledikleri çok içtendi ve aynı şeyleri Jolene'de hissediyordu. Ona hayranlık duyuyor, iyiliğini takdir ediyor ve arkadaşlığından hoşlanıyordu. İçinde Sergi-o'nun yarattığı ve artık çok masum olmayan o parça bunun tehlikeli olduğunu haykırsa da kasabada büyüyen o neşe dolu genç kız, zararsız bir dostluk olduğunu düşünüyordu. Bunun bir sakıncası yoktu... Dost olabilirlerdi.

İçkisini tek dikişte bitirdikten sonra boş bardağı masaya koydu. Gözleri Jolene'in üzerinde geziniyordu. Ona bir şey sormak üzereydi,

bunu anlayabiliyordu. "Jolene?" Durdu ve Jolene'in ona bakmasını bekledi. "Onu, Sergio'yu unuttun mu?"

Jolene birkaç saniye kendini ve kalbini dinledi. Burada Giovanni'den çok kendine dürüst olmalıydı. Onu unutmuş muydu? Artık her gece rüyasında görüp gözyaşlarıyla uyanmıyordu, gün içinde kendini onu özlerken ya da ona öfke kusarken bulmuyordu, başka ihtimallerin hayalini kurmuyordu. Yine de bir parçası ona hâlâ özlem duyuyordu. Tüm bunların kötü bir rüya olmasını istiyordu.

Düz bir sesle, "Unutamayacağım kadar güzel başladı ve kötü bitti," dedi.

Jolene yolu uzatarak okyanusta dolaştıklarını fark edeli on dakika kadar olmuştu ama ikisi de hâlâ sessizliğini koruyordu. İçinden geçen ürperme hissiyle titrediğinde Giovanni, "Üşüdün mü?" diye sordu. Fakat daha Jolene cevap vermeden koltukta duran küçük battaniyeyi alıp omuzlarına sardı. Bunu yaparken gereğinden fazla yakın durduklarını fark etti. Jolene başını kaldırıp gözlerine baktığında Giovanni donup kaldı ve geri çekilmek için acele etti.

"Teşekkür ederim," derken istemsizce sesi titremişti.

"Önemli değil. Ben... Okyanus gezintisinin iyi bir fikir olacağını düşündüm ama havanın serinleyeceğini hesap edemedim. Kıyıya yanaşmalarını isteyeceğim."

Jolene eline dokunarak onu durdurdu. Giovanni, kocaman elinin üzerindeki narin eline dikkatle bakarken, "Hayır," dedi. "Okyanus gezintisi gerçekten güzel bir fikir."

Hâlâ birbirlerine fazla yakınlardı. Jolene yapmaması gerektiğini düşünse de korkarak elini, adamın yüzüne yaklaştırdı. Bunu yaparken Giovanni sadece ona bakıyor neredeyse nefes bile almıyordu. Jolene gözünün hemen üzerinden başlayan yaraya dokunduğunda Giovanni'nin gözleri kapandı. Jolene yaranın pütürlü dokusunu parmağının hemen ucunda hissetti.

"Bu neden oldu?"

Giovanni gözlerini açmadan usulca konuştu. "Sana anlatmak istediğim bir hikâye değil."

"Vücudunda çok fazla iz var Giovanni. Neden?"

"Önemli değil."

Adam gözlerini açmış ona bakıyordu. Jolene elini yavaşça geri çekti. "Sen bir iş adamı değilsin."

"Öyle mi? Bunu nereden çıkardın?"

"Sadece işe gidip gelen bir adamın bu kadar çok yarası olmaz. Savaş mı katıldın? Esir mi düştün? Ben çoğunun işkence izi olduğunu düşünüyorum."

Giovanni soğuk bir tavırla gülümsedi. Uzanıp Jolene'in elini tuttu ve tek eliyle kavradı. "Ben bir savaşçıyım, Jolene ve pek çok kez esir düştüm ama hiç yenilmedim. Benim için endişelenme." Ayağa kalkarken Jolene'i de beraberinde kaldırdı. "Gel, kıyıya yanaşmadan önce manzarayı görmeni istiyorum."

Okyanus günbatımında mükemmeldi. Güneş sanki o uçtan denize doğru batıyordu. Güneş gözden kaybolana kadar onu seyretti ama Giovanni günbatımından çok kendisiyle ilgileniyordu. Onun gibi bir adamın kendisi gibi sıradan bir kızdan hoşlanma ihtimali kulağa delice gelse de yaydığı his bu yöndeydi. Göz ucuyla ona her baktığında gözleri birbirleriyle buluşuyor, bakışlarını ilk kaçıran Jolene oluyordu.

Tekne kıyıya yanaştığında onları bekleyen şık limuzine bindiler. Gece, yıldızlar ve hoş bir ay ışığıyla aydınlanıyordu. Kalabalık caddelerden geçerek büyük bir meydanda durdular. Binaların her birinde renkli, ışıklı tabelalar vardı. Her yerden başka bir hikâyenin sesi duyuluyor, ara ara trafiğin gürültüsü sesleri bastırıyordu. Jolene geniş meydana bakarken Giovanni'den birkaç adım uzaklaşmıştı. Etrafındaki her şeyi görmeye çalışırken kendi etrafında döndüğünün farkında değildi.

Giovanni ona yaklaşıp arkasında durarak, "Burası Times Meydanı," diye açıkladı. "Macera arıyorsan ilk gelmen gereken yer burası olmalıydı, dolcezza. İtalyan Mahallesi değil."

Jolene kızaran yanaklarını adamdan saklama gereği duymadan, "Daha önce hiç bu kadar büyük bir yer görmedim," dedi. Jolene'in gözü biraz ilerideki devasa afişlere takıldı. Gösterime giren film isimleriyle donanmış bir sinema salonuydu.

Giovanni dikkatini çeken şeyi fark etmişti. "Yemekten sonra bir filme biletimiz var."

"Aman Tanrım!" Jolene şaşkınlığını ve mutluluğunu gizleyemiyordu.

Yemek için geldikleri restoran çok kalabalıktı. Çift kişilik yuvarlak masalar loş bir ışığın altında dizilmiş, her masanın ortasında çiftlerin birbirini rahatça görebilmesi için minik gece lambaları yerleştirilmişti. Yoğun sigara ve puro dumanı mekânın içinde geziniyor, birbirine çarpan kadehlerin çınlama sesi hafif müziğe karışıyordu. Bütün adamlar takım elbise giyerken kadınlar da gece kıyafetleri içinde göz kamaştırıyorlardı. Karşılama bölümündeki adama sadece soyadını söyleyen

Giovanni, adamın korku mu yoksa saygı mı olduğunu anlayamadığı bakışlarıyla karşılandı. Hızlıca alındıkları masa herkesten uzaktı ama caddeyi görebiliyordu. Viggo hemen camın kenarındaydı. Cadde üzerinde Giovanni'nin iki adamı daha dikiliyordu.

"Onlar neden bekliyorlar?"

Giovanni, Jolene'in sandalyesini çekerken, "Bizi koruyorlar," dedi.

"Korunmaya ihtiyacımız mı var?" Sonra adamın kısa bir zaman önce vurulduğu aklına geldi. Giovanni sessiz kalınca başka bir şey sormadı. Zaten konu hızla değişti. Jolene bir şeyler olduğunu biliyordu, içinde rahatsız edici bir his vardı ama onu görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Yemek yedikleri sırada birkaç masa ötede oturan iki adamın dikkatle onlara baktıklarını fark etti. Giovanni'nin arkası dönük olduğu için onları görmüyordu. Aslında ondan çok Giovanni'ye baktıklarını söylemek daha doğru olurdu.

"Şu adamları tanıyor musun? Bir süredir sana bakıyorlar."

Giovanni başını çevirerek adamların olduğu yöne baktı. Adamlar hızlıca baş selamı vererek önlerine döndüklerinde Giovanni yüzünü buruşturdu. "Artık kalkalım, bir sinema biletimiz var ve sen çok geç olmadan yatağına dönmelisin," diye buyurdu.

"Bir çocuk değilim, bir çocuk taşıyorum."

Giovanni onu kaldırırken yüzünden bir gülümseme geçti. "Bu seni daha kırılğan yapar."

"Ah, kesinlikle değil bayım. Unutmayın ben bir at üstünde düğünümünden kaçarken de tüm kalbimle sevdiğim adamın evli olduğunu öğrenirken de hatta silahla yaralanan güçlü bir adamın hayatını kurtarıırken de hamileydim."

Bu Giovanni'yi güldürdü. Birlikte restorandan dışarı çıktıklarında yüzüne gururla bakıyordu. "Artık kendi kendini korumana gerek yok. Seni ben koruyacağım."

Bu söz Jolene'in içini ürpertti, anlamlandıramadığı bir duygu her yanını sarmaladı. Birlikte sinemadan içeri girdiler ve bir drama filmi izlediler. Kocaman salon kırmızı koltuklarla doluydu. Boş kırmızı koltuklar... Ortalarda bir yere yerleştiklerinde film başladı.

"Salon neden boş?"

Giovanni umursamaz görünürken sanki bunu yeni fark ediyormuş gibi etrafına bakındı. "Anlaşılan sinema için geç bir saat."

Jolene filmden çıktığında hâlâ gözyaşlarını kuruluyordu. Giovanni ise pek duygulanmış görünmüyordu. Ona bakarak, "Belki de dram filmi seçmemeliydim," dedi.

"Duygusal bir yapım var."

Onun yanında Times Meydanı'nda yürürken, "Onu kesinlikle fark ettim," diye sataştı.

"Siz duygusuz musunuz, Signor Giovanni? Hiç duygulanmaz mısınız, ağlamaz mısınız, sizi hiçbir şey etkilemez mi?"

Giovanni adımlarını yavaşlatarak ifadesiz bir yüzle ona baktı. "Hayır, Jolene. Ben duygulanmam, ağlamam... Eskiden olsa hiçbir şeyin beni etkilemediğini açık yüreklilikle söyleyebilirdim." Sözleri bir araba kornasıyla kesildi. Onları tekneye götürecek araba gelmişti ve Giovanni o sözlerin devamını getirmedi.

Tekne adaya doğru ilerlerken Jolene müthiş manzaranın keyfini çıkardı. Giovanni ise sessizliğini koruyor ve sadece Jolene'i izliyordu. Tekne limana yanaştığında adamın kendisiyle gelmeyeceğini fark etti.

"Hemen gidecek misin?" sesi buruktu.

"Yola çıkmam lazım."

Jolene rahatsızlıkla kıpırdanarak, "Bana buraya kadar eşlik etmene gerek yoktu, limanda ayrılabilirdik," dedi.

Giovanni ona iyice yaklaştı, ayakkabısının ucu onunkine değiyordu. "O zaman gerçek bir centilmen olmazdım." Jolene gülümsediğinde sözlerini sürdürdü. "En kısa zamanda dönmeye çalışacağım. Sana telefon ederim ve döndüğümde birlikte bir hastaneye gidip bebeğin durumunu öğreniriz."

Jolene bu sefer itiraz etmedi, başını sallayarak onu onayladı.

Giovanni hafifçe eğilip Jolene'in alnına masumane bir öpücük kondururken, "Kendine iyi bak, *mio angelo*," dedi.

Jolene ertesi gün Alessia'nın yanında oturmuş ona kitap okuyordu. Kapı bir anda açıldığında içeri kimin girdiğini görmek için arkasını döndü ve son derece güzel bir kadınla karşılaştı. Siyah saçları tepede şık bir topuz yapılmışken kâkülleri alnına dökülüyordu. Badem şekilli büyük, kahverengi gözlerini uzun siyah kirpikler çevreliyordu. Güzel bir burnu, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudakları vardı. Uzun bacakları üzerinde son derece kadınsı hatlara sahip bedeni yükseliyordu. Son derece abartılı bir şekilde şıktı. Bordo elbisesi bronz tenine yakışmış, aynı renk ruju onu olduğundan daha kadınsı göstermişti. Jolene kadını incelese de kadının onu fark etmesi zaman aldı.

İtalyanca konuşmaya başladığında Jolene, "Özür dilerim. Ben İtalyanca bilmiyorum," dedi.

Kadının kaşları havalandı ve onu baştan aşağıya süzmeye başladı, tıpkı az önce genç kızın yaptığı gibi. "Şu işe bak, Contea Malikânesi'nde bir Amerikalı." Aksanı yoğun ve kadınsı bir konuşma tarzı vardı. Ona doğru birkaç adımla yaklaştı. "Burada ne arıyorsunuz?"

*Meleğim. (İtalyanca)

“Ben Bayan Alessia’nın hemşiresiyim.”

Bu söylediği kadını oldukça şaşırtmış olmalıydı, bunu yüzündeki mimiklerden anlamak oldukça kolaydı. “Ablam için Amerikalı bir hemşire mi? Alba’ya ne oldu?”

Alba, Alessia’nın uzun yıllardır bakıcılığını yapıyordu. Çok tatlı, yaşlı bir kadındı. Jolene’in ona yardımcı olmasıyla artık dinlenebildiği için mutlu görünüyordu. “Alba hâlâ ona bakıyor. Ben tıbbi bakımıyla ilgileniyorum ve ona arkadaşlık ediyorum.” Topuklu ayakkabılarının tıkırtısıyla Alessia’ya yaklaştı. Ona dikkatle bakıyordu. Jolene, “Bayan Alessia’nın kız kardeşi misiniz?” diye sordu. İkisi arasındaki benzerlik fark edilmeyecek gibi değildi.

Kadın büyük bir gülümsemeyle onu onaylayarak tokalaşmak için elini uzattı, “Chiara Tognazzi,” dedi. Jolene kadınla tokalaşırken sadece, “Jolene,” demekle yetindi.

Chiara yatağa ablasının hemen yanına oturdu. Bacak bacak üstüne atarak ablasının elini tuttu. “Giovanni yabancılara karşı ön yargılıdır. Seni buraya getirmesi için özel bir sebebi var mı?”

“Bay Giovanni’nin hayatını kurtardım ve sanırım o da Bayan Alessia’ya faydalı olacağımı düşündü.” Jolene daha önce adamın hayatını kurtardığından yüksek sesle hiç bahsetmemişti. Kadın gülümsedi.

“Ne kadar iyiliksever...” Ses tonunda anlaşılır bir kinaye seziyordu. Sanki Giovanni’den pek hoşlanmıyor gibiydi. Ayrıca aylardır buradaydı ve Alessia’nın kardeşi ilk defa geliyordu. Kadın hafifçe öksürerek, “Kocamın işi için şehir dışındaydık Alessia’dan bu kadar ayrı kalmak çok üzücü,” dedi. “Her ne kadar varlığımdan haberi olmasa da...”

Jolene heyecanla, “Varlığınızdan haberi olduğuna eminim. Bayan Alessia’nın göz bebekleri tepki veriyor. Hatta okumamı istediği kitapları kendi seçiyor,” dedi.

Chiara şaşkınlıkla eğilip Alessia’nın gözlerine baktı. Alessia’nın bakışları sabitti. “Bazen bende öyle düşünüyorum. Ablamın beni duyabildiğini, hissedebildiğini... Belki de haklısındır, gerçekten her şeyden haberdardır,” derken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Jolene onun için üzüldü. Ablasıyla arasında hiçbir sevgi bağı yoktu ama anlaşılan Chiara ablasını çok seviyordu. Kadının saçlarını okşayarak yanaklarını öptü. “Üzgünüm, *sorella**. Seni bu kadar ihmal ettiğim için üzgünüm.”

Jolene araya girerek, “Ben sizi yalnız bırakayım,” dedi.

Kapıyı ardından kapatıp çıkarken Chiara ağlıyordu.

* Ablacım. (İtalyanca)

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sana kuşları ve arıları anlatayım. Çiçekler ve ağaçlar... Gökyüzündeki yıldızlar, bir kız ve bir erkek. Kuşlar ve arılar. Çiçekler ve ağaçlar. Gökyüzündeki yıldızlar ve bir kız ve bir erkek...

JOHNNIE RAY – JUST WALKING IN THE RAIN

İTALYAN MAHALLESİ, NYC.

Yağan şiddetli yağmurun altında amaçsızca yürüyordu. Jolene'in evden kaçtığını öğrendiği zamandan beri her yerde onu arıyordu. Burada olmalıydı, onu bekliyor olmalıydı. Hayır! Gidip onu almalıydı. Mick Rogers'ın hamle yapacağını tahmin etmeliydi. Elinde adres vardı, neden doğruca kendisine gelmemiştii? Kont'un adamları şehrin her yerindeydi. Jolene'i yakında bulacaklarını umuyordu. Tabii buradaysa... Bu iş iğneyle kuyu kazmak gibiydi, nereye giderdi? Delirmek üzere olduğunu hissediyordu. Eğer onu bir an önce bulamazsa delireceğinden de emindi. Kont, İtalyan Mahallesi'nden çıkmamasını söylese de Sergio onu pek dinlemiyordu. Onun yüzünden çok fazla zaman kaybetmişti. Mick Rogers'tan ya da Romanolardan korkmuyordu. Asıl korkusu hayatının aşkını sonsuza kadar kaybetmiş olmaktı.

Bütün günü sokakta geçirdikten sonra eve dönerken yağmurun işlemediği tek bir noktası kalmamıştı. Anna'nın kızları ile rahatça ilgilenmesini bahane ederek odasını ayırmıştı. Sıcak banyonun ardından üzerine bir şeyler giyip kendine bir bardak viski koydu. Kapısı yavaşça aralandığında üçüncü bardağının sonuna gelmek üzereydi. Anna yorgun görünüyordu ki genelde böyle görünmezdi. O her zaman neşeli, bakımlı, umut dolu bir kadındı. Onu bile söndürdüğünü görebiliyordu.

"Angela'yı görmeye gelmedin?"

Sergio derin bir nefes aldı. "Rahatsız etmek istemedim."

Anna ona doğru yürüyüp önünde dikildi, öfkeli görünüyordu. "Aylardır bizi, en önemlisi kızını ihmal ediyorsun. Yabancı bir kadını

aramak için! O senin kızın Sergio ve bu zamanları bir daha gelmeyecek."

"Üzgünüm, Anna."

"Tek söylediğin bu. Lanet olası üzgünüm!"

Viski şişesini kaldırıp duvara fırlattı. Şişe yüzlerce minik parçaya bölünürken içki geride keskin bir koku bırakarak yumuşak halının üzerine dağıldı. Sergio, Anna'nın ağzından ilk defa küfür duyduğu ve onu bu hâlde gördüğü için afallamıştı. Gerçekten üzgündü ama bunun için, onun için yapabileceği bir şey yoktu. Jo'yu bulmadan olmazdı, kafası bu kadar doluyken, kalbi bir başkasına aitken olmazdı.

Sergio sessiz kalınca Anna göz yaşları içinde bağırmaya başladı. "Onu arıyorsun değil mi? Ve bulmadan da ailene dönmeyeceksin. Onu bulmadan rahat etmeyeceksin, değil mi Sergio?"

Sergio düz bir sesle, "Evet," dedi. "Beni anlamayı beklemiyorum Anna ama onu bulmak zorundayım."

"Umarım görüldüğü kadar gururludur. Umarım beni yanıltmaz ve seni reddeder."

Sergio kaşlarını çatarak, "Görüldüğü kadar mı?" diye sordu.

Anna sabahlığının cebinden Sergio'nun cüzdanını çıkardı. Kaza da kaybolan cüzdanı... Jo'nun aldığından emin olduğu cüzdanı şimdi karısının ellerindeydi. Bu demek oluyordu ki gelmişti! Gelmişti ve Anna'yı biliyordu, muhtemelen kızlarını da biliyordu. Sergio'nun bir yalancı olduğunu da biliyordu ama bilmediği ve bilmesini istediği bir şey vardı. Onu ne kadar çok sevdiği...

Sergio ayağa kalkarak Anna'nın karşısına dikildi, "Ne zaman geldi?" diye sorarken öfke, gerginlik ve endişe doluydu.

"Hatırlamıyorum iki belki üç ay oldu. Fakat seni istemeyecek Sergio, bundan eminim." Omzunu silkerek, "Onun hakkında bir şey bilmiyormuş gibi davrandım. Seni ne kadar sevdiğimi anlattım. Üstelik kızımızı da gördü. Giderken arkasına bile bakmadı."

Sergio'nun solukları hızlanmıştı. Anna'yı kırmak istemiyordu ama daha fazla kendini tutamayacağından da emindi. Yumruklarını sıkarak, "Neden bir şey söylemedin?" diye sordu.

Anna'da en az kendisi kadar öfkeliydi. Gözlerinin içine bakarak, "Kont söylememi istemedi," dedi.

Kont... Başından beri biliyordu. Jo'nun buraya geldiğini biliyordu ve Sergio'nun öğrenmesini istememişti. Onu Sicilya'ya lanet bir değiş tokuş işi için göndermiş, haftalarca orada tutmuştu. Jo'yu bulmuş olmalıydı. Onu Mick'e teslim etmiş bile olabilirdi. Sergio hızlıca ceketini-

ni alırken Anna arkasından, “Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı. Sergio kapıdan çıkmadan önce, “Kont’a,” diye tısladı.

Uçaktan ineli sadece birkaç saat olmuştu. Miami sevkiyatlarını denetlemiş, gerekli insanların gözünü korkutmuş ve bolca rüşvet vermişti. Oradan Kaliforniya’ya geçmiş, birkaç bağlantı ile görüşme yaptıktan sonra Vegas’a gidip istediği kumarhaneye son kez teklif yapmıştı. Bu işi güzellikle veya kaba kuvvet kullanarak alacaktı. En kısa sürede hangisiyle çözülecekse... Bir an önce dönmek için tüm şartları zorlamış, en az üç hafta sürecektir seyahatini on günde tamamlamıştı. Uzaktayken bir şey fark etmişti, bir an önce Jolene’e dönme arzusu çok güçlüydü. Aynı şehirde olduklarında da onu korkutmamak ve kendini dizginlemek adına çok fazla ziyaret etmiyordu ama aynı şehirde olmanın güveni hep içinde oluyordu. Bir şey olsa yakındaydı, istese ona hemen ulaşabilirdi, Jolene ona gel dese dakikalar içinde yanında olabilirdi.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Şiddetli yağmurda uçak rötar yapmış ve tahminlerinden üç saat geç iniş gerçekleştirmişlerdi. Bu kadar geç bir saatte ziyaretçisi olacağını tahmin etmemişti ancak yaşadığı rezidanstan içeri girdiği anda lobide onu bekleyen Sergio’yu fark etti. Yeni gelmiş olmalıydı, yağmurdan ıslanmış bir fare gibiydi ve öfkeliydi. Çok öfkeliydi. Bir şey bulmuş olamazdı, adamlar her yerde Jolene’i arıyor olsa da o adada güvendeydi.

“Yatağında olman gerekmiyor mu, Sergio?” diye sorarken son derece rahattı.

Sergio bir anda üstüne saldırdı fakat Viggo hızla araya girerek onu duvara yasladı. Viggo’yu gören bir koruma olamayacak kadar çelimsiz olduğunu düşünebilirdi ama yanıldıkları nokta tam olarak bu olurdu. Elini kaldırarak Viggo’ya onu bırakmasını işaret etti ancak Viggo’nun elleri, Sergio’nun yakasından uzaklaşsa da ona yaklaşmasına mâni olacak kadar yakındaydı.

“Yalan söyledin! Biliyordun, başından beri Jo’nun beni aramaya geldiğini biliyordun ama onu benden sakladın. Söyle bana, Jo nerede?”

Başından beri bunun çok yakında açığa çıkacağını biliyordu, kendini hazırlamıştı ama bu kadar erken olmasını beklememişti. Sadece Jolene’i biraz daha kendine saklayabileceğini düşünmüş ve gerçekleri ertelemişti. Ne büyük hata...

“Güvende,” derken sesi huşu içindeydi. Sakin kalmak için büyük çaba gösteriyordu.

“Güvende olup olmadığını sormadım, Kont! Nerede diye sordum.”

Bir süre sessiz kaldı. Sergio'nun biraz sakinleşmesini bekliyordu ama anlaşılan bu şimdilik pek mümkün değildi. "Yukarı çıkıyoruz, burada kal Viggo."

Viggo araya girerek, "Ama efendim," diye mırıldansa da onu dinlemedi. Sergio'yla bindikleri asansörün kapıları yaşadığı dairenin antresine açıldığında doğruca bara yönelip iki bardak viski doldurdu ve bardaklardan birini Sergio'ya uzattı.

Sergio bardağı almak yerine, "Onu Mick Rogers'a mı verdin?" diye sordu.

Gözlerinde onu öldürmek istediğini görebiliyordu. Açıkçası Jolene'in onun için gelip geçici bir heves olduğunu düşünmüştü fakat şimdi öyle olmadığını anlıyordu. Sergio hiçbir zaman birini öldürmek istemezdi sadece mecbur kaldığı durumlarda bunu yapardı ama şimdi onu yetiştiren adamı gözünü kırpmadan vurabilirdi. İçkisinden büyük bir yudum alırken pencereye doğru yürüdü, bütün şehrin ayaklarının altında olmasını seviyordu.

"Onu Rogerslara mı verdin?" derken sesi artık yüksekti.

"Hayır, anlaşma yapmaktan vazgeçtim. Haklısın, biz onlardan üstünüz. Romanolar ile savaş başlatmaktan çekinmiyorum."

Arkasından yaklaşan adımlarını duyabiliyordu. "Jo nerde?"

"Seni görmek istemiyor."

Dalga geçer gibi güldüğünü duydu. "Bunu sana o mu söyledi?"

Arkasını döndüğünde Sergio tam karşısındaydı, yumruklarını sıkmış öylece dikilirken ona delici bakışlarla bakıyordu. "Senin hakkındaki gerçekleri biliyor. Onu İtalyan Mahallesi'nde buldum. Vurulduğum anda oradaydı, hayatımı kurtardı."

"Bana neden söylemedin?" diye bağırdı. Sergio'yu sakinleştirmeye çalışmayacaktı, bunu yapamayacağını biliyordu. Şu an söyleyeceği her şey onu daha da sinirlendirecekti.

"Seni koruyordum." Sehpanın üzerinden bir puro alıp yakarken, "Rogerslar, Romanolar ve daha kim bilir kimler peşinizde! Senin peşinde! Bu olay duyulursa peşine kıymetli kayınpederinin de düşeceğinden eminim," dedi. Purodan derin bir nefes aldı, çıkan duman loş ışıktaki tavana doğru süzüldü. "Ne yapmak istiyorsun, Sergio? Tanıdığım kadarıyla Jolene senin metresin olacak bir kadın değil. Şimdi onun da hayatı ve geleceği tehlikede. Sende biliyorsun her şeyi arkada bırakıp kaçamazsın, seni bulurlar."

"Zırvalamay kes! Beni korumanı istemiyorum, sen benim babam değilsin."

Tek dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Doğru, sen bir piçsin. Teyzem, babanın kim olduğunu söyleme zahmetine bile girmedim. Unutma, seni Sergio Russo yapan bendim. Teyzemin ve annemin soyadını taşıyorsun, ikisine de seni koruyacağımı söyledim. Daima... Bir oğlum olsa aynı sana davrandığım şekilde davranırdım."

Bu konuşma Sergio'nun gerilemesine ya da sakinleşmesine neden olmadı aksine kuduz bir köpek gibi her an ağzından köpükler çıkacakmış gibi görünüyordu. Giovanni koltuğa oturarak purosundan bir nefes daha aldı.

Sergio, "Onu bana vereceksin," derken ciddiye.

"Sana söyledim. Seni görmek istemiyor."

Ellerini saçlarından geçirdi. "Tanrı aşkına! Buna sen karar veremezsin. Onu nerede tutuyorsun?"

Giovanni karanlığın içinde ona doğru döndü. "Onu zorla tuttuğumu da nereden çıkardın?" Sergio ona kafayı yemiş gibi bakarken purodan bir nefes daha çekti. "Jolene'i görmek istiyorsan bazı şartlarım var."

Sergio bunun ciddi bir konuşma olacağını fark etmişti. Viski şişesini alarak tam karşısındaki koltuğa oturdu ve bardak kullanmadan viskiyi kafasına dikti.

"Benim kim olduğumu ve seni tanıdığımı bilmiyor, öyle kalmasını istiyorum."

Sergio dişlerini birbirine bastırarak, "Neden?" diye sordu.

Ona gerçeği söylemeyecekti. Jolene ile biraz daha yakınlaşma ve zaman geçirme fırsatı peşinde olduğunu söyleyemezdi. Henüz kendi bile ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Olası bir ilişki her şeyi tehlikeye atardı ve Jolene böyle bir şeyi kaldıramayacak kadar kırılgandı yine de... Yine de denemek istiyordu, ne kadar ileri gidebileceklerini görmek istiyordu, ona kendini sevdirmek istiyordu. Bir dost olarak ona güvenmesini istiyordu.

"Çünkü senin metresin olmayı kabul etmeyeceğini ya da seni affetmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Şu an güvendiği tek kişi benim, eğer ona benim kim olduğumu söylersen kaçacaktır. Benden kaçarsa onu koruyamam."

Abartılı bir tavırla güldü. "Yani sen Jo'nun iyiliği için onu korumaya mı karar verdin? Nesin sen iyilik meleği mi? Benim tanıdığım Kont kendinden başka kimsenin iyiliğini düşünmez."

"Yanılıyorsun, ben ailemi daima kollarım."

"Jo senin ailenden değil. O senin için bir tehdit."

Giovanni abartılı bir tavırla bacak bacak üzerine atarken, "Konuşmanın başını kaçırmışsın," dedi. "Jolene hayatımı kurtardı ve Rogerslar ile Romanolara boyun eğmeyecek kadar güçlü bir ismim ve ondan büyük bir egom var." Derin bir nefes alırken puroyu kül tablasına söndürdü. "Eğer Jolene'e gerçeği söylersen gitmek isteyecektir. Onu ya zorla tutmalıyım ya da gitmesine izin vermeliyim. Gitmesine izin verirsem Mick Rogers üstüne atlamakta gecikmeyecektir. Kız düğünden kaçmış, gururu yerle bir olmuş. Neler yapabileceğini sen düşün."

Sergio'nun bakışlarındaki o karanlığı gördü, ikna oluyordu. "Peki ya Jo benimle gelmeyi seçerse?"

Öyle bir şey olmayacağından emin olmuştu. Zaten emin olmasa Sergio ile bu pazarlığı asla yapmazdı. Sergio bunun farkına varamamışsa hâlâ bir çocuk olduğunu kabul etmeliydi. Gülümseyerek, "Seninle gelir," dedi. "Metresin olmak istiyorsa olur." Sergio'nun yüzündeki kasların gevşemesini ve tamamen sakinleşmesini bekledi. "Fakat kalmayı seçers, bir daha o isteyene kadar onu aramayacaksın, ulaşmaya çalışmayacaksın. Eğer söylediğin gibi gerçekten onu seviyor ve önemsiyorsan onu korumama izin vereceksin."

"Onu sevdiğimi biliyorsun."

"O hâlde benim kurallarımla onu görürsün."

Sergio'nun düşünmesine izin verdi. Birkaç dakika sonra, "Tamam," dedi. "Onu görmek istiyorum. Lanet şartlarını kabul ediyorum." Hemen ardından kararlı bir şekilde, "Yarın," diye ekledi.

Giovanni başını sallayarak onu onayladı. "Bir buluşma ayarlayacağım, onu yakınlarda bir restorana götüreceğim ve bir bahane bulup yanından ayrıldığımda onunla konuşmak için on beş dakikan olacak, daha fazla değil. Bu süreden önce gitmeni isterse gideceksin, zorluk çıkarmak yok. Tamamen tesadüf gibi olmalı, benim ayarladığımı asla bilmemeli."

"Bu kadar zahmete neden giriyorsun, Kont?"

İçki bardağına uzanıp hepsini tek dikişte içtikten sonra, "Prestij, onur ve ailem için," dedi.

Jolene bu kadar kısa sürede Giovanni'yi tekrar göreceğini düşünmemişti. Kahvaltı yaptığı sırada açılan kapıdan içeri girmesi onu büyük şaşkınlığa uğrattı. Biraz soğuk ve mesafeli bir şekilde onu selamlamış olmasını yaptığı itirafa bağlasa da başka bir şey olmasından şüpheleniyordu. Jolene'e doktor randevusu için hazırlanmasını söylemiş itiraz etmesine fırsat tanımamıştı. Dakikalar içinde hazırlanan Jolene onunla tekneye binmişti.

"Bir sorun mu var?"

Teknenin uç kısmında durmuş karşıya bakıyordu ve Jolene ona arkadan yaklaşırken dönüp bakmamıştı, oysa orada olduğunu hissettiğinden emindi.

Ona dönerken, "Hayır, Jolene. Öyle olduğunu düşündüren ne?" diye sordu.

"Biraz garip görünüyorsun. Stresli? Belki endişeli?"

Hava serinlemişti ve esen rüzgâr Giulia'nın yeni kestiği saçlarını savuruyordu. Ona 'modern' bir şeyler yapmayı önerdiğinde karşı koymamış, saçını omuzlarına kadar kısaltmasına ve kâkül kesmesine izin vermişti.

Gülümseyerek, "Saçların güzel olmuş," dedi. "Elbette örgülerini de seviyordum ama..." Ufak bir kahkaha attı. "Bu âalde tam anlamıyla kadın gibi görünüyorsun." Uzanıp omzundaki saç tutamına dokundu. Jolene aniden yükselen nabzına anlam vermeye çabalarken, "İş ile ilgili sorunlar, sana yansıtmak istemedim," diye mırıldandı.

"Doktor randevusunu erteleyebilirdik."

"Yeterince erteledik. Sağlık durumundan endişe ediyorum."

"Ben iyiyim."

Tek kaşını kaldırarak, "Sence kaç aylık hamilesin?" diye sordu.

"Dört aydan biraz fazla."

Başını sallarken, "Yakında belli olmaya başlayacak," dedi. "Bir karar vermelisin. Eğer çocuğun benim olduğunu söyleyeceksen bunu bilmeliyim."

Jolene alt dudağını dişlerken, "Biraz daha düşünebilir miyim?" diye sordu.

Giovanni sadece başını salladı. Uzanıp Jolene'in iki elini de avcunun içine aldı. Jolene onun sıcaklığı ile sarmalandığını hissetti. Bu ufak dokunuşla tüm korkularının üzerine bir perde inmişti. Ben buradayım, diyordu. Burada olacağım, yalnız değilsin. Jolene'in kesinlikle bunları duymaya ihtiyacı vardı. Yüzüne doğru eğilirken ikisi de birbirlerine tehlikeli derecede yakınlardı.

"Kalbinde kalmaya uygun değilse aklında da tutma," diye fısıldarken Jolene gözlerini kapattı.

Bunu Sergio için söylemişti, hâlâ onu unutmadığını ve umut beslediğini düşünüyor olmalıydı. Oysa Jolene bütün umutlarını onun evinin önüne geldiği gün kaybetmişti. Anna'nın onu ne kadar sevdiğini gördüğünde umutlarını kalbine gömmüştü. Artık kendisi için Sergio diye bir ihtimal olmadığının farkındaydı. Bunu ona söylemek için hazırlandığında teknenin siren sesi anı böldü. Limana yanaşıyorlardı.

Giovanni'nin onu getirdiği muayenehane oldukça donanımlıydı. Jolene gittiği en büyük hastanede bile böylesine yeni teknolojik aletler görmemişti. Doktor onu muayene etmiş, bebeğin oldukça sağlıklı ve kalp atışlarının güçlü olduğunu söylemişti. Bebek neredeyse beş aylıktı, tahmininden bir hafta daha büyüktü. Doğuma ne kadar az kaldığını fark etmek onu şoka uğratsa da durumlarının 'iyi' olmasından dolayı mutluydu ve tabii Giovanni'de rahatlamış görünüyordu. Birlikte doktorun binasından çıkarak mağazaların süslediği cadde boyunca ilerlediler. Viggo birkaç adım önlerinden yürüyordu ve bir araba çok yakınlarında onu takip ediyordu.

"Yolda bile yalnız yürümez misin?" derken gülümseyerek Giovanni'ye baktı.

"Yanımda sen varken hayır."

"Yalnızken tamamen yalnız mısın yani?"

Bu sefer Giovanni'yi gülümsetmeyi başarmıştı. "Viggo yıllardır benimle. Hayatımı ondan başkasına emanet edemem."

"Senin kadar zengin olmak hiç güzel bir şey değil o zaman. Sürekli korkuyla yaşamak, birilerinin sana tuzak kurmasını beklemek, etrafının korumalarla çevrili olması..."

Giovanni onun bileklerini kavrayarak kendine doğru çevirdi, ikisi de koca yolun ortasında öylece durmuştu. Yüzüne doğru eğilerek, "Ben asla korkmam," dedi. "Senin de benim yanımdayken asla hiçbir şeyden korkmanı istemiyorum, Jolene. Seni hayatım pahasına korurum."

Geniş bir gülümseme genç kızın yüzüne yayılırken, "Geçen sefer ben seni korumuştum. Ne çabuk unuttun?" diye fısıldadı.

Giovanni'nin dudağı hafifçe yukarı kıvrılırken yüzünü biraz daha Jolene'e yaklaştırdı. "Unutmadım, mio angelo." Burnu neredeyse Jolene'in burnuna değiyordu, genç kız zorlukla yutkundu. "Ben bir savaşçıyım, Jolene. Senin için savaşırım. Bir savaşçı zırhı olmadan savunmasızdır." Duraksadı ve sesi fısıltıya dönüştü. "Senin kalbin, benim zırhım."

Giovanni ondan ayrılıp yürümeye devam ederken Jolene adım atmadan önce derin bir nefes aldı. Söylediği şey... Çok yoğun. Bir 'dost' a söylenmeyecek kadar yoğun. Jolene kalbine yayılan o sıcaklığın çok tehlikeli olduğunu farkındaydı. Sergio'dan bile tehlikeliydi. Kendine gelmesi gerekiyordu, amacını hatırlamalıydı. Malikâneye dönünce kime bakmakla yükümlü, kime karşı sorumlu olduğunu hatırlamalıydı. Giovanni yemek yemesi için ısrar ederek Jolene'i Manhattan'da

şık bir İtalyan restoranına getirdi. Öğlen saati olmasına rağmen restoran çalışanlar haricinde boştu. Köşede bir masaya oturdular.

Siparişlerini verecekleri sırada Giovanni ona bakarak, "Benim yakınlarda bir işi halletmem gerekiyor. Sen siparişimizi ver ve yemeye başla, on beş dakikaya kadar döneceğim," dedi.

Jolene menüyü elinden bırakırken, "Sorun değil, seni beklerim," diyerek cevap verdi.

"Zaten kahvaltını yarım bırakmana sebep oldum. Sipariş verir yemeye başlarsan suçluluğum biraz azalır."

Jolene'i bir kez daha alnından öptü, bu Giovanni'ye has bir şeydi. Dudaklarını alnına değdirip çekmesi Jolene'i 'güvende' hissettiriyordu. Giovanni restorandan ayrıldığında Jolene yalnız kaldı. Korumaları etrafta göremiyordu ama nedense Giovanni'nin onu burada yapayalnız bırakacağını da düşünmüyordu. Tam ikisi için de sipariş vereceği sırada restoranın kapısı açıldı. Görmeyi kesinlikle ummadığı tanıdık bir yüz içeri girdi. Jolene kaçmakla bir yere saklanmak arasında donup kalmıştı fakat ikisine de fırsat bulamadan Sergio onu fark etti. Buradaydı... Birkaç metre uzağında dikilmiş ona bakıyordu. Jolene onun çökmüş omuzlarına, morarmış göz altlarına, yorgun çehresine bakarken tanıdığı adamla arasında benzerlikler görüyordu. Onun tanıdığı neşeli ve hayat dolu Sergio'nun karanlık bir kopyası gibiydi. Jolene yerinden kalkmadan Sergio hızlı adımlarla ona yaklaşıp tam karşısına oturdu.

Jolene endişe ve biraz da öfkeyle, "Burada ne işin var?" diye sordu. Kocaman bir şehirde böyle bir tesadüfün olma ihtimali kaçtı? Üzerindeki ceketi düzeltirken karnını gizlemesi için masaya iyice yaklaştı.

Sergio sesindeki tehlikeli tınıyla, "Aynı şeyi ben sana sormalıyım öyle değil mi, Jo?" derken parmaklarını masanın üzerinde oynatıyordu. "Aylardır buradasın ama bana gelmedin. Başını nasıl bir belaya sokmuş olabileceğinin farkında mısın?"

Jolene'in kaşları çatıldı. "Bence evdeki karın ve bebeğin için endişe duymalısın. Mutlu ailen için..."

Sergio'yu doğru yerden vurmuştu. "Ben sana söyleyecektim..."

Jolene acı bir kahkaha attı. "Ne zaman? Benimle sevişip beni sevdiğini söylemeden önce mi yoksa sonra mı?"

Sergio elini saçlarının arasından geçirdi. "Durum benim içinde karışık. Lanet olsun, Jo! Ne yapacağımı bilemiyorum. Ben... Ben âşık olmayı beklemiyordum. Orada o göl kenarında seni gördüm ve vuruldum."

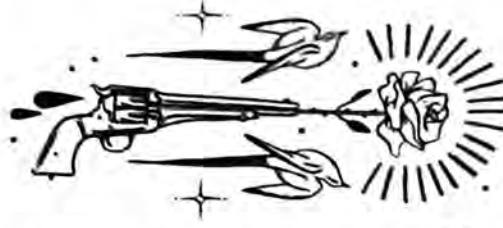
"Bana evli olduğunu ve karının hamile olduğunu söylemeyi atladın mı?" Jolene birkaç hafta öncesinde olsa Sergio ile bu kadar sakince konuşmayı hayal edemezdi. Fakat şimdi onun karşısında gerçekleri yüzüne vuruyor ve tek bir damla gözyaşı dökmüyordu. "Bana mektup yazdın, Sergio. Döneceğini yazdın ve ben bir aptal gibi seni bekledim! Umut ederek, kalbimde aşkla bekledim."

"Gelecektim," diyerek araya girmesi Jolene'i daha da öfkeliendirdi.

"Kim olarak? Ne olarak? Beni buraya metresin olmam için mi getirecektin? Eğer beni tanıyor olsaydın bunu kabul etmeyeceğimi bilirdin. Ben gördüm, Sergio. Karının seni nasıl sevdiğini gördüm, küçük kızını gördüm. Bunu yapmamı nasıl beklersin? Benden Anna gibi bir kadının mutluluğunu çalmamı nasıl beklersin?" Ayağa kalkarak ellerini masaya koydu ve adama baktı. "Hadi gidelim. Kaçalım buradan. Sen ve ben yeni bir hayat kuralım." Sergio şaşkınlıkla başını kaldırdığında Jolene ile göz göze geldi. "Bunu yapar mısın, Sergio? Aileni ardında bırakıp benimle bir hayat kurar mısın?"

Sergio hiç düşünmeden, "Evet," dedi. "Evet, seninle bir hayat kurarım. Dünyanın öbür ucunda olsa bile evet, Jo."

Jolene başını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Benim tanıdığım ve kalbimi verdiğim adam bu değil. Benim sevdiğim adam karısını ve yeni doğmuş bebeğini ardında bırakıp kaçmak istemezdi. Bu kadar kalpsiz olamazdı. Ben orada bir genci sevdim. Hayat dolu, neşeli, tutkulu, iyi kalpli bir genci ama burada karşımda gördüğüm adamın onunla bir ilgisi yok. Sen bir yabancısın, Sergio. Şimdi kalk ve seni seven karının yanına git, bebeğini kucakla çünkü ben seni görmek istemiyorum."

ON ALTINCI BÖLÜM

*Bir varmış bir yokmuş... O küçük kız benimdi. Eğer doğru olsaydım,
Asla seninle olmayacağını biliyorum. Bebeğime iyi bak.
Olabildiğin kadar nazik ol.*

BOBBY VEE – TAKE GOOD CARE OF MY BABY

Sergio ona bakarken her kelimesinde biraz daha yıkılmıştı. Jolene bunu görebiliyordu ama ağzından çıkanlar sadece hissettikleriydi. Anna'yı görmüştü. Ne kadar genç, masum, saf, iyi kalpli olduğunu ve Sergio'yu nasıl sevdiğini görmüştü. Sergio bunu bile bile hâlâ onu istediğini, onunla kaçacağını söylüyordu, ardında bıraktıklarını hiç düşünmeden...

"Anna'yı terk etmeme gerek yok. Kızımı da öyle. Fakat senden de vazgeçmeme gerek yok, Jo. Bizim kendimize ait bir hayatımız olur. Bir evimiz... Anna benim karım olarak kalır sen ise sevdiğim kadın."

Jolene kaşlarını çatı. "Ben seni bir kadının bir erkeği sevebileceği en masum duygularla sevdim, Sergio. Çünkü senin de öyle hissettiğini düşündüm ama yanılmışım. Kendime yeni bir hayat kuruyorum ve o hayatta sana yer yok."

"Senin nasıl bir tehlike içinde olduğundan haberin yok, Jo. Burası vahşi batı değil burası New York! Bu şehir senin gibi kızları yutar. Etrafındaki herkes birer akbaba."

Jolene dalga geçercesine, "Beni sen mi koruyacaksın?" diye sordu. "Benim için endişelenmene gerek yok. Nereden geldiğimi biliyorum ve bunu küçümsemesen iyi edersin."

Sergio bir şey söylemek ister gibi ağzını açıp kapattı daha sonra tedirgin bir tavırla ve aceleyle etrafına bakındı. Ayağa kalkarken Jolene'e doğru eğildi. Genç kız onun tanıdık kokusunu içine çekmekten korkarak oturduğu yerde geriledi. Hisleri elbette geçmiş ya da bitmiş değildi, hâlâ kalbinde bir nokta Sergio için çarpısa da artık onlar için hikâyenin sonunun geldiğini biliyordu.

"Sadece iyi olduğunu bilmeliyim."

"Ben iyiyim. Bir iş buldum, hasta bir kadına refakat ediyorum. Eşi çok iyi biri, nazik, cömert. Bir süre burada kalıp para biriktireceğim ve sonra hayatın bana çizdiği yolu arayacağım. Benim için endişelenmene gerek yok, Sergio. Sadece git. Karını ve kızını kucakla çünkü doğru olan bu." Jolene onun ne kadar çaresiz olduğunu gördüğünde bunu borçlu olduğunu düşündü. Sergio akmayan yaşlarla parlayan gözlerini ona çevirdi.

"Şimdi gitmek zorundayım ama şunu bil ki Jo, ben vazgeçmeyeceğim. Asla! Beni anlıyor musun? Bir gölge gibi daima sana yakın bir yerlerde saklanıyor olacağım."

"Git Sergio."

Hızlı ve sert bir hamleyle arkasındaki sandalyeyi ittirip kapıya yöneldi. Kapıdan çıkarken hiç arkasına bakmadı ve Jolene buna minnet-tardı, tuttuğu yaşların yanaklarından süzülüşünü görmemişti.

Jolene henüz kendini toparlayamadan Giovanni kapıdan içeri girdi. Yemeklerini yerken çok az sohbet ettiler ve ikisi de sessizliğin içinde birbirlerinden gözlerini kaçırdılar. Jolene ona Sergio ile karşılaştığından bahsetmedi, Giovanni de ona neden durgun olduğunu sormadı.

Arabanın içinde oturmuş limana doğru yol aldıkları sırada Giovanni aralarındaki sessizlik anlaşılmamasını bozdu. "Bir sorun mu var?"

Jolene gözlerini pencereden ayırıp, "Hayır," dedi. "Bir sorun yok, gayet iyiyim." Gülümsemeye çalıştı. "Sanırım biraz yorgunum."

"Solgun görünüyorsun. Endişelenmeli miyim?"

Genç kız elini adamın elinin üzerine koydu. Ona güven vermek ve ikna etmek istemişti ama bu dokunuşla elleri arasında gezinen elektriği hissedebiliyordu. "İyiyim."

Giovanni'nin bakışları yoğun bir hâl alırken gözleri ellerine odaklandı. Jolene elini yavaşça çekti.

"Düşünüyordum da... bir iki gün dinlenmeyi hak etmiş olmalıyım. Malikânede kafa dinlemek kulağa güzel geliyor."

Jolene şaşkınlıkla, "Malikânede mi kalacaksın?" diye sordu.

"Evet. Birlikte güzel vakit geçirdiğimizi düşünüyorum. Ben uzun yıllardır bir dostla sohbet etmedim, dinlenmedim, ormanda yürüdüm ya da yağmurda ıslanmadım."

O sırada güröldeyen gök çok yakında yağmur yağacağını haber vermişti. Jolene gülerek, "Sanırım bu dileklerini gerçekleştirebilirim," dedi. Giovanni'de ona gülerek karşılık verdi. "Hem Alessia'ya sizi gördüğüne sevinecektir." Bunu ondan çok kendine hatırlatmak için söylemişti. Giovanni'nin evde onu bekleyen hasta bir karısı vardı.

Adam ona sert bir bakışla bakarken, "Jolene," dedi. "Alessia ve benim aramızdaki şeyi çok yanlış anladığını sanıyorum. Bizim asla bir evliliğimiz olmadı, var olan evliliğimiz Alessia hastalanmadan çok önce son bulmuştu. O sağlıklıyken de beni gördüğü için sevinmezdi ya da beni görmeyi ummazdı. Birlikte katılmamız gereken zorunlu davetler dışında görüşmezdik."

Jolene çok ileri gitmediğini umarak, "Neden?" diye sordu.

"İkimizde çok gençtik. Birbirimizi hiç sevmedik. Zamanla bu mecburi evlilik boğucu bir hâl almaya başladı. Özellikle Alessia için..."

Alessia'nın neden Giovanni'ye bir şans vermediğini düşündü. Gençliğinde çok daha yakışıklı olduğundan emindi. Şimdi ise son derece karizmatik ve kibardı. "Peki ya siz?"

Giovanni ona kaldırdığı kaşlarının altından baktı. "Ben ne?"

"Onu sevdiniz mi?"

"Hayır." Tek, kesin ve kati bir kelime. "Kimseyi sevmедim."

Limana gelmeleriyle konuşmaları yarım kaldı. Jolene sevgiyi hiç tadamayan Giovanni için üzüldü. Alessia onu sevmeyi denemiş miydi? Yoksa zorlandığı evliliğin acısını diğer kurban olan Giovanni'den mi çıkarmıştı?

Malikâneye geldiklerinde Jolene dinlenmek istediğini söyleyerek odasına çekildi. Karşılaşma sonrasında hâlâ şokta olduğunu hissediyordu. Bu şokun sebebi onu görmeyi beklememesiydi. Karşısına geçip aşktan bahsetmesi genç kızı daha da öfkelen-dirmişti. Jolene çoktan aşktan geçmişti. Aşk saf ve masum olmalıydı, ikisinde de saf ve masum bir duygu kalmadığından emindi. Sergio onun tanıdığı adam değildi. Bir yalancıydı. Ardında bırakmaya karar verdiği kadını ve bebeğini hiç düşünmeyen bir bencildi.

Giulia tepsisinde bir fincan çayla içeri girdi "Signor Giovanni biraz yorgun olduğunuzu söyledi. Size çay getirdim."

Jolene başını sallarken, "Teşekkürler, Giulia," diye mırıldandı. "Giovanni nerede?"

"Çalışma odasında."

Jolene çay fincanını alarak çalışma odasının olduğu yöne ilerledi. Viggo her zamanki gibi kapının önünde dikiliyordu. "Onu burada da mı koruyorsun?" diye sorarken sesinde eğlenceli bir hava vardı. "Kim-senin ulaşamayacağı bir adanın ortasındaki malikânede?"

Viggo ona bıyık altından gülerken, "Parasını ödediği sürece cehennemde yanarken kapısında bile beklerim," dedi.

Jolene kıkırdayınca ona katıldı. Çok sıcakkanlı, esprili bir adamdı. Giovanni yaşlarında olmalıydı.

"Çayı ona mı getirdin?"

"Neden, içinde zehir olup olmadığını kontrol etmen mi gerekiyor?"

Viggo omuzlarını silkti. "İş talimatımda bu yok, hayır. Üzerinde bir bıçak ya da silah yoksa içeri girebilirsin."

Kapıya hafifçe vurdu ve onun geçmesi için ardına kadar açtı. Masada içki şişesi, yarısı içilmiş bardağı ve hâlâ yanan purosuna vardı. Odayı sadece masadaki okuma lambası aydınlatıyordu. Belli belirsiz bir müzik sesi duydu, o anda masanın yanındaki gramofonu fark etti. Nedense müzik dinleyen bir adam olduğunu hiç düşünmemişti. İtalyanca ezgiler rahatlatıcı bir şekilde insanın duyularını okşuyordu. Giovanni masada oturmuş önündeki deftere bakıyordu, onu görünce yerinden kalkarak gülümsedi.

"Dinleneceğini sanıyordum."

Jolene küçük adımlarla odanın içinde ilerledi. "Bunun kabalık olacağını düşündüm." Çay fincanını işaret ederek, "Çayımı burada içeceğim. Bir sakıncası yoksa?" dedi.

Giovanni ona kahverengi deri koltukları işaret etti. "Lütfen, bu çok hoşuma gider."

Jolene çalışma masasına bakan büyük koltuğa oturdu ve çay fincanını hemen önündeki aslan bacaklı mermer sehpanın üzerine bıraktı. Oturduğu yerde hiç ışık yoktu ama Giovanni'yi masa lambası sayesinde net olarak görüyordu. Etrafındaki tüm karanlığın içinde, orada parlıyordu. Bu adamla ilgili adını koyamadığı bir duygu taşıyordu. Ona güveniyordu ama aynı zamanda çekiniyordu. Onu büyüleyici buluyordu ama aynı zamanda korkutucu olduğunu da düşünüyordu.

"Otur, lütfen. Ne yapıyorsan ona devam et. Ben sadece burada olacağım."

Giovanni sandalyesine oturup içkisini doldurdu. "Yapmam gereken hiçbir şey senden önemli değil."

Saf bir genç kız değildi artık, ona kur yapıyordu ve Jolene bunun farkındaydı. Ondandır hoşlandığını da söylemişti ama daha büyük bir adım atmaya hiç çalışmamıştı. Aralarında tek bir uygunsuz dokunuş ya da konuşma geçmemişti. Peki, o hâlde Jolene neden içinde git gide artan bir heyecanın yayıldığını hissediyordu? Giovanni'nin imkansızlığı yüzünden mi? Yoksa karanlığı yüzünden mi böyle hissediyordu? Jolene fincanını dudaklarına götürüp çaydan bir yudum aldı. Giovanni'de ona bakarken içkisini içiyordu. Ona söylemek istiyordu, aklını kurcalayan her şey hakkında onunla konuşmak istiyordu. Çünkü Giovanni ona bütün sorunlarını çözebilirmiş gibi hissettiriyordu, her şeye derman olabilmemiş, bir çıkış yolu bulabilmemiş gibi... Jolene'in

gerginliğini fark etmiş olmalı ki sandalyesinden kalkıp içki şişesini ve bardağını alarak onun oturduğu kanepeye geldi. Hemen yanında oturunca elindekileri sehpayı bıraktı.

“Neyin var, Jolene? Konuş benimle, bir şeyim yok deme ben tecrübeli bir adamım, bunu anlıyorum.”

Jolene sessiz kalınca elinden fincanını alıp içki şişesinin yanına bıraktı. Parmakları genç kızın çenesini kavradı ve başını kendine doğru çevirdi. Jolene bir anda, “Bugün Sergio’yu gördüm,” dedi.

Dokunuşu Jolene’in çenesinde donmuştu, bakışları sertti ama hiçbir ipucu vermiyordu. Şu an ne düşünüyordu? “Nerede?”

“Restoranda... O yanıma geldi ve benimle konuştu.”

“Ve?”

Hissiz ve sakin bir şekilde konuşuyordu. Duygularını hiç belli etmiyordu. Belki de bu konu hakkında gerçekten duygusuzdu ve Jolene her şeyi farklı yorumluyordu.

“Beni sevdiğini söyledi.”

Giovanni uzun süre sessiz kaldı, aynı sakin ses tonuyla, “Herkes seni seviyorum diyebilir ama çok az insan bunun doğru olduğunu kanıtlayabilir,” dedi. Bir bilge gibi konuşuyordu.

Jolene başını sallarken konuşmayı sürdürdü. “Birlikte olmak istediğini, istersem karısını ve çocuğunu arkada bırakabileceğini ya da bir ev tutup birlikte yaşayabileceğimizi söyledi. Benimle olmak için her şeyi yapmaya hazır.”

Giovanni’nin ifadesi ciddileşti, elini yüzünden çekerek geriledi. Uzanıp içkisinden büyük bir yudum aldı. “İstedğin bu mu? Onunla mı olmak istiyorsun?”

Jolene kararlı bir sesle, “Hayır,” dedi. “Birinin hayatındaki diğer kadın olmak ya da bir kadının hayatının aşkını, çocuğunun babasını çalmak istemiyorum.”

“Ama onu seviyorsun.”

Jolene bir süre cevap vermedi, onu seviyordu ama yüksek sesle söylemek istemiyordu, içindeki duygular bu kadar kısa zamanda mucizevi bir şekilde yok olamazdı. Ağlamaklı sesini bastırmaya çalışarak, “Ben kasabada tanıdığım o uçarı, pervasız, iyi kalpli, aşk dolu adamı sevdim. Onu tüm masum hislerle sevdim. Artık ne o masum bir delikanlı ne de ben o masum genç kızım. Her şey çok değişti, isteklerimde öyle.”

Giovanni kendine biraz daha içki koyarken, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Bir kadının mutluluğunu bozmak istemiyorum.”

“Başka?”

"Sevdiğim adamın sadece bana ait olmasını istiyorum. Tüm kalbi, ruhu ve bedeniyle." Giovanni kaşlarını kaldırarak ona bakarken içkisinden bir yudum aldı, söyleyeceklerinin devamı olduğunu biliyordu.

"Kendin için ne istiyorsun, Jolene? Tüm bunlardan önce kasabada yaşayan o genç kız ne istiyordu?"

"Macera," derken gülümsedi. "O kız, büyük bir şehirde, güzel bir restoranda, en şık kıyafetlerle oturup içki içmeyi hayal ederdi. Yağmurlu bir günde topuklu ayakkabılarla kaldırımında yürüyüp sinemaya gitmek isterdi. Doyasıya dans etmek isterdi." Duraksadı bunları ona anlatmak rahatlamasına neden olmuştu. Yanakları kızarıırken, "Tutkulu bir adamla sevişmek isterdi. Onu yakıp kül edecek bir aşkın hayalini kurardı," dedi. "Düşününce geldiğimden beri bir kısmına sahip oldum. Manhattan gerçekten de macera dolu." Giovanni'de gülümsüyordu. Jolene'in elleri tedirgin bir farkındalıkla karnına gitti. "Sanırım ben hepsi için çok geç kaldım. Hiç hamile kalmayı hayal etmemiştim ya da bu kadar erken anne olmayı. Hiçbir şey yaşamadan... Korkuyorum."

Gözlerinden aniden akan yaşlar onu da şaşkınlığa uğrattı. Dudaklarından çıkan küçük bir hıçkırıkla Giovanni onu kolları arasına çekti. Bu ilk büyük temaslarıydı. Kolları bedenine dolanmış başı omzundaydı. Kendini o kadar güvende hissediyordu ki ağlamaya devam etti. Bütün gözyaşları dakikalarca gözlerinden akıp adamın gömleğini lekeledi ama Giovanni bir saniye olsun kollarını ondan uzaklaştırmadı. Sıcak avuçları belinde ve sırtındaydı. Elleri ara ara saçlarında dolaşıyor, okşuyordu. Kulağına rahatlatıcı kelimeler mırıldanıyordu. Buradayım, yanındayım, ağla Jolene sakinleşeceksin, diyordu. İtalyanca birkaç sözcük daha duysa da ne olduğunu bilmiyordu ama kulağa sevgi dolu geliyordu.

Jolene biraz sakinleştiğinde Giovanni hafifçe geri çekildi. Genç kızın yüzüne bakarken yanaklarında iz bırakan yaşları elleriyle sildi. "Söz veriyorum, hepsini yaşayacaksın, dilediğin her macerayı. Ne istersen."

Gülümsedi, sözleri o kadar gerçek ve inandırıcıydı ki... Daha sonra hiç beklemediği bir şey oldu. Jolene, Giovanni'nin geri çekileceğini düşünmüştü ama adam ellerini yüzünden çekmedi. Onu öpmek ister gibi yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Onu gerçekten öpecek miydi? Adamın dudakları, dudaklarına değmese de Jolene sıcaklığını hissediyordu. Gözleri doğruca gözlerinin içine hatta en derine bakıyordu. Yükselen hafif alkol kokusu parfümüne karışmıştı. Çok erkeksi bir kokusu vardı.

Dudakları hafifçe aralandı ve ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Seni hak ettiğin şekilde sevebilmem için onu seçmemiş olmama sevindim."

Jolene donup kaldı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hâlâ birbirlerine çok yakınlardı. Söylediğiyle kastettiği şeyin aynı olup olmadığından bile emin değildi. Daha önce ondan hoşlandığını söylemişti ama şimdi söylediği şey basit bir hoşlanmadan ya da yanında mutlu hissettiğini söylemesinden çok daha büyüktü. Jolene duygu yoğunluğundan dolayı onu yanlış anlıyor olabilir miydi?

"Gio," İsmi dudaklarından bir fısıltı gibi çıkarken ona ilk defa bu şekilde hitap ettiğini fark etti. Giovanni'nin gözlerinden derin, tehlikeli ve korkutucu bir karanlık geçti. Jolene bu karanlığı tanımıştı. Şehvet...

"Odana git, Jolene. Uyu ve dinlen," derken dişlerinin arasından tısladı. Sanki yapacaklarından korktuğu için Jolene'i uzaklaştırıyordu. Jolene sertçe yutkundu ve ondan uzaklaşıp kanepeden kalktı.

"İyi akşamlar," diye mırıldandıktan sonra kapıya ilerledi ve odadan kaçarcasına çıktı.

Jolene sabah erkenden kalkıp kahvaltı yaptı ve Alessia'nın yanına gitti. Giovanni'yi görmemişti fakat gitmediğini biliyordu. Dün akşam, gece veya sabah adadan tek bir tekne bile ayrılmamıştı. Dün Alessia'yı ihmal ettiği için suçluluk duyuyordu ama içten içe başka bir şey içinde suçluluk duyduğunu biliyordu. Dün Giovanni'nin kollarında olduğu için mutlu hissetmişti ve onu neredeyse öpecekti. Adamın yanında olmaktan nasıl hoşlandığından bahsetmek bile istemiyordu, bu düşünceler yüzünü kızartıyordu.

Yatağa Alessia'nın yanına oturup elini tuttu. Kadın tepkisiz bir şekilde yatıyormuş gibi görünse de gözleri Jolene'in üzerindeydi. "Özür dilerim, Alessia," dedi. Sesi ağlamaklıydı.

Alessia ona soran gözlerle bakıyordu. "Keşke," diye mırıldandı. "Keşke seninle konuşabilmenin bir yolu olsaydı."

Kadının elini tedirgin bir şekilde tutmaya devam etti. "Bir şey oldu, Alessia. Buna bir isim vermem mümkün değil. Çünkü ne isim vermem gerek bilmiyorum. Farklı hissediyorum." Alessia'nın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu bu yüzden bakışlarını pencereden görünen gri gökyüzüne çevirdi.

"Giovanni... O benim içimde bir yere dokundu. Onun yanımdayken göğüs kafesimin içindeki kalbimin atışını duyuyorum. O kadar sıcak bir şey ki boğazım yanıyor. Bütün bedenimde gerginliği hissediyorum. Bunun aşk olmadığını biliyorum, çünkü daha önce âşık oldum.

Böyle hissetmedim.” Duraksadı, kelimelerini toparlamaya çalışıyordu. “Bu güzel bir şey değil, saf ya da masum değil. Bu öyle bir şey ki günahının sıcaklığını hissediyorum.”

Birkaç dakika geçtikten sonra başını Alessia’ya doğru çevirdi ve ilk defa kadının gözlerinin içine baktı. O gözlerde öfke görmeyi beklemişti belki nefret belki kıskançlık ama hiçbirini yoktu. Alessia ona korkuyla bakıyordu. Jolene orada daha fazla kalamayacağını hissetti. Alessia’nın saçını okşadı ve ona ilaçlarını verdikten sonra kaçarcasına yanından sonra da binadan ayrıldı.

Havada yoğun bir sis vardı. Birkaç adım ilerisini zorlukla seçiyordu. Üzerindeki pelerin görünümlü kahverengi paltoya sıkıca sarıldı. Palto elbisesi ile aynı hizada tam dizinde bitiyordu, ince çoraplı bacakları ve kısa topuklu ayakkabıları yüzünden biraz üşümüştü. Yürümeye devam ederken ana binadan kendisine doğru gelen Giovanni’yi fark etti. Elinde kapalı hâlde bir şemsiye tutuyordu, ekose takım elbisesinin üzerine aynı desenli uzun bir ceket giymişti.

“Jolene. Seni arıyordum.”

Jolene gözlerini ondan kaçırarak, “Alessia’nın yanındaydım,” dedi.

Giovanni derin bir nefes aldı, tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki bundan vazgeçti. “Benimle yürümek ister misin?”

Belki Jolene onunla baş başa kalmaktan kaçınmalıydı. Mantıklı bir kadın öyle yapardı fakat Jolene bir süredir mantığıyla hareket etmeyi bırakmıştı. Duyguları, hisleri ve arzuları onu bir kukla gibi oynatıyordu. “Şey... Evet. Elbette.”

Bir centilmen gibi ona kolunu uzattı ve Jolene içindeki ürpermeye rağmen adamın koluna girdi. Teni tenine değdiği anda bedenine yayılan o çarpma etkisiyle az daha geri çekilecekti ama kendini topladı. Bir süre sessizlik içinde ormana doğru ilerlediler. Ağaçlar çok sık değildi ama hepsi gökyüzüne doğru uzanıyor ve sis etraflarını bir perde gibi sarıyordu.

Jolene bir şey söylemesi gerektiğini hissederek, “Yağmur yağacak,” diye mırıldandı.

Giovanni baston gibi kullandığı şemsiyeyi hafifçe havaya kaldırırken, “Yağmurdan ıslanmana izin vermem,” dedi. Sözlerinde şeytani bir şeyler saklıydı. Jolene nefesini tuttu.

Jolene’in sessizleştiğini fark edince hafifçe öksürüp genç kızın dikkatini çekti. “Yürüyüşün hoşuna gideceğini düşündüm. Üşüyorsan dönebiliriz?”

Jolene kafasını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Üşümüyorum." Adamın bedeninden yayılan sıcaklık onu ısıtmaya başlamıştı.

"Keşke senin hakkında daha fazla şey öğrenebilsem," derken başını hafifçe kaldırıp Giovanni'ye baktı. Fakat o sessiz kalmayı seçmişti. "Evde kimseyle senin hakkında konuşamıyorum. Giulia seni tanıyacak kadar büyük değil ve Alessia," diyerek sustu. Gereğinden fazla konuşuyordu, bu duruma bir an önce son vermeliydi.

Giovanni yürümeyi keserek Jolene'in iki elini de tek eliyle kavradı. Genç kız ellerinin soğuk olduğunu onun sıcak eliyle buluşunca fark etti. Gözlerinin içine ciddi bir ifadeyle bakarken, "Kim olduğumu öğrenmek mi istiyorsun?" diye sordu. Bir cevap beklemiyordu ama Jolene yine de onu onayladı. "Önce gördüğün ve tanıdığın kadarını kabullen."

"Bu çok zor."

"Neden?"

Jolene utangaç bir edayla, "Seni yeterince göremiyorum. Yani kendim keşfedecek kadar," dedi.

Bu Giovanni'nin gülümsemesine neden oldu. "İki katın yaşında, yorgun, öfkeli, meşgul ve sıkıcı bir adamı yeterince göremediğinden mi yakınıyorsun, mio angelo? Bu adada gerçekten yalnız olmalısın."

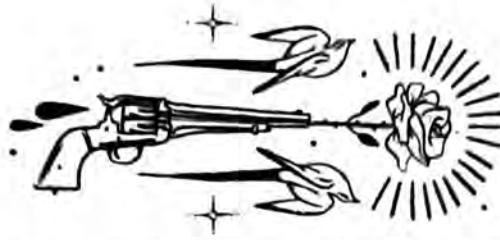
"Yanılıyorsun. Giulia ve annesiyle zaman geçiriyorum. Aynı zamanda Alessia var."

Kaşları yukarı doğru kalkarken, "Harika bir arkadaş çevren var," dedi. "Gerçekten beni özlemene şaşmamalı."

Jolene bunu yüksek sesle itiraf etmemişti. Gerçekten Giovanni'yi özlüyor muydu? "Beni göreceksin, Jolene ve ben de seni göreceğim. Çünkü kendimi artık engelleyebileceğimi sanmıyorum."

Giovanni'nin eli Jolene'in saçları arasında kaydı ve onu kendine doğru çekmeye başladı. Ağır çekimde yaşanan heyecan verici ama korku dolu bir andı. Jolene ona karşı koymayacağını biliyordu, bunu daha şimdiden dudaklarına hücum eden kanla hissetmişti. Dudakları birbirine kavuşmak üzereyken aniden bastıran yağmur adamın geri çekilmesine neden oldu. Elinde tuttuğu şemsiyeyi açarak ikisini de ıslanmaktan korudu.

"Sanırım hastalanmadan dönme zamanı."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kayan bir yıldız yakala ve cebine koy. Yağmurlu bir gün için sakla onu. Bazı yıldızsız gecelerde, aşk gelebilir ve omzuna dokunabilir. Onu tutmak istersin diye cebin yıldız ışığı ile dolu olacak.

PERRY COMO – CATCH A FALLING STAR

Giovanni ondan uzak durmak için çabalıyordu. Gerçekten çabalıyordu! Telefon görüşmesi yapması gerektiğini bahane ederek kendini çalışma odasına kapatmıştı. Tanrım! Onu nasıl da istiyordu. O dolgun pembe dudaklarının tadına bakmayı öylesine arzuluyordu ki, buna karşı koymak her seferinde daha zor oluyordu. Jolene çok gençti, çok saftı. Giovanni onu öpmek istese buna izin verirdi. Hem de öyle bir izin verirdi ki... Ceketini çıkarıp koltuğun üzerine fırlattı ve bir şişe daha viski açarak bardağa doldurdu. Sıcak vücudunu ellerinin altında hissedip o lanet olası kıyafetleri üzerinden çıkarmayı istiyordu. Bedenin her ayrıntısını görmek, her gamzeyi, noktayı, yara izini, kıvrımı öpmek istiyordu. Pembe beyaz vücudunun kendi vücuduyla oluşturacağı tezadı seyretmek istiyordu. Onu saatlerce seyretmek istiyordu. Kolları arasına almak ve tüm dünyayı ayaklarının altına sermek istiyordu.

İlk bardağı tek dikişte bitirdikten sonra bir bardak daha doldurdu. İçinde alev alev yanan bir volkan vardı. Giovanni kırk bir yıllık hayatı boyunca hiçbir kadına böyle şiddetli duygular hissetmemişti. Sergio onunla konuşurken gidip Jolene'i o masadan kaldıramamak, ondan uzak tutamamak o kadar zor olmuştu ki... Jolene için ölüyordu, keli-
menin tam anlamıyla ölüyordu. Sergio... Sergio... Bunu yapamazdı. Jolene'in genç ve masum olması dışında en büyük sebebi. Her yönden birbirlerine uygun değillerdi. Tanrı aşkına! Kız bir hemşireydi. Giovanni kaç adamı öldürdüğünü sayamazdı bile. Sergio kıza âşıktı. Bunu ona yapması demek aile yeminini hiçe sayması demekti. Mafyanın

kuralları vardı ve kimse o kuralların ve edilen yeminlerin dışına çıkmazdı. Hayır, oğlum dediği adamın sevdiği kızı elinden alacak değildi.

Tek bir hamleyle masanın üzerindeki her şeyi yere indirdi. Çıkan sesle içeri dalan Viggo onun dağılmış hâli karşısında şaşkınlığa uğradı. Nedenini de anladığını biliyordu. Viggo onu herkesten iyi tanırdı. “Onu yakında tutmak hataydı, efendim. Söylemiştim.”

Giovanni gözünü yerdeki halının desenlerine dikmişti. “Evet, söylemiştin.”

Telefon rahatsız edici bir şekilde çalmaya başladı. Viggo yere düşen telefonu masaya koyduktan sonra ahizeyi kaldırarak cevapladı. Birkaç kelime konuştu. Evet, tamam, oradan ayrılmayın.

Giovanni ne olmuş dercesine ona baktığında Viggo, “Sergio,” dedi. Giovanni ayağa kalkarak gömleğinin yakalarını düzeltti. “Romanoların mekanındaymış. Mick Rogers’ı arıyor.”

Giovanni derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışsa da mümkün değildi. Ne bok yiyordu bu adam? Ceketini attığı yerden alıp giydi. Eli tabancasına gitti ve metalin soğukluğunu parmaklarında hissetti. “Gidiyoruz,” derken sakin kalmaya çabaladığı çok açıktı.

Viggo pencerelerden dışarı baktı. “Fırtına var, efendim. Tekneyi kullanamayız.”

“Gidiyoruz, dedim Viggo.” Eliyle saçlarını geriye doğru taradı. “Hiçbir şey aileden daha önemli değil ve Sergio benim ailem.”

Viggo başını sallayarak onu onayladı. Tekneyi hazırlamak için önden çıkarken Giovanni’nin kafası Jolene’e veda bile edemeyecek kadar doluydu.

Romano ailesi New York’un kadın ticaret zincirine hâkimdi. Kenar mahallelerde pek çok mekânları vardı. Bodrum katlarında kaçak kumar oynanan, içki içilen ve uyuşturucu ticareti yapılan çirkin mekânlar... Giovanni’nin fırtınada iskeleye ulaşması çok uzun sürmüş olsa da Sergio’yu eliyle koymuş gibi buldu. İtalyan Mahallesi’ne çok uzak olmayan bir barda olduğunu söylemişlerdi. İspirtoya benzeyen yoğun kaçak içki kokusu ucuz tütünle karışmış neredeyse sokağa yayılmıştı. Giovanni mekânı çevreleyen adamlarının arasından geçerek merdivenlerden indi. Yanında sadece Viggo vardı, bir diğer lakabının deli olmasının sebebi de buydu. Gereksiz cesaret gösterileri... Neyse ki aile reisi Fredrico orada değildi. Yoksa Sergio’yu çok daha kötü hâlde bulabilirdi. Yine de şu an gördüğü manzara da pek parlak değildi. Sergio

elinde silahla barda oturmuş, bir şişe içkiyi içerden silahı ara ara ona yaklaşılabilecek olan çalışanlara çeviriyordu. Eğer onu vurmuyorlarsa bunun tek sebebi Giovanni'den korkuyor olmalarıydı.

Sergio bağırarak, "Patronunuza haber verdiniz mi? Onu veya piç kurusu Mick Rogers'ı görmek istiyorum!" dedi. O kadar sarhoştı ki güçlkle konuşuyordu. Romanoların adamları Giovanni'yi görünce rahatladılar.

Giovanni, Sergio'nun elindeki silahı umursamadan arkadan yaklaşp onu tuttu. Hızlı bir hamleyle silahı alıp Viggo'ya fırlatırken Sergio küfrediyordu. "Bırak beni, Mick Rogers'ı sen öldüremiyorsan ben öldüreceğim."

Giovanni sakince, "Onu öldürünce eline ne geçecek? Bildiğim kardarıyla dört erkek kardeşi daha var," dedi.

"Jo'nun güvenliğini sağlayacağım."

Giovanni onu mekândan çıkarmadan önce sandalyede duran ceke-tini alıp Sergio'nun omuzlarına koydu. Viggo onu sabit tutmaya çalışıyordu. "Bunu benim yapacağıma güvenmiyor musun?"

Sergio anlamsız bir şeyler mırıldandığı sırada dışarı çıkmak üzere-lerdi fakat Fredrico Romanolardan önce davrandı. Dört adamıyla birlikte mekâna giriş yaptı. Babası da en az Fredrico kadar onursuzdu ama Fredrico aynı zamanda aptaldı. Silahını çıkarıp Giovanni'nin üzerine doğrultması da bunu doğruluyordu.

"Kont! Adamlarınla mekânımı basmaya nasıl cüret edersin?"

"Çekil yolumdan Fredrico, bir mekânı basacak olsam bu fare deliğini seçmem. Hedefim sen olsan seni aramam, bulurum."

Fredrico bu sakinlik karşısında tereddüt etse de silahı hâlâ Giovanni'yi gösteriyordu. Viggo da kendi silahını ona doğrultmak için hamle yapınca Giovanni onu durdurdu.

"Sergio Russo beni aradığına dair haber göndermiş."

Sergio neredeyse yarı baygın olsa da "Mick Rogers," diye sayıkladı.

"Mick Rogers'ı arıyordu."

Fredrico güldü. "Ne tesadüf. Mick Rogers da onu arıyor. Söylenene göre müstakbel gelinini kaçırmış. Bulmam için benden yardım istedi."

Giovanni tehlikeli bir sesle, "Yerinde olsam bu meseleye karışmam," diye fısıldadı.

"Neden? Rogerslar benim ortağım."

Giovanni konuşma esnasında Fredrico'ya iyice yaklaşmıştı. Her ihtimale karşı eli pantolon kemerine yakın duruyordu. Silahını o ateş etmeden çekebileceğini biliyordu.

"Düşmanın olmamı istemezsin."

Fredrico gözlerinin içine bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. Bir zamanlar babası onu alt etmek istemişti. Yirmilerinde ailenin başına geçen Kont ise kolay lokma olmadığını onun kardeşini öldürerek ispatlamıştı. Kurulan tuzakları birer birer bozmuş en sonunda onları kendinden uzak tutmayı başarmıştı. Fakat Fredrico ailenin başına daha yeni geçmişti, kendini ispat etmek için her şeyi yapacağından emindi çünkü kendisi de öyle yapmıştı. Mafya ailelerinin başına büyük erkek çocuk geçer kuralı yoktu. Her zaman güçlü olan geçerdi. Fredrico'nun bir erkek kardeşi ve iki kuzeni vardı. Bu da durumu tehlikeli kılıyordu. Eğer güçlü olup hayatta kalmayı başaramaz ve bunu ispat edemezse diğer köpek balıkları onu çiğ çiğ yerdı. Bu dünyada hem kendi içinde savaş vermen hem de diğer ailelerle savaşman gerekirdi ki hangisinin daha zor olduğunu bilemiyordu. Giovanni kendi ailesiyle hiç savaşmamıştı. Herkes onun gücünü daha on üç yaşında babası yüzündeki kalıcı izleri bıraktığında kabullenmişti. Giovanni tek damla göz yaşı dökmemişti.

Fredrico, "Sen zaten benim düşmanımsın," dese de sesi titremişti.

Giovanni gülümsedi. "Yanıyorsun. Ben babanın düşmanıydım ama sen kendi düşmanlarını kendin seçeceksin." Onların geçmesine izin verdi. Giovanni merdivenlere ulaştığı sırada arkasını dönmeden konuştu. "Mick Rogers'a söyle, kız benim himayemde."

Jolene üç gün önce hiçbir şey söylemeden giden adama kızamıyordu. Doğru olanı yapmıştı, uzaklaşması her ikisi içinde en iyisi olacaktı. Üzerindeki hırkaya sarınarak evin önündeki tepeden denizi seyrediyordu. İskeleye yanaşan yatı da o anda fark etti. Giovanni olabilir miydi? Neden dönmüştü? Jolene neden içinde yeni bir umut filizi hissediyordu? Malikâne binasına doğru ilerlerken birinin ismini seslendiğini duydu. Gelen Chiara'ydı.

"Ciao, Jolene."

Jolene gülümserken, "Merhaba," diye karşılık verdi. Hissettiği hayal kırıklığını yok sayıyordu. "Bayan Alessia'nın ilacını az önce verdim, birkaç saat uyuyacaktır."

Chiara gülümsedi. "Sorun değil, buraya sadece yanında olmak ve iyi olduğunu görmek için geliyorum." Üzüntüyle, "Onu özlüyorum," diye mırıldandı.

Tavırları ve üzüntüsü içtendi. Ablasını düşünen bir kız kardeş gibi... Jolene onun için üzüldü, ablası uzun zamandır bu hâldeydi ve bu Chiara için de çok yıpratıcı olmalıydı. Chiara'nın gözlerini üze-

rinde hissederek rahatsız oldu ve hırkasına daha sıkı sarındı. Yirmi haftalık hamile karnı henüz çok büyümemiş olsa da saklamasını zorlaştırıyordu. Neyse ki hava soğuktu ve kat kat giydiği kıyafetler onu gizliyordu. Jolene ne yapacağına karar vermeden Chiara'nın bu durumu öğrenmesini istemiyordu. Bu Alessia için olduğu kadar Chiara içinde haksızlıktı.

Ona hâlâ inceleyen bakışlarla bakarken, "Senin kadar genç ve güzel bir kız burada sıkılmıyor mu?" diye sordu.

"Sakinlik hoşuma gidiyor aslında. Alessia ile ilgilenmeyi seviyorum, Giulia ile arkadaşlık etmeyi de öyle."

"Giulia?"

"Burada çalışıyor, saçları örgülü olan genç kız."

"Hizmetçi kız mı?"

Jolene onu küçümsemesinden hoşlanmamıştı, kaşları çatılırken, "İyi bir arkadaşlığı var," dedi. "Ben de Bayan Alessia'ya bakmakla yükümlü bir hemşire olduğum için iyi anlaşıyoruz."

Chiara sahte bir kahkaha attı. "Öyle demek istemedim, *mio caro**. Eminim şu Giulia da özel bir kızdır ama daha çocukluktan yeni çıkmış, sen ise kadınlığının güzel zamanlarındasın. Çok akıllı olduğun da belli. Issız bir adada yatalak bir hastaya bakman oldukça sıkıcı olmalı. İtalyanca da bilmiyorsun, diğer çalışanları anlaman da zor." Çantasından gümüş bir sigara tablası çıkarıp Jolene'e uzattı.

Jolene, "Teşekkür ederim, kullanmıyorum," deyince bir sigara yakarak derin nefes aldı.

"İstersen senin için güzel bir hastanede iş ayarlayabilirim. Açıkçası şehirde pek çok tanıdığım var."

Jolene tam cevap vereceği sırada Giulia'nın koşar adımlarla onlara doğru geldiğini gördü. Telaşlı görünüyordu, genç kız kibarca Chiara'ya selam verdikten sonra, "Signora Jo, size telefon var," dedi.

Jolene, Chiara'dan izin isteyip yanından ayrıldı. O malikâne binasına doğru yürürken Chiara'da ablasının yanına giden yolu takip etti. Çalışma odasındaki telefonun ahizesi açık bir şekilde onu bekliyordu.

Jolene, Giovanni'nin sandalyesine oturup telefonu cevapladı, "Alo?"

"Jolene... Nasıl olduğunu merak ettim ve sanırım sesini duymak istedim."

Giovanni'nin sakın ve karizmatik ses tonuyla tuttuğunu fark etmediği nefesi bırakan Jolene, "Ben... Şey. Evet, iyiyim," dedi ve gülererek, "Habersiz gittikten sonra arayıp hatırlımı sorman biraz tuhaf değil mi?" diye sordu.

* Canım. (İtalyanca)

"Üzgünüm. Gitmeden önce sana veda etmeliydim." Giovanni'nin aldığı derin nefesi duydu. "Önemli ve acil bir işti. Özür dilerim, Jolene." Jolene cevap vermeyince konuşmaya devam etti. "Birkaç gün daha işlerim var ama en kısa zamanda uygun bir şekilde özür dileyip kendimi affettireceğim."

"Sorun değil, gerçekten."

"Neler yapıyorsun?"

Jolene, "Aslında sen aradığında tam da Alessia'nın kız kardeşi ile konuşuyordum," dedi.

Giovanni şaşırmamıştı, ses tonu hiç bozulmadan, "Chiara mı?" diye sordu. "Bu kadar kısa zamanda ikinci ziyaret öyle mi?"

Daha önce geldiğinden Giovanni'ye bahsetmemişti ama anlaşılan malikâneye gelen herkesten haberi oluyordu. "Ablasını özlüyor olmalı."

"Ya tabii. Chiara çok düşüncelidir."

Sesindeki kinayeyi fark etmemek zordu. "Onu sevmiyormuş gibi konuşun."

"O sadece Alessia'nın kardeşi. Kocasını da benim için çalışıyor. Mecburi durumlar dışında pek görmüyorum. Chiara kendinden başka kimseyi önemsemeyen kötü kalpli bir kadın. Hayır, onu sevmiyorum. Aileden olduğu için ona katlanıyorum."

Kelimeleri arka arkaya sıralamıştı, bu pek onun yapacağı bir şey değildi. Her zaman sakin ve mantıklıydı ama şimdi Jolene onun sesindeki hafif telaşı hissediyordu. Arkadan gelen sesler konuşmalarını yarıda kesti. Giovanni, "Kapatmalıyım," dedi. "Sonra görüşürüz, mio angelo ve kendine dikkat et."

Geçen üç haftada Giovanni onu sık sık aradı. Neredeyse her gün ve hep aynı saatte. Jolene onun arayacağı saatler geldiğinde heyecanlanıyor, bugün ne hakkında konuşacaklarını düşünüyordu. Fakat Giovanni üç hafta boyunca adaya hiç gelmedi. Jolene ona nedenini sorduğunda işlerini bahane etse de başka bir şeyler olduğunu hissediyordu. Geçen sefer ki 'uygunsuz' yakınlaşmalarının onu uzak tuttuğunu düşünüyordu.

Yatağında uyuduğu sırada birinin onu izlediğini hissetti. Gözlerini açmıştı fakat kafasını kaldırıp onu kimin seyrettiğine bakmaya korkuyordu. Çalışanlardan biri miydi? Bunu yapmaya cesaret edecek biri olabilir miydi? Jolene çok hafifçe başını kaldırdığında karanlığın içinde bir ışığın parlamasını fark etti ve puronun keskin kokusunu alarak rahatladı.

Giovanni...

Jolene örtülerin altından çıkmadan yatakta biraz daha doğruldu, o kadar karanlıktı ki sadece yanan puronun alevini görüyordu. "Beni mi seyrediyorsun?" diye fısıldadı.

Giovanni net bir sesle, "Evet," dediğinde Jolene bütün bedeninde dolaşan ürpertiye hissetti.

"Beni korkuttun."

Giovanni bunu komik bulmuş gibi güldü. "Bunu hep yaparım."

Yatağın içine oturup sırtını yatak başına yasladı, bacaklarını kendine doğru çekmiş, üzerindeki örtü bacaklarının üzerinde toplanmıştı. "Oradan beni görebiliyor musun?"

"Karanlıkta ne kadar iyi gördüğüme inanamazsın." Purodan derin bir nefes çekti. "Dudaklarından çıkan titrek nefesi duyuyorum. İnip kalkan göğsünü görüyorum. Huzurla parlayan yüzünü..." Jolene onun sesinden ve kelimelerinden akan heyecanı hissetti.

"Beni bir melek gibi anlatıyorsun," derken gülümsemeye çalıştı.

Giovanni hiç düşünmeden, "Sen bir meleksin," dedi.

"Ben seni göremiyorum." Jolene ağzından bu kelimeler dökülene kadar ne söylediğinin farkında değildi.

"Beni cesaretlendirme Jolene. Çok fazla içtim, kendime engel olamam."

Neden heyecanlanıyordu? Bedenindeki kan neden kaynıyordu? Boğazı neden sanki asit içmiş gibi yanıyordu? "Sana güveniyorum."

Giovanni bir kez daha güldü. "Bunu söylememelisin."

Yatak örtüsünü üzerinden çekerek yataktan kalktı. Çıplak ayakları yumuşak halıya bastı. Geceliği onu üşütecek kadar ince olsa da sabahlığını bu karanlıkta bulamayacağını biliyordu. Dizinin altına kadar inen pembe tül gecelik karnını gizlemiyordu. Dikkatli bakışlar günlük kıyafetlerinden de hamileliğini seçiyordu. Yatağın ayak ucuna ulaştığında el yordamıyla oraya oturdu. Giovanni bir adım ötesindeki tekli koltuktaydı, artık onun güçlü silüetini seçecek kadar karanlığa alışmıştı.

"Çok güzelsin," diye mırıldanırken ona bakıyordu.

Jolene'in dudakları kıvrıldı. "Hamile bir kadına nasıl iltifat edeceğini biliyorsun." Giovanni'nin karnına baktığını hissediyordu. "Artık hareketlerini hissediyorum. O kadar mucizevi bir şey ki." Jolene artık anne olacağı için daha az endişe duyuyordu.

Eli karnının üzerinde dolaşırken Giovanni purosunu söndürdü, ayağa kalkarak Jolene'in karşısına dikildi ve saniyeler içinde Jolene'in

önünde dizlerinin üzerine çöktü. Jolene şaşkın bakışlarla ona bakıyordu. "Dokunabilir miyim?"

Jolene şaşkınlıkla başını sallayarak onu onayladı. Giovanni'nin eli ürkekçe karnına uzandı ve yavaşça dokundu. Bu çok masum bir dokunuştur, belli belirsiz ve nazik ama Jolene bedeninde başlayan yangına engel olamıyordu. Bu kadar ince kumaşın üzerinden Giovanni'nin elini mahrem sayılabilecek bir noktada hissetmek... Jolene nefesini tutmuştu.

"İsim düşündün mü?"

Jolene omuz silkti. "Hayır. Düşünmedim." Dudakları gülümsemeyle kıvrılırken, "Korkunç bir İtalyan ismi olmayacaksa isim seçme yardım edebilirsin," dedi.

Giovanni buna karşılık güçlü bir kahkaha attı. "Korkunç bir İtalyan İsmi mi?" Ağzından bir cık sesi çıkardı. "Söyler misin bana, mio angelo? İsmimin nesi korkunç?"

Jolene onunla şakalaşmayı seviyordu. "Giovanni," diye mırıldandı. "Çok uzun ve ağır. Anlamı ne?"

Giovanni ismiyle gurur duyuyormuş gibi, "Tanrı'dan gelen zarif iyilik," dedi.

"Oğlum olursa bir mafya babası gibi uzun ve ağır bir ismi olmasını istemiyorum."

Bu söylediği karşısında Giovanni gülmedi. Fakat sanki düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Tamam, senin için uygun bir isim bulacağım." Düşünüyormuş gibi elini çenesinde gezdiriyordu. "Lucetta'ya ne dersin?"

"Anlamı ne?"

"Işık demek."

Jolene onun ismi söyleme şeklinde bir hüznü sezmişti. "Tanıdığın birinin ismi mi?" diye sordu.

Giovanni başını salladı. "Annemin."

Başkasının çocuğuna annesinin ismini mi vermek istiyordu? Jolene yutkundu, Giovanni çocuğu kabullenmeye kararlıydı ve Jolene'in de bunu kabullenmesi gerekiyordu. Artık evdeki herkes hamile olduğunu biliyordu ve herkes bebeğin babasını Giovanni sanıyordu. Belki de Giovanni haklıydı, babasız bir çocuk bu dünya için tehlikeli olabilirdi. Giulia, annesinin bu malikâneye sığınmadan önce çok zorluklar yaşadığından bahsetmişti.

Jolene ismi bir kez sesli tekrarladı. "Lucetta... Evet, sanırım sevdim. Kız olacağını nereden biliyorsun?" Elini Giovanni'nin karnında

duran elinin üzerine koyarak, “Bence erkek olacak,” dedi. “Umarım babanın ismi güzeldir.”

Giovanni’nin ifadesi dondu ve kaşları çatıldı. “Babam onurlu bir adam değildi ve ismi onurlandırılmayı hak etmiyor. Çocuğuma onun adını asla vermem.”

Çocuğuma... Belki de o senin çocuğun değil demesi gerekirdi ama bunu yapamadı, yapmak istemedi. Şu an o kadar büyüdü, güzel ve rahatlatıcıydı ki Jolene yükünü biriyle paylaşıyormuş gibiydi.

“Luca.” Jolene gülümsedi. “Işık getiren, demek. Onu seven herkesin hayatına ışık yayması için.”

Gözünden damlayan yaşlara engel olamadı. “Çok sevdim.”

Giovanni baş parmaklarıyla Jolene’in gözlerinden damlayan yaşları kuruladı. Bedeninden yayılan sıcaklığı hissediyordu. Bu kadar yakın olmak... Yutkundu ve Giovanni donup kaldı. Karanlığın içinde birbirlerine bakıyorlardı. Her şey aydınlıkta olduğundan çok daha fark edilirdi. Bütün o sıcaklık, ürkek ve uzun nefesler, dokunuşları arasında gezinen elektrik...

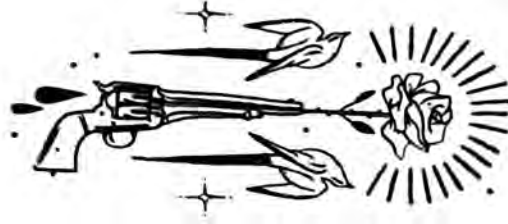
Alnını Jolene’in alnına yasladı, Konuşurken dudakları çenesine dokunuyordu. Sanki acı çekiyormuş gibi zorlukla konuştu. “Senin gibi hoş bir kız, benim kirli düşüncelerimde ne arıyor?”

Daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Jolene içindeki tüm cesaretle, “Anlat bana Giovanni,” dedi. “Ne düşünüyorsun?”

“Ah, *tesoro** Bunu sana anlatamam, bunu kendime bile itiraf edemem.” Ondan uzaklaştı ama hâlâ çok yakındı. Tekrar dizleri üzerindeydi, başı neredeyse kucağındaydı. Ona bakmıyordu. “Bu öyle büyük bir günah ki cehennemin yedi kat dibinde evren yok olup yeniden kurulana kadar yanabilirim.”

Jolene’de aynı böyle hissediyordu. Daha önce hep günah işlemekten korkmuştu ta ki ilk günahına kadar... Fakat şimdi onun ne kadar masum bir günah olduğunu fark ediyordu. Giovanni’ye karşı hissettikleri çok daha karanlık, çok daha apansızdı.

* Bebeğim. (İtalyanca)

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir daldan düşen bir yaprak gibi, bir sıçandan gelen bir kaya gibi. Furtunali bir günde yağmur gibi, bu şekilde düşeceğimi hiç düşünmemiştim. Aşkın bana asla dokunamayacağını düşündüm.

CONNIE FRANCIS – FALLIN

Jolene uyuyakaldığında onu öperek odadan çıkmış, sabah gün ışımadan adayı terk etmişti. Ona yakın olmanın tehlikeli olduğunu farkındaydı ama karşı koyamıyordu. Onu görmemeye katlanamıyordu. Özellikle Jolene onu görmeyi nasıl istediğini bu kadar belli ederken çok zordu. Onu öyle görmek, uyurken en masum olduğu anda odada olmak cehennem azabı gibiydi. Fakat o sanki yeterince acı çekmiyormuş gibi incecik geceliği, çıplak ayakları, dağınık saçları ve dolgun bedeniyle karşısına dikilmişti. Karnında yükselen tepelik ellerinin altındaydı. Lanet olsun! Bir çocuğunun olmayacağını kabullenmişti ama Jolene'i hamile görünce sanki bunu kendi yapmış gibi mutlu olmuştu. Sanki o kendisine aitti. Onu yatağa yatırıp sevişmek istemişti. Neredeyse yapıyordu, o kadar az kalmıştı ki dayanması bir mucizeydi.

Saat öğlen olmamıştı ama Sergio'nun İtalyan Mahallesi'ndeki barda içtiği haberi geldiğinde Giovanni kör kütük sarhoş olmadan onunla konuşmaya karar vermişti. Sergio ne kadar aptal olsa da ne kadar büyük hatalar yapsa da hatta sevdiği kadını seviyor olsa da o ailesinden kalan son şeydi.

"İçmeye başlamak için erken bir saat değil mi?"

Sergio başını kaldırıp ona baktı. "Beni takip etmek için çok meşgul değil misin?"

Sergio'nun yanındaki sandalyeye oturdu ve bir bardak viski sipariş ettikten sonra adamlarına çıkmalarını işaret etti. Barmen de ona viskiyi verdikten sonra ortadan kaybolmuştu. Özel bir konuşma için özel alan...

“Adamlarına beni izletmeye ne zaman bir son vereceksin?”

Giovanni içkisinden bir yudum alırken ellerini bar tezgâhına dayadı. “Geçen sefer yaptığın taşkınlığı bir daha yapmayacağından emin olduğum zaman.”

“O zaman bu işi neden bitirmiyorsun? Sen yüce Kont’sun... Mick Rogers gibi adamlardan mı korkuyorsun? Yoksa Romanolarla rekabet edemeyecek kadar yaşlandın mı?”

Giovanni gür bir kahkaha attı. “Yaşlandığım doğru. Belki de artık kavga istemiyorumdur.”

Bu sefer gülen Sergio oldu. “Sen kandan, vahşetten zevk alıyorsun.”

İşaret parmağını bardağın çevresinde gezdirirken, “Sana bunu düşündüren ne?” diye sordu. Cevap vermesini beklemeden konuşmaya devam etti. “Ben ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Hayatta kalmak için, hayatta kalman için. Sevdiklerim, ailem ve onurum için.”

Sergio sessiz kaldı. Hâlâ bu dünyayı anlayamayan bir çocuktan farkı yoktu. Belki de onu gereğinden fazla koruyordu. Belki de artık tehlikelerle kendi başına yüzleşmesi gerekiyordu. Kendi kararlarını verip sonuçlarıyla başa çıkmalıydı.

“O zaman şimdi neden duruyorsun? Neden Rogersların peşine düşmüyorsun? Neden Romano piçlerini bu kadar umursuyorsun?”

Doğruydı. Geçmişte olsa bir an düşünmez ortalığı birbirine kaptırıp karşısına kim çıkarsa öldürürdü. Geçmişte olsa daha fevri hareket ederdi. Geçmişte olsa ne Sergio’yu ne Jolene’i önemserdi. Fakat artık değişmişti, yaşılanıyordu. Daha planlı hareket etmek zorundaydı. Bir adım sonrasını düşünmeliydi. Attığı tek yanlış adım başına sıkılacak bir kurşunla sonlanırdı. Sergio henüz aileyi yönetmeye uygun değildi. Ne kendini ne ailesini ne de Jolene’i koruyabilirdi. Ne de çocuklarını...

“Rogersların kökünü kazısam, Romanoları öldürsem... Hep bir başka tehlike olacak. Dünyadaki herkesi öldüremem.”

Sergio bardaki şişeye uzanıp bardağını doldururken, “O hâlde planın ne?” diye sordu. Giovanni’nin her zaman bir planı olurdu ama şimdi kendi planlarına uymakta zorluk yaşıyordu. Her şeyi planlıyordu ama kendi planlarını bozuyor, kurallarını yıkıyordu. “Jo’yu sonsuza kadar o adada mı tutacaksın?”

“Adada olduğunu nereden biliyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Birinin kaçmasını ya da ulaşılmasını istemiyorsan en uygun yer değil mi?”

"Jolene istediği için orada."

Güldü. "Alessia'nın özel hemşiresi... Eminim ona gerçekleri anlatmışsındır, zavallı Alessia'nın o adada hapis kalmaktan delirdiğini ve sonunda kendini öldürmeye çalıştığını."

Giovanni sakın kalmaya çalışarak dişlerini birbirine bastırdı. Alessia hakkında konuşmak istemiyordu, şimdi sırası değildi. "Jolene bilmesi gereken her şeyi biliyor."

Sergio öfkeyle, "Bunu neden kabul etsin ki? Bir adada tıkilıp kalmayı kabul edecek bir kız değil, onu tanıyorum," diye bağırdı.

"Jolene, hamile."

Sergio uzun bir süre sessiz kaldı. Giovanni onun kendisini duymadığını düşünmeye başlamıştı ki, "Seni piç," diye dişlerinin arasından tısladı.

Giovanni sakın bir tavırla, "Senin bilmeni istemiyor," dedi. "Bunu anlıyorsun değil mi, Sergio? Senin, ailenin, Jolene'in nasıl bir durumun içinde olduğunu? Bu bir metresin olmasından çok daha kötü. Bir piçin olacak ve karın başta olmak üzere ailesi bundan hoşlanmayacak. Çocuğa veya Jolene'e zarar verebilirler." Sergio donuk bakışlarla ona bakarken durumu idrak etmeye çabalıyordu. "Omerta" kurallarını biliyorsun. Kayınpederin *Padrino*'ya" giderse durum senin için de ailemiz için de iyi olmaz."

Elini havaya kaldırarak parmaklarıyla iki yaptı.

"Kural iki, kendi kızına veya şerefli bir ailenin kızına yaklaşanı öldürmek," diye mırıldanırken güldü. "Jo bir Amerikalı, şerefli bir ailenin kızı değil. Anna ise benim karım. Bütün mafya üyelerinin başka kadınlarla gönül eğlendirdiğine hatta birkaçının piçi olduğuna eminim."

Giovanni ciddi bir şekilde duruşunu dikleştirdi. Sergio o kadar aptaldı ki on yıldır ona defalarca anlatılan bu kuralları bile doğru anlamamıştı. Oysa Giovanni altı yaşından beri bu kurallara göre yaşamayı öğrenmiş, kurallara karşı geldiğinde en kötü şekilde cezalandırılmıştı. Giovanni yemin ettiği günü hatırladı. Babası sürekli hastalanıyordu ve fazla ömrü kalmadığından emindi. Giovanni için bir yemin töreni düzenlemişti. Eli istemsizce gözündeki yaraya gitti. On üç yaşındaydı, çitini dahi çıkarmamıştı. Fakat Sergio eline atılacak bir kesiği bile kaldıramayacak kadar hassastı. Giovanni bazen yanlış kişiyi lider yapmaya çalıştığını düşünse de ailesinde ondan başkası yoktu. Bilmesi gerekirdi... Giovanni buradaki ailelerin reisi olsa da o da *Padrino*'ya bağlıydı. Eğer aileler

* Mafya üyelerinin uyması gereken kurallar.

** Baba (İtalyanca) Bütün mafya ailelerinin reisi.

arasında bir kavga çıkarsa Padrino buna en sert şekilde engel olurdu. Padrino'ya yemin eden beş büyük aile reisinin içinde Giovanni dışında Sergio'nun kayınpederi de vardı. Bu ailelerin altında başka aileler ve piramidin en tepesinde ise Padrino yani Alberto Servillo yer alıyordu. Her ne kadar buradan kilometrelerce uzakta Sicilya'da olsa da gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

"Kayınpederin kızının şerefini kirlettiğini söyleyecektir. Bir piç peydahladın. Luigi Manfredi buna göz yummayacak."

Gözlerinden çıkan ateşle Giovanni'ye bakarken, "Ne yapacaklar? Beni öldürecekler mi?" diye sordu. "Ölümden korkmuyorum!"

Giovanni bir puro yakarken, "Eminim sana da sıra gelecektir," dedi. "Jolene ve bebeğinden sonra."

Sergio'nun yüz ifadesi ciddileşmişti. Sonunda mantıklı davranması güzeldi ve bir şekilde Giovanni'nin de işine geliyordu. Sergio gereksiz olay çıkarmazsa Jolene'i de bebeği de koruyabilirdi. Giovanni Cardinale bir *Caporegime** olarak Amerika'da yaşayan ailelerden sorumluydu. Bu ona bazı imtiyazlar tanıyordu, gücü yadsınamazdı. Ayrıca yatalak karısının ölmesini bekleyen ve bir çocuğu olmayan Giovanni'nin bir piç peydahlaması kimseyi rahatsız etmezdi.

Sergio ciddi bir tavırla, "Ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Onları koruyacağım."

"Nasıl? Mick Rogers, Jo'yu ya da bebeği gördüğü anda gerçeği anlayacak. Bunu duyurmaktan çekinmeyecektir."

"Bunu bana bırak. Jolene ve çocuğu artık benim himayemde." İçine derin bir nefes çektikten sonra, "Çocuğu sahipleneceğim," dedi. "Benim çocuğum olduğunu söyleyeceğim."

Sergio ayağa kalkarken bar sandalyesi gürültüyle devrildi. Yüzüne düşen saçları geriye itti. "Hayır! Bunu yapamazsın."

Sergio'nun elini omzunda hissettiği anda elini yakaladı ve onu bar tezgâhının üzerine yatırdı. Şişe ve bardaklar, geride cam kırıkları ve gürültüden başka bir şey bırakmamıştı. Tehlikeli bir şekilde onun üzerine eğilirken nefesi parmaklarının altındaydı. Şah damarının atışını başparmağıyla hissediyordu. Onu sıkarak nefesini kesti. "Kime hizmet ettiğini unutma, Sergio. Ben ne istersem yaparım!" Biraz daha eğildi, gözlerinin içine bakıyordu. "Bir daha bana karşı gelmeyeceksin. Senin amacın bana itaat etmek."

"Anladın mı?" diye bağırırken cevap vermesi için boğazındaki tutuşunu gevşetti.

* Suç ve ticaret faaliyetlerini yöneten ailenin başında bulunan Şef.

Sergio sadece onaylayarak başını salladı. Giovanni geri çekilip ceketini düzeltirken Sergio hâlâ bara yaslanmış hâlde duruyordu. "Ne elde etmeyi umuyorsun?"

"Seni delirecek olan karından ve bağırsaklarını deşmek isteyecek kayınpederinden korurken, hakkımda çıkan dedikoduları da önleyeceğim. Artık kimse kısır olduğumu düşünemeyecek."

Sergio acı bir kahkahayla güldü. "Bu kadar mı yani?"

Giovanni hafifçe ona doğru döndü. "Aile birliğimizi de korumuş olacağım ve tabii Jolene'i de. Benim için önemli olan bu." Giovanni, Sergio'yu ayağa kaldırıp yakasını düzeltirken, "Bir iş için Las Vegas'a gidiyorsun," dedi. "Birkaç ay uzakta olman iyi olur. Detayları sana anlattırım."

"Çocuk doğarken burada olmak istiyorum."

"Bunu ayarlayacağım."

Bir şey söylemeden gittikten sonra Jolene günlerce onu düşündü. O yakınlaşma... Paylaştıkları... O an Giovanni onu öpse buna karşı çıkmazdı. Öpmesini öyle şiddetli bir şekilde istemişti ki şimdi bile düşündükçe titriyordu. Bu öyle şiddetli bir istektir ki karşı koyamıyordu, aklından atamıyordu. Bu çok yanlıştı. Çok uygunsuz. Fakat akşam yemeğinden sonra limana yanaşan tekneyi gördüğünde tüm bu olumsuz düşünceler aklından silinmişti. Jolene, Giovanni'yi özlemişti. Giovanni sadece onu özlediği için gelmişti. Bunu kelimelerle söylemesine gerek yoktu. Jolene bunu biliyordu. Birlikte salonda oturdular. Giovanni bu sefer karanlıkta saklanmadı. Jolene'in oturduğu kanepenin hemen yanına yerleşti. Birbirlerine dokunmuyor olsalar da sözcükleri hep el eleydi. Jolene görüşmedikleri altı gündür neler yaptığını anlattı ve Giovanni'nin anlattıklarını dinledi. Ona, onunla ilgili bir şeyler sormak istese de cevaplarından ya da cevap vermemesinden korkuyordu. Sadece onun anlattıklarıyla yetindi.

İki saatlik sohbetin sonunda Jolene ayak bileklerindeki karıncalanmadan rahatsız olmaya başlamıştı. Gün içinde uzanmadığı zamanlarda ayakları şişiyordu ve topuklu ayakkabılar bunu daha rahatsız hâle getiriyordu. Ayaklarını öne doğru uzatıp bu rahatsızlıktan kurtulmaya çalışsa da faydasızdı.

Jolene gülerek, "Ayakkabılarımı çıkarsam bu çok mu uygunsuz olur?" diye sordu.

Giovanni kaşlarını çatıp komik bir ifade takındı. "İstediğin kıyafet parçasını çıkarabilirsin. Benim için sorun olmaz."

Yanakları kızarsa da gülmeden edemedi. Ayakkabının bilek kısmındaki tokaları çözmek için eğilmeye çalıştığında Giovanni onaylamaz bir ses çıkardı. Jolene hafifçe doğrulup ona baktığı sırada Giovanni eğilip ayaklarını kavradı ve kucağına çekti.

“Eğilmenin doğru olacağını sanmıyorum, mio angelo,” derken bir yandan da ayak bileklerindeki tokaları çözmeye başladı. Jolene konuşamayacak kadar utanmıştı. Fakat geri çekilmeden Giovanni’nin ayakkabıları ayağından çıkarmasına izin verdi. Dokunuşunu giydiği ince çoraba rağmen hissediyordu. Sanki çıplak tenine dokunuyormuş gibiydi.

Ayakkabıların ikisini de çıkarıp halının üzerine attı. İki ayağı da baldırından itibaren Giovanni’nin kucağında duruyordu. Jolene onları çekmek için hareketlenince Giovanni buna engel oldu. “Uzatman iyi gelecektir.”

“Şey... Teşekkür ederim.” Jolene kıpırdama ihtiyacı hissediyordu. “Belki diğer koltuğa geçebilirim.”

Giovanni eliyle, ayak tabanından parmaklarına doğru baskı uyguladığında Jolene uygunsuz bir ses çıkarmamak için dudağını ısırды. Bu harika hissettiriyordu.

“Rahat değil misin?”

Giovanni bu uygunsuz ama rahatlatıcı masajı iki ayağı içinde devam ettirirken Jolene diğer koltuğa geçme fikrini tamamen unutmuştu. Tanrım! Harikaydı. İlahi dokunuşlar... Gözlerini kapatarak arkasına yaslanırken Giovanni’nin bunu yapmasına izin verdi. Birkaç dakika sonra Jolene çıkardığı seslere engel olamamaya başlamıştı.

Giovanni kısık bir sesle, “İyi hissettiriyor mu?” diye fısıldadı.

Jolene gözlerini hafifçe araladığında adamın bakışlarındaki yangını gördü. Giovanni ona arzuyla bakıyordu. “Evet, teşekkür ederim. Bu... Çok iyi geldi.” Gülümserken, “Neye ihtiyacım olduğunu nereden bildin?” diye sordu.

“Sadece his...”

Giovanni ellerini ayak bileklerine kaydırды ve oradan hafifçe baldırlarına dokundu. Jolene nefesini tutmuştu. Onun dokunuşuna izin verirken kendi de bir şey keşfediyordu. Bunu ne kadar istediğini bilse de artık bir şeyden emindi. Jolene bir günahkârdı. Şehvetin pençesine bir kez düşmüştü ve şimdi onsuz duramıyordu.

Farkında olmadan kendini annesinin sıklıkla okuduğu bir ayeti mırıldanırken buldu. “*Eğer sağ gözün günah işlemene neden olursa, onu*

çıkart. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, bütün vücudunun cehenneme atılmasından iyidir. Eğer sağ elin günah işlemene neden olursa, onu keş at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, bütün vücudunun cehenneme gitmesinden iyidir."

"Günah işlediğini mi düşünüyorsun?"

Jolene hiç düşünmeden, "Günah işlediğimi biliyorum," dedi. "Şehvet, benim şeytanım olmalı."

Giovanni elini bacaklarında gezdirip, onu rahatlatan tüm noktalara baskı uygularken, "Senin şeytanın ben olmalıyım," diye mırıldandı.

"Giovanni," derken sesi haz, günah, istek ve arzu dolu çıkmıştı. Jolene bu zevki yaşamak istiyordu. Onun kendisine vereceği o günahın tadına bakmak istiyordu.

Giovanni ellerini çekip ayaklarını yere indirirken ondan uzaklaştı ama hâlâ Jolene'e bakıyordu. "Sen bir meleksin. Sana bir cennet yaratılmalı, benim cehennemimde yaşayamazsın."

Jolene acı dolu bir ifadeyle ona bakarken, "Bende masum hiçbir şey kalmadı," dedi.

Nasıl günahkâr olduğunu görmüyor muydu? Yeni tanıştığı bir adamın koynuna girmesi birkaç gün sürmüştü. Evli bir adamdan hamileydi ve bir diğerrinin kollarında olmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

"Kalbin." Giovanni dakikalar sonra sadece bunu söylemişti. Jolene ona doğru döndü. "Kalbin, mio angelo. Ne kadar masum, saf, temiz ve kırılgan olduğunu göremiyorsun."

"Aynı şeyi senin için düşünüyorum."

Giovanni dalga geçercesine güldü. "Benim şeytan olduğum kısım tamamen doğru. İçimde iyi olan her şey seninle ilgili."

Jolene gece midesindeki kazınmayla uyandı. Gece sık sık karnı acı-kıyordu. Giulia defalarca onu uyandırmasını söylese de kendisi mutfığa inip bir şeyler atıştırdıktan sonra tekrar yatıyordu. Yataktan çıkarak ince geceliğinin üzerine pamuklu sabahlığını giyerek kapıyı açtı. Fakat tam kapının önünde neredeyse Giovanni'ye çarpacaktı.

"Ah," derken şaşkındı. "Bana mı geliyordun?" diye sordu. Saatin gece yarısını çoktan geçtiğini tahmin ediyordu, bu saatte kapısında ne işi vardı? Yine uyurken onu mu seyredecekti?

"Sadece... Uyuyup uyumadığını merak ettim."

Jolene gülümsedi. "Uyuyordum ama..." Elini karnına götürüp, "Karnım acıktı," dedi.

"Zili çalıp Giulia'dan bir şeyler getirmesini isteyelim."

Jolene kafasını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Bu saatte kimseyi rahatsız etmek istemiyorum. Mutfağa inip bir şeyler atıştıracağım."

Giovanni ceketinin düğmelerini bir beyefendi edasıyla kapatıp ona koridoru işaret etti.

"O hâlde sana eşlik edip güzel bir şeyler yediğinden emin olayım."

Çalışanların hepsi kendi binalarına geçmiş olmalıydı. Malikânede kimse kalmamıştı. Karanlık ve sessiz koridorlardan geçip mutfağa ulaşıldılar. Giovanni ışıkları açtığı anda içerisi aydınlandı. Her şey toplanmış, temizlenmiş ve ertesi gün için hazır hâlde bırakılmıştı. Mutfakta Giulia'nın annesi dışında üç kişi çalışıyordu. Çalışanlardan biri evin en yaşlısı olan Marina'ydı. Giulia onun için birkaç sefer tercümanlık yapmış, Giovanni'nin babasının verdiği davetlerden bahsetmişti. Eskiden evin böyle ıssız ve terk edilmiş olmadığını anlatmıştı. Signora Alessia bile arada görkemli davetler düzenlemiş, Giovanni'de bu davetlere katılmıştı. Fakat şimdi mutfak sadece Jolene ve çalışanlara hizmet ediyordu. Jolene çıplak ayaklarıyla ortadaki büyük ada tezgâha ilerledi ve hasır sepetin içinden büyük kırmızı bir elma alarak ısırdıktan sonra inledi. Giovanni onaylamaz bir şekilde ona bakıyordu.

"O bir yemek değil, mio angelo."

Jolene elmayı sallayarak, "İdare ederim," dedi.

Giovanni doğruca buzdolabına giderek bir şeyler çıkardı. Gazlı ocağın başına geçip asılı duran tavalardan birine zeytinyağı dökerek ısıtmaya başladı.

"Yemek mi yapıyorsun?"

Etrafı biraz aradıktan sonra bulduğu biberiye yapraklarını tavaya atarken, "İtalyan erkekleri ağzının tadını bilir," dedi. Yüzünde çocuksu bir gülümseme vardı. "Yemek yapmak beni oldukça rahatlatır ve sıklıkla yaparım. Tabii bu mutfağa yabancıyım o yüzden biraz acemi görünebilirim." Birkaç dilim ekmek keserek tavadaki yağ ve biberiye üzerine koydu. Yağda ısınan ve mis gibi kokan ekmekleri tabağa alıp üzerlerini peynir, minik domatesler ve zeytinle süsledikten sonra tek kolunu beline koyarak bir garson edasında servis yaptı.

"*Buon Appetito*". Jolene," derken gülümsüyordu.

Ekmeğe uzanıp bir tanesini alırken, "Tatlı bir şeyler yok mu?" diye sordu.

Giovanni birkaç dolabı açıp kapattı, en sonunda tezgâhın altından çıkardığı kavanozu Jolene'e bir kaşıkla birlikte uzattı. Reçel... Tam ola-

* *Afiyet olsun. (İtalyanca)*

rak neye ihtiyacı olduğunu tahmin etmesi karşısında şaşırarak Jolene ona sıcak bakışlarla karşılık verdi. Ekmekten ilk ısırığı aldı ve memnun olduğunu belirten bir ses çıkardı. Giovanni ellerini tezgâha dayamış onun tepkilerini seyrediyordu.

“Sen yemeyecek misin? Yoksa uyumadığın gibi yemekte mi yemiyorsun?”

Ekmeklerden birini alıp kibar bir şekilde ısırıldı. “Elbette yemek yiyorum, mio angelo. Ben de bir insanım.”

Jolene ekmeğinin kenarına biraz reçel sürüp keyfine varırken Giovanni birkaç ısırık aldığı ekmeği bırakmıştı. Büyük bir açlık duyduğu başka bir şey vardı ve onu seyrediyordu. Jolene kızaran yanaklarını görmemesi için başını eğerek ondan saklandı. Jolene tamamen doyduğunda boş tabağını ileri doğru itti.

Giovanni, “Sonunda seni doyurabildim mi, Jolene?” diye sordu.

“Çok yediğimi mi ima ediyorsun?”

Giovanni tezgâhın etrafında dolanıp Jolene’e yaklaştı ve önünde durdu. Jolene oturduğu bar taburesinde hafifçe dönüp Giovanni’nin suratına bakmak için başını kaldırdı.

“Genç bir hanıma asla öyle bir şey söylemem.”

Jolene kinayeyle, “Doğru ya, senin bir centilmen olduğunu unuttuyorum,” dedi.

Jolene oturduğu yerden kalkmak için hareketlendiğinde Giovanni onun yüksek tabureden inmesine yardımcı oldu. Kolu hâlâ Jolene’in beline dolanmış bir hâldeyken Jolene ilk hatasını yaptı. Başını kaldırdı ve onun yüzüne baktı. Aralarındaki yoğunluk o kadar fazlaydı ki Jolene o duyguyu neredeyse görebiliyordu. Hızlanan kalp atışları, kuruyan dudakları, titreyen bedeniyle Giovanni’nin sert dokunuşunun fazlasıyla farkındaydı. Ve Giovanni de, Jolene’in hissettiği her şeyin farkındaydı. Vücudu sıcaktı, çenesi gergindi, gözü hoş kahverengiden neredeyse siyaha dönecek kadar koyulaşmıştı. Donuk mavi olan diğer gözü ise doğruca Jolene’e kilitlenmişti. Giovanni yüzünü Jolene’e doğru eğmiş olsa da Jolene onun kendisine karşı bir hamle yapmayacağını anlamıştı. Onu engelleyen bir şey vardı ve her seferinde duruyordu. Jolene’de kendisini engelleyen şeylerin tutsağıydı. Fakat bunu daha fazla karşı koyamayacak kadar çok istiyordu.

Belki yanılttı belki doğrudu belki sadece şansını deniyordu. Belki sadece güvende hissetmek istiyordu. Belki birinin onu arzulamasına ihtiyacı vardı belki de sadece dudaklarını kendi dudaklarında hisset-

mek istediğinden parmak uçlarında yükseldi. Dudaklarını Giovanni'nin dudaklarına bastırdı. İkisinin dudakları ürkekçe aralanırken Jolene onun tadını aldı. Sert viski, puro ve biraz biberiye gibi. Lezzetli ama sarhoş ediciydi. Jolene başının dönmesini ona bağlamaya kararlıydı. Fakat Giovanni ona yeterince tutkuyla karşılık vermemiştir sadece Jolene'in onu öpmesine izin vermişti. Belki Jolene, Giovanni'nin tüm davranışlarını yanlış yorumlamıştı. Utanarak kendini geri çekerken ona bakmaktan kaçındı.

Soğuk ve donuk bir sesle konuşmaya başlayana kadar ikisi de birkaç saniye sessiz kaldı. "Öpüşmenin neden bu kadar önemli olduğunu asla anlamadım ve sonra sen beni öptün."

Jolene onun ne söylemeye çalıştığını anlamaya çabalarken Giovanni'nin kolları çevresine dolandı ve Jolene, tek bir hamleyle kendini tezgâhın üzerinde buldu. Jolene onun gözlerine bakacağı sırada adamın dudakları dudaklarını esir aldı. Az önceki 'minik' öpücükle hiçbir ilgisi yoktu. Açlık, şehvet ve özlemle onu öperken elleri Jolene'in sırtında geziniyordu. Onu yavaşça okşuyordu, kendine bastırıyordu. Dili, ağzının içinde diliyle buluşurken Jolene istediğinden daha yüksek sesle inledi.

"Buna asla karşı koyamam, Jolene," diye mırıldanırken sesi sanki sarhoş gibi geliyordu. Jolene onun zevk sarhoşu olduğunu biliyordu, kendi de aynı durumdaydı.

Dudakları çok kısa bir an boş kalmıştı ve Jolene sadece, "Gio," diyebilirdi.

Bacakları tezgâhın iki yanından sarkıyordu ve Giovanni bacaklarının arasındaydı. Jolene onun pantolonunun kumaşını bacağında hissediyordu. Sertleşen erkekliğini de öyle... Onu öpmeye devam ederken elleri sabahlığını yavaşça sıyırdı. Çıplak kalan omuzları tatlı bir soğukla ürperdi. Giovanni'nin elleri saçlarını kavradı ve boynu açığa çıktığında dudaklarını çenesinden boynuna kaydırды.

Jolene'in boynunda boğulan sesiyle, "İçimde senin için hissettiklerimle yangınlar başlatabilirim," dedi. Jolene bundan emindi çünkü şimdi o yangını bütün bedeninde hissediyordu.

Sr

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

*Ay nehri, bir milden geniş, Bir gün bir şekilde sana rastlıyorum.
Ah, rüya kurucu, sen, kalp kırıcı, Sen nereye gidiyorsan ben de
senin yolundan gidiyorum.*

ANDY WILLIAMS – MOON RIVER

Jolene'in sabahlığı beline toplanmış bir kumaş parçası hâlini almıştı. Askılı geceliğinin askıları omuzlarından hafifçe düşmüş, gecelik bacaklarını tamamen açıkta bırakacak şekilde toplanmıştı. Çok uygunsuz bir pozisyonda kendini Giovanni'ye teslim etmişti. Hata yaptığından o kadar emindi ki ama buna engel olabilecek iradeye sahip değildi. Bir kez daha bir adamı hiç tanımadan kendini teslim ediyordu. Bir kez daha kalbini riske ediyordu. "Hayır," diye düşündü. Bu sefer kalbinin bununla ilgisi yoktu. Bu sadece... Sadece şehvetti. Boynunda dolaşan dudakları tekrar dudaklarıyla birleştğinde ikisi de genizden gelen boğuk seslerle inlediler. Jolene artık ne beklemesi gerektiğini bilen bir kadındı ve Giovanni için kesinlikle ne yaptığını bildiğini söyleyebilirdi. Giovanni'nin elleri çıplak omuzlarını kavradı. Jolene daha önce de şehvetle tanışmış bir kadın olarak buna çok benzer duygular yaşamıştı.

Belki o zamanın heyecanından ya da tecrübesizliğinden belki Sergi-o'ya karşı hislerinin saflığından o zaman çok daha masum hissetmişti ama şimdi çok daha günahkâr hissediyordu. Günahkâr, doyumsuz, arzu dolu, şeytani... Ama o kadar muhteşem hissediyordu ki buna karşı koyamazdı.

Bakışıyla arzulandığını hissetti. Ona dokunduğunda yaşadığını hissetti. Seksi olduğunu hissetti. Her şeyiyle bir kadın gibi hissetti.

Giovanni, "mia bella*," diye mırıldandı.

Jolene ona 'güzelim' dediğini anlamıştı ama yine de "Lütfen," dedi. "İngilizce konuş, seni anlamalıyım."

Kendi hislerinden çok Giovanni'nin ne hissettiğini merak ediyordu. O ne düşünüyordu? Hoşuna gidiyor muydu? Jolene'in basit, şehvetine yenilen, düşük bir kadın olduğunu mu düşünüyordu? Yoksa onu her şeye rağmen arzuluyor muydu?

* Güzelim. (İtalyanca)

“Çok güzelsin, Jolene. Çok güzelsin. O kadar güzelsin ki sana dokunurken canım yanıyor.”

Jolene’in dudakları onun nefesini karşıladı. Tam daha ileri gidecekleri sırada kapının önünden ayak sesleri geldi ve ikisi de toparlanamadan mutfagın kapısı açıldı. Hizmetçi kızlardan biri şok içinde onlara bakarken İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Özür diliyordu. Giovanni arkasını dönmeden ona cevap verdi ve hizmetçi kız anında kapıyı kapatıp hızla uzaklaştı.

İkisi de mahcup bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı ki daha sonra gülmeye başladılar. “Tanrım! Şok olmuştu.”

Giovanni gülerken, “Bir bebek yaptığımızı bildiklerine göre o kadar şaşırmamalıydı,” dedi.

“Mutfakta sevişiyorduk, Giovanni! Bebeği kim bilir nerede yaptığımızı düşünmüştür.”

Giovanni ona tehlikeli bakışlarla baktı. “Bunun ‘sevişme’ olduğunu mu düşündün, tesoro? Oysa sadece seni öpüyordum. Ayrıca ne kadar yaratıcı olacağıma inanamazsın.”

Bu bir vaat miydi? Jolene bakışlarını ondan kaçırdı ama Giovanni çenesini kavrayarak yüzünü kendisine doğru kaldırdı.

“Odana giderken sana eşlik edeyim.”

Öyle de yaptı. Jolene’i sadece kapıya kadar geçirdi, alnına masum bir öpücük bıraktı ve iyi geceler diyerek oradan uzaklaştı. En azından doğru olan şeyi yapacak iradeye sahipti.

Giovanni sabah erkenden adadan ayrılmıştı. Jolene ise Alessia’nın yanında oturuyordu. Henüz onunla konuşmaya başlamamıştı, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Onun yüzüne bakarken utanıyordu. Alessia son zamanlarda çok uyuşuk, halsiz ve bitkindi. Günün çoğunu uyuyarak geçiriyordu ve Jolene’in çok fazla boş vakti oluyordu. Jolene hep bir umut onun iyiye gideceğini, arkadaşlığının iyi geleceğini düşünmüştü fakat doktorun ve Giovanni’nin söylediği gibi Alessia kötüye gidiyordu. Jolene’in hamileliği artık açıkça seçiliyordu. Giovanni’nin aldığı hamile elbiselerinden birini giymişti bu yüzden Alessia’ya bir açıklama yapması gerektiğini hissederek kadının yanına oturdu.

“Hamileyim,” diye mırıldandı. Gülümsedi ve başını kaldırıp ona baktığında yine aynı ifadeyle karşılaştı, korku...

Onun yanlış anladığını düşünen Jolene, “Bebek Giovanni’den değil,” dedi. Dudaklarını mahcup bir ifadeyle dişledi. “Sana Sergio’yu anlatmıştım. Ben onun bebeğine hamileyim ama Giovanni bebeği sahiplenip beni koruyacağını söyledi.”

Alessia ona acıyarak bakıyordu, sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyordu. Belki de kendisi için üzgündü. "O çok iyi biri. Karşıma çıkmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Yataktan kalkarak Alessia'nın serumuna ilaçlarını koydu. Tam odaya çıkarak üzereyken Chiara içeri girdi. Onu görmeyi beklemediği için biraz şaşırda kadına gülümsedi. Onda Jolene'i huzursuz eden bir şey vardı. Belki insanlara tepeden bakan tavrı yüzündendi.

"Buon giorno," derken sesinde abartılı bir neşe vardı.

"Günaydın, Bayan Chiara."

"Alessia bugün nasıl?"

"Bu aralar biraz halsiz. Çoğunlukla uyuyor. İlacını şimdi verdim, uyuyana kadar yarım saatiniz var."

Onları yalnız bırakmak için kapıya yöneldiği sırada Chiara ufak bir çılgılık attı ve bu Jolene'i durdurdu. "*Dio mio!* Hamilesin." Jolene hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. "Bunu bilmiyordum, neden söylemedin?"

"Konusu açılmadı."

Chiara'nın kaşları havalanırken, "Evli olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Evli değilim."

Chiara şaşkın bir nidayla, "Ah," dedi. "Üzgünüm."

"Önemli değil." Kapıyı açtı, dışarı çıkmadan önce, "Bana ihtiyacınız olursa ana binadayım," dedi.

Jolene kütüphanede ayaklarını uzatıp bir şeyler okuduğu sırada Chiara içeri girdi. Onu kapıda görünce toparlanmak istedi ama Chiara elini havaya kaldırarak onu durdurdu.

"Lütfen. Keyfine bak," dedi.

Chiara karşısındaki tekli koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne attı. Sigarasını yakarken gözleri Jolene'in üzerinde geziniyordu. "Bebeğin babası kim?"

Konuya bir anda girmesi Jolene'in şaşkınlıkla donmasına neden oldu. Ne söylemeliydi? Keşke Giovanni burada olsaydı, böyle bir şeyin sorumluluğunu kendi başına almak istemiyordu. Giovanni, Chiara'nın ablasıyla evliydi.

Jolene cevap vermeyince Chiara gergin bir tavırla, "Evdekiler Giovanni'nin bebeği olduğunu söylüyor," dedi ve güçlü bir kahkaha attı. "Ama olamaz."

"Neden olamaz?"

"Giovanni kısır. Bunu herkes biliyor. Alessia hastalanmadan önce on yıl evli kaldılar ve Alessia hamile kalmayı her şeyden çok istiyordu."

* Aman Tanrım! (İtalyanca)

Jolene elindeki kitabın kapağını kapatıp oturuşunu dikleştirdi. "Bazen sorun her zaman erkekte olmaz."

Chiara güldü. "Tek eşli olduğunu mu sanıyorsun? Alessia hamile kalamayınca başkalarında şansını denemekte gecikmedi."

Bunu büyük bir nefretle söylemişti. Jolene tepkisiz kalmaya kararlıydı. Ablası henüz ölmemişti, hayattaydı ve Jolene ona bakmakla yükümlüyken bu durum Chiara için zor olmalıydı.

"Hadi ama Jolene. İki dost gibi dertleşiyoruz. Giovanni'yi ya da seni suçlamıyorum. Alessia uzun zamandır bu şekilde ve iyileşmeyeceğini kabullendim ama yine de... Merak ediyorum, bebek gerçekten Giovanni'nin mi?"

Giovanni artık bunu duyurmaları gerektiğini söylemişti. Jolene'in bunu kabul etmekten başka şansı yoktu. Kendisinden önce bebeğini düşünmek zorundaydı. Onun geleceği her şeyden daha önemliydi. "Evet."

Jolene'in cevabı kesin ve netti. Chiara dakikalarca sessiz kaldı. Sonra her zamanki neşeli hâline bürünüp, "Tebrik ederim," dedi. Yerinden kalkarak Jolene'in yanına oturdu ve içten bir tavırla elini tuttu.

"Sana kızgın değilim. Ne zaman ihtiyacın olursa yanında olacağımı bil, lütfen. Bir çocuğum yok ama gönüllü çalıştığım hastanede pek çok şey öğrendim."

Jolene onun bir hastanede gönüllü çalıştığını öğrenince şaşırıp açıkçası öyle bir kadına benzemiyordu, daha çok süslenip kâğıt oynayan ya da partilere katılan bir kadına benziyordu. Bu içten teklifine gülümseyerek karşılık verdi.

"Teşekkür ederim."

"Beni bir abla gibi gör, Jolene. Ben seni bir kız kardeş gibi görüyorum."

"Bana kızgın olmadığın için teşekkür ederim," dedikten sonra sakince sözlerini sürdürdü. "Giovanni'ye kızmayın, lütfen. Her şey çok... Ani gelişti. İkimiz de böyle olmasını istemezdik. O çok... Cömert, nazik ve iyi kalpli. Bana ve bebeğe sahip çıkıyor."

Chiara elini sıktı. "Birine kızacaksam bu kişi sen olmazsın, mio caro." Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri hüznle perdelendi. "Zavallı Alessia. Sağlıklı olduğu zamanlarda onu tanımalıydın. Etrafına neşe saçan, güneş gibi parlayan bir kadındı. Hep anne olmanın hayalini kurardı."

Jolene buruk bir tebessümle karşılık verdi. O da sağlıklı Alessia'yı çok merak ediyordu.

"Giovanni için cömert ve iyi demen onu hiç tanımadığını gösterir. O bir şeytandır. Keşke seni daha önce uyarabilseydim." Chiara sigara-

sını kül tablasına söndürdü. “Zavallı ablamın hayatını çaldı. O soğuk kanlı bir katil.”

Jolene bu sözler üzerine vücudunda gezinen kanın donduğunu hissetti. “Sizce Alessia, Giovanni yüzünden mi intihar etti?”

Chiara hiç düşünmeden, “Evet,” dedi. “Birini öldürmek için tetiği çeken kişi olmana gerek yok. O Alessia’nın hayatını tüketti ve zavallı ablam kendini öldürmeyi seçti.”

Jolene, Giovanni’nin bir insanı nasıl intihara sürükleyebileceğini düşündü. O kadar kibar, düşünceli ve nazik bir adamdı ki karısına ne yapmış olabilirdi? Jolene bu sorulara kendi kafasında cevap ararken Chiara konuşmaya başladı.

“Alessia o adamla evlenmeden önce başkasına âşık olmuştu. Fakat Giovanni ve babası, babamın parasını istedi, tek hedefi paraydı. Kimse Alessia’ya ne hissettiğini sormadı. Babam da bir erkek varisi olmadığı için ablamı öylece evlendirdi.” Chiara kolundaki pırlanta bileklikle oynuyordu. Ablası için çok üzüldüğü belliydi, neşesi kaybolmuş yerine karamsarlık çökmüştü. “Evliliklerinin ilk yılları İtalya’da geçti. Alessia orada sevdiği adamla görüşebiliyordu. Giovanni ise başlarda ‘anlayışlı’ davranıyordu. Evlilik sadece iki tarafın ailelerini memnun etmek içindi. Fakat Giovanni’nin babası ölünce her şey değişti. Tüm o gücü elinde tutunca bundan ilk nasibini alan Alessia oldu.”

Jolene’in sesi duyduklarının şokuyla kısılmıştı. Dudaklarını zorlukla aralayıp, “Sizce Giovanni, Alessia’yı seviyor muydu?” diye sordu.

Chiara acı bir kahkaha attı. “O adam tatlım, kimseyi sevemez. Tek istediği insanlara gücünü ispatlamaktı.” Eliyle çevresini işaret ederken, “Alessia’yı bu ıssız adada tüm bu şatafatın içine hapsetti,” dedi. “Alessia’nın çalışanlar dışında kimseyle görüşmesine izin vermedi, adadan ayrılması da yasaktı.” Hafifçe tebessüm etti. “Davetler için bir eşe ihtiyaç duyduğu zamanlar hariç elbette.”

Kendisi de böyle söylemişti. Sadece özel davetlerde görüşüyorlardı ama onun dışında Alessia buradaydı. Bunun Alessia’nın tercihi olduğunu söylemişti. Değil miydi? Alessia başka bir hayat mı istemişti? Belki memleketi olan İtalya’da? Giovanni bunu engellemiş olabilir miydi?

“Bazen buraya gelip Alessia ile kalırdım. Ablamın ışığının nasıl söndüğüne ne kadar yakından şahit olduğuma inanamazsın ve en sonunda...” Dudakları arasından acı dolu bir hıçkırık kurtuldu ve göz yaşları yanaklarından süzülürken, “Ona başka çıkar yol bırakmadı,” dedi. “Bunları sana anlatıyorum, Jolene çünkü onun sana anlatmadığını ve anlatmayacağını biliyorum. Keşke ablamı da uyarma şansım olsaydı. Kendini kurtarman için hâlâ geç değil. Yardım istersen sana yardım ederim.”

Chiara onu yalnız bırakıp giderken yanağına öpücük kondurmuştu. Jolene onun doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamasa da böyle bir konuda yalan söylemeyeceğini düşünüyordu. Diğer yandan Chiara'da, Jolene'i rahatsız eden bir şey vardı.

Jolene odasına çıkıp kapıyı kapattığında düşünceleri ile baş başa kalmıştı. Tüm bu söylenenler Giovanni'ye hem uyuyor hem de uymuyordu. Jolene şimdiye kadar onun hep cömert, nazik, kibar, centilmen tavırlarına şahit olsa da içten içe kafasında oturmayan parçalar da olmuştu. Şimdi dün gece yaşananları düşündükçe ondan etkilendiğini de kabul etmesi gerekirdi. Onu arzuluyordu, onu istemişti. Gerçekten ona karşı içinde yoğun bir açlık vardı. Şehvet gözünü kör mü ediyordu? İlk seferinde aşktan kör olmuştu şimdi de şehvetten mi kör oluyordu? Giovanni karısını ölüme sürükleyecek bir adam mıydı? Chiara'nın anlattıkları o kadar gerçek ve aynı zaman da o kadar acıydı ki Jolene boğazındaki düğümü yutkunamıyordu. Bir yol bulmak zorundaydı, bu hikâyeyi birinci ağızdan dinlemek için bir yol... Ve gerçekleri öğrenene kadar Giovanni ile arasına mesafe koymalıydı. Bunu yapmanın en etkili yolu da onu görmemekti çünkü Jolene biliyordu ki onu gördüğünde hissettiği arzuya karşı koyamayacaktı.

Jolene haftalar boyunca Giovanni ile telefonda konuşsa da bir şekilde onunla görüşmeyi ertelemişti. Yorgunum, kendimi iyi hissetmiyorum, hasta gibiyim bahaneleri işe yaramış, Giovanni'nin işlerinin yoğunluğu da Jolene'in yararına olmuştu. Jolene biliyordu ki eğer Giovanni ile yüz yüze gelirse aklındaki her şeyi ona anlatırdı. Adamın, üzerinde böyle bir gücü vardı. Bu da gerçeklerin çarpıtılmasına neden olabilirdi. Jolene gerçeği istiyordu. Bu adama güvenebilir miydi? Beş hafta boyunca her gün düşündü ve nihayet günlerdir kafa yordduğu planı uygulamaya karar verdi. Eline bir kâğıt kalem alarak Alessia'nın yanına gitti. Alessia onu görünce gözlerinin içine bakıp bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, bu geldiği ilk günden beri böyle olsa da son günlerde bu isteği daha yoğun hissediyordu. Fakat kadının günden güne söndüğü de bir gerçektir. Onu her hafta ziyarete gelen Chiara'da durumu fark etmiş ve ablasının çok vakti kalmadığını söylemişti. Alessia günde ancak birkaç saat uyanık kalabiliyordu.

"Günaydın, Alessia." Kadının yanına oturup ellerini tuttu ve gözlerine odaklanarak, "Seninle konuşmak için bir fikir buldum. Önce beni dinlemeni istiyorum tamam mı?" diye sordu. Alessia göz temasını hiç kaçırmadan ona bakıyordu. "Yavaşça alfabedeki harfleri sayacağım ve sen durmamı istediğinde gözünü kapatıp açacaksın. O harfi kâğıda yazacağım. Ta ki ortaya bir kelime ya da cümle çıkana kadar."

Alessia'nın gözlerindeki o umut ışığını gördü. Başta saçma bir fikir olacağını düşünmüştü ama şimdi işe yarayacağını biliyordu. Alessia ona yardımcı olmaya hevesliydi. Dakikalar sonunda Alessia'nın kâğıda yazdirdığı şey önünde duruyordu. Bu gerçektir! Onunla iletişim kurmuştu.

Sera – Anahtar – Tablo – Kasa – Günlükler

Anlamsız gibi gelse de bu kısa kelimelerin çok büyük anlamları vardı. Günlükler vardı ve Alessia onları okumasını istiyordu.

“Günlükleri bulacağım,” dedi. Alessia gözlerini kapatıp açtı. Ve sonra gözlerini kapatıp uyumaya başladı. Bu kadar iletişim bile onu güçsüz düşürmüştü.

Jolene hızla Alessia'nın yanından ayrılıp sahil yolunda daha önce gördüğü seraya ilerledi. Duyulan tek ses şiddetli rüzgârdı, montuna sıkıca sarıldı. Kış iyice bastırmıştı. Karlar ayağının altında eziliyordu. Seranın kapısına ulaştığında kapıdaki asma kilidi fark etti. Seranın içi boştu, anlaşılan Alessia ilgilenmediği için sera kapanmıştı. Jolene malikâneye dönerek Giulia'yı buldu.

“Giulia seranın anahtarına ihtiyacım var, kimde olduğunu biliyor musun?”

“Seranın anahtarı mı? Orada ne yapacaksınız, yıllardır kullanılmıyor.”

“Sadece... Bir şeye bakmak istiyorum. Belki bitkilerle ilgilenebilirim, kendime bir hobi bulsam fena olmaz.”

Giulia gülümsedi. “Anahtarı bulup sana getiririm.”

“Teşekkürler, Giulia.”

Bir saat sonra seranın anahtarı ellerindeydi. Hava kararmak üzereydi ama bu Jolene'i engelleyemeyecekti. O günlüğü bulmak zorundaydı. Tekrar seraya döndü ve kilidi açarak içeri girdi. Sera uzun zamandır kullanılmadığı için etraf örümcek ağları ve tozlarla kaplıydı. İçeride yoğun bir toprak kokusu vardı. Jolene etrafı incelerken adımlarına dikkat ederek ilerliyordu. Giulia serayı çok eskiden sadece Alessia'nın kullandığını söylemişti, Jolene'in duymak istediği de buydu. Eğer bir şey saklamışsa kesinlikle buraya saklardı. Etrafa göz atarken eli istemsizce karnının üzerindeydi. Bunu gün içinde pek çok kez yaptığını fark ediyordu. Varlığından mutluydu ve şimdiden onun hayatına ışık getireceğinden emindi. Jolene en küçük ayrıntıyı bile atlamadan seranın içinde gezmeye başladı. Ne aradığını bilmiyordu belki bir anahtar ya da kasa ya da başka bir ipucu... Bir anda ayağı takıldı ve zeminde bir taşın oynadığını fark etti. Yerdeki kiremit döşemelerden biri daha

önce yerinden çıkarılmıştı. Jolene dizlerini kırarak dikkatli bir şekilde eğildi.

Taşı yerinden kaldırıp kenara koydu ve tam tahmin ettiği gibi içinde minik bir kese buldu. Jolene keseyi alarak yerden kalktı. Kesenin içinde bir anahtar vardı. Şimdi kasayı bulması gerekiyordu ve onun içinde bir fikri vardı. Jolene Giulia'nın dikkatini daha fazla çekmek istemediği için anahtarı odasına sakladı. Akşam yemeğinden sonra erken yatmak için odasına çıktı. Geceliğini giyerek yatağa girdi. Gerçekleri öğreneceği için heyecanlıydı ama içinde derin bir korku vardı. Bir kez daha yanlış adama mı güveniyordu? Giovanni sandığı kişi değilse her şey Jolene için içinden çıkılmaz bir hâl alacaktı.

Sabah kahvaltısının ardından evdeki tabloların arasında gezmeye başlamıştı. Birinin ardında bir kasa olduğunu tahmin ediyordu ama iki saatin sonunda bir şey bulamamıştı. Çamaşır odasından çıkan Giulia'yla karşılaştığında gayet doğal davranmaya çalışarak, "Giulia, evde Alessia'ya ait bir tablo olup olmadığını biliyor musun? Onun sevdiği ya da bizzat aldığı bir tablo?" diye sordu.

Giulia ona garip bir tavırla baksa da Jolene'e tatlı bir şekilde gülümsedi. Elindeki çamaşır sepetini yere bırakarak düşünmeye başladı ve nihayet aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarını şaklattı. "Signora Alessia'nın İtalya'dan getirdiği pek çok tablosu var."

İşte Jolene aradığını bulmuştu. Muhtemelen kasa o tablolardan birinin ardındaydı. "Bu tablolar... Hangi odada?"

"Signora'nın ofisinde, salonun olduğu katta merdivenin altındaki koridorda sağda."

Jolene ona gülümserken, "Teşekkürler, Giulia" diye mırıldandı.

"Tüm bunları neden soruyorsun?"

"Alessia'nın sağlıklı olduğu zamanlara dair daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Biriyle çok fazla zaman geçirip hakkında bir şey bilmemek oldukça zor."

Giulia başını salladı. "Haklısın," dedi. "Ben çok küçükken Signora bana karşı her zaman çok iyiydi. Saçlarımı örer bana şekerler verirdi. Fakat şimdi sanki bu evde yaşamıyor gibi herkes onu unuttu."

Jolene kararlı bir edayla, "Unutulmasına izin vermeyeceğim," dedi.

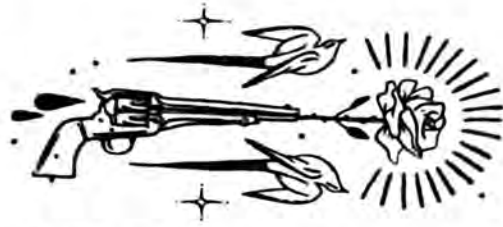
Giulia kızaran yanaklarını Jolene'den saklamak için başını yere eğerken, "Çok iyisin," diye mırıldandı. "Özellikle Signor Giovanni ile aranızdaki... Özel durum düşünülünce. Başkası olsa Signora Alessia'yı burada istemezdi."

Jolene ne söyleyeceğini bilemediği için sadece gülümsedi. Eğer o günlüklerde Alessia'nın katilinin Giovanni olduğunu öğrenirse ne yapacağını bilmiyordu. Giulia'nın yanından ayrılıp diğer binaya geçti ve Alessia'nın çalışma odasını buldu. Küçük ama aydınlık bir odaydı. Küçük bir masa, sandalye, koltuk ve birkaç saksı bitkisi dışında üç duvarda da bolca irili ufaklı tablo vardı. Tabloların hepsi İtalya manzarasıydı. Şimdi arkalarında bir kasa olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyordu. Birkaç tabloyu yerinden oynatıp arkalarına baktı, bunu yaparken tabloların hepsinin aynı ressamdan olduğunu fark etmişti. Enrico M. Alessia'nın âşık olduğu adam bu ressam olabilir miydi? Jolene cevapları günlüklerde bulmayı umuyordu.

Nihayet küçük tablolardan birinin altında mücevher kasasına benzer minik bir kasa bulduğunda derin bir nefes aldı. Cevaplar hemen önünde duruyordu ve Jolene bir an önce onlara ulaşmak istiyordu. Cebinden çıkardığı anahtarla kasayı açtı. Kırmızı kapaklı üç küçük defter karşısındaydı. Jolene hızlıca uzanıp defterleri aldı ve ceketinin içine sakladı. Alessia'nın sırları bu defterlerin içindeydi ve tabii Giovanni'nin sırları da öyle... Jolene odasına çıkıp tamamen yalnız kaldığında yatağa oturup defterleri de yatağın üzerine bıraktı. Alessia'nın bütün anıları bu üç küçük defterin içinde miydi? Jolene ne bulacağını bilmediğinden korkuyordu. Bu yüzden defterlerden birini alıp korkarak kapağını açtı. Pek yapmadığı bir şey yaparak kuvvetli bir sesle küfretti.

Lanet olsun! İtalyanca yazılmıştı!

Jolene'in yardım almadan bu defterleri okumasının hiçbir yolu yoktu. Elini Alessia'nın süslü el yazısının üzerinde gezdirirken, "Bir yolunu bulacağım, Alessia," diye mırıldandı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

*Onun cazibesindeki tehlike hakkında hiçbir şey bilmiyordu.
Jüri onu suçlu bulabilir. Ama görebilseydim onu affederdim.
Tövbe ettiğine dair imzalı bir itiraf.*

PERRY COMO - WANTED

Jolene'i görmemesi gerekiyordu. Haftalardır da onu görme isteğine direniyordu. Bu kendi kendine yaptığı en büyük işkenceydi. Fakat bunu yapmak zorundaydı yoksa ikisi için de doğru olmayan bir zamanda hamle yapacaktı. Onu istiyordu, onu öyle arzuluyordu ki bu istek nefesini kesiyordu. Ama şimdi olmazdı. Şimdi onu alırsa Jolene'i kaybederdi. Önce Sergio'nun hamlelerini izleyecekti. Bu sırada Jolene'e biraz alan tanıyacaktı, onun düşünüp sağlıklı kararlar vermesini istiyordu. Tabii bir de aralarındaki yalanlar vardı... Bu kadar yalanın içinde bir başlangıcı hak etmiyordu. Başından beri onu kandırıyordu. Uygun bir anda ona gerçekleri anlatacaktı. Eğer her hamleyi doğru zamanda doğru noktaya oynarsa Jolene onu affedecekti.

Her gün o öpüşmeyi düşünüyordu, bunu yapmadığı tek bir an bile yoktu. Daha önce hiçbir kadına karşı bu kadar şiddetli arzular hissetmemişti. Çok fazla yanlış kadınla birlikte olmuştu ve Jolene bu kadınların içinde en yanlış olanı olsa da o kadar doğru geliyordu ki... Bardağına brendi doldurup büyük bir yudum aldı. Hislerini uyuşturmaya ihtiyacı vardı. Daha önce kendini bu kadar dizginlediği bir durum olmamıştı. Bir kadını istediğinde onu becerirdi ve yoluna devam ederdi ama Jolene ile bu kadar kolay değildi. Jolene'i beceremezdi. Önce onunla sevişmeliydi... Onun kalbini, ruhunu sevdiği gibi bedenini de sevmek, onun kadınlığı önünde diz çöküp ona tapmak istiyordu. O bunu hak ediyordu. Doğuma kadar beklemeye karar vermişti. Doğumdan sonra Jolene ile konuşacak, gerçekleri anlatacak ve onu kazanmak için savaşıacaktı. Hem bedenini hem kalbini... Asla daha azını değil. Giovanni onun her parçasını tamamen kendi için almaya kararlıydı.

Yine de onu birkaç günde bir arıyordu. Doğrusu her gün aramak istiyordu ama bunu yaparsa sonunda kendini onun yanında bulacağını biliyordu. Sesini duyup ona dokunamamak, nefesini hissedip kokusunu alamamak yeterince zorken buna her gün maruz kalmaya Giovanni Cardinale bile dayanamazdı.

İtalyan Mahallesi'ndeki ofisteydi ve yine çok fazla sıkıntı dinlemiş, hepsine birer çözüm bulmuştu. Giovanni tüm bu insanlardan sorumluydu. Tam artık eve döneceği sırada Viggo içeri girdi.

"Ne oldu, Viggo? Biri daha mı?"

Viggo sıkıntılı bir tavırla, "Anna burada," dedi.

Giovanni kaşlarını çatı. Sergio'nun karısının burada ne işi vardı? "Gelsin."

Birkaç saniye içinde Anna içeri girdi. Kürk mantosunun içinde küçücük görünüyordu. Hafifçe başını eğerek onu selamladı. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama kime gideceğimi bilemedim," diyerek konuya girdi, sesi ağlamaklı çıkıyordu.

"Tabii ki bana geleceksin, Anna. Sana her zaman bana gelebileceğini söyledim. Baban İtalya'dayken sana ben babalık yapacağım."

Anna'nın bakışları hissettiği rahatlamayla yumuşadı. Giovanni ona karşısındaki koltuğu işaret ederek, "Otur, lütfen," dedi. "İçki ister misin?" Anna başını salladığında ona bir bardak brendi doldurup verdi. İlk yudumu titreyen elleriyle içtikten sonra, "Sergio'nun Vegas'taki görevi ne zaman bitecek?" diye sordu.

"Bir sorun mu var? Bir şeye ihtiyacın varsa..."

"Hayır, benim sadece... Sergio'ya ihtiyacım var. Ben duydum ki... O yine şu şarkıcı kadınla birlikteymiş. Vegas'ta..."

Giovanni sessiz kaldı. İki hafta önce bu söylentiye duymuş, teyit ettirmişti. Sergio Las Vegas'ta tekrar şarkıcı Jennifer James ile yakınlaşmıştı. Tabii Giovanni bunu planlamıştı. En başında Sergio'yu oraya gönderme amacı da buydu. Sergio hiçbir zaman uçkuruna sahip çıkabilen biri olmamıştı. Erkekliğinin zirvesindeydi, bunun için onu suçlamıyordu.

Giovanni yerinden kalkarak Anna'ya doğru yürüdü. "O kadını dert etmene değmez. Bunu sende biliyorsun, o sadece bir heves. Gececektir..."

Anna öfkeyle, "Biliyorum!" dedi. "Biliyorum, bu kadın Jo kadar tehlikeli değil, evliliğimi tehdit etmiyor. Sergio asla onun için beni boşamak istemez ama... Ben bir kadının efendim, âşık bir kadınam."

"Tek taraflı aşk her zaman böyledir. İnsanın gururunu kırar, kalbini de öyle."

Anna ağlamaklı bir sesle, "Bana söz vermişti," dedi. "Evlendiğimiz gece birbirimize âşık olmamıza gerek yok dedim. Görevini yerine getiren iki yabancı olabilirdik ama o... O beni kandırdı. Bana âşık olabileceğini söyledi ve beni kendine âşık edene kadar o muhteşem âşığı oynadı."

Bazen Sergio'yu yetiştirme konusunda çok büyük hatalar yaptığını düşünüyordu ama etrafında hiçbir zaman iyi örnekler olmamıştı. Başta kendi babası onu soğukkanlı bir katil olması için yetiştirirken aynı hataları Sergio'da yapmak istememişti. Onun her davranışına göz yummuş, ne istiyorsa almasına izin vermişti. Fakat ortaya çıkan adam doyumsuz, her şeyi elde edebileceğini düşünen ve var olan düzeni değiştireceğinden emin olan, kibirli bir çocuktan başka bir şey değildi. Bir şeyi görüyor ve onu elde edene kadar asla durmuyordu. Olan şey buydu. Jolene'in farklı olduğunu düşünmüştü ama değildi. Jolene'i de tamamen elde ettiği ilk anda paramparça etmekten çekinmeyecekti. Hevesi geçtiğinde kırılan Jolene olacaktı ama Giovanni birinin Jolene'i kırmasına asla izin vermezdi.

"Üzülme, Anna. Yakında Sergio'yu buraya çağıracağım."

Anna korkarak, "Peki, ya Jo?" diye sordu. "O tamamen gitti mi?"

Giovanni ona yaklaşarak elini omzuna koydu. Anna babasının gözüdesiydi, evin tek kızı ve babasının tek çocuğu. Bu kadar naif olmasının sebebi oydu. Üzülmeye ya da başkasına tercih edilmeye alışık değildi. "Jolene artık evliliğin için tehdit değil."

"Ama buradaysa ve Sergio dönerse..."

"Anna." Anna başını çevirip Giovanni'ye baktı. "Jolene evliliğin için tehdit değil. Karnında benim çocuğumu taşıyor."

Jolene düşüncelerle boğuştuğu iki günün sonunda Giulia'dan yardım istemeye karar vermişti. Bunu onun dışında başkasından isteyemezdi. Giovanni'nin bu defterlerden haberi olmasını istemiyordu ve Chiara hâlâ Jolene'i rahatsız ediyordu. Geçen hafta geldiğinde Alessia ölmeden evlenemeyeceklerini söylemişti. Bu rahatsız edici konuşmadan uzaklaşmak Jolene için çok zor olmuştu.

Giulia'ya tüm işleri bittiğinde ve herkes yattığında odasına gelmesini söylemişti. Giulia kapıyı çalıp içeri girdiğinde Jolene gece lambasının altında oturmuş onu bekliyordu.

"Ah! Giulia, gel lütfen."

Giulia kapıyı kapatıp içeri Jolene'in yanına geldi. Jolene ona hemen yanına oturmasını işaret ettiğinde eteklerini toplayıp yanına otur-

du. "Beni neden çağırdınız, Signora? Ağrınız yok öyle değil mi? Eğer rahatsızsanız Marina pek çok çocuk doğurtmuş, onu çağırabilirim."

Jolene kafasını iki yana salladı. "Hayır, hayır iyiyim," diyerek Giulia'yı ikna ettikten sonra, "Okuma biliyor musun?" diye sordu.

Giulia başını sallayarak onu onayladı. "Evet, Signora Jo. İtalyanca ve İngilizce okuyup yazabiliyorum."

Bunu kendinden gurur duyarak söylemişti. Jo ona gülümsedi. Şimdi Giulia'nın sır tutup tutamayacağını öğrenmesi gerekiyordu. "Benim için bazı şeyler okumanı istiyorum. Fakat okuduğun, öğrendiğin her şeyin aramızda kalacağından emin olmalıyım, Giulia. Giovanni için çalıştığını ve ona sadık kalmak isteyeceğini biliyorum ama arkadaşlığımıza da güvenmek istiyorum."

Giulia, Jolene'in söylediklerini tartarmış gibi bir süre sessiz kaldı. Başını belaya sokmak istemediğini tahmin ediyordu Giulia son derece sessiz bir kızdı. Giovanni'den de evde çalışan herkes gibi çok çekiniyordu.

"Seni, anneni ya da buradaki yerinizi asla riske etmem, Giulia. Benim sana, senin de bana güvenmeni istiyorum."

Giulia başını salladı. "Okuyacağım şeyler... Onlar ne?"

"Önce bana söz vermelisin. Arkadaşlığımıza sadık kalacak mısın?"

"Buraya geldiğinden beri bana karşı çok nazik ve sıcakkanlısın. Ayrıca bu evdeki tek arkadaşım da sensin. Evet, Signora Jo. Öğrendiğim her şey aramızda kalacak."

Jolene yan taraftaki çekmeceye uzanıp günlükleri çıkardı. "Bunlar Alessia'nın. Onları benim için okumanı istiyorum."

Giulia, Jolene'e korku dolu gözlerle baksa da Jolene'in uzattığı günlüklerden birini alıp ilk sayfasını açtı.

"Lütfen, hiçbir ayrıntıyı atlama Giulia. Bu benim için çok önemli."

Nisan 1945

Ondan ve beni bu kadere mahkûm eden herkesten nefret ediyorum. Bu dünyadan ve bu dünyanın kurallarından da öyle. Çok genç, yüzündeki o çirkin izi rağmen yakışıklı. Fakat aynı babam gibi kibirli ve kötü kalpli. Bir beyefendi gibi görünse de ben onun ne olduğunu ve ileride kime dönüşeceğini biliyorum. Enrico'm. İkimizi ayıran herkesten ömür boyu nefret edeceğim. Onsuz bir kader yaşamak istemiyorum. Bana ömür boyu beni seveceğini söyledi. Onunla kaçıp uzaklara, kimsenin bizi bulamayacağı bir yere gitmek istedim. Ama nereye gidersek gidelim bizi bulurlar... Enrico'nun hayatını tehlikeye atamam. Tanrı'dan kocam olacak adamı asla sevmeyeceğim için af diledim. Tanrı'dan başka bir adamı ömrümün sonuna kadar seveceğim için

de af diledim. Umarım beni affeder. Umarım hocamın günahlarından beni sorumlu tutmaz. Çünkü ben onun ne kadar günahkâr olduğunu biliyorum. Cehennem ateşinde yanmalı.

Jolene yutkundu. Alessia'nın, Giovanni'den bu kadar nefret ettiğini düşünmemişti. Tahmin ettiği gibi resimlerin sahibi olan Enrico'ya âşıktı. Giulia'ya devam etmesini işaret etti ve kız okumaya devam etti.

Mayıs 1945

Düğün gecemizin her anından nefret ettim. Onun kıbar tavırları hiçbir şey daha iyi hâle getirmedi. Ne kadar iyi bir âşk olmak için çabalasa da o kötü kalpli bir çocuk. Daha önce fahişelerle birlikte olduğuna eminim. Halbinin ne kadar karanlık olduğunu biliyorum, ağzından sevgi sözcükleri çıkmasının hiçbir anlamı yok. Ellerinde kan olduğunu da biliyorum, bana dokunmasından nefret ediyorum. Tanrı'nın arzu ettiği gibi bekâretimi hocama saklamıştım ama şimdi bundan çok pişmanım. En masum parçam, bir canavar tarafından ele geçirildi.

Giulia'nın yanakları kızarmıştı, Jolene'in yanakları da öyle. Alessia kalbinde başkası olduğu için Giovanni'ye şans vermemişti. Bu tarihlerde ikisi de gençliklerinin zirvesindeydi. Giovanni'nin ellerinde kan olduğunu neden yazmıştı? Yoksa birini mi öldürmüştü?

Ağustos 1945

Bir çocuk istediğini söyledi... Bu iğrenç dünyasının içine bir çocuk mu getirmemi bekliyor? Bu ailenin içine? Çocuğum erkek olursa bir katil, kız olursa ise benimle aynı kadere mahkûm olur, bunu istemiyorum. Tanrı'ya her gün bana bir çocuk vermemesi için dua ediyorum. Babamın parasıyla bir imparator olmaya çalışan babası bunu asla başaramayacak. Bütün parayı çok yakında tüketecek. Bizî Amerika'ya çağırıyor ama gitmek istemiyorum. Enrico ile aynı gökyüzünün altında nefes alıyormak bile bana yetiyor. Giovanni birkaç ay içinde Amerika'ya gidecek ama istemiyorsam benim kalabileceğimi söyledi. Umarım hasta babası çok yakında ölür böylece Giovanni ailenin reisi olur. Belki onu boşanmaya ikna edebilirim. Bunun günah olduğunu biliyorum ama daha fazla bu kadere mahkûm olmak istemiyorum.

Alessia başından beri çocuk sahibi olmayı hiç istememişti. Anlaşılan tek hedefi Giovanni'den boşanmaktı. Bunu neden yapmadıklarını merak ediyordu. Giovanni'nin söylediğine göre babası o yirmi beş yaşındayken ölmüştü. Peki ama neden boşanmamışlardı?

Kasım 1945

Derin bir çaresizliğin ve yalnızlığın ortasında savrulurken içimden bir parça daha koptu. Bugün annem öldü ve ben hem kendim için hem de annem için ağladım. Babam yirmi beş yıllık karısı için tek damla gözyaşı dökmedi.

Benim veyahut beni teselli etmedi. Giovanni'de benim cenazemde tek damla gözyaşı düşmezdi. Bundan eminim.

Alessia'nın bu hâlde olmasına tam olarak neyin sebep olduğunu bilmesee de Giovanni'nin, Alessia'yı umursadığını biliyordu. Onu bir bakımevine kapatabilirdi ama yapmamıştı Alessia'yı her ay düzenli olarak kontrole gelen doktor, senelerdir bu öneride bulunduğunu söylemişti ama Giovanni bunu kabul etmemişti. Alessia ölürse Giovanni derinden yaralanırdı, Jolene bundan emindi. Giulia esneyince Jolene saatin oldukça geç olduğunu ve Giulia'nın sabah gün doğumuyla kalkmak zorunda olduğunu hatırladı.

"Üzgünüm, Giulia. Saat epey geç oldu. Yarın devam ederiz. Teşekkür ederim."

Giulia defteri Jolene'e vererek yerinden kalktı. "İyi geceler, Signora."

Jolene sabah Alessia'nın yanına gitti. İlaçlarını vermeden önce onunla konuşmak istiyordu ama Alessia iyi değildi. Zorlukla nefes alıyordu ve artık her gün olduğundan daha yorgundu. "Günlüklerini buldum," diye fısıldadığında Alessia son gücüyle ona baktı.

"Giulia onları benim için okuyor. Okuduğu her şeyin aramızda kalacağına söz verdi. Bunu onun dışında başkasından isteyemezdim, sözünü tutacağına güveniyorum. Hikâyeni öğreneceğim, Alessia."

Jolene duraksadı ve birkaç saniyeliğine gözlerini tavana dikti. Eli karnının altında oynayan bebeğin üzerindeydi. "Umarım, bu hâlde olmanda Giovanni'nin rolü yoktur. Eğer öyleyse ben ne yapacağımı bilmiyorum." Ağlamaklı bir sesle güldü. "Ona âşık oluyor falan değilim elbette ama ben ona çok güvendim. İkinci kez aynı hatayı yapıyorum ve ikinci kez hayal kırıklığına uğrarsam bir daha kimseye güvenemem."

Jolene, cevap aramak için Alessia'ya baktı ama Alessia çoktan uykuya dalmıştı. Onun fazla zamanının kalmadığını biliyordu ama ölmeden önce Alessia'nın karşısına geçip senin hakkında her şeyi biliyorum demek istiyordu.

Akşam olduğunda Giulia'nın odasına gelmesini beklemeye başladı. Bu bir eziyete dönüşüyordu. Bir an önce o günlüklerde ne yazdığını ve neler yaşandığını öğrenmek için can atıyordu. Giulia odasına geldiğinde hemen günlüğü genç kıza uzattı.

Aralık 1945

Gidiyor... Artık onu görmek zorunda kalmayacağım için mutluyum. New York'ta işlerin başına geçecekmiş. Yaptıkları her şeyden iş diye söz etmesi

karşısında hâlâ buz kesiyorum. Dün bir adamı mahzene götürdüklerini gördüm. Giovanni gece eve döndüğünde kuyafetleri kan içindeydi. Adamı bir daha görmedim. Tanrı'nın bu evden dualarımı duyduğunu artık sanmıyorum, her yerde çok fazla kan ve acı var.

Babam, Chiara'nın nişanlısını öldürdü! Zavallı Chiara büyük bir üzüntüyle sarsıldı. Benim aksime evleneceği için mutluydu. Henüz on dokuzunda bu kadar kayıp yaşamak için çok küçük. Babamdan onu yanıma göndermesini istedim. Chiara'nın varlığı bana iyi gelecektir ve belki ben de onun yaralarını sararım.

Jolene emin değilse bile artık emindi. Giovanni birini öldürmüştü. Peki ama neden? Karanlık ve şeytanlar derken bundan mı bahsediyordu? Öptüğü ve kendisine dokunmasına izin verdiği adam bir katildi! Giulia korku dolu gözlerle ona bakıyordu, anlaşılan o da okudukları karşısında dehşete kapılmıştı.

"Signora bunları okumamı istediğinize emin misiniz?" diye sordu. Sesi titriyordu. Jolene başını sallayarak onu onayladı.

"Lütfen, Giulia. Şimdi okumayı bırakamazsın. Senden başka kimseden yardım isteyemem."

Ocak 1946

Giovanni gitti ve babam Chiara'yı yanıma gönderdi. İkisi için de çok mutluyum. Enrico'ya bir mektup yazdım ve Chiara mektubu benim için ona götüreceğini söyledi. Evlendiğimden beri onunla görüşmedim ama bana üç mektup yazdı. Daha önce cevapsız bıraktığım mektuplar... Şimdi Giovanni çok uzakta, uzun süre dönmeyeceğinden eminim.

Enrico mektubuma cevap yazdı. Onunla görüşmemi istiyor. Benim ona gitmem mümkün değil ama o geleceğini söyledi. Tanrım, beni affet ve günahlarımı bağışla.

Demek Alessia onunla görüşmeye devam etmişti. Bu gerçektir ama burada yazılanlara göre bu durumdan Giovanni'nin haberi yoktu. Peki ama öğrendiğinde nasıl karşılamıştı? Alessia'dan bunun intikamını mı almıştı?

Mayıs ayına kadar olan tüm yazılarında Enrico'dan ve onu ne kadar çok sevdiğinden bahsetmişti. Enrico sık sık onu görmeye gelmiş, üzüm bağlarında gizli gizli buluşmuşlardı. Fakat aralarında uygunsuz bir yakınlaşma olmamıştı, en azından Alessia günlüğünde böyle bir şeyden bahsetmemişti.

Mayıs 1946

Gece döndü. Tüm güneş bir anda kara bulutların ardına gömülmüş gibi hissediyordum. Harusi olarak onu uygun bir şekilde karşıladım. Tüm görevlerimi yerine getirdim. Vurulmuştu, göğsünde derin bir kurşun yarası vardı. Sebep olan kişinin ne durumda olduğunu merak ettim. Öldürülmüş olduğundan eminim.

Giulia okumayı kesmişti ama Jolene devam etmesini istiyordu. Öğreneceklerini duymaya korksa da bunu bilmeliydi. "Devam et, Giulia. Lütfen, devamını duymalıyım."

Giulia defteri kapatmıştı, dikkatle Jolene'e bakıyordu. "Lütfen, Jo. Bu beni de zor duruma sokacak. Ben... Ben eğer böyle şeyler yazdığını bilseydim asla okumazdım."

Jolene uzanıp genç kızın elini tuttu. "Çaresizim, Giulia. Beni anlıyor musun? Bunların hepsini bilmek zorundayım. Kimse bana doğru-ları söylemiyor. Giovanni'nin kim olduğunu öğrenmeliyim." Duraksadı, sesi ağlamaklı çıkmaya başlamıştı. "Herkes bana yalan söylerken ben kime güvenmeliyim? Bebeğimi nasıl koruyacağım?"

Giulia'nın bakışları yumuşadı ve defteri tekrar açtı.

Haziran 1946

Ona gerçekleri anlattım. Başkasını sevdiğimi söyledim. Tüm nefretimi yüzüne kusup, kalbimin başkasına ait olduğunu söylerken sadece oturup sigarasını içti. O kadar sakindi ki... O karanlık odada oturdu ve asla hiçbir tepki vermedi. Tüm bu karanlık ruhumu eziliyor.

Gece yanıma geldi. Yine benimle karı-koca olmak isteyeceğini sandım. Yatağa oturdu ve kimi istersem sevebileceğimi söyledi. Benimle sadece para ve aile için evlendiğini, birbirimizi sevmek zorunda olmadığımızı söyledi. "Aşk, aptallar ve zayıflar içindir Alessia. Ben ne aptalım ne de zayıf, seni asla sevmedim ve sevmeyeceğim," derken her kelimesinde ciddiydi. Enrico ile görüşmeme izin verdi ama onunla olduğum sürece bana dokunmayacakmış. Bir piçe babalık yapmayacağını söylerken öfkeliydi.

Hayat ne kadar garipti. Şimdi bir piçe babalık yapmak istiyordu! İkisinin böyle bir anlaşmaya varmasını yadırgamıyordu. Sevgisiz bir evlilik, genç ve birbirine bir şey hissetmeyen insanlar...

Eylül 1946

Enrico'yu görmek ve ona dokunmak Tanrı'ya karşı işlediğim en büyük suç. Bundan utanmam gerekir ama dua ederken sadece bunu benden almamamı mırlatıyorum. Onun kollarında olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Birlikte olduğumuz kısacık zamanlarda her şey hakkında konuşuyo-

uz. Onunla konuşmaktan korkmama gerek yok. Acaba yanıma gelmeden önce birini öldürdü mü diye düşünmeme gerek yok. Onun kollarında sadece huzur ve aşk var.

Babam, Chiara için bir evlilik daha ayarlamış ama Chiara evlenmeye kararlı. Horkuyor ve yanımdan gitmek istemiyor. Bu durumu Giovanni ile konuştum. Nasıl yaptı, bilmiyorum ama babamı ikna etti. Chiara ona karşı büyük bir minnet ve hayranlık duyuyor. Bazen bana kızıyor. Nasıl olur da bu kadar güçlü bir adam dururken bir ressam parçasını istermişim? Gerçekten bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyor ya da aynı babam gibi bundan sadistçe bir zevk alıyor.

Aralık 1946

Üç ay içinde ikinci defa saldırıya uğradı. Amerika'ya gidecek bütün kaçak mallar başka bir aile tarafından ele geçirilmiş. Giovanni onlardan intikam almaya kararlı. İçimizde bir köstebek olduğundan emin. Sabah gözünü kıpırmadan korumalardan birini vurdu. Adamın kanı bütün bahçe taşlarına yayıldı, oranın temizlenmesini istedim ama biliyorum ki o kan oradan asla tamamen temizlenmeyecek.

Chiara'nın bakışlarını görüyorum. Giovanni'yi her gördüğünde aşık bir aptala dönüyor. Ondan etkilendiğinin farkındaydım ama bunu kabul etmiyor. Giovanni ise ona ve çevresindeki her şeye karşı kayıtsız. Fizik kardeşimin kocamı argulaması karşısında ne hissetmem gerekirse onu hissediyorum. Kalbimde başkası olsa da bu durum hoşuma gitmiyor. Chiara için de daha iyisini diliyorum. Hatil olmayan ve onu seven bir adam...

Jolene yıllarca düşünse Chiara'nın, Giovanni'den hoşlandığını tahmin edemezdi. Şimdi içinde ona karşı öyle büyük bir öfke vardı ki bir zamanlar nasıl olup da bu duyguları hissettiğini anlayamıyordu. Jolene bunun platonik bir aşktan öteye gitmemesini umuyordu.

Şubat 1947

Evde bir kutlama organize etmemi istedi. Bana bir davetli listesi verdi. Evleneli neredeyse iki yıl olmuştu ama hiç davet vermemiştik. Chiara hevesle bana yardım etmek istediğini söyledi. Eskiden abartılı davetleri severdim ama şimdi çağırduğum herkesin ne olduğunu bilirken bundan zevk almam imkânsız. Doğduğumdan beri beş ailenin içinde yer alıyorum. Onlar piramidin tepesi ve babam onlardan biri. Giovanni'nin babası da öyle... Mafyanın kurallarını da hep biliyordum. Fakat gerçekleri tam anlamıyla öğrendiğim günden beri bunu kabullenemiyorum. Ben Chiara gibi umursamaz değilim. Tüm o ölen insanların birer bedeniden ibaret olmadığını biliyorum. Onların birer ruhu var.

Sana benim hesabımı soracak. Tüm bu kuyafetler, yemekler, mücevherler, bu lüks o karanlı parçanın ürünü.

Mafya...

Mafya...

Jolene'in kafasının içinde durmadan tekrarlanan sadece bu sözcüktü. Giulia okumayı kesmişti ve yanlış bir şey yapmış suçlu bir çocuk gibi dudaklarını dişliyordu.

Mafya...

İtalyan Mafyası... Giovanni bir mafya lideriydi. Bu o kadar açıktı ki... Bunu başından beri nasıl görememişti? Adam gözlerinin önünde vurulmuştu! Yolda yürüyen biri nasıl olur da bir anda vurulurdu? Vücudundaki tüm o kurşun, bıçak, kavga ve işkence izleri. Gizlenen bir adada yaşayan kaçak İtalyanlar... Tüm bu tehlikeli karanlığı. Tüm bu lüks ve zenginlik. Giovanni Cardinale bir iş adamı değildi. O, tecrübeli bir katildi. Bir soyguncuydu. Bir kaçakçıydı ve Tanrı bilir daha neler yapıyordu. Yalan söylemişti. Başından beri ona yalan söylüyordu. Giulia defter sanki zehirliymiş gibi onu elinden attı.

"Lütfen... Lütfen Signora. Bunları okuduğumu kimseye söylemeyin." Ağlamaya başlamıştı. Jolene'de ağlamak üzereydi.

"Biliyordun değil mi? Bana söylememeni tembihledi?"

Giulia burnunu çekerken başını salladı. "Lütfen... Eğer öğrenirse-"

"Öğrenirse ne olur, Giulia?" Giulia korkudan bembeyaz kesildi. "Söyle bana."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Onu bu eve geldiğimden beri birkaç defa gördüm ama insanlar konuşuyor. Onun hakkında... Ben sadece annemin ya da benim başımızın belaya girmesini istemiyorum. Lütfen, Jo."

Jolene ona sarıldı, kız kollarının altında bir serçe gibi titriyordu. "Şşşş. Sana bir söz verdim. Bu günlükleri ve onları bana okuduğunu kimse bilmeyecek."

Giulia gittiğinde Jolene sabaha kadar uyuyamadı. Yalanın ağırlığı mı canını yakıyordu? Yoksa Giovanni'nin aslında kim olduğu mu? Bundan emin değildi. Emin olduğu bir şey vardı ki onunla yüzleşmek istiyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

*Seni istemiyorum. Ama seni kaybetmekten nefret ediyorum.
Beni arada tuttun. Seytan ve masmavi deniz!
Seni affediyorum. Çünkü seni unutamıyorum.*

PERRY COMO – BETWEEN THE DEVIL AND THE DEEP BLUE SEA

Bütün gece uyumamıştı. Aylar önce İtalyan Mahallesi'nde, kendini en güvende hissetmesi gereken yerde vurulduğundan beri bu işin peşindeydi ve nihayet iki kopmuş parmak, birkaç kırık bilek ve üç cesetten sonra cevaba çok yakındı. Sadece bir savaş başlatmadan önce bundan emin olması gerekiyordu. Ceketini sıyırıp yatak odasına girdiği sırada kaşları çatıldı.

Chiara salonunda oturuyordu. Uzun siyah bir kaban ve kırmızı topuklu ayakkabılar giyyordu. Her zamanki gibi abartılı pırlanta takılarla süslüydü. Onu gördüğünde yüzüne kadınsı bir gülümseme oturdu.

“Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.”

Giovanni sakinliğini korurken, “Burada ne işin var?” diye sordu. Giovanni odada sanki o yokmuş gibi ceketini ve şapkasını askıya astı.

Chiara sakince sigarasını yakıp kırmızı boyalı dudaklarına götürüp derin bir nefes çekerken, “Konuşmamız gerektiğini düşündüm,” dedi. Ona imalı bir bakışla bakıyordu ve Giovanni bu bakıştan hoşlanmamıştı. “Yıllar oldu.”

Chiara'yı görmek aklına aptallığını, hatalarını ve suçlarını getiriyordu. O yüzden ondan mümkün olduğunca uzak duruyordu. On sene önce, Alessia'nın intiharı ile biten ilişkilerinden sonra onu sadece gerekli durumlarda görüyordu.

“İkimizin konuşacak bir şeyi olduğunu sanmıyorum.”

“Biz aileyiz.”

Giovanni içine derin bir nefes çekti. “Alessia ile ilgili bir durum mu var?”

"Hayır."

"O hâlde aile ilişkimiz burada son buluyor. Gitme vakti, Chiara."

Başını kaldırıp Giovanni'ye bakarken, "Senden hamile olduğunu söylüyor," dedi. İşte şimdi burada olmasının nedeni açığa çıkmıştı. "Yalan söylediğini biliyorum. O kız kim, Giovanni?"

Giovanni son derece soğuk kanlı bir tavır takınmıştı. "Jolene'in karnındaki çocuk, benim."

Chiara histerik bir kahkaha attı. "Bunun doğru olmadığını ikimizde biliyoruz. Senin çocuğun olmuyor. Alessia uzun zaman bunu istedi." Duraksadı. "Ve ben de."

Giovanni pencerenin önüne yürüyüp Chiara'ya arkasını döndü. "Sorun belki de Alessia'daydı."

"Peki ya ben?" diye sordu.

"Kocandan hamile kalmamak için sarf ettiğin çaba geri tepmiş olabilir." Chiara'nın kendisine doğru yürüdüğünü duydu.

"İlk defa senin yatağına geldiğimde genç bir kızdım. Evli de değildim üstelik."

"Sen evlenene kadar hep dikkatliydim."

"Becerdiğin tüm o fahişeler?" derken sesi iğrenir gibi çıkmıştı. Fahişelerle değil, onunla yattığı için iğrenç bir adam olduğunu kabul ediyordu.

Yavaşça arkasını dönerek Chiara'ya baktı. Kaşları çatılmış yüzü öfkeden kızarmıştı. "Her zaman dikkatliydim, Chiara."

"Sana inanmıyorum."

"Neden yalan söyleyeyim? Çocuk benim olmasa onu aileme sokmam. Bunun için hiçbir sebebim yok. Jolene karnında benim çocuğumu taşıyor."

Chiara gülerek, "Senin kim olduğunu bile bilmiyor," dedi.

"Şimdilik bilmesine gerek yok. Sakin bir hamilelik dönemi geçirmesini istiyorum." Giovanni ona tehditkâr bir tavırla baktı. "Ona hiçbir şey söylemeyeceksin." Duraksadı ve kaşları çatıldı. "Hatta şu sıralar adaya gitmesen daha iyi olur, bu ara ziyaretlerin sıklaştı."

"Ablamı görmemi engelleyemezsin!"

"Sana güvenmiyorum, Chiara. Jolene için bir tehdit oluşturduğunu hissettiğim herkesi ondan uzaklaştırırım. Beni anlıyor musun? Eğer ablanı görmek istiyorsan sessiz olmalısın."

Chiara genç bir kızken başlayan ilişkileri zamanla tehlikeli bir hâl almıştı. Babasını tüketen delilik önce Alessia'yı esir almış en sonunda

Giovanni aynı deliliği Chiara'nın gözlerinde de görmüştü. Ablasının intiharından kısa bir süre sonra ayaklarına kapanıp âşık olduğunu söylediği anda bir daha onu görmemeye karar vermişti. Evliliği boyunca süren iğrenç ilişkilerini bitiren şey âşık olduğunu söylemesi olmuştu! Onunla sikişmek büyük bir hataydı, biliyordu ama engel olamamıştı. Chiara o itirafı yaptığında her şey bir anda bıçak gibi kesildi. Ölen kocasının ardından onu yeniden evlendirip kendinden uzak tuttu. Fakat şimdi Chiara dönmüştü. Kocasından boşanmak istediğini biliyordu. Bruno onu aramış ve Chiara'yı sevdiğini, boşanmak istemediğini ama Giovanni emrederse buna karşı çıkmayacağını söylemişti. Aile meselelerine karışmayacaktı.

Chiara bir anda kahkahalara boğuldu. "Ona âşık olmuşsun!" Kahkahaları şiddetlenirken, "Aşk, aptallar ve zayıflar içindir saçmalığına ne oldu? Yüce Kont!" diye sordu.

"Seninle bu konu hakkında konuşmayacağım."

"On dokuz yaşındaydım, Giovanni! On dokuz! Benimle seviştin. Günler, geceler, aylar ve yıllar boyu!"

"Bende gençtim, Chiara. Büyük bir hata yaptığımı fark edemeyecek kadar..."

Ağlamaklı bir sesle, "Hata mı?" diye sordu. "Alessia seni reddettiği her sefer benim yatağıma geldin ve bu hata mıydı? Aşk beklemiş olmam benim hatam mıydı, peki?"

"Başta bunu konuştuk. Biz sadece sikişiyorduk. Ne sen bana sadık kaldın ne ben sana. İkimizde birbirimize sözler vermedik."

Gözleri boşluğa dalarken, "Evliydin," diye mırıldandı. "Ablamla!" Bakışlarını Giovanni'nin gözlerine dikti. "İkimizde sözler verecek durumda değildik ama sonra her şey değişti..."

Giovanni'nin kaşları çatıldı. "Hiçbir şey değişmedi. Alessia ölmedi, hâl yaşıyor ve hâlâ benim karım. Sen senelerdir evlisin."

Elleri mükemmel görünen topunuzu yokladı, ellerinin titrediğini fark etti. Gergin ve öfkeliydi, her an bir sinir krizi geçirebilecek gibi duruyordu. "Artık senden hiçbir şey beklemiyorum. Aptal bir genç kızın kurduğu kötü bir fanteziydin. Bu hatam benden ablamı aldı. Ben seni aşalı seneler oldu, sen benden ablamı aldın!" Giovanni içindeki suçluluğa rağmen karşısında dimdik durup onu dinledi. "Bir masumu daha mahvettiğini görmek istemiyorum."

Giovanni nefretle gülümserken, "Yani buraya Jolene'i düşündüğün için mi geldin?" diye sordu.

"O neredeyse bir çocuk, Giovanni."

"O genç bir kadın."

"Çok genç bir kadın. Senin kim olduğundan habersiz bir kadın. Hiçbir şeyi umursamadan kendini adayarak ablama bakıyor. Onu da benim gibi aptal yerine koyup bir köşeye atmanı hak etmiyor."

Chiara gerçekten bu kadar olgunlaşmış mıydı? Daha önce onun kendisinden başka kimseyi düşündüğüne şahit olmamıştı. Bir de Alessia... Onunla sikişse de Alessia'ya her zaman psikopatça bir düşkünlüğü vardı. Bunu biliyordu çünkü Alessia'yı on yıldır yalnız bırakmamıştı. Ne kadar uzakta olursa olsun bir şekilde düzenli olarak onu görmeyi ihmal etmiyordu.

Giovanni göğsünde sıkışan o duyguyu yüksek sesle itiraf etmekte zorlanmadı. "Onu seviyorum," derken kendinden emindi. "Onun iyiliği için her şeyi yaparım, Chiara. İyiliği ve mutluluğu için... Eğer ablanı görmeye devam etmek istiyorsan o ağzını kapalı tutacaksın. Jolene bebek doğana kadar benim hakkımda hiçbir şey öğrenmeyecek."

Jolene adadan ayrılıp Manhattan'a dönmek istemiş fakat Giovanni'nin haberi olmadan hiçbir yere gidemeyeceğini fark etmişti. Sorunsuz bir şekilde tekneye bindiğinde ve tekne hareket edip adadan uzaklaştığında her şeyin geride kaldığını düşünmüştü. Kolayca oradan ayrılabilceğini, en azından istediği zaman uzaklaşabileceğini görmek istemişti ama hayır. Tekneden indiği anda limanda onu bekleyen siyah arabayı fark etti. Artık neden böylesine siyah ve korkutucu bir araba kullandığını biliyordu. Jolene'i görmüş olmalı ki arabanın kapısı açıldı ve Giovanni dışarı çıktı. Siyah, uzun kabanı içinde görünen takım elbisesi, siyah parlak ayakkabıları ve siyah şapkasıyla filmlerdeki kötü adama benziyordu. Bunu nasıl fark edemezdi? Gözleri pantolonunun kenarında görünen tabancasında gezindi, dışarıda oldukları her an o silah yanındaydı ve Jolene bunu hiç sorgulamamıştı.

Jolene kaçsa onu yakalardı zaten kaçsa nereye gideceğini de bilmiyordu. Çaresiz bir şekilde montuna sarıldı ve küçük adımlarla onun olduğu yöne yürüdü. Şiddetli esen rüzgâr saçlarını oradan oraya savuruyor, içi hem soğuktan hem korkudan ürperiyordu. Giovanni'nin önünde durduğunda adam ona büyük bir özlemle baktı. Kendini kandırılmış hissediyordu; ona böyle bakıyordu, onu büyük bir tutkuyla öpüyordu, çocuğuna babalık yapmak istiyordu ama onu böyle bir kötülüğün içine çekip yalan söylemekten de çekinmiyordu. Jolene'in bakışları adamın ellerine kaydı. Siyah deri eldivenler takmıştı. Bir katilelin elleri...

"İstediğim zaman ve yalnız başıma adadan ayrılmama izin yok mu?"

Giovanni kaşlarını çatarak, "Beni görmek istediğini düşünmüştüm," dedi. Ona dokunmak için uzandı ama Jolene bir adım gerileyerek dokunuşundan kaçtı. "Bir sorun var. Anlat bana, Jolene."

"Senin ne olduğunu biliyorum." Kaşları havalanırken çenesinde ufak bir kas seğirdi. "Ne kadar aptalım," derken sesi istediğinden yüksek çıkmıştı ama kendini kontrol edemiyordu. O kadar öfkeliydi ve kendini o kadar aldatılmış hissediyordu ki... Eliyle adamın belindeki silahı işaret etti. "Tüm bunları nasıl göremedim?"

"Jolene..." Giovanni ilk defa ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. "Ne söylemeye çalıştığını anlayamıyorum."

"O eldivenlerle eline bulaşan kanı mı gizliyorsun?" diye sordu.

"Arabaya bin."

Jolene kafasını iki yana salladı. Fakat Giovanni ona yaklaşarak kolunu tuttu. Jolene kaçamayacak kadar kapana kısılmıştı ama zaten koşsa da çok hızlı olamayacağını biliyordu.

"Jolene, arabaya bin. Zarar görmeni istemiyorum."

"Bana sen mi zarar vereceksin?"

Giovanni başını eğerek yüzünü Jolene'in yüzüne yaklaştırdı. "İstemeden kendi kendine zarar vermenden endişe ediyorum. Ben sana asla zarar vermem." Duraksadı ve arabaya doğru baktı. "Şimdi arabaya bin, konuşmak için uygun bir yere gideceğiz."

Jolene uslu bir çocuk gibi söz dinledi. Giovanni'nin onu arabaya bindirmesine izin verdi. Yedi aylık hamileydi, bu hâliyle koşup kaçamayacağı aşikârdı. Birkaç dakikadır arabada oturuyorlardı. Viggo'ya bir şeyler söylemiş ve araba akan trafiğin içine karışmıştı. Çığlık atmak istiyordu. Lanet olsun! Bağırarak istiyordu. Ama tek yapabildiği sessizce oturmaktı.

"Chiara sana ne anlattı?" diye sorarken sesince ürkütücü bir sakinlik vardı.

"O hiçbir şey anlatmadı. Anlamamın bu kadar uzun sürmesi ne kadar aptal olduğumu gösteriyor, değil mi?" Gözleri adamın yüzünde gezinirken, "Sen bir mafya babasisin," diye fısıldadı. "Ben tüm bu işaretleri nasıl göremedim?"

Giovanni bir kez daha ona dokunmak için uzandı ama Jolene geri çekilince havada kalan elini çekti. "Konuşacağımız bir yere gidiyoruz."

Araba İtalyan Mahallesi'nde büyük bir binanın önünde durdu. Jolene bu binayı hatırlıyordu. Alt katındaki barı da öyle... Bu cadde Giovanni'nin vurulduğu caddeydi.

Arabadan inmeden, "Neden buradayız?" diye sordu.

"Burası benim mekânım."

Jolene'in göz bebekleri irileşti. Aklından bir sürü şey geçiyordu ama hepsini bir araya getiremeyecek kadar uyuşmuş durumdaydı. Giovanni çıkması için kapısını tutarken arabadan indi. Doğruca barın içine girdiler. Erken saatler olduğu için bar boştu. Barmen onları İtalyanca selamladı ve masalarda oturup içmeye başlayan birkaç kişi dönüp onlara baktı. Jolene üşümüş gibi kollarını göğsünde bağladı. Merdivenlere geldiklerinde Giovanni önden geçmesini işaret etti. Üst katta bekleyen iki silahlı adamın yanından geçtikten sonra Giovanni çift kanatlı bir kapıyı açtı. Malikânedekine benzeyen koyu renklerde, karanlık ve kasvetli bir ofis alanına gelmişlerdi.

Jolene içeri girmeden önce, "Güvende miyim?" diye sordu.

Giovanni başını salladı. "Yanımdayken her zaman güvendesin."

Jolene buna pek inanmasa da ayaklarını içeri sürüdü. Giovanni şapkasını, eldivenlerini ve montunu çıkarıp askıya astıktan sonra Jolene'in montunu çıkarmak için uzandı ama Jolene üzerindeki kabana sıkıca sarılıp gerilediğinde bunu yapmaktan vazgeçti.

"Ürkek bir kedi gibi durma, Jolene. Beni tanıyorsun..."

Jolene kafasını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Seni tanıdığımı sanıyordum." Giovanni, büyük meşe masanın ardına geçip kendine bir bardak içki koyarken Jolene odanın içinde dolaşıyordu. "Sen bana kendini tanıttığın adam değilsin. Sen tehlikeli ve kötüsün."

Giovanni burnundan verdiği nefeslerle güldü. "Kötü şeyler yapıyor olmam kötü bir insan olduğum anlamına gelmez."

"Öyle mi? Seni kötü olarak değerlendirmem için neler yapman gerekiyor? İnsanları öldürmek, çalmak, haraç almak, kaçakçılık yapmak, devletin kurallarını hiçe saymak... Bunlar 'kötü' bir insan olman için yeterli değil mi?"

Giovanni bardaktaki kehribar sıvıyı hafifçe salladı ve bir yudum aldı. "Devletin kuralları mı? Senin devletinin kuralları varsa Jolene, benim de bağlı bulunduğum kurallar var. Asla kendi kurallarımız dışında hareket etmedim. Asla hak etmeyen birini öldürmedim, asla çalmadım, haraç dediğin şey koruma payı yani riske attığım şeylere karşılık... Belki senin için kurallara uymayan kötü bir adam olabilirim

ama ben sadece yapmam için yetiştirildiğim şeyi yaptım. Bunun için kimseye hesap vermeyeceğim."

Jolene donmuştu. Onun nedense inkâr edeceğini ya da bir şekilde yanlış anlaşıldığını söyleyeceğini düşünmüştü. Jolene başka bir şey söylemeden pencerenin kenarına yürüdü. Panjurlar yarı kapalıydı ama yine de aralıklardan caddeyi görebiliyordu. Giovanni'nin vurulduğu caddeyi. İşaret parmağını panjurun arasından uzatıp, "Tam orada vuruldun," dedi. "Ne tesadüf ki ben de oradaydım. Sergio'nun evinden dönüyordum." Kendi kendine mırıldansa da aslında bu yaptığı parçaları birleştirmekti. Soğuk bir fısıltıyla, "Sergio'yu tanıyorsun," dedi.

Hafifçe arkasına baktığında Giovanni'nin yaklaştığını fark etti sadece birkaç adım arkasındaydı. "Evet," derken sesi netti. İçkisinden bir yudum aldı.

Jolene'in gözleri yaşlarla buğulanmaya başlamıştı. Aylardır bir yalanın içindeydi. Jolene tamamen arkasını döndü ve başını kaldırarak adamın yüzüne baktı. Bir damla yaş hafifçe yanağından süzüldü. "Kont... Sensin!"

Jolene ona korku dolu gözlerle bakarken Giovanni sadece orada dikiliyordu. Tüm heybetiyle, korkusuzca, içinde en ufak bir suçluluk var gibi görünmüyordu. Sanki söylediği yalanlar umurunda değildi. "Aman Tanrım!"

Oradan kaçmak istiyordu. Oradan... Bu adamdan... Hızlıca kapıya doğru bir hamle yaptı ama asla yeterince hızlı değildi. Giovanni önüne geçerek onu durdurdu.

"Gitmek istiyorum."

"Olmaz."

"Gitmeme izin ver!"

Giovanni onun bileklerini tutarak Jolene'i durdurdu. Genç kadını hafifçe kendine çekerek yüzüne, gözlerine ve dudaklarına baktı. Jolene ağlamaklı bir tonda, "Bana yalan söyledin," dedi.

"Sana yalan söylemedim sadece gerçekleri sakladım. Zarar görmen için."

Jolene'in kaşları çatılmıştı. "İkisi aynı şey. Sen beni kandırdın, ne için olursa olsun!"

Elinin tersini Jolene'in yanağında gezdirdi ve birkaç damla yaş sildi.

"Aynı şey değil. Sen bana Kont olup olmadığımı sormadın. Kont'u tanıyor musun diye sordun, ben de tanıdığımı söyledim değil mi? Bir yatırımcı olduğumu söyledim, bu da yalan değildi. Neye yatırım yaptığımı asla sormadın."

"Beni aptal yerine koydun," derken Jolene'in sesinde öfke ve nefret vardı.

"Eğer sana gerçekleri anlatsaydım kaçıp gidecektin. Mick Rogers peşindeydi, seni bulduğunda ne yapacağını sanıyordun? Hayatını bağışlayacak mıydı? Peki, ya karnındaki çocuğun hayatını? Bu seni memnun etsin ya da etmesin Jolene ben seni korudum. Kendi yöntemle ama yine de korudum. Sonuç güzel olduğu sürece oraya nasıl ulaştığının bir önemi yok, ben ahlaklı bir adam olduğumu sana hiç söylemedim." Hafifçe eğilerek Jolene'e yaklaştı. Nefesi kulağını okşuyordu. "Sana karşı hissettiğim her şey gerçektir. Her şey..."

Jolene yutkundu. Ona inanmayacaktı. Bu sefer bu kadar kolay olmayacaktı. Kararlı bir tavırla, "Benden başka ne saklıyorsun?" diye sordu. "Sergio senin adamın. Bir plan mı yaptınız? Çocuğu almak için mi bu kadar zahmete giriyorsunuz?"

Giovanni ilk defa bakışlarını kaçırdı. "Sergio benim kuzenim. Aynı zamanda manevi oğlum."

Jolene'in midesi bulanmaya başladı. O buluşmayı da Giovanni ayarlamıştı. Her şey önceden planlanmıştı. Jolene'i o adaya hapsedmek için... Jolene bir aptal gibi onlara inanırken Giovanni'ye de kapılmıştı. Onu öpmüştü! Neredeyse onunla sevişiyordu!

"Asıl amacım seni kaçırıp Mick Rogers'a teslim etmektir. Sergio'dan uzak durmanı istiyordum. Onun başının belaya girmemesi için çünkü teyzem ölürken ona bir söz verdim. Oğlunu kendi oğlum gibi koruyacaktım. Ama sonra sen benim hayatımı kurtardın. Orada acı içinde yatarken bana baktın ve her şey değişti. Ben kalbimi hissettim. Kırk bir yıllık hayatımda ilk defa." Jolene'in elini tutarak tam kalbinin üzerine götürdü. Jolene gömleğe ve yeleğe rağmen onun vücudunun sıcaklığını hissediyor, nabzının ritmini duyuyordu. "Sende kalbimi hissettim."

Tüm söylediği her şey Jolene için çok fazlaydı. Gözyaşlarını artık engelleyemiyordu. Korku buz kesmesine neden oluyordu. Artık bu adamı tanımıyordu ve ondan korkuyordu. Aynı zamanda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jolene dudaklarını araladı ve sadece bir fısıltı çıkardı. "Gitmeme izin ver."

Giovanni başını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Bunu yapamam."

"Senin yanında olmak istemiyorum."

Elini pantolonunun kenarına götürüp silahını çıkardı. Gümüş bir altıpatlardı. Tutma yeri ahşap oymalı ve oldukça gösterişli bir şeydi. Jolene daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti. Ne yapacaktı?

Jolene'i vuracak mıydı? Giovanni emniyetini açtı ve genç kızın ellerini tutarak silahı ona verdi. "Gitmek mi istiyorsun?" diye fısıldadı. "Vur beni. Eğer öldürmeyi başarırsan gidersin."

Jolene kafasını iki yana salladı ama silah ellerinin arasındaydı. Soğuk ve ağırdı. Giovanni, "Ateş et," diye bağırdı.

Korkuyla yerinden sıçrayan Jolene birkaç adım geriledi. Kollarını öne uzatarak silahı daha sıkı kavradı. İşaret parmağı tetiği okşuyordu. Yavaşça tetiği çekti ve yüksek ses kulaklarını çınlatarak Jolene'i geri repti. Kurşun geride bir parça kan bırakarak Giovanni'nin omzuna isabet etmişti. Giovanni bir metre kadar önünde dizleri üzerine çökerken gözleri Jolene'in üzerindeydi, yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı. Jolene ne yapacağını bilemez bir hâlde elleri arasında duran silahı yere bıraktı. Silah öylece yerden sekerek koltuğun altına doğru yuvarlandı. Öfkesinin yerini derin bir pişmanlık ve farkındalık almıştı. O adam... Vurduğu adam Giovanni'ydi. Dudaklarının hissini hâlâ dudaklarında hissettiği adam. Sırlarla doluydu ama ona güvenmişti. Hızlıca adama doğru atıldı ve onu tuttu. Ağlaması histerik bir hâl almıştı.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Özür dilerim, özür dilerim. Ben... Seni gerçekten vurmak istemedim. Ben sadece..."

Jolene bir yandan adamın yarasına bakmaya çalışıyordu. Onu nereden vurduğunu anlamak zorundaydı ve kurşunu çıkarmalıydı. Titreyen elleriyle ceketı sıyırmaya çalışırken Giovanni dişleri arasından acı dolu bir nefes verdi. Alnı terlemeye başlamıştı, rengi Jolene'in hoşlanmadığı bir beyaza dönüyordu. O anda kapı savrularak açıldı ve Viggo elinde silahla içeri girdi. Karşısındaki manzaraya şöyle bir baktıktan sonra dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Jolene onu bir yere kapatacağını düşünüyordu. Patronlarını vurmuştu. Bir mafya babasını! Giovanni'yi...

Viggo arkasını dönerek dışarı doğru seslendi. "Endişelenecek bir şey yok. Kız, Kont'u vurmuş. Doktoru çağırın."

Viggo yanına gelip Giovanni'yi koltuğa taşıırken Jolene hemen arkalarındaydı. Kanlı ellerini saçlarında gezdirirken, "Ben yapabilirim," diye mırıldandı. "Kurşunu çıkarabilirim. Daha önce... Daha önce de yaptım." Fakat titreyen ellerine bakması bile bunu yapamayacağını gösteriyordu. Midesi bulanıyor, gözyaşlarını görüşünü engelliyordu. Koltukta yatan Giovanni'nin yanına yere oturdu.

Giovanni onun ellerine uzanıp tuttu ve gülümseyerek yüzüne baktı. "Yapamazsın, sevgilim. Ellerin titriyor." Giovanni'nin bakışları cid-

dileşti ve gözlerini Jolene'in gözlerinden ayırmadan, "Çok cesursun, Jolene," diye mırıldandı. Yarı bilinçsiz bir hâlde gözleri kapanırken son sözleri bunlardı.

Viggo tüm itirazlarına ve çırpınmalarına rağmen onu odadan çıkarıp aşağıya bar bölümüne indirdi. Bardan onun için bir bardak su aldı ve diğer adamlardan uzak bir köşeye oturttu. O sırada doktor elinde çantasıyla içeri girdi. Lanet olası mahallede bir doktor vardı ama geçen sefer Jolene'i alıp o adaya götürmüştü. Onu vurduğu için pişmanlığı kısa bir anlığına silindi ama ellerindeki kanı fark ettiğinde pişmanlık geri geldi. Onu vurmuştu. "Beni vurursan gidebilirsin," demişti. Jolene barın ardına kadar açık kapısına baktı. Viggo yanında değildi. Diğer adamlar ise oldukça uzaktaydı ve hepsi ellerindeki iskambil kağıtlarına konsantre olmuşlardı. Jolene'in bir şansı vardı. Belki gidebilirdi. Kanlı elleri arasındaki bardağı yavaşça masanın üzerine bıraktı. Yerinden kalkarken sessizdi. Kapiya doğru minik adımlarla yürüdü ve dışarı, caddeye doğru bir adım attı.

Caddeye çıktığı anda adımlarını hızlandırıp ardı ardına birkaç ara sokağa girdi. İtalyan Mahallesi'nden çıkmıştı. Biliyordu çünkü bu cadde buraya ilk ayak bastığında taksiden indiği caddeydi. Montunun önünü sıkıca kapatıp kuşağı sıktı. Rüzgâr şiddetliydi. Jolene koşar adımlarla sokak boyunca yürüdü ve bir anda durdu. Gidemezdi. Nereye gidecekti? Diğer yandan Giovanni... Onu öylece ardında mı bırakacaktı? Hem de onu vurduktan sonra? Yaralı ve acı çeker bir hâlde? Elleri karnına gitti ve bebeğinin ufak hareketlerini elinin hemen altında hissetti. Çaresizliği tam olarak bundandı. Güvende olmalıydı, rahat olmalıydı. Onu dünyaya ne yapacağını bilmez bir kaçak olarak getirmeyecekti. Yavaşça etrafında döndü ve geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Fakat daha sokağa adım atamadan biri onu yakaladı. Sert bir tutuşun ardından Jolene ne olduğunu anlamadan iki adam tarafından küçük bir arabaya tıklandı. Çırpınıp bağıracağı sırada bir el ağzına kapanıp çığlığını boğdu. Adamın elini güçlü bir şekilde ısırdı ancak kafasında hissettiği acıyla birlikte gözleri kapandı. Son duyduğu arabanın acı freniydi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

*Sadece aşkı istediğinden emin olduğun her zaman.
İşte o zaman sana eve döneceğim. Beni düşündüğün her an.
İşte o zaman seni düşünceğim. Ne zaman beni tekrar istediğini
söylesen. İşte o zaman sana, eve döneceğim...*

EDDY ARNOLD – ANYTIME

Uyandığında Doktor Ugo kurşunu çıkarmış yarayı sarıyordu. Giovanni'ye herhangi bir ağrı kesici ya da yatıştırıcı vermeyeceğini bilecek kadar çok kurşun çıkarmıştı. Yuvarlak gözlüklerinin üzerinden ona bakarak, "Bu sefer gerçekten şanslıymışsın, kurşun çok yakından isabet ettiği için bir sonraki kontrole kadar kolunu askıya alacağım" dedi. Giovanni o askıyı birkaç saatten fazla kolunda tutmayacaktı. Ugo bunu bildiği için, "Eğer sözümü dinlemezsən çolak kalırsın," dedi.

"O benim sağ elim Ugo. Silah kullanmam gerekli."

Ugo başını salladı. "O zaman şu sıralar silah kullanma."

Ugo, Viggo'ya dönerek, "Bir çatışmada mı yaralandı?" diye sordu.

Viggo'nun bıyıklarının altından güldüğünü gördü ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Kesinlikle bir çatışmaydı. Kalbinden vurulmadığına emin misin ihtiyar? Belki ona bir kez daha bakmalısın."

Giovanni öfkeyle, "Kes zevzekliği Viggo," diye hırladı.

Onu vurmuştu... Onu vuracağını hiç düşünmemişti. O silahı Sergio her öfkелendiğinde eline tutuştururdu ama bir kere bile almamıştı Jolene'in hayatında hiç silah tutmadığına emindi fakat yine de silahı elleri arasında tutmuş, gözünü bile kırpmadan onu vurmuştu. Kendi mekânında... Eğer canı bu kadar yanmıyor olsaydı bu duruma kahkahalarla gülerdi. Eğer Jolene'e karşı bu kadar yoğun duygular hissetmeseydi ona bir kere daha âşık olurdu.

Bir anda kalbi kasıldı. "Jolene nerede?"

Viggo rahat bir tavırla, "Aşağıda, barda oturuyor," dedi. "Çok korkmuştu."

Giovanni ayağa fırladı ve Doktor ona onaylamaz bir bakış attı. "Onu aşağıda tek başına mı bıraktın?"

"Tek başına değil, izlemesi için bir adamı görevlendirdim."

Giovanni hızlı adımlarla koltuğun altından tabancasını aldı ve beline taktıktan sonra kapıdan çıkıp aşağıya indi. Viggo hemen arkasındaydı. "O güvende."

"Umalım ki öyle olsun Viggo yoksa seni elimden kimse alamaz."

Giovanni aşağıya indiğinde Jolene orada değildi. Dişlerini birbirine bastırarak tek koluyla Viggo'nun yakasına yapıştı. "O nerede?"

Viggo pencere kenarındaki boş masada gözlerini gezdirdi. Su bardağında kanlı parmak izleri vardı ama Jolene yoktu. Viggo barmene baktı. "Renzo nerede?" Tam o anda Renzo denen adam nefes nefese bir hâlde içeri girdi. Kapının önünde durdu ve Giovanni ile Viggo'yu gördüğünde bembeyaz kesildi.

Giovanni, Viggo'yu bırakıp adama yöneldi. "Kız nerede?" diye sordu.

"Efendim... Kapının önünde sigara içiyordum. Dışarı çıktı ve yürümeye başladı, hava almaya ihtiyaç duyduğunu sandım. Viggo onu rahatsız etmememi söylemişti, bende onu takip ettim ama mahalleden ayrıldı." Giovanni dişlerini sıkmış çenesi kaskatı kesilmişti. Mahalle-den ayrılmıştı... Ondan kaçmıştı. "Tam onu durdurmak üzere hareketlendim ama iki adam onu bir arabaya bindirdi. Hemen Manhattan Meydanı'nda."

Giovanni bedenini saran endişeyle birlikte kanının akışını duymaya başladı. Lanet olası kan beyninin içinde hareket ediyordu. Kulakları ateş gibi yanarken nabzının sesini kilise çanı kadar kuvvetli bir şekilde duyuyordu. Renzo denen adam gençti ama senelerdir onun adamıydı. Tek bir şey yapması gerekiyordu, Jolene'i güvende tutmak fakat başarısız olmuştu. Ona doğru küçük adımlarla ilerledi ve adamın önünde durdu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, şapkasını çıkarıp elinde tutarak başını önüne eğdi.

"Ailene iyi bakılacak," dedikten sonra sol eliyle çektiği silahı adamı başından vurmak için kullandı. Bedeni ayaklarının dibine, bir kan gölüyle birlikte düşerken ayakkabıları kirlenmesin diye bir adım geriledi.

Viggo'ya doğru döndü, silahı yerine koyarken, "Dua et Viggo, onu sağ salım bulalım yoksa Renzo'nun kaderini paylaşsın," dedi. Viggo etkilenmiş görünmedi, herkes kuralları bilirdi ve kurallara uyulmaması hâlinde ne olacağını da...

"Polis dostlarımızı ara. İki adam ve hamile bir kadın. Kim ne görmüşse bilmek istiyorum. Derhal!"

On saat sonra...

Giovanni sakın kalmaya çalışa da bunu başaramıyordu. On saat geçmişti. İtalyan Mahallesi'ndeki barda volta atıyordu. Adamlarını her yere salmıştı ama kesin bir şey öğrenmeden ayrılmak istemiyordu.

Birkaç görgü tanığı bulmuşlardı. İki İtalyan hamile bir kadını zorla siyah bir Buick Electra'ya bindirilmişti. Birkaç noktadan görüldüklerine dair haber gelse de tam olarak nereye gittiklerini tahmin etmek güçtü. Şüphelendiği ilk isim Mick Rogers olsa da Jolene'i kaçıran adamlar İtalyan'dı, bu mantıklı değildi. Kendi düşmanlarından biri olabilirdi, düşmanı olmak isteyen biri olabilirdi –ki olacaktı. Eğer gerçekleri öğrendiyse onu İtalyan Mahallesi'nde vuran adam da olabilirdi. O konuyu çözmesi gerektiğini biliyordu. Yumruğunu güçlü bir şekilde duvara geçirdi. Jolene'in saçının teline zarar gelirse New York'tan Sicilya'ya kadar her bir adamı öldürürdü.

Sergio darmadağın bir hâlde bardan içeri girdi. Onun bugün döneceğini unutmuştu. Bir bu eksikti, diye düşündü. Buraya kadar koşmuş gibi görünüyordu. Birkaç derin nefes alıp verdikten sonra, "Jo'nun kaçırıldığını ne zaman söyleyecektin?" diye haykırdı.

"Şimdi sırası değil, Sergio."

Sergio onun karşısına dikildi. "Mick Rogers aradı. Jo elindeymiş ve beni çağırıyor. Gidiyorum."

"Nerede?" Giovanni'nin nabızı hızlandı. O piç kurusunu ve ailesindeki bütün erkekleri öldürecekti. Sonra da cesetlerini ateşe verecekti.

"Kentucky, Taylorsville yakınlarında bir adreste." Belindeki silahı kontrol ettikten sonra elinde tuttuğu şapkayı başına taktı. "Bana birkaç adam ver. Gidip onu alacağım."

Giovanni Viggo'ya işaret verdi. "Hayır, adresi Viggo'ya ver. Sen burada kalıyorsun, ben gidiyorum."

"Buna engel olamazsın, Kont. Bu dava ben ve Mick arasında. O piçi öldüreceğim."

Giovanni, Sergio'nun yüzüne doğru eğilirken, "Beyaz atlı prens olmak için doğru zaman değil, Sergio," dedi "Bu benim meselem. Jolene artık benim sorumluluğumda ve sen burada kalıyorsun. Seni bağlayıp alıkoymak istemiyorum. Şimdi adresi Viggo'ya söyle ve burada bekle."

Jolene yolculuğun büyük kısmında baygın olsa da ayıldığı anlarda direncini korumuştur. Adamlarla konuşma çabası sonuç vermemişti, ikisi de ya İngilizce bilmediği için ya da Jolene ile konuşmamaya kararlı oldukları için tek kelime etmemişlerdi. Birkaç sefer benzinlikte durular da Jolene çişini yaparken başında beklemeyi uygun görmüşlerdi. Hamileliği yüzünden bu ihtiyacını yok sayamazdı, küçük düşürücü duruma rağmen adamlar onu izlerken bunu yapmak zorunda kalmıştı. Hava karardığında ve gece yerini günün kızılığına bıraktığında Jolene gittikleri yerden emin olmuştu. Kentucky'i geçtiler ve Taylorsville yoluna saptılar. Bu adamlar onu Mick Rogers'a götürüyordu. Jolene kor-

kuyla burkulan midesini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Alın boğazı düğümleniyordu. Elini karnına götürüp bebeğinin yumuşak süzülme hareketlerini hissederek rahatladı. Giovanni onu kurtaracaktı, bundan emindi. Zarar görmeyecekti. Belki de çoktan yola çıkmıştı.

Taylorsville'e gelmeden yüz kilometre kadar önce bir yola saptılar. Bu yol doğruca ağaçlık bir arazinin içindeki tek katlı, beton bir binaya bağlandı. Araba geride bir toz bulutu bırakırken binanın önünde durdular. Mick Rogers ve kardeşi Tom Rogers binanın önünde dikiliyorlardı, ikisi de silahlıydı ve binanın tepesinde de birkaç silahlı adam vardı. Jolene ormanda gizlenmiş daha fazlasının olduğundan emindi. O an büyük bir endişe duydu. Kendi için değildi... Giovanni'nin onun için geleceğinden o kadar emindi ki zarar görmesi düşüncesi içini acıttı. Adamlardan biri kapısını açtığında Jolene tüm mağrurluğu ile başını dik tutarak arabadan indi. Mick Rogers'a doğru birkaç adım attı ve adamda aynı ağırlıkla ona yaklaştı fakat Jolene onun gözlerindeki öfkenin bedenine işlediğini hissediyordu.

Gözleri bedeninde gezinip karnında duraksadı. Pis bir tavırla gülerken, "Bir piç peydahlayacağını biliyordum," dedi. Jolene'in önünde duraksadı, bir tutam saçını tutup parmakları arasında çevirdi. "Sonunda kavuştuk öyle değil mi, aşkım? Aylar sonra... Gururumu hiçe sayıp düğün günümüzde beni terk ettikten sonra nihayet seni buldum."

Jolene bir adım gerileyerek onun dokunuşundan kurtuldu. "Sakın bana dokunmaya kalkma!"

Mick elini kovboy şapkasının kenarında gezdirirken, "Merak etme, şimdi değil," dedi. "Önce Sergio'yu öldüreceğim. Sonra piçinin doğmasını bekleyip onu asla görmeyeceğinden emin olacağım. Daha sonra seninle hesaplaşacağız."

Jolene'in cevap vermesine fırsat vermeden Tom'a döndü. "Onu içeri götür ve bağla. Sergio akşam burada olur."

Jolene kaç saattir orada elleri bağlı bir şekilde oturduğunu bilmiyordu ama yalnız olduğu için mutluydu. İçerideki yoğun tütün kokusu rahatsız edici olsa da bir süre sonra buna alıştı. Mick çuvaların arasından ona doğru gelirken botları zeminde ritmik bir ses çıkarıyordu.

Bir sigara yakıp sırtını kolonlardan birine yasladı. "Bir metres olmak için beni terk etmene değdi mi?" Jolene cevap vermedi. "Cevap ver bana sürtük! Sergio Russo'yu gözlerinin önünde öldüreceğim. O zaman bana cevap vermek zorunda kalacaksın." Tom hemen arkasında belirdi. "Henüz kimse yok."

"Yakında gelecek. Karnında onun piçini taşıyor. Sergio onu asla arkada bırakmaz."

Jolene sakın bir tavırla başını kaldırıp, "Çocuk Sergio'dan değil," dedi.

Mick buna bir kahkahayla karşılık verdi. "Elbette onun."

"Hayır, çocuğun babası Kont."

Jolene ilk defa onun takma adını kullandı. Kont... Giovanni diye tanıdığı o kibar, centilmen adam herkese korku salan Kont'tan başkası değildi. O korkuyu Mick'in gözlerinde de gördü. Tom endişeyle ona bakarken, "Yalan söylüyor, değil mi?" diye sordu.

Mick sigarasını yere atıp kovboy çizmesinin ucuyla üzerine bastı. "Tabii ki yalan söylüyor. Buradan, benden kaçarken zaten hamileydi. Ablası öyle olduğundan emin."

"Martha yanılıyordu," derken Jolene'in sesi kendinden çok emindi. "Ben hamile değildim. Sergio'ya kaçtım doğru ama o evli ve Kont bana yardım etti. Karnımdaki bebek onun."

Tom ufak bir şüpheyile Jolene'i süzse de Mick onun yalan söylediğini biliyordu. "Kont'un senin gibi ucuz bir fahişeyle işi olmaz."

Jolene sessiz kaldı. Mick bu planı aylardır yapıyor olmalıydı, onu aylardır arıyordu. Giovanni başından beri o adada onun ve bebeğinin güvenliğini sağlamıştı, ondan ayrıldığı ilk anda bu tuzağa düşmüştü. Kalbindeki acıyı ovuşturmak istedi ama elleri arkada bağlıydı. Korkuyordu. Bebeği ve Giovanni için korkuyordu...

Saatler geçti hava aydınlanmıştı. Jolene pencerelere kapatılan taltaların arasından sızan cılız güneş ışığını görebiliyordu. Yutkundu. Giovanni'nin gelmesi ne kadar sürecekti? Bir yandan onu kurtarmasını umarken diğer yandan zarar görmesi düşüncesiyle irkiliyordu. Mick ağaçların arasına saklanan yirmi adamdan bahsediyordu. Giovanni kaç adamla gelecekti? Tuzağı görebilir miydi? Buradan onu ve kendini sağ çıkarabilir miydi?

Mick bir sandalye çekerek Jolene'in karşısına oturdu. "Merak ediyorum, Jo. Bu kadar aydır lanet Manhattan'ın her köşesinde seni ararken, aylardır o siktiğimin İtalyan Mahallesi'ni gözetlerken sen nerede saklanıyordun?" diye sordu. "Sergio, fahişelerle gününü gün ederken sen neredeydin?"

Jolene, Sergio'nun onu bu kadar çabuk unutması karşısında yutkundu. Ona sözler verdikten sonra hızlı yaşamına geri mi dönmüştü? Ondan asla vazgeçmeyeceğini söyledikten sonra?

"Sana söyledim. Kont'un yanındaydım."

Mick öfkeli bir kahkaha atarak sandalyede öne doğru eğildi. "Yalan söylemeyi kes! Sergio'ya haber gönderdim. Onun beynini dağıttıktan sonra seni olman gereken yere, benim evime götüreceğim." Yere tükürmek için bakışlarını ondan ayırdı. Jolene'in midesi bulandı. "Seni ilk

gördüğümünden beri istiyorum, Jo. Senin için karımı öldürdüm ama sen ne yaptın? Beni bir İtalyan piçi için terk ettin!" Ayağa kalkarak az önce oturduğu sandalyeyi kaldırıp duvara attı. Tahta sandalye birkaç parça hâlinde ortalığa dağıldı.

Dışarıdan gelen silah sesleri üzerine ikisi de donup kaldı. Mick pantolonunda duran tabancasını çekti ve, "İşte geldi," dedi. O sırada dışarıda kıyamet kopuyordu, ardı ardına patlayan silahların hiçbirinin Giovanni'ye isabet etmemesi için dua etmeye başladı. Tom bir terslik olduğunu hissetmiş olmalı ki yavaşça pencereye yaklaştı. Tahtaların arasına doğru eğilip dışarı baktı. İçeride onlarla birlikte iki adam daha vardı, ikisi de kapıyı koruyordu. Tom onlara doğru dönerken yüzünde seçilen tek ifade korkuydu.

Mick sabırsızca, "Kaç kişiler?" diye sordu.

"İki araba, sadece altı kişiler."

"Sadece altı mı? Sergio piçi eceline susamış olmalı."

Tom kısık bir sesle, "Sergio'yu göremiyorum," diye fısıldadı. "Lanet piçler herkesi vuruyorlar sanki Tanrı gibiler. Bütün kurşunlar onların silahlarından çıkıyor."

Mick hızlıca pencere kenarına yürüdü ve Tom'u iterek aradan dışarı baktı. "Siktir! Siktir! Bu Kont." Mick koşar adımlarla Jolene'in önünde durdu. "Karnındaki piç kimin? Bana doğruyu söyle!"

Jolene başını kaldırıp ona bakarken ifadesi son derece rahattı. Neden bu kadar rahat ve güvende hissettiğini anlayamıyordu. "Sana zaten söyledim. Bebek onun, Giovanni'nin."

"Sikeyim böyle işi," derken bir bıçakla Jolene'in bileklerini saran ipleri kesti.

Jolene onu serbest bırakacağını düşünmüştü, ne kadar da aptaldı! Serbest kaldığı anda onu sertçe tutarak bedeninin önüne siper etti, aynı hızla silahın soğuk namlusu şakağına dayandı. Ölecek miydi? Her şey buraya kadar mıydı? Sertçe yutkundu ama gözyaşları yanaklarından süzülürken sadece sessiz kaldı. Mick'e yalvaracak değildi. Mick, Tom'a ve diğer adamlara komut verdi. Hepsi çuvalların ardına pusu kurarken kapı büyük bir patlama sesiyle ardına kadar açıldı.

Jolene'in ilk gördüğü Giovanni'ydi. Simsiyah kıyafeti ve başındaki şapka ile içeri girdi. Bir kolu montunun altındaydı, diğer elinde ise büyük bir silah tutuyordu. Tüfeğe benzese de Jolene onun tüfek olmadığını biliyordu. Uzun namlusunun hemen altında yuvarlak bir parça vardı. Kurşunların olduğu şerit o parçanın etrafına sarılmıştı. Bir savaş silahına benziyordu. O kadar korkusuz ve korkutucu duruyordu ki Jolene belki de korkmalıydı ama o an içi tarifsiz bir güven duygusuyla

doldu. Giovanni onu, Mick'i ve başına dayanmış silahı gördüğünde yaralı olan gözü öfkeyle kısıldı.

Nasihat edermiş gibi sakın bir sesle, "Kızı bırak, Mick," dedi.

"Hesabım seninle değil, Kont. Benim hesabım Sergio Russo'yla."

Jolene bu kadar korku ve endişe içinde olmasa Mick'in sesinin titrediğine yemin edebilirdi. Giovanni adım adım onlara yaklaşıırken Mick, Jolene ile birlikte geriliyordu. Giovanni içeri yalnız girmişti, bu adam deli miydi? İçeride ona pusu kurmuş üç kişi vardı. Her an vurulabilirdi. Ayrıca tek kolu neden kabanının içindeydi? Jolene bir anda buz kesti. Onu vurmuştu, sağ tarafından!

Giovanni ağzından cık sesi çıkararak onlara doğru birkaç adım daha attı. Jolene'e hiç bakmıyordu, gözleri Mick'in üstündeydi. "Kadınımı kaçırdığın anda hesaplar karıştı, Mick. Artık hesabın benimle."

Mick'in sesinden yayılan endişe ve korkuyu duyabiliyordu. Jolene'in boğazında duran kolunu sıkışından kontrolü kaybetmek üzere olduğu açıktı. "Buradan ben sağ çıkamazsam o da çıkamaz," diyerek bağırdı.

Giovanni bir kez daha sakince, "Jolene'i bırak," dedi.

"Silahını at, Kont. Adamlarım burada saklanıyor. Arka kapıyı kullanarak çıkacağım, güvenli bir mesafeye gidince orospunu bırakırım."

Jolene, Giovanni'nin çenesindeki ufak seğirmeyi fark etti ama bunu kendisinden başka biri fark edemezdi. Ufak bir hareketti, öfkelendiğine dair küçük bir işaret. Tam o anda deponun içinde üç farklı noktadan üç el silah sesi duyuldu. "Üç kişiler miydi?" diye sakince sordu.

Nasıl olmuştu da içeri girebilmişlerdi? Jolene buna kafa yorarken Mick onun boğazını biraz daha sıktı, artık güçlkle nefes alıyordu. "Sağ kolun yaralanmış. Sol elinle beni vurana kadar onu öldürmüş olurum."

Biraz daha geriledi, silahın emniyetinin açıldığını belirten sesi duydu ve Mick arka kapıya doğru ilerlerken Jolene onunla sürüklendi. Boğazından korku dolu bir hıçkırık kaçtığında Giovanni elindeki silahı yere bıraktı, çıkan gürültü deponun içinde yankılandı. Giovanni silahsız bir şekilde onlara doğru yürürken Mick şaşkınlıktan donup kalmıştı. Jolene ise Giovanni'nin planını merak ediyordu. O kadar sakin ki bir planı olmalıydı. Mick'in silahı bir anda Giovanni'yi hedef aldı. Sanki Giovanni bunu yapmasını bekliyormuş gibi gülümsedi. Jolene ne olduğunu anlamadan Giovanni belinden küçük altıpatlar silahını çıkardı – Jolene'in onu vurduğu silahtı. Güçlü silah sesi Jolene'in kulaklarının bir saniye kadar çınlamasına neden oldu. Fakat o kısacık saniyede Jolene vurulanın kim olduğunu anlamıştı. Mick Rogers'in

başından akan kan Jolene'in yüzüne ve üstüne sıçramıştı. Jolene kanın sıcaklığını yüzünde hissederken paslı kokusu burnuna dolmuştu.

Gözlerini açtığı anda Giovanni'nin kendisine bakan gözlerini gördü. Az önce birini vurmuştu, Mick'i öldürmüştü ama öyle tepkisiz ve hissizdi ki... Jolene ondan korkuyordu ama yine de kendini hızla onun kollarına atarken buldu. Giovanni silahı yerine koyduktan sonra tek kolunu Jolene'e doladı. Kulağına rahatlatıcı bir şekilde, "Güvendesin," diye fısıldadı.

Jolene başını kaldırıp ona baktı. Çok kötü görünüyor olmalıydı, kan ve gözyaşı içinde... Fakat Giovanni ona bir meleğe bakıyormuş gibi büyük bir hayranlıkla bakıyordu. Başparmağı yanağını okşarken bir anda yüzüne doğru eğildi. Dudaklarını büyük bir açlıkla öptü. Bu öpücükte özlem, hasret, korku ve şehvet vardı. Jolene öpüşüne karşılık verdi çünkü geri çekilecek kadar güçlü değildi. O an ona ve bu öpücüğe ihtiyacı vardı. Nefes sesleri hızlanırken Giovanni elini başının arkasına götürerek onu kendine bastırdı. Alt dudağını dişleriyle sıyırıp onu daha sert öpmeye başladı.

Arkalarından gelen öksürme sesiyle birbirlerinden ayrıldılar. Viggo her iki elinde de bir silahla dikiliyordu, ağzından sigarası varken, "Etraf temiz, Kont. Gidebiliriz," dedi.

Giovanni hâlâ onu kendine yapışık tutuyordu Viggo'ya bakmadan, "Adamlarını Rogers'ların çiftliğine yolla. Kadınlar ve çocuklar dışında kimse sağ kalmasın," dedi.

Jolene nefesini tuttu. Mick'in üç erkek kardeşi ve sayısız adamı olmalıydı. Taylorsville'de yaşayan suçsuz insanlarda çiftlikte çalışıyordu. Hepsi ölecek miydi? Şimdiden yirmiden fazla ceset olmuştu. Jolene için... Kaşları çatıldı. Jolene yüzünden... "Hayır," diye mırıldandı. "Lütfen. Daha fazla insanın ölmesine gerek yok. Ben iyiyim."

"Sana zarar vermeye çalıştı. Erkek kardeşleri tekrar peşine düşebilir. Benden intikam almak isteyebilirler, bunu şansa bırakamam Jolene."

Jolene ağlamaklı bir sesle, "Lütfen," dedi. "Mick'in ağabeyleri onun gibi değiller. Çalışan insanların derdi sadece ailelerini geçindirmek. Suçsuz insanları mı öldüreceksin?"

Jolene'in dudaklarına doğru eğildi. "Sana zarar veren veya zarar verme ihtimali olan herkes suçludur. Anladın mı?"

"Giovanni... Başka kimsenin ölmesini istemiyorum. Bugün olmaz. Mick'in kanı hâlâ üstümde, dışarıda sayısız ceset var. Beni buradan götür."

Bu Jolene'in son kozuydu. Giovanni derin ve bıkkın bir soluk aldı. Elini genç kızın beline koyarak onu dışarı yönlendirirken Viggo'ya eliyle bir işaret yaptı. Jolene'i arabaya bindirdi ve kendisi de yanına oturdu. Viggo ve diğer adamlar cesetleri depoya sürüklerken Jolene olanları izledi. Adamlar her yere benzin döktü. Viggo cebinden çıkardığı çakmağı çaktı ve beş dakika içinde her şey kül oldu. İçerideki bedenler de öyle. Giovanni nihayet gözlerini Jolene'e çevirdi. Kabanının içine elini sokup ceketindeki mendili çıkardı. İpek mendille Jolene'in yüzündeki kanı sildi.

"İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

Jolene sakince başını salladı. "Ben iyiyim."

Giovanni elini karnına götürerek ona dokundu. "Bebek iyi mi?"

Jolene bir kez daha başını salladı. "Biz iyiyiz."

Uzanıp Jolene'in alnına uzun bir öpücük kondurdu, geri çekildiğinde gözlerindeki o karanlığın yerini saf bir huzur almıştı. Viggo arabaya bindiğinde diğer adamlar da hemen öndeki araca geçti. "Ben fikrimi değiştirip tüm Rogersları öldürmeden gidelim buradan," derken Jolene'e bakıyordu.

Jolene nasıl yaptı, bilmiyordu ama ona gülümseyerek karşılık verdi. Sanki onun için birilerini öldürmekten vazgeçmesi çok önemli bir şeymiş gibi. Sanki ona dünyanın en romantik jestini yapmış gibi. Birilerinin hayatını bağışladığı için ona gülümsedi. Bu kulağa bir hastalık gibi gelse de Jolene onun yanında kendini sarmalayan güven duygusunu da onun kararları üzerinde etkili olma gücünü de sevmişti.

Giovanni tek koluyla ona sarılıp Jolene'i omzuna yasladı. Araba hareket ederken, "Sen gülümsediğinde içimdeki şeytanlar gülüşüne boyun eğiyor," dedi.

Bu ne demekti, anlayamamıştı ama hastalığa çoktan yakalanan ruhu huzurla doldu. Başı Kont'un omzundayken elleri de ellerinin arasındaydı. Jolene üstü başı kan içindeyken orada uyudu. Bir katilin omzunda hayatının en huzurlu uykusuna yattı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Yalnız dualarımın cevabısın. Gökyüzünden bir meleksin.
Aşkının mucizesiyle bana gelene dek çok yalnızdım.
Daha önce hiç yaşamam mı bilmiyorum. Sen benim hayatımsın.
Sen benim kaderimsin.*

NEIL SEDAKA – YOU MEAN EVERYTHING TO ME

Jolene yol boyunca ara ara uyansa da çoğunlukla uyuklamış, bol bol kâbus görmüştü. Yine de son derece sessiz bir yolculuk olmuştu. Uyandığı birkaç defa da Viggo ve Giovanni'yi İtalyanca konuşurken yakalamıştı. Ne konuştuklarını bilmiyordu ama Giovanni öfkeli görünüyordu. Araba Manhattan'ı saran yüksek ve görkemli binalardan birinin önünde durduğunda, Giovanni onun kapısını açarak inmesine yardımcı oldu. Binanın önünde siyah takım elbise ve şapkalardan oluşan bir İtalyan koridoru kurulmuştu. Hızlıca binanın içine girdiler ve asansöre binip en üst kata çıktılar.

Geniş bir salona geldiklerinde Jolene onun burada yaşadığını anladı. Yine karanlık ve klasik bir dekorasyonu vardı, ön cephedeki boydan boya pencereler içeriye ışık girmesini sağlamak için yapılmış olsa da hepsine panjurlar takılmıştı. Giovanni'nin meşhur karanlığı... Parlak koyu renk parke, tarçın ve kahve tonlarında duvarlarla birleşiyordu. Bir duvarı kaplayan modern şömineyi tamamen çevreleyen deri koltukları sıcak gösteren tek şey üzerlerindeki yastıklar ve yerdeki tüylü halıydı. Bar bölümü koyu renk aynalar ve loş aydınlatmayla süslenmişti. Barın arkası yerden tavana kadar renkli içki şişeleri ile doluydu.

Mutfığı ayıran ahşap bir panel vardı ama içeriği görebiliyordu, son derece modern ve ferahtı. Burası gerçekten de Giovanni'nin yaşadığı yerd. Bir mafya babasının böyle bir yerde yaşayacağını düşünmezdi. Malikâne ona çok daha uygun görünüyordu. Onu uzun bir koridordan geçirdikten sonra bir odaya soktu. Bu süre içinde eli hep beline sarılıydı ve Jolene ona doğru yaslanmaktan kendini alamıyordu. Koyu renk ahşap mobilyalarla dekore edilmiş bir odaya girdiklerinde Jolene onun yatak odasında olduğunu anladı. Giyinme odasındaki takım elbiseler, içerideki koku... Burası Giovanni'ye aitti.

Giovanni ona hemen ilerideki kapıyı işaret etti. "Banyo orada. Ben dışarıda olacağım. Yıkan ve rahatla olur mu? Doktoru getireceğim, sana ve bebeğe bakmasını istiyorum."

"Teşekkür ederim. Doktora gerek olduğunu sanmıyorum," derken elini karnına gezdirdi, bebek hareketliydi. "Söylediğim gibi bana zarar vermedi. Ben biraz korktum ve yoruldum, hepsi bu."

Başını sallayarak onu onayladı. "Dinlenmen için seni yalnız bırakayım."

Giovanni kapının ardında kaybolduktan sonra Jolene olduğu yerde dakikalarca boş boş dikildi. Bu yaşadıkları gerçek miydi? Yoksa bir film senaryosu muydu? Yutkundu... Bundan sonra hep böyle mi olacaktı? Hayır, diye düşündü. Artık peşine düşecek bir Mick Rogers yoktu. Giovanni onun beynini tam manasıyla dağıtmıştı. Jolene iğrenerek saçlarına dokundu ve öğürme hissiyle iki büklüm olurken kendini banyoya attı. Saniyeler içinde tuvalete eğilmiş midesindeki her şeyi boşaltıyordu. Bunu yapamazdı... Bunu kaldıramazdı... Bu çok fazlaydı.

Üzerindeki bütün kıyafetleri çıkarıp banyonun zeminine bıraktı. Altın renk ayakları olan beyaz küvet hemen karşısında davetkâr bir şekilde duruyordu. Jolene sıcak suyu ayarladıktan sonra küvet dolana kadar yere oturdu. Küvet dolunca dikkatlice içine girip oturdu ve dizlerini karnının izin verdiği ölçüde kendisine çekerek gözyaşlarını akıttı. Sıcak su tenini gevşetmiş rahatlamasını sağlamıştı. Bütün sabunları ve şampuanları kullanarak defalarca yıkandı. Tenindeki o karnın geçmesi imkânsız gibi geliyordu. Her yerden o metalik kokuyu alabiliyordu. Sanki Mick'in beyninin parçaları her yerine sıçramış gibi hissediyordu. Tekrar ağlamaya başlaması uzun sürmemişti ki Giovanni'nin sesini duydu.

"Jolene, iyi misin?"

Jolene onun kapıda dikildiğini gördüğünde kendini suyun içine doğru gömdü. Küvet çok yüksekti, bulunduğu yerden sadece kafasını ve omuzlarını görüyor olmalıydı. Yine de suyun içinde yeterince köpük olduğunu teyit etmek için etrafına baktı. "Ben... Evet. Evet, iyiyim."

"Neden ağlıyorsun?"

Jolene ona doğru baktı. Ceketini, yeleğini çıkarmıştı. Sadece beyaz gömleği, siyah pantolonu ve pantolon askılarıyla karşısında dikiliyordu. Saçları geriye doğru yatıktı ve kusursuzdu. Saatler önce bir adamı öldürmüştü. Kusursuz görünüyordu. Onun bu kadar nefis bir şekilde kötü olduğuna inanmak çok zordu.

"Bir gün içinde yaşadıklarım, senin dünyan için çok normal olabilir, Giovanni ama benim dünyam için hiç normal değil." Titreyen sesi

korkusunu ele veriyordu. Jolene banyo süngeriyile tenini bir kez daha ovalarken, "Üzerimdeki bu kan hiç çıkmayacakmış gibi geliyor," diye mırıldandı.

"Üzerinde kan yok, mio angelo. Tertemizsin."

Jolene ona kalkık kaşlarının ardından baktı. "Ama hâlâ her yerde kan görüyorum."

"İlk şoku atlatınca geçecektir," derken sakindi.

"Buna alışkınsın değil mi? Kaç kişiyi öldürdün, Giovanni?"

Omuzlarını silkerken kapının sövesine dayandı. Tek kolu sarılı bir şekilde göğsünde duruyordu, diğer eli ise cebindeydi. "Sana bunu söylemeyeceğim, Jolene," dedi.

"Bundan vazgeçmeyi hiç düşünmedin mi?"

Sanki Jolene komik bir şey söylemiş gibi güldü. "Öldürmek bir alışkanlık değil. Alışkanlıklardan vazgeçilir, öldürmekten vazgeçemezsin." Durdu ve uzun saniyeler boyunca sessiz kaldı. Jolene sıcak suyun içinde üşümüştü. Sözlerine devam ederken artık çok daha ciddiye. "Eğer vazgeçersem sıradaki ben olurum, daha kötüsü sevdiğim biri olabilir... Benim hayatım bu Jolene. Kendimi ve sevdiklerimi korumak için bir canavar gibi karşıma çıkan herkesi öldürmek zorundayım."

Jolene onun için üzülme istemese de buna engel olamıyordu. Neler yaşadığını bilemiyordu elbette ama hiçbir şey onun ne ya da kim olduğunu değiştirmiyordu. Peki, neden kafasının içinde sürekli onu haklı çıkarmaya çalışan bir parça vardı? Ona minnet duyduğu için mi? Gidecek yeri olmadığı için mi? Onu koruduğu için mi? Bunun cevabını verebileceğini sanmıyordu.

Jolene, "Banyodan çıkacağım," diye mırıldandı.

Giovanni ona içeriği işaret etti. "Senin için temiz kıyafetler aldım."

"Teşekkür ederim."

Giovanni dışarı çıkmamıştı hâlâ kapıda dikiliyordu.

"Giovanni?"

"Efendim, Jolene?"

"Banyodan. Çıkacağım." Ona anlamsız bakışlarla baktığında Jolene gülümseyerek, "Mahremiyete ihtiyacım var," dedi.

Giovanni, "Ah, tabii. Özür dilerim," derken hızlıca dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Jolene dolapta bulduğu bir havluya sıkıca sarılıp dışarı çıktı. Yatağın üzerinde kıyafetler ve yerde poşetler vardı. Anlaşılan Giovanni ihtiyacı olabilecek her şeyi almıştı. Yumuşacık yün kazağın üzerine baldırlarına kadar inen ekose desenli slopeti giydi. Çoraplar, alçak ve rahat topuklu ayakkabılarla kıyafetini tamamladı. Islak saçlarını iyi-

ce kuruladıktan sonra serbest kalmalarına izin verdi. Bir süre yatağın üzerinde oturarak bundan sonra ne yapacağını düşündü. Burada kalmazdı ama gitmek gibi bir seçeneği de düşünmek istemiyordu. Bebek doğana kadar malikâne de kalmak onun için en iyisi olacaktı.

Bir süre kendi bebeği ve geleceği için düşünüp kararlar aldıktan sonra odadan dışarı çıktı. Her adımda sanki bir tehlikeyle burun burnaymış gibi dikkatli ve sessizdi. Uzun koridoru yavaşça geçti. Salona girdiği sırada sol taraftaki kapıdan çıkan Giovanni ile karşılaştı.

“Jolene... Dinlenirsin diye düşünmüştüm.” Salonun ortasında dikilen Jolene’e yaklaşip önünde durdu. Gülümseyerek, “Çok güzel görünüyorsun,” dedi.

Jolene elini elbisesinin eteğinde gezdirirken, “Teşekkürler,” diye mırıldandı. “Çok düşüncelisin.”

Giovanni kibar bir tavırla, “Senin için her zaman,” derken gözleri parladı.

“Hâlâ inanamıyorum.”

“Neye?”

“Kont olduğuna. Bu kadar... Kötü olabileceğine.”

Giovanni dalga geçer gibi güldü. “Bir şeytan olduğum doğru.”

Jolene bu konu hakkında şakalaştıklarına inanamıyordu ama bunu sürdürdü. “Daha çok bir Azrail.”

Giovanni’nin tek gözü parladı. “Demek bir melek olduğumu düşünüyorsun, gururum okşandı.”

Bundan hiç şüphesi yoktu. Giovanni, Azrailcilik oynamayı seviyordu. Önce bir çınlama sesi duyuldu ardından asansörün kapıları açıldı. Anlaşılan şifreyi bilen herkes daireye girebiliyordu. Jolene ki-min geleceğini görmek için kapıya doğru bakarken asansörden Sergio çıktı. Genç kız donup kalmıştı, kendini saklamak istedi ama artık saklanamazdı, onu görmüştü. Hamile olduğunu da görmüştü... Fakat şaşırmış görünmedi anlaşılan çoktan biliyordu. Jolene başını kaldırıp Giovanni’ye baktı, o artık kendisine bakmıyordu.

“Saatlerdir senden haber bekliyorum. Şükürler olsun, onu kurtarmışsın!” derken sesinde hem öfke hem de rahatlama vardı.

Giovanni’nin tek kaşı havaya kalktı. “Bundan şüphen mi vardı?” diye sordu.

Sergio ona cevap vermek yerine Jolene’e doğru yürüdü ve Jolene karşı koyamadan ya da ne yapacağını düşünemedi kollarını etrafına dolayıp sarıldı. Geri çekilmeyi düşünse de bunu yapmadı ama karşılık da vermedi, elleri iki yanında sarkıyordu. Sergio’nun temiz tıraş kolonyasının kokusu burnuna doldu. Onu ilk defa göl kenarında gördüğü gibi kokuyordu.

“Senin için çok endişelendim Jo,” diye fısıldadı. Jolene onun ardından Giovanni’nin bakışlarını gördü. Öfke elle tutulan bir şey olsaydı Jolene onunkini tutabilirdi. Yutkunarak geri çekildi.

Sergio’nun boşa kalan elleri iki yanına düşerken bakışları yüzünden karnına kaydı. “Aman Tanrım! Neredeyse doğum yapacaksın. Bana ne zaman söyleyecektin?”

Jolene sakın bir sesle, “Söylemeyecektim,” dedi.

Sergio acıyla güldü, elini saçlarının arasından geçirdi. “Planın neydi?”

Omuzlarını silkti. “Bir planım yoktu. Senin yanına gelirken de bir planım yoktu. Hayattan öğrendiğim bir ders, senin planlarının hayatın umurunda olmadığı.”

Sergio kaşlarını çatı. Bakışları Giovanni’ye kaydı. Giovanni orada öylece dikilirken gözleri ikisinin üzerindeydi. “Yalnız konuşabilir miyiz? Kont. Bu kadarına izin vereceğini umuyorum.”

Giovanni, Jolene’e baktı ve Jolene onu hafif bir baş hareketiyle onayladığında, “İçeride olacağım,” dedi. İstersen buradayım demek olduğu o kadar açıktı ki... Jolene bunun için minnet duymaması gerektiğini biliyordu ama duyuyordu.

Giovanni içeriye girip kapıyı kapattığında Sergio konuşmaya başladı. “O gün bana geldiğinde kaçmak yerine yüzleşmeliydin.”

Jolene zoraki bir kahkaha attı. “Neden? Karın ve yeni doğmuş bebeğinle tanıştıktan sonra neden seni beklemeliydim? Teklifini yaptın üstelik.”

“Anlamıyorsun, Jo. Yaşadığım dünyanın kuralları hakkında hiçbir fikrin yok ve sana anlatamazdım. Bu seni tehlikeye atardı. Ben bu dünyanın bir parçası olduğum sürece kalbimle ya da kendi kurallarım-la hareket edemem. Bir Amerikalıyla evlenemem...”

Jolene kollarını göğsünde bağlayıp ondan birkaç adım uzaklaştı. “Yani en başından beri benimle evlenemeyeceğini biliyordun. Hayaller kurup sözler verirken... Benim inanmama izin verirken!”

“Seninle kaçmak istedim, Jo. Seni alıp çok uzaklara gidip izimizi kaybettirebilirdim.” Sergio’nun çaresizliği yüzünden okunuyordu. Jolene başında tüm gerçekleri biliyor olsa her şey nasıl gelişirdi, bunu asla bilemeyecekti ama kader bir şekilde yolunu çizmişti.

“Bunu asla yapmazdım. Karın ve çocuğunu ardında bırakamazsın.”

Jolene’e yaklaşp elini karnına götürdü ve ona dokundu. Jolene buna izin verdi çünkü başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. “Senin karnındaki de benim çocuğum. Onu ve kendini benden uzak mı tutacaksın?”

Jolene bir adım gerilerken, "Evet," dedi. "Onu sizin deyiminizle bu dünyadan uzak tutacağım. Doğumdan sonra beni bulamayacağınız bir yere gideceğim. Kızımı veya oğlumu burada büyütmek istemiyorum."

Sergio alaycı bir tavırla güldü. "Onun sana nasıl baktığını gördüm, Jo. Korkarım artık hiçbir yere gidemezsin."

Birkaç saniye sessiz kalarak Sergio'nun neden bahsettiği hakkında düşündü. Giovanni... Gitmek istese gerçekten gitmesine izin vermiydi? Buna cevap vermesi mümkün değildi çünkü tanıdığını sandığı adam aslında karanlık bir mafya babası, bir katildi. Sergio onun yüzündeki korkuyu fark etmiş olmalı ki ona yaklaştı. Ellerini tutarak ellerinin içine aldı.

"Seni ve bebeğimizi koruyabilirim. İstersen seni alıp götürürüm. Senden vazgeçemem. Yalanlar söyledim, hatalar yaptım ama bana inan, tüm bunlar içinde tek bir şey gerçektir." Jolene'in buz gibi ellerini sıcak avuçlarında sıktı. "Sana olan sevgim." Bir eliyle Jolene'in yüzüne uzandı ve saçını kulağının arkasına sıkıştırırken onun yanağına hafifçe değdi. Jolene bu dokunuşla pek çok şey hatırlamıştı. Gözlerini kapattı. "Orada o göl kenarında Jo, âşık olacağımı asla düşünmedim. Yoksa bu rolü oynamayı asla kabul etmezdim. Eğer orada bir peri kızına vurulacağımı bilseydim sen bana gelene kadar seni beklerdim."

Jolene gözlerini araladı ve Sergio'nun berrak mavi gözlerindeki parıltıları gördü. Onun için üzüldü. Jolene'in duyguları hâlâ canlıydı. Bu kadar kısa zamanda söküp atabileceği bir şey değildi. Fakat artık o çiftlikteki saf genç kız değildi. İsteddiği şey gerçekten bu muydu? Masum bir aşk... Kafasını iki yana salladı. Ne istediğini bilmiyordu ama artık hiçbir şey o kadar masum değildi. Jolene değişmişti, şartlar değişmişti ve hislerde öyle.

"Üzgünüm, Sergio. Artık hiçbir şey o kasabadaki kadar masum değil. Her şey orada olduğundan çok daha imkânsız. Kendi yolumda ilerlememe izin vermek zorundasın."

Sergio burnunu çekti, ağlamamak için kendini zor tutuyordu, Jolene bunu görebiliyordu. "Belki de seni bana sevdiren imkânsızlıktı."

"Anlamıyor musun, Sergio? Bencil davranma lüksümüz yok. Sen karına ve çocuğuna karşı sorumlusun ve ben de..." Elini karnına götürdü. "Karnımdaki çocuğa karşı sorumluyum." Jolene ağlamaklı bir sesle, "Ben orada olanları gördüm," diye fısıldadı. "Nasıl bir dünyada yaşadığını gördüm. O dünyada birine öfkelenildiğinde onun kafasına bir kurşun sıkıldığını gördüm. Senin önerdiğin gibi bencilce davranırsam senin ya da benim başıma ne geleceğini gördüm. Bunu çocuğuma yaşatmayacağım."

Sergio'nun kaşları çatıldı. Gerçekleri görüyordu. Jolene korkarak bir soru sormak üzere hafifçe yutkundu ve Sergio'ya yaklaşarak fısıltıyla konuştu. "Giovanni'ye güvenebilir miyim? Lütfen, bir kez olsun dürüst ol."

Sergio umursamaz bir tavırla güldü. "Hayır, o hayatımda tanıdığım en güvenilir adam." Jolene'in kalbi ezildi ama hemen sonra Sergio konuşmaya devam etti. "Fakat sana veya bebeğine asla zarar gelmesine izin vermez. Seni benden sonra koruyacak tek kişi o."

Jolene rahatlatarak tuttuğu nefesini verdi. "Bir şey daha var, Jo."

Başını kaldırıp ona baktığında Sergio'nun gözlerinde çaresizlik gördü. "Korkarım niyeti sadece seni veya beni korumak değil."

"Anlamadım?"

"Sana âşık olmasını istemezsin ve yakında bunun farkına varman için çok geç olacak."

Jolene'in kaşları çatıldı, tam ona daha fazlasını sormak üzereyken kapı açıldı. Giovanni dışarı çıktı. Jolene onun konuşmayı dinleyip dinlemediğini bilmiyordu, açıkçası önemsemiyordu. Giovanni parlak ayakkabılarıyla adımlar atarak onlara yaklaştı. "Jolene'in dinlenmeye ihtiyacı var, Sergio."

Sergio öfkesini bastırmak için dişlerini birbirine bastırıyordu. Sergio, Giovanni'nin manevi oğluydu. Böyle bir üçgenin içinde kendini nasıl bulmuştu? Her şeye rağmen Sergio'nun Giovanni'ye karşı saygı duyduğunu söyleyebilirdi.

"O zaman onu tekrar malikâneye mi götüreceksin?" Bu soruyu sanki cevabını biliyormuş gibi sormuştu.

"Bu gece burada dinlenecek ve yarın eğer isterse onu malikâneye götüreceğim."

Burnundan verdiği nefeslerle güldü. "Tahmin etmiştim."

Giovanni neyi tahmin ettiğini sormadı ama Giovanni ona bakarak, "Ben Sergio'yu geçirirken sen neden odana gitmiyorsun, Jolene? Eminim çok yorgunsundur," dedi.

Jolene'e bir anda bunu kendi fikriymiş gibi kabul ettirmişti. Genç kız itiraz etmedi, başını sallayarak yatak odasına doğru ilerledi fakat içeri girmeden önce duraksadı, sırtını duvara yaslayarak içerideki konuşmaya kulak kabarttı.

"Ondan hoşlanıyorsun?"

Bu Sergio'nun sesiydi. Jolene nefesini tuttu. Giovanni kesin bir tavırla, "Evet," dedi.

Sergio meydan okurcasına, "Sana ait olmayan bir şey için ne kadar savaşaacağını görmek istiyorum," dedi.

“Çok basit. O şey benim olana kadar,” derken sesi hem sakin hem korkutucuydu. Jolene ürperdi ve odaya girerek kapıyı ardından kapattı.

Jolene kapısına bırakılan yemeklerden yedikten sonra çöken ağırlıkla birlikte geceliğini giyip Giovanni gibi kokan nevresimlerin içinde uykuya daldı. Yorgun bedeni ve karmaşık duygularına hamileliği de eklenince bu kadar ayakta kalması bile bir mucizeydi. Gecenin bir yarısı uyandığında tuvalet ihtiyacını giderdi, tam tekrar huzurlu uykusuna dönmek üzereyken içeriden gelen yüksek sesle birlikte korkuyla sıçradı. Bir şeyler kırılmıştı. Jolene sabahlığını üzerine geçirirken bir yandan da odadan çıktı. Koridorda hızlı ama temkinli adımlarla ilerledi.

Salon karanlıktı, hiç ışık yoktu. Mobilyalar birer siluetten ibaretti. Jolene karanlığa alıştıktan sonra barın önünde Giovanni'nin görkemli siluetini gördü. Arkası dönük bir şekilde duruyordu, üzerinde takım elbisesiyle bu saatte içki içiyordu. Yoğun bir içki kokusu tüm odayı sarmıştı Jolene burnunu eliyle kapattı. Ses barın arkasındaki kırılan şişelerden gelmişti. Anlaşılan biri onlara bir bar taburesi fırlatmıştı. Giovanni...

Ona bakmadan, “Yatağına dön, Jolene,” dedi.

Jolene bu sefer onu dinlemedi. Çıplak ayaklarıyla yumuşak, tüylü halılara basarak Giovanni'nin yanına gitti. “Yaralandın mı?” diye sordu.

Giovanni'nin bir yerini kesip kesmediğini bilemiyordu. Kafasını iki yana sallarken ona döndü. O kadar düzgün görünüyordu ki kravatından yakasındaki ipek mendile kadar... Gecenin bir yarısı içki içerken sinirlenip bütün barı yıkmış olsa da saçından tek bir tel kırıdamamıştı.

Jolene işaret parmağıyla barın arkasını gösterirken, “Şişeleri neden kırdın?” diye sordu.

Giovanni derin bir nefes alırken gözlerini kapattı. “Öfkelendim.”

“Neden?”

“Çünkü seni koruyamadım.”

Jolene onu anlıyormuş gibi başını salladı. “Beni korudun. Şimdi buradayım ve sapasağlamım.”

Acı dolu bir sesle, “Gerçekten kaçıyor muydun?” diye sordu.

“Başta bunu düşündüm. Aslında sadece gidebilecek miyim görmek istedim. Mahalleden çıkınca... Yemin ederim Giovanni ben geri dönüyordum.”

Giovanni ona anlayışla baktı. “İstersen bebek doğduktan sonra gidebilirsin, bunu ayarlarım.”

Bunu isteksiz bir şekilde söylese de Jolene dürüst olduğunu biliyordu. “Bende seninle bunu konuşmak istiyordum aslında.” Sabahlığına sarınırken kollarını göğsünde bağladı. “Gitmek istiyorum. Bebek doğana kadar malikânede kalmak güvenlik için uygun olur ama sonrasında senin ve Sergio’nun beni bulamayacağı bir yere gideceğim. Neresi olduğunu henüz düşünmedim.”

Giovanni gülerek karşılık verdi. “Dünya üzerinde benim seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin, Jolene.”

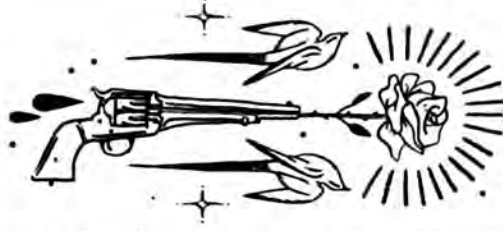
Jolene donup kaldı. Kendini nefes almaya zorladığında birkaç saniye geçti. “Bu kulağa korkutucu geliyor. Beni bir yerde zorla tutmayı mı planlıyorsun?”

Giovanni ona yumuşak bakışlarla bakıyordu. Bir adım yaklaştı, Jolene geri çekilecek mi diye baktıktan sonra bir adım daha attı. Şimdi çok daha yakınlardı. Jolene onu daha net görebiliyordu ama kendini daha küçük hissediyordu ve daha savunmasız daha kırılgan...

“Hayır, mio angelo... Demek istediğim.” Durdu ve İtalyanca bir şey mırıldandı, Jolene bunun küfür olduğunu düşündü. “Her zaman yanında olacağım. Seni ve bebeği koruyacağım. Sen uzaklara gidip yalnız olduğunu düşünsen de ben hep oralarda bir yerlerde olacağım Jolene.” Elini hafifçe uzattı, deri eldiven giyyordu. Dışarıdan yeni gelmiş olmalıydı, uzun kabanı hemen diğer sandalyenin üzerindeydi. Dışarısoğuk olduğu için mi yoksa eline kan bulaşmaması için mi eldiven taktığını düşünmemeye çalıştı. “Elini verir misin?”

Başta tereddüt etse de ona elini uzattı. Parmakları, deri eldivenin altından Giovanni’nin sıcaklığını hissetti. Giovanni elini tutarak kalbine götürdü. Ona bir şey anlatmak ister gibi gözlerine bakıyordu ve Jolene anlıyordu. Bu his o kadar yoğun bir şekilde oradaydı ki... Ağlamak üzereydi. Jolene farkında olmadan ona biraz daha yaklaştı. Artık koyu renk takım elbisesinin kumaşı, Jolene’in beyaz ipek ve dantel geceliğinin zarif kumaşıyla karışıyordu. Tenleri kumaşların altından birbirini buluyordu. Hafifçe eğildi, sıcak nefesi yüzüne vurdu. Burnu burnuna değiyordu.

“Böyle bir şeyden asla kaçamazsın.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Senin dudakların ve benimki. İki yudum şarap...
Anılar bundan yapılır.*

DEAN MARTIN – MEMORIES ARE MADE OF THIS

İçinden bir ses 'kaç' diye bağıyordu. Uzaklaş, tehlikeydesin ama Jolene o sese kulaklarını tıkamıştı. Giovanni ona bu kadar yakinken tüm seslere sağır oluyordu. Bu adamda bir şey vardı. Tılsımlı bir nesne gibi Jolene ondan vazgeçemiyor, uzaklaşamıyordu. Onu bu kadar çekici kılan şey neydi? Ona âşık olmuyordu ama ihtiras ya da şehvet -adı her neyse- duyduğu kesindi. O Sergio gibi genç, güzel, atletik ve alaycı değildi. O, daha çok sert, erkeksi ve eril bir güzellikteydi, aynı zamanda kibar ve ne istediği bilen bir adamdı.

Boğazının gerisinden, "Kahretsin," diye hırladı. "Yüzünü süsleyen bu dudaklar ruhumu baştan çıkarıyor."

Jolene bakışlarını ona doğru kaldırdı. Bu sessiz bir onaylamaydı. Nasıl bir insana dönüşüyordu? Giovanni'yi arzulamaması gerekirdi. Ama arzuluyordu. Hem de bu his o kadar şiddetliydi ki karşı koyacak gücü kendinde bulamıyordu. Elleri, Jolene'in yanaklarını kavradı ama Jolene onun dokunuşunu maskeleyen eldivenler yüzünden rahatsız hissetti. "Eldivenler," diye mırıldandı.

Giovanni eldivenleri çıkarıp yere, ayaklarının dibine attı. Çıplak elleri tekrar yüzünü kavradı ve dudakları Jolene'in dudaklarıyla buluştu. İçki tadı yoğundu belki de Jolene'in başı bu yüzden dönüyordu. Giovanni kontrolünü kaybetmiş gibi aceleci, hoyrat ve sertti. Yeni çıkmaya başlayan sakalı tenini çiziyor ama Jolene bu histen hoşlanıyordu. Adama yaslandı, kendi yumuşaklığına tezat oluşturunuyordu. Dilleri aceleyle birbirine karışırken dudakları daha fazlasını istiyordu.

"Bu gece buraya gelmemeliydin, sevgilim. Uyumaya devam etmeliydin. Ben direniyordum."

Tüm sözcükler dudaklarından kesik kesik çıkıyordu. Jolene'in de nefesi kesiliyordu. Boşta kalan ellerini kaldırarak Giovanni'nin boynuna doladı. Bu çok büyük bir hataydı. Giovanni'nin göğsünden erkeksi ve vahşi bir ses yükseldi. Aynı hızla yüzündeki dokunuş yok oldu ve sabahlığı üzerinden

sıyrıldı. Askılı, ince geceliği açığa çıktığında ürperdi. Giovanni elinin tersini çıplak omuzlarında gezdirdi.

“Yumuşacık ve pürüzsüzsün, mio angelo. Her anlamda benim tam tersim.”

Jolene, “Gio,” diye inledi. Bu bir yakarıştı, bir onaylamaydı. Giovanni ne anlamak isterse oydu. “Neden böyle hissediyorum?” diye sordu. “Bu çok yanlış.”

Çıplak omuzlarını öperken, “Bazen melekler de günah işlemeyi düşler, tıpkı şeytanın iyiliği düşlediği gibi,” dedi.

Bu doğru olabilirdi. Annesi her zaman bir günahkâr olduğunu söylerdi. Bu yüzden her zaman cezaya kalan çocuk olurdu. Kiliseye gittiğinde herkes başını önüne eğip dua ederken Jolene hayaller kurardı. O bir günahkârdı. Yaradılışı buydu ve bu yüzden cehennemde yanacaktı. *Tanrım, beni affet! Şehvetin pençesinde, şeytanın kollarında tövbe kâr olamayacağımı biliyorum ama senin merhametine sığınıyorum, diye mırıldandı.* Öpücükleri geçtiği her yeri mühürlerken Giovanni’nin parmakları geceliğinin askılarını kavradı ve yavaşça omuzlarından sıyırdı. Geceliğin üst kısmı karnının üzerine sıyrılmıştı, göğüsleri açıktaydı. Giovanni onlara iştahla baktı. Jolene neredeyse çınlı çıplakken o ipek mendiline kadar giyinikti. Jolene onun ceketini omuzlarından sıyırdı ve yere düşmesine izin verdi.

Eli kravatına gitti, titreyen elleriyle onu çözmeye çalışırken Giovanni onu durdurdu. “Jolene, kıyafetlerimi çıkarırsan seni alırım. Bunu yapmamı istemiyorsan ki istememelisin, onları çıkarma.”

Jolene bunu istediğini yüksek sesle itiraf edecek değildi, istiyordu ama yapmaması gerektiğini de biliyordu. Giovanni’yi arzuluyor olması ona güvendiği, inandığı, tüm yalanlarını affettiği ya da kendi hislerinden emin olduğu ve sağlıklı düşünebildiği anlamına gelmiyordu.

“Sadece üstündekiler,” derken sesi titredi.

Giovanni bunu ona bırakmadan kravatını çözüp yere fırlattı. Pantolon askılarını aşağıya indirdi. Gömlek düğmelerinin iki tanesini sakince açsa da diğerlerini kopardı. Fırlayan düğmeler her yere dağıldı. Şimdi göğsü Jolene’in istediği gibi çıplak kalmıştı. Tüm yaralarıyla karşısındaydı. Jolene kendi açtığı yaraya baktı. Üzeri gazlı bezle kapalıydı.

“Üzgünüm,” dedi.

Giovanni gülümsedi. “Hak etmiştim.”

Jolene’de onun gülüşüne karşılık verirken, “Hak etmiştin,” dedi. “Kolundaki askıyı da çıkarmışsın.”

“Bana göre değil.”

“Doktor takmanı söylediyse takmalısın.”

Giovanni ona uzanıp kendine çekti. “O zaman seni nasıl kucaklarım?”

Jolene’in itiraz etmesine fırsat vermeden dudaklarını tekrar öptü. Jolene inleyerek ona karşılık verdi. Bu nasıl hastalıklı bir duyguydu ki bu adam-

dan korkarken, nefret ederken aynı zamanda kollarında olmaktan başka bir şey arzulayamıyordu? Giovanni'nin elleri dolgunlaşmış ve arzudan ağırlaşmış göğüsleriyle buluştu. Onları bir bulutu okşar gibi hafifçe okşarken parmak uçlarıyla belirginleşip şişen göğüs uçlarına dokundurdu.

"Ne kadar güzel tomurcuklar, sevgilim," diye mırıldanırken dudaklarını aşağıya kaydırды. "Tadına bakmamın sakıncası var mı?" diye sorsa da Jolene'den cevap beklemiyordu.

Önce göğüslerinin üst kısımlarında dudaklarını gezdirdi. Jolene başını geriye atarak inledi. Yasak, günahkâr ve haz doluydu. Onu hafifçe öpüyor, hafifçe dokunuyor ama Jolene her şeyi çok net hissediyordu. Giovanni'nin dudakları meme başını kavradığında Jolene haykırıp onun saçlarına yapıştı. Mükemmel saçlarını sonunda bozmuştu. Onu kendine bastırırken içinde en ufak bir utanma duygusu yoktu. Önce dişleri onu kışkırtıyor hemen ardından dili yatışmasını sağlıyordu. Bacaklarının arasında yoğun bir ağırlık ve ıslaklık hissediyordu.

"Gio," diye haykırınca Giovanni başını kaldırıp ona baktı. "Bana böyle söylemene bayılıyorum."

Jolene'in yanakları kızardı. "Bende İtalyan aksanıyla Jolene demene..."

Daha önce tam adının kullanılmasından hoşlandığı hiç olmamıştı. O hep Jo olmuştu. Küçük, masum bir kasaba kızı ama Giovanni, onun adını dünyanın en çekici kadınıymış gibi söylüyordu. Ağzının içinde yuvarladığı harfler ve hırıltılı ses tonuyla Jolene demesi ilk günden beri onu etkiliyordu.

"İtalyan aksanıyla sana çok edepsiz şeyler söylerken, söylediklerimin çok daha fazlasını yapmak istiyorum."

Jolene bu vaat ile sarhoş olmuştu. Giovanni ellerini üzerinden çektiğinde hayal kırıklığıyla doldu.

"Gel, benimle."

Jolene onu yatak odasına götüreceğini düşünmüştü ama Giovanni doğrudan koltuklara yöneldi. Köşeli koltuk çok büyüktü, bir köşeden bir köşeye uzanırken bütün oturma alanını kaplıyordu. Jolene'i oturturken kendi de hemen önünde dizlerinin üzerine çöktü. Böylesine güçlü ve kudretli bir adam onun önünde diz çökerken son derece rahattı. Jolene'in ayak bileklerini kavrayıp yumuşakça öptü. Dudakları yukarı çıkarken Jolene başını koltuğun arkasına yaslamıştı. Öpücükler baldırına ulaştı ve yukarı doğru ilerlemeye başladı. Uyluklarına geldiğinde Giovanni durdu, Jolene ona durma demek istese de nefesini düzenleyip konuşamayacak durumdaydı.

"Jolene," diye fısıldadı. "Tadını arzuluyorum."

Jolene ne söyleyeceğini bilemiyordu bu yüzden sadece nefes alıp verdi. Giovanni onun bacaklarını iki yana açarken engel olmadı. İçinde çamaşır olmadığını gördüğünde İtalyanca mırıltısını işitti. Başını bacaklarının arasına sokarken geceliğini iyice yukarı doğru sıyırdı. Ağzı bu sefer kadınlığının hemen üzerindeydi. İlk nefesini hissediyordu. Dili yavaşça kadınlığının du-

daklarına değdiğinde Jolene kasılarak bedenini gerdi. Giovanni bu hareketi karşısında durmuştu.

Ağlamaklı bir sesle, "Gio," dedi. "Lütfen, durma."

Giovanni beklediği onayı almanın vermiş olduğu güvenle dilini bir kez daha aşağıdan yukarı doğru kaydırды. Elini kullanarak kadınlığının dudaklarını birbirinden ayırdı ve ağzını oraya yasladı. Kadınlığından sızan zevk sıvısı, onun tükürükleri ve onları birbirine karıştıran o muhteşem dili... Dili yavaşça deliğinden içeri kaydığında Jolene çığlık attı ve hemen ardından birinin onu duymasından endişe ederek eliyle ağzını kapattı.

Giovanni ara vererek ona bakarken, "Bağır, tesoro. Kimse seni duyamaz. Burada bizden başka kimse yok," dedi.

Jolene rahatlamalı mıydı? Yoksa endişe mi etmeliydi?

"Ağzında yasak elmanın tadı kalmış Âdem gibiyim." Jolene ona baktı. Giovanni'nin ateş saçan gözleriyle kendi gözleri buluştu. "Bu tatlı günaha devam mı etmeliyim? Yoksa yol yakırken dönmeli miyim?" diye sordu.

Jolene ilk defa cesaret gösterdi ve kendisinden beklenmeyecek şekilde ben-cil davrandı. Ona bakarak, "Eğer şimdi durursan," dedi. "Seni tekrar vururum."

Giovanni erkeksi bir kahkahayla güldü. Fakat ifadesi hızla ciddileşti. Dudakları tekrar olması gereken yere Jolene'in bacaklarının arasına döndü. Ufak öpücüklerin her birinin sonunda dilinin darbesi geliyor bu Jolene'i kendinden geçiriyordu. Giovanni'nin parmaklarından biri kadınlığından içeri kaydığında bedeni kasıldı.

"Rahatla sevgilim. Kendini bana bırak." Jolene onu dinledi ve rahatladı. "Ne kadar küçük, dar, ıslak ve sıcaksın, Jolene... Bu çok davetkâr bir karşılama." Parmağı içine çok yavaşça girip çıkarken dili kadınlığındaki o küçük tomurcuğun etrafında geziniyordu. Jolene farklı bir hareketlilik hissedince ona baktı. Pantolonunun fermuarını açmış elini içeri kaydırmıştı. Kendini okşuyordu! Bu çok uygunsuz, edepsizdi ama bir şekilde Jolene'i ateşliyordu. Giovanni dilinin hareketlerini yoğunlaştırmış, parmağının içindeki hareketi sertleşmişti. Kendini yavaş ve yumuşak bir tempoda okşuyordu. Sanki avucunda değil de Jolene'in içinde gidip geliyordu.

"Gio... Gio... Gio..." Jolene defalarca onun adını haykırmak istiyordu. Bedeni arzuyla titriyordu.

"Rahatla mia bella. Gevşe ve kendini bana ver. *Voglio te, Ho bisogno di te*, Rahatla Jolene, gelirken nasıl olduğunu görmek istiyorum."

Jolene yarı İtalyanca yarı İngilizce yakarışlar karşısında çaresizdi. Bedeni onu bir girdaba sürükledi ve Jolene kollarını iki yana açarak kendini özgür bıraktı. İçinde biriken tüm duygular akarken ağzından durmadan onun ismi döküldü. "Gio..."

Giovanni aynı saniyelerde kükredi. Onun da dudaklarının arasından tek bir isim çıkıyordu. Jolene... Kasılan ve titreyen bedeni, elinin hızlanan hare-

* Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. (İtalyanca)

keti, her şey çok günahkâr ve güzeldi. Fakat Jolene kendini yetersiz hissetti. Ona istediği şeyi vereceğini biliyordu, Giovanni ondan ne isterse alabilirdi ama yapmamıştı. Peki ama neden? Jolene'in gözleri hemen önünde yükselen karnına kaydı ve bakışları dondu. Karnında bir çocuk vardı, başkasının çocuğu... Neden onunla sevişmek istesindi ki?

"Yeterince çekici değil miyim?" diye sorduğunda Giovanni yorgun ama tatmin olmuş bakışlarla ona baktı. Jolene gözleriyle karnını işaret etti. "Benimle sevişmek istememeni anlıyorum aslında. Hamileliğimin sonlarındayım ama..."

Giovanni onun sözünü kesti. "Seninle sevişmek istemediğimi mi düşünüyorsun? Ben senin için ölüyorum, Jolene. Ellerim yerine senin o sıkı kadınlığında olmak için her şeyimi verirdim ama yapamam. Bunun senin bebek bekliyor olmanla hiçbir ilgisi yok. Bu tamamen duygusal sevgilim. Sen duygularından, ben de senden emin olana kadar bunu yapmayacağıma dair kendime söz verdim."

Jolene, "Seni arzuluyorum," diye fısıldadı.

"Bu bana yetmez. Her parçana sahip olmalıyım. Dudaklarına, amcığına ve kalbine. Beni anlıyor musun?"

Jolene bu kaba konuşma tarzı karşısında donup kaldı. Kısa bir an sonra Giovanni'nin ne söylediğini anladı. O aşk bekliyordu. Jolene'in ona veremeyeceği tek şeyi... Jolene başını sallayarak onu onayladı fakat cevap vermedi.

Yavaşça geri çekilip kendini toparlarken erkekliğini pantolonunun içine itti. Gülererek, "Şu hâle bak, bir ergen gibi pantolonuma boşaldım," dedi. "Bir de seni arzulamadığımı iddia ediyorsun."

Jolene'in eteğini düzeltti ve Jolene, geceliğinin askılarını hızla toplayıp göğüslerini gizledi. Giovanni konuşmaya devam etti. "Sergio'yu hâlâ seviyorsun, bunu anlıyorum ve sana kızmıyorum, Jolene. Keşke önce ben seni bulsaydım, keşke karşına önce ben çıksaydım ama seni önce o gördü."

Jolene'de birkaç sefer bunu düşünmek için kendine izin vermişti. Sergio'dan önce, Giovanni ile karşılaşsa her şey nasıl olurdu? Sergio'ya değil de Giovanni'ye âşık olsa... Daha kolay olmazdı, bunu biliyordu ama diğer yandan Giovanni ona hak ettiği aşk ve arzuyu verirdi. Yerinden kalkarak Jolene'in yanına oturdu.

"İkinize de değer veriyorum. Eğer kalbinde Sergio yerine başkası olsa..." Duraksadı Jolene'e kilitlenmişti.

Jolene dudaklarını nemlendirmek için dilini kullanırken, "Ne yapardın?" diye sordu.

"Onu öldürürdüm."

Jolene uzun saniyeler boyunca sessiz kaldı. Bu kadar ileri gider miydi? Elbette giderdi... Jolene onun ne olduğunu aklından çıkarmaya çalışsa da bu gerçektir. Sadece dürüst olduğu için sevinecek değildi.

"Bu kulağa sağlıklı ya da normal gelmiyor."

Giovanni ona yaklaştı, nefesi yüzünü okşarken mantıklı düşünmek çok ardu. "Çünkü sana karşı hissettiğim hiçbir şey sağlıklı ya da normal değil. Dürüstlük istiyordun, bende sana dürüstçe cevap veriyorum. Sergio bu hayata değer verdiğim tek insan olsa da seni ona verme konusunda istekli değilim. Fakat eğer seçtiğin oysa ben seni almadan önce bu seçimi yapmalısın. O küçük bedenini bana verdiğinde bunun geri dönüşü olmaz."

Jolene bu sözlerin ağırlığı karşısında sertçe yutkundu. "Sergio bir seçenek değil."

Giovanni, Jolene'in yanından kalktı ve salonun diğer ucuna yürüyüp bardan bir puro alıp yaktı. İçine nefesi çekerken orada Jolene'den uzakta kalmayı tercih etti. "Yakında olabilir," derken uzaklara dalmıştı.

"Bu ne demek?"

Puronun dumanının ardından ona bakarken, "Yakında boşanması hayatını tehlikeye atmayacak," dedi. "Kayınpederi bana yanlış yaptı ve ben yanlışları en ağır şekilde cezalandırırım."

Jolene az önce söylediği şeyi göz ardı ederek ayağa kalktı. "Tek sorun Sergio'nun evli olması değil. Sergio beni kandırdı, benimle bir hayatı olmayacağını bile bile inanmama izin verdi. Karısıyla tanıştım. O kadar tatlı, güzel, genç ve âşık ki... Ben onun mutluluğunu bozacak, yeni doğmuş bebeklerini babasından uzak tutacak kadar kötü kalpli değilim." Duraksadı, kalbini ezen şeyi ona itiraf etmek istemiyordu ama konuşmaya bir kere başlamıştı. "Sergio'nun beni gerçekten sevdiğini düşünmüyorum. Ben ona uygun biri değilim. Benden etkilendiği doğru olabilir belki ona farklı geldim, bilmiyorum ama bana gerçekten âşık olduğuna inanmıyorum."

Mick'in söylediği şey aklına geldi. Sergio başkalarıyla birlikte oluyordu... Ama onun aşkına inanmaması bu yüzden değildi. Onu suçlamıyordu. Aynı şeyi kendisi de yapıyordu. Kalbi başka bir adama aitken bedenini Giovanni'ye sunuyordu. Bir erkek için durum daha farklı olmalıydı. Annesi her zaman erkeklerin şehvetin kölesi olduğunu, Tanrı'nın kadınlara bunu yasakladığını söylerdi. Jolene'in hisleri yasak dinlemiyordu.

Giovanni uzun süre sessiz kalınca konuşmanın sonlandığını düşündü ama Giovanni ağır ağır konuşmaya başladı.

"Hâlâ onu sevmiyorum demedin, mio angelo."

"Ben ne hissettiğimi bilmiyorum, her şey çok karışık."

Jolene, Giovanni ile olmasının da çok kolay olmayacağını farkındaydı. Evli olması bir yana Giovanni'de ona bir gelecek veremezdi. Sergio'nun dediği şeyi hatırladı. Bir Amerikalı ile asla evlenemezdi ve Giovanni'de öyle... Fakat o zaten ona romantik vaatlerde bulunmamıştı. Evlilik, huzur dolu bir yuva ve bahçede koşturan çocuklar olmayacaktı. Her iki alternatifte ona bunları veremezdi. Jolene hiçbir zaman bunların hayalini kuran o kasabalı kızlardan olmamıştı. Yine de romantik olmadığını da söyleyemezdi. Doğru bir adamla, onu ateş gibi yakan bir adamla tüm bunları yaşamak isterdi.

"Ben artık yatsam iyi olacak."

Giovanni başını sallayarak onu onayladı. "*Buona notte,*" Jolene."

"İyi geceler, Gio."

Giovanni'nin dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılırken Jolene onu orada bırakıp odasına girdi.

Onu malikâneye göndermişti. Güvendeydi, rahatlamış hissetmesi gerekirdi ama hissedemiyordu. Onu yanında istiyordu, günün her anında onu çevresinde görmek istiyordu. Kokusu salona sinmişti, yatak odasına da öyle... Elini koltukta gezdirerek onu ve dün akşamı hayal etti. Nasıl zevkle kıvrandığını, nasıl inlediğini, adını nasıl kısaltarak ve samimiyetle söylediğini, kadınlığının onun için nasıl ıslandığını ve gevşediğini... Onun için tam anlamıyla ölüyordu. Onu almak istiyordu, üzerinde hak iddia etmek ve buna saygı duymayan herkesi öldürmek istiyordu. Sergio ile olan bütün konuşmalarını dinlemişti. Onları bir arada görmek, ellerinin Jolene'e değmesi bile kıskançlıktan kıvranmasına neden olmuştu. Eğer Jolene onu seçerse ne yapacağını kestiremiyordu. Sergio onun oğluydu, ona çok değer veriyordu fakat mesele Jolene olunca onu kimseyle paylaşamazdı. İsterse Sergio'yu seçebileceğini söylerken buna kendi bile inanmamıştı. Böyle bir şeye asla izin vermezdi. Giovanni ona göz koyduğu andan itibaren Jolene seçme şansını kaybetmişti.

Asansörün kapıları açılınca Giovanni daldığı düşüncelerden çıkıp hafifçe arkasına döndü. Viggo onu başıyla selamladı. Gömleğinde kan lekesi vardı, anlaşılan alt katta sorguladığı adam ölmüştü.

"Jolene'i kaçıran İtalyanları bulduk. Bir süredir mahalleyi izliyorlarmış. İtalyan oldukları için dikkat çekmemişler."

Giovanni dişlerini birbirine bastırırken, "Kim için çalışıyorlar?" dedi. Tek öğrenmek istediği buydu. O piçler zaten ölecekti ama önce acı çektiklerinden emin olacaktı. Giovanni bu işin altında Romanoların olabileceğini düşünse de korkak Fredrico'nun bu kadar ileri gideceğini sanmıyordu. Başkası olmalıydı.

Viggo kaşlarını çatarak, "Görünüşe göre Luigi Manfredi," dedi.

Giovanni tahmin etmişti. Onu İtalyan Mahallesi'nde kurşunlattıktan sonra sevdiği kadının kaçırılmasına yardım etmişti. Suçu Mick Rogers'a atıp bu işten kurtulacaktı. O hâlde Sergio'nun, Jolene ile olan ilişkisini öğrenmiş olmalıydı. Diğer yandan onu öldürmeye çalışmasının sebebi neydi? Luigi Manfredi ile hesaplaşması gerekiyordu. Sergio'nun kayınpederi çizgiyi aşmıştı. 1920'lerden beri beş aile arasında şiddetli bir savaş çıkmamıştı. Bu kadar sessizlik mafya aileleri için fazlaydı. Padrino ne yaparsa yapsın Giovanni savaş başlatacaktı. Manfredi, Brooklyn bölgesini kontrol ediyor olsa da bağlantıları yüzünden İtalya'da kalıyordu. Brooklyn'e o yokken *Soldato*** olarak atadığı adamı Stracci bakıyordu. Stracci, Viggo kadar kurnaz ve gözü pek değildi. Giovanni ona tuzak kurmak istese kurardı ama bu bir işe yaramazdı. O Manfredi'nin kanını akıtıp ruhunu ebedi cehenneme göndermek niyetindeydi.

* İyi geceler. (İtalyanca)

** Asker. Bölgeleri yöneten şefler suça bizzat karışmaz, bunu Askerler aracılığı ile yaparlardı.

"İtalyan Mahallesi'nden güvenilir adamlar bul. Brooklyn faaliyetlerini tehdit etsinler. Ardında bizim olduğumuz bilinmemeli. Manfredi gelecektir ve o geldiğinde ben orada onu bekliyor olacağım."

Viggo onu onayladı. "Sergio'yu haberdar edecek misin?"

Giovanni derin bir nefes aldı. Sergio'ya güveniyordu, kayınpederinin tarafını asla tutmazdı ve bu bir şekilde onun da işine gelirdi. Sergio çok yakında Brooklyn'in kralı olacaktı. "Evet, onu ara ve buraya gelmesini söyle."

Viggo çıkmak üzereyken, Giovanni'ye doğru döndü. "Adamlardan biri sorgu sırasında öldü. Diğerini ne yapmamı istersin?"

Giovanni yerinden kalkarken, "Acı çekmesini sağlayacağım," dedi. "Ölmeden önce kadınımı kaçırmamanın cezasını çekecek ve bunu ben yapacağım."

Sergio geldiğinde Giovanni üzerindeki kanı temizliyordu. Ceketini çıkarıp yere atarken ona barı işaret etti. "Bize iki brendi doldur. Seninle konuşmam lazım."

Sergio şüpheyle ona baktı. "Jo ile mi ilgili?"

Giovanni, Jolene'i sormasından rahatsız olsa da bunu belli etmedi. Sakin bir sesle, "Hayır," dedi. "Jolene'i malikâneye gönderdim. O güvende. Konuşmak istediğim konu kayınpederinle ilgili."

Sergio iki bardakla oturma alanına geldi. Bardaklardan birini Giovanni'ye verdikten sonra tam karşısına yerleşti. "İtalyan Mahallesi'nde bana tuzak kuran Luigi Manfredi'ymiş."

Sergio büyük bir şokla ona baktı. "Bunu yapamaz. O korkağın tekidir."

Giovanni'de öyle sanıyordu. Onu tehdit olarak görmemişti. Papa'ya yakın, din adamlarını çevresine toplamış, İtalya'da saygı gören bir Katolikti. Beş aileden biri olsa da hiçbir zaman olaylara dahil olmamış, bütün işi Stracci ve adamlarına yaptırmıştı.

"Bu kadar da değil. Jolene'i kaçıran İtalyanları yakaladık. Onları Luigi Manfredi tutmuş. Jolene'i kaçırp Mick Rogers'a teslim etmelerini istemiş." Sergio'nun kaşları çatıldı. "Anlaşılan karın babasıyla biraz dertleşmiş."

Sergio bir anda ayağa fırladı. Yüzü öfkeden kızarmış, dişlerini birbirine bastırıyordu. "O Manfredi piçini öldüreceğim!"

Giovanni onaylamaz bir cık sesi çıkardı. "Fevri hareket edemeyiz, Sergio. Zamanı gelince onu ben öldüreceğim. Kimin tarafında olacağına ise sen karar vereceksin. Büyük bir savaş çıkacak. Padrino bundan hoşlanmayacak. Fakat ben geri adım atan taraf olmayacağım."

Sergio'nun aldığı derin nefeslerle göğsü kalkıp iniyordu. "Ben her zaman sana sadığım. Bunu biliyorsun."

Giovanni başını salladı. "Brooklyn'i karıştıracam. Sen karına bir şey belli etme. Manfredi'yi buraya çekeceğim ve onun işini halledeceğim. Bunu yaptığımda Brooklyn'in Caporegime'si olacaksın."

Sergio içkisini tek dikişte içti. "Bunu istemediğimi biliyorsun. Hiçbir bölgeye Caporegime olmak istemiyorum."

"Böyle bir seçim şansın yok, Sergio. Sen benim veliahdımsın ve seni bunun için yetiştirdim. Ben öldüğümde Manhattan'dan da sorumlu olacaksın. Padrino sendeki bu güçten hoşlanmayacak ve diğer aileler seni tehdit edecek. Bunları göğüslemek zorundasın. Zayıf olamazsın!"

Sergio kabullenmiş bir tavırla karşısında sessizce dikilmeyi sürdürdü. "Anna'ya ne olacak?"

"Babası ölünce ona bir bağlılığın kalmayacak. İstersen onu boşayabilirsin. Bebek kız olduğu için onu Anna yetiştirebilir. Ya da evliliğine devam edersin, seçim senin."

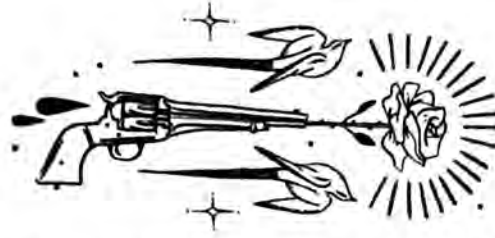
"Jo ile evlenme şansım olmayacak."

Giovanni ona delici bakışlarla bakarken bunu fark etmemesini umdu. "Caporegime olarak böyle bir şey yaparsan her zaman dışlanırsın. Kimse Amerikalı bir gelini kabul etmez. Her zaman daha fazla tehlike altında olursun ve Jolene böyle bir dışlanmayı kaldıramaz. Diğer yandan seni hiçbir koşul altında istemeyeceğini de söyleyebilirim."

Sergio öfkeyle güldü. "Kendine çok güveniyorsun, Kont. Ama seni asla sevmeyecek. Beni sevdiği gibi asla!" Giovanni'ye doğru yürürken öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Sergio hâlâ çok gençti ve öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Şimdi benim yanımda öyle değil mi? Bu sefer kendi isteğiyle."

Sergio başını dik tuttu. Bu gururlu tavrı ona kendi gençliğini hatırlatıyordu. "Sadece sözde iyiliğini takdir ediyor," dedi. "Birinin iyiliğini takdir etmek, sevmek ile aynı şey değildir."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bay Uykü Perisi, bana bir rüya getir. Onu gördüğüm en sevimli şey yap. Ona güller ve yonca gibi iki dudak ver. Ve ona yalnız gecelerinin bittiğini söyle.

THE CHORDETTEs – MR. SANDMAN

Mart 1947

Enrico'nun babasının bir mafya olduğuna inanamıyorum! Bunu bana neden söylemedi? Neden sakladı? Giovanni, onu ve babasını davetli listesine eklemişti. Partide oradaydı. Ben etrafta dolaşıp mutlu ev sahibesi rolünü oynarken gözleri hep benim üzerimdeydi. Şaşkınlık, öfke ve hayal kırıklığı ile sarmalanan bedenim Enrico'yu hiç tanımadığım gerçeğiyle yüzleşiyordu. Onun kollarındayken Tanrı'ya karşı büyük bir günah işlemiştim hem de her anında... Ama o kendini bana tanıtmaya zahmetine bile girmemişti. Enrico Di Favara... Giovanni onu böyle tanıtmıştı. O bütün gerçekleri başından beri biliyordu. Ben ona masum bir ressamı âşık olduğumu söylerken kim bilir bana nasıl da gülmüştü?

Gece davet son bulduğunda onun üzüm bağlarına doğru ilerlediğini gördüm ve takip ettim. Beni kolları arasına aldığı anda kaçmaya çalışmadım. Hâlâ benim için Enrico'ydu. Ona sadece birini öldürüp öldürmediğini sordum. Hayır, dedi. Bir mafya babasının en küçük oğluydu ve bu dünyadan uzak duruyordu. Onun tek istediği basit bir ressam olmaktır.

Geri dönmüştü... Burada güvende idi ve bundan emindi. Kendisi ya da bebeği için endişelenmesine gerek yoktu ama biri için endişeleniyordu. Giovanni için... Özellikle onun nasıl bir dünyanın içinde olduğunu gördüğünde her zaman tehlikede olacağını anladıktan sonra. Jolene malikâneye döner dönmez Giulia'dan günlüğe devam etmesini istemişti. Artık çok daha fazlasını öğrenmek zorundaydı. Giulia elini sayfaların arasında gezdirdi, kaşlarını çatmıştı. Jolene ne olduğunu görmek için hafifçe yerinde doğruldu. Arkasında yastıklar diziliydi, bu daha rahat oturmasını sağlıyordu.

"Bir sorun mu var?"

O anda sorunu gördü. Sayfalar yırtılmıştı. "Mart 1947'den doğrudan Şubat 1948'e geçiyor," derken Jolene'e baktı.

"Sayfaları Alessia yırtmış olmalı. Günlük ondan başkasının eline geçse onu bulamazdım." Heyecanla, "Devam et, Giulia başka neler olmuş öğrenebiliriz," dedi.

Giulia başını sallayıp okumaya devam etti.

Şubat 1948

Onu öldürdün!

Onu öldürdün hem de gözünü bir an bile kırpmadan. Benim gözlerimin önünde silahını çekip onu kafasından vurdu. Enrico ayaklarımın dibine yığılırken gözleri hâlâ açıldı ve bana bakıyordu.

Jolene donup kaldı. Giulia'da susmuştu. Giovanni, Enrico'yu öldürmüş müydü? Geçen geceki konuşma aniden kulaklarında çınladı. "Kalbinde Sergio yerine başkası olsaydı, onu öldürürdüm..." Giovanni'nin o ciddi ses tonunu ve söylediği şeyi aklından atamıyordu. Bunu daha önce yapmıştı. Jolene yutkunurken ensesinden soğuk bir ter damlası süzüldü. Giulia okumaya devam ettiğinde kendine geldi.

Sevdiğim adamın benim olmasına izin verdikten sonra elimden aldı. Soğuk kanlı bir canavar gibiydi. İçimdeki acı yüzünden geçirdiğim krizi bahane ederek beni eve hapsetti. Yanımda sadece Chiara var ve ondan başkasıyla görüşmemi yasakladı. Yapayalnızım, yaşamak için bir sebebim kalmadı ama Tanrı'ya karşı başka bir günah işlemeyi reddediyorum.

Mart 1948

Bana ilaçlar veriyor ve bütün gün uyusuk bir hâlideyim. Kafamın içinde sesler var... Gümün soğunda ne yaptığımı bilmiyorum. Bir hayalet gibi... Enrico'nun bir casus olduğunu söyledi. Beni kullanarak Cardinale ailesine tuzak kurduğunu ve kendi ailesine Cosa Nostra'da bir yer edinmeye çalıştığını. Ama buna inanmıyorum. Enrico sadece resim yapmak isteyen aşk dolu bir adamdı. Onu tanıyordum. Giovanni'nin söylediği adam Enrico değildi. Ağzımdan laf almak için benimle görüşmüş olamazdı.

Giovanni'yi tanıdığı kısa zamanda onun yalan söyleyen bir adam olmadığını anlamıştı. Gerçekleri saklıyordu ama bir şey sorulduğunda daima doğru cevap veriyordu. Enrico'nun, Alessia'yı bu kadar zalim bir amaç için kullanmasına üzülmüştü. Alessia'nın her satırında aşkı hissettiği yazılarını okumuşt ve onu ne kadar sevdiğini biliyordu. Onun karakter olarak kırılmalı ve naif olduğunu anlayan Jolene, Enrico'ya kandığı için onu suçlayamıyordu. Diğer yandan Giovanni'nin yaptığı şeyi de haklı bulamıyordu. Onu kurtarmak için Mick Rogers'ı vurduğu andaki görüntüsü gözünün önüne geldi. O kadar soğuk kanlı ve sakindi ki... Buna o kadar alışkındı ki Jolene ürperdi. Alessia'nın bir çeşit depresyonda olduğunu düşünüyordu. İlaçlar bu yüzden olmalıydı. Yaşadığı şeyler yüzünden psikolojisinin zarar görmesi çok doğaldı. Jolene onu anlayabiliyordu.

Temmuz 1948

Carlo Antonio Cardinale... Sonunda öldü. Belki biri öldüğü için sevinmem gerekir ama ölen kişi dünya üzerindeki en kötü adam. Hocamın babası.

Aşk bu dünyanın yeni bir kötü adamı, yeni bir "Font'u" var. Giovanni Cardinale. Benim kocam. Şimdi yeraltı dünyasının başına geçmek için Amerika'ya gidiyor. Ben de beraberinde götürmeye kararlı. Burada Enrico'mun hatırasıyla kalmama razı olmayacağım. Geçen ay babam delirdi. Çenesine dayadığı bir silahı ateşledi ve başına kadar fırladı. Ölmesine üzülmedim çünkü kötü bir adamdı. Giovanni'ni üzmem çünkü o da kötü bir adam.

Alessia'nın yazıları artık çok daha pervasızdı. Jolene onun el yazısındaki o masum karakterin git gide solduğunu görebiliyordu. Yazı stili bile değişmişti artık bir düzen yoktu. Yatay, ince harfler artık dağılmış mürekkep ve dağınıklıkta ibaretti. Alessia kesinlikle depresyondaydı.

"Bu akşamlık bu kadar yeter, Giulia. Teşekkür ederim."

Jolene döndüğünden beri Alessia çok daha kötüydü. Yokluğunda Chiara ablasını yalnız bırakmamıştı ve malikânede kalmıştı. Bilinçsizce yatan Alessia'nın serumunu değiştirdiği sırada Chiara içeri girdi.

"Jolene, başına gelenlerden sonra kendini bu kadar yormamalısın."

Dün sabah döndüğünde Chiara onu karşılamıştı ve Jolene'in anlattıklarını dinlerken Giovanni'nin kim olduğunu öğrendiğine mutlu olduğunu söylemişti. O da Alessia'nın günlüğünde yazdığı gibi onun bir canavar olduğunu düşünüyordu. Anlaşılan Giovanni sessiz kalması için Chiara'yı tehdit etmişti.

"Yorgun değilim. Alessia için endişeleniyorum."

Chiara başını sallayarak onu onayladı. "Bende öyle... Çok daha kötüye gidiyor." Gözyaşlarını gizlemek için başını çevirdi. "Doktor dün geldi ve bir aydan fazla yaşamayacağını söyledi." Alessia'nın saçlarını okşarken, "Benim canım ablam gözlerimin önünde ölüyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum," dedi.

"Tanrı'nın bizim için ne yazdığını bilemeyiz. Alessia için dua etmeliyiz."

Chiara onu onaylayarak başını salladı.

Jolene biraz dinlenmek için salona geçti. Hava soğuktu ve yanan şömine-nin dibinde ısınmaktan hoşlanmıştı. "Bu sene kış oldukça sert." Jolene arkasını döndüğünde Chiara'yı gördü, elinde iki fincan tutuyordu. Birini Jolene'e uzatırken, "Bize bitki çayı yaptım, rahatlatır," dedi.

"Teşekkür ederim, Giulia'dan isteyebilirdik."

Chiara omuzlarını silkti. "Kendime yapıyordum ve birbirimize eşlik ederiz diye düşündüm."

Jolene çayı içerken Chiara yanındaki koltuğa yerleşti. "Bu gece de kalacak mısın?"

"Alessia bu durumdayken yalnız bırakmak istemiyorum. Önümüzdeki haftaya kadar kalacağım. Önümüzdeki çarşamba katılmam gereken bir mahkeme var fakat sonra dönebilirim."

Jolene merakla, "Mahkeme mi?" diye sordu.

Chiara onu başıyla onayladı. "Ah, evet. Kocam ve ben boşanıyoruz."

"Buna üzuldüm."

Chiara umursamazca omuzlarını silketti. "Severek evlenmedik, birbirimize katlanıyorduk, hepsi bu. İkimiz için de en iyisi olacak."

Jolene, Chiara'nın çok güçlü ve hayat dolu bir kadın olduğunu düşünüyordu. Bir anlaşma evliliğini kabul edecek ya da birinin ona zorla bir şey yaptıracığı bir kadın değildi. Neden evlendiğini merak ederken aklı günlükte yazanlardaydı. Chiara'nın, o yıllarda Giovanni'ye karşı duyguları vardı. Belki de bunlardan kaçmak için evlenmişti...

Jolene bütün haftayı dinlenerek geçirdi. Ağrısı vardı, kendini yorgun ve hasta hissediyordu. Doğum Jolene'in ve doktorun tahmin ettiğinden erken olacaktı, bundan neredeyse emindi. Bebek gelmek için aceleci davranıyordu. Giovanni şehir dışında ilgilenmesi gereken işleri olduğunu söylese de Jolene'i her gün arayıp sesini duymayı ihmal etmiyordu. Bunu kendine bile itiraf etmek istemese de onu özlemişti. Günlükleri okumaya ara vermek zorunda kalmışlardı ve bu Jolene'in pek hoşuna gitmiyordu. Daima yorgun ve uyku-lu olması bir yana ayakta olduğu zamanlar Chiara onunla ilgilenmek konusunda ısrarcı davranıyordu. Günlükleri görmesine izin veremezdi, temkinli olmalıydı. Jolene yastıklarını kabartıp oturur pozisyona geçtiğinde kapısı hafifçe çalındı.

"Gel."

Chiara elinde bir tepsiyle içeri girdi. Her gün Jolene'e arkadaşlık ediyordu. Birlikte kahvaltı yapıyorlar, yemek yiyorlar ve çay saatlerinde sohbet ediyorlardı. Jolene yalnız kalmadığı için mutluydu. Onu hâlâ soğuk buluyordu fakat bu Chiara'nın karakteriydi. Niyetinin iyi olduğundan emindi. Chiara ona çay fincanını verdikten sonra tabaktaki sıcacık kurabiyeleri de uzattı.

"Bunu senin için yaptırdım, üzümlü kurabiye..."

"Teşekkür ederim, Chiara ama gerçekten benimle böyle ilgilenmene gerek yok. Zaten Alessia'ya tüm gün bakıyorsun."

Chiara önemli değil dercesine elini salladı ve hemen yanındaki koltuğa yerleşirken, "Alessia benim ablam, onunla ilgilenmek benim görevim," dedi. "Diğer yandan burada senden başka arkadaşım yok. Ne kadar kabul etmek istemesen de senin de burada bir arkadaşın yok."

Jolene gülümsedi ve çayından büyük bir yudum aldı.

Dışarı çıkarak biraz yürümeye karar verdi. Günlerdir süren kar fırtınası ve geçmeyen krampları onun eve kapanmasına neden olmuştu. Şimdi geride kalan bembeyaz örtü, masmavi gökyüzü ve parlayan güneş, hava alması için tatlı bir fırsattı. Bugün daha iyi hissediyordu, ağrılar hafiflemişti. Hava açık olsa da güneşe aldanmamak gerekiyordu, can acıtacak kadar soğuktu. Jolene paltosunun kürküne iyice sarılarak ormana doğru yürüdü. Adımları yavaş-tı çünkü daha önce hiç olmadığı kadar şişmanlamıştı. İyice büyüyen karnı

ziline ve bacaklarına ekstra yük binmesine neden oluyordu. Doğum için iki hafta az kalmıştı, çektiği ağırları düşününce Jolene bebeğin aceleci olacağından şüpheli emindi. Dokuz ayı tamamlamayacağı kesindi. Hem heyecanlıydı hem korkuyordu. Paltosunun cebinden çıkardığı eldivenleri taktı. Soğuktan avuç parmakları sıcak kürkün içinde ısınmıştı. Giulia bunun tavşan kürkü olduğunu söylemişti. Jolene öyle olmamasını umuyordu. Tavşanları da atlar kadar severdi.

Patikayı kaybetmeden uzun ağaçlar boyunca yürüdü. Artık devasa malikâne binasını ya da adayı çevreleyen okyanusu göremiyordu. Tek gördüğü kar ve ağaçlardı. Huzuru hissediyordu. Derin bir sessizlik vardı ve Jolene dakikalar boyunca sadece sessizliği dinledi. Günlerdir hayır, haftalardır kafası o kadar meşguldü ki hiçbir şey düşünmeden durduğu birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. O sırada karı ezen ayak seslerini işitti. Biri geliyordu. Peki ama kim? Kendini ormanın ortasında nereye kaçacağını kestirmeye çalışan tavşan gibi hissediyordu. Eline giydiği eğer gerçek bir tavşansa o da böyle mi hissetmişti? Neden bir anda korku tüm bedenine yayılan bir küf gibi ortaya çıkmıştı? Sadece bir ayak sesiydi, bir koruma ya da çalışan olmalıydı. Korkması için bir sebep yoktu. Fakat yine de kaçma hissiyle sarmalanmıştı, adımlarını hızlandırarak dönüş yolunu bulmaya çabalarken birkaç yanlış dönüş yaptığını fark etti. Geri dönmek için artık çok geçti. Karın ezilme sesi çok yakındı. Tam koşmaya başlayacağı sırada ayağı takıldı, düşmek üzereyken bir çift el onun omuzlarını kavrayıp düşmesini engelledi.

"Jolene! İyi misin?"

Giovanni'nin sesi hem ürpermesine hem de rahatlmasına neden oldu. Yaşadığı adrenalinden dolayı nefesleri hızlanmıştı. "Şey... İyiyim. Ben iyiyim. Ayak seslerin beni korkuttu."

Giovanni siyah bir mont giyiyordu. Dizinin altına kadar uzanan monttan görünen pantolonu, ayakkabılarıyla gece gibi görünüyordu. Gece kadar siyah... Siyah deri eldivenlerinin içindeki elleri omuzlarında durup onun dengesini sağlamasına yardımcı oluyordu. "Seni arıyordum." Jolene'e biraz yaklaştı ve genç kız ona sarılma dürtüsünü güçlkle bastırdı. "Burada korkacak hiçbir şey yok, Jolene."

Jolene, "B- Be- Ben," diye kekeledi.

Giovanni buruk bir tebessümle karşılık verdi. "Yoksa korktuğun kişi zaten ben miyim?"

"Ne?" Kafasını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Seni görmeyi beklemiyordum."

"Beni gördüğün için mutlu oldun mu?"

Jolene onun yüzüne baktı, şapkasının altında tüm sertliği ve olgunluğuyla ona bakarken bakışları ondan beklenmeyecek şekilde yumuşaktı. Jolene ne söylemesi gerektiğini bilmese de içinden geldiği gibi davranmaya karar verdi.

Aralarında sır kalmamıştı, onun her hâlini görmüştü ve en özel ânını paylaşmıştı. Hâlâ imkânsızlıklar vardı ama Giovanni açık olunmasını hak ediyordu.

“Bunu duymak seni mutlu edecekse eğer, mutlu oldum.”

Gülümseyerek Jolene’in yüzüne doğru eğildi. Bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken, “Jolene,” diye fısıldadı. Arzu dolu sesi özlemle titremişti. Jolene derin bir nefes aldı çünkü ciğerlerindeki hava aniden yok olmuştu.

“İşlerin olduğunu söylemiştin, görüşemeyiz sanıyordum.” Sadece onu öpmemeye çalışmak için söylediği bir şeydi.

Giovanni gözlerini gözlerinden ayırmadan, “Seni görmeliydim yoksa ölecektim,” dedi.

Gerçekten öyle bakıyordu. Sanki çölde susuz kalmıştı ve Jolene bir bardak buzlu suydı. Onun içindeki hisleri gözlerinden okuyabiliyordu ve bununla nasıl başa çıkacağını düşünüyordu. Bu kadar yoğun bir şeye aynı yoğunlukla cevap vermesi imkânsızdı. Eldivenlerini çıkararak cebine koydu ve Jolene’in yanağına uzandı. Sıcak avcu genç kızın yanağına değdiğinde Jolene gözlerini kapattı. Parmakları yavaşça dudığına ilerledi. Gözlerini açarak adama baktığında gözlerindeki arzuyu gördü. Jolene içgüdüsel bir hareketle dudığında gezinen parmağını öptü ve Giovanni inleyerek karşılık verdi. Aynı dakika da bedenini kendine çekerek onu kollarının arasına aldı ama yeterince yakın değillerdi, karnı buna engel oluyordu.

“Jolene, seni öyle çok istiyorum ki...”

Jolene gülümseyerek, “Bu hâlde bile mi?” diye sordu.

“Benim için dünya üzerinde senden daha çekici bir kadın yok.”

Belki aptallık ediyordu ama Jolene ona inanıyordu. Elleri yanaklarını bir kez daha kavradı, bu seferki dudaklarını ateşli bir öpücükle kuşatmak içindi. Dudaklarını esir alan dudakları Jolene’in inlemesine neden olurken Giovanni’de karşılık verdi. Dakikalarca sadece öpüştüler, Giovanni onu tutmuyor olsa Jolene titreyen dizleriyle çok uzun süre dikilemeyeceğini biliyordu.

“Ben seni yere yatırmadan gitsek iyi olur.”

Jolene gülümsedi. Yanakları ve dudakları alev alev yanıyordu. Birlikte malikâneye doğru yürüdükleri sırada, “Hasta olduğunu sanıyordum ama iyi görünüyorsun, buna sevindim,” dedi.

“Evet, bugün daha iyi hissediyorum. Bazen fazla yorgun hissediyorum ve ağrılarım oluyor, sanırım bu doğal. Yine de bebeğin vaktinden önce geleceğine eminim.”

Giovanni ona ve karnına baktı. “Doğum adada başlarsa Manhattan’a yetişmek zor olabilir. Senin için bir ev ayarlayacağım.”

Jolene tek kaşını kaldırarak ona saçmalama dercesine baktı. “Buna gerek yok. Ne zaman doğum yapacağımı anlayabilirim. Vaktimiz olacak, endişelenme.”

Malikâneye yaklaştıklarında Jolene elinin Giovanni’nin elinin içinde olduğunu fark ederek geri çekti. Adam ona sorgulayan bakışlarla bakınca, “Chiara

burada," dedi. "Biz... Normal davranmalıyız. Onun bizi bu şekilde görmesini istemiyorum. Ablasına saygısızlık ediyoruz."

Giovanni sertçe, "Kimseye saygısızlık etmiyoruz," derken kaşları çatıktı.

"Ne olursa olsun Giovanni, sen evlisin ve o da karının kardeşi." Duraksadı ve devam etmeden önce ikna edici ses tonuna büründü. "Bütün hafta boyunca benimle nazıkçe ilgilendi. Karnımda senin bebeğini taşıdığımı düşünmesine rağmen."

O günlükte yazan duyguları hâlâ hissediyor olsun ya da olmasın bütün hafta Jolene'e çok iyi davranmıştı. Chiara, Giovanni'ye karşı olan nefretini sık sık dile getirse de Jolene'in bundan rahatsız olduğunu fark ettiğinde kibarca örür dilemişti. Şimdi ikisi karşı karşıya geldiğinde birbirlerine karşı nasıl tepki vereceklerini kestiremiyordu.

Chiara ufak bir valizle malikânenin girişinde dikiliyordu. "Ah, Jolene! Ben de seni araması için birini göndermeyi düşünüyordum," derken sesi neşeliydi ama hemen arkasından içeri giren Giovanni'yi gördüğünde yüzü belirgin bir şekilde düştü.

"Giovanni Cardinale," derken sesinde garip bir ton vardı. "Seni uzun zamandır burada görmedim."

Giovanni o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jolene öksürerek ona konuşmasını hatırlatmak zorunda kaldı. "Buraya gelmek için bir sebebim yoktu," derken sesi soğuktu.

Jolene ona bakarken kaşlarını çattı, bunu söylememeliydi, kesinlikle söylememesi gerekiyordu. Chiara, Jolene'e kocaman bir gülümsemeyle bakarken, "Doğru, artık bir değil tam iki sebebin var," dedi. "Tebrik ederim, Giovanni. Yirmi yıl sonra baba oluyorsun."

"Teşekkürler, Chiara." Valizini işaret ederek, "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet, iki günlüğüne gidiyorum. Bruno ve ben boşanıyoruz, yarın mahkememiz var. Sonra döneceğim. Doktoru Alessia'nın her an ölebileceğini söylüyor, onun yanında olmak istiyorum."

Giovanni başını salladı. "Üzüldüm." Sesinde en ufak bir his yoktu.

Chiara kinayeye, "Eminim üzülmüşsündür," dedi.

O sırada gelen çalışanlardan biri bu soğuk sohbeti böldü. Chiara'nın valizini alırken teknenin hazır olduğunu söyledi. Chiara, Jolene'i iki yanağından samimi bir tavırla öpüp vedalaşırken Giovanni'ye bakmadı.

Kapı arkasından kapandığında Jolene ona çatılmış kaşlarıyla bakıyordu. "Bu kadar kaba olmak zorunda mıydın?"

Giovanni omzunu silkerken, "En tatlı hâlimdi," dedi.

Jolene gözlerini devirdi. "Chiara haklı, Alessia iyi değil. Artık neredeyse hiç uyanık kalmıyor."

Giovanni'nin gülümsemesi silinirken başını salladı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Jolene, "Onu görmek ister misin?" diye sordu.

Giovanni ona uzun bir süre baktıktan sonra, "Hayır," dedi. "Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum. Belki daha sonra."

Ona karşı bu kadar umursamaz ve soğuk olmasını anlıyordu. Günlükte okuduklarıyla Alessia'nın Giovanni'ye hiç şans vermediğini söyleyebilirdi ama neden evli kalmayı seçmişlerdi? Alessia'nın başka neler yazdığını merak ediyordu.

Birlikte öğlen yemeği yedikten sonra salondaki büyük şöminenin önünde oturdular. İkisi de aynı kanepedeydi, Giovanni ona yakın olmak istiyordu ve Jolene bunu itiraf etmekten hoşlanmasa da onun da Giovanni'ye yakın olmaya ihtiyacı vardı. Bebeğin hareketini hissettiğinde adamın elini tutup karnına götürdü. Bakışlarını Giovanni'den ayırmıyordu. Başta ne olduğunu anlamadı ve sonra sert bir hareket daha hissedince bakışları şaşkınlık ve mutlulukla doldu.

"Dio Mio! Güçlü bir erkek."

Jolene gülümseyerek, "Erkek olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Giovanni başını sallayarak onu onayladı. Jolene de erkek olacağını düşünüyordu.

"Senin için endişeleniyorum. Burası senin için güvenli olsa da acil bir durum olması ihtimali kafamı karıştırıyor."

Jolene elini adamın elinin üzerine koydu. Bebek hâlâ hareket ediyordu ve Giovanni elini karnından çekmemişti.

"Ben hemşireyim, ablamın doğumunda oradaydım ve evde daha önce doğum yaptırmış birileri var. Her ihtimale karşı söylüyorum. Zamanı geldiğinde bunu sana söyleyeceğim."

"Burada kendi başına doğum yapacak olman düşüncesi ürkütücü. Bunu istemiyorum. Bir hastane ve doktor olmalı."

Annesi bunu duysa şoka girerdi. Kadınların evde kendi yataklarında doğum yapması ve kesinlikle acı çekmesi gerektiğini savunurdu. Yine de Jolene hastane ortamında doğum yapmayı tercih ederdi.

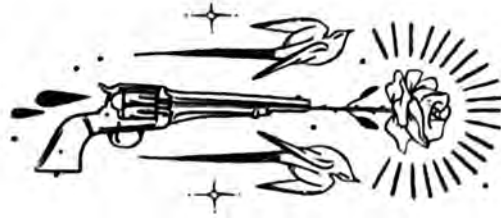
"Gece kalacak mısın?" Bu öylesine bir soruydu, bir şey ima etmeye çalışmıyordu.

"Üzgünüm, mio angelo. Sadece seni görmek için uğradım. İlgilenmem gereken işler var. Gece dönmem gerekiyor."

Jolene onun kendini tehlikeye atmasını istemiyordu. Giovanni'nin nasıl bir adam olduğunu gördükten sonra ahlaklı olmalı ve başka insanları öldürmesini sorgulamalıydı ama bunu yapamıyordu. Tek düşündüğü Giovanni'ye bir zarar gelmesiydi. Bu adam onun kötü ve acımasız yanını ortaya çıkarıyordu.

"Geri gelecek misin?"

Giovanni çenesini kavrayarak yüzünü kendine çevirdi. "Kendimi gözleminin tam rengini ve yeniden saf olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışırken buluyorum," derken sesi huşu içindeydi. "Yanına gelme ihtiyacım öyle yoğun oluyor ki o an tek düşündüğüm gözlerini görmek ve dudaklarından çıkan her kelimeyi dinlemek oluyor. Eğer daha açık olmamı istiyorsan ben hep sana geri geleceğim," dedi. Jolene zorlukla yutkundu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ne zaman ki baktığımız gökyüzü, incinecek ve düşecek. Veya dağlar ufalanıp denize dökülecek. Ağlamayacağım, ağlamayacağım hayır, göz yaşı dökmeyeceğim. Sadece kaldığın sürece, yanımda kal.

BEN E. KING – STAND BY ME

Ocak 1948

Onunla bu adaya hapsedim. Görkemli bir kafesin içindeyim ve kafesten çok sahibimden nefret ediyorum. Ondaki boşanmak istedim ama bunu kabul etmedi. Onu aldattığım, gururunu hiçe saydığım için benden intikam almaya kararlı. Beni öldürse bu iş şabucak hallolur ama bu onun tarzı değil. Verileceği en büyük zararı vermek istiyor.

Chiara'nın uyumak için odasına gitmesini bekledikten sonra Giulia'yı yanına çağırmış ve günlükleri okumasını istemişti. Bu hikâyenin devamını öğrenmesi gerekiyordu ve bunun için risk alması gerekiyorsa alacaktı. Kendi kendine Alessia'nın hikâyesini merak ettiğini söylese de aslında öğrenmek istediği Giovanni ile ilgili her ayrıntıydı. Alessia boşanmak istemişti ve yazdığına göre Giovanni bunu istememişti. Gerçekten onu aldatan karısından intikam mı alıyordu? Giovanni bu hikâyenin kötü adamı mıydı? Yoksa sadece yanlış mı anlaşılmıştı?

Giulia ona bakarak, "Aylarca bir şey yazmamış," dedi.

Jolene yataktan doğrulup bakamıyordu, ağrıları artmıştı ve her an doğumu bekliyordu. "Hangi tarihe geçiyor?"

"1949 Şubat ayı."

"Bir yıl boyunca bir şey yazmamış mı?"

Giulia kafasını iki yana salladı.

"Devam et."

Şubat 1949

Bu hapis haneye geri döndüm ama olduğum yerden çok daha iyi. En azından gün ışığını, ormanı ve denizi görüyorum. Beni ilaşlarla uyusturup zorla konuşturmaya çalışan insanlar yok. Burada kendi başıyım. Chiara sıklıkla geliyor ama artık gelme sebebinin ben olduğumu sanmıyorum. Giovanni'ye olan bakışları arzu dolu. Benim yokluğumda neler olduğunu

Bilmiyorum ama Giovanni herkese karşı olduğu gibi Chiara'ya karşı da kayıtsız gürüyor. Hiç kardeşim artık genç bir kız değil, bir kadın. Belki de evlenip kendi yuvasını kurmalı. Bu konuda onunla konuşmaya çalıştım ama evlenmek istemiyor. Benim bakımımı istlenecek ve burada kalacakmış, benim bakıma ihtiyacım yok sadece huzuna ihtiyacım var. Günümün çoğunu serada çiçeklerle geçiriyorum bana huzun veren tek şey bu...

"Sence bir sene boyunca Alessia neredeydi?"

Giulia günlüğü kapatırken, "Bilmiyorum," dedi. "Evde uzun zamandır kalan birkaç kişi var belki onlar biliyordur ama böyle bir şeyden bahsedildiğini hiç duymadım."

"Sen çocukken Alessia hasta mıydı? Neler hatırlıyorsun?"

Giulia omuzlarını silktili. "Kırılgan bir kadın olduğunu hatırlıyorum. Bütün gün ya İncil okurdu ya da çiçeklerle ilgilenirdi. Pek konuşmazdı ama kibar olduğunu anımsıyorum. Özellikle burada yaşayan çocuklara karşı... Onlara çok düşkündü."

Alessia çocukları seviyor olmalıydı. Jolene onun kendi çocuğu olmasını isteyip istemediğini merak etti. Chiara, Alessia ve Giovanni'nin çocuk yapmayı denediklerini söylemişti. Belki de Alessia çocuk için Giovanni'ye bir şans vermişti.

Giulia gittikten sonra uzun süre uykuya dalamamıştı. Ağrıları çok yoğundu ve artık her an doğumu bekliyordu. Gece bir ara uykuya dalmış olmalıydı. Yoğun ıslaklığın içinde gözlerini açtı. Yatağının ve kıyafetlerinin sırlıslıkla olduğunu hissedebiliyordu. Islaklık belden aşağıdaydı. Suyu mu gelmişti? Yerinde doğrulup elini bacaklarının arasına götürdü ve parmaklarını burnuna yaklaştırdı. Metalik kokuyla birlikte midesi telaşla burkuldu. Yataktan kalkarak ışığı açtı ve az önce bir kan gölünün ortasında yattığını fark etti. Bakışları aşağıya kaydı, beyaz geceliği kırmızıya boyanmıştı. Bu kötüydü, bu çok kötüydü!

"Aman Tanrım!" İçi yoğun bir telaşla doldu. Kendi için değil, tamamen bebeği için endişeliydi. "Lütfen, Tanrım," diye mırıldandı. "Lütfen, ona bir şey olmasına izin verme."

Yatağın kenarındaki ipe uzanıp birkaç sefer çekti ama Giulia'nın duyup duymadığından emin olamadığı için kendini odadan dışarı attı. Koridorda ışıklar yanmıyordu, Jolene duvara tutunarak merdivenlere ilerlerken yardım için sesleniyordu. Evde birileri olmalıydı... Herkes müstemilata gitmiş olamazdı. Saatin o kadar geç olduğunu düşünmüyordu. En azından kapıda bekleyen güvenlik görevlilerinin her zaman orada olduğunu biliyordu. Tek yapması gereken merdivenlere ulaşmaktı. Merdivenlerin başına geldiğinde ışıkların yanmadığını fark etti. Aşağısı derin ve sonsuz bir karanlığa gömülmüştü. Bir sonraki basamağı bile zorlukla seçiyordu. Birkaç defa aşağıya doğru seslendi ama kimsenin onu duyacağını sanmıyordu, korku ve

relaştan sesi çıkmıyordu. İlk basamağa temkinli bir şekilde bastı. Bir eliyle duvarı tutarken diğer eli bebeğini korumak ister gibi karnındaydı. İkinci adım da basamağı buldu fakat üçüncü adımı boşluğa geldi. Panikle tutunacak bir yer ararken, üçüncü basamağı bulan ayağı kaygan bir noktaya denk geldi. Basamağı bu kadar kayganlaştıran şey vücudundan akan kan mıydı? Boğazından kopan güçlü bir çığlıkla yuvarlanmaya başladığında elleriyle karnını korumaya çabaladı. Merdivenlerin sonuna ulaştığında karanlık onu içine çekti.

Giovanni sabahın dördünde gelen telefonla uykusundan uyanmış ve hayatının en büyük korkusuyla yüzleşmek üzere kendini Manhattan Limanı'nda bulmuştu. Çalışanlar onu arayarak Jolene'in çığlığını duyduklarını ve onu kanlar içinde merdivenlerin dibinde bulduklarını söylemişlerdi. Henüz ne olduğunu bilmiyordu, hastanenin lanet derecede aydınlık ve beyaz koridorunda doktorların ona bir şey söylemesini bekliyordu. Hayır, silahla içeri dalmayacaktı... Jolene için seçtiği kadın doğum doktoru bölgenin saygı duyulan isimlerinden biriydi. Giovanni, Jolene'i ilk sefer ona götürmeden önce iyice araştırdığından emin olmuştu. Adam kanlı eldivenlerini değiştirme zahmeti bile duymadan Giovanni'nin yanına gelmişti. Jolene'in kanı... Giovanni hayatı boyunca çok fazla kan görmüştü ama hiç bayılcığını hissetmemişti. Adam ona yaklaşırken yüzünden umutsuzluğunu okuyabiliyordu. Bir şeyler ters gitmişti.

"Bay Cardinale, oturmak ister misiniz?"

"Hayır, Doktor Avery, konuya girin. Hemen!"

Avery elli yaşlarında, Manhattan'ın en popüler doktorlarından biriydi. Haberi alır almaz adamı evinden alması için adamlarından ikisini yollamış ve onu pijamayla hastaneye getirmişlerdi. Avery zeki bir adamdı ve onun kim olduğundan haberdardı, yine de korkmuş görünmüyordu.

"Bebek için yapılacak bir şey yok, çok üzgünüm. Jolene'i zehirlemeden önce onu ameliyatla almam lazım. Buna onay verip vermediğinizi soracağım."

Giovanni kaşlarını çatarak adama bakarken, "Neden onayım gerekiyor? Jolene'in yaşamasını istiyorum, hemen ne gerekiyorsa yapın," dedi.

"Ameliyatın bazı riskleri var. Jolene şu an kendinde değil, düşerken başına ciddi darbeler almış, vücudunda ciddi kırıklar var, çok fazla kan kaybetmiş. Şu an ona bu ameliyatı yapmak hayatını riske edecektir. Başarılı geçerse bir daha çocuk sahibi olamayabilir. Olası bir kanama durumunda rahmini almaktan başka şansım yok." Duraksadı ve Giovanni'ye nefes alması için zaman tanıdı. "Bütün riskleri anladığınızdan emin olmalıyım. Anlıyor musunuz, Bay Cardinale?"

Jolene'in ölme ihtimali kanının buz kesmesine, içinde bir parçanın acıyla yerinden sökülmesine neden oluyordu. Nefes almak için ayağa kalktı

ama hayır, boğazını sıkın elin parmaklarını hissediyordu. Kravatını gevşeterek içine biraz hava çekti. Onu kaybetmeyecekti, ne pahasına olursa olsun. Jolene'in o bebeğe nasıl bağlandığını, onu nasıl istediğini kendi gözleriyle görmüştü. Bu onu da paramparça ediyordu, hayal kurmaması gerektiğini bile bile Jolene'i ve o ufak çocuğu hayal etmişti. Kendisinin de dahil olduğu bir tablo düşlemişti. Ellerindeki tüm o kana rağmen...

Doktor Avery bir kez daha, "Bay Cardinale?" derken sesi endişeliydi.

"Jolene'i kurtarmak için her şeyi yapın. Tek istediğim Doktor Avery, onun hayatta kalması, ne pahasına olursa olsun."

Avery başını sallayarak oturduğu yerden kalktı ve ameliyathaneye yöneldi. Bunun kaç saat süreceğini bilmiyordu ama her bir saniye cehennem azabı gibi geçecekti, bundan emindi. Duvara sert bir yumruk attı ve hemen ardından bir tane daha... Bu onun suçuydu. Onu yalnız bırakmıştı, başına bir hemşire ve doktor tutmalıydı ya da ona kendi bakmalıydı. Onu geri göndermeseydi ve dairede birlikte kalsalardı buna engel olabilirdi.

Giovanni iç hesaplaşması ile meşgulken Viggo yanına yaklaştı. "Evdekilerle konuştun mu? Ne olmuş?"

"Herkes uykudayken kanaması başlamış. Giulia yatağının kan olduğunu söyledi. Sanırım yardım çağırmak için merdivenlere gitmiş ve inerken ayağı kaymış. Kapıdaki adamlar çığlık sesine içeri koşunca onu merdivenlerin dibinde bulmuşlar."

Giovanni şapkasını çıkarıp elini saçlarının arasından geçirdi. "Evde kimse yok muymuş? Kimse onu duymamış mı? Giulia neredeymiş?"

"Herkesin müstemilatta olduğu saatmiş. Evde kalanlar ise uyuyormuş. Giulia'da uyuduğunu söyledi. Kimse onu duymamış. Bayan Alessia'nın durumu gece ağırlaşmış ama şimdi daha iyi ve Chiara onunla ilgileniyormuş."

Onu aradığı her seferde Jolene'in sesinden bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı. Doğumun yaklaştığını ve ağrı olmasının doğal olduğunu söylese de Giovanni bir terslik olduğunu hissetmişti. Hissetmiş ama yine de bir şey yapmamıştı. Uslu bir çocuk gibi onun sözünü dinlemişti. Ne büyük hata! Bütün bu olanlar kendi suçuydu.

Viggo ona yaklaşarak elini sırtına koydu. Ona bir Soldato ya da koruması değil, dost gibi dokunuyordu.

"O nasıl?"

Giovanni ciğerlerine bir kez daha hava doldurdu.

"Hayatta kalacak." Başını kaldırıp Viggo'nun gözlerine baktı. "Bebeği kaybetti."

"Üzgünüm, Kont."

Giovanni sadece başını salladı, konuşabilecek kadar güçlü hissetmiyordu.

Üç gün sonra

Karanlık hastane odasında makine sesleri ve boğucu ilaç kokusu eşliğinde oturuyordu. Yatağın yanındaki koltukta geçirdiği üçüncü geceydi. Şükürler olsun ki Jolene hayattaydı, bu odada onu tutan tek şey Jolene'in ritmik nefes sesiydi. En kutsal duadan daha ilahi o sesi dinlemek bile ona yetiyordu. Bebek artık yoktu ama Doktor Avery'e göre ameliyat başarılı geçmişti. Ameliyattan saatler sonra yanına gelmiş ve Jolene'in hayatta olduğunu söylemişti. Bu Giovanni'nin tekrar nefes alması için yeterli olmuştu. Başına aldığı darbeler ve kırıklar yüzünden onu uyutuyorlardı. Diğer sevindirici haber ise ameliyatın Jolene'in rahmini almadan tamamlanmış olmasıydı. Tamamen iyileştiğinde tekrar hamile kalabilirdi. Sağlıklı bir adamdan... Dişlerini birbirine bastırdı.

Jolene uyandığında ona bebeği kaybettiğini söyleme görevi de kendisine düşüyordu. Sadece bu yüzden onun uyanmasından korktuğunu kendi dışında kimseye itiraf edemiyordu. Oğulları Luca... Doktor ameliyattan sonra onu sarılı bir hâlde kollarına vermişti. Açıp bakmamıştı ama onun için bir mezar hazırlamış ve gömmüştü. Müridi olduğu kilisenin papazı ona yardımcı olmuş ve dua okumuştı. Kilisede hâlâ Angelo Luca için dua ediliyordu.

Olanları Sergio'ya anlatmak zorunda kalmıştı ve sonra onu zor kullanarak hastaneden göndermişti. Bunu yapmak istemese de mecburdu çünkü çıldırmış bir hâlde üstüne gelmesine ve Jolene üzerinde hak iddia etmesine dayanamamıştı. İçten içe doğru olan seçimin Sergio olduğunu biliyordu. Jolene ona ait olmalıydı. Birlikte bir aile kurabilirlerdi. İtalyan şeflerin Amerikalı eşleri olmazdı ama sevgilileri olabilir. İkisi pek çok güzel çocuk yapardı. Giovanni elini yüzünde gezdirerek hızla kafasını iki yana salladı. Jolene'i istiyordu, aldığı nefesten bile çok ama ilk defa ne yapacağını bilmiyordu. İlk defa içinden bir ses ona bencil olmamasını söylese de Giovanni kulaklarını tıkıyordu.

Sevmemesi gereken birini sevmişti ve şimdi olmaması gereken birine dönüşüyordu.

Kısa bir an gözlerini kapatmış olmalıydı, yataktan acı dolu bir mırıltı duyduğunda gözleri sanki hiç uyumamış gibi açıldı. Saat gece yarısını geçiyordu, içeride sadece makinelerin ışığı vardı ama Giovanni her şeyi net olarak görüyordu. Tek gözü kör kalınca karanlıkta görme yeteneğini geliştirmişti, kaybettiği gözü onun zayıflığı olmayacaktı ve olmamıştı. Bir mafya liderinin zayıflığı olmazdı. Ta ki bir kadını sevene kadar... Hızlıca yatağa baktı. Jolene kıpırdıyordu. Yerinden kalkarak yatağa yaklaştı ve onun gözlerinin hafifçe aralandığına şahit oldu. Gözünden damlayan bir damla yaşı hızlıca silerken, "Tanrım, şükürler olsun," diye mırıldandı. Jolene gözlerini açtığında bakışları buluştu. Giovanni yatağın yanına dizleri

üzerine çökerek, Jolene'in bandajlar altındaki başından süzülen bir tutam saçına dokundu.

"Jolene," diye fısıldadı. "Beni duyabiliyor musun?" Jolene ağzını açtı, hemen sonra acıyla gözlerini birbirine bastırıp kapattı. "Tamam, konuşmaya çalışma. Doktoru çağıracağım tamam mı?"

Giovanni kapıda bekleyen adamına Doktor Avery'i bulmasını söyledikten sonra Jolene'in yanına geri döndü. Elindeki serum iğnesine ve diğer makinelerin kablolarına rağmen eli yavaşça karnına doğru kaydı. Çok geçmeden artık hamile olmadığını fark etti. O anda umut dolu bakışları Giovanni'nin çaresiz bakışlarıyla buluştu. Gözlerinden damlayan yaşlar dışında tepki veremiyordu. Giovanni onun duygusal ve fiziksel acı çekiyor olmasından nefret etti.

Kesik nefeslerle, "Be-be-ğim?" diye fısıldadı.

İnanmak istemiyordu. Giovanni bunu yüksek sesle söylemek zorundaydı. Ona iyice yaklaşarak hafifçe eğildi ve alnına belli belirsiz bir öpücük kondururken, "Çok üzgünüm," dedi. "Yapılacak hiçbir şey yoktu. Çoktan gitmişti..."

Jolene acı dolu bir feryatla ağlarken doktoru içeri girdi ve Giovanni birkaç adım gerilemek zorunda kaldı. Hemşire ona iğne yaparken doktor bir şeyler söylüyordu ama Giovanni hiçbir şey duymuyordu. Beyninin içindeki uğultu dışında hiçbir şey duyamıyordu. Elleriyle kulaklarını kapattı ve arkasını dönerek kapıya yaklaştı. Tam dışarı çıkmak üzereydi ki durdu. Onu yalnız bırakamazdı, kendisinden başka kimsesi yoktu ve ona ihtiyacı vardı. Yutkunurken gözyaşlarını kurularıp saniyeler içinde o güçlü adama dönüştü. Doktor Avery, Jolene ile konuşurken kenarda bekledi. Onun tıbbi durumu hakkında bilgiler veriyordu ve Jolene sadece dinliyordu. Tek kelime etmedi, ağlamadı, bağırmadı. Giovanni hangi durumun daha kötü olduğuna karar veremiyordu. Doktor onları yalnız bırakırken Giovanni'ye fazla yorulmaması gerektiğini söyledi. Giovanni sadece başını salladı. Kapı kapandığında küçük adımlarla yatağa yaklaştı. Jolene'in gözleri boşluğa bakıyordu.

"Jolene?"

Gözbebekleri boş bakışlarını ona taşıdı. Gözünden damla damla süzülen yaşlar yanaklarını ıslatıp çenesinden süzülürken kısık bir sesle, "Yas tutmalıyım," dedi. Göğsü aldığı derin nefeslerle yükselip alçalıyordu. "Yüzünü bile görmeden, tüm kalbinle sevdiğin biri için nasıl yas tutulur?" diye sorarken sesi titriyordu.

Giovanni ilk defa ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ona söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. O hayatta tek bir şeyi sevmişti ve o şimdi karşısında acı içinde çırpınırken onu nasıl yatıştıracağını bilemeyecek kadar acizdi. Onun yanına giderek elini tuttu. "Özür dilerim. Sizi koruyacağıma söz vermiştim." Duraksadı ve başını eğerek alnını Jolene'in eline yasladı. "Sözümü tutamadım."

"Onu koruması gereken bendim. O benim bebeğimdi ama ben..." Ağlamaklı sesi git gide alçaldı. "Anlarım sandım. Kötü bir şey olduğunda hissedebileceğimi düşündüm."

Kendini suçluyordu ve Giovanni bundan hoşlanmamıştı. "Senin suçun değildi," derken ona baktı.

Elleri karnına gitti ve oradaki çarşafı buruşturarak elini sıktı. "Ben... Hep o doğunca ne yapacağımı düşündüm. Kaybetme ihtimalimi hiç düşünmedim. Şimdi ne yapacağım?" Sesi bir ağlamayla kesildi. Giovanni yatağa oturdu ve onun yanaklarına dokundu. Yüzü kar kadar beyazdı. "Şimdi iyileşeceksin. Yapman gereken bu."

Kafasını iki yana salladı. "Bu acı," diye fısıldadı. "Asla geçmeyecek."

Giovanni onu teselli etmek istiyordu, bir şeyler söylemek, onu yatıştırmak... Ama yalan söyleyemeyeceğini de biliyordu. Hiçbir acının kolay yaşanmayacağını biliyordu. Yaşamak, anlatmak ya da anlamak gibi değildi. Şu an kimsenin canı Jolene'in yandığı kadar yanamazdı ve kimse kendisi kadar çaresiz hissedemezdi.

"Beni yalnız bırak, Giovanni."

"Jolene..."

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Günler birbiri ardına geçip giderken Jolene bu acıyla yaşamak zorunda olduğunu fark etmişti. Onu teselli edecek hiçbir şey yoktu. Teselli edilmek de istemiyordu. Giovanni'nin kapıda beklediğini biliyordu ama onu görmek istemiyordu. Birkaç defa Sergio onu görmeyi denemişti ama o da başarısız olmuştu. Sadece gelip giden doktorlar ve hemşireleri görse de onlarla konuşacak kadar iyi hissetmiyordu. Doktor Avery ona ameliyatta zarar görmeyen rahminden uzun uzun bahsetmişti ama bu Jolene'in umurunda değildi. Genç ve sağlıklı bir kadın olması da umurunda değildi. O bir bebeğe hamile kalmıştı ve onu dünyaya getiremeden kaybetmişti. Bundan sonraki hiçbir bebek kaybettiğiyle aynı olmayacaktı. Başka bir bebek de istediğini sanmıyordu. Giovanni'den ona bir İncil getirmesini istemişti. Bir isim bile veremediği bebeğine dualar ediyordu. Onun oğlu veya kızı... Şimdi gerçek bir melekti.

Geçen bir haftadan sonra Jolene, Giovanni'yi görmeyi kabul etti. Hiç bıkmadan her akşam gelmiş ve sabaha kadar kapıda beklemişti. Her gelişinde getirdiği çiçekler yüzünden odası bir çiçek bahçesi gibiydi ama Jolene bir kere bile onunla konuşmamıştı. Onun kendini suçladığını da biliyordu, asıl suçlu kendisiyken bunu ona daha fazla yapmamaya karar verdi. Giovanni içeri temkinli adımlarla girdi. Elinde bir buket beyaz frezya tutuyordu. Çiçekleri hemen yanındaki komodine bıraktıktan sonra ona döndü, "Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

Her zamanki gibi şık ve kontrollü görünse de yorgun ve çökmüştü. Jolene ne hâlde olduğunu bilmiyordu ama kötü görüldüğünden emindi. Verilen uyku ilaçları ile uyuyordu, doğru düzgün bir şey yemiyordu. Nefes alan bir hayaletten farkı yoktu.

Giovanni çekinerek, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Jolene ona bakmadan, "İçten içe attığım çılgınlarımda boğuluyorum," dedi.

Yatağın yanındaki koltuğa otururken ona dokunmak istiyor ama yapamıyor gibiydi. "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum, Jolene ve bu bana kendimi çok kötü hissettiriyor. Sen burada, bu acıyla yalnız başına boğuşurken ben nefes alamıyorum."

"Ben bir daha eskisi gibi olabileceğimi sanmıyorum."

Günlerdir konuşmadığı için sesini bulması uzun sürmüştü. Çıkan çattalı ses ona ait değil gibiydi. Giovanni uzanıp elini tuttu. "Biliyorum." Derin nefes alırken gözleri birbirine odaklandı. "Sana geçecek demeyi çok isterdim ama geçmeyecek. Bununla yaşamayı öğreneceksin."

Jolene ona, "Hiç kalpten sevdiğin birini kaybettin mi?" diye sordu.

Giovanni başını sallayarak onu onaylarken, "Aynı değildi," dedi. "On yaşındaydım. Annemi kaybettim ve bir daha hiç mutlu olamayacağımı düşündüm."

"Mutlu oldun mu?"

"Oldum." Elini tutup dudaklarına götürdü ve belli belirsiz bir öpücük bıraktı. "Sen benim hayatıma girdin ve ben tekrar mutlu olabileceğimi gördüm." Yaralı bir sesle, "Mio Angelo," diye mırıldandı.

"Acı kanatlarımı kırdı, bir daha uçamam."

"O hâlde süzülmene yardım ederim. Sadece bana izin ver. Burada, yanında olmalıyım."

Jolene ona cevap vermedi. Giovanni bir saat yanında hiç hareket etmeden ve ses çıkarmadan oturdu. Dışarıdan bir kargaşa sesi geldiğinde ona bakarak, "Sergio geldi," dedi. "Onu görene kadar vazgeçmeyecek."

Jolene onu görmek istemiyordu. O bebeğinin babasıydı ve şimdi onunla karşılaşmak, istediği en son şeydi. Yine de Giovanni haklıydı artık kapısında çıkan bu kavgalardan çok sıkılmıştı.

Giovanni yerinden kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Onu buradan göndereceğim."

"Bırak gelsin."

Giovanni arkasını dönerek emin misin dercesine ona baktı. Jolene başını hafifçe salladığında kapıyı açarak dışarı çıktı. Saniyeler sonra Sergio içeri girdi. Yatağa yaklaştı ve Jolene'in hemen önünde dikildi. Yakası, kravatı ve saçları dağılmış olsa da bakışları son derece yumuşaktı.

"Mio amore," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm." Yaklaşmak istiyor ama buna cesaret bulamıyor gibi yerinde sallandı ve en sonunda yatağın ayak

ucuna oturup doğruca karşıya bakarak, “Keşke seni ve onu hak etseydim. Keşke her şey farklı olsaydı,” dedi.

“Elimizde kalan tek şey bu, keşke...”

Elleri iki yanda yumruk olmuştu. “Bu benim suçumdu. Tüm bu olanlar...”

Jolene mesafeli bir tavırla, “Senin değildi,” dedi. “Beni hamile bırakmayı bile istemedin, nasıl senin suçun olabilir?”

“Seninle bir hayat istedim. Sana o hayatı veremeyeceğimi bile bile istedim. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Bebeğimizi evimizde dünyaya getirmeliydin, sakın, huzurlu ve rahat olmalıydın. Başına gelen her şeyin tek suçlusu benim.” Sesi git gide incelirken en sonunda çaresiz bir fısıltıya dönüştü. Sergio yerinden kalkıp Jolene’in yanına geldi ve kendini dizlerinin üzerinde yere bıraktı. Jolene onun berrak mavi gözlerinde parlayan yaşları görebiliyordu. “Bağışlanmamış suçlar ve günahlarla sana geldim. Bağışla beni.”

Soğuk bir sesle, “Seni affediyorum, Sergio,” derken gerçekten bunu kastediyordu. Kin tutamayacak kadar acılıydı. Zaten başından beri her şey kendi hatasıydı. “Ayağa kalk ve ailenin yanına git. Onların sana ihtiyacı var.”

Sergio kafasını iki yana sallarken, “Sen?” diye fısıldadı.

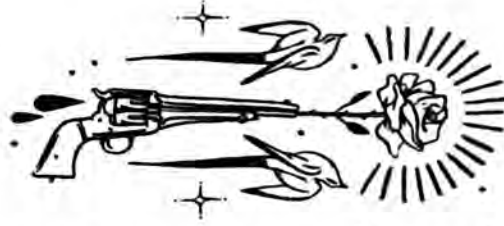
“Giovanni benim yanımda.”

Sergio inanmaz gözlerle ona bakarken ayağa kalktı. “Hayır, hayır. Şoktasın, sen ne söylediğini bilmiyorsun.” Jolene sessizliğini korurken Sergio derin derin soluyordu. “Jo?”

“Ben bir bebek kaybettim, Sergio. Kollarıma bile alamadım. Şimdi ne olacak yani? Ben bu acıyla seni affedeceğim ve kollarına mı koşacağım? Teselli aradığım yer senin kolların değil.”

“Kont’un kolları mı?”

Jolene cevap vermeyince Sergio arkasını dönüp gitti ve Jolene, kaybettiği bebeğinin ve babasının arkasından gözyaşı dökerken Giovanni içeri girip öylece yanında oturdu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

*Ve gökyüzü kasvetli hâle gelirken, Gece rüzgârları fısıldar bana. Olabil-
diğince yalnızım. Gece yarısından sonra yürüyüşe çıkıyorum.
Ay ışığında, Sadece bir yerde olabileceğini umuyorum.*

PATSY CLINE – WALKIN' AFTER MIDNIGHT

Giovanni malikânedeki herkesi sorgulamıştı. İhmali olan biri var-
sa cezalandırma düşüncesiyle orada saatlerce her çalışanla konuşmuş ve
kimsenin bir şey duymadığını öğrenmişti. Jolene yanında kimsenin kal-
masını istememişti bu yüzden Giulia odasındaydı. O gece Alessia has-
talandığı için bakıcı ve Chiara diğer binadaydı. Çok geç bir saatti, çalı-
şanlar ise müstemilat binasındaydı. Giovanni onun yatağını görmüştü.
O kadar çok kan vardı ki Jolene'in yaşıyor olması mucizeydi. Giovanni
odadan çıkarken korkudan bembeyaz kesilmiş Giulia arkasındaydı. Jo-
lene için endişelendiği açıktı, durmadan ağlıyor ve onu soruyordu.

"Ağlama, Giulia. Jolene iyi olacak."

Giulia burnunu çekerek cebinden çıkardığı bir mendille gözyaşlarını
sildi. "Keşke yanında kalsaydım efendim, bu olanlar benim suçum."

"Kendini suçlama, Jolene'in nasıl inatçı olduğunu biliyorum. Ken-
dini suçladığını duysa çok üzülürdü." Kaşlarını çatarak, "Chiara ile
konuşmak istiyorum. Onu çalışma odama gönder," dedi. Giulia başını
sallayıp hızla uzaklaşırken Giovanni çalışma odasına gitti.

Chiara odaya kapıyı çalmadan girdi. Güvenli duruşu ve o hep bir
şeyler planlar gibi bakan gözleri onu tanıdığı günden beri hiç değişme-
mişti. Hayatında pek çok şeyi hata olarak kabul ederdi ve Chiara onların
en başında geliyordu. Alessia'nın bu hâlde olmasının suçlusu ikisiydi.
Giovanni, Alessia'nın yüzüne bakamazken Chiara nasıl yapabiliyordu?
O da kendini suçluyor muydu? İkisi de bu dünyada olmaması gereken
kötü insanlardı.

"Beni görmek istemişsin."

"Evet, otur."

Chiara karşısındaki koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne attı. Gio-
vanni purosunu yakarken, "Jolene için üzuldüm," dedi. "O ve bebek
iyi mi?"

"Bebeği kaybetti."

"Üzgünüm," derken soğuktu ama o zaten hep soğuktu. "Daha genç, eminim başka bebekleriniz de olur."

Giovanni sadece başını salladı. Jolene ile bebekleri olması imkânsızdı ama Jolene'in bir bebeği olsun istiyordu. Onun anne olduğunu görmek istiyordu. Bunların kendisini yumuşatmasına izin vermeyecekti.

Yerinden kalkarak, Chiara'ya yaklaştı. "O gece bir şey duymadın mı?"

Chiara sakın bir şekilde, "Hayır," dedi. "Alessia nefes alamıyordu ve ben onun yanındaydım."

Giovanni purosundan derin bir nefes çekti. "Neden Jolene'e o kadar kibar davranıyordun, Chiara?"

"Senin aksine ben kibar bir kadınam. Sana kandığı için onu suçlayamazdım. Beni de aynı şekilde kandırdıktan sonra."

Giovanni öfkeyle, "Saçma," dedi. "Yine aynı noktaya geliyoruz, ben sana hiç söz vermedim."

Chiara ayağa kalktı ve Giovanni'nin karşısına dikildi. "Onun güvenini kazanmaya çalışıyordum." Başını kaldırıp koyu renkli gözlerini Giovanni'nin gözlerine dikti. "Çünkü başka türlü bana inanmazdı. Aşktan gözü kör olmuşken senin nasıl bir adam olduğunu görmesi imkânsızdı. Onu tehlikeli dünyana çektiğin yetmezmiş gibi bir de kendine âşık edip ortada bırakacaktın!"

"Ona bizim hakkımızda tek kelime etmeyeceksin, Chiara. Anladın mı? Alessia için bir hemşire tutacağım ve sen, benim karar vereceğim zamanlarda ablanı ziyaret edeceksin."

Chiara telaşlandı. Ablasıyla her zaman çok yakın olmuşlardı ama Alessia onları öğrendiği anda bu yakınlık son bulmuştu. Alessia delirmiş, Chiara'da kendini ona adamıştı. Bunu suçluluk duyduğu için yaptığını düşünüyordu.

"Sen ve o umurumda değil. Anlıyor musun? Ben sadece Alessia'yı düşünüyorum, ablamı. O orada ölmek üzereyken senin küçük aşkınla ya da piçinle ilgilenemem, Giovanni." Ağlamamak için gözlerini kırptırdı ve derin bir nefes aldı. "Eğer ablam ben burada yokken ölürse cehenneme gitmeni garanti ederim."

Zaten oraya gideceğinden emindi ama Chiara'ya bunu söylemedi. Giovanni, Alessia'nın durumu hakkında bilgi alıyordu. Doktoru onun son günlerini yaşadığından emindi. Bir yılbaşı daha göremeyecekti hatta yazı bile göremeyecekti. Alessia'ya yaptığından sonra duyduğu suçlulukla onun yüzüne bakamıyordu ve kardeşini ondan ayırmanın iyi mi kötü mü olacağını seçemiyordu.

"Burada kaldığın süre boyunca Alessia'nın binasından ayrılmayacaksın."

Jolene bir aydır hastanede gözetim altındaydı. Her geçen gün iyileşme kaydediyor olsa da Giovanni'nin endişelendiği şey ruhunun aldığı hasarlarıydı. Eskisi gibi değildi, durgun, pes etmiş görünüyordu ve Giovanni bundan

hoşlanmıyordu. İlk günler bağırıp ağlayan Jolene gitmiş yerine nefes alan bir hayalet gelmişti. Giovanni akşam onun yanına gidiyor, sabah gün doğana kadar kalıyordu. Bazı günler odasına girip otursa da çoğu zaman kapının önünde oluyordu. Jolene onun yanında veya dışarıda olmasıyla pek ilgilenmiyordu. İkisinin birbirlerinden çok farklı olduğunu bilse de aklına Alessia geliyordu. Onun nasıl aklını kaçırdığına tanık olmuştu. Günden güne o evde gözünün önünde ne hâle geldiğini görmüştü. Şimdi Jolene aynı şekilde hissizleşiyordu. Kendine bir şey yapma düşüncesi onu kapana kısılmış gibi hissettiriyordu. Jolene'e bir şey olma ihtimalini düşünmek bile istemiyordu.

Doktoru vücudundaki kırıkların iyileştiğini ve artık onu hastaneden çıkarabileceklerini söylemişti. Giovanni bu haberi vermek için Jolene'in odasına girdi. Yatakta yatmış gözlerini boşluğa dikmişti. Hemen yanındaki pencereden güneş doğruca yüzünü aydınlatıyordu ve Giovanni'ye kilise duvarlarındaki melek gravürlerini anımsatıyordu. Ceketinin düğmelerini çözerek yatağa Jolene'in yanına oturdu. Ona doğru döndü ve o güzelim yüzünün her bir ayrıntısını inceledi.

"Doktor artık eve dönmeye hazır olduğunu söyledi."

"Benim bir evim yok."

Giovanni dokunmak ister gibi ona uzandı ama buna henüz hazır olmadığını düşünüyordu. "Jolene... Dilediğin her yer senin evin olabilir. Sadece bana söyle. Nerede yaşamak istersin? İstedğin şehirden hatta ülkeden bir ev alabilirim. Dilersen Manhattan'da olur. Ne istersen..."

Jolene ona baktı. Gözlerindeki o boşluk her seferinde canını yakıyordu. "Ne yapmak istediğimi bilmiyorum." Durdu ve dakikalar sonra, "Malikâneye dönebilir miyim?" diye sordu. "Kısa bir süre."

"İstedğin kadar."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Giovanni ona sarılmak, kollarının arasına almak ve yeniden hayata dönmelerini sağlamak istiyordu. Fakat her şey o kadar yeni ve karmaşıktı ki bundan sonra nasıl hareket etmesi gerektiğinden emin değildi. Bu kararı tamamen Jolene'e mi bırakmalıydı? Yoksa onun için en iyisini kendi mi seçmeliydi? Belki de sadece bencil olmalıydı, her zaman olduğu gibi...

"Ne zaman gidebilirim?"

Giovanni yerinden kalkarken, "Çıkış işlemlerini hemen yaptırıyorum," dedi.

Jolene'i alıp kendi evine götürmek isteyen yanını dinlememesi gerektiğini biliyordu. Orası sadece yaşadığı yer değildi, aynı zamanda alt kattaki sorgu odaları, çalışma odasında görüştüğü insanlarla işinin döndüğü yerd. Ona bir ev tutarsa dış dünyaya çok açık olacaktı. Malikânede başına gelenlerden sonra içi rahat değildi, garip bir his tam bir aydır boğazındaydı. Bu sefer daha temkinli davranacaktı. Jolene yol boyunca sessizdi. Malikâneye vardıklarında Giovanni onun teknedeki inmesine yardım etti. Bedenine her dokunuşu içindeki özlemi arttırıyor, onu kollarıyla sarma hissine zorlukla direniyordu.

Birine karşı bu denli şiddetli duygular hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Fakat artık farkındaydı. Jolene ona göre değildi. Ne onun dünyasında var olabilirdi ne de aşkıyla mutlu olabilirdi. Jolene bir çiçekti ve Giovanni'nin ona verecek bir yudum suyu yoktu. Ne kadar ironik diye düşündü. Onu korurdu, mutlu ederdi ama asla tamamlayamazdı. Zamanla bu kırbın acısı hafifleyecek ve Jolene anne olmak isteyecekti, Giovanni bu hakkını elinden almak istemiyordu.

Giovanni onu bırakıp dönmeyi düşünmüştü ama Jolene'e bunu söylemek istiyordu. Eğer kalmasını isterse... Kalırdı. "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

Jolene bir aydır ona karşı mesafeliydi. Birlikte o hastane odasında çok fazla vakit geçirmişler ama neredeyse hiç konuşmamışlardı. "Ben, yalnız kalmak istiyorum."

Giovanni onu anlıyordu. Alana ve zamana ihtiyacı vardı. Böylece düşünmek ve ne yapacağına karar vermek için zamanı olacaktı. Kararı ne olursa olsun ikisi birlikte olmamalıydı. "O hâlde ben Manhattan'a döneceğim. Fakat yalnız hissetmeni istemiyorum Jolene, ne zaman istersen gelirim. Bunu unutma. Senin için hep yakınlarda olacağım."

Alade bir tavırla başını salladı ve ondan uzaklaşarak dokunuşundan kaçtı. Giovanni buz gibi hissetti. Giovanni onun gitmesini bekledi ama Jolene orada dikiliyordu, en sonunda ona bakarak ismini söyledi.

"Giovanni?"

İçinden iki farklı şey geçiriyordu. Bir tarafı kalmasını söylemesini istiyordu, Tanrı biliyor ya bunu istese kalırdı. Diğer taraf ise yoluna devam etmesi gerektiğini söylüyordu. Onu etkisi altına aldığıнын farkındaydı. İki katı tecrübeye sahip çapkın bir adamdı. İstedığı bir kadını elde edemediği olmamıştı ve Jolene'de ona kanacak kadar masumdu. Eğer Jolene'den uzaklaşmazsa, Jolene ne istediğini bileceği yaşa ve olgunluğa eriştiğinde her şey için çok geç olacaktı.

"Bir süre yalnız kalmak istiyorum ama bu sürenin ne kadar olduğunu bilmiyorum. Ben sadece kendimi dinlemeli ve kararlar vermeliyim. Bu yalnızlığa ihtiyacım var. Sen çok... Çok fazlasın. Ben senin söylediğin her şeye inanıyorum. Dünyayı pembe bir bulut gibi görüyorum. Sen bana kendimi güneşmişim gibi hissettiriyorsun, öyle parlak ve sıcak... Ama bu doğru değil. Sen benim hayatımdayken ben kendimi duyamıyorum. Ne istediğimi bile bilmiyorum. Aylarca buradaydım ama bir planım yoktu, hiç plan yapmadım. Kendimi öylece sana bıraktım. Bu bana kendimi zayıf hissettiriyor. Bunun için bana izin ver."

Giovanni ona güneş olduğunu söylemek istedi. Hatta daha fazlası... Giovanni'ye ışığı getirmişti ve sıcaklığı... Daha önce bunları sevdiğini ve ihtiyacı olduğunu bile bilmiyordu. Ayrı kalmaya Jolene'den çok Giovanni'nin ihtiyacı vardı. Onun dünyasında güneşe ihtiyaç yoktu, olmamalıy-

di. Hiçbir zayıflığa yer yoktu, olamazdı. Fakat Jolene bunu dile ~~getiremez~~ kadar cesurdu. Giovanni ise bunları asla yüksek sesle söyleyemezdi.

Ona yaklaştı ve dudaklarını alnına kısa bir anlığına bastırıp geri çekilirken, "Hoşça kal, Jolene," diye fısıldadı.

Malikânede her şey sanki o gece hiç yaşanmamış gibi görünüyordu. Jolene, Giulia'nın yardımıyla merdivenleri çıkarken her basamakta ~~in~~ tekrar tekrar yaşamıştı. Kan, karanlık, ağrı, düşüşü... Odadan içeri girdiğinde anda kesilen nefesiyle yatağa baktı. Temizlenmiş belki de değiştirilmiş ve toplanmıştı. Her şey o kadar düzgündü ki Jolene kötü bir kâbus olduğunu sandı. Fakat yatağa doğru attığı iki adımda bunu yapamayacağını anladı.

"Burada kalamam," diye fısıldadı.

Giulia anlayışla başını salladı. "İstedığın odada kalabilirsin. Signor Giovanni malikâneyi tamamen sana bıraktı."

Jolene odadan dışarı çıkarak koridor boyunca ilerledi. Malikânenin sol kanadına geldiğinde rastgele bir kapıyı açtı. Diğer odadan daha küçüktü ve ormana bakıyordu. Bütün eşyaların üzeri beyaz örtülerle örtülmüştü. Giulia peşinden gelmişti, odaya girdiklerinde mahcup bir tavırla, "Bu kanat kullanılmadığı için hazır değil ama senin için birkaç saat içinde hazır olmasını sağlarım. Eşyalarını da taşıyım," dedi.

Jolene boş bir yığın hâlinde koltukta otururken üç hizmetçi kız ve Giulia odayı Jolene'in kalması için hazırladılar. İşleri bittiğinde Giulia yanına gelerek Jolene'in karşısına dikildi.

"Çok özür dilerim, Signora. Ben... Ben o gece yanınızda değildim ve sizi duymadım. Lütfen, beni affedin."

Sesi ağlamaklı çıkıyordu. Jolene başını kaldırdığında onu gözlerinde parıldayan yaşları gördü. Her şey Jolene'in hatasıyken neden herkes kendini suçluyordu? "Senin suçun değildi. Affedilecek bir şey yok, Giulia."

Giulia kafasını iki yana sallarken Jolene'in önünde diz çökerek ellerini tuttu. "Hayır, var. Signor Giovanni'ye söyleyemedim ama ben o gece odamda değildim. Eğer orada olsaydım... Orada olsaydım duyardım." Ağlaması şiddetli bir hâl alırken kafasını Jolene'in kucağına gömdü.

Jolene onun saçlarını okşarken, "Neredeydin?" diye sordu.

Giulia onun yüzüne bakamıyordu. Hıçkırıklarının arasından, "Stefano," diye fısıldadı. "İskeledeki korumalardan biri. Ben o gece onunla buluştum." Sonra heyecanla, "Ama yemin ederim kötü bir şey yapmıyorduk, biz sadece... Sadece konuşuyorduk," dedi.

Giulia on yedi yaşında genç bir kızdı. Böyle şeyler yaşıyor olması çok doğaldı, bunun için onu nasıl suçlayacağını düşünürdü? "Seni suçlamıyorum."

"Lütfen, Signor Giovanni'ye söylemeyin. Stefano'ya zarar gelsin istemiyorum ve ben... Ben de korkuyorum, Jo. Lütfen."

Jolene onun Giovanni'den bu kadar korkması karşısında Giovanni'nin kim olduğunu anımsadı. Bunu sıklıkla unutuyordu. Tüm o ki-
barlığının altında nasıl bir insan olduğunu... "Size zarar verir mi?"

Giulia alt dudağını dişlerken, "Bazı kurallar var," dedi. Jolene anla-
mıyordu, kesinlikle zarar verirdi.

"Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Jolene o gece uyuyamadı. Tüm yorgunluğuna ve uyumak için kulan-
dığı ilaca rağmen gözlerini kapatamıyordu. İçindeki sıkıntıyla yataktan
kalkıp dışarı çıktı. Koridoru takip ederek kendini Giovanni'nin çalışma
odasında buldu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama o an orada ol-
mak istedi. Bir süre karanlık odada, soğuk deri koltuğun üzerinde otur-
du. İçeride içki, tütün ve hoş bir erkek kokusu vardı. Biraz deri ve cila da
kokuyordu. Oturduğu yerde gözlerini kapatmayı denedi ama yapamadı.

Kalkıp içkilerin durduğu uzun tezgâha ilerledi. Yarım olan şişeyi alıp
kapağını açtı. Kehribar renkli sıvı o kadar yoğun kokuyordu ki Jolene
midesinin burkulduğunu hissetti. Yine de burnunu tıkayarak bir yudum
almak için şişeyi kafasına dikti. İlk yudumla yüzünü buruşturdu. Ağzı,
boğazı ve midesi yanıyordu. Öksürerek şişeyi elinden bıraksa da hemen
ardından bir yudum daha almaya karar verdi. Dakikalar sonra elinde
şişeyle koltukta oturuyordu. Her bir yudum bir öncekinin verdiği kötü
hissi bastırıyordu. Jolene kendini bir pelte gibi hissetmeye başlamıştı.
Uyuşuk, hissiz ve uykuluydu, tam da istediği gibi. Başında hoş bir dön-
me hissinin yanında içkinin getirdiği tek şey mide bulantısıydı. Şişeyi
yere bıraktı, koltuğa kıvrılıp gözlerini kapattı.

BİR AY SONRA

Kendine uyumak ve uyuşmak için bir yöntem bulmuştu. İçki...
İnsanların neden içtiğini hep merak ederdi. İlk şarap yudumunu Ser-
gio'nun yanında, gölün kenarında almıştı. O an bundan pek hoşlan-
madığını anımsıyordu ama şimdi her şey çok daha farklıydı. İlaçlar uyu-
masına da unutmasına da yardımcı olamayacak kadar zayıf kalıyordu
belki acısı ilaçlar için bile çok büyüktü. Giovanni onu artık aramıyordu
ama Giulia'dan ve diğer çalışanlardan haber aldığından emindi. Jolene
onun hakkında haber alamıyordu. Umurunda değildi! Yemek yiyemedi-
ği için hızla verdiği kilolar yüzünden kıyafetler bedenine büyük gelmeye
başlamıştı, yüzü bir ruh kadar beyaz, gözaltları mosmordu. Yine de ay-
naya baktığında gördüğü şey içinde geçmek bilmeyen acının yansıma-
sıydı. Giulia bu kadar içki içiyor olmasından rahatsız olsa da artık bir
şey söylemiyordu. Odasına gelen yemeklerin çoğu dokunulmadan geri
gidiyordu.

Giovanni muhtemelen ona yanından ayrılmamasını tembihlemişti.
Nereye giderse Giulia bir gölge gibi peşindeydi. Sadece geceleri yalnız

kalabiliyordu, neyse ki yan odasında uyuyan Giulia'nın uykusu pek hafif değildi. Geceyi Giovanni'nin çalışma odasında viski, brendi ve rom ile tamamlıyordu. Çoğu zaman içtiği şeyin ne olduğunu bile bilmiyordu. Gece yine uyuyamamıştı. Giulia ona pek çok yatıştırıcı çay getirmiş olsa da hiçbirisi işe yaramıyordu. Düşünceler, karamsarlıklar, kendine acımalar bir türlü son bulmuyordu. Bir aydır malikâne edeydi ama hâlâ ne yapacağına karar verebilmiş değildi belki de bir şey yapmak istemiyordu. Makyaj masasına oturdu. Çökmüş yüzü ve kızarmış gözleri ile karşı karşıyaydı. Hemen önünde bir şişe viski duruyordu. İlk bardağını saniyeler önce içmiş olmasına rağmen bir bardak daha doldurdu. Çekmeceden uyku ilacını çıkardı ve iki taneyi bir bardak viskiyle içti. Kutuyu ters çevirdi, içinde başka ilaç kalmamıştı. Bir sonraki reçete tarihinden önce tüm ilaçları bitirmişti, anlaşılan bundan sonra uyuması pek mümkün olmayacaktı.

Yerinden kalkarken şişeyi de aldı. Yalpalayan adımları, uzun beyaz geceliğine takılıyordu. Etraftaki eşyalara çarparken istediğinden fazla ses çıkardığının farkında değildi. Kendini koltuğa atarak içmeye devam etti.

Giovanni bir aydır ondan uzak olmanın getirdiği duygularla başa çıkmaya çalışıyordu. Daha önce uyuşturucu kullanan çok insan tanımişti ve aynı onlardan biri gibiydi. Yoksunluk yaşıyordu. Öfkeli, kontrolsüz, endişeli ve depresifti. Fakat pes etmemeye de kararlıydı. Kendisi için değil, Jolene için en iyisini istiyordu. O ne karar verirse versin geri çekileceğini ve kabulleneceğini telkin ediyor olsa da asla tamamen uzaklaşmasına izin vermeyecekti. Söz verdiği gibi Jolene nereye giderse gitsin o hep bir adım arkasında olacaktı. Giulia'dan onun hakkında sık sık haber alıyordu. Giulia onun içki içiyor olmasından endişe duyuyordu. Evet, bu Jolene gibi bir kız için alışıldık değildi, onu bir alkolik olarak hayal edemiyordu ama yaşadıklarından sonra gevşemek istemesine de saygı duyuyordu. Gece geç bir saatte eve dönmüştü. Birkaç gündür sokaklarda kendini oyalıyordu.

Brooklyn'de karışıklık çıkarma işi birkaç ay geç olsa da başlamıştı. Adamları bölgeyi tehdit ediyordu, bugün onlardan iki kişi daha ölmüş, kaçak uyuşturucuya el konulmuştu. Giovanni uyuşturucuları ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden depolanmasını söylemişti. Çalışma masasına oturup bir puro yaktığı sırada masanın üzerindeki telefon geceyi bölerek çalmaya başladı.

Telefonu soğuk bir sesle, "Conte," diyerek açtı.

Giulia'nın ağlamaklı sesini duyduğunda telaşla yerinden kalktı ama kız o kadar hızlı konuşuyordu ki Giovanni onu anlayamıyordu. "Giulia. Sakin ol ve ne olduğunu söyle."

"Signora, efendim. O iyi değil," derken hıçkırdı. "İlaç kutusu boşalmış, nefes alıyor fakat uyanmıyor."

Giovanni puroyu hızla söndürürken, "Hemen geliyorum," dedi.

Giovanni nasıl sakin kaldığını bilmiyordu. Bu bir kez daha başına geliyor olamazdı. Alessia'nın intiharını öğrendiğinde sadece onun için üzülmüş ve vicdan azabı çektiği için onunla ilgili her şeyden kaçmış, yüzleşmeyi reddetmişti ama Jolene böyle bir şey yaptıysa... Nasıl bir yol izlerdi? Onu kaybetme düşüncesi nefesini kesiyordu. Acil durumlar için kullandığı sürat teknesinde Viggo ve Doktor Ugo eşliğinde malikâneye giderken çaresizdi. Daha hızlı gideceğini bilse oraya yüzerdi. Malikâneye gittiğinde doğruca Jolene'in odasına çıktı. Odayı boş gördüğünde nabızı atmaya kesmişti ki hizmetçi kızlardan biri onun diğer kanada taşındığını söylediğinde tekrar atmaya başladı. Koridordan koşarak geçti ve onu gördü. Giulia'nın kucağında, koltukta öylece cansız ve bitkin hâlde yatıyordu. Göğsünün düzensiz bir şekilde inip kalkışını görünce rahatladı.

Tanrım, şükürler olsun diye mırıldandı.

Giulia onu görünce hızla yerinden kalkıp ellerini kucağında buluşturdu. Giovanni ondan boşalan yere yerleşirken Jolene'in küçücük kalmış bedenini kendine çekerek başını kucağına yatırdı. Elleri yanaklarında gezindi. Teni her zaman olduğundan daha beyazdı, dudakları ve göz altları mosmordu. Buz gibi yanaklarını ve ipek tenini ellerinin altında hissetmek ve nefesinin cılız sesini duymak bile kalbinin tekrar atmasını sağlamıştı.

"Jolene? Beni duyuyor musun?" diye sordu. Fakat yanıt alamayınca Giulia'ya döndü. "Neler oldu?"

Kızın ağlamaktan gözleri şişmişti ve suratı hâlâ gözyaşlarından kalma lekelerle doluydu. "Ses duydum, odaya geldim ve yerdeydi. Sonra... sonra ben..." Konuşmakta güçlük çekince yerdeki boş ilaç şişesini gösterdi. Jolene'in uyku hapının kutusuydu. "Şişeyi boş gördüm."

Giovanni yoğun kokuyu içine çekti. Viski... Gözleri hızla etrafta gezindi ve hemen ayağının dibinde duran neredeyse boşalmış şişeyi fark etti. Uyku ilaçları ile içki mi içmişti? Gerçekten ölmek mi istiyordu yoksa sadece aptal mıydı? Doktor Ugo içeri girdiğinde Giovanni oturduğu yerden kalktı ama Jolene'in yanından bir adım bile uzaklaşmadı. İlaç şişesini alıp doktora gösterirken, "Uyku hapları, kaç tane içtiğini bilmiyoruz," dedi. Yerdeki şişeyi ayağıyla tekmeledi. "Sanırım bolca viskiyle içmiş."

Ugo ilacı inceledikten sonra Giulia'ya dönerek, "Bir kovaya ve kâfura ihtiyacım var, bulabilir misin?" diye sordu. Giulia başını sallayarak odadan çıktı.

"Yanında bir şey getirmedi mi?"

"Sen saatin farkında mısın? Neredeyse sabah oluyor ve beni buraya getirirken eşyalarımı toplamak için pek zaman vermediğin gibi ne olduğunu da açıklamadın!"

Yaşlı adam yıllardır İtalyan Mahallesi'nde doktorluk yapıyordu ve Giovanni hayattaysa bunu ona borçluydu. Her seferinde onu bir şekilde hayata döndürmeyi başarıyordu. Kurşun yaralanmaları uzmanlık alanı olsa da her konuda ona güvenirdi.

Gözlüğünün altından ona bakarken, "Geçen seferki çatışmanın sorumlusu bu küçük hanım mı?" diye sordu. Giovanni özlemle içini çekti. Bir daha eskisi gibi olup olamayacağını bilmiyordu. Eğer her şey düzelecekse Jolene'in onu kalbinden vurmasına bile izin verirdi. "Neden bu hâlde?"

"Bebeğini kaybetti." Doktorun kaşları havalandı. Giovanni'nin kısır olduğundan haberdardı. Başını iki yana sallayarak, "Uzun hikâye," dedi.

Ugo ona şüpheyle bakarken, "Onu burada zorla tutmuyorsun değil mi?" diye sordu.

Nasıl bir adam olduğu düşünülünce onu burada zorla tuttuğunu düşünmesine şaşırmadı. Daha önce bunu yapmıştı ama amacı Alesia'nın kendisine zarar vermesini engellemek ve tedavi olmasını sağlamaktı. Onun akıl hastası olduğunu herkesten saklamıştı çünkü insanların bunun hakkında konuşmalarını istememişti. Bu bir zayıflıktı... Kendisinin ve ailesinin itibarını düşünmüştü.

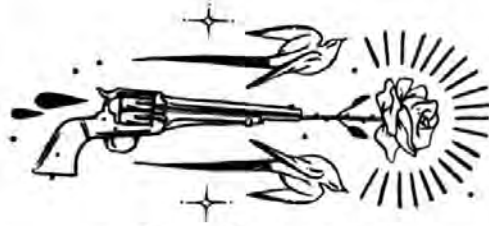
"Kendi istediği için burada."

Giulia içeri girince konuşmaları bölündü. Giovanni Jolene'i oturur pozisyona getirdi ve doktor burnuna kâfur tuttu. Jolene'in midesi anında tepki verdi. Doktorun uzattığı kovaya içindeki her şeyi çıkarırken Giovanni saçlarını yüzünden çekti.

Midesindeki şeylerin çoğunu boşalttıktan sonra güçsüz bir hâlde kollarına yığıldığında Giovanni'nin kolları onu sarmak için oradaydı. Jolene başını kaldırdığında gözleri Giovanni'nin gözleriyle buluştu. Yorgun yeşil renge bakmak içini paramparça etse de nefes aldığı için şükreliyordu.

"Gio," diye mırıldanırken sesi cılızdı.

Saçlarının arasına, "Jolene," diye fısıldadı. "Beni öldürmek istiyorsan bir sonraki sefer yine tetiği çek olur mu?"

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sen benim gün ışığımsın. Tek benim gün ışığım. Beni mutlu ediyorsun. Gökyüzü gri olduğunda. Hiç bilmeyeceksin, tatlım, Seni ne kadar sevdiğimi. Lütfen, gün ışığımı benden almayın.

JIMMIE DAVIS – YOU ARE MY SUNSHINE

Jolene gözlerini araladığında güneş çoktan yükselmişti. Parlak güneş odasındaki perdelerin arasından içeri süzülüp tam üstünde son buluyordu. Onu uyandıran bu ışık mıydı? Yoksa başındaki korkunç ağrı mı, emin olamıyordu. Dün geceye dair pek bir şey hatırlamıyordu. Uyumaya çalışıyordu, ilaç ve içki içtiğini hatırladı. Sonra Giovanni'nin kokusuyla kollarının verdiği güven hissi... Her şey bir rüya mıydı? Yerinden yavaşça doğrulurken rüya olmadığını fark etti. Giovanni yatağın yanındaki sandalyede uyuyordu. Kollarını göğsünde bağlamış, başı hafifçe aşağıya düşmüştü. Jolene içinde hissettiği heyecanla kendisine kızdı. Yas tutmalıydı, bu duyguları hissedemezdi. Fakat onu özlemişti, bunu itiraf etmekten utansa da her gün gelmesini ummuştı.

Giovanni'nin gözleri sanki hiç uyumuyormuş gibi bir anda açıldı ve Jolene'e baktı. Bakışlarında hem kızgınlık hem özlem vardı. Birbirlerine baktılar, ikisi de tek kelime konuşmuyordu. Jolene bir şeyler söylemek istiyordu ama sonunda ağlama krizine gireceğinden korkuyordu. "Ölmek mi istedin?"

Dakikalar sonunda sorduğu soru karşısında Jolene kaşlarını çattı. Evet, birkaç defa bunu düşünmüştü ama yapamazdı. O öyle biri değildi. "Ne?" diye sordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Bütün ilaçları bir şişe viskiyle içmişsin, Jolene. Ne yapıyordun, Tanrı aşkına?" Öfkeyle yerinden kalkarken sandalyenin arkasında duran ceketini alıp giydi.

"Hayır! Amacım o değildi. Ben... Ben böyle bir şey yapmadım." Jolene nasıl görüldüğünü anlayabiliyordu. Bir hemşireydi, o ilaçlarla alkol alınması gerektiğini elbette biliyordu ama fazla ilaç almamıştı. "Bütün ilaçları içmedim. Evet, o ilaçlardan her gece bir tane içmem gerekiyor ve ben iki veya üç tane içiyorum. Çünkü uyuyamıyorum!" Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Ve evet, içkinin kendimden geçmeme yardımcı oluyor ama ben ölmek istemedim. Öyle yapmak istemedim."

Giovanni'nin korku dolu gözleriyle karşısında dikilmesinin sebebini anladı. Alessia'da intihar etmişti ve Giovanni duyguları ya da hisleri hakkında pek konuşmuyordu. Alessia'nın neden intihar ettiğini bilmiyordu ama Giovanni üzölmüş olmalıydı ve şimdi kendini düşününce.... Yerinden kalkarak ona doğru yürüdü ve karşısına dikildi.

"Yemin ederim, Giovanni... Kendimi öldürmeye çalışmıyordum." Giovanni burnundan derin ve yüksek sesle soluyordu. Kaşları çatık, dudakları çizgi hâlinde ve çenesi kaskatıydı.

Fakat o daha ne olduğunu anlamadan Giovanni'nin kolları bedenine dolandı. Onu kendine çekip sarılırken burnunu saçlarına gömdü. "Bir daha bana bunu yapma," diye fısıldadı. "Bir daha sakın, Jolene. Söz ver bana."

Jolene rahatlamış bir hâlde kendini ona bırakırken gözünden kayan bir damla yaşı umursamadan, "Söz veriyorum," dedi. "Endişelendirmek istemedim," derken ses tonu yumuşaktı.

Giovanni geri çekildi ama elleri hâlâ omuzlarında duruyordu. Hâlâ birbirlerine çok yakındı. Jolene başını göğsüne yaslama hissiyle savaşıyordu.

"Ruhumun en karanlık, en boş çukurlarını aldın ve onları kendinle doldurdun. Senin kalbin artık benim bir parçam." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Sensiz nefes alamam, anlıyor musun?"

Jolene anlıyordu. Hayatta kalmak için, tüm bu acıya dayanmak için bir umudu vardı. En başından beri tamamen pes etmiyor olmasının tek bir sebebi vardı. Kendine itiraf etmekten korkuyordu, buna hazır olmadığını biliyordu ama Giovanni'yi düşünmek bile karın altında çiçekler olduğunu bilmesine yardım ediyordu.

Kahvaltının ve banyonun ardından biraz olsun kendine gelen Jolene, kiliseye gitmek istediğini söylediğinde Giovanni bu isteğini hemen gerçekleştirmişti. İtalyan Mahallesi civarında, bakımlı ve sevimli bir kiliseye geldiklerinde Jolene aylar sonra ilk defa bir miktar huzurlu hissetti. Giovanni pederle konuşurken Jolene dua etti. Duası bittiğinde yerinden kalkarak Giovanni'nin yanına yürüdü. Kapının üzerindeki vitray camlardan giren ışık ayaklarının dibine düşüyordu. O yaklaştığında peder selam vererek yanlarından ayrıldı.

"Tanışıyor musunuz?"

"Peder Michele. Kendisi bir İtalyan ve bölgemizdeki dini işleri yapıyor."

"Buraya sık gelir misin?"

"Çok sık değil ama vakit buldukça gelmeye çalışıyorum."

Jolene ona garip bir ifadeyle bakarken, "Dindar bir Katolik olduğuna inanmak zor," dedi.

Giovanni onunla çıkışa yürürken, "Neden?" diye sordu. "Bir canavar olduğum için mi? Bu dünyada benden çok daha kötüler var ve çoğu saygın

sayılan mesleklere mensup. Her pazar gelip aileleri ile dua ederken yaptıkları kötülükleri düşünmüyorlar, ben en azından kim olduğumu biliyorum.”

Jolene ona hak veriyordu ama bunu itiraf etmeyecekti. Kiliseden çıktıklarında rüzgârı yüzünde hissetti. Bahar yeni gelmişti ve yağmuru da beraberce getirecek gibi duruyordu.

“Daha iyi misin?”

Başını sallayarak onu onayladı. İyi değildi ama olmaya çabalıyordu. Kilisede olmak ve dua etmek ona iyi gelmişti. İçindeki acı azalmasa da huzur üzerine parlamıştı.

“İstersen... Seni mezarlığa götürebilirim.”

Jolene adımlarını durdurdu ve dönüp ona baktı. Bir mezarı var mıydı? Doğmayan bebeklere ne olduğunu hep merak etmişti aslında ama bu daha önce karşılaştığı bir durum değildi. Neden bebeğini sormamıştı? Nerede olduğu hiç aklına gelmemişti... Cennette olduğunu biliyordu ama onun bir mezarı olmalıydı değil mi?

Gözleri yaşlarla parlarken, “Bir mezarı mı var?” diye sordu.

Giovanni onu onayladı. “Sen kendinde değildin ve ben... Onun bir mezarı olması gerektiğini düşündüm.”

“Neden daha önce söylemedin?”

“Hazır değildin. Şimdi gitmek istersen seni götürürüm.”

Jolene gözlerinden süzülen yaşları silerken, “Lütfen,” dedi. “Görmek istiyorum.”

Giovanni onu şehir dışındaki mezarlığa getirdi. Yeşil tepede aralıklı yerleştirilmiş mozoleler ve mezar taşları vardı. Çoğunda İtalyan isimleri yazdığını gördü. Giovanni yarım adım kadar arkasında yürüyordu.

“Yoldaşlarımla mezarlığı.”

Bebeğini bir mafya mezarlığına gömmüştü ama Jolene bundan rahatsız olmadı. Giovanni bebeğine değer vermişti, demek ki burada yatan herkes onun için değerliydi. Büyük beyaz taşın önünde durduklarında Jolene göz yaşlarına hâkim olamadı. Mezarın üzeri çiçeklerle kaplıydı. Taşın üzerindeki büyük haçın etrafına melek sembolleri işlenmişti ve hemen altında Luca Angelo yazıyordu. Ağlayıp, oğluna veda ederken Giovanni bir adım arkasındaydı. Hiç konuşmamıştı ama Jolene onun varlığının verdiği güveni hissediyordu.

Jolene duasını bitirdikten sonra yeni olduğu belli olan çiçek buketine baktı. “Bunu sen mi bıraktın?”

Giovanni, “Hayır,” dedi. “Sergio olmalı.”

Sergio bebeklerinin mezarını mı ziyaret ediyordu? Buna şaşırmıştı. Kendisi malikânedede oturup kendine acıaktan başka bir şey yapmazken Sergio burayı bir çiçek bahçesine çevirmişti. “Mezarı ziyaret ediyor mu?”

“Neredeyse her gün.” Jolene’in yerden kalkmasına yardım ederken, “Cenaze töreninde buradaydı,” dedi. Jolene memnun olmuştu, bebeği yalnız değildi.

Jolene gözlerinden akan yaşları elleriyle kuruladı. Giovanni omuzlarını tutmuş ona şefkatle bakıyordu. "Teşekkür ederim, Giovanni. Bu yaptığın... Benim için çok önemliydi."

Giovanni onu kendine çekerek sarıldı. "O benim de oğlumdu, Jolene."

Jolene başını salladı. Onun ne hissettiğini hiç düşünmemişti. Hep yalnız kalmak istemiş, kendini ondan uzaklaştırmıştı. Çok bencilce davranmıştı. Giovanni'ye karşı da Sergio'ya karşı da...

"O senin oğlundu."

Jolene malikâneye yalnız dönmüştü ama Giovanni halletmesi gereken bir işi olduğunu, sabah erkenden döneceğini söylemişti. Jolene gece yapılacak bu işten hoşlanmamıştı. Onun kendini tehlikeye attığını düşünmek istemiyordu. Giovanni'ye bunları söylediğinde onu sadece alnından öpmüş ve döneceğini söylemişti.

Jolene akşam yatağa girdiği sırada Giulia elinde çarşaf ve yastıkla içeri girdi. "Giulia?"

Elindekileri koltuğun üzerine bırakırken, "Burada yatacağım," dedi.

"Neden?"

Ellerini önünde bağladı ve o masum bakışlarıyla Jolene'e baktı. "Signor Giovanni öyle istedi ama benim de seni yalnız bırakmaya niyetim yok. Başına bir kez daha bir şey gelirse kendimi asla affetmem."

Jolene aylar sonra ilk defa gülümsemeye benzer bir tepki verdi. Giulia'nın korktuğu açıktı ve onu anlayabiliyordu. Felaketler peşini bırakmamıştı ve Giulia sürekli kendini suçlamaktan vazgeçmiyordu.

"Madem buradasın, bana günlükleri okur musun?" Yatağın başlık kısmına sakladığı anahtarı çıkarıp ona uzattı. "Dolaptaki kilitli çekmecelerde."

"Bundan emin misin?" diye sorarken Giulia tedirgindi.

"Evet, ben iyiyim Giulia, merak etme. Madem burada kalacaksın, günlükleri bitirmek için güzel fırsat."

Giulia anahtarı alarak dolabı açtı ve kucağında günlüklerle yanındaki sandalyeye ilişti. Okumaya başlamadan önce yerinde kıpırdandı. Bir şey söylemek üzereydi. "Şey... Ben evdeki eski çalışanlara Signora Alessia'yı sordum."

"Ve?"

Giulia itiraf etmek istemese de dedikodulardan ve bu gizemi çözme işinden hoşlanıyordu. Gözleri parlamıştı. "Signora o yıl bir sene kadar akıl hastanesinde kalmış," diye fısıldadı. Jolene şaşkınlıkla ona bakarken, "Kendisine şizofreni teşhisi konmuş," dedi.

Jolene onun bir tür depresyon geçirdiğini düşünmüştü ama anlaşılan durumu sandığından daha ağırdı. Bu orada yazılan hiçbir şeyin doğru

ya da güvenilir olmadığı anlamına geliyordu. Alessia öyle olmasa bile öyle olduğunu sandığı herhangi bir şeyi yazmış olabilirdi.

“Söylentilere göre Signoranın babası da hastaymış. Kendini öldürmüş, Alessia içine kapanık ve garip davranmaya başlamış ve Signora Chiara onun hastaneye yatırılmasını istemiş. Signor Giovanni bunu kabul etmek istemese de Alessia’nın durumunun farkındaymış. Onun hasta olduğunu herkes-ten saklamışlar.”

Şimdi onu buraya kapatmasının mantıklı bir açıklamasını bulmuştu. Giovanni, Alessia’yı korumaya çalışmış olmalıydı. Bu hastalık hakkında fazla bilgisi yoktu ama Alessia dışarıdan kolaylıkla zarar görebilirdi ya da kendisine zarar verebilirdi ki vermişti.

Nisan 1949

Chiara evlendi. Buna hiçbir zaman ikna olmayacağını sanıyordum. Evlenmemeye kararlı görünüyordu. Evlendiği adamı onaylamıyorum ama yine de buna engel olmaya çalışmadım. Chiara artık kendi hayatını bulmalı... Belki ben yanlım. mutlu bir yuvası ve çocukları olur. Benden uzaklaştığı için üzülüyorum ama bencil davranmaya hakkım olmadığını da biliyorum.

Nedenini bilmiyorum ama artık daha iyi hissediyorum. Bütün o sanrılar, düşünceler, karmasalar, karamsar ruh halleri kesildi. Belki o inziva bana iyi geldi belki de kullandığım ilaçlar rahatlamamı sağlıyor, bilmiyorum belki de tüm bu olanları kabullendim. Benim hayatım bu ve böyle olacak...

Mayıs 1949

Hüçük bir kızken hep anne olacağımı hayal ederdim. Ben her gece çocuklarımı yatan, öpen, onlarla oyun oynayan, gülen, koşturan bir anne olacağımı düşlerdim. Bunu da babam gibi olmayan, yumuşak ve içinde bulunduğumuz dünyadan uzak birinden yapacağımdan emindim. Fakat şimdi bu noktada ben Giovanni’nin karısıyım. Onu sevmiyorum, mucizevi bir şekilde her şeyi affedip ona aşık olamam ama diğer yandan o benim kocam. Ondan boşanmak istememe rağmen beni bırakmadı, hastayken yanımda oldu... Belki de bu evliliğe bir şans vermeliyim. Belki Giovanni bana bir bebek verir ve ben tekrar hayata dönmeyi başarırım.

Jolene böyle bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Alessia, Giovanni’ye bir şans vermişti. O hep kötü giden bir evlilik olduğunu düşünse de Alessia’nın evliliğini kurtarmaya çalıştığını ve bir bebek istediğini anlayabiliyordu. Peki, onları tekrar çıkmaza sürükleyen şey neydi? Giovanni’nin daha önce bahsettiği kısırlık sorunu mu?

Temmuz 1949

Giovanni onunla konuşmama kayıtsız kalmadı. Malikâneye geri döndü ve bir çocuk yapma konusunda hevesli. Bunu açık açık söylemese de biliyorum. Ona tek bir şartım olduğunu söyledim, doğacak bebeğim erkek veya kız, bu dünyadan uzakta büyüyecek. Giovanni’nin bunu kabul edeceğinden emin değildim ama şa-

şutıcı bir şekilde bunu uygun buldu. Sanırım Sergio'nun varlığı soy konusunda rahat davranmasını sağlıyor. On iki yaşındaki bir çocuğun o dünyada olmasını onaylamıyorum ama geçen yıl annesini kaybettiğinden beri onunla Giovanni ilgileniyor. Belki de Giovanni düşündüğümünden daha iyi bir baba olabilir.

Giulia, Sergio hakkında yazılmış bu satırları okurken Jolene yerinde rahatsızca kıpırdandı. Gerçek bir baba oğul ilişkileri vardı ve bunu her hatırladığında kalbine bir bıçak saplanıyordu.

Kasım 1949

Yavaşça umutsuzluğa kapılıyorum. Aylar geçti ve her ay regl olduğumu görmek karamsarlığa sürüklenmeme neden oluyor. Giovanni endişelenmek için erken olduğunu düşünse de bir an önce anne olmak istiyorum. Benim o bebeğe ihtiyacım var.

Jolene iki yıl boyunca Alessia'nın nasıl hamile kalmaya çalıştığına ve her seferinde nasıl umutsuzluğa kapılıp yıkıldığına şahit olmuştu. Sessizce gözyaşları akıtırken Giulia'nın okuduğu her satırı dinledi. Giovanni ve Alessia bu bebek için çabalarken Alessia ona bağlanmaya başlamıştı. Bunu görebiliyordu. Onu affetmeyeceğini ve sevmeyeceğini söylese de satırlarında sadece ondan bahsediyordu.

Ocak 1951

Chiara'nın kocası öldü. Genç bir adamdı ve aniden kalp krizi geçirmesi herkesi derin hüzne boğdu. Chiara hastanede gönüllü olarak çalıştığı işinden bir süre ayrılıp yanına gelmeye karar verdi. Bunun için mutluyum çünkü desteğe ihtiyacım var. Sanırım Tanrı bizi bir bebekle kutsamayacak.

Jolene şaşırılmıştı. Chiara'nın ilk kocasının ölmüş olduğundan haberi yoktu. Bu iki sene boyunca adının pek geçmemiş olmasına da şaşırılmıştı. O kadar sevdiği ablasından iki yıl boyunca neden ayrı kalmıştı?

Mart 1951

Yıllardır bu gerçeği görmezden gelmeye çalışıyordum, çocuksu bir hayranlık olduğumu düşündüm ama olmadığından eminim. Chiara, Giovanni'ye saplantılı bir şekilde aşık... Bunu yüzüme söylerken o kadar kararlı ve o kadar öfke doluydu ki ne söyleyeceğimi bilemedim. Evliliğime bir şans daha verdiğimi ve bebek yapmaya çalıştığımızı söylediğimde şılgına döndü.

Chiara'nın duyguları, Jolene'in sandığından da yoğun olmalıydı. Jolene şaşkındı ve Giulia'da bu duruma şaşırılmış olmalıydı ki okumayı kesti. Alessia bundan sonra ne yapmıştı?

Chiara ne zaman bu kadar kötü oldu ve kinle doldu, bilmiyorum ama şüphelerimde haklı çıktım. Bana ilaş verdiğini biliyorum, tüm gün uyusuk hâldeyim. O eski hastalık hissi geri döndü. Bu şüphemi paylaşacağım kimse yok. Herkesin yine hasta olduğumu düşüneceğini biliyorum, bir kez daha o hastaneye kapatılmak istemiyorum. O benim kardeşim! Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama Chiara kendine ya da bana zarar vermeden önce bir şeyler yapmalıyım.

Jolene şok olmuştu. Chiara, Alessia'ya gerçekten ilaç mı veriyordu? Yoksa bunlar Alessia'nın sanrıları mıydı? Alessia şizofren olduğu için yazdığı hiçbir şeyin doğruluk payı olmadığını düşünüyordu ama diğer yandan bu yazanlara inanmaktan da kendini geri alamıyordu.

Nisan 1951

Chiara, Giovanni'yi etkisi altına aldı. Artık kocamda yeniden hastalandığımdan emin. Bunu inkâr edip Chiara'ya suçlarsam sanrılar gördüğümü sanrı yine hastaneye kapatılacağımı biliyorum.

İlaçları iştikten sonra kusup geri çıkardım. Daha fazla uyusmak istemiyorum sadece kendimde olmak istiyorum.

Onları gördüm! Chiara'nın aşkının bir saplantı olduğunu düşünmüştüm ama hayır, değildi. Giovanni ve o çalışma odasında. Anahtar deliğinden her şeyi seyrettim. Sevişmelerinin en günahkâr saniyelerine tanıklık ettim. Tüm bunların birer sanrı olmasını istiyorum.

Midesinin bulandığını hissediyordu. Alessia'nın gördüğü bu şeyin sanrı olmasını istiyordu. Giovanni böyle bir şey yapmış olamazdı. Karısıyla bebek yapmaya çalışırken diğer yandan kız kardeşiyle birlikte mi oluyordu? Bir canavar olabilirdi ama bu kadar kötü kalpli ve alçak olduğuna inanmak istemiyordu.

Giulia okumayı keserek, "Jo," diye mırıldandı. "Bence daha fazla okumamalıyız. Bunlar çok özel..."

Jolene kafasını iki yana salladı. "Hayır, bilmeliyim."

Onları görmemiş gibi yapabilirdim ama hayır, yapmadım. Kapıyı açarak onlarla yüzleştim. Giovanni utançla dolarken Chiara tepkisizdi. Bazen korkmam gereken kişinin Giovanni değil de Chiara olduğunu düşünüyorum. Bunun da bir sanrı olduğunu, hayal gördüğümü, hasta olduğumu söylemelerini istedim. Yapamadılar. Giovanni'ye kızmam gerektiğini biliyorum ama onun bana bir sadakat borcu yoktu. Yaşananlardan sonra ilişkileri olduğundan emindim ama bunun kardeşim olması çok büyük bir darbeydi. Chiara benimle konuşmaya çalıştı ama pişman olduğunu hiç söylemedi. Giovanni ise sadece üzgün olduğunu söyledi, gerçekten öyle görünse de içimde ona karşı açılmaya başlayan o çiçeği tamamen koparıp atmıştı. Bir şansımız olacağını düşünüyordum ama belki de yanılmıştım.

Mayıs 1951

Chiara'dan gitmesini istedim, hasta olduğumu ve beni yalnız bırakmayacağını söyledi. İlaçlarımı değiştiriyor olmalı belki de bana başka ilaç veriyordur. Kendimi o kadar iyi hissederken bir anda hastalığımın yine nüksetmesi normal değil.

Chiara'ya hamile olduğumu söyledim. Yalanın büyük bir günah olduğunu biliyorum ve kesinlikle yapmamam gerekirdi fakat hayatımızdan çıkmasını istedim. Başta bana inanmadı ama bu ay adet görmediğimi hizmetçimden onayladı. Pes edeceğini düşünmüştüm... Hasta olduğum

için bir bebeğe bakamayacağımı ona annelik yapabileceğini söyledi. Bir insan bunu ablasına neden yapar?

Giulia boş sayfaları hızla çevirdi. Devamı yoktu günlük tam orada bitiyordu.

"Alessia ne zaman intihar etmişti, hatırlıyor musun?"

"Bu tarihlerde olmalı. 1951 yılında olduğuna eminim, ben altı yedi yaşlarındaydım. Benim yaş günümünden bir ay kadar önceydi." Giulia gözlerini kısarak düşünürken, "Mayıs sonu veya haziran başı olmalı," dedi.

Jolene ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Tüm bu olanlar çok karmaşık ve çok acıydı. Chiara'nın, Alessia'ya böyle bir şey yapmış olması mümkün müydü? Yoksa bunlar sadece Alessia'nın hastalığı yüzünden ortaya attığı uydurmalar mıydı? Peki ya Giovanni? Alessia'yı sevmediği ve mutlu bir evlilikleri olmadığını biliyordu ama karısının kardeşiyle onu aldatmış olabilir miydi? Hem de bebek planı yaparken...

Giulia koltukta yaptığı yatakta uyuyordu. Jolene ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir türlü uyumayı başaramamıştı. Kafasındaki tüm o düşünceler beyninde yankılanıyordu. Kendine sorduğu soruların hiçbirine cevap veremiyordu. Yataktan yavaşça kalkarak Giovanni'nin çalışma odasına gitti. İçeri girerek kapıyı arkasından kapattı ve gözleri masayı taradı. Alessia onları gördüğünde bu mobilyalar olup olmadığını merak etti. Odanın şeklinin değişmediğini düşünüyordu, Alessia'nın intiharından sonra evde kimse kalmamıştı. Kendine bir şişe viski aldıktan sonra masaya ilerledi ve elini cilalı ahşapta gezdirdi. Masa lambasını yaktı ve çevrede dolanıp Giovanni'nin sandalyesine oturdu. İçkiden aldığı her yudumda daha fazla düşünüyor, düşündükçe daha fazla içiyordu. Chiara başından beri Giovanni'ye aşıktı. Giovanni karısının ihanetinin ardından sadece intikam için bile Chiara ile yatmış olabilir. Sonrasında ilişkileri sürmüş olmalıydı. Chiara, ablasını gözden çıkaracak kadar aşık mıydı? Ona bilerek zarar vermiş olabilir miydi?

Jolene, Alessia'nın gözlerindeki korkuyu düşünüyordu. O korkuya hep Giovanni'nin neden olduğunu sanmıştı ama ya Giovanni değilse? Alessia, Chiara'nın yanında hep korku dolu gözlerle ona bakmıştı sanki bir sırrı saklamasını istemişti. Chiara adaya geldiğinden beri Alessia'nın durumu yavaş yavaş kötüleşmişti, şimdi ise nefes alan bir bedenden ibaretti, kalbinin atması dışında hiçbir hayati fonksiyonu kalmamıştı. Biraz daha içki içerken masanın çekmecelerini kurcaladı. Sol alt çekmecedен siyah bir silah buldu. Silahı eline alıp masanın üzerine bıraktı. Giovanni'nin her yanı silahlarla çevrili olmalıydı. Kim böyle bir hayatın içinde olmak isterdi ki? Alessia belki de başından beri haklıy-

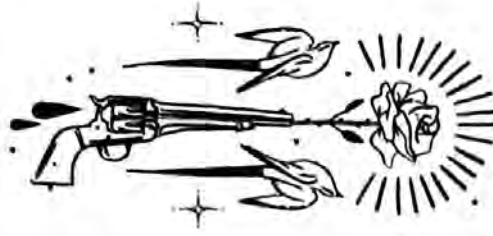
dı. Sadece tüm bunlardan uzak olmak istemişti. O günlükleri dinlerken Alessia'nın intihar eğilimli olduğunu hiç düşünmemişti. Hastalığı ona bunu yaptırır mıydı?

Alessia, bebek beklediği yalanını sadece Chiara'ya söylemiş olmalıydı. Chiara eğer Giovanni'ye aşıkta ve bu hastalıklı ilişkiyi sürdürmekte ısrarcıysa Alessia'ya ve bebeğe zarar vermek ister miydi? İçkiden büyük bir yudum daha alırken Alessia'ya hamile olduğunu söylediğinde nasıl korktuğunu hatırladı. Jolene için korkmuştu... Çünkü kendisi en son böyle bir haberi duyurduğunda neredeyse canından oluyordu. Hayatı boyunca yatağa bağımlı kalmıştı. Jolene'e anlatmak istediği şey buydu. Tehlikede olduğunu söylemeye çalışıyordu, onun ve bebeğin hayatından endişe duyuyordu. Jolene'in eli boş karnına gitti ve parmakları geceliğinin kumaşını buruşturdu.

Chiara'nın ona zarar vermesinden korkmuştu. Tıpkı kendisine verdiği gibi...

Chiara hastanede gönüllüydü, istediği ilaçlara erişebiliyor olmalıydı. Alessia'nın hastalığını tetiklemiş olabilirdi. Tedavi görüp düzeldikten sonra belki de ilaçlarını değiştirmişti. Alessia intihar ettikten sonra öleceğini düşünmüş olmalıydı ama ölmemişti. İntihardan sonra bir bebek olmadığını da öğrenmişti, onu öldürmesine gerek kalmamıştı. Giovanni kendini suçlamış olmalıydı ve Chiara ona zaman tanımış olabilirdi. İstedini alamayınca evlenmiş olması doğaldı belki de ilişkileri böylece son bulmuştu. Jolene malikâneye gelmişti. Alessia'ya bakarken onun gelişme gösterdiğini görmüşü. Belki de Jolene'in her şeyi açığa çıkaracağını düşünmüşü. Jolene içkisinin son yudumunu alırken yüzünü buruşturdu. Giovanni ona olan ilgisini açıkça belli etmişti. Chiara, Giovanni'nin bebeğini taşıdığını sanıyordu. Hastalıklı bir şekilde âşık olduğu adamın bebeğini... Uğruna ablasını öldürmeye çalıştığı adamın bebeğini...

Chiara malikâneye gelmeden önce seyrinde giden hamileliğinin nasıl bir anda bu noktaya geldiğini düşünürken Chiara'nın yüzüne gülerek getirdiği çayları düşündü. Bu gece onu uyutmayan tüm düşünceler o anda bir yağmur gibi üzerine yağdı. Gözleri bir karanlıkla gölgelenirken eli masanın üzerindeki tabancaya uzandı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

*Unutulmayan. Her bakımdan...
Ve sonsuza dek, Böyle kalacaksın.*

NAT KING COLE – UNFORGETTABLE

Jolene malikâneneden çıktığında güneş doğalı birkaç dakika olmuştu. Sabahlığının içine sakladığı silaha dokundu. Onu neden aldığını bilmiyordu ama sanki yanında olması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Alkol ve gerçekler iç içe geçmiş, Jolene’i her türlü duyguya karşı hissizleştirmişti. Kapıda bekleyen korumalar onun gecelikle evden ayrıldığını gördüler fakat bir şey söylemediler. Alessia’nın kaldığı binaya ilerledi. Erken bir saat olduğu için binada kimse yoktu. İçerisi soğuk ve sessizdi. Jolene merdivenlere yöneldiği sırada arkasından Giulia’nın sesini duydu.

“Signora! Signora, Jo!” Giulia’da geceliği ile peşinden fırlamış olmalıydı. Telaşlı görünüyordu ve koşmaktan nefes nefese kalmıştı. “Bu saatte burada ne işiniz var? Signora Alessia artık sizin bakımınız altında değil,” diye fısıldarken sesi korku doluydu.

Jolene başını kaldırıp yukarı baktı, üst katta bir hareketlilik yoktu, Chiara uyuyor olmalıydı. Soğukkanlı bir tavırla ve sakin ses tonuyla, “Alessia’yı değil, Chiara’yı görmeye geldim. Onunla konuşmalıyım,” dedi. Giulia korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Korkması normaldi, sabahın bu kadar erken vaktinde, üzerinde geceliği ve dağılmış saçlarıyla buradaydı. “Malikâneye dön, Giulia.”

Chiara sesleri duymuş olmalı ki merdivenlerin tepesinde üzerinde geceliğiyle belirdi. Yüzünde o kadar makyaj yokken ve siyah saçları dağınıkken çok daha genç görünüyordu. Jolene onun hakkında öğrendiklerinden sonra bu masum görüntüsü karşısında kahkaha atabilirdi. Ona nasıl da kanmıştı? “Burada neler oluyor?” Gözlerini ovuştururken ağzı şaşkınlıkla aralandı. “Jolene, burada ne işin var?”

Jolene burada olduğu süre boyunca malikâneneden ayrılmamıştı. Kendi yaralarıyla meşgul olduğu için ne Chiara’yı ne de Alessia’yı görmek istememişti. Chiara’ya bakarken, “Seninle konuşmak istiyorum,” dedi. “Şimdi.”

Jolene arkasına bakmadan salona ilerlerken Giulia'yı duymazdan geldi. Chiara'nın ardından salonun çift kanatlı cam kapısını kapatıp perdeyi çekti. Bütün hareketleri önceden planlanmış gibi görünse de Jolene hepsini bilinçsiz bir dürtüyle yapıyordu. Chiara ona küçümseyen bakışlarla bakarken kollarını göğsünde bağlamış şöminenin önünde duruyordu. Ona hep böyle iğrenerek mi bakıyordu? Jolene bunun farkına şimdi varıyordu.

"Sabahın bu saatinde, benimle ne konuşmak istiyorsun? Çabuk konuşsan iyi olur çünkü vaktim yok, Alessia'nın yanında olmalıyım ayrıca sevgili Kont'un seninle konuşmamı yasakladı."

Jolene kaşlarını çattı. Giovanni, Chiara'nın anlatacaklarından korkmuş olmalıydı. Bir kez daha ondan gerçekleri saklamış ve aptal durumuna düşmesine neden olmuştu. Bu seferki kaybı kırılan gururundan da büyüktü. Fakat yine de Giovanni'yi suçlayamıyordu. Bebeğini kaybetmesi kendi hatasıydı, o bir hemşireydi. Chiara'nın ilaç verdiğini fark etmeliydi.

"Neden bu kadar acele ediyorsun? Alessia'nın bir sonraki doz zehrini mi vermen gerekiyor?"

Chiara'nın bedeninden geçen ani panik dalgası Jolene'in beklediği tepkiydi. Emin değilse bile artık emin olmuştu. Kendini beğenmiş bir tavırla, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Acını anlıyorum, Jolene ama sen delirmişsin!"

Chiara yanından geçmeye çalışınca Jolene onu bileğinden kavrayıp olduğu yerde kalmasını sağladı. "Bu evde deliren başkası daha vardı değil mi, Chiara? Bunu tespit etmekte uzman olmalısın."

Chiara gözlerini kısarak ona baktı. "Kim sana ne anlattı ya da kandan ne uydurdun bilmiyorum ama ablama saygısızlık edemezsin!"

"Bunları birinci ağızdan dinledim," derken Jolene'in sesi sakin ve kontrollüydü. "Alessia her şeyi anlattı. Kimsenin bilmediği en korkunç ayrıntılar da dahil..."

Chiara abartılı bir kahkaha atarken ona acıyan bakışlarla bakıyordu. "Alessia ölmek üzere, istiyorsan yukarı çıkıp bakabilirsin. Kimseye bir şey anlatacak durumda değil. Senin iyi olduğunu ve sağlıklı düşünebildiğini sanmıyorum."

"Sevgili ablanın günlük tuttuğundan haberin yok muydu?" dediğinde Chiara'nın ifadesini inceledi. Renginin beyazlamasını, göz bebeklerinin büyümesini, ağızındaki gülümsemenin donmasını...

"Hayır," derken sesi cılızdı. "Tutuyor bile olsa bu kadar yıl da ortadan kaybolurdu."

Jolene basitçe omzunu silkti. "Ama kaybolmamış ve bil bakalım kimin eline geçti? Hepsini okudum Chiara, her bir kelimeyi. Alessia şizofrendi ama sen onun kötüye gitmesi için elinden geleni yaptın. Yetmezmiş gibi kocasıyla yattın ve bunu öğrenmesini sağladın. Alessia sana

bebek beklediğini söylediğinde ne yaptın? İşte bu kısmı çok merak ediyorum.”

Chiara karşısında buz kesmişti ama yine de gülümsemeye çalışıyordu. Bakışını dikleştirerek geceliğinin üzerindeki şala sarındı. “Neler saçmalıyorsun, Jolene? Alessia şizofrendi, eğer öyle bir günlük varsa oraya her şeyi yazmış olabilir.”

Adım adım Chiara’ya yaklaşıırken, “Sen eve geldiğinden beri Alessia kötüleşti,” dedi. “Ben sana onun iyiye gittiğini söylediğimde buna inanmıyormuş gibi yapsan da doğru olduğunu hissettin ve buraya yerleştin. Onu öldürmek için... Çünkü anlatabileceklerinden korkuyordun.” Jolene onun konuşmasına izin vermedi. “Benim bir tezim var aslında... Sana hamile olduğunu söyledi ve sen kıskançlık krizine girdin. Buna izin veremezdin. Hasta bir şekilde sevdiğin adam ve ablanın bir bağı olmasına mâni olman gerekiyordu. Alessia’ya ilaçlar vermeye devam ettin, bebeği düşürmesi için fakat ortada bir bebek yoktu. Alessia senin ne yapmaya çalıştığını anladığında onu uyuşturdu ve balkondan attın.”

O ana kadar son söylediklerinin doğru olup olmadığını düşünmemişti sadece söylemişti ama Chiara’nın yüzüne baktığında çok yaklaştığını anlayabiliyordu. Gerçekten yapmıştı! “Sen kafayı yemişsin!” derken tükürür gibi konuşuyordu. Jolene sabahlığının içindeki silahı bir kez daha yokladı. Hâlâ tüm ağırlığıyla oradaydı.

Onaylamaz bir cık sesi çıkarırken, “Söyleyeceklerim daha bitmedi,” dedi. Jolene’in öfkesi yavaş yavaş açığa çıkıyordu. “Aranızda ne oldu bilmiyorum ama onunla bir araya gelemedin. Fakat o hep oradaydı, etrafta bir tehdit yoktu. Yıllar geçti ve ben çıkageldim. Büyük bir tehdit üstelik karnımda bir de bebek vardı, Giovanni’nin olduğunu düşündüğün bebek...”

Chiara büyüyen gözleriyle ona bakarken, “Bebek, Giovanni’nin değil miydi?” diye sordu.

Jolene dişlerinin arasından tıslayarak, “Bunun bir önemi yok,” dedi. “Giovanni onun babası olacaktı. Sevgisini gördün, bana karşı olan hislerini... Ve bir kez daha harekete geçtin. Eğer yıllardır Giovanni’ye nasıl hastalıklı bir takıntı beslediğini bilseydim bana karşı o kadar nazik olmayacağını da bilirdim.” Sabahlığının altından silahı çıkardı ve Chiara’ya doğrulttu. Silahı kontrol etmiş ve içinde mermi olduğundan emin olmuştu. Ateş etmeye hazırdı, ufak tetiğe işaret parmağıyla dokunması yeterliydi.

Chiara şömineye doğru geriledi ama gözlerinde korku yoktu belki biraz şaşkıındı o da kısa sürede silindi ve yerini bariz bir öfke aldı. “Küçük bebeğinizin ölmesi ne yazık, yeni bir tane yapamayacak olmanız da çok üzücü. Belki Giovanni sana başka bir âşık bulur ve bir bebeğin daha olur.”

“Sendin,” diye fısıldadı. “Bana ne verdin?”

Chiara şımarık bir tavırla omuz silkti. "Düşük yapmaya yarayan bazı ilaçlar. Dozunu iyi ayarlamak gerekiyor, bilirsin gerçekçi görünmesi için... Küçük hemşireden daha bilgili olduğum için takdiri hak ediyorum. Alessia'nın hastalığını yıllarca besledim ve on yıl boyunca felçli kalmasını da sağladım."

Duydukları yüzünden eli titreyen Jolene hedefi şaşırmmamaya çalışıyordu. Chiara genç bir kız gibi kıkırdadı. "Bana ilk defa mı silah doğrultulduğunu sanıyorsun? Giovanni bunu daha önce yaptı, eski kocam da öyle... Yani ölmeden önce." Elini uzatıp kırmızı tırnaklarına bakarak konuşuyordu. "Ah, ölmekten korkuyorum ama itiraf etmeliyim. Fakat sen beni asla vuramazsın. Sen korkak bir prenesten başka bir şey değilsin. Beyaz atlı prens istiyorsun, değil mi güzel Jolene ama kötü sürpriz, bulduğun adam bir prens değil." Jolene'e küçümseyerek bakarken güçlü bir kahkaha attı. "Tanrım, sen bir kadın bile değilsin!"

"Fakat yine de senin için tehlikeliyim."

Jolene'e fark ettirmemeye çalışarak şömine demirine uzandı ve arkasında sakladı. Jolene bunu görmüştü bu yüzden gözünü ondan ayırmamaya çalışıyordu. "Sadece farklı ve masum olduğun için sana ilgi duyuyor. Zamanla geçecek demek isterdim ama o da en az benim kadar hasta. İkinizden biri ölene kadar senden vazgeçmeyecek ve daima zayıflar ölür."

Yavaşça yaklaşıyordu. Jolene'i lafa tutup şömine demiriyle saldırmayı planladığından emindi. Jolene çok içki içmişti, onu bulanık görüyordu ama içindeki öfke çok canlıydı. Bu kadın bebeğini öldürmüştü. Derin bir nefes aldığı anda arkasındaki kapı ardına kadar açıldı. Jolene arkasına dönüp bakmadı, dikkatini dağıtamazdı ama Chiara'nın bakışlarından kimin geldiğini anladı.

Giovanni sakince, "İndir silahı, Jolene," diye mırıldandı.

Onu mu koruyacaktı yani? Jolene onu dinlemedi. "O bebeğimi öldürdü."

"Her şeyi duydum. Şimdi silahı indir ve cezasını benim vermeme izin ver."

Chiara'nın korktuğunu görebiliyordu. Korktuğu şey tam olarak neydi? Giovanni'nin gerçekleri öğrenmesi mi? Yoksa ona ceza verecek olması mı? Bu Jolene'in umurunda değildi. Onu kendisi öldürecekti. Alessia'nın, kendisinin ve cennetteki meleği Luca'nın intikamını alacaktı. Daha önce hiçbirini öldürme güdüsüne sahip olmamıştı. Ölen hayvanlarının ardından bile günlerce yas tutardı. O bir hemşireydi! İnsanları hayatta tutmak için bu mesleği seçmişti ama şimdi kendini bir canavar gibi hissediyordu. İlk defa birini gerçekten öldürmek istiyordu ve bunu yapacaktı.

Chiara, Giovanni'ye bakarak, "Sana âşık olduğumu söylemiştim," dedi. Sesinde bir yenilmişlik vardı.

“Bu aşk değil.”

Chiara gülümseyerek, “Elbette aşk,” diye fısıldadı. “Aşk böyle bir şey Giovanni. Elde edene kadar asla durmazsın hatta elde ettikten sonra bile... Seni mutlu ettikten sonra kalan her şey önemsizdir. Önüne kim çıkarsa zarar verirsin, bu âşık olduğun kişi bile olsa.” Aldığı derin nefesle ciğerleri yükseldi. “Sen de aynısını yapacaksın. Zaten şimdiden ona en büyük zararı verdin, değil mi?”

Jolene daha fazla onu duymak istemiyordu, buna daha fazla katlanamayacaktı. Kalbini hedef alırken tetiğe dokundu ve silah gürültüyle patladı. Jolene bu sefer silahın geri tepeceğini hesap ederek ayaklarını yere sağlam basmıştı. Fakat gürültüden hâlâ kulakları çınlıyordu. Kısa bir an gözünü kapatıp açtı. Chiara dizleri üzerine çökmüştü. Geceliğinin açık yakasından göğsündeki deliği görebiliyordu. Kan, göğüslerinden geceliğine doğru bulduğu yoldan ilerliyordu. Onun yüzüne baktı, huşu içinde gülümseyerek Giovanni’ye bakıyordu. Ne yaptığının farkına vararak silahı elinden atsa da pişman değildi. Onun ölmesini istemişti, bunu istiyordu. Fakat Chiara hâlâ hayattaydı, şimdilik... Jolene doğru noktaya nişan almıştı birazdan ölecekti. Tam arkasından bir silah sesi daha duyduğunda yerinden sıçradı. Kulakları bir kez daha çınladı ve Jolene elleriyle kulaklarını kapatıp arkasına döndü. Giovanni elinde silahla dikiliyordu, gözlerinde karanlık vardı. Bu karanlığı en son Mick Rogers’ı vurduğunda görmüştü. Jolene başını tekrar çevirdi ve Chiara’ya baktı. Giovanni onun alnına kocaman bir delik açmıştı. Fışkıran kan beyaz halıları boyarken mermer şömineden aşağıya kan iniyordu. Onu öldürmüştü...

Aradan saniyeler geçti. Kimse içeri girmedi, kimse konuşmadı, Jolene nefesini tutmuştu. Giovanni ise orada bir heykel gibi dikiliyordu.

“Neden yaptın?” diye sordu. “Onu zaten vurmuştum!”

Giovanni bakışlarını ona çevirdi ve Jolene karanlığın dağıldığını gördü. Sağlam olan gözü yine o hoş açık kahve tona bürünmüştü. “Öldürmemiştin,” derken bir iki adım attı, temkinli bir şekilde yaklaşıyordu. “Onu ben öldürdüm.”

Jolene soğuk bir kahkaha atarken, “Bu bir yarış değil,” dedi. “Kimseye altın madalya takılmayacak, Giovanni! Neden yaptın?”

Giovanni karşısında dikiliyordu ama aralarında görünmez bir katman varmış gibi mesafeliydi. Gözleri gözlerine kilitlemişti, ifadesinde o şefkatin yerini buz gibi bir soğuk almıştı. “Belki de öldürmeyi seviyorumdur.”

Jolene eliyle Chiara’nın bedenini işaret etti. “Zaten ölüyordu!”

Giovanni pes etmiş gibi nefes verirken omuzları çöktü. “Senin yapmana izin veremezdim,” derken soğuk ve sakindi.

“Bunu ben yaptım!”

Bariyeri aşan Giovanni oldu. Jolene'in bileklerini tutarak onu sabitledi. Gözlerinin içine bakmak için biraz eğildi. "Onu sadece yaraladın, Jolene. Öldüren bendim. Anlıyor musun? Sen hiç kimseyi öldürmedin."

Jolene şimdi anlıyordu. Onun karakterini biliyordu hâlâ o zayıf kasaba kızı olduğunu düşünüyordu. Bu yaptığını aşamayacağını ve suçluluk duyacağını... Fakat çok yanılıyordu. Onu öldürmek istemişti, bütün gece bunu düşünüp nasıl yapacağına karar vermiş ve buraya silahla gelmişti. Belki de yanlış anlamıştı belki de Giovanni sadece Jolene'in masum kalmasını istemişti çünkü masum birini sevmek istiyordu. Kendi dünyasından olmayan, kendisine ve çevresindeki hiçbir şeye benzemeyen... O zaman artık o sevgiye layık tek bir nokta kalmadığını anlamak zorundaydı.

"Yeterince masum olmazsam bana olan sevgini kaybetmekten mi korktun?"

Giovanni kaşlarını çatı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Belki de beni yanlış nedenlerle seviyorsundur." Onun gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. "Herkes güzel şeyleri sever, çiçekler soluncaya kadar sevilir."

Giovanni gülerken başını iki yana salladı bu tehlikeli bir gülümseme-ydi, hiçbir fikrin yok dercesine ona bakıyordu. "Onu öldürdüm çünkü yapmak istedim! Kesinlikle daha fazlasını hak ediyordu, ben olsam onu öldürmeden önce yeterince acı çektiğinden emin olurum. Şu an beni nasıl bir suçluluk duygusunun sarmaladığını tahmin edemezsin Jolene. Ben bunu fark edemeyecek kadar kördüm. Chiara'nın nasıl delirdiğini ve neler yaptığını anlamayacak kadar zayıf davrandım."

Bağırarak konuşuyordu ve Jolene ilk defa onun bu şekilde bağırdığına şahit oluyordu. "Senden özür dilemek, ayaklarına kapanmak istiyorum ama biliyorum ki bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Bu Luca'yı geri getirmeyecek. Bütün bunların tek suçlusu benim. Bir de katil olmana izin veremezdim."

Sesi git gide yumuşarken Jolene, "Giovanni," diye mırıldandı.

Giovanni onun konuşmasına izin vermedi. "Bir de senin ruhunun paramparça olmasına izin veremezdim."

Jolene konuşurken onun kollarına tutundu ve bakışlarını bir an olsun gözlerinden ayırmadı. "Ne kadar parçalanırsam parçalanayım kendimi birleştirmeye devam edeceğim, mükemmel olmayacağım ama bütün olacağım." Derin bir nefes aldı. "Sandığın kadar kırılgan değilim. Ben kendimi her şeyle başa çıkacak kadar güçlü hissediyorum."

Giovanni gurur dolu gözlerle ona bakarken, "Öylesin," diye fısıldadı.

"Kendini suçlayan anlamsız. Benim de bunu yapmam için yüzlerce sebebim var."

"Tüm bunları nereden öğrendin?"

Anlaşılan Giovanni konuşmanın başını kaçırmıştı. "Alessia günlüğünü saklamış. Onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulmuştum ve bana yerlerini söyledi."

Tam Alessia'yı düşündüğü sırada Viggo içeri girdi. Yerdeki manzaraya ve onlara hızlı bir bakış attıktan sonra başındaki şapkayı çıkarıp önünde tuttu.

"La Signora Alessia è morta."

Jolene ne söylediğini anlayacak kadar İtalyanca öğrenmişti zaten söyleyiş biçimi ve yüzündeki bakıştan da bunu anlayabilirdi. Alessia ölmüştü. Umarım huzur içinde yatardı. Jolene onun yanına çıkmadan önce istavroz çıkarıp dua etti.

Jolene, Alessia'yı kontrol ettikten sonra beyaz çarşafı üzerine örttü. Yüzü bembeyazdı, gözleri kapalıydı ve dudakları huzurlu bir şekilde kıvrık duruyordu ya da Jolene öyle olmasını umut ediyordu. Giovanni kapının ağzında dikilmiş, boşluğu seyrederken son derece tepkisizdi. Onun öldüğünü duyduğunda da tepki vermemişti.

"Ona veda etmek ister misin?"

Kafasını iki yana salladı.

"Bunu yapmadığın için sonra pişman olabilirsin."

"Günlükleri okuduysan ve Alessia her şeyi yazdıysa benden nefret ettiğini anlamış olmalısın."

Giovanni kendini suçluyordu. Alessia'yı önemsemediği için değil, suçluluk duyduğu için onu hiç görmeye gelmemişti. Onu kız kardeşiyle aldatmıştı ve bu yüzden yüzüne bakmaktan kaçınmıştı.

"Her şey geçmişte kaldı."

"Bu benim bir canavar olduğum gerçeğini değiştirmeyecek."

Alessia'yı öylece biriyle aldatmamıştı. Bunu ona kız kardeşiyle yapmıştı. Hem de ondan bebek yapmaya çalışırken. Diğer yandan bunu ondan saklamıştı. Çok fazla şey saklamıştı... Haykırmak, bağırmak belki öfkelerini ondan çıkarmak istiyordu ama yapamazdı. İkisi de yeterince kötü şey yaşamıştı.

"Ona veda etmek için bir şansın daha olmayacak. Bunu yaşarken yapmadın ama şimdi yapmalısın. Özür dile ondan."

Giovanni bu sefer onu dinledi ve ilk defa o odadan içeri ayak bastı. Durup derin bir nefes alırken başındaki şapkayı çıkarıp tek elinde tuttu ve Alessia'nın cansız bedeninin olduğu yatağa yaklaşarak diz çöktü. Beyaz çarşafın altından eline uzanıp tuttu.

"Özür dilerim, Alessia. Her şey için... Seninle evlenmemeliydim ama bunu yapmasaydım başkası olacaktı. Biliyorsun. Bu dünya öyle boktan ki." Derin bir nefes aldı. "O adamın seni kandırmasına izin vermemeliydim, bir çocuğun masum kalbine sahiptin. Hasta ve zayıfken seni yalnız

bıraktığım için özür dilerim sadece kendimce seni güvende tutmak istedim.” Başını öne eğerken pişmanlığını hissedebiliyordu. “Son yaptığım şeyin bir affı olmadığını biliyorum, Alessia. Yaptığım hatanın ağırlığını yüreğimde sonsuza kadar taşıyacağım.”

Jolene sessizce arkasında dikilip her şeyi duymuştu. Bu çok mahrem-di ve burada olmaması gerektiğini hissederek dışarı çıktı. Merdivenlere ulaşmadan Giovanni ona yetişmişti.

“Nereye gidiyorsun?”

Jolene arkasına bakmadan, “Hava almalıyım,” dedi.

Jolene ağaçlara doğru ilerledi. Başındaki dayanılmaz ağrı, gözlerinden akan yaşlar, bedenindeki titreme... Dizlerinin üzerine çökmek için savaşıyordu. Daha gün doğalı bir saat bile olmadan iki ölüm görmüştü.

“Jolene!”

Giovanni’nin sesini duyunca arkasına döndü. Hızlı adımlarla yaklaşıyordu. Jolene’in eline uzandı ama tutmadı. “İyi misin?”

Jolene bir bomba gibi infilak etti. Yanaklarından yaşlar süzülürken bedeni şiddetli bir hıçkırıkla sarsıldı. Derin nefesler alarak kendini toparlamaya çalışıyordu ama başarılı olamadı. “İyi değilim,” diye haykırdı. “Nasıl iyi olabilirim ki?” Hızlı hızlı solurken elini hemen yanındaki ağacın gövdesine koydu. “Bebęimi kaybettim. O kadın yüzünden bebeğimi kaybettim!”

Giovanni alçak sesle, “Üzgünüm,” dedi.

“Üzgün olduğunu söylemeyi kes! Üzgün olduğunu biliyorum. Ben de üzgünüm.” Ağaca tutunarak dengede kalamayacağını fark ettiğinde yaslanmaya karar verdi. “İçimde... Öyle büyük bir öfke var ki. Ben... Ben onu öldürünce geçeceğini sandım ama geçmiyor.”

Giovanni ona yaklaşarak omzuna dokundu. Yüzü ifadesiz, çenesi kaskatıydı. “Onu öldürmedin. Sadece yaraladın.”

Ağlamakla gülmek arası bir ses çıkardı. Jolene o yaranın ölümcül olduğunu biliyordu ama itiraz etmedi. “Okuduklarımdan sonra nasıl hissetmem gerektiğini bilemedim. Ben hep seni koruyacak bir bahane buldum, Giovanni. Sen beni yine kandırdın, bana gerçeği söylemedin yine benden bir şeyler sakladın.”

Çaresizce, “Yapamazdım,” dedi. “Sana yaptığım tüm iğrenç şeyleri anlatamazdım. Seni bunlarla kirletemezdim. Şu hâline bak, bunların hepsi benim hatam. Benim yüzümden bu hâldesin.”

“Ne kadar sürdü?”

“Jolene...”

“Onunla ilişkin ne kadar sürdü? Ben buraya gelince mi bitirdin ya da bitirdin mi?”

Suratı şaşkın bir hâl aldı.

"Seni tanıdığım günden beri tek bir kadına el sürmedim, lanet olsun!" Jolene'den uzaklaşarak ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Ben seneler önce bu ilişkiyi bitirdim. Alessia intihar ettiği zaman her şey bitmişti. Chiara aylarca beni ikna etmeye çalıştı ama içten içe öyle büyük bir azap çekiyordum ki... Buna ben sebep oldum. Alessia bizi gördü ve buna dayanamadı."

"O intihar etmedi, Giovanni. Öfkelenildiği kişi sen değildin. Senden sadakat beklemiyordu, kız kardeşinden bekliyordu. Chiara onu balkondan attı." Giovanni tepkisiz kalınca, "Sadece suçluluk yüzünden mi ilişkini bitirdin?" diye sordu.

"Bana âşık olduğunu söyledi."

"Olmaması mı gerekirdi?" Jolene kaşlarını çatmış onun yüzüne bakıyordu.

"Bunu konuştuk. Aşka yer yoktu, bu sadece..." Cümlesini, "Sikişiyordunuz," diye tamamladı. "Âşık olmaya izni yoktu ama onunla senelerce sikiştin öyle mi? Sana saplantılı bir şekilde âşık olduğunu fark edene kadar yıllarca?"

Giovanni ilk defa gözlerini kaçırdı ve ona cevap vermedi.

"Ve onunla beni öylece aynı yere mi koydun? Bunu bile bile..."

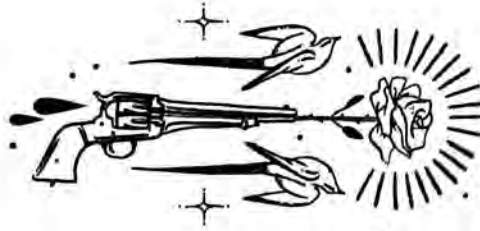
Giovanni suçlulukla kıvranıyordu. "Bu kadar ileri gideceğini düşünmedim. Bir süre ısrar etti ama sonra evlendi ve bir daha bu konudan bahsetmedik. Atlattığını sandım. Seni korumak ve yakınımda tutmak için burada olman gerektiğini düşündüm, Alessia'ya karşı kendimi suçlu hissediyordum ve Chiara bunu kullanmayı çok iyi biliyordu. Engel olamadım."

Aradan dakikalar geçti, ikisi de sakince dikilmiş birbirlerine bakıyorlardı. Tepelerinden geçen kuşların ve rüzgârın sesi dışında hiç ses yoktu.

"Bir erkek bir kadını sevdiğinde onun zayıf noktası hâline gelir." Jolene kaşlarını çatarak ona baktı. "O kadar doğru ki... Seni sevdiğim için her konuda zafiyet gösteriyorum. Sana da kendime de acı çektiriyorum. Hayır, Jolene... Sana acı çektirmeyeceğim, daha fazla olmaz."

Chiara'nın sözlerinin etkisi altındaydı. Jolene ondan uzak durmak istemiyordu, daha fazla ayrı kalmak istemiyordu ve bunu fark ettiği için kendini daha kötü hissediyordu. Hangi ruh hastası böyle bir ilişki isterdi ki?

Giovanni arkasını dönüp giderken ona zaman tanımaya karar verdi.

OTUZUNCU BÖLÜM

*Başkasıyla yürüdüğümü görüyorum. O kişi keşke ben olsaydım.
Seni tutup öpmeyi öylesine arzuluyorum. Ama biliyorum, bu asla olma-
yacak.*

THE PONI-TAILS – BORN TOO LATE

Belinden silahı çıkarıp rastgele ateş etmek ve bağırarak istiyordu. İçinde fırtınalar koparken sakince dikilmek için bütün gücünü kullanmak zorundaydı. Yağmurlu bir nisan günü Alessia için toplanmışlardı. Ufak bir kalabalıktı zaten geriye ne ailesi ne de arkadaşı kalmıştı. Kısacık hayatında tanıdığı bir avuç insan birazdan toprağın altına indirilecek siyah tabutunun etrafında dikiliyordu. Jolene'i dün adadan ayrıldığından beri ilk defa görüyordu. Siyah elbisesi ve uzun paltosuyla tam karşında dikiliyordu. Zayıf, üzgün ve kırılıyordu. Onu bu hâle getirdiğini görmek, kendini daha çaresiz hissetmesine neden oluyordu. Ondan uzak durmak zorundaydı... Chiara haklıydı, asla durmayacaktı. Jolene'i tamamen tüketene ya da onun ölümüne sebep olana kadar durmayacaktı.

Peder Michele, Alessia'nın ruhu için dua ediyordu. Giovanni'nin ruhu çoktan cehennemine dibindeydi. Dün gece Chiara'nın bedenini biraz ileride bir noktaya gömmüştü. Sergio dışında kimse Chiara'yı sormamıştı. Alessia'yı zehirlediği için onu öldürdüğünü söylese de gerçek bundan çok daha farklıydı. Jolene'in bakışlarını üzerinde hissediyor ama ondan tarafa bakmaktan kaçınıyordu. Sergio hemen yanı başında dikilirken bunu yapmak zordu fakat dayanıklı olmakla bilinirdi. Tören başlamadan önce onları konuşurken görmüş ve Jolene'i oradan uzaklaştırmak istemişti ama tek yaptığı ağaçların arasında gizlenip fısıldaşmalarını seyretmek olmuştu. Şimdi ise Jolene'in ayakta durmasını sağlama görevi Sergio'ya düşmüştü.

Kolunu nazikçe tutmuş ve onu kendine doğru çekerek daha yakın durmasını sağlamıştı. Dişlerini birbirine bastırıp derin bir nefes aldı. Jolene'in hayatını yaşamasına izin verecekti ama onu Sergio'nun kollarına iterek bunu yapmak istemiyordu. Belki buradan, kendisinden ve Sergio'dan uzaklaşmak ona iyi gelebilirdi. Kontrolü altında olacağı bir yerde...

Cenaze töreninin ardından arabaya binmek üzereyken Jolene'in sesini duydu. "Giovanni!"

Arabanın açık kapısını tutarak arkasını dönüp ona baktı. Elinde tuttuğu siyah şemsiye ile kendini yağmurdan koruyordu. Kâküleri yüzünü örtse de kalan saçları arkasında sıkı bir topuzla toplanmıştı, o güzelim yüzü açıktaydı. “*Bununla nasıl savaşıcağım?*” diye düşündü. Küçük ayaklarındaki topuklu ayakkabılarla yağmurun ıslattığı zeminde hızlı adımlarla yürüyordu.

Önünde gururlu ve başı dik bir tavırla dikilirken, “Alessia için üzgünüm,” dedi. Giovanni onu hafif bir baş hareketiyle onayladı. “Malikânede daha fazla kalmak istemiyorum.”

Bunu anlıyordu, başına ne geldiyse o malikânede gelmişti. Diğer yandan orada ona istediği zaman ulaşabilme lüksü vardı ki bu artık hiç güvenli değildi. Onu kendinden ve diğer tehlikelerden uzağa göndermesi gerekiyordu. Hızlıca ulaşamayacağı ama kontrolü de elinden bırakmayacağı bir yer olmalıydı.

“Senin için bir yer düşündüm.”

Kaşları havalandırırken, “Öyle mi? Neresi peki?” diye sordu.

“İtiraz etmeden önce iyice düşüneceğine söz ver. Buradan, tüm tehlikelerden ve yaşadığın kötü şeylerden uzaklaşman en doğrusu. Kestirip atma.”

Gururlu bir tavırla, “İtiraz etmeyecektim,” dedi. “Haklısın. Uzaklaşmam gerekli.”

Zorluk çıkaracağını düşünmüştü belki de tutunduğu tek şey buydu. İçinden “onun için” diye tekrarlardı ve konuşmadan önce ciddi bir ifade takındı. “New Orleans... Limanda adamlarım olur. Güvenli ve yeterince uzak. Güzel bir şehirdir, denizi ve canlı sokakları seveceğine eminim.”

İfadesi dondu, itiraz edecek gibi görünüyordu. Fakat kendini hızlıca toparladı. Gözlerini kaçırırken, “Benim için uygun bir değişiklik,” dedi.

“Senin için bir ev bulup çalışanları ayarlarım. Her şey hazır olduğunda yola çıkarsın.”

Çenesini kaldırdı, bu sefer kesinlikle bir şey geliyordu, karşı çıkacaktı. Bu Jolene’in doğasıydı, ne kadar uysal görünürse görünsün hatta uysal olursa olsun içinde açığa çıkmaya hazır vahşi bir kedi vardı. Ve kahretsin ki bundan ölümüne hoşlanıyordu! “Bir şartım olacak.”

“Dinliyorum.”

“Çalışanları ben seçeceğim.”

Giovanni onu onayladı. “Malikâneden kimi istiyorsan alabilirsin.”

Tam arkasını dönüp gitmek üzereyken bir şey söylemek ister gibi ona döndü ve yine vazgeçerek, “Neyse unut gitsin,” diye mırıldandı. “Kendine iyi bak, Giovanni.”

Jolene hemen arkada onu bekleyen arabaya doğru yürürken Giovanni, “Sana iyi bakacağım, Jolene,” diye fısıldadı.

*Eylül 1965 – (5 Ay Sonra)**New Orleans*

Jolene, yaşlı Ed'in ilacını verdikten sonra ona gülümsedi. Adam tekerlekli sandalyesinde çapkın bir gülüşle oturuyordu. Sehpanın üzerinde duran pipoya uzandığında Jolene ona onaylamaz gözlerle baktı, Ed sadece omzunu silkti.

"Herkes bir gün ölecek. Bu zıkkımı içsem de içmesem de sonuç değişmeyecek. Yetmiş dokuz yaşımdayım, altmış yıldır tütün içiyorum." Öksürüğü sözünü yarıda kesti. "Senin gibi sevimli bir kız bana pipoyu bırakmam gerektiğini söylediği için bundan vazgeçecek değilim."

Jolene ellerini beline koyarak bedenini dikleştirdi. New Orleans'a geldiğinde ilk işi kendine oyalanacak bir şeyler bakmak olmuştu. Dört aydır yaşlı bakım evinde gönüllü hemşirelik yapıyordu. Para sıkıntısı yoktu bu yüzden gerçek bir iş yapmaktansa ihtiyacı olanlara faydalı olmayı tercih etmişti. Ed bakımevinin en huysuz ihtiyarıydı ve dinlediği tek kişi Jolene'di. Hasta bakıcılar sihirli olduğunu düşünse de Jolene, Ed'in biraz ağız dalaşından hoşlandığını keşfetmişti.

"Biliyor musun, istediğini yap. Ciğerin patlarcasına öksürerek ölmek ile yatağında huzur içinde ölmek arasında büyük fark var."

Ed bundan hoşlanmış gibi gülümserken, "Eğer kırk yaş daha genç olsaydım seni asla kaçırmazdım," dedi.

Jolene kıkırdarken ona göz kırptı. "Kırk yaş daha genç olsaydın başın beladaydı."

Adam arkasından kahkaha atarken Jolene odadan çıktı. İki kişiyi daha kontrol ettiğinde mesaisi bitmişti. Hastaneden dışarı, yakıcı New Orleans havasına adım attı. Beyaz hemşire kıyafeti, beyaz topuklu ayakkabılar giyyordu. Hemşire başlığını çıkarmamıştı ve saçları sıkı bir topuzla topluydu. Kaldırımında yürürken minik çantasından bir sigara çıkarıp yaktı. İçine derin bir nefes çekti. Yeni edindiği bir alışkanlıktı, hastaların önünde içmemeye çalışıyordu. Onu hemen yanında takip eden arabaya bakarak gözlerini devirdi. Onlara evde kalmalarını söylese de vazgeçmiyorlardı. Jolene korumaları olmadan dışarı adımını atamıyordu ama çoğu zaman onlar yokmuş gibi davranmayı seçmeyi de öğrenmişti.

Stefano kafasını arabadan dışarı çıkararak, "Signora bugün çok sıcak, yürümek istediğinize emin misiniz?" diye sordu.

Jolene yürümeye devam ederken, "Güzel bir öğleden sonra Stefano. Yürüyeceğim," dedi.

Stefano arabayı onun yürüme hızında kullanmaya devam ediyordu. Jolene sigarasından derin bir nefes alıp ona döndü. "Biraz gaza basmayı dene, Stefano! Bu şekilde takip edilmek hiç hoş değil."

"Mi dispiace, Signora Jolene," derken gaza bastı ama çok uzaklaşmadı, aynadan Jolene'in her adımını takip ediyordu.

Bu şekilde emir aldıklarını biliyordu. Fakat bu adil değildi. Kendisi beş aydır Giovanni hakkında tek kelime öğrenememişti. Onu görmeye gelmiyordu, aramıyordu, bir mektup bile yoktu... Cenaze günü o soğuk bakışlarını aklından silemiyordu. Neden uzak durduğunu anlıyordu, suçlu hissediyordu. Jolene ise ona öfkeliydi. Yine de bu kadar zaman içinde mutlaka iletişim kurmaya çalışacağını düşünmüştü. Onun o yüce sevgisi... Bu kadar çabuk mu son bulmuştu? Sigarasından derin bir nefes daha aldı. New Orleans'ın merkezinde nezih bir mahallede oturuyordu. İki katlı tuğla evin yarısını kaplayan sarmaşık eve hoş bir hava katıyordu. Cumbalı balkonlar, yüksek tavanlar ve geniş pencereleri ile bütün güneşi içine alan sıcak bir evdi. Komşuları saygın ve iyi ailelerdi. Kapısında iki silahlı koruma olan Jolene'i garipsemiyorlardı, bu bile rahatlatıcıydı. Jolene bahçe kapısından geçerek evin zilini çaldı. Giulia kapıyı açtığı anda yüzünde, 'bugünü de sorunsuz atlattık,' ifadesi vardı. Jolene her dışarı çıktığında Giulia geriliyordu sanki onun annesi gibi davranıyordu.

New Orleans'a gelirken yanında Giulia'yı, annesini ve Stefano'yu getirmişti. Giulia'yı geride bırakamazdı ve onu annesi ile Stefano'dan ayırmak istememişti. Giovanni bir silahlı koruma ile ev işlerine yardımcı olacak bir kişi daha eklemişti. Ayrıca mahalle çevresinde başka adamlar olduğunu da biliyordu. Her yerden kuşatılmıştı. Fakat yine de yeterince huzurlu hissetmiyordu.

Jolene gece yarısı odasının penceresinde oturuyordu. Sokağa bakan odadan lambalar ile aydınlatılmış yol görünüyordu. Bazen karşı komşularının ışıkları yanıyor ve Jolene kendini o mutlu aileyi izlemekten alamıyordu ama şimdi çok geç bir saatti ve herkes uyuduğu için sokaktaki evler karanlığa gömülmüştü. Camı açarak sıcak akşam havasını içeri davet etti. Tam sigarasını yakacağı anda sokağa giren otomobili fark etti. Normal bir durum olması gerekirdi ama bu sokak için değildi. Jolene sokağın sonunda oturuyordu ve neden bir araba farlarını kapatarak sokağa giriş yapmıştı ki? Hem de gecenin bu saatinde... Araba evin hemen karşısına durdu, Jolene ışığı açmamıştı ve tül perdenin arkasına saklanarak arabanın içinden inecek kişiyi bekledi. Dakikalar geçti ama arabadan kimse inmemişti. Kapıdaki korumalar sokağa giren her arabaya karşı son derece temkinliken bu arabayı kontrol etmemişlerdi.

Beş dakika daha geçip gitti ve aracın arka camı açıldı. Jolene sigaranın parlamasını gördüğünde kimin geldiğinden emin oldu. İçerideki kararlı tam da Jolene'in olduğu pencereye bakıyordu. Jolene sessizce dışarı süzülürken üzerinde ipek gecelik ve sabahlığından başka bir şey yoktu. Merdivenlerden indi, kapıyı açtığı anda Stefano ile karşılaştı. Ona şaşkın bakışlarla bakarken ismini seslendi ama Jolene onu duymazdan gelerek bahçe kapısını açıp dışarı çıktı. Sigaranın ışığı parlayıp söndü ama o kısacık saniye de arabanın içindeki Giovanni'yi görmesine yetti. Beş ay

sonra... Belki de daha önce gelmişti ama Jolene bunun farkına varmamıştı. Belki de aynı kaldırımında hemen arkasında yürümüştü... Hep bir adım arkasında olacağını söylemişti, öyle değil mi? O zaman Jolene bu sözden nasıl korktuysa bugün o kadar yeterli gelmiyordu.

Jolene arabanın yanına yaklaşırken Giovanni kapıyı açarak dışarı çıktı. Sigarasını yere atıp üzerine basıp bakışlarını Jolene'e çevirdi. Başında şapkası yoktu ama takım elbisesinin her bir parçası yerli yerinde duruyordu. Beş ay onu çok mu yormuştu? Jolene yüzündeki çizgilerin daha belirgin olduğunu fark etti. İkisi de birbirine özlem, hasret, şaşkınlık ve biraz kızgınlıkla bakarken Jolene konuşacak kelimeleri seçemiyordu. Ona ne demeliydi? Sitem mi etmesi gerekiyordu? Yoksa bu beş ay hiç yaşanmamış gibi mi davranmalıydı?

"Neden kapıyı çalmadın?" diye sordu. Belki de pek mantıklı bir soru değildi ama başka ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Rahatsız etmek istemedim."

"Beş aydır neden hiç gelmedin?"

Giovanni bakışlarını kaçırırken, "Geldim," dedi.

"Buradan, bu kadar uzaktan penceremi mi seyrettin?"

Dudağının kenarı yavaşça kıvrıldı. "Yolda yürüyüşünü, yaşlı insanlarla ilgilenişini, bahçede çiçekleri budayışını seyrettim. Bazen de sadece penceremi."

Ve tüm bunlar olurken Jolene hiç farkına varmamış mıydı? Onu bu kadar özlerken ve her dakika yanında olmasını dilerken... "Neden karşıma çıkmadın?"

Giovanni çaresizlikle derin bir nefes alırken, "Yapamazdım," dedi. "Başına gelen onca şey... Hepsi benim suçumdu. Seni daha fazla tehlikeye atmayacağım."

"Ben de her şey için kendimi suçluyorum ama kendimden kaçmıyorum." Jolene başını dikleştirerek Giovanni'nin gözlerine baktı. "Senin ise tek suçun bana karşı dürüst olmaman." Yumuşak bir sesle, "Seni affediyorum," diye fısıldadı.

"Affetmemelisin." Ona bir adım yaklaştı, yüzüne dokunmak ister gibi elini uzatsa da hızla geri çekti. "Daha iyisini hak ediyorsun."

Jolene burnundan verdiği nefesle gülerken, "Hak ettiğim ne?" diye sordu.

"En işlek caddede tutkuyla öpülmeyi, yıldızlı bir gecede mehtabın altında sıkıca tutulmayı sadece aşkın için atan bir kalple huzurun ve mutluluğun için peşinde koşacak birini hak ediyorsun."

Jolene kırılan kalbinin sesini duymamaya çalışıyordu. Ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana bunları sen veremez misin?"

Giovanni'nin bakışları temkinliydi, her zaman olduğu gibi cayır cayır yanan tutkuyu gözlerinden göremiyordu. Giovanni kendisine

baktığında, Jolene kendini güneşe yaklaşmış gibi hissedirdi ama şimdi... Durgun bir deniz gibiydi.

"Tanrı şahit Jolene, hepsini vermek isterim. Fakat senden daha fazla bir şey alamam. İyiliğin ve güvenliğin için uzak durmak zorundayım."

Hayal kırıklığıyla, "Benim için savaşmayacağını mı söylüyorsun?" diye sordu.

"Senin için dünyayı yakarım."

Elini uzatıp yanağına dokundu. Beş ay sonra ilk gerçek temasla Jolene gözlerini kapattı ve bir damla yaş yanağından sessizce süzülürken dişlerini birbirine bastırdı. "Bu sefer kendimle savaşmak zorundayım, senin için... Bu en iyisi, güven bana. Çok gençsin, çok masum, saf ve güzelsin. Çok daha iyilerine sahip olmalısın."

Giovanni arabaya binmek üzere arkasını dönerken Jolene dokunuşunun kaybıyla titredi. "İyi, git öyleyse! Bir korkak gibi arkanı dön ve git!"

Giovanni ona bakarak gülümsedi ve arabaya bindi. Siyah camın ardında gözden kaybolurken araç yavaşça hareket ederek sokaktan ayrıldı. Jolene orada o kadar uzun süre dikildi ki Stefano onu içeri sokmak zorunda kaldı.

Kafasını boşaltmak için kendini bakımevindeki işine verdi. Bu düşünceler onu boğuyordu. Giovanni onu savaşmaya değer görmüyorsa keyfi bilirdi. Bundan sonra Jolene'de kendi yoluna bakacak, onu özlemeye bir son verecekti. Öncelikle onunla bir bağı kalmaması için gerçek bir iş bulması gerekiyordu. Giovanni'nin kontrol edemeyeceği bir yaşantıya ihtiyacı vardı. Korumalarını ve hizmetçilerini istemiyordu! Giulia'dan ayrılmak zor olacaktı ama onunla gizlice görüşebilirdi. Bakımevinde çıktuktan sonra her zaman yaptığı gibi cadde boyunca yürüdü. Stefano ve Piero onu arabayla takip ediyorlardı. Jolene sıklıkla yaptığı gibi kalabalık gazete bayisinin önünde sıraya girdi. Giulia saçma moda dergilerine bayılıyordu ve Jolene'de heyecanla kendisine onları okumasını seviyordu. Dergiyi aldıktan sonra eve yürüyüşünü tamamladı. Giulia hevesle dergiyi elinden alıp sayfaları karıştırırken Jolene'de soluklanmak için salondaki koltuğa oturdu.

"Bu ay moda dünyasında nasıl bir gelişme olmuş, Giulia?" diye sorarken nüktedandı.

Giulia pencere kenarındaki koltuğa oturup kafasını kaldırmadan konuşmaya başladı. "Hippilerin giydiği kot pantolon ve renkli gömleklerin modayı tamamen ele geçirdiğinden bahsediyor." Üzgün bir mırıltı çıkardı. "Ben elbiseleri ve topuklu ayakkabıları seviyorum aynı zamanda şapkaları ve eldivenleri de öyle..."

Jolene bunu biliyordu. Bu moda savaşında Giulia, Dior ve Chanel'in tarafını tutuyordu.

“Çiftlikte hep kot pantolon, kovboy çizmesi ve gömlek giyerdim, bu benim için yeni bir şey olmazdı.”

“Ah, hatırlıyorum. Malikâneye geldiğin ilk gün bacaklarını saran bir kot giymiştin, bir erkek çocuğu gibi... Ama şimdi enfes bir kadın gibi görünüyorsun.”

Giulia'nın bakışları kısa bir an pencereden dışarı kaydı. “Dio Mio! Bu Sergio Russo mu? Burada ne işi var?”

Jolene, Sergio'nun adını duyduğu anda pencereye koşarak dışarı baktı. Korumalar onu engellemeye çalışırken Sergio onları geçmeye çalışıyordu. Sahiden burada ne işi vardı?

“Onu neden içeri almak istemiyorlar? O Signor Giovanni'nin manevi oğlu... Onu tanıyor musun?” Jolene şok olmuş bir şekilde dışarı bakarken Giulia içini çekerek, “Neredeyse iki senedir onu görmüyordum. Biliyor musun, küçükken ona aşkıttım,” dedi. “O hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek.”

Kesinlikle öyleydi. Jolene'de onu ilk gördüğünde aynı şeyi düşünmüştü. Genç kızlar için tehlikeli derecede yakışıklıydı ve de tehlikeli... Jolene koşar adımlarla kapıya ilerlerken Giulia hemen peşindeydi. Ona karışmaması gerektiği hakkında bir şeyler söylüyordu ama Jolene onu dinlemiyordu. Sergio neden buradaydı ve Giovanni onu özgür bırakmışken korumalar neden onu içeri almak istemiyorlardı.

Jolene fazla yüksek çıkan şaşkın bir sesle, “Sergio?” dedi. “Burada ne işin var?”

Sergio ona doğru yürümek istedi ama Stefano ve Piero bir kez daha ona engel oldu.

Jolene'e bakarak, “Seni görmek istedim,” dedi. “Merak ettim. Nerede olduğunu, ne yaptığını...” Etrafına şöyle bir bakınırken, “Neden seni bu kadar uzağa gönderdi?” diye sordu.

Jolene onu içeri davet edip konuşmak istiyordu. Fakat içindeki bir ses bunu yapmaması gerektiğini söylüyordu. Kimsenin başının belaya girmesini istemiyordu. Ama diğer yandan... Nasıl olsa özgür olmasını istemişti. Yağmurun altında öpüşmesini ve bir ton zırvalığı... Onu kıskanır mıydı? Bunu deneyip görmesi Sergio'yu tehlikeye atar mıydı?

“İçeri gel lütfen, Sergio,” derken Stefano'ya gözdağı veren sert bir bakışla baktı.

Stefano karşılık olarak, “Kont'un emri var, Signora. İçeriye kimse girmeyecek,” dedi.

“Umursayacağını sanmıyorum. Aramızda bir anlaşma yaptık, bundan sonra herkes istediğini yapmakta özgür. Burası benim evim Stefano, istediğim kişiyi misafir edebilirim.” Stefano ve Sergio'nun arasına girerken, “Kont'un buna karışmaya hakkı yok,” dedi.

Jolene arkasında Sergio ile eve girerken kimse engel olmadı ama Stefano'nun güvenlik kabinine gider gitmez Giovanni'yi arayacağını-

dan emindi. Birlikte salona girdiler ve Jolene, Giulia'nın şaşkın bakışları altında salonun kapısını kapattı.

"Otur, lütfen."

"Oturabileceğimi sanmıyorum, adrenalin doluyum. Bir sigara içmeliyim," derken kelimeleri ardı ardına sıralamıştı. Jolene sehpadan sigara tablasını aldı ve Sergio'ya uzatırken kendisi de bir tane aldı. Sergio ondan önce davranıp önce Jolene'in sigarasını yaktı sonra da kendisinin. Sigarasından ilk nefesi alırken, "Burada, New Orleans'ta ne işin var?" diye sordu. "Seni neden buraya gönderdi?"

Jolene koltuğa oturup bacak bacak üstüne atarken, "Uzaklaşmam için," dedi.

"Onun istediği bir şeyi uzaklaştırdığına hiç şahit olmadım. Seni istediğini açıkça söyledikten sonra neden böyle bir şey yaptı?"

"Güvende olmam içinmiş," derken sesi sitemkârdı. "New Orleans'a sadece beni görmek için mi geldin?"

"Limanda bir aksilik çıktı, onu halletmek için dün buraya geldik. Kont gece otelden ayrılınca onu takip ettim. Burada başka bir şey olduğunu biliyordum. Yoksa kendi gelmeye zahmet etmezdi." Sergio tam karşısında dikilmiş ona bakıyordu. Özlem ve pişmanlık duygusunu yoğun olarak hissediyordu. "Yaşadığın her şey için özür dilerim."

Jolene gülümserken, "Daha önce dilemiştin ve seni affettim," dedi.

Sergio kafasını iki yana salladı. "Affetmiş olsan orada oturmazdın, Jo. Kollarımda olurdun."

"Anna ve kızın nasıl?" diye sorarken sadece konuyu değiştirmek istemişti.

Sergio salonun içinde birkaç adım dolaştı. "Anna ve ben boşandık. Angela ise çok iyi, uslu bir kız."

Sergio'nun boşanmış olmasına şaşırmıştı. Bunu yapamayacağını sanıyordu... Diğer yandan bunun kendisiyle ilgili olmamasını umuyordu çünkü Jolene için Sergio'dan yana bir umut kalmamıştı.

"Üzüldüm. Neden boşandınız, bunu yapamayacağını sanıyordum?"

Sergio burnundan verdiği nefeslerle güldü. Alaycı bir tonda, "Kont, Anna'nın babasını öldürdükten sonra evliliğimiz için pek şans kalmamıştı," dedi.

Jolene şaşkınlıkla soluğunu tuttu. Beş ay içinde başka neler olmuştu? Daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama onu şoka sokacak başka cevap duymaya hazır olup olmadığını bilemiyordu.

"Anna için çok zor olmuş olmalı."

"O bu dünyayı tanıyor." Cümlelerin devamının 'senin aksine' olmasını bekledi ama Sergio bu konuda bir şey söylemedi. "Anna oldukça iyi, onun için endişelenme. Angela'nın doktoru ile görüşüyor sanırım yılbaşında evlenecekler."

Buna sevinmişti. Anna çok genç ve hayat dolu bir kadındı. Bütün geleceğini onu arzuladığı gibi sevmeyen bir adama bağlamayı hak etmiyordu. En azından biri için mutlu son mümkündü.

Sergio nihayet sakinleştiğinde oturmaya karar verdi. Jolene, Giulia'dan içecek bir şeyler istedi ve ikisi aynı kanepede oturup sohbet etmeye başladılar. Jolene onu gerçekten anlayacak biriyle sohbet etmeye ne kadar aç olduğunu fark etti. Oğulları hakkında üzüntülerini paylaştılar. Sergio onu Giovanni ve New Orleans'a gelişi hakkında soru yağmuruna tutsa da Jolene onu geçiştirmeyi başardı. Ona gönüllü çalıştığı bakımevinden bahsetti.

Sergio içkisinden büyük bir yudum alırken, "New Orleans geceleri harikadır," dedi.

Jolene güldü. "Açıkçası keşfetme fırsatım olmadı. Burada yabancıyım."

Sergio bardağını masaya bırakıp, Jolene'e doğru döndü. "O hâlde bu akşam seni dışarı çıkarıyorum."

"Ne? Hayır. Buna gerek yok gerçekten..."

Sergio o 'herkesi ikna ederim' bakışıyla Jolene'e baktı. Jolene bu bakışı son gördüğünde bir battaniyenin üzerinde onunla sevişmişti. "İtiraz kabul etmiyorum. Bu akşam bazı ortaklarımız ile yemek yiyip dans edeceğiz. Kaynaşmak için eğlenceli bir mafya toplantısı kaçırmak istemezsin."

"Giovanni orada olacak mı?" derken sesindeki heyecanı gizlemeye çalıştı.

Sergio gözlerini devirirken kaşları çatıktı. "Elbette, patron o."

Tam o anda salonun kapısı gürültüyle açıldı. Jolene arkasını dönerken ayağa kalkmıştı. Sergio ise hemen yanına gelmiş onu korumak ister gibi ellerini omuzlarına koymuştu. Jolene'in kapıda gördüğü Giovanni ve öfkeli bakışlarıydı. Onu buraya getirecek hatta evi basacak kadar öfkelenlendirmeyi başarmıştı. Şimdi bu öfkeyle nasıl başa çıkacağını düşünürken, Sergio'nun davetini kabul etmeye karar verdi. Giovanni'nin savaştığını istiyordu. Kendiyle değil, kendisi için.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

*Meltemle bükülen bir çiçek gibi. Bükül benimle, salın dingin dingin.
Dans ederken biz, benimle iyisin bu işte. Hal benimle, salın benimle.
Diğer dansçılar pistte olsa da. Canım, gözlerim sadece seni görüyor.*

DEAN MARTIN- SWAY

Giovanni burnundan öfkeyle solurken Jolene şansını fazla zorlamamaya karar verdi. Sergio ile arasına bir adım mesafe bırakarak geriledi. "Burada ne işin var?"

Jolene'e bakıyor olsa da soru Sergio'ya sorulmuştu. "Jo'yu görmek istedim. Onu benden kaçırarak saklayamazsın. Jo kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir kadın."

Giovanni birkaç adımla salonun ortasına geldi. Jolene aralarında barikat görevi gören kanepeye minnettardı. "Onu kaçırmıyorum. İkimizden de uzaklaştırarak koruyorum, Sergio. Senin aksine ben onun iyiliğini önemsiyorum."

Sergio eliyle burnuna dokunurken öfkeli bir sesle güldü. "Kim olarak onu önemsiyorsun?"

Jolene müdahale etmesi gerektiğini hissederek, "Bu kadar yeter!" dedi. "Evime gelip bu şekilde kavga edemezsiniz." Bakışları Giovanni'ye kaydı. "Özgür olduğumu söyledin, şartları kendine göre belirlediğinde özgür olmuyorum, esirin oluyorum."

Giovanni kaşlarını kaldırmış onu inceliyordu. "Özgür olduğunu söylediğimi hatırlamıyorum. Senin için en iyisini istediğimi söyledim." İşaret parmağını Sergio'ya çevirdi. "Ve en iyisi Sergio değil."

"Buna karar verecek olan sen değilsin."

İşler kızışmıştı. Giovanni'nin gözlerinde görmek istediği o tutkulu ateşi tekrar gördüğü için umutluydu. Ondan tamamen vazgeçmiş değildi. Jolene onu umursamıyormuş gibi Sergio'ya dönerek, "Sergio, düşündüm de davetini kabul ediyorum," dedi.

Sergio memnun bir şekilde gülümserken Giovanni, "Ne daveti?" diye sordu.

"Jo bu akşam bize katılıyor."

Giovanni işaret parmağını havaya kaldırırken keskin bir dille, “Hayır,” dedi. “Bu onu tehlikeye atar.”

“Saçma! Dostlarımızla yiyeceğimiz bir yemek ve biraz eğlence... Genç bir kadını tehlikeye atmaz. Hem artık onu davet ettim.”

Giovanni o kadar gürültülü soluyor ve o kadar öfkeli görünüyordu ki Jolene her an verdiği karardan vazgeçmek üzereydi. “Bizim dostumuz yok, Sergio. Bizimle çıkarları örtüşen insanlar ve düşmanlarımız var. Çıkarlar ters düştüğünde herkes düşmanımız.”

Neredeyse hiç dostu olmayan Giovanni için üzülecekti. Onun dünyası düşünüldüğünde bu kadar temkinli olmasını anlıyordu. Sergio kanepede engelini aşmış Giovanni’ye doğru yürürken konuştu. “Jo yolda yürürken de tehlikede, evde otururken de... Her an her şey olabilir. Genç bir kadını hiç bilmediği bir şehre gönderip evde oturmasını bekleyemezsin.” Giovanni’nin karşısına geçerek ona baktı. Giovanni’den birkaç santim daha uzun olsa da Giovanni daha heybetli görünüyordu. Onlara bakarak baba oğuldan çok abi kardeş olduklarını söyleyebilirdi. Sertçe yutkundu, bunu düşünmek istemiyordu. “Rahatla, bizim yanımızda güvende olacak. Biraz dans, müzik ve eğlence. Ne ters gidebilir ki?”

Sergio ve Giovanni gittikten sonra Jolene bir bardak brendi alarak kendini kanepeye attı. Bir süredir bu kadar erken saatte içki içmiyordu ama şu an gerçekten ihtiyacı vardı. Giulia sessizce odaya süzüldü, yüzünde ‘neler oldu, her şeyi anlat’ bakışıyla yastıkları kabartmaya başladı.

“Bir şey sorma, Giulia.”

Giulia teslim olur gibi ellerini havaya kaldırırken, “Hiçbir şey sormadım,” dedi. “Akşam için ne giyeceğini düşündün mü?”

Jolene gözlerini devirdi. Ya duvarlar çok inceydi ya da Giulia kapının önünden ayrılamayacak kadar meraklıydı.

Sergio onu saat sekizde almaya geleceğini söylemişti. Giovanni’nin gelip gelmeyeceği hakkında bir şey söylemeden öfkeyle homurdanarak çıkıp gitmişti. Bu yüzden Jolene gelmeyeceğini düşünüyordu. Giulia onu akşam için hevesle hazırlamıştı. Gece dışarı çıkmadığı için bütün davet elbiseleri dolabın içinde hiç giyilmeden bekliyordu ve bu Giulia’yı onun söylediği şekilde ‘derinden yaralıyordu.’ Kolsuz siyah elbisesinin kumaşı parıltılı simler ve ince dantelle süslenmişti. Beline sımsıkı oturan kumaşın pileli eteği dizinin altına iniyordu. Alçak topuklu, rugan ayakkabılarına uygun minik çantayı elinde sıkarken saçına ve makyajına son kez göz attı. Giulia uzayan kaküllerini yana taramış, yandan bir atkuyruğu ile saçını toplayarak abartılı zümrüt küpelerini açığa çıkarmıştı.

Jolene merdivenlerden inerken Giulia eserini gururla izliyordu. Jolene kapıya ulaştığında sokağa giren bir arabanın sesi duyuldu. Giulia heyecanla kapının yanındaki pencereye koşarken, “Acaba hangisi geldi?” dedi.

Bu durum Giulia'ya hem komik hem şaşırtıcı hem de yeni bir eğlence gibi geliyordu. Saçını, makyajını yaparken durmadan konuşmuştu. Jolene ona her şeyi açıklamasa da bazı sorularını cevapsız bırakamamıştı. Giulia'nın gözünde Giovanni Cardinale ve Sergio Russo onun peşinden koşuyordu. Gerçek aşk için...

Jolene kapıdan çıktığında siyah bir arabanın evin önünde durduğunu gördü ama içinden henüz kimse inmemişti. Bahçe yolu boyunca küçük adımlarla ilerlerken arabadan gözünü ayırmıyordu. Bahçeden çıktığında sokak lambasının altında durdu ve o anda arabanın kapısı açıldı. Giovanni arabadan dışarı adım attığında Jolene neredeyse nefessizlikten bayılacaktı. Bütün yol boyunca nefesini tuttuğunu o ana dek fark etmemişti. Fakat onun arabadan çıkması bu seferde nabzının kontrolsüzce hızlanmasına neden olmuştu. Siyah bir smokinin içindeydi, siyah papyonu boynundaydı ve ensesindeki saçlar hafifçe beyaz gömleğine değiyordu. Ciddi ifadesi, yüzündeki yara izi, yana yatık hafif kırlaşmış kumral saçları... Onunla ilgili her şey Jolene için fazlasıyla bütün ve mükemmeldi. Ve onun için gelmiş olması her şeyi daha güzel yapıyordu.

Gülümseyerek, "İyi akşamlar," dedi.

Giovanni tebessüm etmedi sadece ona baktı. "Vazgeçmeyecek kadar inatçısın değil mi?"

Muhtemelen Jolene'in kararını değiştireceğini düşünmüştü ama Jolene kararlıydı. "Vazgeçmemi bekliyorsan neden beni almaya geldin ki?" diye sorarken sesi tahmininden cılız çıkmıştı.

"Seni almaya gelmedim, Jolene. Vazgeçmeni söylemeye geldim. Seni orada tüm o kötü adamların içinde düşünemiyorum."

Jolene gözlerini devirdi. "Sen de onlardan birisin."

Giovanni hafifçe başını sallayarak onu onayladı.

"Bir kere bu işe bulaştım, Giovanni artık dönüşü yok." Omuzlarındaki şalı düzeltirken, "Bu akşam eğlenmeyi umuyorum," dedi.

Giovanni derin bir nefes alırken ona bir adım yaklaştı. Bakışlarında hoş bir yumuşama olmuştu ki bu iyi bir şeydi. Neredeyse tebessüm sayılabilecek bir şekilde dudağı kıvrıldı.

"Dünyamdaki tüm karanlığı görüyorsun ama yine de ona çekiliyorsun. Ateşe uçan bir kelebek gibisin, kanatların yanacak."

Jolene cevap veremedi son model kırmızı bir araba sokağa girdi. Giovanni'nin arabasının tam tersiydi ve Jolene bu arabanın kime ait olduğunu biliyordu. Giovanni birkaç adım gerileyerek uzaklaştı. Araba önünde durdu ve Sergio smokininin içinde arabadan indi. Kumral saçları bir beyefendi gibi yana taranmıştı, tıraş olmuştu, onu ilk gördüğü andaki kadar genç, enerjik ve yakışıklı görünüyordu.

Jolene'in elini zarifçe öperken, "Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim. Şey... Sende öyle."

Sergio'nun bakışları Jolene'in omzundan Giovanni'ye kaydı. "Buraya geleceğini söylemedin."

"Jolene'e kimin eşlik edeceğini kararlaştırmamıştık," derken sesi tehlikeli bir tona bürünmüştü.

Sergio, Jolene'e kolunu uzatırken, "Onu ben davet ettim, elbette ben eşlik edeceğim," dedi ve Jolene onun davetini kabul ederek koluna girdi. Arabaya ilerledikleri sırada yavaşça arkasına baktı. Giovanni kendi arabasına binmeden önce yüzünde gördüğü öfke bu akşam bazı şeylerin çözüleceğini işaret ediyordu.

Rengârenk ışıklar, insanlar, arabalar ve sokağı saran müzik Jolene'in heyecanlanmasına neden oldu. Sokak o kadar canlı ve hayat doluydu ki beş ay boyunca neden bunu keşfetmediğini merak etti. Arabanın camından dışarıyı seyrederken Sergio, "Sevdin mi?" diye sordu.

"Çok kalabalık ve çok canlı. Böyle olacağını tahmin etmedim. Kasabada hiç bu kadar insanı bir arada görmemiştim," derken heyecanı sesine yansiyordu.

"Manhattan'da çok canlıdır ama tabii sen bir malikâneye kapatılmıştın."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, lütfen."

Sergio bir baş hareketliyle onu onayladığını gösterirken sokağın en büyük tabelasının önünde durdu. Mekânın önüne kadar giden iki metrelik yol kırmızı halıyla süslenmişti ve neon tabeladaki pembe ışıklar yanıp sönüyordu.

"Capitano..."

"İtalyanca Kaptan demek. Buranın sahibi liman işleriyle de ilgileniyor."

Jolene beş aydır İtalyanca çalışıyordu ve Giulia oldukça iyi olduğunu söylüyordu. Bunu Sergio ile paylaşmadan arabadan indi ve Jolene'in kapısını açarak ona elini uzattı. Jolene bir eliyle şalını tutup diğer eliyle Sergio'nun eline uzanıp arabadan indi. Giovanni'nin arabası onlardan birkaç saniye önce gelmiş olmalıydı çünkü tam o anda onlara yaklaşıyordu. Viggo birkaç adım gerideydi ve iki koruma daha arkadaydı. Başka bir araçta yine Giovanni'nin korumaları duruyordu. Neden bu kadar silahlı adama ihtiyaç vardı?

Giovanni, Sergio'yu umursamadan ona kolunu uzattı. "Eşlik edebilir miyim? Benim korumam altında olduğunu bilmelerini istiyorum."

Sergio duruşunu dikleştirirken, "Onu koruyabilirim," dedi.

Giovanni ona küçümseyerek bakarken, dişlerini sıkarak konuştu. "Seni kim koruyacak?"

Jolene bir kavgaya sebebiyet vereceğini fark ettiğinde bunu engellemek için ikisinin de koluna girmeye karar verdi. İki güçlü adamın ortasında yürürken dünyada kimse ona zarar veremezmiş gibi hissetti. Koluna girdiği iki adam dışında...

Mekân kalabalıktı. İçeride hoş caz ezgilerini insanların konuşma sesleri bastırıyordu. Her masadan yükselen sigara dumanına kadehlerin çınlamaları eşlik ediyordu. Yuvarlak masalar samimi bir şekilde dip dibe konumlandırılmış, hepsi tam ortadaki sahnenin etrafına dizilmişti. Sahnedeki orkestra beyaz smokinler içinde dikkat çekiciydi. Sahnenin önünde bulunan uzun masada oturan smokinli adamlara bakarak her birinin İtalyan olduğunu rahatça söyleyebilirdi. Takım elbisesi içinde kısa boylu ve göbekli bir adam onlara hızla yaklaştı. Bir yandan da yüzündeki teri ipek mendile siliyordu. Kıpırmızı yüzü, korku ve heyecanla küçülmüş gözleriyle önlerinde dikilip Giovanni ile selamlaştı. Üçü aralarında İtalyanca konuşurken Jolene adamın Kaptan olduğunu öğrendi. Masalarında olacak ailelerin isimlerini saydı ve kısaca bilgi verdi. Giovanni ifadesiz bir şekilde sadece başını sallıyordu.

Kaptan onları uzun masaya yönlendirdi, masada oturan on iki adam ve az sayıdaki kadının her biri ayağa kalktı. Giovanni'yi korkuyla selamladılar. Sergio sadece baş selamıyla yetindi. Soğuk ve sakindi, öğretmeni Giovanni olduğu için bu anlaşılırdı. Jolene'i İtalyanca selamladılar, Jolene'de kibarca karşılık verdi ama herkesin onlara şüpheyile baktığının farkındaydı. Giovanni, Sergio'dan önce davranarak sandalyesini çekti ve Jolene yerine oturduğunda hemen yanındaki sandalyeye oturdu. Bir şey söylemiyordu ama duruşundan, bakışından onu koruduğunu herkese göstermeyi ihmal etmiyordu. Giovanni bir alfa kurttu. Sergio diğer yanına yerleştğinde yine ikisinin arasında kalmıştı ve bu etraflarındaki insanların ona daha çok odaklanmasına neden olmuştu.

Bir saatin sonunda İtalyanca konuşmalar etrafını çevrelemiş, herkes daha rahat davranmaya başlamıştı. İçki, sohbet ve müzik dikkatleri Jolene'in üzerinden çekmişti, bir kişinin dışında... Giovanni herkesin sorduğu sorulara kısa ve kararlı cevaplar verirken gözlerini Jolene'in üzerinde tutuyordu. Sergio masanın en çok konuşan ismiydi. Rahattı, komikti ve insanı etkisi altına alan bir enerjisi vardı. Masadaki bütün kadınlar onun her söylediğine kahkahalarla gülerken diğer masalardaki kadınlarda ilgisini çekmişti.

Giovanni hafifçe ona doğru eğilerek, "Hitabet işini genelde ona bırakırım, insanları kendine hayran bırakmakta üstüne yok," dedi.

Jolene gözlerini tabağına dikmişti, kızarmış ıstakozundan bir parça keserken, "Senin görevin ne?" diye sordu.

Giovanni verdiği nefeslerle gülmeye benzer bir ses çıkarırken fısıltıyla konuştu. "Para, güç ve korku sağlarken, bol bol emir vermek."

"Ne emri veriyorsun?"

"Kimin öleceğini ve kimin yaşayacağını..."

Jolene sertçe yutkundu ve şarap kadehine uzanıp büyük birkaç yudum aldı. "Bugün biri ölecek mi?"

Giovanni arkasına yaslanırken gülümsüyordu. "Bu dostane bir yemek. Bu adamlar benimle iş yapmak istiyorlar ve beni ikna etmek için her türlü şaklabanlığı yapacaklar."

"Ve sen bütün gece somurtup oturacak mısın?" diyerek sözlerini tamamladı.

Giovanni kahkaha attığında birkaç adam onlara doğru kısa bir bakış attı. "Şaklabanlığı ona bırakıyorum," derken Sergio'yu işaret etti.

Jolene, Sergio'ya konsantre oldu. İnsanlarla konuşurken çok rahattı ve Jolene hipnoz olmuş gibi onu seyretmekten kendini alamıyordu. Birkaç cümleden anladığı kadarıyla eğlence sektörü hakkında konuşuyordu. Karşısında oturmuş puro içen ve gecenin başından beri Jolene ile Giovanni'ye garip bakışlar atan adam kahkaha atarak sahneyi gösterdiğinde, Sergio viskisini tek dikişte içip smokininin ceketini çıkartarak Jolene'e uzattı.

"Benim için tutar mısın, mio amore?"

Jolene ceketini alıp kucağına koydu ve Sergio masadan kalkıp orkestranın yanına gitti. Giovanni kafasını iki yana sallarken Jolene, Sergio'nun müzisyenler ile konuşmasını seyretti.

"Ne yapıyor?"

Giovanni içki bardağına uzanırken, "En iyi yaptığı işi," dedi. "Eğlenmek."

Jolene ne demek istediğini anlamamıştı ama orkestra Twist Again çalmaya başladığında kıkırdadı. Sergio hayat dolu bir adamdı ve anlaşılan yemek müziği dinlemekten sıkılmıştı. Sahnenin ortasında dansa başladığında arka kapıdan renkli, tüylü kostümler giymiş dansçı kadınlar sahneye çıktı. Tavus kuşuna benzer kuyruklarından ettikçe hareketleniyor, uzun bacakları aynı anda hareket ediyordu. Ortalarında ise muhteşem enerjiyle Sergio vardı. Sanki dans grubunun bir üyesi gibi dans ediyordu. Ona göl kenarında söylediklerini anımsadı, gerçekten iyi bir dansçıydı.

"Dans etmeyi kesinlikle biliyor." Giovanni gülerek bir puro yaktı. Jolene başını ona çevirerek, "Sen dans eder misin?" diye sordu. Açıkçası Giovanni'yi bu şarkıda sahnede hayal edemiyordu ama yine de sorma gereği duydu.

Giovanni hâlâ gülümserken kaşlarını çattı. "Elbette hayır, mio angelo."

O samimi kelime içini ısıtırken yanakları kızardı. "Hiç mi?"

"Hiç," derken gözlerinin içine baktı. "Ben bir mafya lideriyim ve bir mafya lideri eğlence merkezlerine gitmez, dans etmez." Sahneyi işaret etti. "Onun yaptığı hiçbir şeyi yapmaz."

"Bu bir kural mı?"

Giovanni başını sallayarak onu onayladı. "Bağlı olduğumuz kurallar var. Ben dâhil herkes buna uymak zorunda. Yakında Sergio'da uymak zorunda kalacak."

"Neden?"

Giovanni işleri ona bırakmayı mı planlıyordu? Artık emekli mi olacaktı? Jolene mafya liderliğinden emekli olunup olunamayacağını bilmiyordu ama Giovanni'nin artık bunu yapmaya bir son vermesini istiyordu. Bu yaptığı hem çok kötüydü hem de çok tehlikeliydi.

"Brooklyn'i ele geçirdik. Tamamen kontrol altına alana kadar onun yerine bölgeye ben sahip çıkıyorum ama ona devrettiğimde kendi bölgesinin lideri olacak ve yemin edecek."

Jolene kahkaha atarken, "Yemin mi?" dedi. Giovanni'nin dalga geçtiğini sanmıştı ama anlaşılan geçmiyordu. "Ne tür bir yemin?"

Ciddi bir sesle, "Bağlayıcı bir yemin," dedi. "Omerta'ya ihanetin cezası ölümdür."

Giovanni onun yüzündeki korkuyu fark ettiğinde işaret parmağıyla hafifçe çıplak omzuna dokundu. Bu bile Jolene'in bütün bedeninde farkındalık yarattı. Gözleri Sergio'ya odaklandı, masalarda oturan kadınları dansa kaldırmaya başlamıştı ve onlara doğru yaklaşıyordu.

Giovanni, "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

Jolene hayal kırıklığıyla, "Bu dansı bilmiyorum," dedi.

Sergio, ona birkaç adım mesafedeydi ve Jolene'i dansa kaldırmak için geliyordu. "Gördüğün gibi ondan daha iyi öğretmen bulamazsın."

Sergio onu dansa kaldırdığında Jolene bu teklifi kabul etmişti ama şimdi piste çıktığında bundan pişman olmuştu. Sergio bir elini tutmuş, bedenini ritimle sallarken Jolene'in hareketlerini beline sardığı koluyla yönlendiriyordu. Jolene kısa zamanda müziğin ritmine ve Sergio'nun cazibesine kapılmıştı. Topukları zeminde kendiliğinden hareket etmeye başlamıştı.

Sergio onu kendine çekip bedenine yakın tutarken, "Seninle dans edeceğimi söylemiştim," dedi. "Jo," diye fısıldadı müziğin gürültüsüne rağmen dudaklarının hareketinden onu anlamıştı. "Her şeyi batırdım ama düzeltmeme izin ver." Belindeki eli sıkılaştı ve onu biraz daha kendine çekti, gözlerini gözlerinden ve dudaklarından ayırmıyordu. Jolene en ufak hareketinde kendisini öpmekten çekinmeyeceğini fark etmişti. "O gölün kıyısında sana söz verdiğim her şeyi gerçekleştirebilirim sadece evet de."

Jolene bir adım geriledi ve Sergio'nun baskın çekim gücünden uzaklaşmaya çalıştı. "Bunu şimdi konuşmayalım Sergio, lütfen." Bakışları tam karşısındaki masaya odaklandı ve gözleri Giovanni'nin bakışlarıyla buluştu. O güne kadar bir insanın gözlerinden ateş çıkarabildiğini bilmiyordu. Başparmağı çenesinde gezinirken gözleri onlara odaklanmıştı, onunla konuşan adamlardan birini dinliyormuş gibi görünse de dinlemediği çok açıktı.

Şarkı nihayet bittiğinde Jolene ne yapacağını bilemez bir hâlde pistin ortasında Sergio ile kaldı. Hafifçe öksürerek, "Lavaboya gitmeliyim," dedi.

Sergio koluna girdi. "Sana eşlik edeyim." Birlikte kalabalıktan uzaklaşırken Jolene arkasına dönmedi ama Giovanni'nin gözlerini tam arkasında hissediyordu.

Bir süre lavaboda kalıp kendine geldiğinde dışarı çıktı. Karanlık koridorda Sergio onu bekliyordu. Sırtını duvara yaslamış gözlerini üzerine dikmişti. Jolene onunla birlikteyken sık sık ilk karşılaştıkları zamanı düşünüyordu. Onu hâlâ heyecanlandırıyordu, kendine yalan söyleyemezdi. Sessiz adımlarla ona yaklaştı ve koridor boyunca ilerlediler fakat Jolene ne olduğunu anlamadan Sergio onu bir kapıdan içeri çekti. Aydınlık bir alandı, yerlerde dansçıların kostüm parçaları duruyordu ve oda aynalarla kaplıydı. Prova odası olmalıydı.

"Burada ne işimiz var?" diye sorarken Sergio önüne dikildi, Jolene sırtını hemen arkasındaki kolona yasladı. Yüz yüze bakıyorlardı ve olmaları gereken bir şekilde yakınlardı.

"Jo," diye fısıldarken nefesi titredi. Jolene'in yüzüne doğru eğilmiş ellerini kolona yaslamıştı. Gözleri dudaklarında geziniyordu. "Buna daha fazla dayanamıyorum."

"Neye?"

"Seninle böyle uzak olmaya. Bana bunu daha fazla yapma, yalvarırım." Elini yanağında gezdirirken Jolene gözlerini kapattı. Çok küçük bir saniyeydi, ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Sıcaktı ama yakmıyordu.

"Böyle olması gerekiyor. İkimiz için de doğru olan bu."

Yüzünü acı çeker gibi buruşturdu, kolona dayalı olan eli yumruk olmuştu. "Bunun hiçbir doğru tarafı yok. Hiçbir şey doğru değil, lanet olsun! Seni kaybetmek Jo, bu beni rüketti." Parmakları Jolene'in alnına düşen kâküllerin arasında dolaşırken, "Bana kim olmak istersin diye sorulmadı, eğer sorulsaydı cevabım senin sevdiğin kişi olmak olurdu," dedi.

Jolene bir şey söyleyemeden Sergio'nun dudakları dudaklarına kapandı. Onun yumuşaklığı karşısında donup kalmıştı, ağzı istemsizce aralan-

dı ve dudakları birbirini okşamaya başladı. Eski bir tanıdıkla karşılaşma gibiydi, başta çekinceli ama sonra keyifli... Sergio yüzünü elleri arasına alıp onu kendine bastırırken sert bedeni de bedenini esir almıştı. Jolene bir yere tutunma ihtiyacıyla ellerini sırtına koydu. Onu durdurmalıydı ama bunu yapamıyordu. Sanki karşılık vermek onu durdurmaktan daha kolaydı. Sergio iyi hissettiriyordu, genç bir kızın onu düşündüğünde bile heyecanlandığı ilk aşkı gibi... Giovanni'den çok farklıydı. O yakıyordu, her anlamda... Jolene ona dokunduğunda canı yanıyordu ama yine de ona teslim olmak istiyordu. O ihtirastı, şehvetti. Onun kollarında masum bir genç kız değil, şehvetli bir kadın oluyordu. Giovanni onu öperken tüm o kontrolünü kaybedişini izlemeyi seviyordu. Sergio'da ise masumiyet, aşk ve saflık vardı. İsteddiği şey neydi?

Sergio'nun elleri yüzünden yok oldu ve kolu beline sarılarak Jolene'i biraz daha yakına çekti. Jolene onun bedenindeki tüm sert noktaları hissediyordu. Sergio onu istiyordu, şimdi burada... Jolene aradığı cevabı bulduğu sırada kapının çarpma sesiyle kendine geldi. Kapalı olan gözleri hızla açıldı ve Sergio ondan uzaklaşmadan ellerini göğsüne koyarak onu ittirdi. Kapıda kimse yoktu ama biri onları görmüştü.

Sergio onu rahatlatmak istercesine, "Endişelenme dansçılardan biridir," dedi. Fakat Jolene nedense bu kadar basit olduğunu sanmıyordu. İçinde kötü bir his vardı.

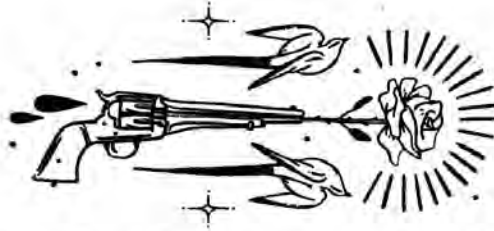
Bir kez daha ona yaklaştığında Jolene kollarını göğsünde bağlayıp ondan uzaklaştı. "Üzgünüm Sergio, bu... Olmamalıydı."

"Hadi ama Jo. Orada seni öpmedim bunu biliyorsun, biz öpüştük. Duyguların yokmuş gibi davranamazsın. Ben kalbinin atışını duydum, bana dokunurken titrediğini hissettim. Bizi öylece silip atamazsın. Aramızdaki her şey gerçektir ve bu insanın başına bir kez gelir."

Jolene kafasını iki yana salladı. "Ben bu duygunun farklı şekillerde birden çok kez yaşanabileceğini keşfettim. Kararsız bir genç kız gibi görünmek istemiyorum, seni öptüm... Özür dilerim. Bir şey gördüm Sergio, ben ne istediğimi anladım."

Sergio üzgün gözlerle ona bakarken soğuk bir tonda, "İstediyin ne?" diye sordu. Jolene'den cevap beklemeden kafasını iki yana sallayarak acı dolu bir sesle güldü. "Sana istediğin hiçbir şeyi veremez, Jo. Onda ne görüyorsun bilmiyorum ama o bir canavar. Gerçek yüzünü gördüğünde bu seni paramparça edecek."

Jolene bunu çoktan gördüğünden bahsetmedi. Kelimeleri topladı ve fısıltıyla konuşurken onun gözlerine baktı. "Bazen bir insanda ne bulduğunu, onu neden sevdiğini kendine bile açıklayamazsın. İşte onu özel yapanda bu."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

*Sevimli bayan, gülümseyişini bana ver. Sevimli bayan, bana doğru bak.
Sevimli bayan, benimle kalacağını söyle. Çünkü sana ihtiyacım var.
Seni düşünceğim gerçekten. Benimle gel, bebeğim. Bu gece, benim ol.*

ROY ORBISON – OH, PRETTY WOMAN

Jolene, Sergio'dan son kez özür diledikten sonra onu beklemeden masaya geri döndü. Giovanni gergindi ve gözleri Jolene'in çıktığı kapıya kilitlenmişti. Onu beklediği açıktı. Masaya doğru ilerlerken orkestra romantik bir dans müziği çalmaya başlamıştı. Çiftler birer birer dansa kalkarken Jolene masadaki yerine ulaştı. O yerine oturmak üzereyken Giovanni sandalyesini iterek ayağa kalktı. Jolene onunla göz göze gelebilmek için başını kaldırdı, bakışlarında tehlikeli bir soğukluk vardı.

Ona ters olan çekingen bir tavırla elini uzatarak, "Dans edelim mi?" diye sordu.

Jolene'in ağzı birkaç saniye açık kalırken, "Dans edemeyeceğini sanıyordum," dedi.

Belli belirsiz gülümsedi. "Kuralları pek sevmem."

Jolene havada kalan eline bakarken çekinceliydi. "Bu sorun olmayacak mı?"

Giovanni onun elini tutup piste yönlendirirken, "Endişelenme," diye fısıldadı.

Dans pistine doğru yürüdükleri sırada Jolene duraksadı. "Herkes bize bakıyor."

Giovanni'nin yüzü şeytani bir ifadeye bürünürken hafifçe gülümsedi. "Burada bizden başka kimse yokmuş gibi, dans et benimle."

Jolene'i kolları arasına aldığı anda müzik çok kısa bir an sustu ama Giovanni bakışlarını çevirdiğinde kaldığı yerden devam etti. Dans eden insanlar dâhil herkesin gözü onların üzerindeydi. Jolene ise onun kollarında heyecanlı olsa da bir o kadar tedirgindi. Etrafına şöyle bir göz attığında içeri giren Sergio'yu gördü. Hayal kırıklığı ve öfkeyle onlara bakıyordu.

Giovanni yüzüne doğru eğildiğinde bakışlarını ona çevirdi. "Sadece ikimiz varız, Jolene."

Eli beline dolanmış, bedeni onun sert ve sıcak bedenine yaslanmıştı. Jolene'in dirseklerine kadar eldivenli ellerinden biri Giovanni'nin çıplak elinin içindeydi. Işıklar karartılmış, müzik ilahi bir şekilde kulaklarına doluyordu. Pistte dans eden insanları görmemeye başlamıştı tıpkı Giovanni'nin söylediği gibi.

"Neden? Neden kuralları hiçe sayarak benimle dans ediyorsun?" Sitemkâr bir tavırla, "Neden şimdi?" diye sordu. "Beni onca ay görmezden geldikten sonra neden?"

Giovanni onu çevirirken dansı Jolene fark etmeden yönlendirmeye başlamıştı. Jolene'in acemiliğini kendi profesyonelliği ile örtüyordu. Dans etmeyen bir adam için dansı bu kadar iyi biliyor olması şaşırtıcıydı.

"Sen bana ne kadar yasaksan ben yasakları o kadar çiğnemek istiyorum."

"Benimle olmak istemediğin için değil, olamayacağın için mi uzak duruyorsun? Tüm bu mafya liderliği, silahlar, tehlikeler, benim Amerikalı olmam ve aramızdaki şeyin kabul görmeyecek olması. Bizim bir bebeğimiz olamayacak olması..."

Gözlerini kaçırırken, "Bunlar ufak sebepler mi sence?" diye sordu.

"Ufak ya da önemsiz olduğunu söylemiyorum. Ben bunların hepsinin farkındayım ve ciddiye alıyorum."

Burnundan verdiği nefesle güldü. "Pek öyle görünmüyor."

Jolene bakışlarını ona çevirirken gözlerini gözlerine sabitledi. Kararlıydı ve Giovanni'nin bunu görmesini istiyordu, artık ne istediğinden emindi. "Aradığım şey; Fırtınalar dağları yerinden oynatacak kadar sert estiğinde bana tutunup gitmeme izin vermeyecek bir şey..."

Giovanni burnunu alnına dayarken konuştu. "Tanrı biliyor ya Jolene. Dağları senin için yerinden oynatırım ama bu işin sonunda seni de darma-dığın ederim."

"Her şeye rağmen bunu istiyorsam? Seni..."

"Genç kız heyecanları için fazla tehlikeliyim, mio angelo. Bir kez diye bir şey olmaz, benimle olmaz. Bir kez benim olursan arkanı dönüp gidemezsin. İzin vermem."

Jolene derin bir nefes aldı. Giovanni'nin burnu hâlâ alnındaydı. Nefesinin sıcaklığı başını döndürüyordu ama kolları onu yakın ve dengede tutacak kadar güçlüydü. "Ben artık o kot pantolonlu genç kız değilim, Giovanni. Ben ne istediğini, kimi arzuladığını ve neye ihtiyacı olduğunu bilen bir kadınam."

Giovanni geri çekilerek, "Ne istediğini söyle, Jolene. Söylerken bunu gerçekten istediğinden emin ol," dedi.

Jolene hiç düşünmeden, "Seni istiyorum," derken hiçbir şeyden emin olmadığı kadar emindi.

"O hâlde Tanrı yardımcın olsun."

İki dansın sonunda masaya döndüklerinde kimse tek kelime etmedi. Herkes bakışlarını kaçırıyor sanki yanlış bir şey söylemekten korkuyordu. Sergio yanında sessizce otursa da elinde sıkıdığı kumaş peçete duygularını ifade ediyordu. Giovanni'nin karşı çaprazında oturan ve durmadan puro içip onu seyreden adam İtalyanca konuşmaya başladığında Jolene söylediklerini anlamak için ona odaklandı. Bir toz sevkiyatından bahsediyordu ve New York dağıtım ağına ihtiyaç duyduğunu. Giovanni adamın söylediklerini iki kelimeyle reddettiğinde suratındaki kızarma gözüne tehlikeli göründü. Masadaki herkes sessizce onları dinliyordu.

Adam viskisini tek dikişte içtikten sonra İngilizce konuşmaya başladı. "Her zaman sert bir lider olduğumu duydum, Kont. Görünüşe göre insanlar yanılıyor."

"İnsanların yanıldığını düşündüren ne?"

Adam çirkin bir kahkaha atarak elindeki puroyla Jolene'i işaret etti. "Amerikalı bir fahişe... Bu açık bir kural ihlali olmasının yanında kızın Sergio Russo'ya mı yoksa sana mı ait olduğunu bile anlayamadım. Yeterince onurlu bir adam değilsin."

Sessizlik bir bıçak kadar keskindi. Jolene tepkisiz kalmaya çabalarırken bakışları Giovanni'ye kaydı. Sıkılı yumruğu masanın üzerinde duruyordu ve gözleri önündeki tabağa odaklanmıştı. Derin derin soluk alıp verdiğini duyabiliyordu. Onlarla masada oturmayan ama hemen arkalarında dikilen Viggo'nun bir adım yaklaştığını duydu. Göz ucuyla Sergio'ya baktığında dişlerini birbirine bastırdığını gördü. Masadaki herkes gözlerini kaçırıyor ve tek kelime etmiyordu. Fırtına öncesi sessizlik... Jolene öyle olduğunu biliyordu.

Her şey saniyeler içinde oldu. Giovanni tek elini beline indirip silahına ulaşırken, "Kimse benim kadınıma ve onuruma laf edemez, Costa," dedi. Jolene'in dudakları arasından bir şaşkınlık nidası kaçarken Giovanni silahını çekip adamı ağzından vurdu. Costa denen adamın önce ağzındaki purosunu yemek tabağının içine düştü ve hemen ardından kan, diş, et parçaları... Kafası cansız bir şekilde önündeki tabağa düştüğünde porselenin kırılma sesi yankılandı.

Jolene bakışlarını kaçırdığı anda Sergio masanın altından elini tutarak kalkmasına engel oldu. Giovanni onu göremeyecek kadar öfkeliydi. Restoranda bir anda müzik kesilmiş ve insanlar çılgınlık atarak dışarı kaçmaya başlamıştı. Sadece uzun masadaki insanlar yerlerinden kıpırdamadan oturuyordu. Masanın çevresinde ayakta dikilen korumalar tepkisizdi. Kimse Giovanni'ye meydan okumayacaktı, bu sevindiriciydi. Sanırım...

Giovanni bardağın dibinde kalan içkisini tek dikişte içti. "Kadınım ve onurum hakkında başka fikir beyan etmek isteyen var mı?" diye sordu.

Masada oturan kimse tek kelime etmedi. Giovanni birkaç saniye daha bekledi ve yavaşça masadan kalkarken Jolene'i de elinden tutarak ayağa kaldırdı. Sergio onlarla hareket etti, o da silahını kavramıştı. Viggo ve baş-

ka iki koruma yanlarına yaklaşıp onlar mekândan dışarı çıkarken etraflarını sardılar. Nemli hava Jolene'in yüzünü yaladı. Dışarıda sokak canlıydı ama uzaktan polis sirenlerinin sesi geliyordu. Restoranda öylece bir adamı vurmuştu! Herkesin gözü önünde, başının belaya girmesi olasıydı. Cezası hapse atılmak olmalıydı ama bunca sene paçayı sıyırmayı başarmıştı. Şimdi de aynı şeyi yapabilir miydi? Mafya liderleri hapse giriyor muydu? Jolene o kadar şoka girmişti ki Giovanni'nin birini öldürdüğünün yeni farkına varıyordu. Yine... Duygusuz ve korkusuzca...

"Polisler gelmeden gidelim," diyen Viggo, Giovanni'nin aracının kapısını açtı. Giovanni önce Jolene'in binmesine yardımcı oldu ve hemen ardından kendi de araca bindi. Sergio kendi arabasına geçerken korumalarla dolu bir araba daha onları takip etmeye başladı.

Şehir merkezindeki lüks otelden içeri girip çatı dairesine çıktıklarında Jolene hâlâ kendine gelebilmiş değildi. Sergio bardan bir bardak su getirip eline tutuşturdu. Giovanni ise odayı kaplayan kaşmir halının üzerinde parlak ayakkabılarıyla volta atıyordu. Koltukta oturmuş, Giovanni'nin öfkesinin yatışmasını beklerken odada bulunan Viggo ve Sergio sessizce dikiliyordu.

Sergio dayanamayıp, "Onun gözleri önünde birini vurdun," dedi. Jolene kendisinden bahsedildiğini anladığında bakışlarını halıdan kaldırdı. Giovanni adımlarına bir son vermişti. Sergio'nun sırtı çift kanatlı kapılardan birine yaslıydı, elleri cebinde ve başı dikti. Jolene daha önce gördüğü ölümlerden söz etmedi.

Giovanni, Sergio'ya döndüğünde Jolene gözlerindeki öfkeyi net olarak gördü. "Bütün bunlar senin suçun. Sana tehlikeli olacağını söyledim. Jolene'i davet ettiğin yetmezmiş gibi gözümün önünde ona kur yaptın."

Sergio sinirli bir kahkaha atarken Giovanni'ye yaklaştı. "Onu tehlikeye atan sendin, Kont! Tanrı aşkına onu dansa kaldırıp, kadının olduğunu bağırırken aklından ne geçiyordu?" Ellerini saçlarının arasından geçirirken kafasını iki yana salladı. "Onun sırtına bir hedef tahtası assaydın daha kolay olurdu." Sergio içindeki tüm öfkeyle, "Aşktan gözün kör olmuş senin," diye hırladı.

Giovanni'nin gözleri Jolene'in gözleriyle buluştu. Çok kısa bir andı ama sanki Giovanni aradığı cevabı almış gibi derin bir nefes aldı. "Jolene'i Manhattan'a götürüyorum. Bu pisliği temizle ve sabah dön, ne yapacağımızı o zaman konuşuruz. Costa pisliğin teki olsa da ailesi intikam almak isteyebilir."

"Sen onunla giderken burada kalıp pisliğini temizlemeyeceğim."

Giovanni'nin yaralı gözü kısıldı. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. "Sono il tuo capo. Comando io!" Sergio, Jolene'e dönerek, "Onunla gitmek istiyor musun?" diye sordu. Jolene sessiz kalınca duymadığını düşünerek, "Jo?" diye tekrarladı.

Jolene oturduğu yerden kalkmadan, "Evet," dedi.

Sergio ona inanmaz gözlerle bakıyordu, Jolene'de tüm bu olanlara ve hâlâ

içindeki hislere inanamıyordu. Fakat istediği buydu. Onunla gitmek. Gitmek istemese de Giovanni'nin onu bırakmayacağını biliyordu. Bu korkutucu olmalıydı... Sergio arkasını dönüp giderken tek kelime etmedi.

Özel jet gece yarısından önce New Orleans'tan ayrıldı. Jolene deri koltukların ağır kokusu altında oturmuş Giovanni'nin puro içişini seyrediyordu. Arka tarafta oturan iki koruma kıpırdamadan sessizce duruyorlardı ve ön tarafta kokpite yakın kapının yanında oturan Viggo sakince gazete okuyordu. Jolene o kadar endişeli ve gergindi ki titreyen elleriyle çantasını zorlukla açtı. New Orleans pazarından aldığı boncuklarla işlenmiş sigara tablasının içinden bir sigara alıp ağzına götürdü. Fakat çakmağını bulamıyordu. Çanta hemen ayaklarının dibine düştüğünde Giovanni uzanıp çantasını aldı ve önündeki masanın üzerine bırakarak cebinden çıkardığı gümüş çakmakla Jolene'in sigarasını yaktı.

Sessizlik içinde geçen üç saatlik uçuşun ardından Giovanni'nin yaşadığı rezidansa geldiler. Viggo limuzinden inerek kapıyı açtığı anda rezidansın girişinde onları korumalar bekliyordu. Etten bir duvarın içinden içeri yürükleri sırada Jolene bu akşam yaşanan olay yüzünden ikisinin de hayatının tehlikede olabileceğini fark etti. Mick Rogers, Giovanni için küçük bir düşmandı. Chiara'yı önemseyen kimse yok gibi görünüyordu ama Giovanni'nin öldürdüğü adam onların dünyasından biriydi. Jolene bu durumun sonuçları hakkında hiç düşünmemişti.

Asansöre sadece ikisi bindi. İçeride hafif bir sesle klasik müzik çalıyordu ama bu bile Jolene'e gürültülü geliyordu. Kapılar bir çınlama sesiyle Giovanni'nin dairesinin karanlığına açıldı. Giovanni ışıkları yakmadan bara yürürken, ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine fırlattı. Bardağına içki doldurup oturmadan büyük bir yudum aldı, Jolene onun silüetini seyrediyordu.

"O adamı öldürdüğün için başın belada mı?" diye sorarken sesi titredi.

Giovanni'nin karanlık silüeti ona doğru döndü. "Bu her zaman olan bir şey. Costa'nın ailesi intikam isterse de onlarla başa çıkabilirim. Endişelenme mio angelo, sana bir şey olmasına izin vermem."

Jolene ona doğru ilerlerken, "Senin için endişeleniyordum," dedi.

Giovanni iki adımla karşısına dikildi. Elini yanağına götürdüğünde Jolene onun dokunuşuna yaslandı. Bir katilin elleri tenindeydi. Peki, neden özlemle ağlamak istiyordu? "Bir canavar kendini nasıl koruyacağını bilir."

"Sen bir canavar değilsin."

Giovanni soğuk bir sesle gülerken, "Bir canavar ne zaman bir canavar değildir?" diye sordu.

"Sevdiğin zaman."

Giovanni boynunu kavrayıp onu öpmek için kendine çekerken bunlar dudakları arasından dökülen son sözlerdi. Onu tüm açlığıyla öperken Jolene onu özlemle karşıladı. Giovanni'nin sert bedenine yaslanmış, öpücüğüne karşı koymadan teslim olurken zorlukla nefes alıyordu. Neyse ki Giovanni'de

aynı durumdaydı, kontrolünü kaybetmiş bir hâlde onu öperken sanki kaçmasından korkmuş gibi ellerini boynundan ayırmıyordu.

Öpücüklerinin arasından, "Sen benimsin," diye hırıldadı. "Bir daha sana dokunursa onu öldürürüm."

Jolene bakışlarını kaldırıp ona baktı ama Giovanni hâlâ onu öpmeye devam ediyordu. Onu ve Sergio'yu gören kişi Giovanni'ydi. "Sei mio," diye fısıldarken sanki bunu hem kendisine hem Jolene'e ispat ediyordu.

Kısa bir an öpüşü kesildiğinde Jolene ona karşılık vermek için fırsat buldu. "Ben sana aittim, yapman gereken tek şey sormaktı."

Elleri, Jolene'in kollarını kavradı ve arkasını döndürdü, bunu yaparken hızlı ama nazikti. Parmakları elbisenin arkasını boydan boya saran küçük düğmelere uzandı. İki belki üç düğmeyi sakince çözmeyi başarsa da ağzından çıkan bir küfürle birlikte elbiseye asıldı. Küçük düğmeler karanlık zeminde ses çıkararak kayboldu, Jolene çıplak sırtına değen havayı hissetti. Elbiseyi Jolene'in kollarından sıyrıp bir kumaş parçası gibi yere düşmesine izin verdi. Eldivenlerini uçakta çıkarmıştı bu yüzden siyah sutyeni, iç çamaşırı, jartiyer çorapları ve topuklu ayakkabıları dışında çıplaktı.

Sutyen kopçasını yırtarcasına açıp bedeninden ayırırken, "Seni daha önce kimsenin almadığı gibi almak, seni benden başka bir şey düşünemeyecek hâlde bırakmak, seni hissetmek ve o anda kaybolmak istiyorum," diye fısıldadı.

Bu ateşli itirafla birlikte duyuları canlanan Jolene inlemesini bastıramadı. Giovanni kontrolünü kaybetmiş gibi onu kavrayarak bara yasladı. Bar tezgâhı topuklu ayakkabılar sayesinde göğüslerinin altına geliyordu, sırtında Giovanni'nin gömleğinin altındaki sıcak tenini hissediyordu. O kadar kontrolsüz ve sertti ki Jolene bunun nazik olmayacağını anlayabiliyordu. Bu çok vahşi olacaktı. Daha önce yaşamadığı bir şekilde vahşi... Giovanni dizini bacaklarının arasına sokarak bacaklarını araladı ve elleri iç çamaşırından taşan çıplak kalçasını okşadı. Parmağı külotundaki lastik boyunca ilerleyerek bacaklarının arasındaki ıslak, sıcak noktaya ulaştı. Dantelin üzerinden ona dokunan sert parmaklar karşısında çılgılık atmamak için dudaklarını ısıırıyordu. Külotunun kenarından içeri dalarak çıplak etine dokunduğunda, inleyerek soğuk bar tezgâhına kendini bıraktı. Giovanni onunla birlikte sertçe inledi. Fakat durmadı, ıslaklığını kadınlığı boyunca yaydı. Aynı anda fermuarının kıskırtıcı sesini duydu ve Giovanni'nin çıplak etini kalçasında hissetti. Sert, sıcak ama bir kadife kadar yumuşak.

"İçine girmek istiyorum," derken sadece bunu yapacağını haber veriyordu.

Jolene hızla başını sallarken, "Lütfen," diye yalvardı.

Bar taburelerinden birini çekerek Jolene'in bacağına tekini kaldırıp üstüne koydu. Jolene dizini tabureye yaslamış böylece kalçası havada kalmıştı. Giovanni yatak odasına kadar bekleyemeyecekti hatta koltuğa ya da halıya kadar. Şimdi, burada kendisi tamamen, Jolene ise kısmen giyinikken ona sahip olacaktı. Jolene'in külotunu bile çıkarmadı sadece kenara çekerek kendisine yer açtı ve erkekliğinin başını girişine yerleştirmek için kalçasını biraz kendi-

ne çekti. Erkekliği girişine uyup içeri kolayca kaymayacak kadar irileşmişti. İlk hamleyle baş kısmı girdi ve bu temas karşısında ikisi de inledi.

“Tahminimden de küçüksün, tesoro.” Elini ikisinin arasına sokarak ale-tini kavradı ve içinde ilerlemesi için ittirdi. Jolene çığlık atarak bar tezgâhına tutundu. Çıplak meme başları kabarmış, acıyla zonkluyordu. “Hepsini al,” diyerek biraz daha ilerledi. Jolene haz, ihtiyaç, acı ve arzuyla dopdoluydu. Bedenini sırtına yaslayarak üzerine doğru eğildi. Dudakları boynunda gezindi. “Benim için rahatla, sevgilim. Daha derinde olmalıyım.”

Jolene gevşedi. Uzun zaman olmuştu, Giovanni iriydi, ısrarcıydı ve sertti. Pozisyon çok yeniydi ve Jolene’in bedeni toydu. Giovanni içinde kayarak ilerlerken çıplak sırtını yumuşak ısırıklarla süslüyordu. Nihayet pantolon kumasını kalçasında hissettiğinde Giovanni’nin tamamen içinde olduğunu anladı. Giovanni hırıltılı bir ses çıkarırken kendini biraz daha ileri bastırdı.

“Abbi pietà.” Ellerini Jolene’in beline yerleştirerek onu kendine çekti. Dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve fısıltıyla, “Hareket edeceğim, Jolene,” dedi.

Jolene başını sallayarak onayladığında kendini tamamen geri çekip içine yüklendi. Jolene kalınlığının her santimini hissetti. Bedeni kasıldı ve kadınlığı daha fazlası için kıvrandı. Giovanni belini kavramış ritimlerini hızlandırmaya başlamıştı. Onu sahipleniyordu, sertti çünkü kendini kontrol edemiyordu, Jolene’e bir şey ispatlıyordu. İçine her giriş çıkışında kulağına, “Sei mio,” diye fısıldıyordu. Jolene’in bunu unutmamasına izin vermeyecekti. O Giovanni’ye aitti. Giovanni’nin elleri çıplak göğüslerini kavradı, göğüsleri onun avuç içine tam oturuyordu. Giovanni, Jolene’i kendine çekerek sırtını göğsüne yasladı. Göğüslerini yoğurup meme başlarını sıkıştırdı ve Jolene saniyeler içinde kıvranmaya başladı.

“Gio.”

“Beni istediğini biliyorum ama bana söylemeni istiyorum.”

Jolene ağlamaklı bir sesle, “Seni istiyorum,” diye haykırdı. “Seni istiyorum. Seni istiyorum. Gio...”

Giovanni kulağını yumuşakça ısıtırken, “Bu kadar hızlı, vahşi ve sert olduğu için üzgünüm,” dedi. “Senin için doluyum, Jolene. Fakat yemin ederim güneş doğmadan sen ve bedeninin sadece bana ait olduğunuzdan emin olacaksınız.”

Ellerinden birini Jolene’in beline sararak parmaklarını kadınlığına yönlendirdi. Oradaki tomurcuğa dokunduğunda Jolene’in bedeni kıvrandı. Onun için... Giovanni sert ritmini sürdürürken tutuşu sağlamdı. Ellerinin gücünü etinde hissedebiliyordu, gerçekten sert değildi ama tam olarak nazik de sayılmazdı. Onu istediği gibi konumlandırırken, hareketsiz kalması gerektiğini açıkça belirtti. Belini kavrayışı, parmaklarının dansı, onu doldurma ve germe şekli nefesinin kesilmesine neden oldu.

“Boşal, tesoro.”

Jolene, bu emri açıkça vermesi karşısında utansa da bedeni sanki bunu bekliyormuş gibi heyecanla doldu. Parmaklarının sert dokunuşuna karşılık

rahatlarken dudaklarından ismi döküldü ve Giovanni kendini zorlukla tutmuş gibi içinde kasılmaya başladı. İçini dolduran sıvısı kendini geri çekmesiyle bacaklarında ılık bir his bırakarak süzüldü. Giovanni onu kendine çevirerek gözlerinin içine baktı.

Jolene nefes nefese kalmıştı ve yoğunluk yüzünden neredeyse ağlamak üzereydi. Giovanni kaşlarını çatarak, "Çok mu fazlaydı?" diye sordu.

"Seninle ilgili her şey çok fazla..." Yüzü asıldığında kendisini yanlış anladığını fark etti. "İstedğim de bu, Gio."

Onu bir kez daha kendisine çekerek dudaklarını tutkuyla öptü. Jolene başını indirdiğinde yarı sert aleti ıslak bir şekilde önünde sallanıyordu. Onu daha önce bu kadar 'çıplak' görmemişti. Jolene sertçe yutkunurken, Giovanni onu yatak odasına yönlendirdi. "Sana istediğin şeyi vereceğim, mio angelo. Defalarca... Günler ve geceler boyu."

Jolene yatak odasının banyosunda beklerken Giovanni gömleğini çıkarmış, pantolonu ve çıplak ayaklarıyla küveti dolduruyordu. Jolene için her şey hâlâ çok yoğundu. Bu yüzden sessiz kalmayı tercih etmişti. Elleri bacaklarının arasında sızlayan noktaya gittiğinde Giovanni küvetin kenarından kalkarak ona yaklaştı.

"Çok mu serttim? Özür dilerim, canını yakmayı amaçlamamıştım. Ben sadece... Kontrolümü kaybettim." Uzanarak Jolene'in saçlarındaki tokaları çıkarmaya başladı. "Seni ilk gördüğüm andan beri arzuluyorum, karşı koymanın ne denli zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Bunu ben de istedim."

Giovanni saçlarını çözmeyi bitirdiğinde elleriyle onları omuzlarına dağıttı. Önünde dizleri üzerine çöktü, Jolene nefesini tuttu. Çoraplarını tutan klipsleri açarak, siyah çorapları aşağıya doğru sıyırdı. Jolene, onun çıplak omzuna tutundu ve Giovanni önce topuklu ayakkabılarını sonra da çoraplarını çıkardı. Parmakları iç çamaşırını çıkarmak için külotunun kenarını kavradığında gözleri kısa bir an Jolene'in gözleriyle buluştu. Her hareketi yavaş, kontrollü ve çıldırtıcıydı. Çamaşırını dizlerine sıyırıp gözlerini kadınlığına dikti, bu Jolene'in kızarmasına neden oldu. Evet, daha önce onu oradan... Yalamıştı fakat şimdi banyoda gece lambaları yanıyordu. Jolene, onun kendisini net olarak gördüğünü biliyordu. Çamaşırını da çıkardığında belinde jartiyeri tutan dantel parçasından başka bir şey kalmamıştı. Giovanni onu çıkarmak üzereyken karnının altındaki kesik izine uzun uzun baktı. Ameliyat izi, etinde pembe ve büzülmüş bir şekilde hâlâ oldukça belirgindi. Jolene elleriyle yarayı kapatmak için uzandığında Giovanni ona engel oldu.

Dudaklarını yara izinin olduğu noktaya dayarken, "Üzgünüm," diye fısıldadı. Bakışlarını yukarı doğru kaldırıp Jolene'in gözlerinin içine baktı. Jolene sadece kendisine böyle yumuşak baktığını fark etti. "Seni kaybetseydim ne yapardım?"

Jolene uzanıp elini tuttu. "Ben buradayım."

Giovanni ikna olmuş gibi başını salladı. "Daha fazla uzak kalmak yok, seni hep yakınımnda tutacağım."

Jolene tamamen çıplak kaldığında ayağa kalkarak onu küvete yönlendirdi ve köpüklerle dolu, ılık suyun içine girmesine yardım etti. Gülümseyerek suyun ve köpüklerin içine gizlenirken, "Yakınımnda olmayacak mısın?" diye sordu.

Giovanni tehlikeli bakışlarla ona bakarken pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Karşısında ilk defa bu kadar çıplaktı. Heybetli bedeni bir kale gibi yükseliyordu. Kurşun yaraları, yanıklar ve kesikler içinde bronz teni göz kamaştırıcıydı. Göğsündeki tüyler göbeğine doğru bir şerit hâlini alıyor ve erkekliğinin dibinde koyulaşıyordu. Jolene onun tekrar sertleşmeye başladığını görünce yutkundu.

Erkekliğinin eliyle kavrayarak, "Bacaklarının arasında olmamı mı istiyorsun, tesoro?" diye sordu.

"Evet."

Giovanni küvette tam karşısına yerleşti. Küvet yeterince büyük olsa da Giovanni için değildi. Dizlerini bükerek sığmak zorunda kalmıştı. Jolene'in bacaklarına uzanarak parmaklarını ayaklarında, ayak bileklerinde ve baldırlarında gezdirdi. Kırmızı ojelerle süslü ayaklarını öperken, "Kalbin bana mı ait?" diye sordu.

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Söyle bana."

"Kalbim sana ait, Giovanni."

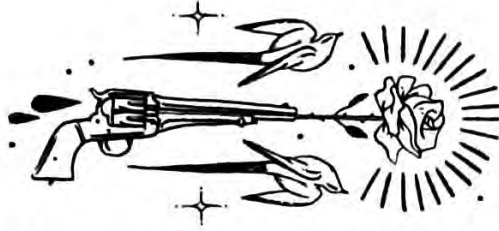
"Kalbin ve bedeninin bana ait Jolene. Geri dönüşü olmayacağını söylemiştim ve olmayacak."

Jolene belki de gözlerindeki o karanlıktan korkmalıydı ama bir şekilde ona doğru çekiliyordu. Giovanni haklıydı, o ateşe uçan bir kelebektir ama artık bu umurunda değildi. Yanıp, küçük parçalar hâlinde etrafa dağılsa da külleri tekrar onun etrafında uçuşurdu.

Giovanni sanki bu korkusunu anlamış gibi, "Korkma," diye fısıldadı. Uzanıp onu kendine doğru çekerek kucığına oturttu. Yüz yüze bakıyorlardı ve Jolene kollarını onun boynuna dolayarak saçlarına dokunuyordu. Giovanni çok kısa bir an gözlerini kapatıp açtı. Jolene'in dudaklarını tutkuyla öperken erkekliği aralarında yükselmeye başlamıştı. Jolene utanmazca ona sürtündüğünde başını geriye atarak inledi.

Dudakları hâlâ Jolene'in dudaklarının üzerindeyken, "Kalbim karanlık, geçmişim kirli, gözlerim kızgın bakıyor olabilir. Korkutucu da olabilirim. Ama aşkı bir kez tattığın zaman asla doyamayacaksın," dedi.

Bu sefer onu sertçe öpen Jolene oldu. Aşkın tadını dudaklarından aldı. Ona doyamıyordu. Hakkındaki her şeyi biliyor, tüm karanlığı, kötülüğü ve kanı görüyordu ama lanet olsun ki buna doyamıyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cennet. Cennetteyim. Ve kalbim öyle atıyor ki güçlükle konuşabiliyorum. Ve aradığım mutluluğu bulmuş gibiyim. Birlikte dans ettiğimizde, yanak yanağa.

FRED ASTAIRE – CHEEK TO CHEEK

Bedeni elleri altında yumuşak, sıcak ve davetkârdı. Giovanni'nin her temasında titriyor ve nefesi kesiliyordu. Bundan daha erotik bir an yaşamamıştı. Daha önce hiç kontrolünü kaybetmemişti. Daha önce kimseyi kıskanmamıştı. Daha önce Sergio'yu defalarca öldürmeyi düşünmüştü ama bunu hiç o an ki kadar istememişti. Onları birbirlerini öpüp, dokunurken gördüğünde kararını vermişti. Bunu yapamazdı. Onu ne Sergio ile ne de başkasıyla görmeye katlanamazdı. Jolene onundu. Ona aitti. Bu yüzden bedenini bir hayvan gibi ele geçirmiş, onu bir yatağa yatırıp bütün tenine aşkını fısıldamadan onunla sikişmişti. Fakat bunu telafi edecekti. Artık peşlerine ölüm bile düşse Jolene'i bırakmaya niyeti yoktu. Azrail'i bekleyen kötü bir sürpriz vardı. Köpüklerin içindeki bedenini biraz daha kendine çekti. Kolları boynuna dolanmıştı. Kendi kendine "benim," diye fısıldadı. "Her şeyi, her yeri, bütün kalbi bana ait..." Dudaklarını kulağında gezdirirken boynuna doğru kaydı. Parmakları ikisinin arasına süzölmüş Jolene'in yumuşak, kabarmış etini yavaşça okşuyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, seksten hiç bu kadar uzak kaldığı ama hiç bu kadar ihtiyaç duyduğu başka bir an olmamıştı. Jolene'i ilk gördüğünden beri onun hayalini kurarak kendini tatmin etmişti. Lanet olası bir seneden fazla... Şimdi ona karşı nazik ve yavaş olmak istese de içindeki hayvan buna izin vermiyordu. Kendini ona saptamak ve adını bağırırken dudaklarını öpmek istiyordu.

Göğüsleri köpüklerin üzerinde yükselmişti. Giovanni eğilerek tepciklerin üzerine öpücükler kondurdu. Jolene başını geriye atarak, "Gio," diye mırıldandı.

Adını bu kadar samimi ama bir o kadar şehvetli bir şekilde söylemesine bayılıyordu, aleti anında tepki verdi. "Sana istediğin her şeyi vermek istiyorum," derken ciddiydi hem de her kelimesinde.

Jolene dudaklarını öperken, "Seni istiyorum," dedi.

Masum Jolene'i ona arsızca sürtünüyordu. Giovanni bundan daha erotik bir an hayal edemezdi. Birlikte sudan çıktılar ve Jolene'i bir havluya sararak yatağına yönlendirdi. Yatak çarşafının üzerine uzanmasını sağlarken, karşısında dikilip onu seyretti. Krema kadar beyaz teni yatağındaydı, sert tutuşları vücudunda kızarıklıklara neden olmuştu. Kabarmış pembe meme başları davetkârdı. Kadınlığının üst kısmı erotik bir şekilde tüylerle kaplıyken, bacaklarının arası yumuşak ve pürüzsüzdü. Pembe et parçası dışarı doğru kabarmış ve arzuyla atıyordu. Lanet olsun! Erkekliği seğirdi ama Giovanni kendini kontrol altına aldı. Bu sefer tadını çıkaracaktı. Üzerine doğru uzanırken ağırlığını kollarına verdi. Jolene arzu dolu kocaman gözleriyle ona bakıyordu. Aynı hayal ettiği gibi...

Dolgun dudakları kızarmıştı ve ona bakarak dudaklarını dişledi. İşini hiç kolaylaştırmıyordu. "Seni gerçekten yavaşça almak istiyorum."

Jolene'in nefesi teklerken, "Ne kadar yavaş?" diye sordu.

"O kadar yavaş ki ruhuna girdiğimi hissetmeliyim."

Dudaklarını boynunda gezdirerek göğüslerine doğru kaydı. Her keşif, her öpücük, her nefes Jolene'in zevkle kıvranmasına neden olurken Giovanni kontrolü elinde tutuyordu. Meme uçlarından birini ağzına alıp dişleri ve diliyle sıkıştırdı. Diğer göğsü avucunun içindeydi ve onu yoğuruyordu. Acele etmeden her bir duyguyu hissediyor ve hissettiriyordu.

"Gio, lütfen..."

"Ne istiyorsun, tesoro?" derken dilini dışarı çıkarıp meme başındaki o ağrıyı hafifletmek için yaladı.

"İçimdeki ateşin sönmesini."

"Ateş nerende?" Jolene sessiz kalınca, "Söyle bana," diye ısrar etti.

Jolene elini tutarak bacaklarının arasındaki sıcaklığa yönlendirdi. Giovanni gülerek karşılık verirken öpücüklerini oraya kaydırды. Bacaklarını tutup omzuna koyarken kadınlığına iyice yaklaşp dudaklarını o noktaya bastırdı. Jolene kalçalarını yukarı doğru kaldırarak tepki verdi. Dilini dışarı çıkarıp, Jolene'in duyarlı kadınlığının dudaklarıyla öpüşürken ağzından kaçan her küçük iniltiyi dinledi. Bunlar o kadar ilahi seslerdi ki Giovanni cennete gidecek olsa ebedi hayatı boyunca bu sesleri dinlemek isterdi.

"Çok tatlısın, Jolene... Her bir damlanı içmek istiyorum."

Jolene inleyerek karşılık verdi. "Daha fazla, lütfen..."

Parmaklarını girişine değdirip çekerek küçük deliğin kasılıp gevşemesini hissetti.

"Her anlamda benim ne kadar da zıddımsın mio angelo. Yumuşak, sıcak ve küçücüksün..." Burnunu kadınlığına sürtüp öpücükler kondururken, "Sana her dokunduğumda bu küçük kadınlığından içeri girmeyi hayal ettim," dedi. "Şimdi tadını çıkarmak istiyorum."

"Yalvarırım," diye inledi. "Daha fazla işkence etme bana. Daha fazla uzak kalma. Sadece buraya gel ve içimde seni hissetmeme izin ver."

Şiddetli bir küfür savurarak onun üzerine yerleşti. O da kendisi gibi istek doluydu. Onu istiyordu. Giovanni Cardinale'i, bir canavarı...

"İşkence mi sevgilim?" diye sorarken sertleşmiş erkekliğini onun öz suyu ile ıslatıp sıcak katmanlar arasına sürüyordu. "Hiçbir fikrin yok, Jolene."

Kollarını beline sararken, gözlerinin içine baktı. "Kaynayan kan teni ni yakıyor mu? Söyle bana... Kül olurum diye dokunmaktan korkuyor musun?" Jolene'i çevirip üzerine yerleştirdi. Kendi bronz, sert, yaralarla kaplı ve yorgun bedenine tezat oluşturacak kadar beyaz, pürüzsüz, yumuşak ve tazeydi. Şaşkınlıkla ellerini göğsüne koyarak dengesini sağladı. "İşte asıl işkence buydu, tesoro. Her an yaşadım. Şimdi hiç durmadan sana işkence edeceğim sonra bedenine istediğini vereceğim."

Erkekliğinin yerini belli etmek için kalçasını öne doğru itti. "Şimdi onu tut ve içine yönlendir." Jolene sertçe yutkundu ama adamın dediğini yapmak için elini uzattı. "Kalçanı biraz kaldır, bana yer aç." Küçük eliyle kavradığı sertliği girişine yasladığında ikisi de nefeslerini tuttular. "Yavaşça Jolene. Yavaşça al beni..." Jolene onu içine yavaş ve davetkâr bir şekilde alırken nefesini tutmuştu. Elleri ince belindeydi ve parmakları etini sıkıyordu. Jolene kasığının üzerine oturduğunda ikisi de yüksek sesle inledi.

"Hazır olduğunda hareket et, hızını sen ayarla. Ben seninim, ne istersen yapabilirsin."

Jolene bundan hoşlanmış gibi hafifçe salınmaya başladı. Göğüsleri yükselip alçalıyor ve bu manzara Giovanni'yi sarhoş ediyordu. Dakikalar boyunca Jolene'in yumuşak hareketlerle üzerinde gidip gelmesine izin verdi. O bunu yaparken İtalyanca fısıldadığı sözleri anladığının farkındaydı. O fısıldadıkça yanakları daha da kızarıyor, gözleri ışıltıyor ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Fakat Giovanni daha fazla dayanamayacaktı. İçine girdiği ilk andan itibaren rahatlama duygusuyla savaşıyordu. Elleriyle Jolene'in poposunu kavradı. Parmaklarının altındaki yumuşak eti hafifçe sıkarak ritmin kontrolünü eline aldı. Onu kendine çekip bıraktı, yükseltip alçalttı. Her seferinde daha hızlı, daha derin, daha hoyrat... Ufak çılgınlarla buna karşılık vermeye başlamıştı.

"Ne kadar derinde olduğumu hissediyor musun, sevgilim?"

Jolene hızla başını sallarken, "Evet," dedi. "Yardım et bana, Gio. Dayanamıyorum."

Giovanni hızlı bir hamleyle onu ters çevirip altına alırken Jolene'in dudaklarından kaçan çılgılığı kendi dudaklarıyla bastırdı. Kasığını kasığına çarptıkça çıkan ses odada yankılanıyordu. Jolene başını boynuna gömerken inledi. Kalbi kendi göğsünde atıyordu. Giovanni onu sabit tutarak ritmini hiç bozmadı. Ulaşabileceği kadar derine giriyor, onu ele geçiriyordu.

"Durma, lütfen durma," diye yalvardı sesi kulağa çaresiz geliyordu.

“Asla,” diye fısıldadı. “Artık asla durmayacağım.”

Giovanni yalan söylemezdi, tamamen dürüst davranıyordu. Asla durmayacaktı, Jolene durmasını istese bile konu ne olursa olsun asla durmayacaktı. Giovanni son hamlelerini yaparken, “Tu sei ovunque,” dedi. Jolene’in anladığından emin olmak için tane tane konuşurken, gözlerinin içine baktı. “Mio.”

Jolene başını sallayarak onu onaylarken, “Il tuo,” diye fısıldadı. Jolene’in bedeni titrerken dudaklarından Giovanni’de kendisini tutmayı bıraktı. Bütün gücüyle içine yüklendi ve orada rahatlarak kulağına, “Mio,” diye inledi. “Sono solo io.”

Günün ilk ışıkları panjurların arasından süzülürken Giovanni’nin gözleri açıldı ve hızlıca kolları arasında yatan kadına baktı. Yaşanan her şeyin bir rüya olduğundan korkmuştu ama değildi, Jolene buradaydı, onun yatağında ve kolları arasında. Dün gecenin izleriyle ve kendi kokusuyla kaplı bir hâlde... Darmadağın saçları beyaz yastığın üzerine dökülmüş, çarşafı göğüslerinin üzerine çekmişti. O kadar derin bir huzurla uyuyordu ki Giovanni’de aynı huzuru hissetti. Zorlukla onun yanından kalkıp, hızlıca hazırlandı ve yatak odasından çıktı. Saat sabah altıya geliyordu ve bu Giovanni için oldukça geç bir saatti. Salonda dün akşamın izleri olduğu gibi duruyordu. Jolene’in elbisesi, sutyeni yere gelişigüzel fırlatılmıştı. Elbisesinin düğmeleri ise her yere dağılmıştı. Asansörün yanındaki telefon çaldı.

Giovanni telefona doğru ilerleyerek ahizeyi kaldırdı. “Sergio, burada efendim.”

“Yukarı gönder.”

Giovanni, Jolene’in sutyenini barın altına iterek sakladı ama elbisesine ve dağılmış düğmelere dokunmadı. Bunun çok çocukça olduğunun farkındaydı ama Sergio’nun görmesini istiyordu. Jolene ona aitti. Şimdi ve sonsuza dek...

Asansörün kapıları açıldı. Sergio yorgun ve öfkeli görünüyordu. Ona doğru ilerlerken yerdeki düğmeleri fark etti. Bakışları düğmeleri takip ederken parçalanmış elbiseyi buldu. Giovanni salonun ortasında umursamazca dikilirken, başını kaldırıp bir düşmana bakar gibi yüzüne baktı. Bu bakışı ilk defa görmüyordu ama bu sefer ona böyle bakmakta haklıydı.

Çalışma odasına yürürken Sergio’da sert adımlarla peşinden geldi. “Hamle yapmayacağını söylemiştin,” derken sesi öfkeli bir fısıltıyla çıkmıştı.

Kimseden bir şey saklamıyordu. Sergio, Jolene ve onu ilk defa birlikte gördüğünde Giovanni’nin hislerinin farkına varmıştı. Saklamak için de uğraşmamıştı. Jolene’in olduğu bir ortamda ona nasıl baktığı-

nın kendisi de farkındaydı. "O istemediği sürece hamle yapmayacağını söyledim."

Giovanni masanın arkasındaki sandalyeyi çekerek oturdu ve çekmece-
den aldığı puronun ucunu puro makasıyla keserek yaktı.

"Jo, ne istediğini bilmiyor. Ondan faydalaniyorsun, Kont. Onun kor-
kusundan ve çaresizliğinden yararlanıyorsun!"

Sesinin yükselmesi Giovanni'yi rahatsız etti. Ona gözdağı verircesine
baktı. "Benden korktuğu ve çaresiz olduğu için mi benimle gelmeyi seçti?
Korktuğu adamın kollarına?" Yerinden kalkarak Sergio'ya doğru yürür-
ken, "Onu uzaklaştırdım. Fakat anlaşmamız gereği ikimiz de ondan uzak
duracaktık. Şartım buydu. İkimizle de olmaması gerekiyordu. Kendine
bir hayat kurmasına izin verecektim," dedi.

"Onu görmeye gittin! Bu uzak durmak değil," derken öfkeliydi.

"Gözümün önünde ona kur yaptın. Onu öptün ve baştan çıkarmaya
çalıştın. Benim görmemi istedin. Kabul edelim, ikimiz de adil oynamı-
yoruz. Jolene günün sonunda beni seçti. Şimdi bunun için seninle tartış-
mayacağım."

Sergio her zaman asi olmuştu ama açıkça hiçbir zaman ona meydan
okumamıştı. Kendisinden korktuğunu biliyordu diğer herkes gibi...
Oysa şimdi gerçek bir erkek gibi ona karşı çıkıyordu. "Onu büyük bir
tehlikeye atıyorsun. Yıllar önce bana bir liderin yapacağı en büyük hata-
nın zayıflığını göstermek olduğunu söylemiştin. Dün akşam o masadaki
herkes zayıflığını gördü."

Haklıydı. Giovanni onun haklı olduğunu biliyordu ama bunu kabul
etmeyecekti. Ne pahasına olursa olsun Jolene'i korumaya kararlıydı fakat
bunu yaparken ondan vazgeçmek istemiyordu. Onun için savaşıyordu.
"Jolene artık benim kadını. Onu nasıl koruyacağımı biliyorum. Bun-
dan sonrası seni ilgilendirmiyor."

Sergio meydan okurcasına ona bakarken, "Ben onun ilk erkeğiyim,"
dedi.

"Ben bir yeni yetme değilim, onun ilki olmak gibi bir derdim hiç
olmadı ama sonu olacağımdan emin olabilirsin." Giovanni, onunla daha
fazla Jolene hakkında konuşmak istemiyordu. Masasına geri dönerek kül
tablasında duran purosunu eline alıp yerine oturdu.

"New Orleans'ta her şey yolunda mı?"

Sergio hâlâ ona ezilmesi gereken zararlı bir böcek gibi bakıyordu ama
rolünü biliyordu. Liderine karşı gelemezdi. "Kaptan polisleri halletti. Di-
ğer aileler senden korkuyor ama Costa'nın ailesi başımıza bela olabilir.
New Orleans Bölgesi'ni onlar kontrol ediyor. Orada yeni hâkimiyet kur-
maya çalışsa da Padrino'ya bağlılar. Hatta duyduklarına bakılırsa Padrino
kıcını açsa yalamak için dilleri hemen dışarı çıkıyor."

Umursamaz bir tavırla, "Costa küçük bir düşman," dedi.

“Costa küçük bir düşman olabilir ama Padrino ile sen bile baş edemezsin, Kont. Romanoları New York’tan silmek üzeresin, bu bölgenin tek hâkimi sensin. Brooklyn Bölgesi’ni ele geçirdin ve Padrino bu durumdan memnun değil. Bu kadar genişlemen işine gelmez. Onun gücünü tehdit ediyorsun.”

Omerta’ya bağlı bütün ailelerin başında Padrino geliyordu. Yüzyıldır aynı ailenin elindeydi ve bunu tehdit edecek herkesi yok etmeye yetecek güce sahipti. Giovanni’nin babası Padrino’ya sadıktı hatta o kadar sadıktı ki on üç yaşındaki oğlunu bir kurban gibi onlara sunmaktan çekinmemişti. Giovanni, Omerta’ya yemin ettiğinde on üç yaşındaydı, kendi kararı bile değildi.

“Bunun çözümü basit Sergio. Brooklyn Bölgesi’nin liderliğini alırsan korkulacak bir şey kalmaz,” derken rahattı. Sergio’nun yemin etmek istemediğini biliyordu ama eğer ederse her şey daha kolay olurdu.

Sergio pencerenin kenarına ilerledi ve panjurların arasından manzarayı seyretmeye başladı. Düşünüyormuş olmalıydı. Bu dünyanın içinde büyümüş bir çocuktuk, bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

“Korkuyor musun?” diye sordu.

Aradan dakikalar geçmişti. Sergio, “Sen korkmuyor musun?” diyerek karşılık verdi.

“Kendim için değil.”

“Onu koruyacak mısın?”

Giovanni hiç düşünmeden, “Daima,” dedi.

Sergio ona dönerek gözlerinin içine baktı. “Yemin edeceğim,” diyerek kapıya doğru ilerleyip odadan çıktı.

Jolene uyandığında yalnızdı. Panjurların arasından sızan güneş ışığına baktı. Saat öğlen mi olmuştu? Duvar saatine baktı, henüz sabahın yedisidi. Giovanni ne zaman yanından gitmişti? Yataktan kalktığına çıplak olduğunu fark etti. Giyecek bir şeyi yoktu, buraya gelirken giydiği elbise ikiye ayrılmış bir hâlde salondaydı. Giovanni’nin gömleklerinden birini alarak giydi. Gömleğin içinde kaybolmuştu ama kokusu rahatlatıcıydı. Dizlerinin üzerine kadar uzanan gömleğin düğmelerini iliklerken Giovanni içeri girdi. Bakışları çıplak ayaklarından yukarı doğru yavaşça çıkarken Jolene yanaklarının kızardığını biliyordu. Neler düşündüğünü yüzünden okuyordu ve düşündüğü her şeyi yapmasını istiyordu. Dün gece defalarca doyuma ulaşmış bedeni hâlâ pelte gibiydi. Bacaklarının arası tahriş olmuştu ama onu arzulamaya devam ediyordu. Ona içindeki tüm tutkuyla bakarken, “Cennetten bir hediye olsaydın seni daha fazla sevecektim,” dedi.

Jolene dudağını ısırarak bakışlarını kaçırdı. Giovanni ona yaklaşırken tamamen giyinik olması dikkatini çekti. Ceket, kravat, ayakkabıları...

"Neredeydin?" diye sordu. Fakat anlaşılan cevap vermeyecekti. Yüzünü elleri arasına alırken dudaklarını öpmeye başladı. Jolene dudaklarının istilası altında, "Giyiniksin," diye mırıldandı.

Giovanni hızlıca ceketinden, kravatından ve gömleğinden kurtulduğunda bedeni çıplak kaldı. Jolene'den çok kısa bir an ayrıldı. Pantolonunu, ayakkabılarını ve çorabını çıkardı. İç çamaşırını indirirken Jolene gözlerini ondan ayırmadı. Jolene'i kucığına çekerek yatağın kenarına oturdu. Dudakları birbirini içiyordu. Jolene ellerini saçlarının arasına daldırarak onu daha yakına çekti. Sıcak, sert bedenine karşı kendisinin yumuşak, narin bir bedeni vardı. Giovanni elini gömleğin içine daldırarak göğsünü yakalayıp okşadı, Jolene başını geriye atarak inledi. Jolene'i hafifçe kaldırarak aletini altına yerleştirdiğinde Jolene nefesini tuttu. Kadınlığı yeterince nemlenmiş ve ona hazır bir hâldeydi. Giovanni kendini yavaşça içeri kaydırırken Jolene onun üzerine oturarak kollarını boynuna doladı. Nihayet tamamını aldığı anda ikisi de zevkle inledi.

"Beni bu şekilde alışına bayılıyorum. Sanki tek arzun buymuş gibi..."

Jolene nefes nefese onun yüzüne gözlerinin içine baktı. "Tek arzum bu."

Giovanni kalçalarını kavrayarak ritmi kontrolüne aldı. Yüzü ve bakışları sertleşmişti. Jolene'in içinde büyük bir açlıkla gidip geliyordu. Giovanni gömleğin yakasını açarak Jolene'in omuzlarından aşağıya sıyırdı. Gömlekten dışarı taşan göğüslerini emmek için başını eğdi, Jolene ise düşmek üzereymiş gibi omuzlarına sıkıca tutundu.

Bu yakınlık, bağ, paylaşım, nerede başladığını ve diğerinin nerede bittiğini bilmemek... Birbirlerine o kadar derin ve kusursuz bir şekilde karışmışlardı ki bu çok yoğun bir zevke yol açmıştı. İkisi de daha fazlası için birbirlerine tutunuyorlardı ama daha fazlası olursa öleceklerinden de eminlerdi.

Giovanni gırtlaktan gelen bir sesle bunu dile getirdi. "Sto morendo."

"Ne günahkâr bir ölüm şekli," derken kalçaları adamın üzerinde sallandı.

Giovanni başını kaldırarak ona baktı. "Günahkâr olduğumuzu mu düşünüyorsun, mio angelo?"

Başını sallayarak onu onayladı. Giovanni ritmi sonlandırmıştı ama erkekliği hâlâ içinde seğiriyordu.

"Sen bir şeytansın. Beni her seferinde günaha çağırıyorsun ve ben her çağırdığında seni içeri davet ediyorum." Parmaklarıyla adamın dudağına dokunurken, "Her seferinde de içeri davet edeceğim," dedi.

Giovanni zevkle inledi ve kolları beline dolanarak onu daha yakına çekti. Dudakları, Jolene'in boynunda geziniyor, köprücük kemiğine doğru iniyor ve sonra tekrar göğüsleriyle buluşuyordu. Jolene'in içinde büyüyen ihtiyaç kök saldı. Bedeni ritmik bir şekilde titrerken Giovanni

kollarını ona sararak göğsüne yasladı. Jolene tamamen durulduğunda Giovanni'nin sıcaklığı içini doldurdu.

Nefesleri yavaş yavaş düzene girerken yan yana yatıyorlardı. İkisi de çıplaktı, Giovanni çarşafı beline kadar çekmişti. Kolu başının altındaydı ve Jolene'in yüzünü seyrediyordu. Panjurlar tam açık değildi ama içeri süzülen ışıktaki Giovanni'yi inceleyebiliyordu. Parmağı kaşından başlayıp gözünün altına kadar inen yaranın üzerinde gezinirken Giovanni gözlerini kapattı.

"Bu nasıl oldu?"

Giovanni'nin bakışları soğudu ve kaşları çatıldı. "Bu kötü bir hikâye."

Jolene tamamen dürüst bir şekilde sadece aklından geçenleri söylerken eli hâlâ adamın yüzündeydi. "Bana en kötüsünü anlat. Ben de sana, seni nasıl aynı şekilde seveceğimi göstereyim."

Giovanni yüzüne sanki ilahi bir varlığa bakarmış gibi bakarken kolu beline dolanarak onu yakına çekti. Jolene sert bedeninin sıcaklığıyla daha önce hiç hissetmediği kadar güvende hissetti. Giovanni'nin parmakları dudaklarına dokundu. "Beni seviyor musun?" diye sorarken sesi titriyordu. Jolene bu ufacık kelimenin onu ne denli etkilediğini görebiliyordu.

"Seni seviyorum," derken gözlerini gözlerinden ayırmadı. Elini tutarak çıplak göğsünün üstüne koydu ve ritmi hissetmesini sağladı. "Hissetmiyor musun?"

Giovanni eli hâlâ kalbinin üzerindeyken dudaklarına uzandı ve onu nefesini keserek öptü. "Io ti amo, Jolene," diye fısıldarken dudakları dudaklarının üzerindeydi. "Seni tüm kalbimle seviyorum." Geri çekilip derin bir nefes alırken İtalyanca mırıldandı. "Dio aiuti chiunque."

Jolene onun anlatmayacağını düşündü, bir şekilde konuyu kapatmıştı. Fakat Giovanni elini tutup yüzüne, yaranın olduğu yere götürdü. Parmaklarını yara boyunca hafifçe gezdirdi. "Babam ilk defa hastalandığında on üç yaşındaydım. Öleceğinden emindi, elinde ise içine kapanık, hiç konuşmayan bir oğlan çocuğundan başka bir şey yoktu. Fakat yine de mafyaya katılmamı, onun soyunu sürdürmemi istedi. Başarısız bir oğlan, yitip giden bir soydan iyiydi."

Jolene, Giovanni'yi bir çocuk olarak hiç hayal etmemişti. Nasıl bir çocuk olduğunu, neler yaşadığını hiç düşünmemişti. Böyle bir dünyada insan nasıl çocuk olabilirdi?

"Mafyaya kabul görüp yemin etmen için oldukça zorlu şartlar vardır. İyi derecede bıçak, silah kullanma, kamufle olma, acıya dayanıklılık, iyi yüzme, hızlı koşma... Bunların hepsi on üç yaşında bir çocuğun yapabileceğinden çok fazladır. Ama babam tek oğlunun bunu yapması gerektiği konusunda ısrar etti. Atış dersleri, bıçak kullanma, her türlü acıya dayanma."

Jolene'in dudakları arasından acılı bir inilti çıkarken elini yaranın üzerinde gezdirdi. "Bunu baban mı yaptı?"

"Çoğu mafya üyesi onlara sallanan bir bıçağı eliyle durdurur ve bununla övünür." Dalga geçercesine güldü. "Babası tarafından ateşte kızdırılmış bir bıçakla yüzlerine saldırılmaz, hem de on üç yaşındayken... Bütün mafya üyelerinin gözü önünde bana saldırdı."

Sertçe yutkunurken yüzüne biraz daha yaklaştı. Jolene'in burnu, Giovanni'nin yanağına değiyordu. "Sen ne yaptın?"

"Hiç ses çıkarmadım, tek damla gözyaşı dökmedim. Yüzüm o hâldeyken ailemi, dostlarımı ve onurumu koruyacağıma ant içtim. Bütün üyeler etkilendi ama bu bile on üç yaşındaki bir çocuğu kabul etmelerine yetmedi." Jolene'in yüzünde gezen elini tutup dudaklarına götürüp öperken gülümsedi. "Yine de mafyaya kabul edildiğimde on dokuz yaşındaydım, bu oldukça genç bir yaş."

Jolene kaşlarını çatarak, "Bununla övünmemelisin," dedi. Uzanıp adamın yarasını öptüğünde Giovanni yine ona 'o' bakışla baktı. "Yaşadığın dünya hiç güvenli değil." Elini adamın göğsündeki izlerde gezdirdi. "Bunlardan biri bir gün ölümüne neden olabilir."

Sert bakışlarla yüzünü seyrederken, "Hiçbir lider yatağında huzur içinde ölmez, Jolene," dedi. "Bir gün kötü bir şekilde öleceğim fakat yaşamımın kalan her dakikasını seninle geçirmek istiyorum. Bu senin sınavın olacak sevgilim. Bir gün, hiç beklemediğin bir anda beni kaybedeceğini bileceksin ama yine de buna katlanacaksın. Bir hastalık gibi..."

Bunu düşündüğü anda gözyaşları gözlerini doldurdu ve iki damla yanağından aşağı kayd. Giovanni başparmağıyla yakaladığı damlalara bakarken gözlerinde aynı acıyı gördü. "Normal bir ilişkiyi hak ediyordun. İşten eve gelip çocuklarıyla ilgilenecek bir adamı, mutlu bir sofrada oturacağın kocaman aileyi, endişelendiğin tek şeyin yatarken kapıyı kilitleyip kilitlemediğin olduğu bir hayatı." Dudaklarını öperken gözlerini kapattı. "Sana bunları asla veremeyeceğim. Hiçbir şey güvenli ya da duygusal olmayacak."

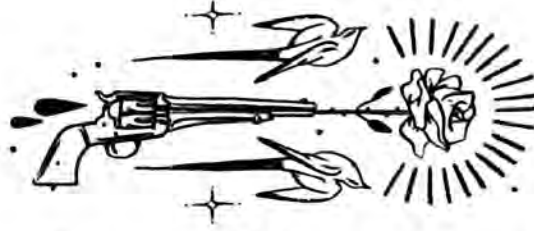
Jolene derin bir nefes alarak ciğerlerini havayla doldurdu. Başından beri kaçıp gitmeleri, görmezden gelmeleri ve onu uzaklaştırma çabasını anlıyordu. Sadece onun için en iyisini istemişti ama Jolene artık neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Giovanni'nin gözlerine bakarken elleriyle yüzünü kavradı.

"Güvenli ya da duygusal bir şey aramıyorum. Senin vahşi hislerini, sınırsız arzunu, benim için aç olan karanlık ruhunu istiyorum."

Giovanni bir kez daha inledi ama bu seferki acıdan ya da zevkten değildi. İhtiyaçtandı... Jolene'i üzerine çekerek bacaklarını iki yana açtı. Jolene bir kez daha onu içeri davet ederken istediği şeyleri alacağını biliyordu.

Rur

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Seni ilk gördüğümde, Halbim esir alındı. Ruhum fethedildi.
Doğru zamanı bekleyerek, Bir ömür harcadım. Sonunda yanımdasın.*

ELVIS PRESLEY – IT'S NOW OR NEVER

Telefon rahatsız edici bir şekilde çalışıyordu. Gece olmuş, güneş çoktan batmıştı. Giovanni ilk defa koca günü hiç dışarı çıkmadan geçirmişti. Hazırladığı atıştırmalıkları bile Jolene'e yatakta elleriyle yedirmişti. Bütün gün ve akşam onun bedenine doymaya çalışmış fakat ona her baktığında tekrar arzuyla dolmuştu. Artık biliyordu, bu arzu asla geçmeyecekti. Çıplak bacaklarını yataktan sarkıtarak sandalyenin üzerinde duran sabahlığına uzanıp odadan çıktı. Çalışma odasındaki telefon sustu ama hemen ardından tekrar çalmaya başladı. Giovanni telefon ahizesini kaldırmadan önce masa saatine baktı. Saat gecenin ikisiydi.

"Kont," diyerek cevapladığında karşısında hırıltılı bir nefes sesi duydu.

"Telefona senin cevap vermeni beklemiyordum. Sadık köpeğin Viggio yok mu?" Karşısındaki adamı tanımıştı. Ağır İtalyancası ve her kelimeyi uzatarak söylemesi onu ele vermese boğazında bir kılçık varmış gibi konuşması ele verirdi. Alberto Servillo, herkesin onu tanıdığı şekilde Padrino...

"Padrino... Bu uğursuz saatte sesinizi duymayı neye borçluyum?"

Öksürükle karışık attığı korkutucu kahkahaya karşılık ahizeyi kuлаğından biraz uzaklaştırdı. Padrino bütün ailelerin başında yer alıyordu ve her geçen yıl onu gençleştirmiyordu. Şimdi yetmiş yaşlarında olsa da herkes ona hem saygı duyuyor hem de ondan korkuyordu. Acımasızlığı ile meşhurdur, diğer yandan aynı kendine benzeyen dört oğlu vardı. Bu mafya dünyasında büyük bir güçtü. Ondandır korkan ve Omerta'ya bağlı aileler zenginliğine zenginlik, gücüne güç katıyordu.

"Yıllar seni eğip bükmüyor, Cardinale. Hâlâ o dik başlı, korkusuz çocuksun." Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Ve hâlâ boyundan büyük hatalar yapıyorsun."

Kelimeleri sakince söylerken Giovanni bunun psikolojik bir baskı olduğunu biliyordu, onu korkutmaya çalışıyordu. Fakat Giovanni bu dünyada korkmayacak kadar fazla şey görmüştü. "Yaptığım her şeyi ailemi ve onurumu korumak için yapıyorum."

"Usulsüz bir şekilde bölgeni genişletiyorsun, Kont. Bunun farkındayım. Örgütümüz için tehlikeli olmaya başladın ve ben tehlikelerden hoşlanmam. New York'u Romanolar ile paylaşman gerekiyordu ama onları neredeyse haritadan sildin. Luigi Manfredi'yi geçerli bir sebebin olmadan ortadan kaldırıp Brooklyn Bölgesi'ni ele geçirdin ve şimdi de New Orleans'ı almak için Costa'yı ortadan kaldırdın."

Padrino'nun korkup çekineceği ve kendine tehdit olarak algılayacağı tek bir şey vardı, o da bir mafya liderinin ona verilen bölgeden fazlasına göz dikmesi. Genişleyerek diğer aileleri ortadan kaldırması... Tek bir büyük güç olması demek, Padrino makamı için bir savaş anlamına gelirdi. Giovanni'nin Padrino olmak gibi bir isteği yoktu, hiç olmamıştı. Fakat kendini, ailesini ve onurunu korumak için de her şeyi yapardı.

"Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor, farkındayım ama bunların hiçbirini genişleme amacıyla yapmadım. Romanolar kendi kendilerini sildiler. Ben sadece bölgemi korudum. Luigi beni öldürmeye çalıştı ve Brooklyn'i Sergio Russo için elimde tutuyorum, yakında yemin edecek ve bölgeyi alacak."

Alberto Servillo'nun çirkin kahkahası bir kez daha duyuldu. "Sergio bir piç ve bu dünya piçleri sevmez. Senin sadık köpeğin olduğunu da biliyorum. Beni bu kadar küçümsemen onurumu kırıyor, Kont. Brooklyn'i Sergio Russo'ya vermeyeceğim. Bir kukla gibi onu kontrol ederek bölgede hâkimiyet sağlayamayacaksın. Sen öldüğünde senin bölgeni alabilir, daha fazlasını değil. Bir piç için bu bile çok büyük bir mükâfat, akraban olmasa ve onu sen yetiştirmiş olmasan buna asla izin vermezdim." Konuşurken madeni bir parayla masaya ritmik olarak vuruyordu.

Giovanni hiç kimseden korkmamasıyla ve hesap vermemesiyle tanınırdı. Buna Padrino'da dahildi. Şimdiye kadar pek sık karşı karşıya gelmemişlerdi ama bu onu ezmesine izin vereceği anlamına da gelmiyordu. Özellikle ailesi tehdit altındayken... "Sergio'nun kimin piçi olduğu düşünülünce bence biraz ayrımcılığı hak ediyor." Giovanni çekmecedan bir puro çıkararak yaktığında karşı tarafın sessizliğini dinledi.

"Bunu dile getirmeye nasıl cüret edersin?" Adamın boğuk öksürükleri konuşmaya devam etmesini uzun saniyeler boyunca etkiledi ve en sonunda tekrar konuştu. "Hiçbir kesinliği olmayan böylesine tehlikeli bir dedikoduyu dillendirmen... Bunu bana karşı açılmış bir savaş sayabilirim."

"Sana karşı savaş açmıyorum, Padrino. Savaşacak kadar genç ve aptal değilim ama ailem ve onurum için her şeyi yapacağımdan da emin olabilirsin. Bunun sadece bir dedikodu olmadığını sen de biliyorsun. Sergi-

o'nun annesiyle hiç yatmadığını söyleme bana.”

Giovanni bu büyük skandalı çok iyi hatırlıyordu. Olan biten her şeyin farkında olacak kadar büyüktü. Angela teyzesi ve Alberto Servillo'nun yaşadığı aşkı biliyordu. Alberto'nun babası o yıllarda Padrino'ydu. Giovanni'nin babası bu yasak aşkı saklamış, herhangi bir skandal çıkmasını önlemiş hem kendi ailesini hem de kendisini korumuştur. Angela'nın hamile olduğu ortaya çıktığında Alberto'nun babası bu konuda konuşulmasını yasaklamıştı. Anlaşılan Alberto Servillo bile gerçeği bilmiyordu. Giovanni bu sırrı kimse ile paylaşmamıştı, teyzesi de Sergio'nun babasını saklama konusunda ağzı sıkı davranmıştı. Sergio dahil kimsenin gerçeklerden haberi yoktu.

Alberto Servillo bu konuyu kurcalamamaya karar vermiş olmalı ki, “Attığın adımlara dikkat et, Kont,” dedi. “Artık bir zayıflığın var ve bizim dünyamızda zayıflıklar her zaman bir tehdit oluşturur. Amerikalı bir metresinin olması hoş karşılanabilir olsa da âşık olman onu bir hedef hâline getirecektir.” Giovanni puroyu parmakları arasında sıktı. Alberto Servillo onu tehdit mi ediyordu yoksa bu sadece bir uyarı mıydı? Giovanni cevap veremeden, “Şüphelendiğin şey hakkında da sessiz kalmanı öneririm. Yoksa dostluğumuzu sürdürebileceğimizi sanmıyorum,” dedi.

“Bunca yıl sessiz kaldım. Fakat Brooklyn Bölgesi, Sergio'nun hakkı. Bunun için elinden geleni yapacağından eminim, Padrino.”

Jolene sabah uyandığında yatakta yalnızdı ve Giovanni'nin yastığının üzerinde yakın zamanda döneceğine dair bir not vardı. Banyodan sonra Giovanni'nin giyinme odasında bir önceki seferden kalma kıyafetlerinden birini bulup giyindi. Bütün evi dolaştı ve tamamen yalnız olduğunu fark ederek salonda oturmaya karar verdi. Masanın üzerinde bulduğu gazetelerden birini okuduğu sırada asansörün kapısı açıldı. Giovanni o kumsursuz görüntüsüyle kapıda belirdiğinde Jolene'in kalp atışları hızlandı. Onu karşılamak için ayağa kalkıp bir iki adım atmıştı ki Giovanni sanki onu aylardır görmüyormuş gibi kendine çekerek dudaklarını esir aldı. Öpüşme şiddetli ve vahşiydi. Tam da Jolene'in olmasını istediği gibi.

Elleri eteğinin altına kaydıği sırada kendini geri çekerek yüzüne baktı. “Nefesimi kesiyorsun, Jolene...”

Jolene gülümseyerek karşılık verirken, “Neredeydin?” diye mırıldandı.

“Bazı işlerim vardı.” Giovanni şapkasını çıkarıp sehpanın üzerine bırakırken, “Ayrıca seni tekrar buraya yerleştirmeye karar verdim. Giulia ve diğerlerini buraya getirmek için ayarlama yaptım,” dedi.

Jolene elini deri koltukta gezdirirken, “Burada mı yaşayacağım?” diye sordu.

Giovanni kesin ve net bir ifadeyle, “Burada yaşayamazsın,” dedi.

Jolene bir anda buz gibi oldu. Burada yaşayacağını düşünmüştü. Onunla ... Diğer tüm karı kocalar gibi. Sonra onların karı koca olmadığı ve asla olamayacakları aklına geldi. Belki de metresleriyle aynı evde yaşamaları doğru değildi. Sergio da ona bir ev açmayı teklif etmişti. O an o teklif çok aşağılık gelmişti ama şimdi Giovanni ile olmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

“Ben... Düşünmüştüm ki. Birlikte yaşayacağımızı.”

Giovanni ona bakarken yüzü yumuşamış, gözleri değişik bir ışıkla parlamıştı. “Sana söyledim, Jolene... Biz normal bir çift olamayız. Burada yaşayamazsın çünkü bütün görüşmelerimi burada yapıyorum. Her yer silahlı adamlarla çevrili. Her an bir baskın olabilir. Görmeni asla istemeyeceğim şeyler görebilirsin. Yakında herkes beni nasıl alt edeceğini keşfedecek. Sen benim için bir tehdiysin.”

Jolene sertçe yutkundu. Bakışlarını kaçırdığı anda Giovanni ona yaklaşarak yüzünü elleri arasına aldı. “Senden vazgeçecek değilim. Artık olmaz. Ama seni korumak için de her şeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz. Gidiş yolum seni mutlu etmese bile Jolene tek istediğim senin güvende olman.”

Bir kez daha o gözlerden uzak adaya dönmek, Giovanni’yi haftada bir kez görmek, o yalnızlığın ve kötü anıların içinde olmak istemiyordu. “Peki, şimdi ne olacak?” diye sorarken sesi titredi.

“Uygun bir yer buldum. Güvenli hâle getirmem ve birkaç eksiğin giderilmesi gerekiyor. Bir iki gün daha burada kalacaksın.”

Jolene rahatlamayla karışık bir nefes verdi. “Yine bir ada mı?”

Giovanni saçlarına dokunurken, “Hayır,” dedi. “Kolay ulaşabileceğim, bana yakın ama gözlerden uzak bir yer. Manhattan’dan o kadar da uzak değil.”

Titreyen sesiyle, “Sen?” diye sordu.

“Her akşam sana geleceğim, Jolene,” diye fısıldarken eli belinden aşağıya kaydı. Eteğinin ucundan içeri süzülürken kadınlığı ihtiyaçla kasıldı. “Senden ayrı kalamıyorum. Bu aşikâr değil mi?” Külotlu çorabını bulan parmakları yavaşça içeri kayarak çamaşırın üzerinden onu okşadı. Jolene titreyerek onun boyuna tutundu. Giovanni dudaklarına doğru konuşuyordu. “Tu mi appartieni, hai sentito?” Parmaklarını çamaşırının üzerinden kadınlığının girişine yasladı. Jolene ağzından çıkan inlemeye engel olamadı. “Burası bana ait.” Dudaklarını tutkuyla öperken, “Kalbin bana ait,” diye fısıldadı.

Jolene ileri giderek, “Sen de bana aitsin,” diye mırıldandığında Giovanni gülümseyerek karşılık verdi. “Tüm kalbimle.”

İki gün sonunda Jolene, Giovanni’nin dairesinden ayrılmıştı. Araç Manhattan’dan çıkıp iki tarafı orman ile çevrili yol boyunca ilerlerken

eli Giovanni'nin elinin içindeydi. Viggo arabayı kullanıyor, arkada silahlı adamlarla dolu iki araba daha onları takip ediyordu.

"Her akşam geleceksin değil mi?" Jolene gözlerden uzak bir evde unutulup gitmekten korkuyordu.

Giovanni elini dudaklarına götürüp öperken, "Jolene... Sana karşı hissettiğim duyguları anlayabilsen benden koşarak kaçırdın," dedi. "Senin yanındayken bile seni özlüyorum. Elbette sana geleceğim."

Jolene başını sallayarak onu onayladı. Araba ağaçların çevreleyip gizlediği büyük bir evin önünde durdu. Evin arkasında uzanan nehir manzarası, yeşil ağaçlar ve taş yollarla birleşiyordu. Enfes bir doğa manzarasına sahipti. Etraf o kadar sessizdi ki Jolene kuş seslerinden başka ses duymuyordu. Taş bina en tepede yer alırken nehrin kenarına doğru inen bahçe terasları, süs havuzları ve çeşitli heykellerle süslenmişti. Bahçeden eve doğru giden yol alçak sütunlar ve cüce bitkiler ile çevriliydi. Jolene eve hipnoz olmuş gibi ilerlerken Giovanni binayı işaret etti.

"On dokuzuncu yüzyılın ilk yarısında inşa edilmiş. Biraz aşağıda tarihi bir İtalyan taş kalesi var. Etrafta komşu yok, kontrol etmesi ve koruması kolay bir bölge."

Giriş kapısına yaklaştıkları sırada Giovanni onu durdurup ellerini omuzlarına koydu. Beğenip beğenmediğini anlamaya çalışırken yüzünü inceliyordu. "Manhattan'dan sadece yirmi mil uzakta." Dudaklarını alına bastırırken, "Her akşam geleceğim kadar yakın," diye fısıldadı.

"Peki ya ben? Hep burada mı kalacağım? Arazi dışına çıkamayacak mıyım?"

Jolene, Alessia'nın hayatının bir benzerini yaşamaktan korkuyordu. Çıldırana kadar lüks bir binanın içine kapatılmak istemiyordu. Giovanni'yi ne kadar severse sevsin buna razı olamazdı.

Giovanni onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. "Elbette dışarı çıkacaksın." Jolene rahatlamayla birlikte tuttuğu nefesini bıraktı. "Korumalarla, güvenli noktalara..." Yine de hiç yoktan iyiydi. Giovanni onun elini elinin içine alarak giriş kapısına yönlendirdi. "Hadi, içeriyi gezelim."

İçerisi de dışarısı kadar görkemli olsa da malikânenen daha sıcak bir havası vardı. Altın varaklardan, şatafattan ve gereksiz tüm o kalabalıktan eser yoktu. Her şey sade ve abartısızdı. Jolene evden içeri girdiği anda yüksek tavanlardan, oymalı merdivenden, mermer şöminelerden büyülenmişti. Odaların hepsini gezmek imkânsızdı ama gerekli noktalara göz atmış, yatak odasının büyüklüğü karşısında şok olmuştu. Yatak odasındaki balkona çıktıkları anda Jolene biraz ilerideki nehre ve onu çevreleyen ormana uzun uzun baktı.

Giovanni kollarını arkadan ona sararak kulağına, "Beğendin mi?" diye fısıldadı.

Jolene gülümserken başını salladı. "Çok güzel."

"Bütün eşyalarını buraya getirttim. Etrafı keşfet, dinlen."

Jolene ona doğru dönerek, "Sen?" diye sordu.

"Akşam burada olacağım. Bu balkonda, tam bu noktada seninle manzaraya karşı sevişeceğim."

Nefesi teklerken gözlerinin içine baktı. "Ben gidiyorum." Giovanni dudaklarını alnına bastırırken, "Il mio cuore resta qui," diye fısıldadı.

Giovanni gittikten sonra Jolene bir süre daha balkondan manzarayı seyretti. Serin orman havasından içi ürperince yatak odasına girerek, oturma bölümüne geçti. Kapı hafifçe tıklatıldı.

"Gel."

Kapının ardından içeri süzülen Giulia ona gülümseyerek baktığında Jolene de ona karşılık verdi. İkisi de yüzlerinde tatlı gülümsemelerle oldukları yerde dikiliyorlardı. Giulia yerinde kıpır kıpırdı, elbisesinin eteğini düzeltiyor, önlüğünün çiçek işlemeleriyle oynuyordu. Jolene ona doğru hızla ilerleyerek sarıldı. Giulia da ona karşılık verdi.

"Seni gördüğüme çok sevindim, Giulia."

Giulia kızaran yanaklarıyla ona bakarken saç örgülerini düzeltti. "Ben de. O gece gelmeyince başının belaya girdiğini düşündüm," derken gözlerini kaçırdı.

Jolene gözlerini devirdi. "Belanın tanımına göre değişir." Başı kesinlikle beladaydı ama bu öylesine doğru geliyordu ki sonuçlar hakkında düşünemiyordu bile...

"Signor Giovanni, beni, annemi ve Stefano'yu buraya getirince çok sevindim. Sizin kalbinizi kimin kazandığını hemen anladım."

Giulia kendi kendine konuşmaya devam ederken gözleri huşu içindeydi. Etkisinden çıkamadığı bir aşk romanından bahseder gibi ikisinin birlikte ne kadar güzel görüldüğünden, Signor Giovanni'yi ilk defa tebessüm ederken gördüğünden ve yeni evin güzelliğinden bahsediyordu. Mutfakta bir şeyler atıştırıp, Giulia'nın annesinin yaptığı tadına doyumaz limonatayı yudumlarırken Giulia elinde limonata sürahiyle konuşmaya devam ediyordu. "Signor Giovanni ile ne zaman evleneceğinizi merak ediyorum. Eminim görkemli bir düğün olur. Gelinliğinizi düşünmeye başlamalısınız."

Jolene boğazına takılan limonatayı püskürtmemek için savaşıırken öksürmeye başladı. Giulia hızla yanına gelip hafifçe sırtına vururken İtalyanca bir şeyler mırıldanıyordu. Eliyle onu durdururken, "İyiym," diye soludu. "Bir düğün olmayacak, Giulia."

Giulia kaşlarını çatarak, "Basit bir nikâh mı olacak?" diye sordu.

"İkisi de olmayacak. Giovanni'nin kim olduğunu biliyorsun ve benim de..." Jolene bu duruma üzölmeliydi ama üzölmüyordu. Sonuçta ikisi birlikteydi ve önemli olan buydu. "Ben basit bir Amerikalıyım. O bir Amerikalıyla evlenemez."

Giulia üzüntüyle, "Eminim, Signor Giovanni herkesi sizin için karşı-
sına alır," dedi.

Alırdı, Jolene bunu biliyordu ama bunu ondan istemiyordu. Giovanni ne düşünürse düşünsün onun sıcak yatağında yaşlı bir adam olarak ölmesini istiyordu. Kendini tehlikeye atmasını değil...

Jolene akşam yemeğinden sonra uzun saatler boyunca Giovanni'yi beklemişti. Artık gelmeyeceğini kabullendiğinde geceliğini giyerek tek başına kocaman yatağın bir köşesine kıvrıldı. Örtüleri üzerine çekerek bü-
züstü ve gözlerini kapattı.

Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyordu ama tütün kokusu alıyordu. Giovanni'nin purosunun keskin kokusu odayı sarmıştı. Açık bıraktığı gece lambaları söndürülmüş, odayı aydınlatan dolunay Jolene'in üzerine vuruyordu. Yattığı yerde hafifçe doğrulduğunda Giovanni'nin balkon kapısının önünde arkası dönük bir şekilde dikildiğini gördü. Üzerinde sadece gömleği ve pantolonu vardı. Pantolon askıları kalçasından aşağıya sarkıyordu.

Uykulu bir sesle, "Gio," diye mırıldandı. Giovanni ona dönerken purosundan derin bir nefes aldı. "Saat kaç? Ne zaman geldin?"

Giovanni puslu sesiyle, "Uyu sevgilim," dedi. "Daha sabaha çok var."

Bir terslik vardı. Jolene örtüleri üzerinden atarak yataktan çıktı. Çıplak ayaklarıyla tüylü halılar boyunca ilerleyip Giovanni'nin karşısına dikildi. Giovanni ona bakarak purosunu içmeye devam ediyordu.

"Beni neden uyandırmadın?"

"Çok huzurluydun." Boştaki elini uzatıp saçına dokunduğunda Jolene gözlerini kapattı. "Rüya görüyordun."

Jolene'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Rüyalardan uyandıktan sonra bile seni hâlâ içimde hissedebiliyorum."

Giovanni şeytani sayılabilecek bir bakışla ona bakarken Jolene puroyu elinden alarak dudaklarına götürdü. İçine çektiği ufacık bir nefesle hafifçe öksürdüğünde Giovanni gülümsedi ama Jolene pes etmedi, bir nefes daha çekerken, "Zor bir gün müydü?" diye sordu.

"Artık değil," derken sesi ciddi ve seksiydi. Giovanni puroyu geri alıp içine derin bir nefes çekti, gözlerini Jolene'in gözlerinden ayırmıyordu. Puroyu komodinin üzerindeki kül tablasına söndürdükten sonra Jolene'i kollarının arasına aldı. "Beni baştan çıkarıyorsun, Jolene."

Jolene masum bir tavır takınırken, "Ben mi?" diye sordu. Onun kadar kudretli, güçlü, sert bir adamı baştan çıkarıyor olmak gururunu okşuyordu.

Giovanni'nin elleri saten gecelik ile sarınmış bedeninde gezinirken, "Sen," dedi. "Aslına bakarsan bu gece sana dokunmamaya kararlıydım."

"Neden?"

Elleri göğüslerinin ağırlığını tartarak, beline indi. “Çok fazla içki içtim. Gereğinden fazla sert davranmak istemiyorum.”

Jolene belki de korkmalıydı ama içindeki bir parça alev alev yanıyordu. Onu kışkırtmak için kollarını boynuna dolayarak parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarına doğru konuştu. “Benim ne istediğimi biliyorsun.”

Giovanni dudaklarını öpmeden önce, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Jolene’in dudakları gülümsemeyle kıvrılırken yanakları kızardı. “Gerçek aşk ve bir sürü ateşli seks istiyorum.”

Giovanni o anda bütün kontrolünü kaybetti. Dudakları dudaklarını ele geçirirken onu kucaklayarak yatağa taşıdı. Geceliğini üzerinden çıkarırmadan dizleri üzerine çöktü ve Jolene’i beline kadar çıplak bırakıp başını bacaklarının arasına soktu. Jolene kıvrılırken çarşafı kavrıdı. Gömleğinin kolları kıvrılmıştı, kolundaki saat ve serçe parmağındaki yüzük içeri sızan ay ışığıyla parlıyordu. Erkeksi elleri bacaklarını ve iç uyluklarını okşadı. Dili nazikçe ona dokunduğunda yüksek sesle inledi. Giovanni’nin tecrübeli ve hoyrat ağzı altında o noktaya ulaşması saniyeler sürdü. Jolene gözlerinin önünde çakan şimşegi gördü. Bedeni kasılmalarla sarsılırken Giovanni onu yatıştırmak için öpmeye devam ediyordu.

“Bunu yaptığında,” diye mırıldandı. “Hoşuna gidiyor mu?” Giovanni başını bacaklarının arasından çıkararak onun gözlerinin içine baktı.

“Senin zevkini paylaşıyorum, mio angelo.” Çapkın gülümsemesi suratını kaplamıştı. Onun gülümsediğini görmeyi seviyordu. Bu onu... İnsan gibi gösteriyordu.

Jolene doğrularak oturdu ve adamın kollarını tutarak yüzüne yaklaştı. “Ben de denemek istiyorum,” derken dudaklarını yaladı.

Giovanni kaşlarını çatarak, “Neyi?” diye sordu. Anladığı açıktı ama Jolene’in açıkça dile getirmesini istiyordu.

“Tadını, teninin ağzımın içindeki hissini...” Gırtlğından çıkan acı dolu inilti onun da bunu hayal ettiğini gösteriyordu.

“Senin gibi masum bir melek benim önümde dizleri üzerine mi çökmek istiyor?”

Jolene başını sallarken yataktan aşağıya kaydı. Giovanni’nin yatağa çıkarak yer değiştirmesi onun da onayladığını gösteriyordu. Titreyen elleriyle kemerine uzanıp açtı. Giovanni onu seyrederken bütün dikkati üzerindeydi. Kemerini çözdükten sonra fermuarını açtı. Giovanni çamaşırını kalçalarından sıyırdı ama tamamen soyunmadı sadece erkekliğini dışarı çıkaracak kadar yer açmıştı. Jolene onun kalın uzunluğunun silüetine kısaca bir göz atarken elini üzerinde gezdirdi. Giovanni inleyerek başını geriye attı.

“Yanlış mı yapıyorum?”

“Ha-yır. Tanrı aşkına! Do-kun bana.”

Jolene dudaklarını dişlerken elleriyle erkekliğini kavrayıp okşadı. Giovanni ellerini elleri içine alarak uzunluğu üzerinde nasıl hareket edeceğini gösterdi. Bu içine girmesinden bile daha erotikti. Başını hafifçe eğerek dudaklarını erkekliğinin kabarık başına değdirdi. Erkekliği tepki vererek seğirirken bir çiğ damlası aletin başını süsledi. Jolene dilini çıkararak onu yaladığında Giovanni İtalyanca bir küfür savurdu.

Titreyen sesiyle, "Bunu hiç yapmadığını biliyorum, sevgilim ama beni ağzına almanı istiyorum," dedi. Bu açık ve ahlaksız itiraf Jolene'in yutkunmasına neden oldu.

Jolene ağzını açarak onu içeri aldı. Sadece baş kısmı dudaklarının arasına süzölmüştü ama bu bile Giovanni'nin nefesinin kesilmesine neden oldu. Jolene ellerini kullanarak onu tuttu ve ağzının içinde biraz daha ilerletti. Giovanni saçlarını tutarak yüzünden çekti ve onu seyretmeye başladı. Karanlıkta Jolene onu pek göremiyordu ama Giovanni'nin kendisini gördüğünü biliyordu. Erkekliğinin dokusu kadife ve çelik gibiydi. Ağzının içindeki tadını tarif edemezdi ama bu hoşuna gitmişti. Özellikle onu bu hâle getirmekten hoşlanmıştı.

Giovanni kesik kesik solurken, "Ölümüne neden olacaksın," diye fısıldadı.

Onu biraz daha derine aldı. Tek zevk alan Giovanni değildi. Kendisi de bundan hoşlanmıştı. Bacaklarının arası nabız gibi atıyor, bedeni ateşler içinde yanıyordu. Giovanni'nin elleri hâlâ saçlarındaydı, Jolene hızlandıkça inliyor, İtalyanca mırıldanıyor ve bedeni kontrolünü yitiriyordu.

"Ti voglio," diye haykırırken Jolene'i yerden kaldırarak yatağa çekti. Bacaklarını iki yana açarak erkekliğinin üzerine oturmasını sağladı.

"Bu gece uyumana izin verecektim ve sabah seninle tatlı tatlı sevişecektim."

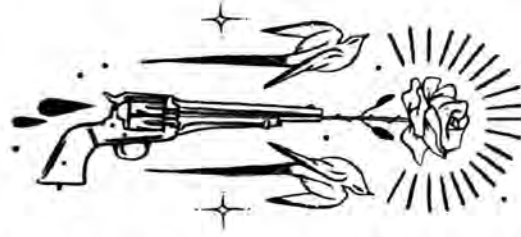
Jolene arsızca dudaklarını yalarken, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Giovanni kalçalarını kavrayarak onları sıktı ve bu Jolene'in yüksek sesle inlemesine neden oldu. "Ti piangere," diye fısıldarken sesinde bariz bir tehlike vardı.

"Bunun anlamını bilmiyorum."

Giovanni karanlığa karşı gülümsedi. "Seni sikeceğim."

Jolene'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. Bu kaba kelime hoşuna gitmişti. Bacaklarının arasından hoş bir ıslaklık aktı. Giovanni aletini içine iterken başı geriye düştü ve, "Lütfen," diye inledi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Seni oraya çıkarttığımda, Havanın özel olduğu yerlere, Sadece süzüleceğiz. Romantikçe... Seni oraya çıkarttığımda, Seni çok yakınımda tutacağım. Duyabilirsin... Meleklerin sevindiğini, çünkü birlikteyiz.

FRANK SINATRA – COME FLY WITH ME

Giovanni, saatlerdir İtalyan Mahallesi'nde barda oturmuş içiyordu. Zorlu bir haftaydı. Adamlarından üçü Costa'nın ailesinin kurduğu bir pusuda ölmüştü. Hedef kendisiydi, bunu biliyordu. Tek korkusu yalnız olmadığı bir zaman pusuya düşmektir. Diğer yandan Romanoları boşlamıştı ve bu iyi değildi. Tekrar toz ticareti yapıyorlardı, sokakları ele geçirmeye başlamışlardı. Giovanni'nin sokaklarını... Padrino onu açık açık tehdit etmişti. Eli kolu bağlıydı. Yaptığı en ufak bir hamlede bunu genişleme arzusu olarak algılayacaktı. Padrino'nun gözünde bir tehdit hâline gelmişti. Şimdi bir de onu parça parça yemek isteyen bütün o akbabalar zayıf noktasını öğrenmişti. Jolene... Yakında ona saldırmaktan çekinmeyeceklerdi. Giovanni'yi ele geçirmek için onu kullanacaklardı. Bir aziz değildi, pek çok ailenin canını o ya da bu şekilde yakmıştı. Kiminin kardeşini, oğlunu veya babasını öldürmüştü. Giovanni'nin ise hiçbir şeyi yoktu. Ama şimdi çok değerli bir şeye sahip olduğunu herkes biliyordu.

Barmenin biraz önce yanına bıraktığı şişenin kapağını açarak bir bardak daha viski doldurdu. Kendi kendine hayatını oluşturan kuralları düşünüyor-
du. Omerta'nın kurallarını... İçkisinden bir yudum alırken Sergio yanına oturarak şapkasını bar tezgâhına bıraktı ve bira siparişi verdi. Barmen birayı önüne bırakıp gözden kayboldu. Arkalarında kumar oynayan adamların sesleri duyuluyordu.

"New Orleans Limanı'na gelen kaçak içki yüklü gemi alıkonulmuş."

Giovanni cevabı bilse de "Kim tarafından?" diye sordu.

"Costa'nın kardeşi oldukça kızgın."

"Yanlış duvara işiyor, benimle uğraşmak istiyorsa onunla uğraşacağım."

Sergio onaylamaz bir ses çıkardı. "Bunu yapmamalısın. Padrino seni haklamak için bir bahane arıyor ve Bud Costa, Jolene'den haberdar. Bütün aileler acımasız olan Kont'un metresini konuşuyor."

Giovanni dişlerini birbirine bastırdı. Omerta'ya göre onurlu bir adam karısını ve kızını koruma hakkına sahipti. O zaman Padrino dahil kimse ondan hesap soramazdı. Silahına davranır, Jolene'e tehdit oluşturan herkesin beynini dağıtırdı.

"Jolene benim metresim değil."

Sergio birasından büyük bir yudum aldı. Bu durum karşısında öfkeliydi ama o da bir şey yapamayacağının farkındaydı. "Kendini ya da onu nasıl kandırdığın kimsenin umurunda değil, Kont. Herkesin gözünde Jolene senin Amerikalı metresin. Onun saygısını iki paralık ettin ve şimdi hayatını tehlikeye soktun."

Giovanni bardağı elinin içinde sıktı. "Bunu bana sen mi söylüyorsun?"

Omuzlarını silerken, "Benden ahlak dersi almak zorunda değilsin ama sen de en az benim kadar ahlaksızsın. Unutma, beni sen yetiştirdin," dedi.

Giovanni sessiz kalırken bardağındaki içkiyi tek dikişte bitirdi ve hemen bir bardak daha doldurdu. Düşünceler onu esir almıştı. Sergio konuşmaya devam ediyordu ama sesi kafasındaki gürültünün içinde boğuluyordu.

Sergio'nun dinlemediği konuşmasını bölerek, "Evleneceğim," dedi.

"Ne?"

"Jolene ile evleneceğim."

Sergio şişeyi sertçe masaya bıraktı. "Sen delirmişsin!"

Giovanni ayağa kalkarken şapkasını başına taktı fakat Sergio öfkeliydi, karşısına dikilirken gözlerinde çakan şimşekleri gördü. "Yapamazsın!"

Kumar oynayan adamların hepsi onlara bakıyordu. Giovanni, Sergio'nun omzunun üzerinden bir bakış attı ve herkes önüne döndü. Gözlerini tekrar Sergio'ya çevirdi. "Onurlu bir adam karısını ve kızını koruyabilir. Jolene karım olduğunda onu koruyabilirim, kimseye hesap vermek zorunda değilim, Padrino da dahil."

Sergio dalga geçer gibi gülerken, "Padrino'ya her zaman hesap vermek zorundasın, bu bana öğrettiğin ilk kuraldı," dedi. "Senin amacın Jolene'i korumak değil, onun gençliğinden ve heyecanından faydalanıp sonsuza kadar kendine bağlamak."

Haklıydı, onu sonsuza kadar kendine saklamak, bağlamak istiyordu ama bunu itiraf etmeyecekti. Jolene karısı olsun ya da olmasın sonsuza kadar kendisine aitti. Hafifçe ona doğru eğildi. "Sana bir sır vereyim, Sergio Russo. O zaten bana ait. Sonsuza kadar. Onu benden başka herkes için mahvettim bile."

Jolene'in yatağında geçirdiği her gece ona biraz daha bağlanıyordu. Öyle ki uyku bile uyumuyorlardı. Jolene her seferinde kollarına koşuyor, onu öpüyor, okşuyor ve ağza alınmayacak daha pek çok şey yapıyordu. Sergio onu sadece hamile bırakmıştı. O ise içine girip çıkmaktan fazlasını yaparak kalbini çalıyordu. Sergio bir delikanlıydı, Giovanni ise bir erkekti ve Jolene bu farkın sırrını çözmüştü.

Yüzüne bir yumruk inmesini beklemişti ama bu kadar sert olacağını tahmin etmemişti. Bir anda masalardaki adamlar ayaklandı ama Giovanni elini kaldırarak durmalarını işaret etti. Viggo bir saniye içinde masanın diğer ucundan yanına geldi. Sergio aynı saniye de yakasına yapışarak ona saldırdı. Viggo müdahale etmeden Giovanni sert bir hamleyle onu kavrayıp bar tezgâhına yatırdı. Bir çocuk gibi debeleniyordu, ayakları yerden kesilmiş Giovanni'nin eli boğazına yapışmıştı.

"Sana vurmayacağım, Sergio. Hemen, şimdi sakinleş."

"Silahını çek ve beni vur. Bunu şimdi yap yoksa elime geçen ilk fırsatta bunu ben yapacağım."

Giovanni yüzüne doğru eğilerek, "Neden?" diye sordu. "O kimi seçerse diğeri geri çekilecekti. Seninle öyle konuştuk, Sergio. Ben seni onurlu bir adam olman için yetiştirdim ve onurlu bir adam ne zaman geri çekileceğini bilir."

Sergio kahkahayla güldü. "Beni seçseydi, arkanı dönüp gidecek miydin?" diye sordu. Açıkçası Giovanni bunu yapmaya hazırdı. En azından öyle düşünüyordu. Onları birlikte gördüğü o ana kadar... Sessiz kalması karşısında aradığı cevabı bulmuş gibi başını salladı. "Gördün mü? Vazgeçmeyecektin."

Giovanni, "Aynı şey değil," diyerek kendini savundu. Ellerini Sergio'dan çekerek bir adım geriledi. "Senin aksine ben onu seviyorum. Sen sevmenin ne olduğunu bile bilmiyorsun. Jolene'in egzotik güzelliğinden ve masumiyetinden etkilendin. Onu baştan çıkardın. Onu alamayacağını bile bile sana inanmasına izin verdin."

"Söylesene Kont. Benim yerimde olsaydın sen ne yapardın?"

Giovanni'nin cevap vermek için düşünmesine gerek yoktu. Aynı durumda olsaydı yapacağı şey çok basitti. "Onu geride bırakmazdım. Eğer gerçekten seviyorsam alırdım. Biri bana onunla olamayacağımı söylediğinde o kişi kim olursa olsun çekip vururdum."

"Peki ya Jolene gerçekleri öğrendiğinde seni istemediğini söyleseydi? Evli olduğunu, bir metres olmak istemediğini?"

Giovanni içkiyi doğruca şişeden içerken, "Beklerdim," dedi. "Bana gele ne kadar beklerdim ve sonunda gelirdi." Giovanni ilk defa birine âşık oluyordu. Ona bir söz vermişti. Aşkını bir kez tadınca asla doyamayacaktı. Bu sözünü tutmaya kararlıydı. Bedeli ne olursa olsun... "Beklerken kalbim gibi yatağım da boş olurdu. Onu hak ettiği şekilde sevseydin, kimseye dokunamazdın Sergio. Bunu biliyorum çünkü ben yapamazdım."

Arkasını dönüp çıkmadan önce, "Yakında bir düğün olacak," dedi. "Ve sen de beni onurlandırmak için orada olacaksın."

Jolene malikâneye geleli iki hafta olmuştu. Her gün ormanı, nehir kenarını, geniş bahçeleri keşfediyor, her gece Giovanni'nin kollarında kadınlığın sırlarına erişiyordu. Giovanni tecrübeli ve tehlikeli bir âşıktı. Gece yatağına

gelene kadar bedeni çarşafının arasında tatlı yangınlarla kavruluyor ve sabah olup o yanından gittiğinde ona doymamış oluyordu. Giovanni yaşlı olduğundan ve hızlı gittiğinden yakınsa da Jolene onun da arzusunu dizginlemediğini biliyordu.

Gecenin bir yarısıydı. Yatakta yatıyor, uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyordu. Bu yüzden bahçeye giren arabayı duydu. Giovanni... Gelmişti. Günün heyecan, arzu, merak ve endişeyle beklediği ânıydı. Her gece onu soyuyor bedeninde yara olup olmadığına bakıyordu. Tıpkı söylediği gibi bir gün onu kaybetmekten delicesine korkuyordu. Giovanni'nin merdiveni çıkan kontrollü adımlarını duydu ve hemen ardından yatak odasının kapısı açıldı. İçeride gece lambaları kapalıydı bu yüzden sadece seslerini duyuyordu. Birkaç adım attı sonra kemerinin ve diğer kıyafetlerinin yere düşme sesini duyarak heyecanla titredi. Soyunma sesleri bedenini yoğun bir enerjiyle doldurmuştu. Giovanni soyunmayı bitirmiş olmalıydı çünkü yatağa yaklaştı ve örtüyü kaldırarak altına girdi. Elleri Jolene'in bedeninde gezinirken dokunuşları, sert ama baştan çıkarıcıydı.

Jolene inlememek için dudaklarını ısırduğunda kulağına fısıldadı. "Dudaklarından başlayıp, bacaklarının arasına kadar inen öpücükler konduracağım."

Jolene bu sefer inlemesini bastıramadı. Titreyen sesiyle, "Lütfen," derken ona doğru döndü.

Giovanni bunu bekliyormuş gibi dudaklarını öperken Jolene onun ağızındaki alkol tadıyla sarhoş oldu. Ellerini onun bedeninde gezdirerek vereceği tepkileri seyretti. Dudakları yavaşça boynuna ve göğüslerine kaydığında Jolene onun saçlarına dokunmadan duramadı. Her iki göğsüne de yeterince ilgi gösterdikten sonra ilgisi çok daha ıslak bir noktaya kaydı. Bacaklarının arasına... Giovanni bunu yapmayı çok seviyordu ve her fırsatta yapıyordu. Jolene ise hiç şikayetçi değildi. Dilinin dokunuşu, çıkardığı sesler, mırıldandığı kelimeler onu baştan çıkaran tatlı günahlardı. Jolene orgazmın etkisiyle kasılırken Giovanni bacaklarının arasından çıkarak kendini yukarı çekti ama bedeni hâlâ Jolene'in bedeninin üzerindeydi. Jolene'in elini tutarak dudaklarına götürüp öptü. Jolene parmağına geçen bir halkanın varlığıyla ürperdi. Elini kaldırarak karanlıkta parmağında ne olduğunu görmeye çalıştı. Büyük bir taş göz çıkarırcasına parlıyordu.

Giovanni emreder bir tonda, "Mi sposi," dedi.

Kaşlarını çatarak, "Ne?" diye mırıldandı. Söylediğini anlamıştı ama doğru anlayamadığını düşünüyordu.

"Evlen benimle, Jolene."

Bir kez daha yüzüğe baktı. Taş o kadar büyüktü ki parmağının yarısını kaplıyordu. Ağırlığını hissettiriyordu, ağırlığını her anlamda hissettiriyordu. Titreyen sesiyle, "Yapa-mayız," diye fısıldadı.

Giovanni meydan okurcasına, "Kim demiş?" diye sordu.

“Ben bir Amerikalıyım. Bu yasanıza aykırı, sen söylemiştin. Bunun için başın belaya girebilir.”

Gözlerinin içine bakarak, “Hiçbir kural ya da yasa umurumda değil,” dedi. “Ben kötü bir adamım ve kötü adamlar böyle yapar.”

Kendi kendine güldü ama bu şaka Jolene’i güldürmedi. Gözleri hâlâ elindeki kocaman taşın üzerindeydi. “Benimle evlenmek istediğin için zarar görmeni istemiyorum.” Yüzüğü parmağından çıkarırken kalbi acıdı ama yine de yaptı. Ağır taşı Giovanni’ye uzatırken, “Seninle evlenemem,” diye fısıldadı.

Giovanni yüzüğü almaya yeltenmedi. “O yüzüğü tak veya takma mio angelo. Önümüzdeki hafta evleniyoruz.”

Jolene şaşkınlıkla, “Ne!” diye ciyakladı.

Giovanni üzerinden kalkarak yanına oturdu. Jolene yüzüne bakmak için doğrulurken bedenini çarşafa sardı, yüzük hâlâ elinde duruyordu.

“Her şeyi ayarladım. Önümüzdeki hafta İtalyan Mahallesi’ndeki kilisede evleniyoruz. Bahçede dostlarımızın katıldığı bir kutlama yaparız. Balayında İtalya’ya gitmek ister misin?”

Jolene öfkelenmişti. Kaşlarını çatıp sesini yükselterek, “Ve bana şimdi mi teklif ediyorsun?” diye sordu.

Giovanni ona baktığında yüzünde bir ifade yoktu. “Sana teklif etmiyorum, Jolene. Evleniyoruz.”

Yüzüğü yatakta bırakırken öfkeyle soluyordu. Sabahlığını alarak sıkıca sarındı. “Bu kadar para harcamana gerek yoktu. Bir yüzük almana ve benimle sevişmene... Saçımdan tutup kiliseye sürükleyebilir, evet demem için kafama bir silah dayayabilirdin.” Giovanni’nin cevap vermesini beklemeden balkon kapısını açıp dışarı çıktı ve kapıyı ardından sertçe kapattı.

Bir anda dünyanın en romantik, en anlayışlı ve en sevgi dolu erkeğiymiş gibi nasıl bu kadar kötü kalpli, soğuk bir canavara dönüşebiliyordu? Sonbahar geliyordu, hava ormanda daha serindi. Saten sabahlık Jolene’i sıcak tutamayacak kadar inceydi ama çıplak olmasından iyiydi. Kollarını bağlayarak serin havadan derin bir nefes çekti. Titreyen ellerini ve bedenini kontrol altına almaya çalışıyordu. Âşık olduğu adamdan evlilik teklifi almıştı. Dünyanın en mutlu kadını olması gerekmez miydi? Fakat öyle hissetmiyordu. Korku ve endişe içindeydi, sevdiği adamı tanıyamadığını da düşünüyordu. Artık hiçbir kararı kendisi veremeyeceğinden korkuyordu. Giovanni bir karar verecek ve Jolene ona uyacaktı... Ömrünü korkarak yaşamaya, lüks içinde yalnız bir hayata, her sözü kanun olan bir adama adayabilir miydi? Sadece kalbi onun yanındayken daha hızlı çarptığı için, dokunuşlarını kıvrınarak beklediği için, her konuştuğunda öpmek istediği için, görmediği her an özlediği için... Sertçe yutkunduydu, gözlerinden akan yaşların farkına vararak elleriyle yüzünü kuruladı ve o anda Giovanni’nin tam arkasında olduğunu hissetti. Kaç dakikadır öylece durduğunu ya da onun ne zaman geldiğini bilmiyordu. Sıcak nefesini, baş döndürücü erkeksi kokusunu hissedeceği kadar yakındaydı.

"Eğer evlenmezsek seni koruyamam." Jolene ona bakmadı hâlâ tam karşısındaki ayı ve yıldızları seyrediyordu. "Bazı sıkıntılar çıktı. Öngöremediğim şeyler... Geçtiğimiz hafta sevkiyat sırasında üç adamım öldü, ben de oradaydım. Bir tehdit mesajı aldım. Biri canımı yakmak istiyor ve nasıl yakacağını da biliyor. Öylece çekip herkesi vurmaya devam edersem Padrino peşime düşer. Padrino'nun ölüm emrimi vermesi demek, bütün örgüt üyelerinin ya da örgüte üye olmak isteyen herkesin beni öldürmek için hareket geçmesi demek olur. Bunları anlayamıyor olabilirsin, Jolene ama seni koruyacağıma söz verdim. Senin için savaşmalıyım ve bunu yapmamın tek yolu benim karım olman."

Jolene yavaşça ona dönerken Giovanni derin bir soluk verdi, omuzları rahatlamayla gevşedi. "Özür dilerim. Amacım seni kırmak değildi. Ben... Mutlu olursun diye düşündüm." Kendi kendine gülerken elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayatını bir canavara adamayı mı istemiyorsun?"

Ellerini, adamın göğsüne koyarak başını kaldırdı ve bakışları onun çelik bakışlarıyla buluştu. "Mutlu oldum," derken sesi titredi. "Normal bir hayatta seninle evlenirdim, Giovanni." Jolene derin bir nefes aldı. "Ama benimle evlenmek senin hayatını riske atacak ve başını belaya sokacaksa bunu istemiyorum."

Giovanni kollarını ona sararak bedenini bedenine yasladı. Jolene onun sıcaklığıyla sarmalanırken, gözlerini kapatıp sıcak yaşlarıyla gömleğini ıslattı. "Tesoro, non piangere." Jolene onun rahatlatan sesini duyduğunda hıçkırdı. "Bana bir şey olmayacak. Eğer seni korumama izin verirsen bana bir şey olmayacak."

Giovanni çenesini tutup kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıyla buluşturdu. Jolene'in gözyaşlarıyla ıslanan dudaklarını öperken inlediğini duydu. "Mi sposi. Beni dünyanın en mutlu adamı yap." Bir kez daha dudaklarını öptüğünde bu sefer inleyen Jolene oldu.

"Yani sadece beni korumak için evlenmek istemiyorsun? Bunu gerçekten istiyorsun?"

Jolene gözlerini, Giovanni'nin gözlerine dikmişti. Bunu duymaya ihtiyacı varmış gibi ona bakıyordu. Onu istemesini istiyordu. Sevdiği için, âşık olduğu için... Giovanni kaşlarını çatarak, "Başımdan beri seni istiyorum," dedi. "Bencil bir adam olduğum için her bahaneyi seni kendime ait kılmak için kullanırım, kullandım ve kullanacağım. Seninle evlenmeliyim, her şeyden önce bunu istiyorum."

"Önümüzdeki hafta o kilisede olacağım." Giovanni'nin yüzüne boş boş baktığını fark edince, "Yüzüğü takacağım," dedi. "Seninle evleneceğim, Giovanni."

Giovanni ona bir kez daha sarıldı, bu seferki ihtiyaçtı. Mutluluktan ve heyecandan... Dudakları alnına dokunduğunda Jolene derin bir nefes aldı. Her seferinde bunu yapıyordu, tanıştıkları günden beri onu alnından öpüyordu. Jolene'in gülümsediğini fark ettiğinde yüzünü elleri arasına aldı.

“Alnından öpmek korumak demektir. Seni seviyorum ve incinmeni istemiyorum demektir. Seninle, sana zarar vermeye çalışan her şey arasına gireceğim demektir.”

Bu itiraf karşısında Jolene’in nefesi kesildi. “Gio,” derken sesi titredi ve adı bir ihtiyaçla dudaklarından döküldü.

Giovanni tam önünde diz çöktü. Elleri önce belinde ve bacaklarında gezindi daha sonra elleriyle buluştu. Cebinden çıkardığı yüzüğü, Jolene’in parmağına takarken, “Per sempre,” diye mırıldandı. “Jolene, benimle evlenip kalan ömrümün her dakikasında kalbimi aşkınla, yatağımı sıcaklığıyla, evimi neşenle, beni seninle kutsar mısın? Karım olur musun?”

Jolene mutluluktan döktüğü yaşların arasından, “Evet,” diye mırıldandı. Yüzük bir kez daha parmağındaydı. Yıldız, ay ve bahçe ışıkları sayesinde onu daha net görüyordu. Kocaman, mavi, badem şeklinde bir taşı. Çevresinde başka minik parlak taşlar da vardı. Onların pırlanta olduğunu tahmin ediyordu.

Elini mavi taşın üstünde gezdirdiğinde Giovanni, “Safir,” diye fısıldadı. “Erdem, saygı ve kutsallığı sembolize eder.” Ayağa kalkarken hâlâ elini tutuyordu, onu kendine çekti. “Bir adam bir kadına safir verdiğinde ona sadakatini de verir.”

“Sadakatini istiyorum. Güvenini, samimiyetini, kalbini ve aşkını da öyle.” Giovanni gülümserken Jolene de karşılık verdi. “Seni de istiyorum,” dediğinde gözlerindeki ateşi gördü. Jolene, Giovanni’yi ne kadar çok istiyorsa Giovanni hep daha fazla istiyordu.

Giovanni bir şey söylemeden sabahlığın kuşağını çözdü ve saten sabahlığı omuzlarından sıyrıp balkonun zeminine beyaz bir bulut gibi düşmesine izin verdi. Jolene çırlıçıplak kalmıştı, serin hava tenini diken diken yapmış, meme başları büzüşmüştü. Giovanni meme başlarından birini parmaklarıyla kavrayarak çekti.

“Üşüyor musun, mio angelo?”

Jolene başını iki yana salladı. “O kadar değil.”

“Güzel... Bir süre burada olacağız.” Gömleğini ve pantolonunu yırtarcasına çıkardığında çıplak kaldı. Jolene’in nefesi kesilmişti. Onun kollarına gelmesini beklerken Jolene’i kollarından tutarak arkasını döndürdü. “Tutun,” dediğinde tırabzanlara tutundu.

Ayaklarıyla ayaklarını açmasını sağladı ve bir bacağına balkon demirine dayayarak onu hafifçe havalandırdı. Balkon demirleri tehlikeli bir şekilde karnının altına geliyordu. “Doğruca karşıya bak. Aya ve yıldızlara... Seninle böyle sevişeceğim.”

Parmakları kadınlığını keşfe çıktı. Jolene ise olacaktakların beklentisiyle ısındı. Giovanni doğru noktaları okşadığında ıslanması saniyeler sürdü. “Benim için ıslanmana bayılıyorum. Ağzımı tam buraya dayayıp içmek isterdim ama içinde olmalıyım.” Erkekliğini girişine yaslarırken Jolene tırabzana daha sıkı

tutundu. Giovanni kulağına doğru eğildi. "Korkma, tesoro. Düşmene izin vermem." Sesinde bariz bir tehlike vardı ama kulağa kışkırtıcı geliyordu.

Titreyen dudaklarının arasından zorlukla, "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım var. Bu düşerken beni yakalayacağına güveniyorum demek."

Giovanni yavaşça içine girdiğinde Jolene geceye karşı inledi. Belini kavramış onu sımsıkı tutuyordu, içinde gidip gelirken hareketleri sert ve derindi. Jolene dudaklarını ısırp onun adını mırıldandı. "Bu evdeki herkes adımı haykırdığını duyana kadar seninle sevişeceğim, Jolene. Tam burada."

Jolene sertçe yutkundu ama Giovanni'nin yaptığı bir hareketle tekrar inledi. Bir kolu sıkıca beline sarılıyken diğer eliyle bacaklarının arasına ulaştı ve parmakları hassas noktasını buldu. "Burası nasıl da şişmiş, mio angelo..." Dairesel bir şekilde onu ovalarken kasığı, kalçasına çarpıyordu. "Neye ihtiyacın var? Dimmelo!"

"Sana ihtiyacım var." İnlerken, "Gio, lütfen," diye haykırdı. Dudaklarını boynuna dayadı, kanını içmek isteyen bir vampir gibi o noktayı emdi ve öptü. Jolene onun kolları arasında bir kukla gibi sallanıyordu. Giovanni sıcaklığını içine boşaltırken, "Çok yakında Tanrı'nın şahitliğinde bana ait olacaksın, Jolene," diye fısıldadı. "İşte o zaman seni benden kimse alamaz."

Bu kadar kısa zamanda bir evlilik planlamak delilikti. Malikâneden destek gelmişti ve herkes nikâh için hazırlanıyordu. Jolene üç gün içinde üç defa gelinlik provası yapmıştı. Diğer yandan dekorasyon, yeminler, yemek menüsü gibi düğünün diğer ayrıntılarını da ayarlamaya çalışıyordu. Giovanni herkesin duyacağı kadar büyük ama baş ağrıtmayacak kadar sade bir tören istiyordu. 'O nasıl olacaksa!'

Nikâha bir gün kalmıştı ve Jolene tüm bu hazırlıklardan bunalmıştı. Ormanda yürüyüş yapmaya karar verdiğinde hava henüz kararmamıştı. Nehir kenarına kadar inip, orman yolu boyunca yürümek ve sonra eve dönmek kulağa güzel geliyordu, en azından Giulia'nın hiç durmadan sorduğu sorulardan da kaçmış olacaktı. Nikâh ya da düğün yemeğinde masaları hangi çiçeğin süsleyeceğinden, Giovanni'nin yakasında hangi çiçeğin olacağına, örtü renginden yemek takımlarına kadar her şeye karar vermeye çalışmak başını ağrıtıyordu. Günlerdir uykusuzdu, bedeni bir gram uyku için kıvranıyordu ama evde kalırsa asla uyuyamayacağını da biliyordu. Kafa dağıtmak için güzel bir akşamüstüydü.

Nehir kenarına ulaşınca derin bir nefes aldı. Evden bakınca bu nokta çok daha yakın görünüyordu ama yürümek uzun sürüyordu. Ayakkabılarını çıkarıp kenara koydu ve çıplak ayaklarını soğuk suya soktu. Ufukta batmak üzere olan güneşi görebiliyordu, dönüş yolunda acele etmesi gerekcekti ama kendine ufak bir saniye daha nefes almak için izin verdi. Geri dönmek için arkasını döndüğünde nehir kenarında onu bekleyen silüeti

gördü. Onu ilk gördüğü günkü gibi bir ağacın kenarında duruyordu. Üzerinde ciddi bir takım elbise ile şapka vardı, o genç adamın yerini yavaş yavaş bir mafya babası alıyordu. Jolene onun Giovanni'nin daha genç bir versiyonu olduğunu düşündü.

Suları elbisesine sıçratarak nehirden çıkarken, "Sergio!" diye haykırdı. "Burada ne işin var?"

Sergio ciddi bir ifadeyle ona bakarken şapkasını yüzünü açığa çıkaracak şekilde geri itti. "Seni görmeliydim." Kendi kendine gülerken, "Bu saçmalıktan önce," dedi. Jolene o saçmalığın nikâhı olduğunu anlamıştı. Jolene ayakkabılarını giymeden ona doğru yürüyüp önünde dikildi. Bu şekilde karşısında küçük ve savunmasız kalmıştı. Yine de Sergio'da en başından beri onu korkutan ya da ürküten bir his hiç uyanmamıştı.

"Burada olmamalısın."

Sergio uzanıp Jolene'in elini kavradı ve onu kendine çekerek bilek içine küçük bir öpücük kondurdu. "Aksine mio amore, tam da burada olmalıyım. Senin için geç bile kaldım."

Jolene kaşlarını çatarak, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Artık Brooklyn Bölgesi'nin lideriyim. Özgür ve bekâr bir adamım. Seni seven bir adam... Bunu yapmak zorunda değilsin. Benimle gel Jo, seni korurum. Seni son nefesime kadar korurum. Onunla evlenme."

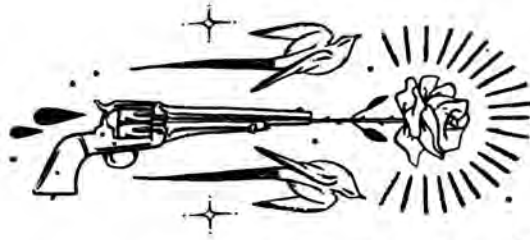
Jolene ellerini ondan çekti ama uzaklaşmadı. Onun için de bu durumun kolay olmadığını biliyordu. Hâlâ ona karşı duyguları vardı fakat Jolene başkasına âşık olmuştu. Hem de Sergio'nun güvendiği, ailesinden saydığı belki de baba olarak gördüğü birine... Kulağa son derece çirkin geliyordu ama bu engel olabileceği bir şey değildi. Tanrı her şeyin böyle olmasını istemişti. Yaşanan bunca acı, kıyam, kan ve gözyaşı... Hepsinin bir nedeni vardı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Onunla beni koruyacağı için, korunmaya ihtiyacım olduğu için, yalnız olduğum için ya da birine muhtaç olduğum için evlenmiyorum." Onun kalbini daha fazla kırmak, canını daha fazla yakmak istemiyordu çünkü nasıl hissettirdiğini biliyordu. "Sana her şeyi unutamam diyemem, Sergio. Unutamayız, ikimizde. Her şeye rağmen seni tanıdığım için mutluyum ama onunla evlenmek istiyorum, istediğim o."

"Onu seviyor olamazsın," derken sesi üzgündü. Bir kez daha Jolene'in elini tuttu. "Sen... Çok gençsin. Neye bulaştığını fark etmeyecek kadar genç... Şimdi sana çekici geliyor olabilir ama Jo, bu rüyadan uyanıp bir kâbusun içinde olduğunu fark edeceksin. Ne kadar kötü bir dünyada olduğunu... Bu dünyanın hâkimi de o."

Jolene, "Onu seviyorum," diye fısıldarken elini çekmeye çalıştı ama yapamadı. Sergio buraya her neden geldiyse onu yapmaya kararlıydı.

"Eğer şimdi benimle gelmezsen, ona karşı savaş açarım."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Nazikçe sev beni, uzunca sev beni. Beni kalbine al. Çünkü ait olduğum yer burası. Ve asla oradan ayrılmayacağım.

ELVIS PRESLEY – LOVE ME TENDER

Giovanni masasında otururken gözü saate takıldı. Yarın bu saatlerde Jolene karısı olacaktı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken masanın üzerinde duran davetiye aldı. Ağır bir kağıttı, üzerinde kendi el yazısıyla yazdığı davet çağrısı vardı. Sadece çok özel ailelere gönderilmişti. Özel ve tehlikeli ailelere... Dostlara ve düşmanlara... Herkesin bilmesini istiyordu, Jolene onun karısı olacaktı ve onu korumak için herkesle savaşırdı. Yerinden kalkarak askıdan ceketini ve şapkasını aldı. Bir an önce Jolene'in yanına gitmek istiyordu. Tam dışarı çıkmak üzereyken telefonunun uğursuz sesi onu durdurdu. Viggo önce davranarak telefonu cevapladı ve bakışları Giovanni ile buluştu. Dudaklarını oynatarak, "Padrino," dedi.

Giovanni derin bir soluk verip telefonu Viggo'nun elinden aldı. Padrino gereksiz laf kalabalığından kaçarak doğruca konuya girdi. "Davetiye yeni aldım, Kont."

Sesindeki tona bakarak Giovanni, onun bundan pek hoşlanmadığını söyleyebilirdi. "Bir kez daha Omerta'nın kurallarını çiğniyorsun. Bir İtalyan lider, bir Amerikalıyla evleniyor, olacak şey değil. Babanın kemikleri sızlıyordur."

Giovanni dişlerini birbirine bastırdı. Şimdi muhteşem bir şekilde acımasız olan babasını düşünmek istemiyordu. "Sana ne olursa olsun ailemi koruyacağımı söyledim."

Güçlü bir öksürük konuşmalarını böldü, adam kendine geldiğinde, "Seninle aramızı bozmak istemiyorum," dedi. Giovanni yine o sesi duyuyordu, madeni para masaya vuruyor tık tık ses çıkarıyordu. Bu onun bir kararın eşiğinde olduğunu gösteriyordu.

Giovanni hamle yapması gerektiğini biliyordu, tam şu anda. "İtalyan kanını bozmamak için yabancılarla evlenmiyoruz, Padrino. Soyumuzu korumak için... Benim soyum hakkında endişelenmene gerek yok."

Padrino kendi kendine konuşur gibi, "Kısırsın, evet," diye mırıldandı. "Bunu biliyorum."

"Bir çocuk olmayacak. Varisim Sergio Russo. Öz babasının ona tanımadığı hakkı ben tanıyacağım," derken sözlerinin altındaki tehdidi vurgulamaktan çekinmedi.

Alberto Servillo uzun saniyeler sessiz kaldı. "Bunu neden yaptığını anlayabiliyorum, Kont. Kadını korumak istiyorsun. Fakat onu sonsuza dek koruman mümkün değil, bu dünyada olmaz."

"Kadınları ve çocukları davamızın dışında bıraktığımızı sanıyordum?"

"Doğru. Yanlış duvara işeyip kimseyi kızdırmadığın sürece. Ve Kont sen insanları çok kızdırıyorsun, özellikle de beni." Hafifçe öksürdükten sonra Giovanni'nin konuşmasına izin vermeden sözlerini sürdürdü. "İyi niyetimin bir göstergesi olarak bu evliliğe karşı çıkmayacağım ama onaylamayacağım da. Liderlerim arasında bir savaş çıkması durumunda başı ezilecek ilk yılan sen olacaksın, Cardinale... Sakın bana bir oyun oynamaya kalkma. Kadını elinden alıp seni sefil edebilirim. Ya da seni ortadan kaldırıp kadını ve Sergio'yu sefalet mahkûm ederim. İkisi de senin elinde."

Giovanni dişlerini birbirine bastırdı. Bunu yapacağını biliyordu. Alberto Servillo acımasız bir adamdı, kendi oğlunu bile hiç düşünmeden acı içinde kıvrandırırdı. Giovanni bu yüzden Sergio'yu uzun yıllar saklamıştı. Fakat şimdi işler kızışıyordu, bu savaşta elindeki tüm silahları kullanacaktı. Tek istediği hayatta kalmaktı... Sevdığı kadınla...

"Savaş istemiyorum, Padrino. Biri kuyruğuma basmadığı sürece kimseyi sokmayacağım."

Giovanni, Jolene'in yanına dönerken gergin ve endişeliydi. Bunun sebebi Padrino ile yaptığı can sıkıcı konuşma olmalıydı. Biri boğazını sıkıyor ve nefes almasını engelliyordu. Padrino açık açık Jolene'i tehdit etmişti. Yaptığı en ufak hatada bunun bedelini ona ödetecekti. Kravatını gevşetip çıkardı, yakasından bir düğmeyi açtı.

Viggo, "İyi misiniz, efendim?" diye sordu.

Giovanni ormanda yükselen ağaçları seyrederken kolu çevirerek pencereyi açtı. "İyiyim, Viggo. İyiyim. Sadece bundan sonra çok daha dikkatli olmak zorundayız. Yarından itibaren Jolene herkesin gözdesi aynı zamanda herkesin hedefi olacak."

Viggo yoldan gözlerini ayırmadan, "Ona bir silah vermek lazım, eminim kendini koruyabilir," dedi.

Giovanni istemsizce gülümsedi. Eli Jolene'in onu vurduğu noktaya gitti. "Tetiği her zaman onun için ben çekeceğim," derken ciddiye. "Sergio'dan bir haber var mı?"

"Brooklyn'in başına geçti. Bölgede hâkimiyet sağlaması zor olacak. Çok paraya ve kurşuna ihtiyacı var. İnsanların ondan korkması lazım ve Sergio..."

Giovanni gülerek başını salladı. "Parlak ayakkabıları ile dans edip, şakalar yaparken ondan korkmak zor." Parmakları çenesinde yeni çıkmaya başlayan sakallarda gezinirken, "Para işini halledeceğim," dedi. "Gerekirse polis teş-

kilatına da rüşvet veririz ama sonrasını o yapmalı. Eğer gerçek bir lider olmak istiyorsa acımasız olmayı öğrenmeli.”

Giovanni sonsuza kadar yaşamayacaktı. Hiçbir mafya babası yaşlanıp ölmezdi. Huzurlu bir ölümü olmayacaktı. Bu yüzden her şeyi hazırlaması gerekiyordu. Sergio pişmeliydi, kendini ve ailesini korumayı öğrenmeliydi. Biliyordu ki bu dünyada her güzelliği yaşayıp, öleceği gün gelip çatığında arkasında bıraktığı güzelliğe birinin sahip çıkması gerekecekti. Ona ne kadar acı verse de bu kişi Sergio'dan başkası olamazdı.

Demir kapıdan girdiklerinde bütün ışıkların yandığını fark ederek kaşlarını çatı. Kutlama için hazırlıklar sürüyor olmalıydı, bahçe ışıklarının yanması normal olsa da malikânenin de her bir penceresinde ışık parlıyordu. Bir sorun vardı, Giovanni bunu anında hissetti.

“Dur, Viggo.”

Viggo arabayı durdurdu ve Giovanni inerek hızlıca avluya ulaştı. Giulia merdivenlerde oturmuş ağlıyordu, Stefano ise bir grup adama bağıırıyordu. “Neler oluyor?” Etrafına bakınırken, “Jolene, nerede?” diye sordu.

Stefano hemen yanına geldi. “Bir saat önce yürüyüş yapmak için çıkmış. Hâlâ dönmedi. Adamları ormana onu aramaları için gönderiyordum, efendim.”

Giovanni içindeki huzursuzluğun kaynağını bulmuştu. Yumruğunu sıkı. Ormanda kaybolmuş olabilirdi ya da kaçmış olabilirdi... Günlerdir durgundu. Belki de onu evlenecek kadar sevmediğine karar vermişti. Belki de gerçek yüzünü görmeye başlamıştı. Melekler, şeytanlarla evlenmezlerdi. Uzakta adamlarından biri onlara doğru koşarken Giovanni’yi düşüncelerinden sıyırdı.

“Ormana giren tekerlek izleri bulduk.”

Giovanni bir küfür savururken silahına sarıldı.

Jolene o arabaya binmişti.

Sergio arabanın bütün ışıklarını kapatmış, bir hayalet gibi ana yol üzerinde ilerlerken sessizce oturuyordu. Başka çaresi yoktu. Sergio’yla konuşmaya çalışırken adamların seslerini duymuştu. Bir sürü silahlı ve tek görevi onu korumak olan adamların... Eğer orada Sergio ile olduğunu görselerdi Sergio’nun geri adım atmayacağını biliyordu. Adamlar da geri adım atmayacaktı. Bu işin sonunda Sergio zarar görebilirdi ve bunu istemiyordu. O değerliydi, onu sevmişti ve Giovanni de onu seviyordu. İki adamı birbirine düşürmeyi asla istememişti fakat bir seçim yapmak zorunda kalmıştı ve seçimlerin sonuçları olurdu.

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Güvenli bir yere.”

Oturduğu yerde ona doğru döndü. “Giovanni’den kaçmak istemiyorum, Sergio. Onun yanında mutlu, huzurlu ve güvendedeyim.”

Sergio gülerek camı biraz açtı ve bir sigara yakıp dudaklarına götürdü. Bir yandan karanlığın içinde arabayı sürmeye devam ediyordu. Jolene yolu bile görmüyordu, Sergio'nun gördüğünü ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Bizi bulunca ne olacak peki? Sonunda bulacak, bunu biliyorsun, onu benden iyi tanıyorsun."

"Atladığın bir şey var, Jo. Beni o eğitti. Bizi bulamayacak."

Jolene kollarını göğsünde bağlayarak arkasına yaslandı, sakın kalmaya çalışıyordu ama pek sakın olduğu da söylenemezdi. "Peki, planın ne? Beni kaçırıyorsun, düğünümünden bir gün önce... Seni yetiştiren adamı arkamızda bırakacağız ve bizi bulmamasını umacağız. Hayatımız boyunca saklanacağız, şayet ben seni tekrar seversem mutlu bir yuvamız mı olacak?" Jolene derin bir nefes alırken, "Mantıksız davranıyorsun, Sergio," dedi. "Mantıksız ve fevri davranıyorsun. Öylece öfkeyle hareket edemezsin."

"Anlamıyorsun, Jo!" diye bağırdı. "Bunun sadece siktiğimin aşkıyla bir ilgisi yok." Durdu ve sakinleşmek için sigarasından bir nefes daha aldı. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Bu sadece sevgiyle, aşkla, çiçekler ve güllerle ilgili olsaydı seni bırakırdım. Yemin ediyorum, bırakırdım."

"Giovanni beni seviyor," diye mırıldandı.

Sergio dalga geçercesine güldü. "Senin için deliriyor." Kısa bir an dönüp Jolene'e baktı. "Gerçekten deliriyor. Aklını kaçırdı, kontrolünü kaybetti. Bir liderin asla yapmaması gereken şeyi yaptı. Zayıflığını herkesin öğrenmesini sağladı, herkes senin Kont'un zayıflığı olduğunu biliyor ve yarın o nikâhta buna bir kez daha şahit olacaklar. Onu parçalamak isteyen tüm liderlerin gözü önünde sana hep baktığı gibi bakacak ve bom." Ellerini bir patlama sahnesini tarif eder gibi havaya kaldırdı. "Padrino kim biliyor musun?"

Jolene sessiz kalınca anlatmaya başladı. "Padrino yani Baba... Mafya oluştuğundan beri diğer ailelere rüştünü ispat ederek başa geçen kişidir. En güçlü, en acımasız kişi. Bütün mafya liderleri ona bağlıdır ve ondan korkarlar. Çünkü Padrino herkese sahiptir. Bu makam yüz yıldır aynı aileye ait. Yüz yıl Jo, dört kuşaktır aynı ailede... Ne kadar güçlü olduklarını anlayabiliyor musun? Böyle bir dünyada yüz yıldır ayakta duruyorlar."

Jolene sertçe yutkundu. "Giovanni'nin sadece Manhattan Bölgesi'ni idare etmesi gerekiyordu. Görevi buydu. Kaçak içki, tütün, silah, uyuşturucu işlerini halledecek, gerekli yerlere rüşvet verecek ve insanları korkutup Padrino'ya sadık kalacaktı."

Jolene, "Fakat öyle yapmadı," diye mırıldandı.

Sergio başını salladı. "Uyuşturucu işi çok para getiriyor, bütün liderler bu işe girdi ama Kont reddetti. Böylece pek çok ailenin düşmanı

oldu. Ona düşman olan aileleri tehdit olarak gördüğü için saldırdı. Bütün New York Jo, hepsi onun elinde. Üç aileyi haritadan öylece sildi ve Padrino onu sadece uyardı. Peşine benim eski kayınpederimi taktı. Kont'u ortadan kaldıracak, beni Manhattan Bölgesi'ne geçirip bir kukla yapacaktı. Böylece her şey Padrino'nun istediği gibi olacaktı."

Pencereyi biraz açarak dışarıdan gelen serin havayı soludu. Jolene'in nefesi kesiliyordu. Giovanni sandığından daha büyük bir tehlike altındaydı. "Kont durmadı, savaşmaya devam etti. Eski kayınpederime tuzak kurup öldürdü ve Brooklyn Bölgesi'ni de ele geçirdi. Uyuşturucu ticareti için etkili bir bölgeydi. New Orleans gösterisi bardağı taşıran son damla oldu. Padrino açık açık peşinde. Brooklyn'in başına ben geçtim ama Padrino hâlâ memnun değil. Kont'un onu düşürmek için plan yaptığından emin. Ona saldıracak ve bu olduğunda ortalıkta olmak istemezsin. O kadar kör olmuş ki seni tehlikeye attığını göremiyor."

Jolene telaşlıydı, öfkeliydi, korkuyordu. "Hemen arabayı durdur!" diye çığlık attığında Sergio sertçe frene bastı. Ona şaşkın bakışlarla bakarken, "Gidemeyiz!" dedi. "Görmüyor musun, asıl tehlikede olan kişi Giovanni!"

"Onu uyarmadığımı mı sanıyorsun? Ben o adama hayatımı borçluyum. Onu arkada bırakıp gitmenin kolay olduğunu mu sanıyorsun? Benim hayatımda tanıdığım tek baba figürü o adam. Evet, ondan nefret ediyorum, sevdiğim kadını benden çaldığı için onu öldürmek istiyorum ama aynı zamanda ona çok daha fazlasını borçlu olduğumu da biliyorum." Jolene'i sakinleştirmek istercesine elini tuttu, parmaklarını parmaklarına kenetledi ve onu kendine çevirdi. Yüzünü elleri arasına alıp alnına bir öpücük kondurduğunda Jolene gözlerini kapatıp Giovanni'nin söylediklerini düşündü, "Alnından öpmek korumak demektir. Seni seviyorum ve incinmeni istemiyorum demektir. Seninle, sana zarar vermeye çalışan her şey arasına gireceğim demektir." "Sana bir şey olmasına izin veremem," diye mırıldandı.

Sergio dikiz aynasına kısa bir bakış atarak bir küfür savurup arabayı çalıştırdı ve gaza yüklendi. Jolene panikle tutunurken aynadan arkaya baktı. Yolun diğer ucunda başka bir araba onlara doğru inanılmaz bir süratle geliyordu. Sergio hızlandıkça aralarındaki fark açılmak yerine kapanıyordu ve bu Jolene'in daha da korkmasına neden oluyordu.

"Bizi buldu," derken sakindi.

Jolene, "Kim?" diye sordu. Peşlerinden gelen kimdi? Giovanni'nin adamları mı yoksa başka biri mi?

"Kont."

"Durdur şu arabayı! Sergio hemen dur ve beni indir."

Jolene'i duymazdan gelmişti ama çok geçmeden keskin bir virajda Giovanni onlara yetişti. Arabayı o kadar süratle sürüyordu ki neredeyse onlara çarpacaktı. Jolene tiz bir çığlık attığında Sergio panikleyerek frene bastı.

Giovanni'nin tekerlekleri asfaltta sürtünüp kıvılcımlar çıkarırken tam önlerinde durdu.

İkisi de donmuştu. Giovanni arabadan hızla inerken arkasından kapıyı kapatmadı. Jolene elinde tuttuğu silahı görünce kendini arabadan dışarı attı. Onu durdurmak zorundaydı ama Jolene, Giovanni'ye ulaşana kadar o Sergio'nun kapısını açmış silahı başına dayamıştı.

"Benim kadını, Sergio. Çok büyük bir yanlış," derken fısıltısı tehlikeli bir şekilde gürültülüydü. Jolene arabanın etrafından dolaşarak onlara ulaştığında Giovanni silahının emniyetini kaldırdı. "Affedilemeyecek kadar büyük bir yanlış."

Jolene, Giovanni'nin kolunu tuttu ama ani bir hareket yapmaktan kaçındı. En ufak bir dikkat dağınıklığında Sergio'ya silahını çekmek için fırsat verebilirdi ya da Giovanni'nin tetiğe basmasına neden olabilirdi. İkisinin de yaşanmasını istemiyordu. "Giovanni, lütfen. Bunu yapma."

Giovanni ona bakmadan, "Onu seçmene izin veremem," dedi. Sesi mi daha korkutucuydu yoksa söylediği şey mi, emin olamıyordu.

Jolene ağlamaklı bir sesle, "Onu seçmedim!" diye haykırdı.

Sergio gülerken oturduğu yerden Giovanni'ye baktı. Gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu. İkisi de delirmişti. "Beni seçti. Benimle geldi, Kont. Onun kararlarına saygı duyacağımızı sanıyordum."

Jolene kaşlarını çatı. Aralarında bir pazarlık konusu olduğunu bilmiyordu ama şu an bunu yok saymak zorundaydı. Daha ciddi bir durum vardı. "Giovanni!" diye bağırdı. "Beni dinlemek zorundasın."

Giovanni ona doğru döndü, bakışları o âşık olduğu adama ait değildi. Sergio'yu gözünü kırpmadan öldürürdü, bunu kesinlikle yapardı. "Kendi isteğinle mi gittin? Seni kaçırdı mı?" derken Jolene'in gözlerinin içine bakıyordu. "İkisini de yapmadı."

"O hâlde onunla, burada ne işin var?"

Giovanni'nin dağılan dikkati Sergio'nun arabadan inerek silahını çekmesine zaman tanımıştı. Jolene derin bir nefes aldı. Şimdi iki adamı sakinleştirmesi gerekiyordu. İkisinden biri yaralanmadan ya da Tanrı korusun ölmeden önce Viggo'nun burada olmasını diliyordu. Viggo neredeydi? Uyurken bile kapısında bekleyen adam en ihtiyaç duyduğu zamanda yoktu.

"Kesin şunu! İkinizde!" diye bağırdı ama ikisi de onu duymuyordu.

"Onu koruyacağım Kont. Onu senden koruyacağım çünkü bunu sen yapamıyorsun."

Giovanni'nin bakışları karardı. Parmağı tetikte duruyordu, yumuşak bir dokunuş Sergio'yu öldürebilirdi. Sergio'nun silahının namlusu Giovanni'nin kalbini hedef almıştı. Konuşurken silahı titretiyordu ama Giovanni ürkütücü bir şekilde silahı bir milim oynatmadan tutuyordu.

"Jo'yu bir hedef hâline getiriyorsun ve yarın onunla evlenirsen bunu onaylayacaksın. Bütün o ailelerden onu koruman imkânsız, Padrino'dan onu koruman imkânsız... Alessia gibi onu da adaya kapatıp delirmesini mi bekleyeceksin?"

Tam o anda Tanrı dualarını duymuş gibi başka bir araba yanlarına yanaştı. Acı fren sesi hepsinin o yöne bakmasına neden olurken arabadan Viggo ve iki adam indi. Jolene sertçe yutkundu. Şimdi üç silah daha çekilmişti. Bütün namlular Sergio'yu gösteriyordu. Jolene'in fazla düşünecek zamanı yoktu, bu adamlara ne söylerse söylesin engel olamayacağını da biliyordu. Bu yüzden aklına gelen ilk şeyi yaparak Sergio'nun önüne atladı. Adamlar Giovanni'ye, Giovanni ona bakıyordu.

"Onu öldürmenize izin vermeyeceğim," dedi. "Bana zarar vermeden olmaz."

Giovanni öfkeyle sıktığı dişlerinin arasından, "Çekil, Jolene," diye hırladı.

"Olmaz, Giovanni. Mantıklı düşün, onu öldüremezsin."

"Benim olan şeylere elini sürmemeyi öğrenmeli."

Sergio araya girerek, "Nişanlını dinle, Jo. Aradan çekil," dedi. "Bu bir erkek meselesi."

"Kesin şunu! Ben bir eşya değilim. Beni aranızda çekiştiremezsiniz. Ben bir insanım! Duygularım var, öfkeleniyorum ve buna daha fazla tahammül etmek istemiyorum. Bu konuyu şimdi burada halledeceğiz yoksa ikinizin de alacağı koca bir hiç olur."

Giovanni adamlara bir bakış attı ve üç silah yavaşça indi. Jolene başını Giovanni'ye çevirdiğinde göz göze geldiler, dudakları arasından bir küfür mırıldanarak silahını indirdi ama hâlâ elinde tutuyordu. Tehditkâr bir tavırla Sergio'ya bakarken, "İçimdeki canavar sadece uyuyor, sakın öldüğünü düşünme, iyiliğim asla zayıflığımdan değil," dedi.

Sergio karşılık vermekte çekinmedi. "Senin içinde iyilik namına hiçbir şey yok. Jo'yu kandırabilirsin, beni değil." Giovanni'nin dudağı karanlıkta kıvrıldı. Tam cevap vermek üzereyken Jolene araya girdi, aralarındaki tartışmanın büyümesini istemiyordu. Giovanni bir kez daha silahına davranırsa o tetiği çekerdi. Bunu daha önce görmüştü...

Jolene arkasını dönmeden, "Sen de Sergio," dedi. "Silahını indir."

Sergio tabancasını indirdiğinde Jolene rahat bir nefes aldı ama bu huzuru kısa sürdü. Giovanni hafifçe öksürdü. "Ben seni dinledim ve silahımı indirdim, şimdi sıra sende Jolene. Viggo ile eve dön, beni bekle."

Jolene kaşlarını çatarak, "Ne? Hayır!" diye itiraz etti.

“Jolene... Eve dön.”

“Onu öldüreceksin!”

Giovanni bu sefer daha yüksek sesle ismini tekrarladı. Sergio koluna dokunduğunda hırladığını duydu ama silahı bir kez daha kaldırmadı. “Onu dinle, eve dön. Konuşmalıyız.”

“Hayır, bunu yapmak istemiyorum.”

Jolene ne kadar itiraz etse de Viggo ona yaklaştı. Giovanni onay verdiğinde kollarını tutarak hafifçe havaya kaldırdı. Kimse onun bağırışlarını, itirazlarını ve gözyaşlarını umursamadı. Giovanni ve Sergi-o’yu orada yalnız bıraktılar. Viggo karanlık yolda arabayı kullanırken Jolene burnunu çekti.

“Sence onu öldürecek mi?”

“Benim tanıdığım Kont böyle bir durumda onu öldürürdü.” Jolene’in dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldüğünde, “Fakat o artık tanıdığım Kont değil, Signora. Bekleyip görmemiz en iyisi,” dedi.

Bir saat...

İki saat...

Üç saat...

Güneş birazdan doğacaktı ama Giovanni’den ya da Sergio’dan hâlâ haber yoktu. Jolene üzerini bile değiştirmemişti, yatak odasının sert zemininde otururken elinde tuttuğu viski şişesinden büyük yudumlar alarak sakinleşmeye çalışıyordu. Yatak odasının kapısı yavaşça açıldığında Jolene yerinden kalkamayacak durumdaydı. İçki bütün kaslarını gevşetmiş, aklını uyuşturmuştu. Giovanni dikkatli adımlarla ona yaklaştı. Şapkasını ve ceketini çıkardı, cebinden bir puro çıkarıp yakarken Jolene’in tam önündeki yere oturdu.

Jolene içki şişesinden bir yudum daha alırken, “Onu öldürdün mü?” diye sordu. Sesi sakin ama buz gibi soğuktu. Eğer Sergio öldüyse, Giovanni onu öldürdüyse... Her şey bitmiş demektir. Jolene ondan kaçıp uzaklaşmanın bir yolunu bulmalıydı. Alessia’nın günlükte yazdıkları aklına üşüşüyordu. Onun sevdiği adamı hiç gözünü kırpmadan öldürmüştü. Aynı şeyi Sergio’ya da yapabilir miydi? Tanrım! Elbette yapardı.

Giovanni elinden içki şişesini alıp birkaç büyük yudum aldı. Şişeyi geri vermedi, anlaşılan düğün günlerinde sarhoş bir gelin istemiyordu. Ağlamaklı bir kahkaha atan Jolene deli bir gelin gibi görünüyor olmalıydı. “Onu öldürdün mü, diye sordum!” derken bağıırıyordu.

Giovanni purosunu tüttürdü, dumanı şafağın aydınlatmaya başladığı odada yukarı süzüldü. “Sana, bir erkeğin bir kadını sevdiğinde onun zayıf noktası hâline geldiğini söylemiştim,” diye mırıldandı. Jolene hiçbir şey anlamamıştı, boş boş onun yüzüne bakıyordu. Gi-

ovanni, "Onu öldürmedim," dediğinde rahatlayarak ağlamaya başladı. Yüzünü dizlerine gömerek hıçkırdı ve saniyeler içinde Giovanni yanına oturmuş, onu kucagina çekmiş, saçlarını okşuyordu.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Giovanni acıyla güldü. "Sevdiğin adamı öldürmediğim için bana teşekkür mü ediyorsun? Manevi oğlumu, varisimi, hayatta senden sonra değer verdiğim tek insanı..." Yüzünü elleri arasına alarak kendine bakmasını sağladı,

Jolene gözyaşlarının arasından onu zorlukla seçiyordu. "Onu sevmiyorum," dedi. Giovanni'nin ona inanmadığını fark ettiğinde burnunu çekip gözlerine baktı. "Onu sevmiyorum, Giovanni. O şekilde değil, seni sevdiğim şekilde değil." Ellerini omuzlarına koyarak konuşmaya başladı. "Onunla kaçmadım ya da beni kaçırmadı. Konuşurken adamlarının sesini duydum ve panikledim. Onunla gittim çünkü bana başının belada olduğunu söyledi. Bana Padrino'yu anlattı."

Giovanni dalga geçercesine gülerken, "Önemli bir şey değil," dedi.

"Önemli bir şey değil mi? Önemli değil mi, Giovanni? Hayatının tehlikede olması önemli değil mi?"

"Sana daha önce söyle-" Jolene onun sözünü kesti. "Bana daha önce söyledin, evet! Bir canavar olduğunu söyledin, bir katil olduğunu söyledin! Yaşlı ve huzurlu bir adam olarak ölemeyeceğini söyledin! Ama umursamaz, dikkatsiz, düşüncesiz ve tedbirsiz olacağını söylemedin. Yaşamak için gayret etmeyeceğini ve savaşmayacağını söylemedin. Benim için savaşmak zorundasın, Giovanni." Elini kalbinin olduğu yere götürdü, gömleğinin ardında atan kalp ritmi hızlıydı, vücudu sıcaktı. "Vicdanınla hareket etmek zorundasın ve aklını kullanmalısın, cesaretini değil."

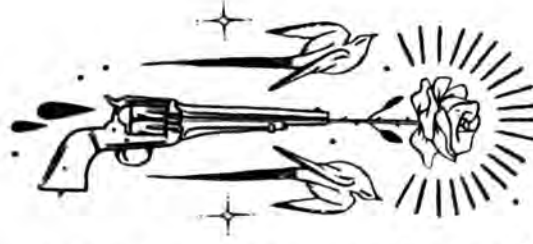
Giovanni eğilip onun alnını öptü ve dudaklarını orada tuttu. "Bir erkek bir kadını sevdiğinde onun zayıf noktası hâline gelir. Bir kadın bir adamı sevdiğinde, onun gücünü bulur." Elleri saçlarını okşadı, ona sanki bir meleğe bakar gibi bakıyordu. "Gücüm cesaretim değil," dedi. "Yanılıyorsun. Vicdanımda değil," derken gülüyordu. "Aklımı kullanıyorum, mio angelo. Güven bana olur mu? Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Jolene korkarak, "Peki ya sen?" diye sordu.

Dudaklarını tutkuyla öptü. Uzun, tutkulu ve arzulu bir öpücüktü. "Genç ve güzel eşimi bu kadar çabuk dul bırakmaya niyetim yok." Jolene yutkundu. "Şimdi hazırlan, birkaç saate mihrapta buluşuruz."

Giovanni odadan çıkarken, "Peki ya Sergio?" diye sordu. "O nerede? İyi mi?"

Fakat Giovanni cevap vermedi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Dünya ısıldıyor gibi görüldüğünde, Sanki sen çok fazla şarap içmişsin gibi. Aşk derler işte buna. Dans ediyorken sen yol boyunca, Bir bulut ayaklarının altında, Düşmüşsün demektir aşka.

DEAN MARTIN – THAT'S AMORE

Jolene hiç uyumadan, hâlâ sarhoş ve viski kokarken nikâhına hazırlanmak zorunda kalmıştı. Makyajını yapan kadın göz altı morluklarına onaylamaz bir şekilde bakarken birkaç kat daha kapatıcı sürdü. Gelinliğini giyip, makyajı ve saçını tamamladığında yatak odasındaki büyük aynanın karşısına geçti. Nikâh için dikilen saten gelinlik bütün bedenini sararak ayakkabılarının ucuna dökülüyordu. İsteddiği gibi sade ve beyazdı. Yakası köprücük kemiğine kadar kapalıydı, sırtında ise hoş bir dekoltesi vardı. Kabarık topuzunun altında takılı olan duvağı sırtına kadar inerek bu dekolteyi gizliyordu. Dirseklerine kadar çıkan saten eldivenler gelinlik ile aynı kumaştandı. Safir yüzüğü ve ona uygun bilekliği eldivenlerin üzerinde parılıyordu. Sivri burunlu, beyaz topuklu ayakkabılar kıyafetini tamamlıyordu. Kapatıcı dün gecenin izlerini başarılı bir şekilde silmişti. Göz makyajı gözlerini ortaya çıkarırken dudakları ve yanakları pembe tonlarında tutulup sadeleştirilmişti. Bakire bir gelin gibi görünüyordu. Saf ve masum...

Giulia hemen arkasından ona hayranlıkla bakarken, “Çok güzel görünüyorsun,” diye fısıldadı. Leylak rengi nedime elbisesinin içindeydi.

“Teşekkür ederim.”

Jolene gülümsemeye çalıştı ama hâlâ içinde bir şüphe vardı, onu kemiren ve korkutan bir şey...

Aşağıda onu bekleyen çiçeklerle süslenmiş beyaz bir araba vardı. Giovanni ile kilisede buluşması gerekiyordu. Bu yüzden ona daimî korumaları Stefano, Piero ve Giulia eşlik ediyordu. Uzun bir araba konvoyu ile malikâneneden ayrılırken siyah arabalar içindeki beyaz arabası bir peri masalı sahnesindeki gibiydi. Giulia arabada durmadan duvağını ya da eteğini düzeltirken Jolene elindeki çiçek buketine bakıyordu. Giovanni'nin planı neydi? Hayatı boyunca hep tehlikede mi olacaktı? Peki ya Jolene hep saklanmak zorunda mı kalacaktı? Onu bekleyen hayat bundan mı ibaretti? Korku ve endişe boğazına oturmuş bir lokma gibi oradaydı. Jolene nefes alırken bile zorlanıyordu.

Midesi düğümleniyor, soğuk soğuk ter döküyordu. Bütün o kötü adamlar orada olacaktı, Giovanni, Jolene'e aşkını ilan edip evlilik yeminlerini ederken orada duracak ve onun zayıflığını göreceklerdi. Giovanni için büyük bir tehdit oluşturunuyordu. Sergio haklıydı. Sergio, Sergio! Ona ne olduğunu bile bilmiyordu. Giovanni onu öldürmediğini söylemişti ama doğruyu mu söylüyordu?

Bu düğünden kaçıp gitmek için yüzlerce sebebi olsa da kalmak için bir sebebe tutunuyordu. Aşk... Öyle büyük bir aşktı ki tüm bu sebepleri silip atabilir, onu güvende oldukları yalanına inandırabilir, Giovanni elleri kanlı bir şekilde yatak odalarına girse sebebini umursamayabilirdi. Ve biliyordu ki asla kaçamazdı, asla saklanamazdı. Giovanni onu her zaman bulurdu.

Jolene düşüncelerin içinde boğulurken, araçlar İtalyan Mahallesi'ne girdi ve Giovanni'nin onu götürdüğü küçük kilisenin önünde durdu. Kilisenin girişine kırmızı bir halı serilmiş, her yer beyaz laleler ile süslenmişti. Kilisenin çevresinde konuşlanmış silahlı adamlar olmasa bunun sade ve sıradan bir nikâh töreni olduğunu söyleyebilirdi.

Arabanın kapısı açıldığında Viggo hemen önünde belirdi. Siyah bir smokin içindeydi, saçları ve sakalları yeni tıraş edilmişti. Bıyığının altından ona gülümserken arabadan inmesi için elini uzattı. "Mihraba benimle yürüyeceksiniz, Signora Jolene. Anlaşılan sizin babanız olacağım."

Jolene kıkırdadı. Böyle bir durumda onu güldürecek tek kişi Viggo'ydu. Jolene onun koluna girerken, "Babam olmak için genç olduğunu söyleyebilirim, Viggo."

Viggo boğuk bir kahkaha attı. "Kırk dört yaşındayım, Signora ama bunu iltifat olarak alacağım."

Jolene şaşırmıştı. "Kesinlikle babam olabilirmişsin."

Viggo çift kanatlı kilise kapısının önüne vardıklarında, "Kont bunu duymasın," dedi. "Aşık kalbi kırılabilir."

Kapı büyük bir gıcırtyla iki yana açıldığında Jolene içerideki ilahi parlak ışık karşısında gözlerini kırptırdı. Kırmızı halı mihraba kadar uzanan bir yolu işaretliyordu. Yüzlerce beyaz lale içeriyi süslüyor, güneş ışığı vitray pencerelerden içeri süzülerek hoş ışık huzmeleri yaratıyordu. Kilisenin tahta sıralarında oturan insanlara kısaca göz attı. Bir sürü takım elbiseli adam, bir sürü siyah takım elbiseli adam... Lanet olsun! Bir sürü siyah takım elbiseli ve silahlı adam... Jolene bakışlarını hızla çevirmeden önce çoğunun yanında eşleri ve aileleri olduğunu fark ederek rahatlardı. Böyle bir yerde olay çıkaramayacaklarını umuyordu. Derin bir nefes alarak tam karşısına bakmaya cesaret etti. Tören kıyafeti içindeki rahibin önünde dikilen adam nabzının yavaşlamasına neden oldu. Ayakları birbirine dolanıyordu ama Viggo bunun farkındaydı. O yüzden onu sıkıca tutuyordu. Düşmesine izin vermeyecekti.

Giovanni, siyah bir smokin içindeydi. Bedeni o ışıkların ve beyazlığın içinde korkutucu ama bir o kadar da hayranlık uyandırıcıydı. Her şeyi ku-

sursuzdu. Papyonu bir milim yamuk değildi, gömleği bembeyazdı. Saçları geriye taranmış tek bir tel bile farklı yöne hareket etmiyordu, tıraşlı suratı ciddiyetinden hiçbir şey götürmemişti. Yakasındaki ufak beyaz çiçekle bile ciddi ve korkutucu bir lider gibi görünmeyi başarıyordu. Uzun bacakları üzerinde yükselen bedeni dimdikti, başı yukarıdaydı ve ona bakıyordu. Ellerini önünde birleştirmişti, belli etmemeye çalışsa da heyecanlıydı. Ön sıraya ulaştılar fakat bir koltuk boştu ve bu boşluk Jolene'in içinde onu kemiren kurdu açığa çıkarıyordu. Sergio yoktu. Burada olmalıydı, Giovanni öyle olacağını söylemişti. Onun için ayrılmış o koltuk boştu. Gerçi eski sevgilisinin başka bir adamla evlendiğini görmek istemiyor da olabilirdi, bunun için onu suçlayamazdı ama içinde başka bir his vardı.

Jolene tam önünde durduğunda onu Viggo'dan almak için bir adım attı ve Viggo ellerini birleştirip gerileyerek, hemen arkalarında yerini aldı. Eli Giovanni'nin eliyle buluştuğunda olumsuz her şey bir anda zihninden silinmişti. Rahip konuşmasına başladığında ikisi de sessizdi. Jolene duvağının altına saklanmış olduğu için mutluydu ama birazdan herkesin karşısında bütün yüzü görünecek, ne kadar şaşkın ve korkmuş olduğunu fark edeceklerdi. Gözlerini yan tarafa doğru kaydırıp Giovanni'ye baktığında kanatları altında olduğunu hissetti. Ondan yayılan o güç Jolene'e kendini güvende hissettiriyordu. Giovanni korkusunu anlamış gibi tuttuğu elini hafifçe sıktı. Ben buradayım, demek istiyordu. Buradayım, yalnız değilsin.

Tam o anda kilisenin kapısı yine o dikkat dağıtıcı gıcırtyla açıldı. Güneş arkadan yoğun bir şekilde vururken kapıdaki silueti seçmek zordu ama Jolene onun kim olduğunu anlamıştı. Ağır ama kendinden emin adımlarla kırmızı halıda yürürken herkes ona baktı. Sergio'nun böyle bir etkisi vardı, ortamda her zaman dikkat çekerdi. Gözleri Jolene'in üzerinde gezindi ve Jolene hafifçe gülümsedi. Onu duvağın ardından görmediğini biliyordu ama sanki hissetmiş gibi Sergio'da ona bakarak ufak bir tebessümle karşılık verdi. Sergio bir şey söylemeden yerine otururken Jolene gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Gözü ve yanağı mordu, dudağı patlamıştı ama hayattaydı.

Rahibin tok sesi dikkatini ona çevirmesine neden oldu. "Giovanni Cardinale ve Jolene Carter, evlenmek için buraya özgürce ve çekincesiz mi geldiniz?"

İkisi de aynı anda "Evet," derken Jolene'in sesi cılız bir şekilde Giovanni'nin sesinin içinde kaybolmuştu.

"Hayatınızın geri kalanında, karı koca olarak birbirinize saygı gösterecek misiniz?"

Bir kez daha "Evet," dediler.

"Ben, Giovanni Cardinale, Jolene Carter seni karım olarak kabul ediyorum. İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta sana sadık kalacağım söz veriyorum. Seni seveceğim ve hayatımın her günü seni onurlandıracağım."

Jolene'de aynı sözleri heyecanla tekrar ederken Giovanni'nin ellerinin içindeki elleri titriyordu ama yapmıştı. Rahip konuklara dönerek evliliğe itirazı olan var mı diye sorduğunda Jolene kalp krizi geçirmek üzereydi, şükürler

olsun ki Sergio bir delilik yapmadı. İkisi ellerini bırakmadan birbirlerine döndüler. Giovanni kısa bir an ellerini bırakıp duvağını açtı, alnına yoğun bir öpücük bırakıp geri çekildi, salondaki herkes ayağa kalkarak onları alkışladı. Rahip onu Bayan Giovanni Cardinale olarak takdim ettiğinde mutluluk göz yaşları yanaklarından süzüldü.

Evdeki kutlama için her şey hazırды. Ağaçların altındaki alanda kurulan beyaz örtülü yuvarlak masalar gruplaşmış mafya liderleriyle dolu olsa da geri kalan her şey bir düğün gibi görünüyordu. Ağaçların arasında gizlenen silahlı korumaları da saymazsa elbette... Jolene inanılmaz gergindi ama Giovanni onu arabada teselli ederek bu tarz kutlamaların olağan olduğunu ve çok nadiren çatışmalar yaşandığını söylemişti. 'Çok nadiren!' Giovanni onu masalar arasında dolaştırıp, tüm o kötü adamlarla tanıştırtırken gülümsemek için çaba göstermesi gerekmişti. Fakat hepsinin kötü olduğuna inanmak o kadar zordu ki... Sıradan takım elbiseli, İtalyanlar gibi görünüyorlardı. Eşleri son derece şık, bakımlı ve güler yüzlüydü. Herkes o kadar normal davranıyordu ki İtalyan mafyasının içinde dolaştığına inanmakta zorlanıyordu.

Süs havuzunun kenarında yemek müziği çalan orkestranın eşliğinde yemeklerini yediler ve orkestra bir anda dans şarkısı çalmaya başladı. Onları ilk dansları için teşvik eden seslerin arasında Giovanni yerinden kalkarak ceketinin düğmesini ilikledi ve elini Jolene'e uzatarak onu dansa kaldırdı.

Hoş İtalyan ezgileriyle dans ediyorlardı ve Giovanni gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu. "*Sei bellissima,*" diye fısıldadı.

Jolene gülümseye çalıştı ama gerginliği buna bile engel oluyordu. Kulağına doğru eğilirken yüzünde bir gülümseme vardı. "Bayan Cardinale... Kulağa çok ilahi geliyor."

Jolene bu sefer gülmekten kendini alamadı. "Biz evlendik," derken sesi hâlâ buna inanamıyormuş gibi geliyordu.

"Evet, Jolene... Sen artık benim karımsın ve Tanrı'dan başka hiç kimse seni benden alamaz." Jolene yüzünü onun göğsüne yaslayıp kısa bir an orada kaldı. "Konuklarımız hakkında ne düşünüyorsun?" Giovanni'nin sorusuyla başını kaldırıp ciddi mi diye görmek için ona baktı. Yüzünde ukala bir tavır vardı.

Jolene etrafına bir göz atarak Giovanni'ye döndü. "Canavarlar gerçek ve insanlara benziyorlar," diye fısıldadığında Giovanni güçlü bir kahkaha attı.

"Ne diyebilirim ki? Burası benim dünyam." Çapkın bir sırıtişla ona baktıkça, "Bir beyaz atlı prens olmadığım için üzgünüm, mio angelo," dedi. Sesindeki alaycı ton ve gözlerindeki pırıltıyla onunla flört ederken ilk evliliğini yapan bir delikanlı gibiydi.

Jolene onun bu hâlimden büyülenmiş gibi gözlerini ayıramıyordu. Yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyle umursamaz bir tavır takınarak omzunu silkti.

"Meğer beyaz atlı prens ile kötü adam aynı kişiymiş."

“Senin beyaz atlı prensin.” Etrafına göz atarak, “Onların kötü adamı,” dedi.

İki şarkılık dansın ardından masalarına döndüklerinde Giovanni birkaç adamla konuşmak için yanından ayrıldı. Yanındaki boş sandalyeye aniden oturan Sergio’yu görmek Jolene’i şaşırtmıştı ama yine de onu sağlıklı gördüğü için mutluydu. Ne kadar yüzünde kavga izlerini taşıyor olsa da... Sergio yaralarına baktığını fark etmiş olmalı ki, “Toprağın altında yatıyor olmaktan çok daha iyi,” diyerek onunla şakalaştı ama sesi neşeli değildi. Soğuk, umursamaz ve öfkeliydi.

“Giovanni seni önemsiyor,” derken bundan emindi. Sergio güldü ama buna inanmadığını gösterir bir tavrı yoktu, aksine bunu biliyordu. “Dün gece... Ne oldu?” diye sorarken cevabı duymak isteyip istemediğini bilmiyordu.

“Konuştuk, kavga ettik, bazı sırları paylaştık, konuştuk, birbirimizi tehdit ettik ve bir anlaşmaya vardık.”

“Ne tür bir anlaşma?” diye sorarken Jolene bakışlarını ona çevirdi. “Ve ne sırrı?” Jolene kaşlarını çatmış Sergio’nun vereceği cevabı bekliyordu.

“Artık kavga yok, bunun için birbirimizden uzak kalma kararı aldık. Brooklyn’e temelli gidiyorum, burada olmam için bir sebep kalmadı.”

Jolene üzülse de en doğrusunun bu olduğunu biliyordu fakat kendisini tek sebep olarak görmesi yanılttı. “Angela?” diye sordu. Sergio’nun tatlı kızı bir yaşını geçmişti ve şimdi nerede yaşadığını bilmiyordu.

“Anna onun normal bir çocukluk geçirmesini istiyor, tüm bu silahlardan, kötü adamlardan ve kavgalardan uzakta... Yılbaşından önce görüştüğü doktorla evlenecek, New York’ta yaşamaya devam edecekler. Belli zamanlarda, onu gizlice görmeme izin verecek.”

Jolene bunun için çok üzgündü. Bir baba ve çocuğu ayrı kalmak zorunda olmamalıydı. Fakat onların dünyasına bakınca en doğrusu buydu. Küçük Angela fedakarlığı ve güvende olmayı hak ediyordu. Sergio bunu fark etmiş gibi gülerek, “Dert etme, çok uzak olmayacağım sadece bir saatlik yol,” dedi. Hemen ardından ciddileşerek, “Dikkatli ol Jo,” diyerek onu uyardı. “Ne zaman ihtiyaç duyarsan, bana ulaşmaktan çekinme.”

“Teşekkür ederim, Sergio,” derken duygusallaşmıştı. “İyi olacağım. Sen de iyi ol, lütfen.”

Bütün misafirler gecenin ilerleyen saatlerinde birer birer ayrılmış, çifte mutluluklar dilemeyi ihmal etmemişlerdi. Bir kısmı Jolene’e samimi gelse de bazıları bunu o kadar da içten söylememişti. Büyük ihtimalle onun bir Amerikalı olmasını yadırgıyorlardı. Adamların eşleri ona burnunu kıvrarak bakmışlardı, anlaşılan Giovanni’nin kendisinden çok genç bir kadınla evlenmesi işlerine gelmiyordu. Jolene bu dünyada hayatta kalmak, kendini ve eşinin onurunu korumak için onların anladığı dilden savaşılmaya kararlıydı.

Giulia bunun eski bir adet olduğunu söyleyerek onun ‘gerdek’ gecesi için hazırlanmasına yardım etmişti. Beyaz dantellerle süslü abartılı sabahlığının

içine incecik tül den bir gecelik giymişti. Giulia saçlarının buklelerini fırçalamış, tek omzunun üzerinden dökülmelerini sağlamıştı, masum bir yeni gelin gibi görünüyordu. Yatağın ucuna oturduğu sırada kapı açıldı ve Giovanni smokini içinde kusursuz görüntüsüyle belirdi. Ona doğru yaklaşırken odanın açık kalan bütün lambalarını birer birer söndürdü. Sadece yatağın iki kenarındaki gece lambalarının loş ışığı kalmıştı.

Yine karanlığın içinde kalmıştı ama Jolene onun bu karanlık yanını seviyordu. Ona gösterdiği iyi ve kötü her şeyi seviyordu. Her şeye rağmen... Elini uzatarak Jolene'e baktığında, elini tutarak oturduğu yerden kalktı. Ayakları çıplaktı bu yüzden ufacık kalmıştı. Küçük ve savunmasız... Giovanni tuttuğu eli dudaklarına götürüp öperken, "Jolene," diye fısıldadı. Jolene o anda aslında nasıl bir güce sahip olduğunun farkındaydı. Giovanni'nin kalbi avuçlarının arasındaydı.

"Seni ilk gördüğüm andan beri bu ârı hayal ettim."

"Benimle evlenmeyi mi hayal ettin?"

Giovanni güldü. "Seninle evleneceğimi zaten biliyordum. Ben bu andan bahsediyorum. Gerdek yatağımızda beni beklediğin ârı..."

Jolene onun küstahlığı karşısında gülse de şaka yapmadığını bilecek kadar onu tanıyordu. Giovanni istediği bir şeyi daima alıyordu. Parmakları omuzlarına değen buklelerde gezinirken, "Başka bir alemden gelmiş gibisin," dedi. "Cennetten şeytanın kucasına düşmeyi seçtin, mio angelo."

Jolene, Giovanni'nin yüzünü elleri arasına almak için parmak uçlarında biraz yükseldi. Ona aşkla bakıyordu ve Giovanni'nin de bunu görmesini istiyordu. Başparmakları elmacık kemiklerini okşarken Giovanni'nin gözleri kısa bir an kapandı. Jolene onun için özel bir evlilik yemini hazırlamıştı, aslında daha çok hissettikleriydi. Kilisede ettikleri yemin Tanrı ve insanlar içindi, bu ise Jolene'den Giovanni'ye verilen sözlerdi.

"Beni öfkeliyorsen de hatalar yapsan da sıklıkla yanlış yola sapsan da seni seçeceğim. Biliyorum, çok savaşıcağım. Defalarca yenilip hüsrana uğrayacağım ama sana olan aşkım solmayacak, ben her gün seni seçeceğim."

Giovanni'nin gözleri mutlulukla parladı. Derin bir nefes alarak eğildi ve Jolene'in alnını öptü. "Jolene... Beni seçtiğin için teşekkür ederim. Bende gördüğün şey her ne ise umarım sonsuza kadar onu görmeye devam edersin." Jolene'in ellerini tutarak kalbine götürdü ve orada tutarken konuşmaya başladı. "Ellerinin benimkilere kenetlendiğini görmeye ihtiyacım var. Tenini benimde hissetmeye ihtiyacım var. Kalbinin her atışının benimkine karıştığını görmeye ihtiyacım var. Nefes alabilmek için nefesine ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Bunları o kadar içten gelerek söylemişti ki Jolene onun ihtiyacını içinde bir yangın gibi hissetmişti. Zorlukla yutkunurken, "Ben seninim," diye fısıldadı.

Giovanni boğazının gerisinden gelen bir hırıltıyla birlikte ellerini saçlarının arasına daldırarak Jolene'i kendine çekti. Dudaklarını, dudakları ve

İşleriyle ezerken dili ağzının içine süzüldü. Jolene'in tek yapabildiği düşmek için onun kollarına tutunmak olmuştı. Elleri sabahlığı ustaca üzerinden çıkarırken Jolene ona yardımcı oldu.

"Beni çıplak beklemeliydin, tesoro," derken sesindeki şehvet Jolene'in nefesini kesti.

"Sen de çıplak değilsin."

"Beni çıplak mı istiyorsun?" diye sorarken papyonunu çıkarıp öylece fırlattı.

"Aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum."

Giovanni'nin gözlerinde tehlikeli bir ateş yandı. Mavi bir alev gibi parladı ve ona bakarak bütün kıyafetlerini yırtarcasına üzerinden çıkarıp attı. Niha yet tamamen çıplak kaldığında Jolene'in geceliğini çıkardı. Küçük iç çamaşırı hiçbir yerini kapatmıyordu ama o da diğer kıyafetlerle birlikte yok olurken doğdukları günkü kadar çıplak kaldılar. Jolene'in sırtı yatakla buluştuğunda Giovanni'de üstüne yerleşti. Gözlerini gözlerinden ayırmıyordu. Elleri Jolene'in iki yanında yataktaydı, Jolene'in üstüne ağırlık vermemek için kollarıyla destek alıyordu. Kol kasları şişmiş, damarları ortaya çıkmıştı. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordu ve Jolene onun tamamen hazır olduğunu karnına değen sertliğinden hissediyordu.

"Jolene," diye inlerken alnı terlemeye başlamıştı. Sadece bir günde onu bu kadar arzuluyor olmasından dolayı mutluydu çünkü kendisi de öyle hissediyordu.

"Ben seninim, Gio," diye inledi. "Dokun bana."

Dudaklarını Jolene'in boynuna dayadı ve göğüslerine doğru tatlı bir yol izledi. "Dokunmaktan fazlasını istiyorum." Bacaklarını iki yana ayırarak kendini içeri doğru iterken başını kaldırıp gözlerine baktı. Jolene'i kendisi için genişletti, açtı ve sahiplendi.

"Lütfen." Jolene kendi sesine yabancılaşmıştı.

Giovanni ritmini hızlandırdı ve sertleştirdi. Yumuşak davranmaya çalışıyordu, nazik ve sabırlı olmaya ama bu onun doğasında yoktu. İlk seferinden beri aralarında çok fazla tutku vardı. Giovanni bunu kontrol etmeye çalışsa da yapamıyordu. Tutuşu sertleşti, hareketleri de öyle. Onu alırken sert, vahşi ve arzu doluydu. Jolene'in hoşlandığı da onun bu yanıydı, bu vahşilikten hoşlanıyordu. Bu dizginlenemez duyguların onu ele geçirmesinden keyif alıyordu. Jolene'i bileklerinden tuttu ve kollarını yatağa iterek sabit kalmasını sağladı, ellerini kendisinden uzaklaştırdı. Eğilerek onu sertçe öptü. Gözlerinin içine, bir şeyi çok net bir şekilde ortaya koyarak, "Sen benimsin," dedi. Jolene'in zaten bir şüphesi yoktu ama artık bu kesindi. Jolene, Giovanni'ye aitti. Kalbi, ruhu ve bedeniyle...

Jolene, "Sonsuza kadar," diye fısıldadı. Öyle olmasını istiyordu.

Giovanni hızlı ve derinden onu alırken Jolene ellerini serbest bırakarak ona sarıldı. Bedenindeki tüm biriken enerji dışarı çıkarken Giovanni'nin sı-

caklığı içine doldu, nefeslerini boynunda dinlendirirken defalarca onu sevdiğini mırıldandı.

3 HAFTA SONRA

Giovanni günün ilk ışıklarıyla uyanmıştı ama yatak boştu. Jolene'i bütün gece uyutmamıştı, yine de ondan önce mi kalkmıştı? Altına pantolonunu geçirerek güneşi kesen çift kanatlı kapıyı açtı. Marsala Limanı'na bakan büyük teras, turkuaz deniz ve doğmakta olan güneş tam karşısındaydı ama o asıl sahip olduğu manzaraya bakıyordu. Çok değerli manzaraya... Jolene kısa sabahlığına sarınmıştı, saçları ılık sabah meltemiyle savrulurken arkası ona dönük bir şekilde gün doğumunu seyrediyordu. Çıplak ayaklarıyla mermer zeminin üzerinde dikiliyordu. O kadar küçük ve savunmasızdı ki Giovanni onu sarmalamak istiyordu. "Bu dünyada seni nasıl koruyacağım, meleğim?" diye düşündü.

İki hafta önce Sicilya'ya gelmişlerdi. Marsala'da ona güzel bir balayı hediye etmişti. Jolene'e doğup büyüdüğü ada olan Isole Grande'yi gezdirmiş, orada geçirdikleri bir hafta Jolene'in ışık saçmasına neden olmuştu. Adayı, üzüm bağlarını, eski taş evi sevmiş, Alessia ile ilgili pek çok can sıkıcı soru cevaplamıştı. Adaya veda etme kararı Jolene'i üzse de Marsala'yı da sevdiğini görebiliyordu. Limanda sık sık yürüyüş yapıp yüzüyorlar, çarşıda gezip en lezzetli şarapları birbirlerinin dudaklarından tadıyorlardı. Jolene mutluydu... Fakat işinin başına dönmek üzere yarın yola çıkmaları gerekiyordu. Bir aslan kapanına gireceklerdi, kucağında ise bir tavşan vardı.

Giovanni ona yaklaştığında Jolene arkasına dönerek gülümsedi. Giovanni iki haftadır o kadar çok gülümsüyordu ki varlığından haberdar olmadığı kasları ağrımaya başlamıştı. "Günaydın," derken sesindeki neşeli melodi ayaklarını yerden kesti.

Ona yaklaşarak kollarının arasına aldı. "Buongiorno, mio angelo."

"Son gün doğumunu kaçırmak istemedim."

"Bugünü yatakta mı geçirmek istersin? Yoksa gezerek mi değerlendirmek istersin?"

Jolene gözlerini kısarak birkaç saniye düşündü. Giovanni ilk söylediğini seçmesini istese de gezerken de onu baştan çıkarmak oldukça heyecan verici oluyordu. Kendini tekrar yirmili yaşlarına dönmüş gibi hissediyordu. Jolene'e asla doyamayacaktı ve bu bir gün ölümüne sebep olursa kesinlikle huzur içinde ölmüş olacaktı. "Gitmeden Katedral'i görmek istiyorum."

Giovanni dudaklarını büzerken bir çocuk gibi görüldüğünden emindi. Onu bir kilisede baştan çıkaramazdı. "Dilediğin her şey benim için emir, Signora Cardinale."

Kahvaltının ardından birlikte evden çıkarak Viggo'nun onları beklediği arabaya bindiler. Jolene sarı uzun elbisesi, beyaz fuları, hasır şapkası ve dalgalı

danıyla Tanrıça gibi görünüyordu. Giovanni ondan daha güzel ve daha saf bir şey görmemişti. Jolene'i gün batımına kadar istediği her yere götürmüş, onun mutlu ve şaşkın her hâlini hafızasına kazımişti. Bunu hayatı boyunca görmek için her şeyi yapmıştı, sonunda ona sahipti fakat nedense içinde yutkunamadığı bir sıkıntı vardı. Sanki Jolene'in yüzünü son kez görecekmış, kahkahasını son kez duyacakmış, bedenine son kez sahip olacaktı gibi onun yanındayken bile derin bir özlem ve hasretle doluydu. Bu duygunun boş bir kuruntudan ibaret olmasını istiyordu, çok erkendi... Her şey için çok erkendi.

Gece olduğunda Jolene yine yatağında kollarının arasındaydı. Onu iki defa tatmin etmişti, birinde dilini kullandığı için tadı hâlâ ağzındaydı. Yorgun bedeninden çıkan hızlı soluklar ve kalp atışı bu dünyada ona sunulan en saf hediyeydi. Giovanni onu yatakta bırakarak kalktı ve komodinden bir puro alıp yakarak yatağın ucuna oturdu. Jolene birkaç saniye sonra kollarını sırtına sarmış kurşun yaralarına dudaklarını değdiriyordu.

"Sorun ne?" diye sordu. "Anlat bana, Gio."

Giovanni sessiz kalmayı seçti. Bunu ona nasıl açıklayacağını bilmiyordu. İçinde bir sıkıntı vardı ve lanet olsun ki bu sıkıntının tek kaynağı onu seviyor olmaktı. Jolene sanki bunu hissediyormuş gibi, "Korkuyor musun?" derken sesi titredi. Korkuyor muydu? Daha önce hiç korkmamıştı, kendisi için asla. Onu korkutan tek şey Jolene'di.

Giovanni açık yüreklilikle ona, "Korkuyorum," diyerek itiraf etti. Jolene hâlâ küçük kollarıyla sırtına sarılıyordu, burnundan çıkan sıcak nefes sırtına çarpıyordu. "Böyle bir aşkın beni öldüreceğinden korkmuyorum. Seni yaşamadan ve ne olacağını düşünerek ölmekten korkuyorum."

Hislerini en dürüst bu şekilde ifade edebilirdi. Ölmekten hiçbir zaman korkmamıştı. On üç yaşından beri bir gün öleceğini bilerek yaşamıştı. Her gece yatağa bugün de ölmedim diyerek yatmış, sabah bugün ölebilirim diyerek uyanmıştı ama şimdi yaşamak için öyle güçlü bir sebebe tutunuyordu ki tutunduğu şeyi de beraberinde götürmekten korkuyordu.

Sabah yola çıkmadan önce Jolene'in toparlanmasını bekliyordu. Gazetesini okuduğu sırada adamlarından biri telaşla içeri girdi. Elinde siyah bir kutu tutuyordu. Giovanni kaşlarını çatarak, "O nedir, Pietro?" diye sordu.

Pietro bembeyaz kesilmişti Giovanni'ye yaklaşırken dağ gibi adamın santim santim kısaldığını görebiliyordu. Giovanni'nin önünde durdu ve kutunun kapağını kaldırdı. Giovanni içindeki şeyi gördüğünde dişlerini birbirine bastırıp elindeki gazeteyi buruşturdu.

"Bunu kim bırakmış?"

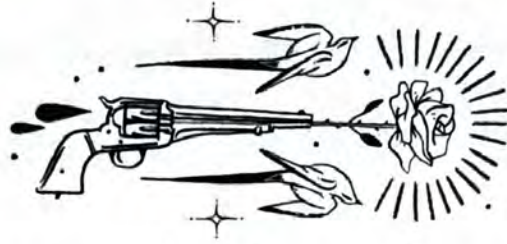
"Evden biri olmalı, yabancı kimse mülke girmedir."

"Bulun onu!"

Pietro elinde kutuyla dışarı çıkarken Viggo içeri giriyordu, kutunun içindeki kafası kopmuş beyaz güvercini görmüştü. Biri barışı bozmuştu ve saldırıya geçecekti.

Sadakat

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Sevgilim bana güvenebilirsin. Güneş denizi kurutana kadar,
© zamana kadar her zaman. Sana sadık olacağım. Sonsuz zaman bo-
yunca senin olacağım. Büyüleyiciliğine hayran olacağım.*

THE EVERLY BROTHERS – DEVOTED TO YOU

Brooklyn – NYC.

Giovanni, Sergio'nun ofis olarak kullandığı otelin ikinci katına çıktı. En alt kattaki restoranı kapatmış tadilata sokmuştu. Giovanni balayından döner dönmez Sergio'yu görmeye karar vermişti. Onun kendisine bir tehdit oluşturmayacağından emindi ama yanlış atacağı bir hamlede bunun faturasını kendisi öderdi. Viggo hemen yanındaydı, arkasında ise en güvendiği üç adam ona eşlik ediyordu.

Sergio onu asansörün hemen önünde karşıladı. "Beni bu kadar çabuk mu özledin?" diye sorarken sesi hem nüktedan hem iğneleyiciydi.

"Hemen konuşmamız lazım," derken yüz ifadesi ve ses tonu endişesini ele veriyordu.

Sergio hızla ciddileşerek ona koridoru işaret etti. Uzun koridor boyunca kötü bir aydınlatma sistemi kullanılmıştı. Duvarlarda ufak palmiye ağaçları olan çirkin duvar kağıdı vardı. Yerdeki koyu yeşil halı üstüne basılmaktan aşınmış, yer yer zemin görünecek kadar erimişti. Giovanni şık ve gösterişli şeylerden hoşlanırdı. Bu ise çok basitti, kötü bir şekilde basit.

Sergio onun rahatsızlığının nedenini fark ederek, "Tadilata yeni başladım," dedi. "Alt katı Vegas tarzı bir kumarhaneye çevireceğim."

"Bunun ne faydası olacak?" Aslında doğru kullanıldığında çok faydalı olacağını biliyordu ama bunu Sergio'nun söylemesini istiyordu.

"Kumar, içki ve kadınlar... Her adamı konuşturur."

Giovanni başını sallayarak onu onayladı. Sergio sahada, göz korkutmada, ticarette pek iyi sayılmazdı ama insan ilişkileri konusunda iyiydi. İnsanların sırlarını öğrenip güvenlerini kazanacaktı... Bu işlerine yarardı. Çift kanatlı kapıyı gıcırtyla açtı. İçeri sadece Sergio, Giovanni ve Viggo girdiğinde kapı arkalarından kapandı. Sergio iki bardak viski doldurup birini Giovanni'ye uzattı.

"Sorun ne, Kont?"

"Biri Marsilya'da evimin içine kadar girip kafası kopmuş bir güvercin bırakmış."

Sergio'nun bakışları karardı. Bunun anlamını biliyordu. "Kim olduğunu bulabildin mi? Düşmanımız kim?"

"Sıradan aileler buna cüret edemez. Evime kadar girmeye tek bir kişinin gücü yeter..."

Sergio uğursuz bir fısıltıyla, "Padrino," dedi.

Giovanni, "Haklıydın," diyerek onu onayladı. "Benim peşimde ve beni ortadan kaldırıma kadar peşimi bırakmayacak."

"Sana hâlâ kızgınlım, Kont. Gerçekleri benden sakladın..."

"Bundan emin değildim, emin olmadığım bir şeyi söyleyemezdim. Padrino'ya blöf yaptım böylece şüphelerim doğru çıktı. Bu sırrı saklamaya devam edeceğiz, Padrino öldüğünde oğulları seni ortadan kaldırmak isteyecektir. Tehlikeye girmeni istemiyorum."

Sergio uzun süre sessiz kaldı. Viskisini tek dikişte içtikten sonra, "Padrino beni aradı," dedi.

Giovanni kaşlarını çatı. "Onun tarafında olmamı istiyor, seni ortadan kaldırmak için ona yardımcı olmamı... Sen öldüğünde bana hem Manhattan'ı hem Brooklyn'i hem de kadını alabileceğimi söyledi." Dişlerini birbirine bastırdı, bardak parmaklarının arasında kırılmak üzereydi. "Seni daha önce de uyardım. Hayatının tehlikede olduğunu söyledim ama sen beni dinlemedin. Şimdi Jo'yu da bu kapanın içine çektin."

Giovanni ayağa kalktığı anda Sergio'da karşısına dikildi. Gözleri birbirine kilitlenmişti, ikisi de bir diğerinin gözlerinden düşüncelerini okumaya çalışıyordu. Gözlerini Sergio'dan ayırmadan, "Yanımda mısın yoksa karşımda mı?" diye sordu.

Haziran 1966 – (8 Ay Sonra)

Jolene bir fırça yardımıyla kâküllerini düzeltirken Giulia'nın uzattığı iki kırmızı kadife kutuya şöyle bir göz attı. Birinde devasa taşlarıyla pırlanta, diğerinde ise yakut bir takı seti vardı. Jolene pırlantayı seçti, zümrüt rengi elbisesiyle daha güzel görüneceğini düşünüyordu. Giulia kolyeyi boynuna takarken, "Çok güzel görünüyorsun, Jo," dedi.

Jolene gülümseyerek karşılık verdi. "Teşekkür ederim, Giulia ama sen olmasan ne giyeceğime asla karar veremezdim."

Evliliklerinin ilk üç ayı Giovanni'nin paranoyaları ile geçmişti. Onu tanımasa ölmekten korktuğunu düşünürdü ama kendisi için korkmadığını biliyordu. Bütün korkusu Jolene içindi. Üç ay boyunca onu eve kapatmış, en sonunda adaya gönderme planları yaptığını fark ettiğinde Jolene bu işe bir son vermek zorunda kalmıştı. Ah, elbette bunu bir silahla yapmıştı. Silahı almış, Giovanni'nin başının yanından nişan alarak salondaki kocaman seramik vazolardan birini patlatmıştı.

"Bana bir silah ver ve kendimi nasıl koruyacağımı gör, Giovanni. Beni bir yere kapatmana izin vermeyeceğim, Tanrı şahit ki vermeyeceğim," demişti. Giovanni iki gün sonra ona bir tabanca hediye etmişti.

Bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu ama Giovanni bunu paylaşmıyordu. Bazı geceler eve gelmiyor ya da çok geç saatlerde geliyor, sabah Jolene uyanmadan gitmiş oluyordu. Kanlı kıyafetlerini görüyor, soru sorduğunda her şeyin yolunda olduğundan başka bir şey öğrenemiyordu. Bazen birlikte dışarı çıkıyorlardı, birkaç yemek davetine katılmışlardı ama Jolene'in zamanının çoğu evin sınırlarında geçiyordu. Bu yüzden Giovanni bu akşam Brooklyn'e gideceklerini söylediğinde şaşırılmıştı. Sergio'nun Brooklyn'de bir kumarhane açtığını ve onun açılışına gittiklerini öğrendiğinde daha çok şaşırılmıştı. Brooklyn bir saatlik mesafede olmasına rağmen Sergio'yu sekiz aydır hiç görmemişti. Böyle bir davet tehlikeli olabilirdi, bütün kötü ve daha kötü adamlar orada olacaktı ama Jolene eşlerin bu tarz davetlere katılmasının gerekli olduğunu düşünüyordu. Toplumları Jolene'i Amerikalı olduğu için kabul etmiyordu. Jolene onlardan biri olmak istemese de bunu yapmak zorundaydı. Bu dünyanın bir parçasıydı, istese de istemese de...

Merdivenlerden inip, kapıdan dışarı çıktığında süs havuzunun kenarındaki siyah limuzini gördü. Giovanni limuzinin kapısını açarak dışarı çıktı, ona hayranlıkla bakarken açık tuttuğu kapıdan içeri girip arabaya bindi. Hemen yanına oturan Giovanni, "Göz kamaştırıyorsun, sevgilim," diye mırıldandı.

Jolene'in yanakları kızarıırken kıkırdadı. Giovanni'nin romantik tavrının sonu gelmiyordu. Her fırsatta Jolene'e ne kadar hayran olduğundan, onu ne kadar sevdiğinden bahsediyor ve Jolene'in aşkı her geçen gün biraz daha büyüyordu. Tek kâbusu Giovanni'siz bir hayat yaşama ihtimaliydi. Bazen uykularından sıçrayarak uyanıyor, Giovanni'nin cansız bedenini kollarının arasında tutup tutmadığını kontrol ederken gözyaşlarını siliyordu.

Brooklyn'in tıpkı Manhattan gibi geceleri canlı bir yanı vardı. Manhattan kadar lüks değildi ama burada insanlar daha genç, daha enerjikti. Ana cadde-
deki büyük otelin alt katı eğlence merkezleriyle doluydu. Köşede ise önünde lüks araçların park ettiği neon ışıklı tabela dikkat çekiyordu. Casino Russo... Jolene gülümsedi. Hemen Casino'un yanında yüksek sesli müziğin yayıldığı bir kulüp vardı ama buraya gelme amaçları kumarhaneydi. Mafya liderlerini, hippy giyimli gençlerle dans ederken düşünemiyordu. İçerisi dışarıdan çok daha kalabalıktı. Kumar masaları, bar bölümü, oturma bölümleri tıklım tıklım doluydu. Şık giyimli adamlar puroları ağızlarında kart oynuyor, kadınlar ise bir çarkın döndüğü masada ya da kollu makinelerde zaman geçiriyordu.

Jolene'in şaşkınlığını fark eden Giovanni, "Hiç kumar oynadın mı?" diye sordu.

Jolene kafasını iki yana sallarken, "Bu şekilde değil," dedi. "Bazen abimle kâğıt oynardık ama... Tanrım! Burası çılgınlık."

Giovanni sırtırken, "Sergio burayı Vegas'a çevirmeye kararlı," dedi.

Giovanni onu kumarhanenin içinde ilerletiyordu. İçerisi o kadar gürültülüydü ki birbirlerini zorlukla duyuyorlardı. Bir grup adam ve kadının oturduğu masadan yükselen sesler Jolene'in ilgisini çekmişti. Başını oraya çevirdiğinde

Giovanni durdu ve ellerini omuzlarına koyarak Jolene'in arkasına geçti. Daha iyi duyması için kulağına fısıldayarak konuştu.

"Bu rulet."

Masanın ortasında içinde kırmızı ve siyah sayıların yazılı olduğu bir çark vardı. Görevli adam beyaz bir topu çarkın ortasına atıyor ve top dönüp sayıların üzerinde duruyordu. Rulet masalarının başı oldukça kalabalıktı, anlaşılan kadınların da favorisiydi.

Jolene merakla, "Nasıl oynanıyor?" diye sordu.

"Basitçe anlatmam gerekirse herhangi bir sayıya bahis koyuyorsun, krupiyer topu atıyor eğer senin seçtiğin sayıda durursa kazanıyorsun."

"Kulağa basit geliyor."

"O kadar değil. Birden fazla sayıya bahis oynarsan kazandığın miktar azalır. Eğer tek bir sayıya oynarsan yatırdığının otuz altı mislini alırsın. Çok şanslı olmalısın."

Jolene kendinden emin bir tavırla başını dikleştirirken Giovanni'ye baktı. "Ne kadar paramız var?"

Giovanni güçlü bir kahkaha attı. "Sanırım karımın kumar merakını finanse edebilirim." Elleri omuzlarını daha sıkı ve daha samimi bir şekilde kavarken, "Krupiyere açık bir çek bırakacağım," diye fısıldadı. "Bahis konusunda korkak davranmayın, Signora Cardinale."

Giovanni onu masalardan birine ilerletti. Bir yandan da kulağına oyunla ilgili direktifler veriyordu. Onu götürdüğü masadaki insanların bir kısmını tanıdığını ve çok hırslı insanlar olduklarını öğrendi. "Hırs kaybettirir, mio angelo," dedi. "Geri adım atma, bırak sana sinirlensinler." Jolene başını salladı. Masadaki diğer üç kadının oldukça zengin metresler olduğunu öğrendiğinde dudaklarını büzdü. "Sen benim karımsın. Bunu unutma, sana saygı duyacaklar."

Jolene ilk bahsini kırmızı dört, altı ve siyah on ikiye oynamıştı. Çark döndü ve top sayıların hiçbirinde durmadı. Giovanni üç oyun boyunca kaybedişini izledi ve sonra oynamaya devam etmesini, hemen ön masada olacağını söyledi. Gözleri masaya yerleşen yaşlı adamların üzerindeydi. Jolene başını sallayarak onu onayladığında kurtların arasında yalnız kalmıştı. Fakat Giovanni fazla uzaklaşmadı, söylediği gibi hemen önlerindeki masada onu görebilecek şekilde oturdu ve poker oynamaya başlarken dudakları sadece Jolene'in görebileceği bir şekilde kıvrıldı.

Jolene kendi masasında bir kazanıp beş kaybederken Giovanni'yi seyretmekten geri duramıyordu. O masada o kadar kontrollü, o kadar hissiz ve o kadar güçlü görünüyordu ki onu tanımıyor olsa ve şu kapıdan içeri girse, etkileneceği tek adam o olurdu. Elindeki kartların üzerinden bakışları ona kaydıığında Jolene ona gülümsedi. Giovanni

masadakilere renk vermemek için tepkisiz kalsa da Jolene onun elinin iyi olduğunu buradan anlayabiliyordu. Ona bakarken gözlerinde yanan ışığı sadece o görebiliyordu. Giovanni kartlarını masaya açtı ve ortada biriken jetonları kendi önüne çekti. Masadaki diğer adamlar mutsuz ve öfkeliydi, Giovanni ise son derece hissiz...

Bir sonraki bahsini oynarken daha cesur davranmaya karar verdi. Büyük bir meblağı kırmızı yediye oynadı. Masadaki herkes kaybedeceğinden emindi ama Jolene o masanın başında elleri iki yanda, başı dik ve gururlu bir şekilde otururken son derece rahattı. Giovanni'nin gözleri ona kilitlendi, herkes gözlerini çarka odaklamıştı. Jolene topa bakmıyordu sadece Giovanni'yi görüyordu.

Krupiyerin sesi dikkatini ona çekmesini sağladı. "Kırmızı yedi, hanımefendi otuz altı misli kazandı."

Jolene gülümseyince Giovanni'de ona gülümsedi. Oturduğu masadan kalkarak yanına gelirken onun masasında oynayan kadınlar birer birer dağılmıştı. Giovanni herkesin içinde onu kolları arasına aldı.

Masada oturan adamlardan biri, "Eşiniz, çok şanslı Signor Giovanni," derken İtalyan aksanı tıslamalı bir şekilde kendini ele veriyordu.

Giovanni onu hâlâ kollarının arasında tutarken, "Bu tartışılır, Raffa," dedi. "Ben onu bulduğum için buradaki en şanslı adamım."

Giovanni puro dumanı altında bir grup adamla iş konuşurken Jolene fazlasıyla sıkılmıştı. Onun kulağına eğilerek bardan içecek bir şeyler alacağını söyledi ve yerinden kalkıp bara yürüdü. Yüksek bar taburesine oturup el çantasını barın tezgâhına koydu ve kendine bir bardak brendi siparişi verdi. Garson bardağını önüne bıraktığında yanına oldukça güzel bir kadın oturdu. Esmer uzun bacaklar, her erkeğin hoşlanacağı iri göğüsler, mavi gözlerle süslü güzel bir yüz, dalgalı koyu kahverengi saçlarıyla daha önce görmediği kadar güzel bir kadındı. Ona gülümserken kırmızı rujunun ardından beyaz dişleri parıldadı.

Garsona brendi siparişi verip Jolene'e elini uzatarak, "Jennifer James," dedi.

Bir Amerikalıydı. Jolene onunla tokalaşırken, "Jolene Cardinale," diyerek kendisini tanıttı. Kadına dikkatli baktığında onu tanımıştı, biraz önce sahnede şarkı söyleyen kadındı. "Sesiniz gerçekten çok güzel."

Kadın alçak gönüllü bir tavırla gülümsedi. "Teşekkür ederim." Uzun kirpiklerinin ardından onu süzerken, "Ben de seni tanıyorum aslında," diye mırıldandı. Jolene onun Giovanni'yi tanıdığını düşündü. Bu kadının Giovanni ile bir ilişkisi mi olmuştu? Nabızı hızlanıp ağzı kururken kadın sonunda konuşmaya başladı. "Sen meşhur Jo'sun. Sergio'nun Jo'su."

Jolene kaşlarını çatmış kadına bakarken hızlıca etrafına göz attı. Giovanni hâlâ masada oturuyordu ve Sergio görünürde yoktu. "Bir yanlışınız olmalı, ben Giovanni Cardinale ile evliyim."

Jennifer başını sallarken içkisinden bir yudum aldı. "Biliyorum. Senin ve meşhur Kont'un kim olduğunu... Üzgünüm, seni tedirgin etmek istemedim. Ben ve Sergio, biz çok uzun zamandır arkadaşız. Beni açılış için davet etti ve Vegas'tan geldim. Sadece seni o kadar çok anlattı ki görür görmez sen olduğunu anladım. Gerçekten fark edilir bir güzelliğin var."

Jolene kadına bakarak, "Şey... Teşekkür ederim ama hiç sanmıyorum," diye mırıldandı. Jolene güzel olduğunu hiç düşünmemişti. Küçük bir kasabada yetişmiş bir kızdı. Ona güzel olduğunu söyleyen ilk kişi Sergio'ydu ve Giovanni... Ona her zaman dünyanın en güzel kadınına bakarmış gibi bakıyordu ve bu Jolene için yeterliydi.

Kadın Giovanni'ye bakarak, "Neden Sergio'yu seçmediğini anlayamıyorum," dedi. "Genç, yakışıklı ve iyi kalpli. Ve sana gerçekten çok aşık... Bunu sorduğum için cüretimi mazur gör ama merak ediyorum, neden Giovanni Cardinale?"

Jolene bardağının üzerinden kadına gülümseyerek baktı. Kadının omzunun üzerinden Giovanni'yi görebiliyordu. Koltukta bacak bacak üstüne atmış, purosunu içerken o kadar rahattı ki bütün adamlar karşısında saygıyla oturuyordu.

"Aşk çok kısa bir kelime. Söylemesi kolay, tanımlaması zor. Aşk her zaman mükemmel değildir, doğru ya da kusursuz değildir. Aşk engelleri aşmak, zorluklarla yüzleşmek, birlikte olmak için savaşmak, tutunmak ve asla bırakmamaktır."

Jennifer'in yüzü şaşkın bir hâl alınca sözlerini açıklama ihtiyacı hissetti.

"Giovanni ile bizim aramızdaki tam olarak böyle bir şey." Gözleri tekrar sevdiği adamın, kocasının üzerinde gezinirken Jennifer'in bakışları da Jolene'i takip etti. "O mükemmel veya kusursuz değil. Dışı da içi gibi... Kusurlarla ve türlü çirkinliklerle dolu. Fakat tüm bunlara rağmen ben ona hayranım. O bana baktığında kendimi dünyadaki en güzel şey gibi hissediyorum. Ben ona baktığımda ise hayran olduğum, güçlü, kudretli bir adam görüyorum ama hepsinden öte ona baktığımda istediğim tek şeyi görüyorum." Jolene gülümsediğinde Jennifer da gülümsedi.

Jennifer içkisini tek dikişte içerken, "Böyle bir aşka sahip olduğun için çok şanslısın," dedi. "O hâlde Sergio için artık kalbinde hiç yer yok?"

Jolene, bu hiç tanımadığı kadına son derece dürüst davrandı. "Bel-

ki de öyle bir ihtimal hiç yoktu. O sadece yürümem gereken bir yoldu. Ona ulaşmak için...”

Jennifer yanından gittiğinde Jolene barda yalnız kaldı. Fakat birkaç saniye sonra birinin arkasındaki varlığını hissetti. Onun kim olduğunu biliyordu, arkasına dönmesine gerek yoktu. Giovanni hemen oradaydı, ona dokunacak kadar yakında. Elini tutarak parmaklarını parmakları içine aldı ve Jolene’in boynuna doğru eğildi.

“O kadar güzel görünüyorsun ki uzaktan izlemeye daha fazla dayanamadım.”

Jolene gülümseyerek karşılık verdi.

“Ne konuşuyordunuz? Jennifer James ve sen?”

Jolene şaşkınlık ve biraz kıskançlıkla, “Onu tanıyor musun?” diye sordu.

“Şahsen değil sadece kim olduğunu biliyorum.”

“Sıkıcı kadın sohbetleri.”

Giovanni şeytani bir tavırla gülümserken dudaklarını Jolene’in boynuna bastırdı. Jolene inlememek için kendini zor tuttu. Giovanni kendi topluluğu içindeyken Jolene’e yakınlaşma konusunda çekince-
liydi fakat şimdi tam aksi şekilde davranıyordu.

“Giovanni,” derken ismi ağzından güçlü bir solukla dökülmüştü.

“Jolene,” diye fısıldadı. “Seni istiyorum.”

Jolene ona şaşkınlık içinde bakarken Giovanni elini tutarak onu kaldırdı ve barın mutfak kısmına açılan kapısına yönlendirdi. Mutfak ve personel koridoru sessizdi, içeride birkaç garson dışında kimse yoktu. Acil çıkış kapısına açılan karanlık koridor ise çok daha sessizdi. Giovanni kapıyı sertçe itti ve onu binanın arka kısmında, çöp konteynırlarının olduğu boş sokağa çekti. Çıkmaz sokağın üç tarafı yüksek tuğla duvarlarla çevriliydi, duvarların ardından hâlâ canlı olan şehrin gürültüsü duyuluyordu. Kapıyı arkalarından kapatıp Jolene’i kapıya yasladığında göz göze geldiler. Burnu burnuna değiyor, nefesi dudaklarını okşuyordu.

“Biri yokluğunu fark edebilir,” derken sesi titriyordu ama Giovanni umursamazca yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını boynunda gezdirdi.

“Kimse beni aramaya cüret edemez.” Jolene’in önünde o mükemmel takım elbisesiyle dizlerinin üzerine çöktü. Şapkası hâlâ başındaydı ve hâlâ kusursuz görünüyordu. Başını kaldırıp gözlerinin içine bakarak, “Bana sadece sen diz çöktürebilirsin,” dedi. “Sadece senin karşında diz çöküp bundan gurur duyarım, sevgilim.”

Jolene ona sadece bir mırıltıyla karşılık verdi. Giovanni elbisesinin eteğini beline doğru sıyırarak çoraplarını ve onları tutan jartiyeri açtı-

ğa çıkardı. Eli bacaklarında gezinirken ayağını omzunun üzerine koydu ve Jolene omuzlarına tutunarak dengede durdu. Ne yapacağını anlamıştı ama buna karşı koyamazdı. Çamaşırını kenara kaydırırken ona bakarak gülümsedi. Jolene heyecandan yanan gözleri ve yasak bir şeylerin cazibesıyla sessiz kalmayı tercih etti. Başını kapıya yaslayarak Giovanni'nin onu tamamen almasını bekledi, saniyeler içinde dudaklarını kadınlığında hissetti. Elleriyle kadınlığını aralayarak iç kısmına ulaştı ve dili yavaşça içeri süzülerek Jolene'in en hassas noktalarına ulaştı. Giovanni'nin çıkardığı sesler durumu hem daha edepsiz hem de daha ateşli bir hâle getiriyordu. Jolene onun böyle fütursuz hareketler yapacağını asla hayal edemezdi. İçeride o kadar insan varken her an buraya birileri gelebilirdi. Jolene salona girdiği anda herkes bunu fark edebilecekken Giovanni, burada onu yalıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda dudakları hâlâ kadınlığındaydı.

"Bunun çok yanlış olduğunu," derken, Giovanni bir kez daha dilini tomurcuğun üzerinde gezdirdi. "Ve harika hissettirdiğini..."

Giovanni'nin dili ve dudakları kadınlığının bütün katmanlarında dolaşıp, sinir uçlarında gezinirken Jolene'in dizleri titremeye başlamıştı. Hızlanan nefesleri arasında inlemelerini zorlukla bastırıyordu. Bedeni çözülürken Giovanni'nin omuzlarına tutunup ayakta kaldı. Giovanni ıslanmış dudakları ve çenesiyle ayağa kalkarken onu sıkıca tuttu.

"Şimdi içeri dönebiliriz, tesoro."

Göğsü inip kalkarken, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Giovanni kulağına doğru eğilirken kokusunu içine çekmek için derin bir nefes aldı. "Dudak okuyabiliyorum, bunu biliyor muydun?"

Jolene ilk önce ne söylediğini anlamadı, şaşkınlıkla olduğu yerde dururken Giovanni gülümseyerek geri çekildi ve çenesini parmaklarıyla tutarak dudaklarına minik bir öpücük bıraktı.

"Seni tutuyorum, Jolene ve bırakmaya niyetim yok."

Giovanni ile içeri girdiğinde yanakları hâlâ kırmızıydı ama Giovanni'nin solukları sakindi. Yanında tüm kontrolüyle yürürken onu bara yönlendirdi. Bir bardak brendi alarak bardağı Jolene'e uzattı. Sakinleşmesi için kesinlikle buna ihtiyacı vardı. Tam o sırada Sergio asansörden inerek kumarhaneden içeri girdi. Onu son gördüğünden çok daha farklıydı. Üç parçalı, siyah bir takım elbise içindeydi, saçları geriye doğru taranmış, her zamanki umursamaz yakışıklılığından farklı olarak daha ciddi görünüyordu. Gözleri kısa bir taramayla onları buldu ve yanlarına doğru yürürken birkaç adamla selamlaştı. Giovanni ile ciddi bir tavırla el sıkıştı. Jolene onu nasıl karşılayacağını ya da karşılması gerektiğini bilemiyordu ama Sergio ona dönerek gülümsedi, eline uzanıp dudaklarına götürdü.

“Jo, seni görmek çok güzel.”

“Teşekkür ederim. Şey... Seni görmekte öyle. Ve burası gerçekten muhteşem olmuş.”

Dudakları kocaman bir gülümsemeyle ayrılırken, “Umarım, bol bol para harcamışsındır,” dedi.

Jolene rahatlayarak güldü. Nedense aralarında bir şeyin çok farklı ve can sıkıcı olacağını düşünmüştü ama Sergio, Sergio gibiydi...

“Aslında harcadığımdan fazlasını kazandım.”

Giovanni bir puro yakarken, “İşte benim karım,” dedi.

Sergio rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. Giovanni onu sahiplenircesine elini beline koyarak kendisine çekmişti aslında bunu yapmasına gerek yoktu, bedeninden buram buram Giovanni’nin kokusu yükseliyordu.

Giovanni cep saatini çıkarıp şöyle bir baktı. “Biz artık gitmeliyiz. Bu yaptığın iş için seni tebrik ederim.”

“Bu bir iltifat mıydı?”

“Hayır, sadece eline yüzüne bulaştırmadığına sevindim.”

Sergio hafifçe gülümserken başını iki yana salladı. Bu görüntü Jolene’e bir baba ve oğlunu hatırlatınca bundan rahatsız olarak düşüncelerini başka yöne çekti.

Kapıda onları bekleyen arabaya bindiler. Şoförleri ve Viggo önde oturuyordu, önde ve arkada onları takip eden iki araç daha vardı. Attıkları her adımı takip eden bu kadar korumaya hâlâ alışamamıştı ama Giovanni, yanında kendisi oldukça tedbiri elden bırakamayacağını söylüyordu. Araçlar şehir merkezinden uzaklaştığında Jolene başını Giovanni’nin omzuna yasladı. Kalp atışları kulaklarına dolarken huzurla çok kısa bir an için gözlerini kapattı ama bu huzur yerini silah seslerine bırakmadan önce Viggo’nun bağırmasını duydu.

“Yere yatın!”

Giovanni onu hızla yere yatırıp kendisi de üzerine eğildi. Jolene ağırlığıyla ezilirken Giovanni’nin göğsü başını koruyordu. Silahtan çıkan kurşunlar arabaya isabet ediyor, metalin çirkin delinme sesleri kulaklarını tırmalıyordu. Viggo İtalyanca bağırdı ve hemen ardından onların arabasından da silah sesleri yükseldi. Giovanni hâlâ onu koruyordu. Jolene’in tek düşündüğü kurşunların Giovanni’ye isabet edip etmediği idi fakat buna bakmak için başını kaldıramıyordu. Arabanın camları patladı, parçalar üzerlerine yağdı. Havada barut, ateş, duman ve yanmış lastik kokusu vardı. Jolene’in bütün duyuları canlanmış gibiydi, her şeyin farkındaydı ama hiçbir şey görmüyor ve hissetmiyordu. Birileri yaralanmış mıydı? Daha kötüsü ölmüş müydü?

Titreyen silik sesiyle, “Giovanni?” diye fısıldadı. “Gio?”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Seni beklediğim gökyüzünün. Bir kısmını hatırlıyorum. O kadar sevdiğim yüzünü hatırlıyorum. Ve öpülecek dudaklarını.

DALIDA – LOVE IN PORTOFINO

Geceye bir anda çöken sessizliğin mi yoksa silah seslerinin mi onu daha fazla korkuttuğuna anlam veremiyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, bir kez daha onun ismini seslendi. “Giovanni!”

Giovanni dişlerinin arasından çıkardığı tıslamayla, “İyiyim,” dedi.

Ön tarafta arabanın kapısının açıldı ve hemen ardından Viggo’nun sesini duydu. “Güvenli.”

Giovanni üzerinden kalkarak Jolene’i de kendiyile birlikte yukarı çekti. Hızlıca onun iyi olup olmadığını kontrol ederken, Jolene şok içinde ağlıyordu. “Bir şeyim yok,” diye bağırdı. “Sen iyi misin?”

Fakat Giovanni onu umursamadı, ellerini tutarak onları inceledi. Kırılan camlar ellerinin üzerinde küçük, önemsiz kesikler bırakmıştı. Saçlarının arası cam parçalarıyla doluydu. Giovanni ellerini gördüğünde İtalyanca bir küfür mırıldandı. “Bunu kim yaptıysa kanlarında yıkanacağım.”

Jolene ellerini onun ellerinden kurtararak omuzlarını tuttu. Yüzüne bakması için onu zorlarken ısrarcı bir tavırla, “İyi misin?” diye sordu. “Yaralandın mı?” Jolene hızlıca onu kontrol etmeye çalışsa da Giovanni uzaklaşarak, “İyiyim,” dedi.

Arabadan inmeden önce ona bakmadan, “Burada kal,” diyerek emir verdi.

Giovanni onu arabada bırakarak Viggo’nun yanına gitti. Jolene araçta oturmuş onlara bakıyordu. Diğer iki arabadan çıkan adamlardan biri etraf-taki cesetleri inceliyordu. Anlaşılan yola pusu kurulmuştu, kaçan arabaların peşine düşecek fırsatları olmamıştı. Jolene ön koltuktaki şoförün başından akan kanları gördüğünde hızla ön koltuğa uzandı. Şoförleri başından vurulmuştu, Jolene yine de işaret ve orta parmağıyla adamın boynuna, nabzının atması gereken yere dokundu. Hiçbir şey yoktu.

Dışarıdakilere, “Ölmüş,” diye seslenirken sadece ondan tarafa bakmakla yetindiler. Kimse ölen adamla ilgilenmedi. Jolene arabadan inerek yanlarına doğru yürürken Giovanni cesetlere yaklaşmaması için hızla onu durdurdu.

"Arabada beni ölmüş bir adamla bıraktın, üç cesedi görmemden mi imtina ediyorsun?"

"Niccolo, Tanrı ruhuna merhamet etsin," diye mırıldandı. "İyi bir adamdı." Giovanni onu kollarından tutarak gözlerine baktı. "Bu kadarına tanık olmana gerek yok."

Viggo o sırada cesetleri arıyor, üstlerinde bir işaret bulmaya çalışıyordu. Yanlarına geldiğinde üç cesetten aldığı üç adet beyaz kâğıdı Giovanni'ye uzattı. Giovanni kağıtları elinde tuttuğunda solukları hızlanmış, yüzü öfkeyle kararmıştı. Jolene ne olduğunu görmek için kafasını uzattığında kağıtların üzerinde sadece siyah el izleri olduğunu gördü.

"Bu ne demek?"

"La Mano Nera," diye fısıldadı.

Viggo başını sallarken, "Kara El Örgütü," dedi.

Giovanni kağıtları elinin içinde buruşturup yere attı. "Tehdit ediliyoruz."

"Avrupalı ve Yahudileri tehdit eden bu kadar küçük bir grup neden bize suikast düzenlesin?" Viggo kaşlarını çatmış, soruyu Giovanni'ye yöneltmişti.

"Onlar sadece maşa. Bunu yapmaya hem de eşim yanımdayken kimsenin gücü yetmez. Tek bir kişi dışında... Şüphelerimizde yanılmıyoruz, Viggo. Padrino benim peşimde, şimdilik köpeklerini üzerime salıyor ama yakında çok daha fazlasını yapacak."

Jolene duydukları karşısında yaşadığı şokla ikisine bakarken Giovanni'nin ceketinin kolundan damlayan kanı fark etti. Hızla öne doğru atılarak kolunu yakaladığında yüzünü acıyla buruşturduğunu gördü.

"Yaralanmışsın!" Jolene yarayı görmeye çalışırken ceketindeki kurşun deliğini fark etti. "Vurulmuşsun, Giovanni! Bana nasıl söylemezsin?"

Giovanni bir yandan kolunu tutup diğer yandan Jolene'i kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken, "Önemli değil," dedi. "Kurşun sıyırdı, hepsi bu."

Giovanni'nin tüm itirazlarına karşı çıkan Jolene nihayet onu ceketini çıkarmaya ikna etti. Kurşun sıyırmamıştı, tam olarak kolunun içinde onu görebileceği noktadaydı. Giovanni acıyla yüzünü buruştururken Jolene yarayı inceledi.

"Yaşayacaksın ama onu bir an önce içinden çıkarmam, yarayı temizlemem ve kapatmam lazım." Viggo'ya dönerek, "Çalışır durumda bir araç var mı?" diye sordu. Üç araba da kurşunlanmıştı. Viggo araçlara şöyle bir göz atarken, "Birini çalıştırabiliriz," dedi.

Az hasar gören bir arabayla eve ulaşmayı başardıklarında saat çok geç olmuştu. Eve dönmek yerine Giovanni'nin apartman dairesine gitmeye karar vermişlerdi. Jolene banyodan ilk yardım malzemelerini toplarken Giovanni'nin İtalyanca konuşmasını işitiyordu. Öfkeliydi, biriyle tartışıyor ve bu akşam olanları anlatıyordu. Jolene çalışma odasının kapısında belirdiğinde telefonu kapattı.

"Beni kırılğan bir adama dönüştürüyorsun."

Giovanni gülümsüyor olsa da Jolene onun kanlı gömleğine bakarak aynı şeyi söyleyemiyordu.

"O kurşunla mı yaşamak istiyorsun yani?"

Yerinden kalkarak deri koltuğa oturdu. Gömleğini çıkarırken ağzından ufak bir tıslama sesi kaçtı. Canı yanıyordu ama o kadar inatçıydı ki bunu asla kabul etmezdi. Jolene onun yanına oturarak yarayı dezenfekte etti ve kurumuş kanlardan arındırarak kurşunu daha görünür hâle getirdi.

"Hayatını bu kadar önemsiz göremezsin, Giovanni artık yapamazsın." Jolene onu kaybetme düşüncesiyle bile delirirken onun rahatlığına anlam veremiyordu.

"Benim hayatım hiçbir zaman önemli olmadı. Yaşamak için her zaman savaştım, Jolene ve savaşmaya devam edeceğim ama bir gün ben de yenileceğim, her savaşçının yenildiği bir gün olur."

Giovanni'nin banyosundaki ilk yardım malzemelerinin içinde bir kurşunu çıkarmaya yarayacak her şey vardı. Penseti steril hâle getirmişti bu yüzden doğruca kurşunu almak için kullandı. Neyse ki kolay bir noktadaydı, herhangi bir sinire isabet etmemiş, derine inmemişti. Kurşunu içinden çıkarıp kül tablasının içine attığında derin bir nefes aldı.

"Hayatın artık önemli. Artık sadece kendin için savaşmıyorsun, benim için de savaşıyorsun. Beni bu kadar çabuk bırakamazsın, ben... Ben buna hazır değilim." Penset bir anda elinden düştü ve Jolene ağlamaya başladı. Bütün gece olanlar onu çok yıpratmıştı, bir kez daha Giovanni'nin bedeninden bir kurşun çıkarmak istemiyordu. Giovanni ciddileşen yüzüyle ona dönerek yüzünü elleri arasına aldı.

"Savaşmadığımı mı düşünüyorsun, mio angelo? Eskisinden daha fazla savaşıyorum. Eğer bu akşam eski ben olsaydım asla o arabanın arkasında yere yatmazdım." Jolene'in gözyaşlarını elleriyle silerken, "Bana güven," diye fısıldadı. "Seni asla yalnız bırakmayacağım."

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum, Jolene Cardinale. Onurum ve şerefim üzerine söz veriyorum."

Jolene onun yarasını dikecek kadar kendine geldiğinde Giovanni sessizce oturdu. İşi bittiğinde ikisi için birer bardak içki koyarak birini Giovanni'ye uzattı. "Bugünkü yaşananlar tekrar gerçekleşecek mi?"

Giovanni içkinin yarısını tek seferde içerken, "Evet," dedi. "Bu akşamki basit bir uyarıydı."

Jolene'in nefesi kesildi, basit uyarı arabaları kurşunlamak ve şoförlerini öldürmek miydi? Ne kadar ileri gideceklerdi? "Ne zaman duracaklar?"

"Ben ölene kadar durmayacaklar." Yerinden kalkarak Jolene'in ellerini tuttu. "Bunu başarmalarına izin vermeyeceğim. Savaşıp kazanamayacağım kadar güçlüler ama teslim olmayacağım. Seninle bu aşkı yaşamama hiç kimse engel olamaz."

Jolene başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakarken, "Seni seviyorum," dedi.

Giovanni onu kolları arasına çekerek dudaklarını alnına değdirdi. "Güçlü bir kadın erkeğinin en güçlü silahıdır." Dudakları yavaşça yanağına ve oradan dudaklarına indi. "Seni seviyorum Jolene. Tüm kalbimle seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Sen güçlü olduğun sürece ben de güçlü olacağım, sevgilim. Benim için güçlü olmak zorundasın."

Sonraki haftalar da Jolene paranoyaları ile baş başa kalmıştı. Giovanni bazen günlerce eve uğramıyor, geldiğinde ise ona pek bir şey anlatmıyordu. Bu durum canını sıkıyordu, konuşmaya çalıştığında her şeyin yolunda olduğundan fazlasını öğrenemiyordu.

Seviştikleri bir gecenin sonunda Giovanni uyurken Jolene yataktan kalkarak balkona çıktı. Havada boğucu temmuz sıcaklığı hâkimdi. Saçları dar-madağındı ve hâlâ Giovanni gibi kokuyordu. İçinde gezinen o şüphe onu geceleri uyutmuyordu. Başta emin olamamıştı ama şimdi çok fazla zaman geçmişti. Bundan o kadar emindi ki bu kesinlik onu korkutuyordu. Bu Tanrı'dan bir işaret miydi? Birinin varlığını hissederek arkasını döndüğünde Giovanni ile göz göze geldi.

"Üzgünüm, seni uyandırmak istemedim."

Giovanni ona yaklaşırken, "Uyumuyordum," dedi. "Neden geceleri huzurla uyumuyorsun, tesoro?" Elleri omuzlarını kavradı ve Jolene onun tutuşuyla titredi. "Korkmana gerek yok. Buradayım, seni koruyacağım."

"Giovanni." Duraksadı ve derin bir nefes aldı. Giovanni dikkatle ona bakıyordu, Jolene'in konuşması geciktikçe kaşları çatılıyordu. "Bir çocuğun olamayacağı konusunda... Yanılıyor olabilir misin?"

Giovanni'nin ifadesi ciddileşti ve kaşları biraz daha çatıldı. Tek ve kesin bir cevapla, "Eminim," dedi.

Jolene, "Nasıl?" diye sordu. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Uzun yıllar çocuğum olmayınca doktora gittim. Benim... Sperm sayılarım ya da ona benzer bir şeyle ilgili zırvaladı. Fakat konuşmanın sonunda bunun mümkün görünmediğini söyledi ki zaten geçen o uzun yıllar da bunu ispatladı."

"Hiç düzenli bir ilişkin oldu mu? Yani Alessia dışında ve Chiara ve fahişeler... Başka bir kadın oldu mu?"

Giovanni kafası karışmış gibi ondan uzaklaştı. "Bunları neden soruyorsun? Sana bir çocuk veremeyeceğimi söyledim, Jolene. Şimdi..." Balkon demirine vururken İtalyanca bir küfür mırıldandı. "Benden sana asla veremeyeceğim bir şeyi istiyorsun!" Öfkesi bütün bedeninde geziniyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, solukları hızlanmıştı.

Jolene kontrollü kalmaya çalışıyordu. Çünkü öyle olmak zorundaydı. Stefano'dan kendisine birkaç tıbbi dergi almasını istemişti ve o dergilerde okuduğu bazı şeyler ile kendi okul tecrübelerine dayanarak... İçine derin bir

nefes daha çekti. "Lütfen, Giovanni. Bana sadece doğruyu söyle. Başka bir kadın oldu mu?"

"Hayır." Ellerini saçlarının içinden geçirip acıyla güldü. "Bir ilişki yaşayamayacak kadar zor, tehlikeli ve yoğun bir hayatım vardı. Aynı kadınla iki veya daha fazla kez beraber olduğum çok nadir oluyordu." Bir küfür daha savurdu. "Tanrım! Bunları seninle konuşmayacağım, Jolene."

Giovanni öfkeyle yatak odasına girdiğinde Jolene'de peşinden içeri girdi. Oda karanlıktı fakat Giovanni içki şişesini kolaylıkla bulmuş, viskiyi bardağa doldurmaya zahmet etmemişti. Jolene balkon kapısının önünde dikilirken Giovanni sırtı ona dönük bir şekilde viski içiyordu.

"Hamileyim."

Elindeki şişe yere büyük bir gürültüyle düştü. Camın kırılma sesi sessizliğin içinde yankılandı. Camlar etrafa dağılırken içki kokusu Jolene'in burnuna doldu ve ani mide bulantısını zorlukla bastırdı. Giovanni ona doğru döndüğünde karanlığın içinde parlayan gözlerini gördü. Gözleri artık alıştığı için yüzündeki şaşkın bakışı seçebiliyordu.

Jolene onun konuşmayacağını anladığında açıklamaya başladı. "Bir süredir... Ben hissediyordum ama sen olmayacağını söyleyince emin olamadım. Yani... Hastalandığımı ya da başka bir şey olduğunu düşündüm. Fakat artık eminim. Sanırım Alessia hamile kalamıyordu ve senin sperm sayında düşüklük varsa ve düzenli ilişkin olmadıysa... Bilemiyorum. Denk gelmemiş olabilir."

Giovanni buz gibi bir sesle, "Emin misin?" diye sordu.

Jolene başını salladı. "Üç aydır adet görmüyorum."

"Başka bir şey olamaz mı? Belki... Bilmiyorum başka bir şey."

"Stresten olabileceğini düşündüm ama değil. Ben bir kadını Giovanni daha önce de hamile kaldım, bunu anlayabilirim."

Jolene onun ne düşündüğünü veya ne hissettiğini anlayamıyordu. Orada öylece hissiz ve tepkisiz bir şekilde dikiliyordu. Jolene bir şey söylemek üzereyken Giovanni yere, dizlerinin üzerine çöktü. Jolene paniklemişti, hızlıca yanına gidip yere diz çöktü. Telaşla, "Giovanni? İyi misin?" diye sordu.

Giovanni sayıklar gibi, "Doğru olamaz," diye mırıldandı. "Bu doğru olamaz. Bu kadar yıl sonra... Şimdi." Jolene onun sevinçten havalara uçmasını beklememişti elbette kendisi de şaşkıındı. Bu hiç beklemediği bir durumdu ve gerçekten bütün bu tehlikelerin içinde dünyaya bir bebek getirmek kulağa doğru gelmiyordu.

Aradan birkaç saniye geçti ve Jolene, Giovanni'nin bedeninin hafifçe sarsıldığını fark etti. Yüzünü elleri arasına alıp kendisine bakmasını sağladı ve onun ağladığına şahit oldu. "Gio," diye fısıldarken kalbi göğsünün içinde sıkışıyordu. Kendi gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Giovanni'nin elini tutarak karnının üzerine koydu. "Bu bir mucize."

Giovanni bütün gece uyumamıştı. Jolene uyumaya çalışırken onu seyretilmiş, sabah gün aydınlanmaya başladığında doktora gitmeleri gerektiğini söylemişti. Buna inanmıyordu, başka bir şey olduğundan emin gibiydi. Belki de şoktaydı çünkü Jolene onun bu kadar tepkisiz olmasına alışık değildi.

Doktor muayenehanesi hatırladığı gibiydi. Doktor Avery onu bir gülümsemeyle karşılarken Jolene'in aklına acı dolu anılar üşüştü. Daha önce bir bebek kaybetmişti ve şimdi... Bu bebeği kaybedemezdi. Bir daha Tanrı'nın böyle bir mucize bahşedip bahşetmeyeceğini bilmiyordu. Bir şeyler oluyordu belki de bu bir mesajdı. Hamilelik testinin ardından koridorda oturmuş sonuç beklerken Giovanni bakışlarını karşı duvara sabitlemişti. Duvarda beyaz duvar kâğıdı dışında hiçbir şey yoktu.

"Giovanni? Benimle konuşacak mısın?" Giovanni bakışlarını ona çevirdi. Fakat bir şey söylemedi. "Benimle konuşmazsan ne düşündüğünü anlayamam. Ben..." Yerinden kalkarak iki adım yürüdü ve geri dönerek onun karşısına dikildi. "Kafandan neler geçiyor? Çünkü ben hep en kötüsünü düşünüyorum. Dün gecedan beri tek kelime etmedin. Beni buraya getirdin ve şimdi yüzüme bakmıyorsun. Karnımda taşıdığım çocuk senin, Giovanni."

Giovanni dün gecedan sonra onunla ilk defa gerçek bir göz teması kurdu. Kaşları çatılırken dudak kenarlarında derin çizgiler oluştu.

"Bundan şüphe ettiğimi mi sanıyorsun?" diye sorarken gergin ve öfkeliydi.

"Aklıma başka bir şey gelmiyor," derken sesi gereğinden fazla yüksek çıktı.

"Lanet olsun, Jolene!" Ayağa fırlayıp karşısına dikilirken elleriyle dirseklerini kavradı ve onu kendine yakın tuttu. "Yemin ederim, bunu asla düşünmedim. Asla!" Titreyen sesiyle, "Korkuyorum," dedi. "O kadar umutlandım ki bunun doğru olmama ihtimali karşısında korkudan ölüyorum."

O anda koridora giren hemşire hafifçe öksürdü. Gözlüğünün üstünden onaylamaz bir şekilde onlara bakıyordu.

"Doktor Avery sizi bekliyor."

Giovanni ile tekrar Doktor Avery'nin yanına girdiler. Adam elindeki dosyaya tüm dikkatiyle bakarken, onlar gelince yeniden gülümseyerek dosyayı elinden bıraktı. Samimi bir tavırla, "Tebrik ederim," dedi. "On beş haftalık hamilesiniz."

İkisi de birbirlerine şaşkın bakışlarla bakarken Giovanni kravatını gevşetti. "Doktor Avery, bundan emin misiniz? Benim bahsettiğim durumumda bu mümkün mü?"

Adam dosyayı ona uzatırken, "Anlaşılan oldukça mümkün," dedi.

Arabanın içinde malikâneye döndükleri sırada Giovanni elinde tuttuğu kağıtla öylece oturuyordu. Kravatını tamamen çıkarmış, gömleğinin iki düğmesini açmıştı. Sanki nefes almakta zorlanıyor gibi derin derin soluyordu. Jolene sessizliği bozmadı, Giovanni için inanması güç bir durumdu. Korkuyordu, anlam veremiyordu ve duygusal bir karmaşanın içindeydi. Tıpkı kendisi

gibi... Malikâneye geldiklerinde Giovanni arabayı orman yolunda durdurdu ve inerken onu geride bıraktı. Ormanın içine doğru elinde kağıtla yürürken Jolene bu sefer onu yalnız bırakmadı. Arabadan inip peşinden koşarken çınar ağaçlarının yaprakları ayaklarının altında eziliyordu.

Jolene ona yetişemeyeceğini fark ettiğinde, "Giovanni!" diye seslendi.

Yüzünü ona çevirmemişti. Omuzları derin derin aldığı nefeslerle yükselip alçalıyordu, sesi ağlamak üzere gibiydi. "Nasıl olur?"

Jolene gözlerinden akan yaşları elleriyle silerken, "Bir mucize," dedi. Giovanni ona döndüğünde onun da gözlerinin gözyaşlarıyla parladığını fark etti. Ağlamamak için mücadele veriyordu. Jolene ona doğru iki adım attı ama Giovanni hızla aralarındaki mesafeyi kapatarak onu kollarının arasına aldı. Jolene yüzünü göğsüne gömmüş ağlarken Giovanni saçlarını okşuyordu.

Eli karnına inerken inanamıyormuş gibi, "Bir bebek," diye mırıldandı.

Jolene elini onun elinin üzerine koyarken geri çekilip gözlerine baktı. "Bizim bebeğimiz."

Giovanni başını sallarken dudakları derin bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bizim bebeğimiz."

Genelde yumuşak başlayan sevişmeleri hızla şiddetlenir ve çok ateşli bir hâl alırdı. Ancak Giovanni üç gecedir hiç olmadığı kadar nazik ve dikkatliydi. Bedeninin her köşesini öperken kulağına dünyanın en güzel sevgi sözcüklerini fısıldıyordu. Bu gece yine Giovanni onu tatmin etmiş, uyumadan önce de kolları arasında iyice sarmaladığından emin olmuştu. Kolu hâlâ sahiplenici bir şekilde beline dolanmışken eli de karnının üzerindeydi. Bir süre bunu kimseye söylememeye karar vermişlerdi. Giovanni artık çok daha paranoyaktı, her konuda dikkatli ve temkinli davranıyordu ama uzun süre saklayamayacaklarının farkındaydılar. Şimdiden on beş haftalık hamileydi ve yakında karnı çıkmaya başlayacaktı. Onu böyle bir dünyada koruyabilirler miydi? Luca'yı koruyamamışlardı ve şimdi... Bu bebeği kaybedemezdi. Huzursuzluk içinde yataktan kalkarak sabahlığına sarındı. Balkona çıktığında serin havayı soludu, düşünceleri onu rahat bırakmıyordu. Hayalini kurduğu o mutlu sonu istiyordu. Giovanni ve bebekleriyle... Böyle bir dünyada mutlu son mümkün müydü?

Omuzlarına sarılan sıcak şal titremesine neden oldu. "Neden uyumuyorsun, Jolene?" Giovanni'nin pürüzlü sesini duyunca arkasını dönerek ona baktı.

"Uyuyamıyorum."

"Rahatsız mısın? Doktor çağırmamı ister misin?"

Korumacı tavrı karşısında gülümsedi. "İyiyim. Öyle bir rahatsızlık değil. Ben sadece... Düşünüyordum. Geleceği, bizi, bebeğimizi."

Giovanni onu alnından öperken kendisine çekti. "Seni ve bebeğimizi koruyacağım. Bu sefer onu kaybetmeyeceksin."

"Seni de kaybetmek istemiyorum," derken ağlamamak için çaba gösteriyordu.

Giovanni cevap vermedi sadece dudaklarını derin bir tutkuyla öperek onu içeri çekti. Onu odanın ortasında bırakırken, dolabı açarak içinden küçük ahşap bir sandık çıkardı.

Jolene çatık kaşlarıyla, "Bu bir hediye mi?" diye sordu.

Giovanni buruk bir tebessümle karşılık verirken, "Bu kutuyu saklamamı istiyorum," dedi.

"İçinde ne var ve neden saklamam gerekiyor?"

Giovanni yaklaşarak elini tuttu. "Bana kızma ama bunu yapmak zorundaydım. Bulunduğumuz durumda..."

"Giovanni lafı dolandırmadan söyleme özelliğin her zaman en sevdiğim özelliğin olmuştur."

"Ben ölürsem, bunun içindekilere ihtiyacın olacak. Anahtarı ben öldüğümde alacaksın."

Jolene kaşlarını çatarak, "Söz vermiştin!" dedi. "Söz verdim, Jolene ve savaşağım. Söz verdiğim gibi senin ve çocuğumuz için... Fakat her şeyi düşünmek zorundayım. Bir, on, yirmi sene sonra bu gerçekleştiğinde ki gerçekleşecek. O gün için bu kutuyu saklamamı istiyorum."

Kutuyu Giovanni'den alırken lanetli bir nesneyi tutarmış gibi tedirgindi. "Yirmi yıldan uzun zamana ihtiyacımız var."

Giovanni güldüğünde Jolene'in bütün bedenindeki gerginlik yok oldu. "Jolene... Benim seninle sonsuzluğa ihtiyacım var."

Giovanni son günlerde her zamankinden daha fazla stresliydi. Çabuk öfkeleniyor, uyumuyor, çok fazla içki içiyordu. Jolene ondaki değişikliklerden memnun değildi ama bu değişikliklerden çok nedenine odaklanıyordu. Bebek için o kadar endişeliydi ki onu pamuklarla dolu bir sandığa kapatmayı bile düşünüyor olabilirdi. Bir gece uyandığında yine yalnızdı, artık böyle gecelere alışmıştı. Giovanni o akşam eve gelse bile uyumuyor ya gece yarısı yanından kayboluyor ya da sabaha kadar odada oturup onu seyrediyordu. Jolene sessizce yatak odasından çıkarken ses yapmamak için parmak uçlarında yürüyordu. Karanlık koridor boyunca ilerleyerek koridordaki tek ışık kaynağına ulaştı. Giovanni'nin çalışma odasının kapısı aralıktı. Loş bir ışık huzmesi gecenin karanlığına süzülüyordu. İçeriden Giovanni'nin alçak sesle konuşmasını işitiğinde duraksadı. İtalyanca konuşuyordu hatta fısıldıyordu, kelimeleri anlayamasa da öfkeli ve gergin olduğu açıktı. Jolene ses çıkarmadan sırtını duvara yaslayarak bir şeyler duymaya çalıştı.

İtalyanca konusunda ilerleme kaydediyordu. Pek çok şeyi anlayabiliyordu ama karşısındaki kişinin yavaş konuşması -ki bu İtalyanlar için pek olası olmuyordu- gerekiyordu. Duyduğu kelimeleri anlayamasa da Giovanni'nin kiminle konuştuğunu anlamıştı. Sergio... Gecenin bu saatinde, gizlice neden Sergio ile konuşuyordu? Anladığı birkaç kelimeden birinde, "Görmemeli,"

diyordu. Bir süre sessiz kaldı, onun Sergio'yu dinlediğini düşündü ve en sonunda "Bundan emin misin?" diye sordu. "Bunu istediğinden?" Sergio'nun yanıtını duyamıyordu ama Giovanni'yi duydu. "Ona iyi bak."

Jolene, Giovanni'nin yaklaşan adımlarını duydu ama yerinden kıpırdamadı. Kapı yavaşça açılıp Giovanni onu gördüğünde ikisi de uzun saniyeler birbirlerine baktılar. Giovanni onu Sergio'ya mı emanet etmişti? Onun için o kadar savaştıktan sonra! Hayır, hayır kesinlikle tarih tersine tekerrür etmiyordu. Giovanni ona kocalık ve bebeğine babalık yapacaktı. Bunu görmeden kimsenin ölmesine izin vermeyecekti.

"Bana hemen neler olduğunu anlat," derken sesi buz gibi soğuktu. Giovanni kenara çekilerek içeri girmesini işaret etti. Jolene oturmadı ama denge-sini sağlamak için elleriyle sandalyeye tutunuyordu.

"Ne duydu?"

"Beni Sergio'ya emanet ettiğini."

Giovanni masaya ilerledi ve bir puro yakarak derin bir nefes çekti. Konuşmadan önce zaman kazanmaya ve gevşemeye çalışıyordu, gergin bir konudan bahsedeceği zaman her zaman aynı şeyi yapıyordu.

"Bir şeyler oluyor. Aylardır beni altın bir kafesin içinde korumaya çalışıyorsun, Giovanni ama ben bir kuş değilim. Jolene Cardinale olmamı istedin, eğer siktüğimin Cardinale'i olmamı istiyorsan bana öyle davran." Jolene sık küfretmezdi o yüzden Giovanni bu kaba kelimeleri duyduğunda ona kaşlarını çatarak baktı.

"Ben sadece sen ve bebek için bazı önlem-"

Jolene sözünü keserek, "Bana önlem aldığını söyleme. Bu bir olasılık değil, sen bir olasılıktan bahsetmiyorsun," diye bağırdı. "Sen hazırlık yapıyorsun!"

"Bir planım var."

"Planın ne?"

"Bunu sana söyleyemem. Ne kadar az şey bilersen o kadar güvende olursun."

"Ama yine de bana saçma bir kutu bırakıp Sergio'ya emanet ediyorsun!"

Giovanni purodan bir nefes daha çekerek onu kül tablasına söndürürken, "Her ihtimale karşı," diye mırıldandı.

Jolene kafasını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Yaşamaktan başka ihtimalin yok, Giovanni Cardinale."

Giovanni sert ve kararlı bakışlarla yürüyerek önünde dikildi. Tek kolunu beline dolayarak, Jolene'i kendine yaslayıp dudaklarını vahşi bir dürtüyle öptü. Giovanni onu her zaman ateşli, tutkulu ve aşkla öperdi ama şimdi sert ve acımasızdı. Bebeği öğrendiğinden beri üzerine yerleşen o fazla şefkat yerini derin bir tutkuya bırakmıştı. Jolene boğazının gerisinden onaylar gibi bir ses çıkardığında, Giovanni tek koluyla onu havalandırıp çalışma masasına oturttu. Masanın üzerindeki bardak, telefon ve viski şişesi yere düşerken büyük bir gürültü çıkardı ama ikisi de bu sesi umursamadı.

"Yemin ederim, Jolene. Bebeğin doğduğunu görmek istiyorum. Oğlum - zu veya kızımızı birlikte büyütmek istiyorum. Yaşamak istiyorum. Her gece seninle sevişmek istiyorum."

Jolene'in boğazının gerisinden bir ses yükseldi. Bir süredir seks için fazla istekliydi, hormonları yükselişe geçmişti ve Giovanni ona sadece dokunduğunda bile bedeninde güçlü bir elektrik filizleniyordu.

"Her gece benimle sevişeceksin. Başka bir ihtimal yok," derken kararlıydı. Elleriyle masaya tutunup bedenini geri yasladı. Giovanni geceliğini yukarı doğru sıyrırken kalçasını kaldırarak ona yardımcı oldu. Çamaşırı saniyeler içinde bacaklarından sıyrılıp yere düştü. Giovanni bedeniyle bacaklarını aralayarak arasına yerleştğinde beklenti belinden yükselip, sırtına çıkan ve oradan boynuna ulaşan bir elektrik gibi kendini hissettirdi.

Giovanni ilk defa onun hazır olup olmadığına bakmadan fermuarını açıp sertleşmiş aletini içine soktu. Kaygan, sıcak kadınlığı onu anında kabul ederek gevşedi ve Giovanni kalçalarını kavrayarak Jolene'i kendine çekti. Kasığı kasığına değerken parmakları kalçalarına batıyordu. Sert ritim masayı sallıyor, ikisinin inlemeleri ve nefesleri birbirine karışıyordu. Jolene ona uzanıp ceketine tutundu ve adamı kendine çekerek dudaklarını öptü. Giovanni'nin hareketleri daha da sertleşti, boğazının gerisinden acı dolu bir haykırış yükseldi. Bedenini ona doğru eğerken hâlâ içinde gidip gelmeye devam ediyor, kasıklarının birbirine çarpma sesi odaya doluyordu.

Hırıltılı sesiyle konuşmaya başladığında Jolene kafasını kaldırıp ona baktı.

"Aklıma musallat olan bu arzu, her gece rüyamda gördüğüm bu an, kalbimin her atışında vücudumda dolaşan bu tutku." Dudaklarını dudaklarına değdirdi. "Dudaklarını öpmek, ısırarak ve yumuşak teninin her santimini dudaklarımda hissetmek, güzel vücudunun kıvrımlarını ellerimle hissetmek istiyorum." Nefes nefese kalmıştı, ikisinin de bedeni birer alev topu gibiydi. Jolene sırtında süzülen teri hissediyordu. "Seni farklı şekillerde benim yapma, bedenlerimizi birleştirip bizi bir yapma ve kendimizi tutku ve zevke kaptırma arzusu..." Konuşmasına ara vermek zorunda kalmıştı. Durmuyordu, içinde gidip gelmeye devam ediyordu. Jolene dudaklarını kanatırcasına ısırdı ve bakışları birbirine kenetlendiğinde, "Jolene," diye inledi. "Bil ki sana olan sevgim çok büyük, dileklerimde sonsuza dek beraberiz."

Jolene şehre gitmek için ısrar ettiğinde Giovanni buna daha fazla engel olamamıştı. Bir koruma ordusu peşinde olsa da istediğini almayı başarmıştı. Manhattan'ın caddelerini, kalabalık mağazalarını keşfetmek heyecan vericiydi. Giulia ile her girdiği mağazadan bir şeyler almışlardı. Yemek için Stefano'nun onları İtalyan Mahallesi yakınlarında bir restorana götürmesine izin vermişlerdi. Her yer Jolene'i koruyan adamlarla doluydu ama Jolene artık onlar yokmuş gibi davranmayı öğrenmeye başlamıştı. İtalyan restoranında

artık alışkın olduğu tatların keyfini çıkarırken ortamda aniden oluşan sessizlikle başını kaldırdı. Giovanni birkaç masa ötede dikilmiş yüzünde bir gülümsemeyle onu seyrediyordu. Jolene çatal ve bıçağını yavaşça elinden bıraktığında Giulia arkasını döndü. Giovanni'yi gördüğünde utangaç bir edayla gülümsedi.

"Şu işe bakın Signora, yemeğimde bitmişti." Jolene sesini çıkaramadan oturduğu yerden kalkarken, "Paketleri eve götürüp dolabınıza yerleştireceğim," diyerek hızlıca masadan uzaklaştı.

Giulia yanından geçip giderken Giovanni ona doğru ilerledi. O kadar muhteşem görünüyordu ki. Nefis bir şekilde korkutucu, göz kamaştırıcı bir şekilde şık, hayranlık uyandıracak kadar kendinden emin... Üç parçalı gri takım elbisesinin içinde bordo kravatı, cebinde ise bordo mendili vardı. Takım elbisesi ile aynı renk şapkasını geriye iterek yüzünü açığa çıkardı. Önünde durduğunda şapkasını masanın üzerine bırakıp karşısına yerleşti.

"Seni böyle görmeyi sevdim."

Jolene şaşkınlıkla, "Nasıl?" diye sordu.

"Normal." Arkasına yaslanıp ellerini masaya koydu. "Şehirde dolaşıp alışveriş yapmanı ve restoranda oturup yemek yemeni. Yüzündeki mutlu ifadeyi..." Jolene'in beklemediği bir anda, "Böyle bir özgürlük istemez miydin?" diye sordu.

"Hayır," derken ciddiydi. İstiyordu, elbette tüm bunları yapmak istiyordu ama bunlardan daha çok istediği bir şey vardı. "Sadece seni istiyorum. Ne pahasına olursa olsun." Masaya doğru eğilerek, "Seni ve bebeğimizi," diye fısıldadı. Onun bir şey söylemesine izin vermeden, "Bunları daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi. Çantasına uzanıp içinden çıkardığı mücevher kutusunu masanın üzerine koyarak Giovanni'ye doğru itirdi. "Teknik olarak senin paranla kazanmış olsam da kumardan kazandığım parayla sana hediye aldım."

Giovanni burnundan verdiği nefeslerle gülerken gözlerinden oyuncu bir ifade geçti. "Sanırım seni gerçekten kötü etkiliyorum."

Jolene gülümseyerek, "Seninle olabilmem için masumiyetimi kaybetmem gerekiyordu," dedi.

Giovanni uzanıp kutuyu aldı ve açtığında kaşları havaya kalktı. Bu bir bileklikti, deri kemerin ortası platin ile süslenmişti. Platinin üzerinde 'Son-suza dek' yazıyordu. Erkeksi, ciddi ve anlamlıydı. Giovanni kalkık kaşlarıyla uzun süre bilekliği incelediğinde Jolene onun beğenmediğini düşündü.

"Üzgünüm, ben daha önce bir erkeğe hediye almamıştım ve ne alacağımı bilemedim, anlamlı olacağını düşündüm."

Giovanni'nin kaşları çatılırken ona baktı. "Daha önce hiç hediye almadım."

Jolene şaşkınlıkla, "Hiç mi?" diye sordu.

Kafasını iki yana sallarken, "Hiç," dedi.

Jolene buruk bir heyecanla, "Beğendin mi?" diye sorarken gözlerini ona dikti.

Giovanni gülümserken bilekliği bileğine, kol saatinin hemen yanına taktı.

"Senden ve bebeğimizden sonra sahip olduğum en değerli şey."

Giovanni bir süre ona yemekte eşlik etti ama aklında başka bir şey olduğu açıktı. Jolene birkaç defa ona bunu sorsa da bir şekilde geçiştirmeyi başarmıştı. Sık sık saate bakması da gözünden kaçmıyordu.

"Bir işin mi var?"

Giovanni başını sallarken, "Bir görüşmem var," dedi. "İtalyan Mahallesi'ne gitmem gerekiyor."

İtalyan Mahallesi'nden sadece iki blok kadar uzaktaydılar. Jolene içeceğinin son yudumunu aldıktan sonra, "O hâlde kalkalım, işin bitene kadar seni beklerim," diyerek öneride bulundu. İçinde kötü bir his vardı, bugün ondan ayrı kalmak istemiyordu.

"Seni oraya götüremem."

"Daha önce İtalyan Mahallesi'nde bulundum, Giovanni. Senin mekânında da öyle."

"Evet birinde tehlikeli bir adamı öldürülmekten kurtardın, diğerinde kaçtın ve kaçırıldın. İkisi de pek iyi sonuçlanmadı değil mi?"

Jolene ukala bir tavırla omzuna düşen saçı geriye atarken başını dik tuttu. "Orada evlendim ve kaçıp kaçırılmadan önce şu çok tehlikeli adamı vurduğumu da hatırlatırım. İtalyan Mahallesi'nde birkaç saat geçirebilecek kadar sertim."

Giovanni küçük bir tebessümle karşılık verdi. "Sen karşıma çıkan en cesur kadınsın, Jolene ama İtalyan Mahallesi artık eskisinden daha tehlikeli."

"Senin yanında güvende olacağımı söyledin."

"Son olaylardan sonra bunu garanti edemem."

Jolene korkuyordu ve Giovanni'nin de korktuğunu biliyordu, alçak bir sesle, "Görüşmen kiminle?" diye sordu.

"Bizi tehdit eden adamlarla bir görüşme ayarladım. Kara El Örgütü ile görüşeceğim. Saldırıları Padrino'nun yaptırdığını düşünüyorum ama bunu yine de teyit etmeliyim." Jolene'in korkusunu hissedince masanın üzerine uzanıp elini tuttu. "Endişelenme, yeminli bir görüşme. Bir şey yapamazlar ayrıca benim mekânımda buna kalkışacaklarını sanmıyorum"

Jolene öfkeyle, "Sanmıyor musun?" diye soludu. "Bu adamlar arabamızı kurşunlattı, şoförümüzü öldürdüler Giovanni!"

"Bunlar benim dünyamda olası şeyler."

"Beni engelleyemezsin. Madem tehlikeli değil orada olmak istiyorum."

"Senin için tehlikeli, benim için değil."

Jolene ellerini masaya koyarak yerinden kalkarken Giovanni'ye tepeden bakma şansını yakaladı. "Hiçbir yere gitmiyorum!"

Giovanni çaresiz bir şekilde derin nefes verdi.

"Orada olmanı istemiyorum. Aklım sendeyken, bir görüşme yapıp karar veremem."

"Tehlikede olduğunu bile bile seni gönderip evde oturmamı bekleme benden."

"Viggo ve Sergio yanımda olacak. Beni merak etme."

Sergio, Brooklyn'den bu görüşme için geldiyse önemli olmalıydı. Tehditler Sergio'ya da mı yapılıyordu?

"Bu 'görüşme' bitene kadar güvenli ama sana yakın bir yerde bekleyebilirim."

Giovanni bu fikirden hoşlanmamıştı ama ne kadar hayır derse Jolene'in o kadar ısrarcı davranacağını biliyordu. Onu göndermek için zor kullanmalıydı ama Giovanni bunu yapmazdı.

Jolene'in ısrarları sonuç vermişti. Giovanni binayı gören bir noktada arabayı durdurdu. Ana cadde bomboştı, bilerek boşaltılmış olmalıydı. Dükkanların kepenkleri, evlerin panjurları kapatılmış, gün boyu sokakta olan insanlar evlerine çekilmişti. Manhattan'da İtalyan Mahallesi'nde saat henüz öğleden sonra ikiye fakat mahalle terk edilmiş görünüyordu.

"Herkes nerede?"

"Adamlarım çevrede güvenliği sağlıyor bu yüzden mahalle sakinlerini evlerine gönderdik. Örgüt üyeleri geldiğinde tetikte olacağız. Kafa karıştıran insanlar olmadan bunu yapmak daha kolay."

Giovanni işaret parmağıyla camın ardındaki tuğla binayı işaret etti. Çatısında bir adam gördüğünde daha dikkatli baktı ve silahlı olduğunu fark etti. Giovanni'nin adamları çatılara yerleştirilmişti.

"Burada arabanın içinde bekle. Stefano yanında olacak." Jolene'in çenesini başparmağıyla tutarak yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Ne olursa olsun, kendini tehlikeye atacak bir şey yapma, Jolene. Beni anlıyor musun?" Eli Jolene'in karnına kayarak sahiplenircesine tuttu.

Jolene başını sallayarak onu onaylarken, "Sen de," dedi. "Aklına bir delilik geldiğinde beni düşün, bebeğimizi düşün ve sensiz yaşayamayacağımı bil."

Giovanni onu yanıtsız bıraktı. Alnına uzun bir öpücük bırakırken Jolene onun bileğindeki bilekliğe dokundu. İçinden bir dua mırıldandı. "Tanrım, senin lütfun bana yeter. Beni sevgi dolu kalbine yakın tut ki kuvvet alayım ve en darda kaldığım anda bile senin için ilahiler söyleyeyim. Tanrım, onu koru ve gözet. Onu da beni tuttuğun gibi, benim onu tuttuğum gibi kalbine yakın tut."

Giovanni, Viggo ve altı adam daha caddede yürürken Jolene arabadan inip ona geri dönmesini söylemek istiyordu. Onunla eve dönüp

yatağa kıvrılmak istiyordu, kolları arasında olmak... Daha önce böyle tehlikelerle defalarca yüzleşmişti ama nedense Jolene hiçbir zaman şu an hissettiği kadar endişeli hissetmemişti. Kalbinde onu sıkı bir ağırlık vardı. Arabanın siyah camları ardında saklanırken gözlerinden damlayan yaşlar deri döşemeye çarptı. Arabanın içinde hâlâ Giovanni'nin kokusunu duyuyordu.

Aradan geçen bir saatin her dakikasını takip etmişti. Limuzinin içindeki saat uğursuz bir yavaşlıkla akıyordu. Stefano hâlâ arabadaydı ama şoför kısmını ayıran küçük pencere kapalıydı. Sadece orada olduğunu görebiliyordu. Dikiz aynasından sık sık aracın çevresini kolluyor, ara ara kafasını geriye yaslasa da her harekete karşı ellerini direksiyon- da tutuyordu.

Bir anda arabanın kapısı açıldı. Jolene, Giovanni'nin geldiğini düşünerek heyecanla başını çevirse de hemen yanına oturup kapıyı kapatan kişi Sergio'dan başkası değildi. "Neler oluyor? Giovanni nerede?"

Sergio ona bakarken bakışlarındaki korku ve paniği görebiliyordu. "Sakin ol. Beni o gönderdi."

"Neden? Neden onun yanında değilsin? Neden seni buraya gönderdi?" Jolene histerik bir şekilde sorularını arka arkaya sıralarken Sergio eline uzandı ama Jolene hızlıca kendini ondan kurtardı. Stefano tepkisiz bir şekilde ön koltukta oturuyordu. Sergio'nun burada olduğunu bilmemesi imkânsızdı.

"İçeride işler biraz karıştı ve seni mahalleden çıkarmamı istedi."

"Neden adamlarından birini yollamadı? Neden sen?"

Sergio buruk bir tebessümle, "Benden başkasının seni ikna edemeyeceğini biliyordu," dedi.

"Hayır, hayır. Ben... Giovanni gelmeden hiçbir yere gitmiyorum." Jolene ağladığını fark ederek elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Git ve onu buraya getir. Hemen!"

O anda duyulan silah sesleri Jolene'in kulaklarında büyük bir gürültüyle çınladı. Jolene kafasını çevirdiğinde silah seslerinin Giovanni'nin binasından geldiğini gördü. Aradan uzun saniyeler geçmişti ama silahlar hiç durmadan atılmaya devam ediyordu. Sergio farkına bile varmadan arabanın kapısını açarak kendini dışarıya attı. İki belki üç adım atmıştı ki Sergio'nun kolları arkasından dolanarak olduğu yerde kalmasını sağladı.

"Sen delirdin mi?" derken kulağına doğru bağıırıyordu.

"Neler oluyor?" Jolene bir kez daha öne atıldı ama Sergio gitmesine izin vermedi.

Jolene'in gözyaşları görüşünü engelliyordu. "Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, gitmeme izin ver."

Sergio onu daha sıkı tutarken, "Yapamam," dedi. "Yapamam, ona söz verdim."

Kulakları sağır eden bir patlama sesiyle Jolene'in ayaklarının altında yer sallandı. Doğruca binaya bakan gözlerinde karşısındaki alev topunun yansıması görünüyordu. Giovanni'nin binası... Onun içinde olduğu bina patlamıştı, turuncu alevler anında binayı çevrelemiş geriye bir alev topundan başka bir şey kalmamıştı. Jolene kendini yere bırakırken Sergio'da onunla diz çöktü. İkisi de yaşanan olayın şokuyla sarsılmıştı. Etrafta uğursuz bir sessizlik kol geziyordu, çok geçmeden adamların o yöne akın ettiklerini gördü. Stefano yanlarına gelmiş Sergio ile konuşuyordu ama Jolene kulaklarındaki uğuldamadan ve boğazından yükselen kendi çığlığının sesinden onları duyamıyordu.

Sergio, Stefano'ya, "Burada kal," diye bağırdı. "Onun yanında."

Kollarının etrafından çekildiğini ve bedeninin yok olduğunu hissetti. Elleri asfaltla buluşurken yüzüğünün parıltısı gözlerini aldı. Başını kaldırdığında Sergio'nun alevlere doğru koşar adımlarla ilerlediğini gördü. Stefano onu kaldırmaya çalışıyordu. Jolene onun eline uzanarak ayağa kalktığı anda tek yaptığı o yöne doğru, yangına doğru, ona doğru koşmak oldu.

Onu kimse durduramazdı...

Sergio onu tutmaya çalışırken zorlukla alevlerin pençesindeki binaya yaklaştı. Binanın önündeki üç arabadan geriye yanmış iskelet kalmıştı. Kapının önündeki nöbetçilerin cesetleri hâlâ yanıyordu. Jolene eliyle ağzını ve burnunu kapattı. Gözyaşları yüzünden puslanan görüşü siyah dumanlarla daha da gölgeleniyordu.

"Jo! Güvenli değil. Burada bekle ve içeri bakmama izin ver."

Jolene hızla kafasını iki yana sallarken, "Hayır," diye mırıldandı. "Lütfen, Sergio. Lütfen, benim... Benim onu bulmam lazım."

Sergio kollarını kavrayarak onu kendine çevirdi. "Oraya giremeyiz. Giremezsin," dedi. "Alevler söndürülene kadar lanet olası itfaiye bile oraya giremez. Bir alev topu Jo. Beni anlıyor musun?"

"Sen de giremezsin," derken sesi çaresizdi.

"Deneyeceğim. Senden tek istediğim burada beklemen." Onu kollarının arasına çekerken, "Tam burada," diye fısıldadı.

Jolene başını sallarken hıçkırığı boğazından kurtuldu. Çatıdan inen adamların ikisiyle İtalyanca konuştu ama Jolene onları dinlemedi. Sergio yanmaya devam eden binanın merdivenlerine ulaştığında uzaklardan itfaiye aracının sesini duydu. Çevreye toplanan adamlar Sergio'ya yardımcı olurken Jolene çaresiz gözlerle onları seyrediyordu. Sergio ıslatılmış bir battaniyeye sarınıp alevlerin içine daldığında ağ-

laması daha da şiddetlendi. Jolene biliyordu, böyle bir binadan kimse sağ çıkamazdı. Binada hâlâ ufak patlamalar oluyordu ve Jolene endişeyle kıvrılırken Stefano yanında dikiliyordu. Saniyeler sonra Sergio öksürükler içinde kendini binadan dışarı attı. Adamlar hemen su verirken, Jolene ona doğru koşarak yanında dizleri üzerine çöktü. İkisinin bakışları buluştuğunda kafasını iki yana salladı, yüzünde çaresiz bir ifade hâkimdi.

“Üzgünüm, Jo. Her şey... Yok olmuş.”

“O...O orada mıydı?”

Sorduğu cansız bedeniydi ama bunu dile getiremedi. “Her şey yanmış. Herkes...”

Sergio’nun tek söylediği buydu. İtfaiye yangına müdahale etmeye hazırlanırken sessizlik içinde bekledi. Eli kalbinin üzerinde, gözleri binadaydı. Belki... Belki bir şekilde çıkmıştı belki hâlâ yaşıyordu belki hâlâ umut vardı. Yangın söndürme çalışmaları devam ediyor, mahalledeki insanlar da yardıma koşuyordu. Jolene hâlâ o kaldırımda dikilmiş gelecek bir haberi bekliyordu. Kimseyi duymadan ve konuşmadan öylece dikiliyor olsa da o uğursuz fısıltıları işitiyordu.

Her şey yanıyor.

İçki varilleri patlamayı şiddetlendirmiş.

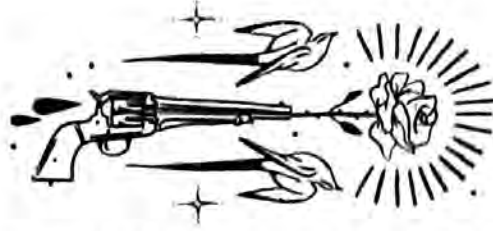
Cesetleri tanımak imkânsız.

Kimse sağ kurtulamamış.

Biri binaya bomba yerleştirmiş olmalı.

Bu intihar...

Onları duymamak için kulaklarını kapatsa da sözler beyinde yankılanıyordu. İnsan bedenleri siyah torbalarda çıkarılmaya başladığında saat gece yarısını geçmişti. Sergio cesetlerin taşınmasına yardım etmek ve Giovanni’yi bulmak için görevlilere yardım ediyordu. Jolene ise onun is kokan ceketine sarılmış Sergio’nun, Giovanni’nin yanmış cesedini tanımamasını bekliyordu. Sabaha karşı düşmüş omuzları, uykusuzluktan ve yorgunluktan morarmış göz altlarıyla Sergio ona doğru yürürken ‘o’ anın geldiğini anladı. Kalbi hızla atarken beyinde şiddetli bir çığlık yankılanıyordu. Sergio’nun gözyaşları is ile karışmış yüzünde belirgin bir iz bırakmıştı. Jolene’in önünde dikilirken avucunu açarak, “Bu onun mu?” diye sordu. Boğazı düğümlenirken Sergio’nun avcunun içinde ona saatler önce verdiği künyeye bakıyordu. Deri kısmı tamamen yanmış, geriye sadece metali kalmıştı. Sonsuza dek yazısı zorlukla okunuyordu. Başını sallarken bacakları ağırlığını daha fazla taşıyamadı.

KIRKINCI BÖLÜM

Müzik başladı ve şarkı söyledi insanlar. Yalnız benim için çaldı kilisede şarkılar. Şimdi o gitti, bilmiyorum neden? Ve bugün bile ağlıyorum bazen.

NANCY SINATRA – BANG BANG

Jolene bir hastane koridorunda dikiliyordu. Bacakları, bedeninin ağırlığını taşıyamayacak durumda olmasına rağmen oturmayı reddetmişti. Koridordaki floresanlardan iki tanesi ara ara uğursuz bir şekilde sönüyor sonra tekrar yanıyordu. Sadece beş metre kadar ötede morg vardı, buz gibi soğuk oradan bütün koridora yayılıyordu. Sergio hemen yanındaydı, sırtını duvara yaslamış bir şekilde sükunetle dursa da gözleri her yeri tarıyordu. Koridorun diğer ucunda dikilen siyah takım elbiseli adamlar, polisler, bekleme bölümünde içeri alınmayı bekleyen aileler, gözü yaşlı eşler vardı.

Jolene fısıltıyla, “Neyi bekliyoruz?” diye sordu. Onu buraya getirmişler ve sadece beklemesini söylemişlerdi. Neyi beklediği, bundan sonra ne olacağı hakkında bir tahmini yoktu.

“Cesedi teşhis etmeni isteyecekler.”

Jolene nefesini tutarak elini kalbine götürdü. “Yapamam,” derken sesi cılız ve ağlamaklıydı.

“Yapmak zorundasın.” Jolene başını çevirip ona baktı. Sergio ileride bekleyen adamları işaret etti. “Takım elbiseli olanlar Kont’un öldüğünü teyit etmek için bekliyorlar. Padrino’nun adamları... Aile ve bölge bir sonraki yöneticiye geçecek.”

Jolene bu olanlara inanmak istemiyordu. Sadece saatler önce onun kolları arasındaydı, dudakları dudaklarındaydı. Tüm bunlar nasıl olmuştu? Hâlâ Tanrı’dan bir mucize bekliyordu. Giovanni ölmüş olamazdı, ölmemeliydi, bu kadar çabuk değil. Bebeklerinin doğumunu görmeliydi, birlikte çocuklarını büyütmeleri gerekiyordu. En azından yirmi yılları olmalıydı, ona söz verdiği yirmi yılı almalıydı.

Sergio, “Ve polisler,” diyerek Jolene’in düşüncelerini böldü. “Azılı bir suçlunun ölüm haberini bekliyorlar.”

Azılı bir suçlu... Midesinin bulandığını ve kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. Eliyle duvara tutunarak destek aldığı sırada Sergio kolunu beline sararak onu dengede tuttu. “Onlara kocanın öldüğünü söyleyeceksin. Hakkında

hiçbir şey bilmediğini... İşleri hakkında bir bilgi vermeden seni gözlerden uzak bir yerde tuttuğunu anlatacaksın. Kont'u tanıımıyorsun, sen Giovanni Cardinale'in karısısın." Kulağına doğru, "Anladın mı, Jo?" diye fısıldadı.

"Hayır, hayır. Lütfen, Sergio. Ben... Ben yapamam."

"Onlar akbabalar. İstedikleri haberi ve bilgileri verene kadar başına üşüşmeye devam edecekler. Şimdi yasını bahane ederek onları savuşturabilirsin. Tek yapman gereken Giovanni'yi teşhis etmek. Padrino istediğini almış olacak. Polislere de Giovanni'nin işleri hakkında bilgi sahibi olmadığını söyleyeceksin. Sen Amerikalısın... Kimse senden şüphelenmeyecek. Hayatına devam edebileceksin, tüm bunlardan uzakta."

Jolene hıçkırığını bastıramadı, Sergio'nun kolları etrafına sarılırken, "Giovanni," diye fısıldadı. "O artık olmayacak."

Beyaz kıyafetler içinde maskeli bir adam onlara yaklaştı. Sergio bir adım gerileyerek ciddi bakışlarla adamı süzüyordu. Adam eldivenli elleriyle yüzündeki maskeyi aşağıya sıyırdı. "Jolene Cardinale?"

Jolene başını sallayarak, "Benim," dedi.

"Giovanni Cardinale'i teşhis etmek için bana eşlik eder misiniz?" Jolene zorlukla başını sallayarak adımlarını uğursuz soğukluğun yayıldığı kapıya doğru yönlendirdi. Adam hemen yanındaydı, hafifçe öksürdü. "Yaşanan patlama ve çıkan yangın sonucunda cesetleri teşhis etmek neredeyse imkânsız." Sanki Jolene'i göreceği şeye hazırlıyordu fakat hiçbir ön söylem onu böyle bir duruma hazırlayamazdı. Sevdği adam ölmüştü, üstelik yatağında yaşlılıktan ve huzur içinde de değildi. Şimdi neredeyse yok olmuş bedenini teşhis etmesini bekliyorlardı.

İçerisi soğuktu, loş bir ışık metal dolapları aydınlatıyordu. Kötü kokuyu yoğun ilaç kokusu maskeliyordu. Midesindeki bulantıyı ve o ani gelen kusma hissini zorlukla bastırıyordu. Üzeri örtülmüş bir beden hemen önünde duruyordu. Jolene gözlerinden süzülen yaşlar yüzünden bir şey görmekte zorlanıyordu. Her an bayılacak gibiydi. Gözleri kararırken adam ufak bir poşete konmuş, yanmış ve yok olmaya yüz tutmuş bir parça kumaşı ona gösterdi. Bordo renkti... Giovanni'nin o gün giydiği kıyafetlerden birinin parçasıydı. Bordo renk kravatın ve cep mendilinin ona ne kadar yakıştığını düşünmüştü. Dudaklarını ısırırken adama doğru başını salladı. Adam kayıt defterine bir şeyler yazdıktan sonra başka bir poşeti gösterdi. İçinde Giovanni'nin yanından hiç ayırmadığı cep saati vardı. Zinciri kopmuş, gümüş yüzeyi hasar görmüştü ama saati tanıdı. Tekrar başını sallayarak doktoru onayladı.

Örtüyü işaret ederek, "Görmek ister misiniz?" diye sordu. "Söylediğim gibi tanımanız imkânsız olabilir. Oldukça... Hasar görmüş."

Jolene sessiz kalınca yavaşça örtüyü kaldırdı. Jolene arkasını dönüp odayı terk etmeden önce iki saniye bakabilmişti. Giovanni Cardinale... Âşık olduğu adam... Kocası... Korkunç bir şekilde ölmüştü.

Sergio ailesi olmayan Viggo'nun cesedini teşhis ederken Jolene koridor-da acısıyla baş başa kalmıştı. Takım elbiseli adamlar Giovanni Cardinale'in öldüğünü anladıklarında yok oldular. Polisler ise onunla konuşmak istemişlerdi. Jolene buna hazır olmadığını söylediğinde cenaze sonrasına kadar bekleyeceklerini söylediler. Sergio onu boş, soğuk binadan başka bir şey olmayan malikâneye bıraktığında çalışanların hepsi ona acıyarak bakarken taziyelerini sundular. Giulia yaşlı gözlerle ona sarıldı ama Jolene karşılık veremeyecek kadar acı içindeydi. Odasına giderken merdivenleri Sergio'nun yardımıyla çıktı.

Kapının önünde duraksayarak, "Yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedi.

"Bu şu an doğru mu, bilemiyorum." Arkasını dönerek merdivenlerin başında dikilen Giulia'ya baktı. "En azından o seninle kalsın."

Jolene kafasını iki yana sallarken içeri doğru iki adım ilerledi ve kapıyı kapatmadan önce, "Teşekkürler Sergio," diye mırıldandı.

Gün geceye karışırken Jolene tek lokma yemek yememiş, uyumamış, odadan dışarı çıkmamıştı. Giovanni'nin yastığı kucağındaydı ve yerde oturmuş gözlerini sehpanın üzerinde duran boş kül tablasına dikmişti. Bedeni artık gözyaşı üretemeyecek kadar yorgundu. Yaşları, çılgınlıkları, ağıtları içine akarken kalbinde derin bir acı bırakıyordu. Ayın ışığı içeri dolarken kapısı bir kez daha çalındı. Giulia çeşitli sebeplerle onu sık sık ziyaret ediyordu ama Jolene sadece yalnız kalmak istediğini söylüyordu.

"Signora?"

"Yalnız kalmak istiyorum, Giulia."

"Bıraktığım yemekleri yememişsiniz. Lütfen, Jolene sağlığından endişe ediyorum."

Jolene yastığı yere bırakarak ayağa kalktı. Kapının önünde dikildi ama açmadı. "Sergio burada mı?"

"Hayır ama isterseniz hemen çağırabilirim. Bir şeye ihtiyacınız olduğunda ulaşmamızı istedi."

Duvara tutunarak ayakta kalmak için destek aldı. Üzerinden hâlâ is ve yanık kokusu yayılıyor, kirli kıyafetleri rahatsız bir kaşıntıya sebep oluyordu. "Ona söyle, cenaze için ayarlamaları yapsın."

Jolene banyoda dakikalarca sıcak suyun altında kaldı. Bütün bedenini keseledi ama burnuna hâlâ barut, kömür, yanık ve ölüm kokusu geliyordu. Sanki o koku her yerine işlemiş, ciğerlerine nüfus etmişti. Üzerinde geceliğiyle balkona çıkarak korkuluklara tutundu. Serin bir geceydi ve gökyüzünde tek bir yıldız yoktu. Kapkaranlık, uğursuz bir gece...

Ölüm, tüm ışıkların söndüğü karanlıktı.

Jolene sonsuz bir karanlığa mahkûm olmuş, lanetli bir ruhtu.

Halının üzerinde Giovanni'nin kokusuyla gözlerini araladığında acı gerçeğe bir kez daha yüzleşti. Kokunun kaynağı başının altına koyduğu yastık-

11. Onu uyandıran kapıya vurulma sesiydi ve hemen ardından tanıdık bir ses ismini seslendi.

"Jo?" Jolene cevap veremeyecek kadar güçsüzdü, ağzını açıp kapattı, yerinden kalkmak için koltuğa tutunarak bedenini dikleştirdiğinde Sergio daha yüksek sesle bağırdı. "Jo! Kapıyı açmazsan kıracağım, hemen şimdi!"

Jolene kapıyı açtı. Sergio hemen karşısında telaşlı, korkmuş ve öfkeliydi. Üzerinde Giovanni'nin giydiği takım elbiselere benzer üç parçalı bir takım vardı. Gün geçtikçe ona daha çok benziyordu ve sonunda aynı kadere mahkûm olacaktı. Jolene artık biliyordu, bu dünyada hayatta kalmak imkânsızdı.

Jolene'i karşısında görünce rahatlayarak iç çekti. "Şükürler olsun." Kapıyı kapatmaması için elini koyarak içeri doğru bir adım atınca Jolene geriledi. "İçeri girebilir miyim?"

"Biraz daha zamana ihtiyacım var."

Fakat Sergio pes edip gitmeye niyetli görünmüyordu. Derin bir soluk alarak içeri girmesi için kenara çekildi. Oturma bölümüne ilerlerken Jolene'de peşinden gitti. Gözleri yerdeki yastığa takılmıştı. Bakışlarını ona çevirirken, "Cenazeyi ayarladım," dedi. "Yarın İtalyan Mahallesi'ndeki kilisede olacak. Giovanni ve Viggo anısına ortak bir cenaze töreni düzenledim. Açık tabut merasimi olmayacak ama her şey onurlarına ve ruhlarına uygun olacak. Onurlandırılmayı hak ediyorlar."

"Tüm katiller orada olacak," derken Jolene'in sesi zorlukla çıkıyordu.

"Büyük adamların cenazeleri de büyük olur. O piç kuruları onlara saygı gösterecekler ve evet, bu yüzden orada olacaklar."

Jolene sanki Giovanni'nin kelimelerini duymuş gibi ürktü. Bilinçsizce, "Ailenin başına sen geçeceksin," diye sayıkladı. "Artık Kont sensin."

Sergio ellerini cebine koyarak duruşunu dikleştirdi. "Ben Kont değilim. Olmaya da niyetim yok ama evet, ailenin ve Manhattan'ın başına ben geçeceğim. Sergio Russo olarak." Sergio ona yaklaştı, kırılgan bir çiçeğe bakarmış gibi bakıyordu, solmak üzere olan bir çiçek... Kendisini öyle hissediyordu. Cebinden çıkardığı anahtarı Jolene'e uzattı. "Bu senin."

"Nedir bu?"

Omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum," dedi. "Giovanni ona bir şey olursa bunu sana vermemi istedi."

Jolene o anda uğursuz kutuyu hatırladı. Giovanni öleceğini biliyordu ve her şeyi hazırlamıştı. Jolene'e verdiği tüm o sözlerden sonra... Gözyaşlarını elleriyle sildikten sonra uzanıp anahtarı aldı. "Teşekkür ederim."

Sergio odadan çıkıp onu yalnız bırakmadan önce, "Cenazede görüşürüz," dedi.

Kutu öylece karşısında duruyordu, anahtar avucunun içindeydi ve bir saatten fazladır onu avucunda sıkıyordu. İçinde ne olduğunu merak etse de yüzleşmekten korkuyordu. Sanki tüm bu olanlar yüzleşmek istemediği kötü

bir kâbustu, bir an önce bu uğursuz uykudan uyanmak istiyordu. Elindeki anahtarı kullanarak kutuyu açtı ve kapağını kaldırmadan önce derin bir nefes aldı. Kutunun en üstünde Giovanni'nin el yazısıyla yazılmış bir mektup duruyordu. Bu yazı gözlerinin tekrar dolmasına neden oldu. Yazısı bir kralinki gibi güçlü, etkileyici ve abartılıydı. Kâğıdı titreyen elleriyle tuttu, ondan duyacağı son sözlerle baktığını o an anladı.

Mio Angelo...

O gün geldi ve bir gün yaşayacağımız o kötü kader bizi buldu. Üzülme sevgilim, bunu bekliyorduk, biliyorduk sadece görmezden geliyorduk. Bu tehlikeli dünyada kan, vahset ve gözyaşuyla örülmüş duvarların içinde yaşamaya mahkûm edilmiş ruhlarız. Ruhum şimdi özgür, Cennet bahçelerinde (umuyorum) seni bekleyeceğim ama bana gelmek için acele etme. Çünkü yersertmen gereken bir bahçe var artık ve çiçeği de karnında taşıyorsun. Ona iyi bak, ona iyi bakmak için kendine iyi bak ve her zaman seni sevdiğimi bil.

Jolene gözyaşları yanaklarından süzülürken gülümsedi. Karnında ondan çok değerli bir parça taşıdığını bilmese ve ruhunun sonsuz cehennem azabıyla cezalandırılacağından emin olmasa hemen şimdi ona katılırdı.

Bilmeni istediğim en önemli şey sana olan derin aşkım, arzum ve sevgim. Seni gördüğüm andan sonra her saniye sevdim. Bana yaşattığın bu duygular için teşekkür ederim. Geriye dönme şansım olsa hiçbir şeyi farklı yapmazdım, yine seni kazanmak için savaşırdım ve kazanırdım. Bu bir veda değil, Jolene. Tanrı bu aşka karşı koyamayacak ve bizi bir kez daha bir araya getirecek. Bu yüzden mio angelo daha fazla ağlama.

Yine aynı şeyleri yaşayacağını bilse, aynı kararları verir aynı seçimleri yapardı. Bunu dürüstçe söyleyebilirdi. Giovanni'nin aşkı, yaşadığı o kısacık zamanda ihtiyacı olan her şeydi.

Benden sonraki hayatını güvende ve huzur içinde olman için planladım. Seni arkada tüm o tehlike ve karanlık içinde bıraktığımı bilerek huzurla uyuyamam, bu yüzden tüm yazdıklarımı dikkatle oku. Kutunun içinde yeni kimliğinin seni bekliyor. Bu bir gereklilik Jolene Cardinale olamazsın, bu soy sana uğursuzluk ve düşmanlık getirecektir. Benim ölmüş olmam yeterli gelmezse düşmanlarım peşine düşebilir. Sergio ardından mirasımı, ismimi ve ailemi alacak. Fakat herkes onun da zayıf noktası olduğunu çoktan öğrendi. Hâlâ tehlikedesin. Seni saklaması için ona güvenebilirsin. Benim için yapılacak cenaze törenine katıl, yasını tut. Cenazeden sonra çok uzun süre evimizde kalmaman uygun olur. Ne kadar çabuk yeni hayatına başlarsan o kadar güvende olursun. Yanında istediğin çalışanları götürebilirsin, gideceğin yerin adresi kutunun içindeki kağıtlarda yazıyor. Yeni evinin tapusunu da orada bulabilirsin.

Hatırlarsam bir gece yatağımızda yatarken sana eski hayatını özleyip özlemediğini sormuştum ve sen de atları, vahşi doğayı, kurları, gölde çıplak yüzmeyi özlediğini söylemiştin. O gece o kadar özlem doluydun ki sana bunları vermek istedim. Batı Virginia yeni bir başlangıç için uygun olacaktır ya da ne yapmak

istediğine karar verene kadar atların, vahşi doğanın, gölde sırlak yüzmenin tadını çıkarabilirsin. Orası bir çocuk yetiştirmek için oldukça güzel. Oğlumuzun veya kızımızın yaşayacağı pek çok macera olacaktır. Yeni hayatına başlamaya karar verdiğinde geride bıraktıklarına veda etmelisin çünkü onları bir daha görmeyeceksin. Sergio senin için tehlikeli ve sen de onun için... Yeni hayatında Sergio Russo ve Giovanni Cardinale'i tanımamalısın. Lütfen, sevgilim. Bana kızma ve sadece seni düşündüğümü bil. Üzüldüğümü, öfkeli olduğumu, çaresiz ve yalnız hissettiğimi biliyorum ama sen tüm bunlarla tek başına mücadele edebilecek kadar güçlü bir kadınsın.

Hader sana fırtınaya dayanamayacağını fısıldayacak ama bilmediği bir şey var, sen fırtınanın kendisisin.

Sonsuza dek senin kocan...

Mektubu üçüncü okuyuşundan sonra hıçkırıklarını bastırmak hayli zor olmuştu. Bu elinde tuttuğu mektup hem sonsuza kadar kalbinde tutmak istediği sözleri hem de yakıp kurtulmak istediği gerçekleri içeriyordu. Kocasını, aşkı, Giovanni Cardinale geri de dokunaklı ama emirlerle dolu bir mektup bırakarak hayatından çekip gitmişti. Fakat son satıra ilahi bir güç veriyordu. O Giovanni Cardinale'in karısı, doğmamış çocuklarının annesi ve kalbinin sahibiydi. Bu yüzden odasına kapanıp ağlamaktan fazlasını yapmak zorundaydı. Giovanni'nin söylediği bütün belgeler kutunun içindeydi. Yeni evinin devasa arazisini de içeren tapuyu kenara koydu. Kimliğini parmaklarının arasında tutup inceledi. Jolene Elizabeth Johnson... Vaftiz ismini kimliğine yazdırmıştı ve yeni soyadı Johnson sıklıkla kullanılan bir Amerikan soyadıydı. Neyse ki kendi ismini kullanabilecekti. Kutunun en altında ise her zaman taktığı yüzüklerden biri duruyordu. Küçük parmağına taktığı, üzerinde C harfi olan yüzüğü çıkardığını fark etmişti ama nedenini sormamıştı. Şimdi yüzüğü kutuda görmek, Giovanni'nin uzun zamandır ölümüne hazırlandığını fark etmesini sağladı.

Giulia, cenaze için hazırlanmasına yardım ederken Jolene bitkindi. Günlerdir uyumuyordu, ağlamaktan tükenen enerjisini sabah yediği birkaç lokma ile geri kazanamayacağını biliyordu. Ayakta durmakta zorlansa da sevdiği adamın cenazesinde bulunmak zorundaydı. Üzerindeki siyah takıma acıyla baktı. Giovanni'nin yüzüğünü bir zincire geçirip boynuna asmıştı, kalbine yakın duran yüzük ona güç veren tek şeydi. İtalyan Mahallesi'ne büyük bir araç kalabalığı ile gitmişlerdi. Korumalar bütün mahalleyi çevrelemiş, sözde 'güvenli' bir haâle getirmişlerdi. Sergio her adımında yanındaydı ve bunun için ona minnettardı. Bu acı tek başına taşıyamayacağı kadar büyüktü. Koluna girerek onu kilisenin koridorunda ilerletirken evlendikleri günü düşündü. Bu koridorda o zaman kırmızı

bir halı seriliydi. Kolunda Viggo vardı, üzerinde gelinliğiyle göz kamaştıran kocasına doğru yürüyordu ama şimdi evlendikleri kaidenin üzerinde Giovanni ve Viggo'nun tabutları duruyordu.

Jolene hıçkırıklarla sarsılan bedeninin hâkimiyetini kaybetti. Yere yığılmak üzereyken onu tutan Sergio'nun elleriydi. Onu en önde tabutların yanındaki sıraya oturttu. İçerisi siyah giyen kötü adamlarla doluydu. Hemen yanında onu teselli etmek için Giulia, diğer yanında Sergio ve Stefano oturuyordu. Giovanni'nin diğer adamları onu koruyan etten bir duvar gibi dört bir yanını çevrelemişlerdi. Herkesin gözünü üzerinde hissediyordu, bütün o adamlar onu seyrediyordu. Jolene konuşacak durumda olmadığı için veda konuşmasını Sergio yaptı. Giovanni'den tanıdığı ve bildiği tek baba diyerek söz etti. Viggo'yu ise sadık bir dost olarak andı. Papaz duaya başladığında elini kalbine götürüp Tanrı'dan onu affetmesini diledi, bu dünyada işlediği tüm günahlar için...

Onları son yolculuklarına uğurlamak için gittikleri mezarlıkta Jolene'in bütün ânıları canlandı. Gözleri kucağına bile alamadığı oğlunun mezarına takıldı, Giovanni gömülmek için oğullarının mezarının hemen yanını seçmişti.

Jolene ağlarken Sergio ona sarılarak şakağına bir öpücük kondurdu. "Çok üzgünüm. Onu kaybettiğimiz için... İkisini de kaybettiğimiz için."

"Tek dileğim cennette Luca ve Giovanni'ye kavuşmak. Bir aile gibi..."

Sergio bir şey söylemedi sadece elini tutarak avucunda sıktı.

Tabutlar kazılan toprağa indirildi. Jolene, Sergio'nun yardımıyla ayağa kalkarak o karanlık çukura yaklaştı. Elinde kırmızı bir karanfil tutuyordu, çiçeği tabutun üzerine bıraktıktan sonra yere eğilip bir avuç toprak aldı. Toprağı tabutun üzerine atarken, "Fırtınaya dayanacağım," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

Mezarlığın çıkışında siyah bir araba onu bekliyordu. İçinden çıkan polisleri hemen tanıdı. O gün morgda onunla konuşmak isteyen polislerdi. İki adam ona doğru yaklaşırken, Sergio güven verircesine omuzlarını sıkarak, "Konuş onlarla," dedi. "Yas tutan bir eşsin. Seni çok zorlamayacaklardır."

Polis merkezine gitmeyi reddederek polislerle ayaküstü bir konuşma yaptı. Onlara Giovanni Cardinale ile yakın zamanda tanışıp evlendiklerini, Giovanni'nin zengin bir yatırımcı olduğunu bildiğini söyledi. Polisler buna pek inanmış görünmese de yeni dul kalmış, genç bir Amerikalı kadının üzerine fazla gelmediler. Sergio'nun yanına döndüğü sırada onun genç bir adamla konuştuğunu gördü. Adam en fazla otuz yaşında gibi görünüyordu. Yanlarına yaklaştıkça ağır İtalyancanın melodik tınısını duydu. Adam ona dönerek başıyla selam verdi. Nedense adamda güven vermeyen bir şeyler vardı.

"Signora Cardinale. Ne büyük bir şeref. Taziyelerimi sunmama izin verin. Kont meclisimiz için büyük bir gurur, güven ve ilham kaynağıydı."

Jolene, "Tanıştığımızı sanmıyorum bayım," derken ses tonu ciddi, duruşu dik ve gururluydu.

Adam elini uzatırken, "Kabalığımı mazur görün," dedi. "Diego Servillo."

Jolene isteksizce adamın elini sıktı. Sergio onu korumaya hazır bir şekilde yaklaştı.

"Padrino'yu temsilen gelmen büyük incelik Diego. Ona saygılarımızı ilet. Signora Jolene fazlasıyla üzgün ve yıkılmış durumda o yüzden onu şimdi götürmeliyim." Jolene Padrino'nun bahsinin geçmesiyle buz kesildi. Önce kocasını öldürmüş sonra da taziye için bir temsilci mi göndermişti?

Diego elini şapkasına götürerek kibarca selam verdi. "Elbette. Kaybınız için üzgünüz. Fakat bu dünya böyledir, amico. Umarım yeni sorumluluklarının altından kalkabilirsin. Kimin kanından olduğunu unutma."

Bu bariz tehdidin ardından uzaklaşırken Jolene kaşlarını çatmış Sergio'ya bakıyordu. "Padrino neden bir adamını buraya göndermiş?" diye sordu.

Sergio onu arabaya bindirirken, "Adamı değil," dedi. "En küçük oğlunu göndermiş."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kont'un öldüğünü birinci elden teyit etmek ve bana göz dağı vermek istedikleri anlamına geliyor."

Stefano arabayı çalıştırıp mezarlıktan çıkarken Jolene pencereyi biraz açarak içeri temiz hava girmesini sağladı.

"Tehlikede misin?"

Sergio buruk bir tebessümle ona bakarken, "Her zaman," dedi. "Mafya sana bir isim verir ve karşılığında hayatının teminatını kaybedersin."

"Bunu neden kabul ettin? Öylece çekip gidebilirdin. Bırak Manhattan'ı ya da Brooklyn'i kim yönetmek istiyorsa o yönetsin. Daha önce bunu hayal ettiğini sanıyordum, tüm bu işlerden uzakta olmayı."

Sergio sigara tablasını çıkarıp bir sigara yaktı. Sigarayı dudaklarına götürürken, "Bunun imkânsız olduğunu öğrendim," dedi.

Uzun süre sessiz kaldılar. Jolene düşünceleriyle boğuluyordu. "Diego Servillo sana amico dedi. Bu kardeşim demek değil mi?"

Sergio başını sallayarak onu onayladı.

Jolene, "Kimin kanından olduğunu unutma," diye mırıldanırken adamın sözlerini tekrar ediyordu. "Stefano, arabayı durdur!"

Bağırmasıyla Stefano frene asıldı ve araba sarsıntılı bir şekilde durdu. Jolene kendini arabadan dışarı atana kadar kimse ne olduğunu anlamamıştı. Eteğini kaldırarak jartiyerine ilaştirdiği tabancayı çıkardı. Giovanni'nin hediyesiydi, kendisini koruması için... Hiç ihtiyacı olmamasını dilemişti ama dilekler her zaman gerçekleşmiyordu.

Sergio ona çatık kaşlar ve şaşkın bakışlarla bakarken, "Neler oluyor, Jo?" diye sordu.

Stefano ve Sergio arabadan inmişti, ikisi de şaşkıındı. Arkalarında onları izleyen arabadaki adamlar silahlarını çıkarmıştı ama ne yapacaklarını bilemiyorlarmış gibi görünüyordlardı. Sergio adamlara arabaya binmelerini söylediğinde de tereddüt ettiler. "Arabaya binin dedim!" Bu sefer hepsi onu dinledi. Jolene ve Sergio ağaçlık bir yol kenarında yalnız kalmışlardı. Adamlar arabanın içinde şaşkın bakışlarla onları seyrediyorlardı.

"Ona ihanet ettin mi?" Sesi titrese de tabancayı eli titremeden tutuyordu. Fakat Sergio korkmuş görünmüyordu.

"Ne?" Başta neden bahsettiğini anlamasa da fark ettiğinde bir küfür savurdu. Ona doğru yaklaşırken kararlıydı.

"Yaklaşma bana!"

Sergio kollarını iki yana açarak silahın önünde dikilirken korkusuz ve başı dikti. "Ben Padrino'nun piçiyim!" derken bunu tükürür gibi söylemişti. Gururlu ya da kibirli değildi, bundan iğreniyordu. "Şimdi neden mecbur olduğumu anlıyor musun? Bunu öğrendi ve peşimi asla bırakmayacak." Jolene silahı ona doğru tutarken Sergio konuşmaya devam etti. "Ona ihanet etmedim. Beni Giovanni Cardinale yetiştirdi. Kimin piçi olduğumun bir önemi yok. Ona bir söz verdim ve bunu tutuyorum Jo. Aileye, adamlarımıza, onurumuza ve sana sahip çıkacağım."

"Giovanni biliyor muydu?"

"Elbette biliyordu. Bunu Padrino'ya ve bana söyleyen de o zaten. O öldüğünde dokunulmaz olacağımı biliyordu ama şimdi oğulları bunu öğrendiğine göre ben de dokunulmaz değilim. Senin güvenliğinin için buradan uzaklaşman lazım. Giovanni'nin ne planladığını biliyordum. Gitmelisin, Jo."

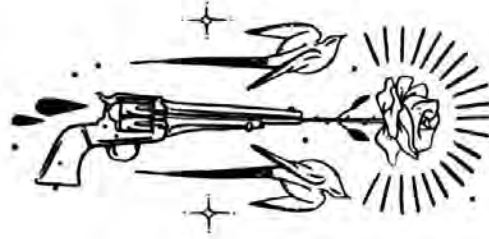
Silahı yavaşça yere indirdi. Sergio kollarıyla bedenini sararken ona teslim oldu. Başını göğsüne yaslayıp hıçkırarak ağlarken onu teselli etmek için oradaydı. Kulağına, "Seni çok sevdim," diye fısıldadı. "Sen hariç herkese karşı Giovanni'yi tercih ederdim ama sen her zaman birinci sıradasın. Şimdi onu daha iyi anlıyorum. Eski Sergio tüm riskleri alır, seni yanında tutmak isterdi ama şimdi bunu yapamayacağımı biliyorum. Seni tehlikeye atamam. Giovanni haklıydı, güvende olabilmen için tek yol var o da bizden uzakta olman."

Jolene başını kaldırarak, "Öleceğini biliyor muydu?" diye sordu.

Sergio onu onayladı. "Ya bir savaş çıkacak ve hepimiz ölecektik ya da o. Bizi korumak için bir seçim yaptı."

Jolene ağlayarak, "Bu intihardı," dedi.

"Değildi. Bu onurlu bir ölümdü. Seni korumak zorundaydı. Şimdi hazırlan Jo. Buradan bir an önce gitmelisin. Sana veda edemem, buna gücüm yok." Dudaklarını çok kısa bir an alnına bastırıp çekti. "Başka bir diyara gitme vakti peri kızı."

FİNAL

Ve uçtum, uçtum mutlu bir şekilde. Güneşten yüksekte hatta daha da yükseklerde. Dünya yavaşça kaybolunken, Çok uzaklara, aşağıya, Tatlı bir müzik çaldı, yalnızca benim için.

DEAN MARTIN - VOLARE

Dört ay sonra...
BATI VIRGINIA

Jolene dört ay önce bundan sonraki hayatını sürdüreceği eve yerleşmişti. Başka bir yere taşınmayı ya da yeni bir hayat kurmayı düşünmüyordu. Giovanni'nin seçtiği bu yer bir cennetti. Bir zamanlar kalabalık, gürültülü şehri, şatafatı, eğlenceyi tercih ederdi ama şimdi bulunduğu yerden son derece memnundu. Genç kızlık hevesleri, sonsuz bir acıyla birlikte silinip gitmişti. Belki de başından beri sadece asla sahip olamayacağı bir şeyi dilemişti.

Büyük çiftlik evi uçsuz bucaksız bir arazinin ortasındaydı. Kasabayı çevreleyen nehir arazinin içinden geçiyordu. Büyük bir asma köprü onları kasabadan ayırıyordu. Arazi o kadar bakirdi ki Jolene her doğa gezisinde bu sefer kayboldum diye düşünmeden edemiyor, pek çok hayvanı gözlemliyordu. Arazinin en sevdiği yanı kendine ait bir köyü ve insanları içinde barındırmasıydı. Pek çok tarım arazisini dolaşıyor, çiftçiler ve köylülerle konuşuyordu. Geçen ay köyde hastalanan birkaç çocuğa bakmıştı, köylüler bu yüzden ona minnettardı. Bir şeyler yapıyor olmak Jolene'e iyi geliyor, derin yas hâinden biraz olsun uzaklaşmasını sağlıyordu.

Giulia, annesi Isa ve Stefano onunla gelmişlerdi. Bunu onlardan istemişti, üçünün de gelmek kendi kararıydı. Jolene onlara minnettardı. Yaz geldiğinde Stefano ile Giulia evleneceklerdi. Giulia kilisede acele bir nikâh istese de Jolene onların unutamayacakları bir düğün yapmalarını istiyordu. Haftada bir gün kasabaya gidiyor, kasabanın sevimli kilisesinde dua ediyordu. Bu iç huzuru için gerekliydi. Büyük at çiftliğinde çeşit çeşit cins atı vardı. Bakımlarından sorumlu olan Oliver harika bir seyisti. Karısı ve altı küçük çocuğuyla köyde yaşıyordu. Onları ziyaret etmek Jolene için bir tedavi yöntemi gibiydi. İyileşmiyordu ama bir şekilde her gün yeniden yaralarını sarıyordu.

Geceleri zor geçiyordu. Kocaman yatak odasında o karanlığın içine bir kez girdiğinde düşünceleri onu boğuyor, özlem etlerini koparıp yorgunluktan bayılana kadar ona işkence ediyordu. Rüyaları o kadar canlıydı ki gözlerini açtığında Giovanni'yi etrafta arama güdüsünü zorlukla bastırıyordu. İçinde

kendine bile açıklayamadığı bir his vardı. Giovanni her an kapının ardından, bir ağacın arkasından, yolun sonundan gelecekmiş ve bu kötü kâbus son bulacakmış gibiydi. Fakat öyle olmayacağını artık kabullenmişti. Bu yasının bir parçasıydı. Yaptığı seçimle her ikisinin de güvenliği için Sergio ile iletişim kurmaması gerekiyordu ama bu zor ve yalnız zamanlarında onun desteğine ihtiyaç duyuyor, en azından iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Fakat onunla arasında artık bir bağ kalmamıştı. O dünyayı geride bırakmıştı. Sergio, Jolene giderken kesinlikle iletişim kurmaması gerektiğini söylemişti. Jolene'in kimliği ve adresi gizli kalmalıydı, bu ikisi için de hayati önem arz ediyordu. Stefano da Sergio tarafından mafyadan azat edilmişti. Stefano bunun sık olan bir şey olmadığını söylemişti, mafyadan ayrılmanın tek yolu ölümdü bu yüzden Stefano, Jolene'i kurtarıcısı olarak görüyordu.

Hamileliği de ilerliyordu. Doğuma çok az kalmıştı. Son derece sağlıklıydı ve bebek o kadar hareketliydi ki orada olduğunu sık sık kanıtlama ihtiyacı hissediyordu. Belki de onunla iletişim kuruyordu, buradayım ve güçlüyüm, sen fırtınasın diyordu. Jolene Tanrı'nın onu böyle bir mucize ile taçlandırmış olmasını bir işaret olarak görüyordu. Bebeği onun dayanma gücüydü. Onu koruyacak, sevecek ve mutlu edecekti. Tıpkı babasının hayatta olsa yapacağı gibi...

Jolene her gün şafakla birlikte uyanıyor, kahvaltıdan önce nehir kenarında yürüyüşe çıkıyordu. O sabah da kalkarak uzun paltosunu ve çizmelerini giydi. Gece yağmur yağmıştı, muhtemelen çamurlu bir yürüyüş olacaktı ama buna değerdı. Çalışanlar yeni uyanmaya başlamıştı. Jolene'e günaydın derken artık onun sabah yürüyüşlerine alıştıkları için bir şey söylemediler. Binadan ayrıldığı anda sadık çoban köpeği Dük'ün havlamasıyla gülümsedi. Artık sık gülümsemiyordu, onu güldüren şeyler yaramaz köpekler ve çocuklardan ibaretti. Hayvanın uzun sarkık kulaklarını okşarken, "Bana eşlik mi etmek istiyorsun?" diye sordu. Dük güçlü bir sesle havlarken kuyruğunu hızlı hızlı salladı. Jolene omuzlarını silkerken, "Gel öyleyse," dedi. "Ormanda bir koruyucu fena olmaz."

Nehri takip eden yol yağmurdan dolayı kayganlaşmıştı bu yüzden Jolene yavaş adımlarla yürüyor, ıslanmış çam ağaçlarının kokusunu içine çekiyordu. Dük iki adım önünde ilerliyor, sık sık çalılardan, ağaçların arasında bir şeyler gördüğü için havlıyor ya da kısa aralıklarla gözden kayboluyordu. Biraz ileride ağaçların arasındaki karanlığa doğru dikkat kesildi. "Ne gördün oğlum?" derken gözleri ormanı tarıyordu. "Minik bir tavşan mı?" Köpek birkaç saniye tepkisiz kaldıktan sonra kulakları merakla dikildi ve bir bacağına öne atarak avına atılmaya hazır bir şekilde kendisini konumlandırdı. Jolene ne gördüğünü anlayamamış, etrafa göz atarken kaşlarını çatmıştı. Dük gürültülü bir havlamayla birlikte öne atılıp ormana doğru koştu. Jolene köpeğin arkasından seslendi ama Dük hızlıca sık ağaçların arasına daldı. Jolene verdiği bıkkın bir nefesle birlikte köpeğin peşinden gitti. Dük bir av köpeği olsa da olması

gerekenden fazla uysal ve oyuncuydu. Yani onu ormanda bırakamazdı.

“Dük!” Çamurlu arazi ve iyice büyümüş olan karnı koşmasını imkânsız hâle getiriyordu. Bu yüzden Jolene hızlı adımlarla yürüyordu. Bir kez daha “Dük!” diye bağırırken sık ağaçların ve böğürtlen çalılarının gölgesine ulaştı.

Ağaçlar hemen önünde uzun bir koridor oluşturuyor, güneşin doğuşunu durduğu noktadan görebiliyordu. Bir anda gözüne çarpan aydınlık karşısında elini kaldırıp güneşi engellemeye çabaladı ve o anda tam karşısında uzun boylu bir adamın silüetini gördü. Dük, adamın önünde durmuş kuyruğunu sallayıp havlarken adam hafifçe eğilip köpeğin başını okşadı. Jolene kalbinde hissettiği ağırlıkla adamın olduğu yöne birkaç adım attı. Siyah ceket dizlerinin altına kadar iniyor, kalkık yakaları yüzünü gizliyordu. Başında siyah bir kasket şapka vardı bu yüzden yüzünü görmek zordu ama nedense adama bakmak göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Onun tehlikeli bir yabancı olup olmadığına aldırmadan adama doğru yürürken, “Sizi rahatsız ettiği için üzgünüm,” diye mırıldandı. “İsmi Dük, uysal bir köpektir. Bir av köpeği için fazla sevgi dolu.”

Adam başını kaldırıp ona baktığında Jolene de adamın yüzünü seçebilecek kadar yaklaşmıştı. Gözleri bir hayalet görmüş gibi irileşirken zorlukla yutkundu. Bayılmak üzereymiş gibi hissediyordu. Ona yüzünde sıcak bir tebessümle bakarken yorgun gözleri ışıldıyordu. “Dük mü? Şuna bakın, rütbesi benden yüksek.”

Jolene yere yığılıp kalmamak için bir ağacın gövdesine tutunurken hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. “Gio?” diye fısıldadı.

Giovanni aralarındaki mesafeyi hızla kat ederek Jolene’e ulaştı ve onu kolları arasına almadan önce, “Buradayım,” dedi.

OLAYDAN ÖNCE

İTALYAN MAHALLESİ – NYC.

İtalyan Mahallesi’ndeki ofisindeydi. Sadece en güvendiği adamları yanında idi. Sergio hemen karşısında oturuyordu, aralarında ne olursa olsun hayatını emanet edebileceği kişinin o olduğunu biliyordu. Hayatını, Jolene’i ve değerli mucizesini... Belki onu doğru yetiştirememişti ama sadık olacağından emindi. Viggo hemen onun masasının yanında ayakta dikiliyordu, asla oturmazdı. Bir kurşun sıkılsa düşünmeden önüne atlardı. Hayattaki tek ailesi olan abisini de Giovanni’yi korurken kaybetmişti. Stefano kapıya yakın bir noktada ayakta dikiliyordu, başı yerde elleri önündeydi. Onun kendisinden çok Jolene’e sadık olduğunu biliyordu çünkü Giulia’ya aşık ve Giulia, Jolene için sadık bir dosttu. Bu oyunda Jolene’e sadık birine ihtiyacı vardı. Alt kattaki barın sahibi Agostino onun muhbiri aynı zamanda yaptıkları planın kilit noktasıydı. Agostino’nun planda uyguladığı yanlış bir adım hepsinin ölümüne sebep olabilirdi. Fakat onun da sadık olduğundan emindi, kimse bilmese de o dayısıydı. Sergio ve onu korumak

için her şeyi yapardı. Bunca yıldır buradaki düzeni onun sayesinde sağlıyor, düşmanları onun sayesinde buluyordu. Aralarındaki hainlerden de onları haberdar eden Agostino'ydu.

Padrino onu gözden çıkarmıştı. Bir savaş çıkması yakındı ve bu savaşta pek çok kişi ölecekti. Onlardan biri olmak ya da Jolene'i tehlikeli bir hayatın içinde yaşamaya mecbur etmek istemiyordu, çocukları huzurlu ve güvenli bir dünyada büyümeyi hak ediyordu. Padrino ona sadık olan pek çok adamı kendi tarafına çekmeyi başarmıştı. Parayla, korkutarak, sözler verecek, tehdit ederek... Öyle ya da böyle hepsinin bir cezası olacaktı. Ucunda ne olursa olsun kimse aile reisine ihanet edemezdi. Bunun tek cezası vardı. Ölüm.

Giovanni önünde isimler yazan listeye bakıyordu. Bütün hainler... Bunca aydır kurulan bütün tuzakların mimarları. Hepsi kendi adamıydı. "Bu isimlerden emin misin Agostino?" diye sordu.

Agostino başını sallarken, "Evet," dedi. "Bu mekânda her fısıltıyı duyan kulaklarım var. Emin olmadığım bir şeyi asla söylemem, özellikle böyle önemli bir konuda."

Agostino sessizce içki servisi yapan bir adam için çok tehlikeliydi. Giovanni'nin gözleri Sergio'nun rahatsız bakışlarıyla buluştu. Balayından döndüğünde Sergio'yu Brooklyn'deki mekânında ziyaret etmiş ve ona bir soru sormuştu. "Yanımda mısın? Karşımda mı?" Cevabını aldıktan sonra ona bir soru daha sormuştu. Sergio bu soruya onu çok şaşırtan bir cevap verdiğinde Giovanni o anda kararını vermişti. Sergio bütün sorumluluklarını almayı, aileyi korumayı kabul etmişti. Giovanni huzur içinde ölecekti. Tehlikeli bir gülümseme yüzünde dolaştı. Jolene ile normal ve mutlu bir hayat sürmesinin tek yolu buydu. Ölmek zorundaydı, iyi tezgâhlanmış bir oyunla elbette...

Sergio, Alberto Servillo'nun yani Padrino'nun oğluydu. Yaşlı Alberto bunu çoktan kabul etmiş hatta bu konuyu öğrenir öğrenmez Sergio ile iletişime geçmişti. Giovanni bir şekilde Jolene meselesinin Padrino'nun kulağına gitmesini sağlamıştı. Sergio'nun Giovanni'ye düşman olduğunu sanıyordu. Sergio onun muhbiri gibi davranmaya devam edecekti. Bu sayede Padrino ondan şüphelenmeyecek, Giovanni'nin sözde ölümünden sonra Sergio Manhattan ve Brooklyn'e sahip olacaktı.

"Padrino, Kara El Örgütü'ne ölüm emrimi vermiş," derken sesi buz gibi soğuktu. "Eşimin de olduğu arabaya bir saldırı düzenlediler." Ellerini masaya koyarak yavaşça ayağa kalktı. "Ben ölene kadar durmayacaklar. Kendi hayatımdan çok eşimin güvenliğini, huzurunu ve mutluluğunu düşünüyorum ve bu yüzden..." Duraksayarak derin bir nefes aldı. Serçe parmağındaki yüzüğü çıkardı. Değerli bir aile yadigarıydı, ailenin bunu takan üçüncü üyesiydi. C harfi Conte adını simgeliyordu. Mafya, Manhattan liderini bu şekilde tanıyordu. "Artık Caporegime olmayacağım."

Viggo dahil odadaki herkesin şaşkın bakışları üzerine dönmüştü. Sergio öfkeyle derin bir soluk aldı. "Padrino ancak ben ölünce bölgeyi rahat bırakacak. Ben ölünce ve Sergio başa geçince." Ellerini birbirine vurarak güçlü

bir ses çıkardı. "Bu yüzden ölmeye karar verdim." Ona delirmiş bir adama bakar gibi bakıyorlardı. "Bir planım var," dedi.

Sergio daha fazla dayanamayarak, "Bu bir intihar," diye itiraz etti. "Başarılı olacağını bilemezsin. Her an her şey ters gidebilir."

"Başarılı olmak için Tanrı'ya dua edeceğiz. O binadan Viggo ve ben dışında kimse sağ çıkmayacak."

Agostino öksürerek, "İçki servislerini ben yapıyorum, Kont," dedi.

"Sen binada olmayacaksın. Yerine şu hain çırağını bırakıp bir işini halletmek için gideceksin. Seni ve aileni riske atamam, Agostino."

Giovanni masanın ardından çıkıp ilerledi. Kollarını arkasında bağlamış, bir yandan kafasında şekillendirip Sergio ile paylaştığı planı düşünüyor, diğer yandan nasıl uygulanacağına bir kez daha karar veriyordu.

"Listede ismi yazan bütün hainler o gün orada olacak. Hepsinin ortadan kalkmasını istiyorum." Viggo'ya dönerek, "O hain muhbirlerden birini ulak olarak görevlendir. Kara El Örgütü'nü anlaşıma yapmak için mekâna davet ettiğimi söyle. Yalnız gelmeyecekler, Padrino'nun adamları da aralarında olacak böylece peşimizden birkaç pislik daha götürebiliriz."

Viggo başını salladı. "Sonra ne yapmayı planlıyorsun, bir bina dolusu düşman ve muhbirle?"

Giovanni şeytani bir şekilde gülerken, "Kökünü kazıyacağım," dedi.

"Onları binanın arka tarafına alacağız, dost gibi görüneceğiz. Bir tuzak olduğunu anlamamaları için Sergio'da bizimle olacak. Muhtemelen beni öldürmek için bir planları olacak ama bu önemli değil. Dostane başlayan görüşme gerileceği anda Sergio binadan dışarı çıkacak. O çıktıktan sonra binanın o bölümüne zehirli gaz vereceğiz. Elbette bizim ulaşabileceğimiz bir noktada maskeler olacak. Maskeleri takıp onlara ateş açmak için on saniyemiz olacak. Silahlar patladığında vurabildiğimiz kadarını vurmaliyiz Viggo, bunu yapmak için sadece sen ve ben olacağız."

Stefano atılarak, "Yardımcı olabilirim, efendim. Ben de size destek olabilirim," dedi. Cesur bir genç adamdı. Giovanni ona yaklaşarak önünde dikildi. "Jolene'in yanında olmak için sana ihtiyacım var ve Stefano bu dünyada olmanı istemiyorum. Sen, Giulia ve Jolene için yeni bir hayat kuracağım. Onu koruyacağına güveniyorum ancak bir şeyler ters giderse yanında güveneceğim biri olmalı."

Stefano gözlerine bakıp, "Emredersiniz," derken kararlı görünüyordu.

Viggo araya girerek, "Diyelim birkaç tanesini vurduk," dedi. "Sonra ne olacak?"

"Binaya patlayıcı yerleştireceğiz. Zehirli gaz, tüm o duman, yaralanan veya ölen adamlar... O karmaşa içinde pencereye ulaşip dışarı atlayacağız ve bunu yaptığımız anda funyeyi ateşleyeceğim. Bina patlayacak. Herkes bizim de binada olduğumuzu zannederken uzaklaşacağız. Bir süre gözlerden uzak durmalıyız, gerçekten ölmüşüz gibi olmalı. İçeride bize ait eşyalar bırakmalıyız. Zaten cesetler yanmış ve tanınmayacak hâlde olacak. Hainler

arasından iki adamı biz sanmalarını sağlayabiliriz.” Sergio’ya dönerek, “Bunu yapabilirsin,” dedi. “Cesetleri sen teşhis edebilirsin.”

“Senin bir karın var, Kont. Cesedini onun teşhis etmesini isteyecekler. Sen-ce Jo buna dayanabilir mi?”

Giovanni zorlukla yutkundu. Jolene çok acı çekecekti ama bundan başka çaresi yoktu. Eğer her şeyi ona anlatırsa bir şeyler ters gidebilirdi ve Giovanni ölebilirdi. Ona böylesine boş bir umut vermek istemiyordu. Onun her şey için hazırlıklı olmasını istiyordu. Ölüm ve yaşam için, aşk ve savaş için... Diğer yandan yaşarsa Padrino üstüne gidecekti, ikna olmak isteyecekti ve onu çok seven karısının üzüntüsünden, yasından ve acısından şüphe ederse bu işi araştırabilirdi. Jolene’i takibi altında tutmak isteyebilirdi. Bu da yeni bir yaşam kurmalarını imkânsız hâle getirirdi. Herkes Jolene’in acısını görmeliydi, görmeliydi ki buna inanmalıydılar. Böylece Jolene aşk acısıyla uzaklara gittiğinde kimse onu aramazdı.

“Jolene güçlü bir kadın, o benim karım. Dayanacaktır.” İçinden, “Dayanmak zorunda,” diye mırıldandı.

Planın bütün ayrıntılarını konuşmuşlardı. Herkes ne yapması gerektiğini biliyordu. Giovanni’yi en çok yaralayan Jolene’in yaşayacağı üzüntüydü. Küçük karısı... Perişan olacaktı ama öyle olması, öyle görünmesi gerekiyordu. Herkes odadan çıkarken Sergio’nun kalmasını söyledi.

Viggo onları yalnız bırakarak kapıyı kapattığında, Giovanni yüzüğü masadan alarak Sergio’ya uzattı. “Bu senin. Ben ölünce takacaksın ve yeni Kont sen olacaksın.”

Sergio yüzüğe iğrenir gibi bakarken, “Onu takmayacağım,” dedi. “Kont olmayacağım. O senin ailenin ismi ve ben senin soyundan değilim. Babanı hayal meyal hatırlıyorum, bana ezilmesi gereken bir böcek gibi bakardı. Çok kötü bir adamdı ve sen... Sende çok kötü bir adamdın.”

Giovanni bir puro alıp yakarken güldü. “Hâlâ kötü olduğumu düşünmüyor musun?”

“Bundan nefret etsem de Jolene’i korumak için yaptığın şeylere saygı duyuyorum. Onu seviyorsun. Belki de benim sevdiğimden bile çok.”

Puronun dumanını içine çekerken, “Onu kimsenin sevemeyeceği kadar çok seviyorum,” dedi. Yüzüğü ceketinin cebine attı.

“O hâlde sen kim olacaksın, Sergio Russo? Yoksa Servillo mu demeliyim?”

“O adamın adını asla taşımayacağım.” Duruşunu dikleştirdi. “Manhattan ve Brooklyn için yeni bir dönem başlatacağım.” Gözleri uzaklara dalarken, “Ben sadece Sergio Russo olacağım. Sadece korkması gerekenlerin korktuğu bir adam... Ellerimi asla masum insanların kanına bulamam.”

Giovanni yıllar içinde pek çok masumun da canını almıştı. Bundan pişmandı ama yapmak zorunda olduğu şeyi yapmıştı, ona öğretilen şeyi... “Benden çok daha iyi bir lider olacaksın. Buna inancım sonsuz, Sergio.”

“Bütün bu plan... Ters gider ve ölürsen... Ne olacak?”

Giovanni böyle bir ihtimalin varlığını biliyordu. Böylesine tehlikeli bir oyunda en ufak bir hata canına mal olabilirdi. "Bu sefer gerçek bir cenaze olacak," derken gülümsedi.

"Jo'ya ne olacak?"

Giovanni öfkesini belli etmekten kaçınarak, "Ölürsem onu alıp alamayacağımı mı sormaya çalışıyorsun?" diye sordu. Fakat onun cevap vermesine izin vermeden sorusunu kendi cevapladı. "Hayır. Ben öldükten sonra bulunacağın konum onun hayatını tehdit etmeye devam edecek. Eğer bir terslik olur ve gerçekten ölürsem gitmesine izin vereceksin." Hafifçe öksürdü, bu sırrı paylaşacağı tek bir kişi vardı. Bunu bilmeliydi çünkü eğer gerçekten ölürse onları korumak için Sergio'ya ihtiyacı vardı. "Jolene hamile."

Sergio şiddetle öksürürken ona inanmaz gözlerle bakıyordu. "Benim bebeğimi taşıyor. Bu planın başarılı olması bu yüzden çok önemli. Çocuğumun büyüdüğünü görmek istiyorum. Ama eğer bir şeyler ters giderse onları uzaklaştır, kendinden de uzak tut ama her zaman bir adım arkalarında olmayı da unutma. Bilirsin, her ihtimale karşı."

Sergio uzun saniyeler konuşmadı. Acı, öfke ve şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Bir zamanlar benim için yapmaya kalktığın şeyi senin için yapabilirim. Sevdğin kadına ve çocuğuna sahip çıkıp oynamamam gereken bir rol oynayabilirim."

Giovanni öfkesini gizledi. "Bunu yapmayacaksın."

"Neden?"

"Çünkü Jolene o zaman beni seçmişti. Sevdği adam ve çocuğuna baba olmam için."

"Peki ya beni seçerse, yani sen yokken?"

Giovanni kendinden emin bir tavırla güldü. "Seçmeyecek. Bunu göreceksin."

OLAY GÜNÜ İTALYAN MAHALLESİ – NYC.

Jolene'i arkasında bırakmış, birazdan ölüm ve yaşam arasında duracağı binaya ilerliyordu. Eli Jolene'in aldığı bilekliğin üzerinde gezindi, parmağı yazıyı keşfetti. "Sonsuza Dek" ve öyle olması için elinden geleni yapacaktı. Jolene ve doğmamış çocukları için hayatta kalacaktı. Bu olayı seyretmesini istemiyordu ama Jolene başka türlü onun öldüğüne inanmazdı. Bunu gözleriyle görmeden asla inanmazdı. Çünkü ona tutup tutamayacağını bile bilmediği sözler vermişti. Tanrı biliyor ya tutmak istiyordu. Onunla sonsuzluğa ihtiyacı vardı.

Viggo'ya bakmadan, "Bundan emin misin? İstersen Sergio ile binadan ayrılmanı sağlarım," dedi.

Viggo bıyık altından gülerken omuzlarını sikti. "Senin yüzünden ilk defa ölümle karşı karşıya gelmiyorum."

"Bu sefer ölebiliriz, ölmesek bile öyle gibi olacak. Artık Viggo Franchi olmayacaksın. Canını sıkı diye birini kafasından da vuramayacaksın. Normal bir hayat istediğine emin misin?"

“Artık genç bir adam değilim. Yaşlanıyorum ve sanırım ölmeden önce emekliliğin tadını çıkarmak isterim. Yatağımda, yaşlı bir adam olarak, etine dolgun karım başımda ağlarken ölmek kulağa kötü gelmiyor.”

Giovanni bu söylediğine güldü. “Evlenecek misin, yani? Hayalin bu mu?”

Viggo bıyığını düzeltirken, “Neden olmasın?” dedi.

Adamlarını çatılara yerleştirmişti böylece Jolene’i koruyabilecekti. Çatılardaki adamlar aynı zamanda binayı gözlemekle görevliydi. Kara El Örgütü’nün planını öğrenmişti. Onu öldüreceklerdi ve Giovanni onlardan önce davranmaya kararlıydı. Bu işi fazla uzatmayacaktı. Her şey planladığı gibi ilerliyordu. Örgütün reisi orada değildi ama sağ kolunu göndermişti. On altı adam ve kendi içlerindeki on iki hain... Hepsi aynı salondaydı. Giovanni’nin düşmanlarının sadece bir kısmı. Kendi adamlarından ikisi Giovanni ve Viggo’ya benziyordu ki zaten cesetler yanınca herkes herkese benzeyecekti. Giovanni bilerek bordo kravat ve mendil takmıştı, bu fark edilmeyi kolaylaştırıcaktı.

Giovanni adamlarla konuşurken kendinden emin bir tavır takınmıştı. Bir ara oturduğu yerden kalkarak odanın içinde tur attı. Elinde siyah bir el çizili beyaz kâğıt tutuyordu. Saldırı gecesinden kalma kâğıdı... Örgüt adına konuşan Lanzo Gollino’ya gösterirken Sergio’ya bir işaret verdi. Sergio kapının yanında bekliyordu, hızlıca hareket ederek dışarı çıkıp salondan ayrıldı.

Lanzo akıllı ve dikkatli bir adamdı, kâğıda bakarken, “Seni öldürmek isteseydik öldürürdük, Kont,” dedi.

“O hâlde bana sadece göz dağı mı veriyordunuz?”

“Çok tehlikeli adamları kızdırdın.”

“Görüp görebileceğin en tehlikeli adam benim, Lanzo.”

Lanzo gülümsedi, iki altın dişi dudaklarının arasında parladı. “Russo’yu o yüzden mi gönderdin? Bir planın mı var, Kont?”

Giovanni gülümserken cebinden sigara tablasını çıkardı ve bir puro alıp dudaklarının arasına koydu. Çakmağı alırken cep saatine göz attı. Zamanı gelmişti. “Benim için bir şey getirmesini söyledim.”

Giovanni, Viggo ile göz göze geldi ve tam o anda zehirli gaz yeşil bir bulut hâlinde üzerlerine çökmeye başladı, bunun olacağını bildikleri için nefeslerini tutmuşlardı. Adamlar öksürürken ilk hamleleri silahlarına davranmak oldu. Bunu hesap etmişlerdi o yüzden ikisi de yere yatarak masaların altına girdiler. Silahlar rastgele patlarken ve İtalyanca küfürler savrulurken ulaşabilecekleri yerlere sakladıkları gaz maskelerine ulaştılar.

Maskeleri taktıklarında Giovanni içine derin bir nefes çekti ve Viggo hemen barın diğer tarafında duran makineli tüfeklerden birini Giovanni’ye verdi. Silaha basılı tutarak hareket eden her şeye ateş ederlerken, adamların ateşlediği kurşunlardan kaçınıyorlardı. Giovanni ateş ederken altıpatlar tabancasını, saatini, kravatını ve Jolene’in bilekliğini yere attı.

Viggo da aynı planladıkları gibi üzerinde adının baş harfinin bulunduğu çakmağı, her zaman yanında taşıdığı abisinden yadigâr usturasını yere attı. Öldüklerine dair bir şüphe kalmamalıydı. Silahları bırakıp pencereden atladıkları sırada pencerenin diğer tarafına koydukları kum torbalarını siper aldılar. Giovanni vakit kaybetmeden fünyeyi ateşledi ve bina gürültüyle patlarken korunmak için torbaların arasına kıvrıldılar. Patlama son bulduğunda çıkan ateşler ve küller üzerlerine yağarken kaçmak için bir sokak arkaya park ettikleri cenaze aracını kullandılar. Her şeyin olup bitmesi sadece bir dakika sürmüştü. Giovanni Cardinale ve Viggo Franchi artık yoktu.

BATI VIRGINIA

Jolene onun tarafından sarmalanmayalı bir asır olmuş gibi hissediyordu. O hoş erkeksi kokusunu duymayalı, güçlü bedenini hissetmeyeli, sıcaklığına sokulmayalı... Giovanni ona sarılırken o da kollarını ona sarak bedenine sokuldu. Kalp atışını duyuyor, nefesinin yanağına vuruşunu hissediyordu. Nasıl olurdu? Bir hayaletin kalp atışını duymak, nefesini hissetmek mümkün müydü? Rüyalarında bile hiç bu kadar canlı bir ana tanık olmamıştı.

O derin tok sesi kulağına fısıldarken Jolene sessiz gözyaşları döküyordu. "Gelmem uzun zaman aldı ama buradayım."

Hayır, hayır bunda bir terslik vardı. Hayaletler bu kadar canlı olamazdı. Böyle konuşamaz, sarılamazdı. Gözünün ucuyla köpeğe baktı ama çoktan dikkati bir kelebek tarafından çekilmişti. Hızlıca gerileyerek ondan uzaklaşırken bir kez daha yüzüne baktı. Ağladığının farkındaydı, buna engel olmak için burnunu çekerek eliyle gözyaşlarını sildi. Karşısındaki adam Giovanni'ydi. Kanlı, canlı bir şekilde...

"Hayır," dedi. "Seni... Seni gördüm ben. O soğuk morgda teşhis ettim. Eşyaların... Onlar, onlar oradaydı. Gömüldüğünü gördüm."

Giovanni üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. "Bir seçim yapmam gerekiyordu. Kurtulmanın tek yolu vardı ve ben senin olduğun yolu seçtim."

Jolene hayal kırıklığı ile dolu bir inilti çıkarırken yere dizlerinin üzerine çöktü. Duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Giovanni yaşıyordu. Bir hıçkırık boğazının gerisinden yükselirken Giovanni de hemen önünde yere diz çöktü, bir şeyler söylüyordu ama Jolene ne söylediğini anlayamıyordu. Sesi bir uğultu gibi perdenin ardından duyuluyordu. Her şey bir oyun muydu? Kendini öldü göstermişti... Peki, Jolene bu oyunda neden bu kadar acı çekmeye mecbur bırakılmıştı?

Yüzüne bakarak, "Nasıl yaparsın?" diye sordu. "Bana böyle bir acıyı nasıl yaşatırsın?"

Giovanni ellerini tutarak ellerinin içine aldı. "Mecburdum. Üzgünüm, Jolene ama yapmak zorundaydım. Seninle mutlu bir sonsuzluk için..."

Jolene isyan ederek, "Nasıl acı çektiğim hakkında hiçbir fikrin yok!" dedi. "Yoksa var mı? Beni izledin mi? Ben acıdan ölmek üzereyken beni izledin mi, Giovanni?"

Giovanni ona sarıldı ve Jolene itiraz edemeyecek kadar çok acı çekmişti. Onun kollarını hissetmeye ihtiyacı vardı. Nefesine ihtiyacı vardı. "Özür dilerim, mio angelo. Sana böyle bir acı yaşattığım için özür dilerim. Tek amacım yaşanan her şeyin gerçek olmasını engellemekti."

Jolene ağladı. Mutluluktan, yaşadığı acıdan, hayal kırıklığından orada oturdu ve sadece ağladı. Giovanni ise kollarını bir saniye olsun ondan çekmeden sarılarak kulağına sevgi sözcükleri fısıldadı. Aşk, kocası ona geri dönmüştü. Ağlaması hafiflerken, "Bana söyleyebilirdin," dedi. "Bana anlatabilirdin, buraya gelir seni beklerdim ve..."

Giovanni sözünü keserek parmaklarıyla dudaklarına dokundu. "Planı uygulamaya karar verdiğimde başarılı olup olamayacağımı bilmiyordum. Bu bir intihar operasyonuydu. Eğer gerçekten ölürsem seni kalbinde asla gerçekleştiremeyecek bir umutla bırakamazdım. Bu hayatını yaşamayı engellerdi." Elleri saçlarında gezinirken Jolene huzur içinde gözlerini kapattı. "Kimsenin şüphesini üzerine çekmeden buraya gelmeliydin. Acın gerçek olmalıydı. Bu sayede kimse seni gözetlemiyor, takip etmiyor. Unutuldu, Jolene Elizabeth Johnson."

Jolene korkuyla ona bakarken, "İzlenmediğimi nereden biliyorsun?" diye sordu. Belki de Padrino'nun adamları onu izliyordu belki de şüphelenmişlerdi. Kalbi hızla atarken Giovanni için endişeye kapılıyordu. "İzlemiyorlar," derken sesi katiydi. "Dört aydır ne yaptığımı sanıyordun, mio angelo? Sana daha önce gelmek istedim, uyurken yatağına girmek ve sevişmek... Sana buradayım demek istedim ama emin olmalıydım, bu yeni hayatın bizim için güvenli olduğundan emin olmalıydım."

Burnunu çekerken, onun yüzüne dokundu, gerçek olduğuna hâlâ inanmıyordu. Yeni çıkan sakalları avuç içine batıyordu. Baş parmağı gözündeki yara izinde gezinirken, "Neden?" diye sordu. "Bütün bunları neden yaptın?"

"Çünkü," derken ellerini dudaklarına götürüp öptü. "Ellerin hayatımı aydınlattı."

Jolene bir kez daha ağlamaya başlarken kollarını boynuna dolayarak ona sarıldı. "Çok korktum."

"Biliyorum." Fısıltısı kulağında yankılandı.

"Acıdan ölünse, ölmüş olurum Giovanni."

"Özlemekten neredeyse ölüyorum, Jolene."

Yüzünü elleri arasına alarak dudaklarını dudaklarına çekerken Jolene'in genzinden çıkan iniltiyle her şey çözüldü. O gerçikti, dudakları gerçikti, öpüşü gerçikti. Giovanni onu tüm tutkusuyla öperken Jolene bacaklarını iki yana açarak kucığına oturmuştu. Jolene bir yandan ağlarken bir yandan onu daha yakına çekmeye çalışıyordu, içine, derine... Ona ne kadar yakın olabilirse o kadar yakın olmak istiyordu.

"Ağlama sevgilim, artık ağlamak yok. Şimdi ve sonsuza dek birlikteyiz."
Jolene elleriyle ceketinin yakalarını kavrarken onu kendine çekti.

"Göster bana."

Giovanni elini tedirgin bir şekilde Jolene'in büyümüş karnında gezdirdi, gözlerinden akan derin duygular Jolene'in kalbine doldu. "Seni istiyorum, tesoro ama bu..." Jolene elini tutarak ona güven verdi. "Sorun olmaz. Ona zarar vermeyiz."

Giovanni bir yandan onu öperken uzun ceketini çıkarıp çamurun üzerine serdi. Yere yatıp Jolene'i üzerine çekerken sabırsız ama nazikti. İkisi de birbirleri için tutuşan birer ateş böceği gibiydi. Jolene bacaklarını iki yana açıp onun üzerine yerleşirken elleri durmuyordu. İkisi de birbirine ulaşmaya, daha fazla dokunmaya, daha yakına çekmeye çalışıyordu. Giovanni pantolonunun kemerine ulaştığında Jolene ona yardım ederek hızlıca kemerden kurtuldu. Giovanni erkekliğini dışarı çıkaracak kadar indirdiği pantolonu hâlâ kalçasındayken, Jolene eteklerini toparlayarak çamaşırını kenara çekti. Giovanni eliyle tuttuğu erkekliğini sıcaklığına doğru bastırdı. İkisi de gürültüyle inlediler, tam o sırada gürleyen gök seslerini bastırdı. Çok uzaklardan Dük'ün havlama sesi geliyordu fakat çevrelerini umursama sınırını çoktan geçmişlerdi.

"Gio," derken sesi ağlamaklıydı.

Hisler, zevk ve özlem o kadar yoğundu ki ateş bütün bedenlerinde yakıcı bir sıcaklıkla geziniyordu. Erkekliğini tek ve güçlü bir hamleyle sevdiği kadının, karısının, hayatının aşkının içine kaydırırken başını gökyüzüne kaldırıp gürültüyle haykırdı. Gökyüzü bunu duymuş gibi bir kez daha gürledi.

"Seninle olmak için her zaman burada olacağım, sonsuza dek, tu sei mio," diye mırıldandı. "E io sono tuo."

Jolene hafifçe yükselip alçaldığında, "Jolene," diye fısıldadı. Jolene kasılan kasları ve içinden geçen o sıcak, yoğun duygunun esiri olmuştu. Oluşturduğu o hafif ritimle erkekliğinin üzerinden yumuşakça kayarken bedeni orgazmın esiri oldu. Giovanni onu kalçasından tutarak kendine sabitledi ve aynı anda sıcaklığını içinde hissetti. İkisinin de nefesleri düzene girdiğinde Giovanni onu yanına çekerek yatırdı, elleri saçlarında dolaşıyordu.

"Hâlâ ağlıyorsun, sevgilim. Bu kadar tutkulu bir şekilde seviştikten sonra ağlamamalısn."

Jolene yanaklarındaki yaşları sildi, ağladığının farkında bile değildi. Kafasını kaldırıp Giovanni'nin gözlerine bakarken, "Seni seviyorum," dedi. "Eğer ikimizden biri ölecekse bir sonraki sefer bu ben olacağım çünkü bir daha böyle bir acı yaşayamam."

Burnuna bir öpücük kondururken, "Senin ölmene asla izin vermem, ruhumu şeytana satmam gerekse bile," dedi. Derin bir nefes aldı. "Seni öyle çok seviyorum ki kendim dahil herkesi uğruna feda ederim."

Jolene kafasını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Bir kez daha kendini feda etmek yok."

"Yok. Artık sadece mutluluk, aşk ve ailemiz var. Söz veriyorum. Her şey geride kaldı."

Jolene göğsünü derin bir nefesle doldurdu. Başını Giovanni'nin boynuna doğru sokarken kollarını ona sardı. Yumuşak dudaklarından çıkan yorgun nefes tenini okşadı. "Evindesin."

Bir süre hiçbir şey düşünmeden yattılar. Jolene onun kalp atışını dinliyor, Giovanni ise karnını okşuyordu. Bebekleri güçlü bir tekmeye karşılık verdiğinde Giovanni şaşkın bakışlarla Jolene'e baktı.

"Sana merhaba dedi."

"Ah Tanrım," derken sesi titredi ve artık Giovanni'de ağlıyordu.

Jolene onun gözyaşlarını silerken, "Ağlıyorsun, Giovanni Cardinale," dedi.

Giovanni onu kendine çekip dudaklarını öptü. Birkaç saniye geçip sakinleştğinde konuşmaya başladı ama sesi hâlâ kısıktı. "Artık İtalyan Giovanni Cardinale değilim."

Jolene kaşlarını çatarak ona baktı.

"Senin gibi yeni bir kimliğim var. Artık bir Amerikalıyım. George Johnson..."

Jolene gülümserken, "Aksanın seni ele verecek," dedi.

"Ah, öyle mi küçük hanım?" derken bir Amerikalı gibi konuşmuştu. "Sadece yatak odamızda kulağına İtalyanca kelimeler fısıldayacağım."

"Sana George diyemem."

"Gio de."

"Çiftliktekilere burada olduğunu nasıl açıklayacağız? Kim olduğunu soracaklar."

"Kocan uzaklardaydı ve artık döndü."

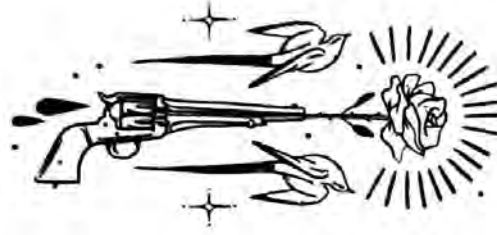
Dudakları buluşurken ikisi de gülümsüyordu. Jolene ondan ayrılırken yerinde doğruldu ve üstünü düzeltti. Tam o anda yağmaya başlayan yağmur karşısında ikisi de kıkırdadı. Dük böğürtlen çalılarının arasından tam zamanında gelmişti. Giovanni ceketini üstlerine siper ederken çiftliğe doğru ilerlediler.

"Bana her şeyi anlatmalısın. Neler olduğunu..."

"Her şeyi açıklayacağım, Jolene ama önce uzakta olduğum tüm o zamanı telafi etmeliyim."

Çiftliğe ulaştıklarında kapıda duran siyah araba dikkatini çekti. Anlaşılan Jolene yürüyüşe çıktıktan hemen sonra gelmişti. Kapıdan içeri girdikleri sırada bir anda aklına gelmiş gibi, "Viggo?" diye sordu. "O nerede?"

Viggo merdivenlerden inerken, "Bir kişi bile bana William derse bunu ödetirim," dedi. Bıyıklarını kesmişti, yüzünde hatırladığı güleç ifadesi vardı. Jolene kahkahalara boğulurken gözyaşları bir kez daha yanaklarını ıslattı.

SON SÖZ

*Eğer bu hikâye sizi eğlendiriyorsa Yeniden başlayabiliriz.
Eğer eğlenceli değilse özür diliyorum Her ne olursa olsun hikâye bitti.*

DALIDA – PEZZETTINI DI BIKINI

Geçen bir yılda pek çok şey değişmişti. Giovanni artık güneş doğduktan sonra uyanıyordu. Tetikte olması gereken bir tehlike yoktu, öldürdüğü insanlarla dolu kâbuslar yoktu, yetişeceği bir yer yoktu... Tek görevi vardı, Jolene'i mutlu etmek. Yataklarında uyuyan karısına bakarken ne kadar şanslı bir adam olduğunu düşündü. Güneş çoktan doğmuş onun beyaz tenini aydınlatıyordu. Çıplak bedenine dolanan beyaz çarşaf ve dağılmış saçlarıyla dünya üzerindeki en güzel yaratıktı. Burada normal bir hayat yaşamaktan son derece mutlulardı. Jolene çiftlikteki insanlara yardım ediyor, hemşirelik yapıyordu. Çoğu zaman hayvanları doğurtuyor ya da ata biniyordu. Tanrım! Ata binerken o kadar güçlü ve güzel görünüyordu ki Giovanni ona her gün yeniden âşık oluyordu. Her pazar kilisede Tanrı'ya sadece teşekkür ediyordu. Onun kadar kötü bir adamı böylesine bir mutlulukla onurlandırdığı için...

Kızları iki ay sonra bir yaşına basacaktı. O kadar güçlü, inatçı ve güzeldi ki her hâli ona Jolene'i hatırlatıyordu. Giovanni o doğarken Jolene'in yanından hiç ayrılmamıştı. Doğum için Virginia'nın en büyük hastanesini seçmiş ve hiçbir şeyin ters gitmemesi için kızı kucağına gelene kadar dua etmişti. Ve onu kucağına aldığı an... Giovanni utanmasa diz çöküp bir bebek gibi ağlardı. Kocaman kahverengi gözleriyle ona bakan minik bedeni o kadar güzeldi ki uzun süre tek kelime edemedi onu izlemişti. Nihayet ismi dudaklarından dökülmüştü. Speranza... Hope. Jolene bu isme bayılmıştı. Hope ikisi içinde bir umut olmuştu. Yeni hayatları için, aşkları için, cesaretleri için...

Giovanni her anını kızıyla geçirmek için çaba harcıyordu. Büyüdüğü nü görmek bir mucizeye tanık olmak gibiydi. Jolene'in bebeklerini emzirdiğini görmek, onun çıkardığı sesleri duymak, yarım yamalakta olsa ilk defa baba demeye çalıştığına şahit olmak, yaptığı munzurluklar ve kollarındayken huzurla uykuya dalmasını hissetmek... Her şey o kadar şahaneydi ki Giovanni içinde kabaran o duygu seliyle baş ederken sık sık bunun gerçek olamayacak kadar mükemmel olduğunu düşünüyordu.

Giovanni kızıyla geçiremediği zamanları doldurmak için kendine yapacak işler bulmuştu. Çiftlik oldukça verimliydi ve ticari zekâsı yadsınamazdı. Viggo ile çiftlikteki her türlü mahsulü satıyorlardı, köylü de bu durumdan oldukça memnundu. Birkaç ay önce son model Alman Traktörlerini çiftliğe getirtmişti. Viggo ile üzüm işinden anlıyorlardı ve bölge üzüm yetiştirmeye uygundu. Devasa üzüm bağları kurmuşlardı. Viggo özel üretim şarapları yakın zamanda dünya pazarına sokmayı planlıyordu. Sergio ile nadiren haberleşiyordu. İkisi de bunu yapmamak konusunda anlaşmış olsalar da Giovanni onu tamamen yalnız bırakamazdı. Vicdanı hiç rahat değildi. Fakat Sergio her şeye sandığından kolay uyum sağlamıştı. Liderliği iyi idare ediyordu, onun öğrettiklerini uyguluyordu. Giovanni'nin daha merhametli ve vicdan sahibi hâli gibiydi. Onunla gurur duyuyordu. Padrino'nun oğlu olmak ona koruma sağlıyordu. Padrino hayatta olduğu sürece Sergio güvendeydi.

Jolene'in gözlerini aralamış onu seyrettiğini gördüğünde yüzüne büyük bir gülümseme yerleşti. "Günaydın Bay Johnson."

Güçlü bir kahkaha atarak onu kolları arasına aldı. Dudaklarını tutkuyula öperken, "Bayan Johnson'ın küçük poposu kızartılmak mı istiyor?" diye şakalaştı.

Jolene kıkırdamasını bastıramıyordu. Ona kocaman yeşil gözleriyle bakarken, "Her sabah yanında uyandığım için minnettarım," dedi. Elleri yanaklarını okşarken dudakları çenesinde gezindi. "Seni seviyorum Giovanni."

Giovanni konuşmadan önce içini onun kokusuyla doldurdu.

"Göğsümün derinlerinde taşıdığım en büyük şeysin. Işıktaki ve karanlıkta tamamen benim... Gündüz güneş, gece ay ışığımsın. Seni sevmem mümkün değil."

Jolene onun dudaklarına uzandığı sırada yatağın hemen ucundaki beşikten tiz bir ağlama sesi geldi. Giovanni gülümseyerek güzel karısından uzaklaşırken beşiğe uzandı.

"Hope. Günaydın meleğim," derken beşikteki bebeklerinin yüzü büyük bir gülümsemeyle aydınlandı. Kahverengi saç tutamları henüz çok kısa olsa da uçlarındaki lüleler belirginleşmeye başlamıştı. Kahverengi gözleri kendisine benzese de kocaman bakışlarını annesinden almıştı ve elbette o gülümseyen dudaklarında da Jolene'in izlerini görmek mümkündü. Onu kucağına alarak karısının yanına getirdi. İkisinin arasında yatan küçük kız onlar için her şeydi. Umut, mucize, aşk, yaşam, aile, mutluluk, huzur...

Giovanni karısının gülümseyen yüzüne bakarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"Beni sevdiğin için."

1964

Âşık olmak için güzel bir yıl...

İtalyan mafyasının Amerika'daki faaliyetlerinin arttığı karanlık dönemde bütün dünyaya hükmeden güçler birbirleri ile savaş verirken kendilerini, ailelerini ve onurlarını korumaya kararlđırlar. Bu kirli dünyada saf kalan hiçbir şeye yer yoktur. Ta ki hayat kurtarmaya meraklı genç hemşire Jolene gizemli bir adamla tanışana kadar...

Jolene, önce aşkın saflığıyla daha sonra yeni tanıştığı tutku ile yoğurulur, kader onu bir baştan diğer başa sürüklediğinde çok daha tehlikeli bir yanının farkına varır. Vahşi hislerin, sınırsız arzunun ve kendisine aç olan karanlık bir ruhun... Giovanni Cardinale bunların hepsine sahiptir fakat onun dünyasında zarar görmeden ya da zarar vermeden bir şeyi sevmek mümkün değildir.

"Dünyamdaki tüm karanlığı görüyorsun ama yine de ona çekiliyorsun. Ateşe ucan bir kelebek gibisin, kanatların yanacak."

www.kitapupp.com
Yetişkin Okurlar İçindir